Kérjük, az itt következô részt (314 sor) ne törölje ki, ha ezt a file-t továbbadja. Köszönjük.
==========
==========
A Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár

Isten hozta a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtárban,
a magyarnyelvű keresztény irodalom tárházában!

A Könyvtár önkéntesek munkájával mindenki számára elektronikus formában terjeszti Isten Igéjét.

A Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár bemutatása

Célkitűzés

A Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK) célja az, hogy mindenki számára hozzáférhetôvé tegye a teljes magyarnyelvű katolikus egyházi, lelki irodalmat elektronikus formában. A lelkipásztori munka támogatása mellett elôsegíti az egyházi kutatómunkát, könyvnyomtatást és az írott, magyar keresztény értékek bemutatását, megôrzését, terjesztését. A könyvállomány mindenki számára ingyenesen rendelkezésre áll az Internet hálózaton keresztül. Egyházi intézményeknek és személyeknek postán is elküldjük a kért anyagot.

Állomány

Minden szabadon másolható, szerzôi jogvédelem alá nem esô egyházi és vallási vonatkozású kiadvány része lehet a Könyvtárnak: a Szentírás (többféle fordításban), imakönyvek, énekeskönyvek, kódexek, pápai dokumentumok, katekizmusok, liturgikus könyvek, teológiai munkák, szentbeszéd-gyűjtemények, keresztutak, lelkigyakorlatok, himnuszok, imádságok, litániák, istenes versek és elbeszélések, szertartás-könyvek, lexikonok, stb.

Irányítás, központ

Központ: St. Stephen's Magyar R.C. Church
223 Third St., Passaic, NJ 07055, USA
(Az Egyesült Államok New Jersey államában levô Szent István Magyar Római Katolikus egyházközség)

Levelezés: Felsôvályi Ákos
322 Sylvan Road
Bloomfield, NJ, 07003, USA
Tel: (973) 338-4736
Fax: (973) 338-5330
e-mail: felso@comcast.net

A Könyvtár használata, a könyvek formája

Ebben az elektronikus könyvtárban nincs olvasóterem, hanem a szükséges könyveket ki kell venni (vagyis „letölteni"). Letöltés után mindenki a saját számítógépén olvashatja, ill. használhatja fel a szöveget. A hálózaton keresztül böngészni, ill. olvasni drága és lassú. A saját személyi számítógép használata a leggyorsabb és legolcsóbb, a könyv pedig az olvasó birtokában marad. Azoknak, akik nem rendelkeznek Internet-kapcsolattal, postán elküldjük a kért könyveket. Ebbôl a könyvtárból ügy kölcsönözhetünk, hogy nem kell (és nem is lehet) a kikölcsönzött könyveket visszaadni!

A Könyvtár a kiadványokat kétféle alakban adja közre:

1. formálatlan szövegként, ami a további feldolgozást (könyvnyomtatás, kutatómunka) teszi lehetôvé szakemberek számára és
2. a Windows operációs rendszer Súgó („Help") programjának keretében, ami a könnyű olvasást és felhasználást teszi lehetôvé mindenki számára (a szövegek -- külön begépelés nélkül -- egy gombnyomással egy szövegszerkesztô programba vihetôk át, ahol azután szabadon alakíthatók).

A Könyvtárban található file-ok neve

Minden kiadvány négyféle file formában található meg a Könyvtárban: text file (formálatlan változat), help file („Súgó" formátum), sűrített text file és sűrített help file. Ezenkívül minden help file-hoz tartozik egy ikon file.

Minden file nevének (file name) a két utolsó karaktere a verziószám (01 az elsô változaté, 02 a másodiké, stb). A file nevének kiterjesztése (file extension) mutatja a file típusát:

txt: text file,
zpt: sűrített text file,
hlp: help file,
zph: sűrített help file és
ico: a Help file-hoz tartozó icon file.

Például a Vasárnapi Kalauz című könyv elsô változatának („01") négy formája: VASKAL01.TXT, VASKAL01.HLP, VASKAL01.ZPT, VASKAL01.ZPH;
az ikon file pedig: VASKAL01.ICO.

A sűrítést a legelterjedtebb sűrítô programmal, a PKZIP/PKUNZIP 2.04 DOS változatával végezzük. A sűrítés nagymértékben csökkenti a file nagyságát, így a letöltés/továbbítás sokkal gyorsabb, olcsóbb. A file-t használat elôtt a PKUNZIP program segítségével kell visszaállítani eredeti formájába. (Például a "PKUNZIP VASKAL01.ZPH" utasítás visszaállítja az VASKAL01.HLP file-t.)

A file-ok felhasználási módjai

Mivel minden művet kétféle formában ad közre a Könyvtár, a következô kétféle felhasználási mód lehetséges.

1. A text file felhasználása
Ez a file formálatlanul tartalmazza az anyagot. A felhasználó betöltheti egy szövegszerkesztô programba, és ott saját ízlése,

szükséglete szerint formálhatja. Például ha az anyagot ki akarjuk nyomtatni könyv alakban (feltéve, hogy az szabadon publikálható), akkor ebbôl a text file-ból könnyen elô tudjuk állítani a nyomdakész változatot.

Vigyázat! A text file minden sora sorvég-karakterrel végzôdik, ezeket elôbb el kell távolítanunk, és csak utána szabad a formálást elkezdenünk.

A szövegben a kezdô idézôjelet két egymást követô vesszô, a felsô idôzôjelet két egymást követô aposztrófa és a gondolatjelet két egymást követô elválasztójel képezi (lásd a szöveg formájára vonatkozó megkötéseket később).

Az egyes fejezeteket csupa egyenlôségjelbôl álló sorok választják el egymástól. A file eleje ezt az ismertetést tartalmazza a Könyvtárról.

Ezt a text file-t felhasználhatjuk szövegelemzésre is, amihez természetesen szükségünk van valamilyen elemzô programra.

2. A„súgó" file felhasználása

Ez a file formátum igen egyszerű olvasást, felhasználást tesz lehetôvé a Windows operációs rendszerben megszokott „súgó" programok formájában. (Az ajánlott képernyô felbontás VGA.)

Az elektronikus könyv legnagyobb elônye az, hogy a szöveg elektronikus formában áll az olvasó rendelkezésére. A „Másol" gombbal a teljes fejezet átvihetô a vágóasztalra [Notepad]) és onnan a szokásos módon: „Szerkesztés" és „Másol" [Edit és Paste] paranccsal bármilyen Windows szövegszerkesztôbe. Ugyanezt érjük el a Ctrl+Ins gombok együttes lenyomásával is. Ha nem akarjuk a teljes szöveget átvinni, akkor használjuk a „Szerkesztés" [Edit] majd a „Másol" [Copy] utasítást a program menüjérôl, minek következtében a fejezet teljes szövege megjelenik egy Másolás párbeszéd-panelban. A kijelölt szövegrészt a „Másol" utasítás a vágóasztalra [Notepad] viszi, és onnan az elôbbiek szerint folytathatjuk a munkát.

A programból közvetlenül is nyomtathatunk fejezetenként a „File" és „Nyomtat" [Print] utasítással. A nyomtatott szöveg

formája kissé eltérhet a képernyôn láthatótól. A nyomtatott szöveg betűtípusa „Arial", betűmérete 10 pontos. Ha más formátumra, betűtípusra vagy -nagyságra van szükségünk, akkor vigyük elôbb a szöveget a szövegszerkesztô programunkba, ott állítsuk be a kívánt formátumot, és utána nyomtassunk.

Ahhoz, hogy a „súgó" file-t használni tudjuk, a következôket kell tennünk (a „Vasárnapi kalauz" című könyvvel mutatjuk be a lépéseket).

1. A Pázmány Péter Elektronikus Könyvtárból töltsük le a VASKAL01.HLP és a VASKAL01.ICO file-okat a saját gépünk „C:\PAZMANY" nevű alkönyvtárába. (A VASKAL01.HLP helyett letölthetjük a sokkal kisebb VASKAL01.ZPH file-t is, de akkor letöltés után ki kell bontanunk a "PKUNZIP VASKAL01" utasítással.)
2. Készítsünk egy programindító ikont. A Programkezelôben kattintsunk elôször a „Pázmány Péter E-Könyvtár" nevű programcsoportra. (Ha az még nincs felállítva, akkor hajtsuk végre a fejezet végén leírt ide vonatkozó utasításokat.) Ezután válasszuk a „File", „Új" és „Program" utasításokat a menürôl. A párbeszed-panelban a következôket gépeljük be:
   Megnevezés: Vasárnapi Kalauz
   Parancssor: WINHELP C:\PAZMANY\VASKAL01.HLP
   Munkakönyvtár: C:\PAZMANY
   Ezután kattintsunk az „Ikon" nevű utasításra, és adjuk meg a C:\PAZMANY\VASKAL01.ICO file-t.

Ha ezután rákattintunk az így felállított ikonra, a program elindul, és olvashatjuk a könyvet.

A „Pázmány Péter E-Könyvtár" nevű programcsoport felállítása:
A Programkezelô menüjérôl válasszuk a „File", „Új" és „Programcsoport" utasítást. A párbeszéd-panelban a következôt gépeljük be:
Megnevezés: Pázmány Péter E-Könyvtár
Ezután zárjuk be a párbeszéd-panelt.

Hogyan lehet a könyvekhez hozzájutni?

A könyveket bárki elektronikus úton letöltheti a Könyvtárból (lásd a Könyvtár Internet címét) vagy postán megrendelheti (lásd a postai címet). Egyházi intézményeknek és személyeknek ingyen küldjük el a könyveket, mások a rendeléssel együtt 3 dollárt vagy annak megfelelô pénzösszeget küldjenek a lemez- és postaköltség megtérítésére.

A Könyvtár használatának jogi kérdései

Az általános elvek a következôk:

1. A Könyvtár mindenkinek rendelkezésére áll személyes vagy tudományos használatra. Ha a Könyvtár anyagát publikációban használják fel, akkor kérjük az alábbi hivatkozás használatát:

   „A szöveg eredete a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár -- a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza."

2. Egyházi intézmények és személyek kereskedelmi célokra is ingyenesen használhatják a Könyvtár anyagát, csak azt kérjük, hogy a kiadványuk elején helyezzék el az elôbbi utalást. A Könyvtár fenntartja magának azt a jogot, hogy eldöntse: ki és mi minôsül egyházi személynek, ill. intézménynek. Kérjük, keresse meg ez ügyben a Könyvtárat.

3. Ha a Könyvtár kiadványait nem egyházi intézmény vagy személy kereskedelmi célokra használja fel, akkor az elôbbi utalás feltüntetésén kívül még kérjük a haszon 20%-át a Könyvtár számára átengedni. A befolyt összeget teljes egészében a Könyvtár céljaira használjuk föl.

Elôfordulhat, hogy ezek az elvek bizonyos könyvekre nem vonatkoznak, mert a szerzôi jog nem a Könyvtáré. Az ilyen könyv része az állománynak, lehet olvasni, lelkipásztori munkára felhasználni, de

kinyomtatása, -- bármilyan formában --, tilos. Az ilyen jellegű korlátozások minden könyvben külön szerepelnek. (Lásd a könyvek elektronikus változatáról szóló fejezetet!)

Hogyan lehet a Könyvtár gyarapodásához hozzájárulni?

Minden pénzügyi támogatást hálásan köszönünk, és a központi címre kérjük továbbítani. Az anyagi támogatásnál is fontosabb azonban az az önkéntes munka, amellyel állományunkat gyarapíthatjuk.

Kérünk mindenkit, akinek a magyar katolikus egyház sorsa és az egyetemes magyar kultúra ügye fontos, hogy lehetôségeinek megfelelôen támogassa a Könyvtár munkáját. A munka egyszerű, bárki, -- aki már használt szövegszerkesztô programot --, részt vehet benne.

Hogyan lehet az állomány gyarapításában részt venni?

A munka egyszerűen egy-egy könyv szövegének számítógépbe való bevitelét jelenti. Elôször optikai beolvasással (szkennolással), automatikus úton, egy nyers szöveget készítünk, amit aztán az önkénteseknek ki kell javítaniuk. A munka lépései így a következôk:

1. Ellenôrizzük, hogy a kiválasztott könyv szabadon másolható-e (nem esik-e szerzôi jogvédelem alá), vagy meg lehet-e kapni a Könyvtár számára a másolás jogát. Ez ügyben vegyük fel a kapcsolatot a Központtal.
2. Ellenôrizzük, hogy a könyvet még nem kezdte-e el senki begépelni. Ez ügyben is vegyük fel a kapcsolatot a Központtal. A Könyvtár állandóan tájékoztat a begépelés alatt álló munkákról.
3. A könyvet küldjük el a Központnak, ahol optikai beolvasással elkészítik a nyers szöveget.
4. A Központ visszaküldi a nyers szöveget egy számítógépes lemezen a könyvvel együtt. A nyers szöveget tetszôleges szövegszerkesztô-formában lehet kérni. Ha az eredeti kiadvány nem alkalmas optikai beolvasásra (rossz minôség, régies betűtípusok stb. miatt), akkor az önkéntesnek kell a nyers szöveget is begépelnie.
5. Végezzük el a nyers szöveg ellenôrzését és javítását. Ez a munka

legidôigényesebb része, és ettôl függ a végleges szöveg helyessége! Kövessük a szöveg formájára vonatkozó megállapodásokat (lásd a következô részt).
6. A kész szöveget küldjük vissza lemezen a Központnak.
7. A Könyvtár ezután elkészíti a kívánt file-formákat és a könyvet behelyezi a Könyvtár állományába.

Megkötések a szöveg formájára

Mivel mindenki számára hozzáférhetô módon kell a szövegeket tárolnunk, egyszerűségre törekszünk. Általános szabály az, hogy semmilyen tipográfiai karaktert vagy kódot nem használunk, csak a billentyűzetrôl bevihetô karakterek szerepelhetnek a szövegben. A szöveg készítésekor kérjük a következô megállapodásokat betartani:
1. Margó: 1 hüvelyk (2.54 cm) bal- és jobboldalt.
2. Betűtípus: Arial, 10 pontos.
3. Alsó idézôjel: két vesszô szóköz nélkül,
   felsô idézôjel: két aposztrófa szóköz nélkül,
   gondolatjel: két elválasztójel szóköz nélkül,
   idézôjel idézôjelen belül: aposztrófa (alsó és felsô idézôjelként egyaránt).
4. Tabulátor karakter megengedett (a tabulátorokat fél hüvelyk, azaz 1.27 cm távolságra kell egymástól beállítani).
5. Semmilyan más formálási kód nem megengedett.
6. Lábjegyzet helyett szögletes zárójelbe kerüljenek a hivatkozások száma (pl. [1]), és a hozzátartozó magyarázatok a file legvégén egymás után, mindegyik új sorban kezdve.

Érdeklôdés/Javaslat

A már meglevô állományról, a készülôfélben levô könyvekrôl, az önkéntes munka lehetôségeirôl és a Könyvtár legújabb híreirôl a következô címeken lehet tájékoztatót kapni:

1. levél: St. Stephen's Magyar R.C. Church
223 Third St., Passaic, NJ 07055-7894, USA

2. elektronikus posta (e-mail): felso@comcast.net

3. elektronikus hálózat (World Wide Web): http://www.communio.hu/ppek
vagy
http://www.piar.hu/pazmany

Minôség -- állandó javítás

A Könyvtár állományának minôségét állandóan javítjuk, újabb és újabb változatokat bocsátunk közre (a file nevének utolsó két karaktere a változat számát jelenti). Kérjük ezért a Könyvtár minden tagját, olvasóját, hogy jelentsen minden felfedezett szöveghibát. A levélben (postai vagy elektronikus levélben egyaránt), közöljük az új, javított sort az ôt megelôzô és követô sorral együtt. Így a szövegkörnyezetben elhelyezve, könnyű lesz a hibát megtalálni és javítani. Miután a file új változata (új verziószámmal) felkerült a Könyvtárba, a régit töröljük.

Kérjük, a könyvekkel és a Könyvtár munkájával kapcsolatos észrevételeit, javaslatait, kritikáját közölje velünk! Segítségét hálásan köszönjük.

A könyvtár mottója egy szentírási idézet

Ha ugyanis az evangéliumot hirdetem, nincs mivel dicsekednem, hiszen ez a kötelességem. Jaj nekem, ha nem hirdetem az evangéliumot! Ha önszántamból teszem, jutalmam lesz, ha nem önszántamból, csak megbízott hivatalnok vagyok. (1Kor 9,16-17)

==========
==========

Valtorta Mária
Mária élete

Tartalomjegyzék
==========
Tartalomjegyzék

A könyv elektronikus változata

Valtorta Mária élete, írásai
A fordítások listája -- rövidítések

Mária gyermekkora
  Joakim és Anna fogadalma
  Anna imája meghallgatást nyer
  Jézus dicséri nagyszüleit
  Anna anyává lesz
  Mária szeplôtelen fogantatása
  Szűz Mária születése
  Mária lelkének szépsége és érintetlensége
  Isten lilioma
  A tökéletes gyermek
  Honnan tudod ezeket a szent dolgokat?
  A megmentett veréb
  A fiú bölcsessége az anya ajkán
  Máriát átadják a templomnak
  Mária egyetlen gondolata
  Joakim és Anna halála
  „Neked kellene Krisztus anyjává lenned!"
„A Szűz fogan..."
  „Isten ad neked jegyest..."
  A jegyes kijelölése
  Szűz Mária eljegyzése
  József bölcsessége
  A jegyesek megérkeznek Názáretbe
  Az anyaság öröme
  Mária Erzsébetnél

Mária felfedi Jézus nevét Erzsébetnek
Mária gyermekérôl beszél
Isten ajándékának egyre jobbakká kell tennie minket
Mária lelki anyaságának vértanúsága
Zakariás is kinyilatkoztatást kap
Készüljetek fel lélekben a fény befogadására!
Józsefem is szenvedett...
József bocsánatkérése
József erényei
Velünk az Isten!
Mária bizalma
Betlehem felé
A pásztorok Jézusnál
Zakariás látogatása
Szent József, az Istennek szenteltek védnöke
Jézus bemutatása
A szűzanya altatódala
A három bölcs imádja Jézust
A Szentcsalád
Menekülés Egyiptomba
A Szentcsalád Egyiptomban
Jézus dolgozni kezd
Mária iskolája
Jézus nagykorú lesz
József halála
A rejtett élet vége
Kánában
Búcsú Máriától
Mária Kánában
Jézus beszámol anyjának
A tanítványok Máriánál
Újabb látogatás Názáretben
Jézus és Mária Alfeusnál
Mária véleménye az apostolokról
Názárat haragja
Mária elsô levele

Simon megbékél
A názáretiek haragja (Lk 4,16-30)
Mária Kúza feleségénél
Mária közbenjárása
Jónás Máriánál
Mária második levele
Jézus beszámol születéséröl
,,Fiam, veled megyek!"
A nôk ,,papi" hivatása
A nôtanítványok
A nôk apostoli feladata
A bűnösök menedéke
Annália, a szűz
Mária a nôtanítványok oktatója
Kafarnaumban
A bűnösök menedéke
Jézus Máriáról
Máriával Betániában
A szomorúak vigasztalója
Betániában
Betlehemben
Mária a megbocsátásról
A szomorúak vigasztalója
Júdás anyjánál
Az irgalmasság anyja
Magdolnával
Az anya és fia
Az irgalmasság anyja
Júdás Máriánál
A Király titka
Ki az én anyám?
,,Boldog a méh..."
Otthon a fény ünnepén
Fájdalmas búcsú
Mária dicsérete
A Király titka

Mária titka
A Szüzek királynôje
Az anyai szív
Szüzek királynéja
Mária és a gyöngyvirág
Mária nagysága
A tanítónô
Tibériásban
Aurea áldozata
A Közbenjáró
Nagyokosságú szűz
A Közbenjáró
A kis Alfeus
Titkos találkozás
A Társmegváltó éneke
A Társmegváltó
Mária Efraimban
Megbocsátani mindenkinek
Kék nefelejcs
Jézus búcsúja Lázártól
Ne mondjátok meg Máriának...
Annália anyjánál
A király kertjében
Jézus elbúcsúzik anyjától
Jézus megáldoztatja anyját
Még ô sem jöhet oda...
Mária imájának ereje
Júdás Mária elôtt
Máriának meg kell semmisítenie Évát
János Máriával
Találkozás a keresztúton
A kereszt alatt
Jézus levétele a keresztrôl
A temetés
A Fájdalmas Anya
Visszatérés Jeruzsálembe

Nagypéntek éjjele
Mária siralmai
Nagyszombaton
Nagyszombat éjjele
Az Egyház Anyja
A feltámadás hajnalán
Mária imájának ereje
Jézus halottaiból föltámadott
Az Egyház Anyja
Jézus mennybemenetele
A Szentlélek eljövetele
Mária és János
Mária búcsúja
A mennybevitel
Mária égi megkoronázása
Miért nyilatkoztatta ki Jézus mindezt?
==========
==========
A könyv elektronikus változata

Ez a program a Vallás és Élet Kiadó gondozásában kéziratként megjelent, az Il Poema dell' Uomo-Dio c. tízkötetes Jézus életrajzból és Valtorta Mária egyéb feljegyzéseibôl készült kivonatos fordítás 15 füzetének elektronikus változata. A fordítás a Centro Editoriale Valtortiano, 03036 Isola dei Liri (FR) Italy engedélyével készült, amely magának tart fenn minden jogot Valtorta Mária műveire. Az elektronikus változat a Jézus Társasága magyarországi tartományfônökének az engedélyével készült. A programot lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. A fordítás minden más szerzôi joga a Jézus Társasága Magyarországi Tartományáé.
==========
==========
Valtorta Mária élete, írásai

Élete

Valtorta Mária, ez a kivételes, rendkívüli adottságokkal megáldott egyéniség, megelevenedik elôttünk Önéletrajzában, amelyet 1943-ban fejezett be, mielôtt látomásai megkezdôdtek volna. A további idôszak eseményeit más írásos adatok és személyes tanúbizonyságok segítségével állította össze a szerzô.

Mária 1897. március 14-én született Casertában, ahol lombardiai származású szülei akkor éltek. Apja, József (1862--1935) alhadnagy a Cavallereggi Guide 19. regimentjében. A géppuskás osztag vezetôje szelíd, szeretetreméltó egyéniség. Anyja, Fioravanzi Izisz (1861--1943) viszont kemény, szigorú természetű asszony. A francia nyelv tanárnôje.

Születésekor Mária életveszélyben volt. Utána pedig egy szenvedélyes, szerencsétlen természetű dajkára bízták. Egyetlen gyermek maradt. Anyja elôzôleg elvesztett egy fiúgyermeket, néhány órával születése után, pedig nagyon vágyódott egy fiúra.

Alig volt 18 hónapos, amikor családja a romagnai Faenzába költözött, majd pedig 1901-ben Milánóba.

A lombard fôvárosban, négy és féléves korától az Orsolyiták óvodájába járt. Itt találkozott elôször Istennel, és ébredt fel benne ,,a vágy, hogy azáltal vigasztalja meg Jézust, hogy hasonlóvá válik hozzá a szenvedésben, amit önként, szeretetbôl szenved el."

Hétéves korában, 1904-ben a Marcella nôvérek intézetébe iratták be. Itt kezdte el elemi iskolai tanulmányait. Azonnal kitűnt értelmességével, és osztályelsô lett. 1905-ben részesítette ôt a bérmálás szentségében Andrea Ferrari bíboros, akit ma már ,,Isten Szolgája"-ként tisztelnek, mert elkezdték boldoggáavatását.

1907 szeptemberében a Valtorta család Vogherába ment lakni, mert oda helyezték az apa ezredét. Mária itt a városi iskolába került, és hetente egyszer franciát is tanult a Franciaországból elűzött nôvérektôl. 1908-ben járult elsô áldozáshoz, amin nagy szomorúságára apja nem vehetett részt, mert anyja fölöslegesnek ítélte jelenlétét.

Az anya zsarnoksága és az apa engedékenysége következtében Mária 1909 márciusában kollégiumba került.

Mária pompásan érezte magát az Irgalmas Nôvérek kollégiumában, ahol

öt iskolaévet végzett el négy naptári év alatt, 1913 februárjáig.
Nagylelkűség, határozottság, kitartás és hűség jellemezték. Szerette a tanulást, a rendet és az engedelmességet. Ezért mintaképként emlegették.
Az anya azonban ismét beleavatkozott leányának életébe, és Technikumba iratta be, holott neki semmi érzéke se volt a matematikához. Nem is kerülhette el az „ünnepélyes bukást:" A klasszikus tananyagban azonban jónak bizonyult, és leérettségizett.
A kollégiumban buzgón vett részt az utolsó lelkigyakorlaton, „mert tartós gyümölcsöt akart belôle meríteni, hogy programja legyen egész világi életére". Az Úr tudtára adta Máriának, „milyennek kell lennie életének Istenben, Istennel való kapcsolatában, hogy megfeleljen Isten akaratának."
1913 tavaszán a Valtorta család Firenzébe költözött, mert az apa, egészségi okokból, nyugalomba vonult. Mária gyakran fölkereste apjával a város szép helyeit. Odahaza, saját elhatározásából, folytatta az elôbbi, kollégiumi életet. Anyja azonban igyekezett gátolni ôt ebben, vallásellenes oktatásaival.
Firenzében Mária megismerkedett egy szép, gazdag és művelt fiatalemberrel: Robertóval. Szerették is egymást, néma, türelmes, tisztelô szeretettel. A könyörtelen anya azonban már csírájában elfojtotta ezt a gyöngéd érzelmet.
Hasonló sorsra jutott kilenc évvel késôbb egy katonatisztnek készülô ifjúhoz, Márióhoz fűzôdô kapcsolata is.
1916 tavaszán, „az elkeseredés és sóvárgás szörnyű idôszakában", az Úr egy álommal vonzotta magához. Ez az álom elevenen megmaradt Mária emlékezetében. Álmában, amely világosan elôrevetítette írói tevékenységének evangéliumi témáját, Jézus sietett Mária segítségére. Úgy ébred fel, mint akit „valamilyen, nem földi eredetű fény világított meg."
A világtól való elvonulás ideje azonban még távol volt. 1917-ben Valtorta Mária az irgalmasszívű ápolónôk sorába lépett, és tizennyolc hónapon át működött ápolónôként a firenzei katonai kórházban. Azt kérte, hogy közkatonákat ápolhasson és ne tiszteket, mert azért ment, „hogy a szenvedôket szolgálja, nem pedig, hogy kacérkodjon vagy férjet találjon." A felebaráti szeretet gyakorlása közben úgy érezte, hogy

mindinkább közeledik Istenhez.

Egy váratlan esemény jelezte fokozatos föláldozásának kezdetét. 1920. március 17-én anyja társaságában ment az utcán, amikor egy hitvány gyerek, egy ágyból kitört vasrúddal teljes erôbôl hatbavágta. Mária három hónapig nyomta az ágyat. Ez mintegy ízelítô volt késôbbi betegségébôl.

Ugyanennek az évnek októberében, szüleivel Reggio Calabriába utazott, vendégségbe, Belfanti nevű unokatestvéreihez, akik hatalmas szállodák tulajdonosai voltak.

Lelke ismét erôre kapott az ottani táj csodálatos természetvilágában. Egészséges tanulási kedve is kielégült unokatestvére, Klotild, „gyönyörű könyvgyűjteményében". Klotild „igen művelt nô volt", és ki tudta válogatni a stílus és cselekmény szempontjából legkiválóbb könyveket.

Az Úr, ez alkalommal, egy könyvet használt fel, hogy ismét hatalmas lökést adjon neki. Fogazzaro Antal: A Szent című könyve kitörölhetetlen jegyet nyomott szívébe; méghozzá jó jegyet.

Itt Mária ismét tapasztalta a már elôbb is jelentkezett furcsa érzést, „mintha ujjaiból hosszú, igen hosszú szálak indulnának ki, amelyek kinyúlnak a végtelen térbe, és ott összekapcsolódnak a többi hozzá hasonló szálakkal", amelyek más személyektôl indultak ki, mintegy óhajtva az összefonódást.

Reggióban ezenkívül újból kivirágzott Szent Ferenc iránti rajongása, ami lelkiségének állandó jellemvonása lesz.

De ugyanitt omlott össze Márióval való jegyessége, anyja mesterkedései következtében. 1922. augusztus 2-án visszautazott Firenzébe, és még két évig maradt ott, öszetörten „keserű emlékei" miatt.

A család 1924 szeptemberében végleg Viareggióba költözött, a késôbb megvett kis házba. Mária Viareggióban is folytatta visszavonult életét. Néha kisétált a tengerhez és a fenyvesbe, vagy a bevásárlások ürügyével ment el hazulról. Ezek a bevásárlások lehetôvé tették rövid látogatásait a szentségi Jézusnál anélkül, hogy magára vonta volna miattuk anyja villámait.

A Gyermek Jézusról nevezett Szent Teréz példáján felbuzdulva, akinek Egy lélek története című könyvét egyhuzamban olvasta végig, 1925.

január 28-án áldozatul kínálta fel magát az irgalmas Szeretetnek, s ezt a felajánlást ezentúl mindennap megújította.

E pillanattól kezdve Jézus iránti szeretete mérhetetlenül megnôtt, úgyannyira, hogy saját szavaiban és tetteiben Jézus jelenlétét érezte. Fűtötte a vágy, hogy Istenének szolgáljon. Ezért szeretett volna belépni Szent Pál Társaságába, de meg kellett elégednie „egy alázatos, elrejtett, egyedül Isten által ismert apostolkodással, amelynek lendítôi inkább a szenvedés, mint a cselekvés voltak."

Azonban, 1929 decemberétôl kezdve, amikor belépett a Katolikus Akcióba, mint a leányok kulturális küldöttje, nyilvánosan is a lelkek javának szentelhette magát. Munkáját odaadóan végezte, és az általa tartott elôadások egyre több hallgatót vonzottak a nem-hívôk közül is.

Közben az a nagy elhatározás érlelôdött meg benne, hogy áldozatul ajánlja fel magát az isteni Igazságosságnak is, és erre „egy még tisztább, még önmegtagadóbb élettel készült fel". Már jóval elôbb szüzességi, szegénységi és engedelmességi fogadalmat tett. Az új felajánlás 1931. július 1-én történt. E naptól kezdve egyre kevésbé kímélték a testi és a lelki szenvedések.

1933. január 4-e volt az utolsó nap, amelyen Mária, végtelen erôlködéssel, utoljára ki tudott menni a házból. 1934. április 1-tôl kezdve pedig többé nem kelt föl az ágyból. Ekkor vette kezdetét „erôs szeretet-elragadtatásban" hosszú, tevékeny betegsége.

Eszköz lett Isten kezében. Küldetése ez volt: „Szenvedni, engesztelni és szeretni".

Ebben az idôszakban, pontosan 1935. május 24-én lépett a Valtorta ház szolgálatába Diciotti (ejtsd: dicsotti) Márta, aki hűséges társnôje lett Máriának, „hallgatója" írásainak, szeretô gondozója és segítôje haláláig, halála után pedig emlékei ôrzôje. (Azóta már ô is meghalt.)

A vigasztaló tényt, hogy barátságos személy került melléje, mély fájdalom követte: egy hónap múlva, június 30-án meghalt az apja.

Az apa „mindig türelemmel, szelíden és szeretettel végezte kötelességét, megbocsátotta a sérelmeket, jóval viszonozta a rosszat, leküzdötte irtózatát az iránt, aki ôt félreismerte és minden percben megsebesítette." (Célzás feleségére.)

Mária élet-halál közé került fájdalma miatt, hogy nem lehetett apja mellett, annak utolsó pillanataiban, sôt még halottként sem láthatta

ôt.
Az anya a ,,késôn ébredt szeretet ostoba megnyilvánulásai" után még kegyetlenebbé és zsarnokibbá lett, mint elôbb. ,,Az, hogy teljesen önmaga urává vált, megzavarta az eszét." Mária pedig, betegágyán, tovább szenvedett és szeretett. Egyre jobban átadta magát Isten akaratának. Vigasztalta a bánkódókat, helyes irányba terelte a lelkileg tévelygôket, elfogadta a bekövetkezô idôkre vonatkozó fájdalmas figyelmeztetéseket, és mindenben kimutatta jellemének férfias erejét, és Istenre irányult elméjének éles felfogását.
1942 táján Valtorta Máriát meglátogatta Romualdo M. Migliorini (ejtsd: miljorini) atya, a Szerviták rendjébôl. Lelki-vezetôje lett és négy éven át az is maradt.
Migliorini atya kérésére, 1943-ban, Mária beleegyezett önéletrajzának megírásába, azzal a kikötéssel, hogy lelke teljes föltárásával elmondhat minden jót és minden rosszat.
Alighogy befejezte önéletrajzát, megkezdôdtek látomásai, és ezzel kapcsolatos írói tevékenysége. Néhány év leforgása alatt, egyhuzamban tizenötezer füzet-oldalt írt tele, amit csak most kezdenek egyetemesen elismerni, mint tudományos és irodalmi alkotást. Mindezt az események és személyek által okozott kimondhatatlan testi-lelki szenvedések között vetette papírra, minden tekintetben kedvezôtlen körülmények között.
A felajánlások sora még nem ért véget. 1949. április 18-án Mária felajánlotta Istennek azt az áldozatot, hogy nem éri meg műve jóváhagyását, és ezt megtoldotta még értelme értékes odaajándékozásával is.
Az Úr elfogadta felajánlását. Amikor ugyanis Mária látta a mű elgáncsolását, fokozatosan magába zárkózott, 1956-tól pedig lelkileg elszigetelôdött környezetétôl.
Amikor teljesen munkaképtelenné vált, akkor is megôrizte tiszta, derűs külsejét. Nyugodtan ült ágyában, mint egy nagy gyermek, akinek arra is szüksége van, hogy megetessék, de sohasem kért semmit sem.
A házban Diciotti Mártán kívül más nem lakott, mert 1943-ban Mária anyja is meghalt. Máriának kevés látogatója akadt, baráti köre is megritkult. Mária csendben hunyt el, 1961. október 12-én, fél tizenegykor, életének 65., betegségének 28. évében.

1944-bôl származó egyik írásában olvassuk, hogy az Úr azt mondta neki: „Milyen boldog leszel, amikor majd észreveszed, hogy az én világomban vagy, és hogy úgy érkeztél ide a szegény világból, hogy észre sem vetted. Egy látomásból kerültél át a valóságba, mint a kisgyermek, aki anyjáról álmodik, és arra ébred, hogy anyja szívére szorítja. Így teszek majd én is veled."

Halálos ágyához a Szervita harmadrend társigazgatóját hívták. Mária ugyanis tagja volt mind a Szervita, mind a ferences harmadrendnek. Abban a pillanatban, amikor a pap kimondta a lelket buzdító szavakat: „Távozz el, keresztény lélek, ebbôl a világból", Mária lehajtotta fejét, és meghalt. Valóban az engedelmesség testtartása volt ez, engedelmes életében a legutolsó.

Holttestét ugyanabban a szobában, ugyanazon az ágyon ravatalozták fel, amely tanúja volt szenvedéseinek, munkásságának, felajánlásainak és halálának. Már évekkel elôbb elkészítette halotti ruháját, a keresztelési kendôt, amely fejét fogja takarni, leírta a mondatot, amit majd a kis gyászlapra kell nyomtatni: „A szenvedést befejeztem, de szeretni nem szűnöm meg".

A gyérszámú, de megilletôdött látogatók megcsodálhatták jobb kezének fehérségét -- annak fáradhatatlan kezét, aki magát „az Úr írótollának" nevezte -- míg bal keze lassan elkékült. Térdei pedig, amelyek íróasztalul szolgáltak, kissé hajlottnak látszottak még most is, hogy igazi pihenôre tért.

Október 14-én temették el, korán reggel, egyszerűen, amint már régen meghagyta.

A Szent Paulinusz plébániatemplomban végzett beszentelési szertartás után, rövid autósor kísérte a holttestet a Misericordia temetôbe.

Tíz évvel késôbb, 1971. október 12-én exhumálták a maradványokat. Ezeket különleges kezelésnek vetették alá, hogy megmaradásukat biztosítsák, majd ugyancsak a viareggiói temetôben, családi sírban helyezték el. Azonban 1973. július 2-án átvitték a firenzei Santissima Annunziata templomba, és a Szervita atyák káptalani kápolnájában temették el.

Írásai

Valtorta Mária írásainak legnagyobb részét mindenféle nehézségek között adták ki. Nem kísérte hírverés, mégis, csodálatos módon, csöndben terjed Olaszországban és szerte a világon, és beérnek a teljes áldozat lelki gyümölcsei.

Írásai kb. tizenötezer füzetoldalnyit tesznek ki kézírásban. Ezeket fôleg 1943. április 23-a és 1947. április 27-e között vetette papírra, kis részüket pedig 1948 és 1951 között.

A tizenötezer oldalt kedvezôtlen idôkben és körülmények között (háború, kitelepítés, nélkülözések, betegség és mindenfajta megpróbáltatás közepette) írta. Nem készített elôzetes vázlatokat vagy piszkozatot, hanem közvetlenül, azonnal írta tele a 122 füzetet, minden átnézés, újra fogalmazás vagy javítgatás nélkül. Nem álltak rendelkezésére tudós személyek vagy megfelelô könyvek, a Szentírás és X. Pius Katekizmusa kivételével.

Valtorta Mária néha még a fejezetek sorrendjét is csak késôbb jelezte.

Műveinek majdnem kétharmad részét alkotja az a hatalmas elbeszélô és tudományos mű, amely a Boldogságos Szűz Mária születésével kezdôdik, majd kibontakozik Jézus elrejtett életén, nyilvános működésén, szenvedésén, halálán és feltámadásán keresztül, és a Szűzanya mennybe való felvételével fejezôdik be.

A mű olasz címe: Il Poema dell'Uomo-Dio, és jelenleg tíz kötetre osztva kapható. Lefordították már a teljes művet franciára, spanyolra, folyamatban van (1989 elején) a német és az angol fordítás kiadása, terbevették a magyar kiadást is. Részletei megjelentek már a magyaron kívül sok más nyelven is.

A nagy Jézus életrajzon kívül kiadták Valtorta Mária Önéletrajzát, Szent Pálnak a rómaiakhoz írt levelének magyarázatát, a korabeli mise leckéinek magyarázatát, és egyéb írásainak gyűjteményét, három vaskos kötetben. Tervezik leveleinek kiadását is.

Valtorta Mária mindig kifejezetten isteni eredetűnek tartotta látomásait és a diktálásokat. Sohasem fáradt bele annak hangoztatásába, hogy ô csak ,,eszköz", ,,szerszám", ,,toll" Isten kezében.

A tanúk, de fôleg Diciotti Márta kijelentik, hogy Mária bármely pillanatban hozzáfogott az íráshoz, ágyban ülve, térdén a füzettel, kegyetlen szenvedések között is, mégis a legnagyobb természetességgel

és minden feltűnô jel nélkül. Félbe lehetett ôt szakítani minden semmiségért, és utána könnyedén folytatta munkáját.

„Állíthatom -- olvassuk Valtorta Mária egyik nyilatkozatában -- hogy semmiféle emberi forrásmunka nem állt rendelkezésemre ahhoz, hogy megtudhassam, mit is írok, és gyakran azt sem értem, amit leírok."

Bár adódtak ellenvélemények és harcos hangok is, Valtorta Mária írásait magasrangú hittudósok és világi személyek szóban és írásban egyaránt elismerték. Különösen műveinek eredetiségét es páratlan mivoltát hangsúlyozták, és azt, hogy tökéletes összhangban állnak a katolikus Egyház tanításaival. Azt is kiemelték, hogy műve nem arányos emberi tudásához, bár elismerik az írónô értelmi képességeit, emlékezô tehetségét, műveltségét, kitartását, minden lelki és szellemi adottságát. Nem tartják azonban lehetségesnek, hogy annyi pontos ismeret és oly mély tudás lett volna benne fölhalmozódva.

XII. Pius pápa, 1948-ban, amikor átnézte a kéziratot, kijelentette az azt bemutató teológia-tanárnak, Corrado Berti atyának: „Adják ki ezt a művet úgy, amint van, anélkül, hogy nyilatkoznának rendkívüli vagy kevésbé rendkívüli eredetérôl. Aki elolvassa, majd megérti."

Híres szentírástudósok és hittudósok is elismerôleg nyilatkoztak róla: Bea bíboros, Gabriele A. Allegra, Felice Cappello S. J., Alfonso Carinci és Msgr. Gabriele Roschini.

Jézus, 1943. augusztus 23-án ezt mondta Máriának: „Józanságra van szükség ajándékom használatában. Nem nyílt és zajos, hanem lassú és fokozatosan terjedô, névtelen terjesztésre. Amikor kezed békében megnyugszik a dicsôséges feltámadásra várva, akkor, és csak akkor fogják említeni nevedet."

==========

A fordítások listája -- rövidítések

A látomások alapján készült, II Poema dell'Uomo-Dio című, tízkötetes Jézus életrajzból és Valtorta Mária egyéb feljegyzéseibôl, 1991 január 1-ig a következô részletek jelentek meg a
VALLÁS ÉS ÉLET kiadásában (zárójelben az idézésnél használt rövidítés):

Tizenöt titok (TT) -- Rózsafüzér titkok 60 oldal
Mária élete (M) és Üdvözlégy Mária (Ü) -- 16 füzetben, 710 oldal
A Keresztelô (K) 72 oldal
Péter (Pt) -- 7 füzet, 342 oldal
Tíz apostol: Júdás és Jakab (JJ), János (J), András (A), Simon (S), Tamás (Ta), Máté (Mt), Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan, 6 füzet, 312 o.
Kerióti Júdás (Jd) -- 13 füzet, 594 oldal
A nôtanítványok (N) -- 92 oldal
Tízparancs (T) 49 oldal
A hegyi-beszéd (H) 60 oldal
Példabeszédek (P) -- 12 füzet, 488 oldal
Vasárnapi és ünnepnapi evangéliumok (E) amelyek más füzetekben nem szerepelnek, -- 7 füzet, 319 o.
Jézus csodái (Jcs) 4 füzet, 210 oldal
Jézus és a gyermekek (Gy) 6 füzet, 307 oldal
A betlehemi pásztorok (Bp) 72 oldal
Jézus, a szegények barátja (Jszb) 4 füzet, 222 old.
Lázár (L) 100 oldal
Jézus gazdag barátai (Jgb) 2 füzet, 146 oldal
Gamáliel (G) 49 oldal
Mária Magdolna (MM) (Jb 1) 100 oldal
Jézus és a bűnbánók (Jb) 3 füzet 210 oldal
Jézus és a pogányok (Jp) 5 füzet, 274 oldal
Jézus ellenségszeretete (Je) 7 füzet, 352 oldal
Jézus és a Sátán (JS) 3 füzet, 232 oldal
Jézus és a gyászolók (Jgy) 60 oldal
Az Utolsó Vacsora (UV) és Jézus szenvedése (Jsz) 2 füzet, 140 oldal
Feltámadt! (F) és Az Apostolok keresztútja (Ak) 84 oldal.
Utolsó oktatások (Uo) és Az Ôsegyház (Ô) 88 oldal
A Szeretet vértanúi (Sz) 88 oldal
Valtorta Mária (V) 4 füzet, 188 oldal

Rövidítések

A Tíz apostol: András

Ak Az Apostolok keresztútja
Bp A betlehemi pásztorok
E Vasárnapi és ünnepnapi evangéliumok, amelyek más füzetekben nem szerepelnek
F Feltámadt!
G Gamáliel
Gy Jézus és a gyermekek
H A hegyi-beszéd
J Tíz apostol: János (J)
Jb Jézus és a bűnbánók
Jcs Jézus csodái
Jd Kerióti Júdás
Je Jézus ellenségszeretete
Jgb Jézus gazdag barátai
Jgy Jézus és a gyászolók
JJ Tíz apostol: Júdás és Jakab
Jp Jézus és a pogányok
JS Jézus és a Sátán
Jsz Jézus szenvedése
Jszb Jézus, a szegények barátja
K A Keresztelô
L Lázár
M Mária élete
MM Mária Magdolna
Mt Tíz apostol: Máté (Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan)
N A nôtanítványok
Ô Az Ôsegyház
P Példabeszédek
Pt Péter
S Tíz apostol: Simon
Sz A Szeretet vértanúi
T Tízparancs
Ta Tíz apostol: Tamás
TT Tizenöt titok -- Rózsafüzér titkok
Ü Üdvözlégy Mária

Uo Utolsó oktatások
UV Az Utolsó Vacsora
V Valtorta Mária

A fejezetek végén található zárójeles számok közül az első az olasz kiadás kötetszáma, a második annak oldalszáma. Az egyéb hivatkozások a füzetek oldalszámára vonatkoznak. Az elektronikus kiadásban természetesen nem érvényesek ezek az oldalszámok, ellenben egy jellemző szó segítségével könnyen megtalálhatók. A hivatkozott olasz kiadás:
IL POEMA DELL'UOMO-DIO, In 10 volumi, Scritti di
Maria Valtorta, Edizoini Pisani, Edizione dell'anno santo 1975, Emilio
Pisani, Stampa della Tipografia Editrce M. Pisani, Isola del Liri
==========
Joakim és Anna fogadalma

Látom egy ház belsejét. A szövôszék mellett egy idôs asszony ül. Haja valamikor fekete lehetett, most már ôszülôben van. Arca nem ráncos, de már teljes azzal a komolysággal, amit az évek hoznak magukkal.
Úgy ötven-ötvenöt éves lehet, nem több.
Napfény árad a szobába, és az ablakon keresztül ki lehet látni egy nagy kertre, mondhatnám gyümölcsösre. Az asszony szép, határozott zsidó arcvonásokkal. Mély, fekete szeme tüzes, mint egy királynôé, ugyanakkor kedves. Kissé szomorkás, mint azé, aki gondolkodik, és visszaemlékezik egy elveszett dologra. Arcszíne barna, de nem túlságosan. Ajka szép alakú, zárt, szigorú, de nem keménységre vall. Orra hosszú és vékony, kissé hajlott az alján. Sasorr, amely jól áll ezekhez a szemekhez. Erôteljes, de nem kövér a termete, arányos és magas, ami ülô helyzetében is látszik.
Valami függönyt vagy kis szônyeget szô. A különbözô színű orsók gyorsan haladnak a szövôszékben. Az asszony nagyon egyszerű, sötétszínű ruhát visel. Vöröses-lilának látszik.
Feláll, amikor hallja, hogy kopogtatnak az ajtón. Kinyitja. Egy asszony kérdi tôle:

-- Anna, ide akarod adni a vizeskorsódat? Megtöltöm neked.
Az asszony mellett ott van ötéves fiacskája, aki azonnal Annához fut. Ô simogatja, miközben elmegy egy másik szobába, ahonnan egy szép korsóval tér vissza. Átnyújtja az asszonynak:
-- Te mindig jó vagy az öreg Annához! Isten jutalmazzon meg érte ebben a gyermekedben és a többiekben, akik a tieid, és a tieid lesznek, te áldott! -- Anna felsóhajt.
Az asszony ránéz, és nem tudja, mit mondjon erre a sóhajtásra, hogy elterelje a figyelmét fájdalmáról, amelyrôl tud. Azt mondja:
-- Itthagyom nálad Alfeust, ha nincs terhedre, így gyorsabban járok, és megtöltök neked sok korsót és víztartályt.
Alfeus nagyon szívesen marad, és világos, hogy miért. Amint anyja elmegy, Anna elviszi a gyermeket a gyümölcsösbe, ott felemeli egy érett szôlôfürthöz, és azt mondja neki:
-- Egyél, egyél, nagyon jó! -- és megcsókolja a szôlô levével tele arcát. A gyermek mohón eszi a szôlôt. Anna jóízűen nevet, úgy, hogy kilátszanak a szép fogai, így még fiatalabbnak látszik.
-- És most mit adsz nekem? -- kérdi nevetve, majd tréfálkozva letérdel és mondja: -- Mit adsz nekem, ha adok neked... ha adok neked... találd ki, mit?
-- Csókot adok neked, szép Anna, jó Anna, Anna mama...!
Amikor Anna hallja, hogy ,,Anna mama", örömmel felkiált és magához öleli a kicsit:
-- Ó, örömöm! Te drága! Drága! Drága! -- minden ,,drágánál" egy csókot nyom a rózsás arcocskára. Utána egy polchoz mennek, ahonnan kis mézes pogácsákat tesz Anna egy tálba.
-- Ezeket neked csináltam, szegény Anna szépe, neked, aki jót akarsz ,,Anna mamának". De mondd meg, mekkora jót akarsz nekem?
A kisgyerek gondolkodik. Mi nyűgözte le ôt legjobban? Azt mondja:
-- Akkorát, mint amekkora az Úr temploma.
Anna megcsókolja a szemecskéi fölött, a gyermek pedig hozzá dörgölôdzik, mint egy kismacska.
Az anya már vissza is tér a tele korsóval, és nevet anélkül, hogy mondana valamit. Hagyja, hogy kinyilvánítsák egymásnak az érzelmeiket.
Belép a kertbe egy idôs férfi, aki valamivel alacsonyabb Annánál. Sűrű haja már egészen ôsz.

Szakálla szögletesre vágva, szeme égszínkék, szemöldöke szôke.
Anna nem látja ôt, mert háttal áll a kijárat felé. A férfi mögéje megy, és megkérdezi:
-- És nekem semmi sem marad?
Anna megfordul és örömmel felkiált:
-- Ó, Joakim! Befejezted a munkád?
A kis Alfeus odafut hozzá és mondja:
-- Te is kapsz, te is kapsz!
Amikor az öreg lehajol és megcsókolja, a kisgyerek a nyakába csimpaszkodik és összekuszálja a szakállát kezecskéjével és csókjaival.
Joakim is ajándékot ad neki, a jobb kezében eddig a háta mögé rejtett gyönyörű almát, és nevetve mondja a gyermeknek, aki sóvárogva nyújtja kezét az almáért:
-- Várj, amíg darabokra vágom, így nem tudod megenni. Nagyobb, mint te vagy! -- és az övében tartott késsel kis részekre vágja az almát.
Mintha egy fészekben levô kismadarat etetne, úgy teszi a gyermek nyitott szájába, aki csak falja, falja.
-- Nézd, Joakim, micsoda szemek! Nem a Galileai-tenger színére emlékeztetnek?
Anna férjének vállára téve a kezét beszél, gyengéden reá támaszkodva. Ez a mozdulat elárulja mélységes szeretetét a férje iránt, amely szeretet nem változott házasságuk hosszú évei alatt. Joakim szeretettel néz rá és bólint:
-- Nagyon szépek. És ez a haj? Nem olyan a színe, mint a naptól kiszárított gabonának? Nézd, olyan, mint a réz és az arany keveréke...
-- Ó, ha gyermekünk lenne, ilyennek szeretném, ilyen szemekkel, ilyen hajjal...
Anna lehajol, sôt, letérdel, és sóhajtva megcsókolja a két kis kékesszürke szemet. Joakim is felsóhajt. Meg akarja vigasztalni a feleségét. Kezét annak ôszülô hajára teszi és azt mondja:
-- Még remélni kell. Isten mindent megtehet. Amíg élünk, megtörténhet a csoda, fôleg, amikor szeretjük ôt és szeretjük egymást.
Joakim különösen kihangsúlyozza az utolsó szavakat. Anna azonban hallgat, és lehajtja fejét, hogy férje ne lássa a két könnycseppet, ami kicsordul a szemébôl. Csak a kis Alfeus látja, csodálkozva és elszomorodva, hogy nagy barátnôje úgy sír, amint ô teszi néha. Felemeli

a kis kezét, és letörli a könnyeket.
-- Ne sírj. Anna! Azért mi boldogok vagyunk, legalábbis én, mert az enyém vagy -- vigasztalja Joakim.
-- Én is boldog vagyok, mert te vagy. De nem adtam neked gyermeket... Azt gondolom, nem vagyok kedves az Úr elôtt, és ezért szárította ki a bensômet...
-- Ó, drága jó feleségem! Te, aki szent vagy, ugyan miben tetszhettél vissza neki? Idehallgass! Menjünk el még egyszer a templomba. Ezért. Nemcsak a sátoros ünnepért. Imádkozzunk hosszasan... Talán az történik veled, ami Sárával... Ami Elkána feleségével, Annával. Sokat gúnyolták, és azt hitték, hogy Isten elvetette, mert meddô volt. Pedig Isten egében egy szent gyermek érlelôdött számukra. Mosolyogj, jó feleségem! A te sírásod nagyobb fájdalmat okoz nekem, mint az, hogy nincs gyermekem... Elvisszük magunkkal Alfeust is. Ôt is imádkoztatjuk, ôt, aki ártatlan... és Isten együtt fogadja az ô imáját és a miénket, és meghallgat minket.
-- Igen, tegyünk fogadalmat az Úrnak. Övé lesz, aki születik. Feltéve, hogy megadja nekünk... Ó, hallani, hogy „mamának" szólít engem!
És Alfeus, aki csodálkozva és ártatlanul néz rá, felkiált:
-- Én annak szólítalak!
-- Igen, kedves örömöm..., de neked van mamád, és nekem... nekem nincs gyermekem...

(1-5)
==========
Anna imája meghallgatást nyer

A zarándokok Jeruzsálem falain kívül táboroznak sátraikban. Köztük van Anna is Joakimmal és a kis Alfeussal, akinek a szülei is ott vannak. Késô este van már. Alfeus apja hívja fiát, de ô így válaszol:
-- Annával maradok. Segítem ôt.
Mindnyájan nevetnek.
-- Hagyd ôt! Nem zavar. Még nem kötelezi a Törvény. Itt vagy ott,

csak egy kis madár, aki eszik -- mondja Anna, és leül, ölében a gyermekkel. Ad neki egy pogácsát és sült halat, amelybôl elôbb gondosan eltávolítja a szálkákat. Elôzôleg már kiszolgálta a férjét. Ô maga utoljára eszik.

Mind sötétebb lesz, végül kigyulladnak a csillagok az égen. Az emberek lassacskán eloltják lámpásaikat és nyugovóra térnek. A beszéd zaja is mindinkább elhalkul. A gyermekek hangját már nem lehet hallani. Alfeus is aludni kezd Anna karjaiban.

-- Éjjel azt álmodtam, hogy a következô évben kétszer jövök a Szent Városba, két ünnepre egy helyett. Egyik az én gyermekem felajánlása lesz a templomban... Ó, Joakim!

-- Remélj, remélj, Anna! Mást nem hallottál? Az Úr semmit sem suttogott a szívedben?

-- Semmit. Csak álom volt...

-- Holnap van az utolsó nap az imára. Már minden áldozatot bemutattunk. De holnap még egyszer megújítjuk, ünnepélyesen. Legyôzzük Istent hűséges szeretetünkkel. Mindig arra gondolok, hogy az történik majd veled, ami Elkána feleségével, Annával történt:

-- Bárcsak Isten úgy akarná, és azonnal azt mondaná nekem: Menj békében! Izrael Istene megadta neked a kegyelmet, amit kértél!

-- Ha eljön a kegyelem, gyermeked azt megmondja majd neked, elôször megfordulva a méhedben. És ártatlan hangja lesz, amely az Isten hangja.

Erre ôk is aludni térnek.

(1-10)

==========

Jézus dicséri nagyszüleit

-- Az igazak mindig bölcsek, mert Isten barátaiként az ô társaságában élnek, és ô oktatja ôket, ô, a végtelen Bölcsesség. Nagyszüleim igazak voltak, és azért birtokolták a bölcsességet. Igazán elmondhatták, amit a Könyv mond, a Bölcsességet dicsérve, annak könyvében: „Ôt szerettem és kerestem ifjúkorom óta. Azon voltam, hogy jegyesemmé tegyem..." (Bölcs.8,2)

Anna, Áron leánya volt az erôs asszony, akirôl ôsünk beszél. (Vö. Péld 31,10-31) És Joakim, Dávid törzsébôl, nem annyira a szépséget és a gazdagságot kereste, hanem inkább az erényességet. Annában megvolt e nagyszerű tulajdonság. Benne, mint egy virágcsokorban minden jó tulajdonság egyesült egy csodálatos dologgá válva, amely az Erény. Egy igazi erény, amely méltó volt arra, hogy Isten trónja elôtt álljon.

Joakim tehát kétszer jegyezte el a bölcsességet, ,,jobban szeretve azt minden asszonynál". Isten bölcsessége be volt zárva az igaz asszony szívébe. Anna, Áron leánya nem törekedett másra, csak arra, hogy egyesítse életét egy igaz emberével. Biztos volt abban, hogy az igaz élet a család öröme.

Anna már kezdett öregedni, mindinkább dicsôségére válva Joakimnak, megmaradva mindig ,,ifjúkori feleségének, örömének, kedves ôzikéjének". (Vö. Péld 17,6) Kedveskedései mindig felelevenítették házasságuk elsô idejét. Kedvesen elbájolta szeretetével. Frissen tartotta, mint a harmat a virágot. Égett, mint a jól táplált tűz. Azért szomorúságukban, hogy nem volt gyermekük, vigasztalták egymást. És amikor eljött az órája, az örök Bölcsesség, miután kioktatta ôket az életben, megvilágosította ôket álmukban arról a dicsôségrôl, amelynek tôlük kell származnia, és aki a legszentebb Mária, az én Anyám volt.

Ha alázatosságukban nem is gondoltak erre, szívük azonban megremegett a reménytôl Isten ígéretének elsô megcsendülésére. Már a bizonyosság érzôdik Joakim szavaiból: ,,Remélj, remélj... Legyôzzük Istent hűséges szeretetünkkel."

Egy gyermekrôl álmodoztak, és megkapták az Isten Anyjában. Úgy tetszik, hogy a Bölcsesség könyvének szavai róluk beszélnek: ,,Miatta halhatatlanságban lesz részem, és örök emlékezetet hagyok az utókorra." (Bölcs 8,13) De ahhoz, hogy mindezt elérjék, olyan igazi erényre volt szükségük, amit semmi nem csorbít meg. A hit erényére. A szeretet erényére. A remény erényére. A tisztaság erényére.

A házastársak tisztasága! Birtokolták ezt, mert nem kell szüzeknek lenniük ahhoz, hogy tiszták legyenek. Az angyalok ôrködnek a tiszta nászágyak felett, és abból származnak a jó gyermekek, akik szüleik erényeit teszik meg életük zsinórmértékévé.

De hol vannak most ezek? Manapság nem akarnak gyermekeket, és nem akarnak tiszták sem maradni. Azért mondom neked, hogy

megszentségtelenítik a szeretetet és a nászágyat.

(1-14)
==========
==========
Anna anyává lesz

Joakim és Anna házában sok virágzó ág van a virágvázákban. A gyümölcsöskertben pompás színekben virágoznak a fák. Anna egy kisebb szövôszéknél ül, és szép vásznat szô, énekelve, az ének ritmusára mozgatva a lábát. Énekel és mosolyog... Kire? Önmagában, valamit lát bensôleg. Az ének lassú és mégis vidám, ismétlôdik, mind erôsebben és biztosabban, boldoggá téve Annát. Nagyon egyszerű, kedves a szövege:

-- Dicsôség a mindenható Úrnak, aki szerette Dávid gyermekeit!
Dicsôség az Úrnak!
Az ô legnagyobb kegyelme meglátogatott engem az égbôl.
A régi fa új ágat hajtott, és én boldog vagyok.
A Fény Ünnepén vetette el magvát a reménység,
és Niszan havában kicsírázik illatozva.
Mint tavasszal a mandulafa, kivirágzik a testem.
Estére meghozza gyümölcsét.
Ezen az ágon van egy rózsa, egy nagyon édes alma,
egy ismét felragyogó csillag, egy áratlan gyermek.
A ház öröme, a férj és a feleség öröme.
Dicséret Istennek, Uramnak, aki megkönyörült rajtam.
Azt mondta nekem a fénye: ,,Egy csillag jön hozzád."
Dicsôség, dicsôség! Tiéd lesz a fának ez a gyümölcse,
az elsô és az utolsó, szent és tiszta, mint az Úr ajándéka.
Tiéd lesz, és általa jön az öröm és a béke a földre.
Repülj, orsó! A fonál gyolcsot köt a kisded számára.
Ô megszületik! Szívem éneke hozsannázva száll Istenhez.

Joakim belép, amikor Anna már negyedszer ismétli énekét.
-- Boldog vagy, Anna? Olyannak tűnsz, mint egy madár, amely meghozza

a tavaszt. Miféle ének ez? Sose hallottam senkitôl sem. Honnan jön?
-- A szívembôl, Joakim.
Anna feláll, és nevetve megy a férjéhez. Sokkal fiatalabbnak és szebbnek látszik, mint eddig.
-- Nem tudtam, hogy költô vagy -- mondja a férj, és csodálkozva nézi ôt.
Nem látszanak idôs házaspárnak. A fiatal jegyesek gyengéd tekintetével néznek egymásra.
-- A kert végébôl jöttem, amikor meghallottam az énekedet. Évek óta nem hallottam a szerelmes galamb hangodat. Elismételnéd nekem ezt az éneket?
-- Elismételtem volna akkor is, ha nem kérted volna. Izrael gyermekei mindig énekkel fejezték ki reményüket, örömüket és fájdalmukat. Én is az énekre bíztam nagy örömöm kifejezését magamnak és neked. Igen, magamnak is, mert olyan nagy dolog, hogy jóllehet biztos vagyok benne, mégis, még mindig nem tűnik igaznak elôttem... -- és elkezdi az éneket, de amikor elérkezik ehhez a ponthoz: „Ezen az ágon van egy rózsa, egy nagyon édes alma, egy csillag...", elôbb remegni kezd a hangja, utána megtörik, és örvendezve felsóhajtva néz Joakimra. Feláll, átöleli ôt, és felkiált:
-- Anya vagyok, kedvesem! -- és férje kitárt karja közé veti magát, aki átöleli boldog feleségét, szívén tartva ôt.
A legtisztább és legboldogabb ölelés, amit eddig a világon láttak. Tiszta és lángoló a tisztaságában. Joakim kedvesen megrója Annát, akinek hajába már fehér szálak vegyülnek:
-- És nem árultad el nekem...
-- Biztos akartam lenni benne... Ilyen öreg korban... anyának tudni magamat... Nem tudtam elhinni, hogy igaz... és nem akartam, hogy aztán annál keserűbb legyen a csalódásod. December vége óta érzem, hogy méhem
mélyén megújul, és amint mondom, új ágat hoz. De most ezen az ágon biztos a gyümölcs... Látod? Ez a gyolcs már annak készül, aki jön.
-- Nem ez az a len, amit októberben Jeruzsálemben vettél?
-- De igen. Utána megszôttem, amíg várakoztam... és reméltem. Reméltem, mert az utolsó napon, miközben imádkoztam a templomban, közel

menve, amilyen közel csak mehet egy asszony az Isten Házához, és már este volt... emlékszel, mit mondtam? „Még, még egy kicsit...!" Nem tudtam elmenni onnan anélkül, hogy ne részesedtem volna a kegyelemben! Nos, a leszálló szürkületben, a szent hely belsejébôl, amelyre néztem, lelki vágyakozással, hogy elérjem a jelenlevô Isten beleegyezését, láttam kijönni egy fényt, egy nagyon gyönyörű szikrát. Fehér volt, mint a hold, jóllehet magába foglalta a föld minden fényét, ami csak található a gyöngyökben és a drágakövekben. Úgy tűnt, mintha a Függöny egyik értékes csillaga, amely a kerubimok lába alatt volt, elszakadt volna onnan, és természetfeletti fényben ragyogott volna... Úgy tűnt, a szent Függöny mögül maga a Dicsôség jött elô tűzként, és gyorsan hozzám jött. És ahogy a levegôt hasította, égi hangon énekelte: „Amit kértél, eljön hozzád." Ezért éneklem: „Egy csillag jön hozzád." Milyen gyermek lesz a miénk, ha úgy nyilvánul meg, mint a templom csillagának a fénye? Igazad volt, amikor új Elkána feleségének, Annának láttál engem. Hogyan hívjuk majd gyermekünket, akit oly édesen hallok énekelni méhemben, amint picinyke szíve úgy ver, mint egy kis galambé, amit a kezünkben tartunk?

-- Ha fiú lesz, Sámuelnek foguk hívni. Ha leány, Csillagnak. Ez az a szó, amelyik megállított téged éneklésedben, hogy megadd nekem ezt az örömöt, hogy atyának tudhassam magam. Ennek alakja nyilvánult meg a templom szent árnyékában.

-- Csillag. A mi Csillagunk, mert, nem tudom, gondolom, gondolom, hogy leány lesz. Úgy tűnik nekem, hogy oly kedvesen simogat, ahogy csak egy nagyon kedves leány képes. Mert semmi fájdalmat nem okoz nekem. Ô hordoz engem egy kék, virágzó ösvényen, mintha szent angyalok vennének körül, és a föld már távol volna... Mindig azt hallottam az asszonyoktól, hogy a foganás és a gyermek hordozása fájdalmas, de én nem érzek fájdalmat. Erôsnek, fiatalnak érzem magam, frissebbnek, mint messzi ifjúkoromban. Isten leánya, mert inkább Istené, mint a miénk az, aki kiszáradt törzsbôl születik, és nem okoz fájdalmat anyjának. Csak békét és áldást hoz neki, Isten gyümölcseit.

-- Akkor Máriának fogjuk nevezni. A mi tengerünk Csillaga, gyöngye, boldogsága lesz. Izrael elsô nagy asszonyának a neve ez. De ô sose fog véteni az Úr ellen, és csak neki énekel, mert neki ajánlottuk fel, áldozatul, mielôtt még megszületett volna.

-- Igen, neki ajánlottuk fel. Legyen fiú vagy leány, miután megünnepeltük a harmadik évét, átadjuk gyermekünket az Úrnak. Mi is áldozatokká leszünk vele együtt Isten dicsôségére.

(1-16)
==========
Mária szeplôtelen fogantatása

Jézus szavai:
-- A Bölcsesség „Isten erejének lehelete és a Mindenható dicsôségének tiszta kicsordulása" Igévé lett a magtalan által.
És ez az Ige véghezvitte a csodát, hogy termékennyé tegye azt, aki terméketlen volt. És azért, hogy egy Anyát adjon nekem, aki nemcsak természete szerint a legjobb, mivel két szenttôl született, és nemcsak állandóan növekszik ebben a jóságban, nemcsak szeplôtelen teste volt, hanem -- egyedül a teremtmények között -- lelkében is szeplôtelen.
Mily szépnek kellett lennie ennek a léleknek, akire az Atya vágyakozott az idôk kezdete óta, ennek a léleknek, aki a Szentháromság gyönyörűsége volt, akit a Szentháromság fel akart díszíteni ajándékaival, hogy önmagát megajándékozza vele. Ó, te Teljesen Szent, akit Isten önmagának teremtett, és utána az emberek üdvössége számára! Az Üdvözítô Hordozója, te voltál az elsô megváltott. Élô Mennyország, te mosolyoddal elkezdted a föld megszentelését!
Teremtett lélek, hogy az Isten Anyjának lelke legyél! Amikor ez az élô szikra kipattant a Hármas Szeretet eleven szívdobbanásából, örvendeztek neki az angyalok, mert sose láttak ennél ragyogóbb fényt a mennyországban. Mint mennyei rózsaszirom, szellemi és értékes szirom, amely drágakô és láng volt, amely Isten lehelete volt, amely leszállt, hogy éltessen egy testet, ugyancsak másféleképpen, mint a többit, amely oly tüzes erôvel szállt le, hogy az eredeti bűn nem volt képes beszennyezni, áthatolt a világűrön és bezárkózott egy szent méhbe.
A föld még nem tudta, hogy már birtokolja Virágát. Az igazi, egyetlen Virágot, amely örökké virágzik: liliom és rózsa, ibolya és jázmin, napraforgó és ciklámen egyszerre, és ezekkel a föld minden virága

egyetlen Virágban, Máriában, akiben egyesül minden erény és kegyelem. Áprilisban Palesztina földje hatalmas kerthez hasonlított, az illatok és színek gyönyörködtették az embereket. De még nem ismerték a legszebb Rózsát. Ô már virágzott Istennek az anyaméh rejtekében, mert Anyám szeretett fogantatásától kezdve.

Azt mondtam: ,,Mária szeretett fogantatásától kezdve". Mi ad fényt és ismeretet a léleknek? A kegyelem. Mi távolítja el a kegyelmet? Az eredeti bűn és a halálos bűn.

Mária, a Szeplôtelen, sose volt megfosztva Istentôl, az ô közelségétôl, szeretetétôl, fényétôl, bölcsességétôl. Azért ô képes volt felfogni és szeretni akkor, amikor csak egy szeplôtelen lelket körülvevô test volt, amely lélek folytatta Isten szeretését.

Mi lett volna, ha az ôsszülôktôl, akik ártatlanok voltak, ártatlan gyermekek születtek volna, amint Isten akarta! Értettek volna ahhoz, hogy mentek maradjanak a sátán fertôzésétôl, állandóan tökéletesedtek volna, gyôzedelmeskedtek volna évezredekkel azelôtt, a sátán felett, aki végül le lesz gyôzve, s vele minden rossz is.

(1-19)

==========

Szűz Mária születése

Anna egy fullasztó, meleg napon kimegy a kertbe, ahol Joakim dolgozik. Látszik, hogy már közel áll a szüléshez. Jónak látja visszatérni a házba.

-- Fáj? -- kérdezi Joakim.

-- Nem. De érzem azt a nagy békét, amelyet éreztem a templomban, amikor megkaptam a kegyelmet, és amit akkor is éreztem, amikor megtudtam, hogy anya vagyok. Olyan, mint egy elragadtatás. Édes álom a test számára, miközben a lélek örvendezik, és olyan béke tölti el, aminek nincs emberi hasonlata. Szerettelek téged, Joakim, és amikor beléptem a házadba és azt mondtam magamban: ,,Egy igaz embert jegyeztem
el", békét éreztem, és ugyanígy minden alkalommal, amikor szeretettel

gondoskodtál Annádról. De ez a béke másféle. Gondolom, olyan, mint ami Jákob lelkét árasztotta el, amikor angyalokkal álmodott, vagy még inkább hasonló Tóbiás örvendetes békéjéhez, miután Rafael felfedte neki kilétét. Minél inkább megízlelem, annál inkább növekszik. És mintha felszállnék a kék égbe... és nem tudom miért, mióta érzem ezt a békés örömöt, énekelek a szívemben, mint az öreg Tóbiás. (Vö. Tób 12, 13,1-23) Úgy tűnik nekem, hogy ezt erre az órára írták... erre az örömre... Izrael földje számára, amely megkapja ôt... Jeruzsálem számára, amelynek bűne most bocsánatot nyer... de..., ne nevessétek ki egy anya ábrándozását..., de amikor azt mondom: „Adj hálát az Úrnak a jókért, és áldd az örökkévaló Istent azért, hogy felépítse benned Tabernákulumát", azt gondolom, hogy az fogja felépíteni Jeruzsálemben az igaz Isten Tabernákulumát, aki most születik... és még arra is gondolok, hogy többé nem a Szent Városról, hanem az én gyermekemrôl jövendölt, amikor énekében azt mondta: „Ragyogó fényben fogsz úszni, a föld minden népe leborul elôtted, jönnek a nemzetek ajándékot hozva neked, imádják benned az Urat és szentnek tekintik földedet, mert benned hívják segítségül a Nagy Nevet. Boldog leszel fiaidban, mert mindnyájan áldottak lesznek, és egyesülnek az Úr közelében. Boldogok, akik szeretnek téged és örvendenek békédnek..." És én leszek az elsô az örvendezôk közül, én, az ô boldog anyja.

A hosszú ideig tartó szárazság heves viharral végzôdik, amint Anna, Joakim és két munkása elérik a házat. Estefelé annyira erôsödik a vihar és a villámlás, hogy az egyik munkás megjegyzi:

-- Úgy látszik, mintha a sátán kijött volna ördögeivel a pokolból. Nézzétek azokat a fekete felhôket! Kén szaga van a levegônek, és a szél süvöltése mintha átkokat szórna...

Közben Anna közel áll a szüléshez. Minden gyorsan és jól halad. A vihar hirtelen megszűnik az utolsó villámcsapással, amely éppen a házuk elôtt csap le. Utána hallják a kis Mária sírását. Hatalmas szivárvány tűnik fel az égen, olyan szép, amilyet még nem láttak. Csodálkozva nézik mindnyájan. Noha még nem ment le a nap, máris feltűnik egy ragyogó csillag, amely hatalmas gyémántként tündököl az égen. A telihold is fényesen ragyog.

De nem kevésbé szép látványt nyújt a kis Mária, rózsásan szôke hajával, kedves arcával, apró kis kezével és lábával. Amikor

visszaadják a kis Máriát Annának, ô mosolyogva mondja:
-- Ô a Csillag. Az ô jele van az égen. Mária a béke szivárványa! Mária, csillagom! Mária, tisztaságos hold! Mária a mi gyöngyünk!
-- Máriának nevezed ôt?
-- Igen, Mária, csillag és gyöngy és fény és béke...
-- De ez keserűséget is jelent... Nem félsz, hogy szerencsétlenséget hoz rá?
-- Isten vele van. Az övé, még mielôtt létezett volna. Ô vezeti majd ztjain és minden keserűséget mennyei mézzé változtat. Most légy a te mamádé... még egy kissé, mielôtt egészen Istené lennél...

(1-22)
==========
==========
Mária lelkének szépsége és érintetlensége

Jézus Máriára alkalmazza a Példabeszédekben található következô idézetet, amelyet általában az isteni Bölcsességre vonatkoztatnak:
,,Alkotó munkája elején teremtett az Úr, ôsidôktôl fogva, mint legelsô művét. Az idôk elôtt alkotott, a kezdet kezdetén, a föld születése elôtt. Amikor létrehozott, még ôsvizek sem voltak, és a forrásokból még nem tört elô víz. Mielôtt a hegyek keletkeztek volna, korábban hívott létre, mint a halmokat, amikor a földet és a mezôket még nem alkotta meg, és a föld elsô rögét sem. Ott voltam, amikor az eget teremtette, s az ôsvíz színére a kört megvonta, amikor a felhôket fölerôsítette, s az ôsforrások erejét megszabta, amikor kijelölte a tenger határát -- és a vizek nem csaptak ki -- amikor megrajzolta a föld szilárd részét. Ott voltam mellette, mint a kedvence, napról napra csak bennem gyönyörködött, mindig ott játszottam a színe elôtt." (Péld 8,22-30)
Ez órá vonatkozik, a szép Anyára, a szent Anyára, a Bölcsesség Szűz Anyjára, Én vagyok a Bölcsesség. Isten vigasztalását és örömét találta benne, az a Hármas Egy Isten, aki titeket kormányoz és szeret, és akinek az emberek annyi szomorúságot okoznak. Miatta folytatta az emberi nemet akkor, amikor az elsô próbáratételnél az megérdemelte,

hogy megsemmisítse. Miatta részesültetek bocsánatában.
Akarta Máriát, hogy szeresse ôt. Ó, nagyon megérte, hogy megteremtse az embert és hagyja élni, és hogy elhatározza: megbocsát neki, csak azért, hogy övé legyen a Szép Szűz, a Szent Szűz, a Szeplôtelen Szűz, a Szeretett Szűz, a Kedvelt Leány, a Legtisztább Anya, a Szeretett Jegyes! Oly sokat adott nektek, és még többet is adott volna, csakhogy Isten birtokolja kedves Teremtményét, napjának Napját, kertjének Virágát. És továbbra is oly sokat ad ôáltala, az ô kérésére, hogy neki örömöt szerezzen, mert Mária öröme megörvendezteti Istent és növeli fényének ragyogását, a mennyország nagy fényét. Minden felragyogása egy kegyelem a világegyetemnek, az emberi nemnek, maguknak az üdvözülteknek, akik pompás allelujával válaszolnak minden isteni csodára, amelyet a Szentháromság azért művel, hogy lássa a Szűz örvendetes mosolyának ragyogását.
Isten egy királyt akart adnia világegyetemnek, amelyet a semmibôl teremtett. Egy királyt, aki anyagi természeténél fogva az elsô minden anyagból létrehozott teremtmény között. Egy királyt, aki a szellemi természete révén kissé marad csak alul az isteninek, aki egyesül a Kegyelemmel, mint elsô, ártatlan napjaiban. A Legfelsôbb Értelem ismeri a legtávolabbi idôk eseményeit is. Szüntelenül szeme elôtt van minden, ami volt, van és lesz. Míg a múltat szemléli, és a jelenlevôt figyeli, íme, mélyen belelát tekintete a jövôbe. Tudja, miként fog meghalni az utolsó ember. Mindig tudta, hogy az általa teremtett király, akinek rendeltetése volt, hogy félisten legyen mellette az égben, az Atya örököse legyen, elköveti majd maga ellen a bűntényt, amellyel megöli a Kegyelmet, és ezáltal megfosztja magától az eget.
De akkor miért teremtette? Bizonyára ezt kérdezik sokan. Jobbnak tartanátok, ha nem lett volna? Nemde érdemes volt megérnie a földnek azt a napot, amelyben megismeri és csodálja a végtelenül szépet, akit Isten keze helyezett el a világegyetemben?
Ki számára hozta volna létre ezeket a csillagokat és bolygókat, amelyek nyilakként száguldanak az égbolton?
Ki számára teremtette a tengert? Értetek teremtette az eget éppúgy, mint a tengert, a folyókat, a tavakat, a patakokat, a tiszta forrásokat. Mindezek arra szolgálnak, hogy titeket hordozzanak, tápláljanak, szomjúságtokat oltsák, megtisztítsanak. És szolgálják a

Teremtôt is, és nem lépik túl medrüket, hogy elborítsanak titeket, amint megérdemlitek.

Ki számára teremtette volna az állatok megszámlálhatatlan családját, amelyek éneklô virágokként repülnek, amelyek titeket szolgálnak, nektek dolgoznak, táplálnak, szórakoztatnak, mint királyukat?

Ki számára teremtette volna a növények számtalan fajtáját, a pillangóknak látszó virágokat, a drágakövekként csillogókat, amelyek mozdulatlan madaraknak látszanak?

Kinek teremtette volna az ásványokat a föld méhében, ha nem valakinek, aki nem Isten, hanem Isten gyermeke, az ember?

Istennek semmire sincs szüksége ahhoz, hogy boldog legyen. Ô elégséges önmagának. Nem kell gyönyörködnie másban, csak önmagában. Mindaz, amit teremtett, egy porszemnyivel sem növelte végtelen boldogságát, szépségét, életét, hatalmát. Mindent az ember számára teremtett, akit meg akart tenni műve királyának.

Érdemes élni azért, hogy lássátok Istennek annyi művét, és elismerjétek hatalmát, amit nektek ajándékozott. Hálásaknak kell lennetek azért, hogy éltek. Akkor is hálásaknak kellene lennetek, ha csak földi célja lett volna életeteknek.

Isten, aki mindent tud, már az ember megteremtése elôtt tudta, hogy az rabló és gyilkos lesz. Mivel Isten végtelenül jó, már a bűn elkövetése elôtt gondolt annak megsemmisítésére. Ennek eszköze én vagyok, az Ige. Annak eszköze pedig, hogy én működni tudjak: Mária. És Isten megteremtette a Szüzet fenséges gondolatában. Mindent értem, az Atya kedves Fiáért teremtett.

Ahhoz, hogy testté váljak, anyára volt szükségem. Ahhoz, hogy Isten legyek, Istennek kellett atyámnak lennie. Íme, akkor Isten megteremtette magának a Jegyest és azt mondta neki:

-- Jöjj velem! Oldalamnál lásd, mennyit teszek Fiunkért. Figyeld és örvendezz, örök Szűz, örök Leány, töltse be mosolyod ezt a mennyet, és adja meg az angyaloknak a kezdôhangot, és tanítsa meg a mennyet az égi összhangra. Én nézlek téged, és olyannak látlak, amilyen leszel, ó, Szeplôtelen Asszony, aki most csak lélek vagy, lélek, aki boldoggá tesz engem. Nézlek téged, és a te szemed kékségét adom a tengernek és az égboltnak, hajad színét a szent búzának, fehérségedet a liliomnak, selymes bôröd rózsaszínűségét a rózsának. A gyöngyöket a te parányi

fogaidról mintázom, a te ajkadat nézve alkotom meg az édes epret. A fülemüle torkába helyezem el a te hangodat, és a gerléébe a sírásodat. Olvasom jövendô gondolataidat, hallom szíved verését, és az indít a teremtésben. Jöjj, Örömöm, legyen játékszered a világ, mert te vagy az én gondolatom táncoló fénye. Tieid a csillagok koronái, helyezd a holdat gyengéd lábad alá, övezd fel magadat a tejút csillagövével. Érted vannak a csillagok és a bolygók. Jöjj, és örvendj, látva a virágokat, amelyekkel Gyermeked játszani fog. Jöjj és lásd, amint megteremtem a juhokat és bárányokat, a sasokat és a galambokat. Légy mellettem, miközben kialakítom a tengerek és folyók medrét, felemelem a hegyeket, és befestem azokat hóval és erdôkkel, amíg elvetem a füvet, a fákat és a szôlôket, megalkotom számodra az olajfát, számodra, aki a békét hordozod, és aki az eucharisztikus Szôlôt szôlôtôként megtermed. Fuss, repülj, örvendezz, Szépem, és az egész világ, amelyet óráról órára megteremtek, tanulja meg tôled, Szerelmemtôl, hogy engem szeressen, és hogy szebbé legyen a te mosolyod által, Fiamnak Anyja, Mennyországomnak Királynôje, Istened Szerelme.

És amikor látom a Tévedést, és csodálom a Tévedés Nélkülit, azt mondom:

-- Jöjj hozzám, te, aki megszünteted az emberi engedetlenség által okozott keserűséget, a sátánnal való emberi paráználkodást, az emberi hálátlanságot. Veled aratok gyôzelmet a sátánon.

Isten, a Teremtô Atya megteremtette a férfit és a nôt a szeretet oly tökéletes törvényével, hogy annak tökéletességét ti nem vagytok képesek felfogni. Nem vagytok képesek felfogni, mivé vált volna az emberi nem, ha nem fogadta volna el a sátán tanítását!

Süvölts, sátán, haragodban, miközben ô megszületik. Ez a Gyermek legyôzött téged! Mielôtt te lázadóvá, álnokká, megrontóvá váltál volna, ô már legyôzött téged. Ennek a most született kisdednek a lehelete megtisztítja a világot a te bűzödtôl. Le vagy gyôzve! Az ô neve, tekintete, tisztasága lándzsaként, villámként, kôként hatol át rajtad, ver le téged, bebörtönöz téged pokoli barlangodba, te átkozott, aki elvetted Istentôl annak örömét, hogy minden teremtett ember Atyja legyen.

Most vereséget szenvedtél egy Asszonyban és egy Asszony által. Ô ellenáll minden kísértésednek és megvédi szeplôtelen tisztaságát.

Mostantól fogva, aki szereti ôt, visszatér Istenhez, hogy Istené legyen. Megvigasztalja az anyákat, akik nem tudják fájdalom nélkül megszülni gyermekeiket. Mostantól fogva Mária a jegyesek vezetôje, a haldoklók anyja, aki megédesíti számukra a halált és megvédi ôket tôled, átkozott, és melléjük áll, amikor Isten megítéli ôket.

A Szűz szüzessége! Jöjjetek, elmélkedjetek ezen a mélységes szüzességen, ezen a szédületes mélységen! Még a kolostorba vonultak szüzessége sem tökéletes Anyám szüzességéhez hasonlítva. Az emberekben mindig megmarad az eredeti bűn által okozott gyengeség, a Szűzben azonban nincs ennek nyoma. Az ô lelke szép és érintetlen, olyan, amilyennek az Atya elgondolta ôt eltöltve minden kegyelemmel.

Ô a Szűz. Ô az Egyetlen. Ô a Tökéletes. Ô a Teljes. Ilyennek gondolta ki ôt Isten, ilyennek teremtette, ilyen maradt, ilyenként koronázta meg. Örökké ilyen.

Ô a Szűz. Az érinthetetlenségnek, a tisztaságnak, a kegyelemnek a mélysége, amely elvész az Istenben, akitôl eredt. Érinthetetlen. A Tisztaság. A legtökéletesebb Kegyelem.

Ez Isten visszavágása a sátánnak. Minden megszentségtelenített teremtmény ellenében felemeli ezt a tökéletes Csillagot. Minden helytelen kíváncsiság ellen ôt, akit egyedül Isten szeretete érdekel. Minden gonosz tudás ellen ôt, a fenséges Tudatlant. Ô nemcsak a lealacsonyított szeretetet nem ismeri, hanem az Isten által a jegyeseknek adott szeretetet sem. Sôt, mi több, nem ismeri a bűn örökségét, melegágyát sem. Benne csak a fagyos bölcsesség van meg és a lángoló isteni szeretet. Tűz, amely felvértez a test hidegsége ellen, mert átlátszó tükör az oltáron, ahol egy Isten eljegyzi magát egy Szűzzel, és nem alacsonyodik le, mert tökéletessége átöleli azt, aki, amint az a jegyeshez illik, aláveti magát neki, mert Asszony, de szeplôtelen, mint ô.

(1-29)

==========

Isten lilioma

Joakim és Anna Zakariás és Erzsébet társaságában megy a templomba, hogy elvégezzék az elôírt szertartást. Máriát meleg, puha pólyába takarva viszik, mert az idô hideg. Joakim két kövér bárányt vezet kötélen. Joakim új ruhája sötétvörös, Annáé elefántcsontsárga. Szép benne, mint egy királynô. Erzsébet meg is jegyzi:

-- Olyannak tűntök nekem, mint házasságkötéstek napján. Akkor még kislány voltam, de emlékszem, milyen szép és boldog voltál.

-- De most még boldogabb vagyok... és ezen a szertartáson ugyanazt a ruhát akarom viselni. Megôriztem erre az alkalomra... és nem reméltem, hogy ismét felveszem.

-- Az Úr nagyon szeretett téged... -- mondja felsóhajtva Erzsébet.

-- És ezért neki adom azt, akit legjobban szeretek. Ezt az én virágomat.

-- Hogyan tudsz majd elszakadni tôle, amikor eljön az ideje?

-- Visszaemlékezve arra, hogy nem volt gyermekem, és az Isten adta nekem. Akkor még boldogabb leszek, mint most. Amikor tudom, hogy a templomban van, azt mondom majd: ,,A Tabernákulum közelében imádkozik,
édesanyjáért is imádkozik Izrael Istenéhez." És ez békével tölt majd el. És még nagyobb békét érzek, amikor mondom: ,,Ô egészen az övé. Amikor ez a két boldog öreg, aki ôt az égbôl kapta, nem lesz többé, Ô, az Örökkévaló lesz még mindig az Atyja." Hidd el, erôsen meg vagyok gyôzôdve arról, hogy ez a kicsi nem a mienk. Én már nem tudtam többé semmit sem tenni... Ô küldte ôt méhembe, isteni ajándékként, hogy felszárítsa könnyeimet, és megerôsítse reményünket és imáinkat. Azért az övé. Mi az ô boldog ôrzôi vagyunk... és áldott legyen érte!

Közben elérkeznek a templom falához.

-- Míg ti a Nikánor kapuhoz mentek, én megyek és értesítem a papot. Utána én is jövök -- mondja Zakariás. És eltűnik egy boltív mögött.

Amikor megérkeznek az egymásután emelkedô udvarokon keresztül a díszes Nikánor kapuhoz, amely súlyos bronzból készült és ezüstlemezek fedik, Zakariás már ott van egy pap oldalán, aki pompás ruhába van öltözve. Anna részesül a szenteltvízzel való meghintésben, utána a pap felszólítja, hogy menjen az áldozati oltárhoz. A kis Mária már nincs a kezében, ôt Erzsébet tartja, aki a kapunál marad. Joakim azonban felesége mögött megy, vezetve a bégetô bárányt. A pap feláldozza a

bárányt, és ezzel Anna megtisztult.
Zakariás csendesen mond valamit paptársának, aki mosolyogva bólint. Utána a csoporthoz megy, és kifejezi jókívánságait az anyának és az apának örömükért és ígéretükhöz való hűségükért. Átveszi a második bárányt, a lisztet és a pogácsákat.
-- Tehát ez a leány az Úrnak lesz szentelve? Az áldása legyen rajta és rajtatok.
Ekkor csatlakozik hozzájuk Anna, Fánuel leánya, Aser törzsébôl, aki a kis Mária egyik tanítónôje lesz.
-- Jöjj, asszony! -- mondja neki a pap. -- Ezt a kicsit felajánlották a templomnak dicsérô áldozatul. Te leszel a tanítója, és szentül felnô majd a kezed alatt.
A már fehérhajú Anna, Fánuel leánya, megsimogatja a kisleányt, aki ártatlan és csodálkozó szemmel nézi mindezt a fehérséget és aranyat, amelyet a nap beragyog.
-- Szeretnék adományt adni a templomnak, és oda menni, ahol az elmúlt évben a fényt láttam -- mondja az édesanya.
Anna, Fánuel leánya kíséretében mennek. A kitárt kapun keresztül kihallatszik a gyermekek kedves éneke.
-- Három éven belül te is ott leszel, Liliomom -- ígéri Anna Máriának, aki elbűvölve néz a templom belseje felé, és mosolyog az énekre.
-- Úgy látszik, mintha megértené -- mondja Fánuel leánya. -- Szép kisleány! Olyan lesz számomra, mintha az enyém lenne. Ígérem neked, anya! Ha korom megengedi, hogy ott legyek.
-- Ott leszel, asszony -- mondja Zakariás.
-- Te fogod bevezetni ôt a szent gyermekek közé. Én is ott leszek. Ott akarok lenni azon a napon, hogy megmondjam neki, imádkozzék értünk az elsô pillanattól kezdve... -- és feleségére néz, aki megérti, és felsóhajt.
A szertartás véget ért, és Fánuel leánya visszavonul, miközben a többiek egymással beszélgetve kimennek a templomból.
Hallom, amint Joakim mondja:
-- Nemcsak két legjobb bárányomat, hanem mindegyiket odaadnám ezért az örömért és Isten dicséretére!

==========
==========
A tökéletes gyermek

Jézus mondja a következôket Valtorta Máriának:
-- A Bölcsesség ezt mondatta Salamonnal: ,,Aki gyermek, jöjjön hozzám!" (Péld 9,4) Valóban, városának faláról az Örök Bölcsesség azt mondta az Örök Leánynak: ,,Jöjj hozzám!" Vágyakozott arra, hogy az övé legyen. Késôbb a Legtisztább Leány Fia azt mondja majd: ,,Hagyjátok, hadd jöjjenek hozzám a kicsinyek, mert övék az Isten Országa, és aki nem válik hasonlóvá hozzájuk, annak nem lesz része Országomban." (Vö. Mk 10,14-15)
Példaképül adom nektek Anyámat.
Íme, a tökéletes leány, egyszerű, tiszta galambszívével. Íme az, akit az évek és a világgal való érintkezés nem vadítottak el, nem rontottak meg, nem torzítottak el, nem tettek hazuggá. Mert ô nem akarta. Jöjjetek hozzám, nézzétek Máriát!
Te, aki láttad ôt, mondd meg nekem: nagyon különbözött-e a kisgyermek tekintete attól, amit láttál a kereszt lábánál, vagy a pünkösd ujjongásában, vagy amikor lehunyta szemét az utolsó álomra? Nem. Itt a kisgyermek bizonytalan és csodálkozó tekintete, utána az angyali üdvözletkor a csodálkozó és szemérmes tekintet, a boldog anyáé Betlehemben, majd az engem imádóé, mint elsô és legfenségesebb tanítványom, majd a Golgotán a megkínzott, meggyötört tekintete, utána a feltámadáskor és pünkösdkor sugárzó arca, majd az utolsó látomásban az elragadtatott álom által elfátyolozott tekintete. De szeme, akár elôször nyitja ki, akár fáradtan utoljára hunyja be, miután oly sok örömöt és borzalmat látott, a szeme nyugodt, tiszta, békés, egy kis mennyország, amely egyformán ragyog Mária arcán. Harag, hazugság, kevélység, bujaság, gyűlölet, kíváncsiság sose szennyezik be füstös felhôikkel.
Ez a szem szeretettel néz Istenre, akár sír, akár nevet, és Isten szeretetéért simogat, megbocsát, mindent elvisel. Istenszeretete miatt a gonosz képtelen megtámadni ôt, pedig az sokszor felhasználja a

szemet, hogy behatoljon a szívbe. Tiszta, nyugodt, áldó szemek ezek, amelyekkel a tiszták, a szentek, Isten szerettei rendelkeznek.
Azt mondtam: ,,A test világa a szem. Ha a szemed ép, egész tested világos. De ha a szemed rossz, egész testedre sötétség borul." (Mt 6,22-23) Ilyen szemei voltak a szenteknek, amelyek fénybe borították a lelket, megmentették a testet, mert, mint Mária, egész életükben Istenre néztek. Sôt, mi több, Istenre emlékeztek.

(1-42)
==========
Honnan tudod ezeket a szent dolgokat?

Anna egy árnyas lugasban varrogat. A kis Mária már biztos léptekkel jár fehér szandáljában, bokáig érô fehér ruhácskájában. Olyan, mint egy kis angyal. Pipacsokat, búzavirágokat és egyéb virágokat tart a kezében, amelyek a búza között nônek. Édesanyjához megy, és megáll annak térdei között. Anna átkarolja ôt.
-- Mama, mama! -- mondja, mint egy kis galamb, amely fészkére talált. Anna lehajol hozzá és szeretettel megcsókolja. Utána Mária felemeli fejét, és átadja a virágokat. Mindet anyjának hozta, és minden virágról elmond egy kis történetet, amit ô talált ki:
-- Ez a szép kék, nagy virág egy csillag, amely az égbôl jött le, hogy az Úr csókját hozza a mamának. Íme, csókold meg itt, a szívén, a szívén, ezt az égi virágot, és érezni fogod, hogy Isten ízével rendelkezik.
Ez a másik viszont, amely világosabb kék, mint a papa szeme, az Úr írását viseli szirmán, aki sok jót akar a papának, mert ô jó. És ez a picinyke, picinyke, amelybôl egyet találtam (egy nefelejcs), ez az, amit az Úr azért alkotott, hogy megmondja Máriának, jót kíván neki.
És ezek a pirosak, tudod mama, mik ezek? Dávid király ruhájának darabjai, Izrael ellenségeinek vérébe mártva, és elvetve a küzdelem és gyôzelem csataterén. Ennek a királyi ruhának a szárnyából születtek, amely ruhát az Úrért viselt küzdelem szaggatott darabokra.
Míg ez a fehér és gyengéd virág, amely olyan, mintha hét

selyemkupából készült volna, amelyek az égre néznek, telve illattal, és amelyek ott, a forrás mellett születtek -- a papa gyűjtötte össze ôket a tövisek közül -- Salamon király ruhájából készültek, amelyet akkor viselt, amely hónapban megszületett a kis unokája. Sok, sok évvel ezelôtt Izrael sokasága elôtt ment a Szövetségláda és a Tabernákulum elôtt, és örvendezett, és énekelt, imádkozván örömében. (Vö. 1Kir 8) Én mindig ez a virág akarok lenni, és mint a bölcs király, énekelni akarok egész életemben és imádkozni a Tabernákulum elôtt -- fejezi be Mária kis szája.

-- Örömöm! Honnan tudod ezeket a szent dolgokat? Ki mondta el neked? Atyád?

-- Nem. Nem tudom, ki. De úgy tűnik, hogy mindig tudtam. Talán olyan valaki mondja nekem, akit nem látok. Talán egy angyal, akit Isten küld, hogy beszéljen a jó emberekhez. Mama, elmondasz még valamit nekem...?

-- Ó, leányom! Mit akarsz tudni?

Mária gondolkozik, komolyan és összeszedetten. Kis arcán visszatükrözôdnek gondolatainak árnya. Mosolyok és sóhajok, napsugarak és felhôk árnyai, amikor Izrael történetére gondol. Utána válaszol:

-- Beszélj még Dániel Gábrieljérôl, amelyben megígéri a Krisztust. (Vö. Dán 9)

És behunyt szemmel hallgatja, csendesen ismételve a szavakat, amelyeket anyja mond, mintha jobban meg akarná jegyezni. Amikor Anna befejezi, megkérdi:

-- Mennyi hiányzik még ahhoz, hogy eljöjjön az Emmanuel?

-- Körülbelül harminc év, kedvesem.

-- Még annyi! És én a templomban leszek... Mondd meg nekem, ha én sokat, sokat, sokat imádkoznék, éjjel-nappal, éjjel-nappal, és csak Istené kívánnék lenni egész életemben, ezért az Örökkévaló megadná nekem a kegyelmet, hogy elôbb küldené el a Messiást népének?

-- Nem tudom, kedvesem. A Próféta azt mondja: ,,Hetven hét". Hiszem, hogy a jövendölés nem téved. De az Úr olyan jó -- és Anna sietve hozzáteszi, mert látja, hogy egy könnycsepp gyöngyözik kisleányának aranyos szempilláján -- hogy azt hiszem, ha te sokat, sokat, sokat imádkoznál, ô meghallgatna téged.

A mosoly visszatér a kis arcra, amely anyjára néz, és kis szemecskéjén ragyognak a már abbahagyott sírás könnyei, mint a

harmatcseppek az alpesi mohán.
-- Akkor imádkozni fogok és szűz leszek ezért.
-- De tudod te, mit akar ez mondani?
-- Azt akarja mondani, hogy nem ismerem meg az ember szeretetét, csak egyedül Istenét. Azt akarja mondani, hogy nem gondolok másra, csak Istenre. Azt akarja mondani, hogy kisgyermek maradok testemben és angyal a szívemben. Azt akarja mondani, hogy csak Istenre tekintek, csak ôt hallgatom, szám csak ôt dicséri, kezem neki ajánlja fel az áldozatot, lábam gyorsan követi ôt, és neki adom szívemet és életemet.
-- Te áldott! De akkor sose lesznek gyermekeid, neked, aki annyira szereted a gyermekeket, a báránykákat és a kis galambokat... Tudod? Egy gyermek olyan egy asszony számára, mint egy fehér, bodorszôrű bárányka, mint egy kis galamb selymes tollával és piros szájával, amely tud szeretni, csókolni és azt mondani: „Mama".
-- Nem számit, Istené leszek. A templomban imádkozom. És talán egy napon meglátom az Emmanuelt. A Szűz, akinek Anyjává kell lennie, amint a nagy Próféta mondja, már meg kellett, hogy szülessen és a templomban van... Én társa... és szolgálóleánya leszek. Ó, igen! Ha Isten fényénél megismerhetem, szolgálni szeretném azt a boldogot! És utána ô elhozná nekem a Fiát, elvinne engem a Fiához, és neki is szolgálnék. Gondold el, mama!... Szolgálni a Messiásnak!!!
Márián erôt vesznek ezek a gondolatok, amelyek felemelik és ugyanakkor alázatossá teszik. Kis karjait keresztbe téve kis ölén, kis fejét kissé meghajtva lángra gyúlt érzelmeiben úgy tűnik, mint egy gyermekded megjelenítése az angyali üdvözletnek. Majd folytatja:
-- De megengedi-e majd nekem Izrael Királya, Isten Felkentje, hogy neki szolgáljak?
-- Ne kételkedj benne! Nemde azt mondja Salamon király: „Királyné van hatvan, ágyasasszony nyolcvan, és a szolgálóknak se szeri, se száma." (Én 6,7) Látod, hogy a Király udvarában számtalan szűzleány szolgálja majd Urát.
-- Ó, látod, akkor biztosan szűznek kell lennem. Kell. Ha ô egy szüzet akar anyjának, az annak a jele, hogy mindenek fölött szereti a szüzességet. Azt akarom, hogy szeressen engem, a szolgálóleányát, szüzességemért, ami kissé hasonlóvá tesz engem szeretett Anyjához... Ezt akarom...

(1-44)
==========
A megmentett veréb

A kis Mária, aki még három éves sincs, anyjával, Annával beszélget a Megváltóról, aki majd egy szűztôl születik. A kis Mária kifejezi vágyát, hogy ô is szűz maradjon, hasonlóan Jézus Anyjához, és majd szolgálhasson neki. Így folytatja:
-- Szeretnék bűnös is lenni, nagy bűnös, ha nem félnék megbántani az Urat... Mondd nekem, mama, lehet valaki bűnös Isten szeretetébôl?
-- De mit beszélsz, kincsem? Nem értem.
-- Azt akarom mondani: bűnt elkövetni, hogy szerethessen Isten, aki Üdvözítôvé lesz. Az elveszetteket mentik meg. Nemde? Szeretném, hogy az Üdvözítô megmentsen, hogy szeretettel nézzen rám. Ezért kívánok bűnt elkövetni, de nem olyan bűnt, ami neki visszatetszik. Hogyan menthet meg, ha nem veszek el?
Anna elképed. Nem tudja, mit mondjon.
Segítségére jön Joakim, aki a füvön sétálva zajtalanul a sövény mögé érkezett.
-- Megmentett téged elôre, mert tudja, hogy te szereted ôt, és csak ôt akarod szeretni. Azért téged már megmentett, és szűz lehetsz, amint kívánod -- mondja Joakim.
-- Igazán, atyám? -- Mária átöleli apjának térdét, és tiszta csillagszemével ránéz, azokkal a szemekkel, amelyek annyira hasonlítanak apjáéhoz, és oly boldogok a remény miatt, amit atyja adott neki.
-- Igazán, kicsiny szerettem. Idenézz! Hoztam neked ezt a kis verebet, amely elôször röpült ki, a kút mellett. Otthagyhattam volna, de szárnyai gyengék és lábaiban se volt erô, hogy ismét felemelkedjen és elrepüljön, vagy hogy megtartsák ôt a síkos kövön. Beleesett volna a kútba. Nem vártam meg, hogy ez megtörténjen. Megfogtam, és neked adom.
Csinálj vele, amit akarsz. Mondd meg most nekem, Mária, jobban

szerettem a verebet azáltal, hogy megmentettem, mielôtt beleesett volna a kútba, vagy akkor szerettem volna jobban, ha utána mentettem volna ki?
-- Most szeretted ôt, mert nem engedted meg, hogy baja legyen a fagyos vízben.
-- És Isten is jobban szeretett téged, mert megmentett, mielôtt vétkeztél volna.
-- Akkor teljes szívembôl szeretem. Teljes szívembôl. Szép verebecske, én olyan vagyok, mint te. Az Úr azonos módon szeretett minket, megmentve minket... Most én téged felnevellek, és utána hagylak elmenni. És te énekelni fogsz az erdôben, én pedig a templomban. Dicsérjük Istent és azt mondjuk: „Küldd el, küldd el, akit megígértél, annak, aki várja." Ó, papám, mikor vezetsz el a templomba?
-- Hamarosan, gyöngyöm. De nem fáj neked elhagyni atyádat?
-- Nagyon! De te el fogsz jönni... és ha nem esne rosszul, milyen áldozat lenne?
-- És gondolni fogsz ránk?
-- Mindig! Miután imádkozom az Emmanuelért, imádkozni fogok értetek. Hogy Isten adjon nektek örömöt és hosszú életet... egészen addig a napig, amelyben ô Üdvözítôvé lesz. Utána azt mondom neki, hogy vegyen magához titeket és vigyen el az égi Jeruzsálembe.
==========
A fiú bölcsessége az anya ajkán

Jézus mondja:
-- Hallom már a szôrszálhasogató doktorok megjegyzését: „Hogyan beszélhet így egy kisleány, aki még hároméves sincs? Ez túlzás!" És nem gondolnak arra, hogy ôk eltorzítanak engem, amikor az én gyermekségemnek felnôtthöz illô viselkedést tulajdonítanak.
Az értelem nem ugyanolyan módon és idôben jön mindenkihez. Az Egyház
hét évben állapította meg a felelôs cselekedetek korát, mert ebben a korban még a visszamaradott is különbséget tud tenni, jóllehet csak kezdetlegesen a jó és a rossz között. De vannak gyermekek, akik sokkal

korábban képesek a különbségtételre, a szándékosságra és az akaratra, mert már elégségesen kifejlôdött az értelmük. A kis Lambertini Imelde, Viterboi Rózsa, Organ Nellie, Nennolina alapot szolgáltatnak nektek, akadékoskodó doktorok, hogy elhiggyétek, Anyám képes volt így gondolkodni és beszélni. Nem kapásból vettem csak négy nevet a szent gyermekek ezreibôl, akik benépesítik Paradicsomomat, miután felnôttekként gondolkodtak a földön több, kevesebb éven keresztül.

Mi az értelem? Isten ajándéka. Isten tehát oly mértékben adhatja, amilyenben akarja, annak, akinek akarja és akkor, amikor akarja. Az értelem egyike azoknak a dolgoknak, amelyek inkább hasonlókká tesznek titeket Istenhez, az Értelmes és Gondolkodó Lélekhez. A gondolkodás és értelem kegyelem volt, amelyet Isten az embernek adott a földi paradicsomban. És mennyire elevenek voltak, amikor a Kegyelem élt és még érintetlenül működött a két ôsszülô lelkében!

Sirák fiának könyvében meg van írva: „Minden bölcsesség az Úristentôl jön, és mindig vele volt a századok elôtt is." (Vö. 1,1) Mennyire bölcsek lettek volna az emberek, ha megmaradtak volna Isten gyermekeinek?

A ti értelmetek hiányai természetes gyümölcsei annak, hogy lehanyatlott bennetek a kegyelem és a becsületesség. Miután elvesztettétek a kegyelmet, évszázadokon keresztül eltávolodtatok a Bölcsességtôl. Amint a meteor elrejtôzik a kilométer vastag felhô mögött, úgy a Bölcsesség sugara sem ér el többé titeket a sötétségen keresztül, amelyet a ti elfajultságtok mind sűrűbbé tett.

Utána eljött Krisztus és visszaadta nektek a kegyelmet, Isten szeretetének legfenségesebb ajándékát. De ti meg tudjátok-e ôrizni tisztán ezt a drágakövet? Nem. Amikor nem töritek szét bűnös akaratotokkal, bepiszkoljátok állandó kisebb bűneitekkel, gyengeségtekkel, bűnös hajlamaitokkal.

Mária azonban nemcsak maga a Tisztaság volt, az új Éva, akit Isten újjáteremtett saját örömére, hanem ô messze felülmúlta Évát, ô a Magasságbeli Remekműve volt, a Kegyelemmel Teljes, az Ige Édesanyja Isten értelmében.

Sirák fia a Bölcsesség Forrásának nevezi az Igét. És a Fiú nem lett volna képes Anyjának ajkára adni saját bölcsességét? Ha megtisztította egy próféta ajkát égô parázzsal, mert annak az Igét, a Bölcsességet

kellett hirdetnie az embereknek, akkor ne tisztította volna meg és tette volna magasztossá még gyermek Jegyesének ajkát a Szeretet, hogy az, aki majd az Igét hordozni fogja, ne beszéljen többé gyerekesen, hanem mindig isteni teremtményként, akit átalakított Isten nagy fényessége és bölcsessége?

A csoda magyarázata nem az, hogy Mária már gyermekkorban felsôbbrendű
értelemmel rendelkezett, mint késôbb én is, hanem az, hogy benne lakott a Végtelen Értelem.

(1-49)

==========

Máriát átadják a templomnak

Mária apja és anyja között megy Jeruzsálem utcáin. A járókelôk megállnak és nézik a teljes fehérbe öltözött szép kisleányt. Anna és Joakim sírástól vörös szemei elárulják, hogy nagy fájdalmukba kerül lemondani kisleányukról. A járókelôk bizonyára nagyszülôknek, vagy dédszülôknek nézik ôket. Joakim mintha 20 évet öregedett volna, és amellett betegnek is látszik, annyira fáradt és szomorú.

Mindketten igyekeznek elrejteni sírásukat. Ha ez sokak elôtt sikerül is, de nem sikerül Mária elôtt, aki felváltva néz fel apjára és anyjára. Ôk mosolyt erôltetnek az arcukra, de ajkuk remegése és kézszorításuk erôsödése elárulja igazi érzelmeiket. Amikor Mária visszamosolyog rájuk, bizonyára azt gondolják: ,,Íme, egy mosollyal kevesebb abból, amit még láthatunk."

Lassan mennek, mintha csak minél hosszabbra akarnák nyújtani útjukat. Mindent felhasználnak arra, hogy megálljanak... De minden út véget ér, ez is. Elérkeznek a templomhoz. Anna felsóhajt, és még erôsebben megszorítja Mária kezecskéjét.

-- Kedves Anna, én veled vagyok! -- mondja egy hang egy alacsony boltív homályából az útkeresztezôdésnél. Erzsébet várakozik ott rájuk, és meghívja ôket a baráti ölelkezés után:

-- Gyere, gyere be ebbe a baráti házba egy kicsit! Utána majd együtt

megyünk. Ott van Zakariás is.
Mindnyájan belépnek a sötét szobába, amelyet csak egy tűzhely világít meg. A háziasszony, bizonyára Erzsébet barátnôje, tapintatosan magukra hagyja ôket.
-- Ne gondold, hogy megbántam ígéretemet, vagy hogy nem szívesen adom
kincsemet az Úrnak -- magyarázza Anna könnyek között -- de fáj a szívem, az én öreg szívem, amely visszatér majd gyermektelen egyedüllétébe! Ha éreznéd...!
-- Megértem, Annám... De te jó vagy és Isten megvigasztal majd egyedüllétedben. Mária imádkozni fog édesanyja békéjéért. Ugye?
Mária simogatja anyja kezét és megcsókolja, arcához érinti, hogy az megsimogassa ôt. Anna keze közé veszi Mária kis arcocskáját, és csókolgatja, csókolgatja. Nem tud betelni vele. Belép Zakariás és üdvözli ôket:
-- Az Úr békéje az igazaknak!
-- Igen -- mondja Joakim -- kérd számunkra a békét, mert szívünk beleremeg az áldozatba, mint Ábrahámé, miközben felment a hegyre, és mi nem találunk más áldozatot, hogy megváltsuk ezt. Meg akarjuk hozni, mert hűségesek vagyunk Istenhez. De szenvedünk, Zakariás. Isten papja, légy megértô irántunk és ne ütközzél meg rajtunk!
-- Soha. Sôt, fájdalmatok, amely nem lépi túl a megengedett mértéket, és nem visz titeket hűtlenségbe, megtanít engem a Magasságbeli szeretetére. Ne féljetek! Anna prófétanô jól gondját viseli majd Dávid és Áron e virágjának. Ebben a pillanatban ô az egyetlen liliom Dávid szent törzsébôl a templomban, és királyi gyöngyként fogják gondozni. Mivel az idôk a végükhöz közelednek, gondot kell viselni a törzs anyáira, hogy gyermekeiket a templomnak szenteljék, mert Dávid egy szűzétôl származik majd a Messiás. Azonban a hit megfogyatkozása miatt a szüzek helyei üresek. Nagyon kevesen vannak a templomban, és ebbôl a királyi törzsbôl senki, miután három éve Elizeus leánya, Sára férjhez ment. Igaz, hogy még harminc év hiányzik a határidôbôl, de... Jól van, reméljük, hogy Mária lesz az elsô Dávid sok szüze között a Szent Függöny elôtt. És utána... ki tudja...
Zakariás nem mond többet, de elgondolkozva néz Máriára. Utána folytatja:

-- Én is ôrködöm majd felette. Pap vagyok, és van hatalmam ott benn. Felhasználom majd ennek az angyalnak az érdekében. És Erzsébet gyakran eljön majd hozzá...
-- Ó, biztosan! Oly nagy szükségem van Istenre, és eljövök, hogy megmondjam ennek a leánynak, hogy ô elmondja az örökkévalónak.
Anna félelme elmúlt. Erzsébet, hogy még inkább megvigasztalja, megkérdi tôle:
-- Nem a te menyegzôi fátylad van Márián?
-- De igen. Vele együtt az Úrnak szentelem azt is. Többé nincs rá szükségem... Meg azért is, mert vagyonunk nagyon megfogyatkozott az adó és a szerencsétlenségek miatt. Nem volt módomban nagyon költekezni. Csak kelengyével láttam el bôven az Isten Házában való tartózkodásának idejére, és utána... mert azt gondolom, nem én leszek az, aki felöltözteti ôt a menyegzôre... és azt akarom, hogy mindig a mama keze készítse elô a menyegzôre a jegyes ruháját, akkor is, ha már kihűlt és mozdulatlan.
-- Ó, miért gondolkodsz így?
-- Öreg vagyok, unokatestvérem. Sose éreztem ezt annyira, mint most ez alatt a fájdalom alatt. Életem utolsó erejét adtam ennek a virágnak, hogy kihordjam és tápláljam, és most... és most... az ô elvesztése elveszi minden erômet.
-- Ne beszélj így, Joakim miatt.
-- Igazad van. Igyekszem majd a férjemért élni.
Joakim úgy tesz, mintha nem hallotta volna, igyekszik Zakariásra figyelni, de hallotta, és nagyot sóhajt, könnyes szemmel.
-- Azt hiszem, ideje, hogy a templomba menjünk -- mondja Zakariás.
Felállnak mindnyájan, hogy felvegyék köpenyüket és induljanak. De mielôtt kimennének, Mária letérdel a küszöbre, kitárt karral. Olyan, mint egy kis imádkozó kerub.
-- Atyám! Anyám! A ti áldástokat!
Nem sír, a kicsi erôs. De ajka remeg, és hangja olyan, mint egy remegô galamb sóhajtása. Arcocskája sápadt, szemébôl az az aggódó megadás tükrözôdik, ami késôbb, a Kálvárián és a Sírnál is jelentkezik.
Szülei megáldják és megcsókolják. Egyszer, kétszer, tízszer. Nem tudnak betelni csókolásával... Erzsébet csendesen sír, és Zakariás, bármennyire is igyekszik titkolni, megrendült.

Kimennek. Mária atyja és anyja között megy, mint elôbb. Elôttük megy Zakariás a feleségével. Belépnek a templomba.
-- Megyek a fôpaphoz. Ti menjetek el egészen a Nagy Udvarig.
Átmennek három elôcsarnokon és udvaron. Mária a napsütésben még fehérebbnek látszik. Mennyire doboghat a szíve, szüleiével együtt! Erzsébet Anna mellett áll, kissé hátrább, az arannyal fedett nagy márványkocka elôtt.
Ezüst trombiták harsogása hallatszik, és kinyílik a kapu. Pompás menet közeleg trombitaharsogás közepette, tömjénfelhôben. A fôpap ünnepélyes öltözetben, a napfényben sziporkázó drágakövekkel díszítve. Egyedül jön elôre, kísérete a kapunál marad, félkörben felállva. Baloldalt egy csoport fehérbe öltözött leányka Anna prófétanôvel és más idôs tanítónôvel.
A fôpap ránéz a kicsire és elmosolyodik. Ugyancsak kicsinynek tűnhet Mária a hatalmas lépcsôsor végén! A pap ég felé tárt karral imádkozik. Mindnyájan meghajolva hallgatják. Utána int Máriának.
Ô elszakítja magát anyjától és atyjától, és mintegy elbűvölten megy felfelé. És mosolyog. Mosolyog a templom értékes függönyére. Felér a lépcsôsor tetejére, és megáll a fôpap elôtt, aki fejére teszi a kezét. Elfogadja az áldozatot. Volt-e valaha ennél tisztább áldozata a templomnak?
Utána megfordul, és kezét Mária vállán tartva, mintha az oltárhoz vezetné a szeplôtelen Báránykát, a templom kapujához megy vele. Mielôtt belépnének, megkérdezi tôle:
-- Mária, Dávid leánya, tudod, mit fogadtál meg?
Amikor az ezüstös hangján igennel felel, a fôpap felkiált:
-- Akkor lépj be! Járj jelenlétemben, és légy tökéletes!
Mária belép és a homály elnyeli ôt, a fôpap kísérete a leánykákkal és tanítónôikkel és a levitákkal együtt mindinkább elrejtik, elválasztják ôt...
Már nem látható. Bezárulnak a kapuk. A két öreg felsóhajt:
-- Mária! Leányom! -- Utána egy sóhajtással egymásnak mondják: -- Anna! Joakim! -- és befejezik: -- Dicsérjük az Urat, aki befogadta ôt Házába, és az ô útján vezeti.

(1-51)

==========
==========
Mária egyetlen gondolata

Jézus szavai:
-- A fôpap azt mondta: „Járj jelenlétemben, és légy tökéletes!" Nem tudta, hogy ahhoz beszélt, akinél csak Isten tökéletesebb. De Isten nevében beszélt, és azért mindig szent az ô rendelkezése. Mindig szent, de fôleg a Bölcsességgel Teljes számára.
Mária megérdemelte, hogy „a Bölcsesség megelôzze ôt és neki mutatkozzék meg elôször, mert az elsô naptól kezdve ott virrasztott ajtaja elôtt, vágyakozva arra, hogy oktatásban részesüljön a szeretet által. Tiszta akart lenni, hogy elnyerje a tökéletes szeretetet és megérdemelje, hogy az legyen a tanítónôje." (Vö. Péld 8,17-34)
Alázatosságában nem látta, hogy birtokolta azt fogantatásától kezdve, mielôtt még megszületett volna, és hogy a Bölcsességgel való egyesülése a Paradicsom isteni szívdobbanásainak folytatása. Nem volt képes ezt elképzelni. És amikor szívének csendjében Isten magasztos dolgokat mondott neki, ô alázatosan kevély gondolatoknak tartotta azokat, és ártatlan szívét Istenhez emelve könyörgött: „Könyörülj szolgálódon, Uram!"
Az igazán Bölcs, az Örök Szűz valóban csak egyetlen dologra gondolt napjának hajnalától kezdve: „Isten felé fordítani szívét életének reggelétôl fogva és virrasztani az Úrért, imádkozva a Magasságbeli elôtt", bocsánatát kérve szívének gyengeségéért, amint alázatossága azt sugallta neki. Nem tudta, hogy már elôre a bűnösök számára kér bocsánatot, amit majd haldokló Fiával együtt a Kereszt lábánál fog tenni.
Amikor pedig a nagy Úr azt akarja, ismét eltölti ôt az értelem Lelke (vö. 39,5-6), és akkor megérti fenséges küldetését. Most még csak kisgyermek, aki a templom szent békéjében mind szorosabb kapcsolatba lép Istennel beszélgetéseivel, érzelmeiben és emlékeiben.

(1-57)
==========

Joakim és Anna halála

Jézus szavai:
-- Amint télen hirtelen besötétedik, ha a szél hófelhôket tornyosít az égen, úgy érkezett el nagyszüleim élete az éjszakához, miután Napjuk a templom szent udvarában maradt, hogy ott ragyogjék.
Nemde meg van írva: ,,A Bölcsesség életre ösztönzi gyermekeit, oltalma alá veszi azokat, akik keresik... Aki szereti ôt, az az életet szereti, és aki éberen ôrzi, az a békének örül. Aki birtokolja, annak öröksége az élet lesz... Aki szolgálja, az engedelmeskedik a Szentnek, és aki szereti, azt Isten nagyon szereti... Ha hisz benne, örökölni fogja, gyermekei megerôsödnek, mert mellettük lesz a megpróbáltatásban. Mindenekelôtt azt választja, utána félelem tölti el, rettegés és megpróbáltatás, megfegyelmezi ôt, míg próbára nem teszi gondolatait és meg nem bízhat benne. De utána állhatatossá teszi, visszatér hozzá egyenes úton és megelégedetté teszi. Felfedi elôtte titkait, a tudomány és az értelem kincseit adja neki, igazságosságban." (Vö. Sir 4,11-18)
Igen, mindez meg van írva. A Bölcsesség könyveit minden emberre alkalmazni lehet, abban irányadást találnak viselkedésükre vonatkozóan. Boldogok azok, akik szeretik lelkükben a Bölcsességet.
Engem körülvettek a bölcsek halandó rokonságomban. Anna, Joakim, József, Zakariás és még inkább Erzsébet, utána a Keresztelô nem voltak talán igazán bölcsek? Nem beszélek Anyámról, akiben otthonra lelt a Bölcsesség.
Nagyszüleimet ifjúságuktól kezdve sírjukig a Bölcsesség sugallta, hogy Istennek tetszô módon éljenek. Amint a sátor megvéd az elemek dühöngésétôl, úgy védte meg ôket a bűnveszélytôl. Isten szent félelme a termôtalaja a bölcsesség fájának, amely kinô abból minden ágával, hogy elérjen csúcsa a békés szeretethez biztonságában, a biztos szeretethez hűségében, a hűséges szeretethez buzgóságában, a teljes szeretethez, amely nagylelkű és tevékeny a szentekben.
,,Aki szereti ôt, az az életet szereti és örökölni fogja az Életet" -- mondja Sirák fia. (4,13-14) Ez kapcsolatban van azzal, amit én mondtam: ,,Aki elveszti életét az én szeretetemért, az üdvözül." (Vö.

Mt 16,25; Mk 8,35; Lk 9,24) Nem errôl a szegényes földi életrôl van szó, hanem az örök életrôl, nem egy óra örömérôl, hanem a halhatatlanságról.

Joakim és Anna ilyen értelemben szerettek. És ô velük volt a megpróbáltatásokban. Mily sokat sírtak és szenvedtek ezek az igazak, akik kiérdemelték, hogy Mária a leányuk legyen!

A politikai üldözés kivetette ôket Dávid földjérôl és végtelenül szegényekké váltak. Szomorúan múltak éveik anélkül, hogy egy gyermekük azt mondhatta volna nekik: „Én majd folytatlak titeket!" Elérkeztek abba a korba, amikor az asszonynak biztosan nem lehet gyermeke. Utána pedig meg kellett fosztani magukat tôle, hogy odaadják ôt Isten oltárának. Következett a még csendesebb élet, most, amikor már megszokták kis galambjuk turbékolását, kis lépteinek zaját, mosolyát és csókjait. Majd jöttek a betegségek, szerencsétlenségek, viharok, elnyomás a hatalmasok részérôl... oly sok csapás szerény kastélyuk falán. És ez nem elég: az aggódás távol élô gyermekük miatt, aki egyedül van és szegény, és aki minden áldozatuk ellenére az atyai javaknak csak egy maradványát fogja birtokolni. És milyennek találja majd azokat, ha a földek megműveletlenül maradnak, míg rá várakoznak? Félelmek, megpróbáltatások, kísértések. És hűség, hűség, mindig hűség Istenhez. A legnagyobb kísértés, hogy ne tagadják meg maguktól leányuk vigasztaló jelenlétét, amikor életük vége felé közeledik.

De a gyermekek elôször Istenéi, és csak utána a szülôké. És minden gyermek azt mondhatja, amit én mondtam Anyámnak: „Nem tudod, hogy nekem mennyei Atyám dolgaiban kell fáradoznom?" (Lk 2,49) És minden anyának, minden apának meg kell tanulnia azt a magatartást, amit Mária és József esetében láttak a templomban, Anna és Joakim esetében a názáreti házban, amely mindinkább csupasszá és szomorúvá válik, de amelyben egy dolog sose csökken, sôt, mindinkább növekszik: a két szív szentsége, a házasság szentsége.

Mi marad a beteg Joakimnak és szenvedô jegyesének a hosszú, csendes estéken, az öregeknek, akik érzik, hogy haláluk közeleg? A kis ruhák, az elsô szandálok, távoli kicsinyük szegényes játékai és az emlékek, az emlékek, az emlékek... És ezekkel a béke, amely eltölti ôket, amikor mondják: „Szenvedek, de megtettem kötelességemet Isten iránti szeretetbôl."

És akkor íme, egy emberfeletti öröm, amely égi fényben ragyog, amelyet a világ fiai nem ismernek, és amelyet nem olt ki az, hogy a haldoklók elnehezült szempillája lezárul, hanem végsô órájukon még inkább ragyog, és megvilágítja az igazságot. Amikor életük kialszik, felismerik a boldog jövôt számukra és nemzedékük számára, és ajkukkal Istent áldva halnak meg.

Ilyen volt nagyszüleim halála. Megfelelt szent életüknek. Életszentségükkel kiérdemelték, hogy ôk legyenek Isten Szeretettjének elsô ôrzôi. Csak életük napjának lenyugvásakor ismerték meg a kegyelmet, amit Isten nekik adott. Anna nem gyötrôdött áldott állapotában, hanem elragadtatásban hordozta a Bűn Nélkülit. Életük oly kedvesen aludt ki, mint ahogy eltűnik egy csillag, amikor hajnalban felkel a nap. És ha nem részesültek is abban a vigaszban, hogy birtokoljanak engem, a Megtestesült Bölcsességet, mint József, láthatatlanul jelen voltam és hallották magasztos szavaimat, amikor arcuk fölé hajoltam, hogy békében elaltassam ôket a gyôzelmet várva.

Van, aki azt kérdi: „Miért nem kellett szenvednie Annának a szülésnél, és mindkettôjüknek a halálnál, hiszen Ádám gyermekei voltak?" Ezeknek azt válaszolom: „Közellétem megtisztította anyja méhében a Keresztelôt, és elôre megszentelte ôt, pedig ô is Ádám fia volt, és az eredeti bűnben fogant. Ne részesült volna akkor kegyelemben a Szeplôtelen Szent anyja, azé, akit Isten elôre megôrzött, aki Istent hordozta szinte isteni lelkében és apró szívében, aki sose szakadt el tôle attól kezdve, mikor az Atya kigondolta, és egy méhben megfogant egészen addig, amikor visszatért, hogy teljesen birtokolja Istent az égben a dicsôséges örökkévalóságban?" Ezeknek azt válaszolom: „A jó lelkiismeret nyugodt halált ad, és a szentek imái ilyen halált érnek el számotokra."

Joakimnak és Annának egész életükön keresztül jó volt a lelkiismeretük, és ez volt vezetôjük egészen az égig. A Szent imádkozott Isten Tabernákuluma elôtt távol élô szüleiért, akiket Isten, a Legfôbb Jó után helyezett, de szeretett, amint a Törvény és érzelmei megkívánták, tökéletes természetfeletti szeretettel.

(1-59)

==========

„Neked kellene Krisztus anyjává lenned!"

Mária körülbelül tizenkét éves. Arca már nem gömbölyded, mint kisleánykorában, hanem tojásdad alakot vett fel. Haja többé már nem szabadon omlik a vállára, hanem két szép fonatban leér egészen a csípôjéig. Arca inkább elgondolkozó, érettebb, jóllehet még mindig kisleányarc, egy szép és tiszta leányé. Teljesen fehérbe van öltözve. Egy kicsiny szobában varr valamit. A szoba nyitott ablakából látni lehet a templom központi épületét, a lépcsôzetes udvarokat és csarnokokat, távolabb pedig a fal bástyáját, a város utcáit, házait és kertjeit, a mélyben pedig az Olajfák-hegyét. Halk hangon énekel varrás közben:

-- Mint egy csillag a tiszta vízben
úgy ragyog egy fény szívem mélyén.
Csecsemôkorom óta nem távozott tôlem
és kedvesen, szeretettel irányít.

Szívem mélyén van egy dal.
Ugyan honnan jön?
Ember, azt te nem tudod.
Onnan, ahol a Szent lakik.

Nézem tiszta csillagomat.
Nem akarok semmit, ami nem olyan
-- legyen bár édes és kedves -
mint ez a kedves fény, amely egészen az enyém.

Lehoztál engem a magas égbôl,
Csillagként, egy anya méhébe.
Most bennem élsz, de fátyolon keresztül
látom az Atya dicsôséges arcát.

Mikor tiszteled meg szolgálódat azzal,

hogy az Üdvözítô alázatos szolgálója legyen?
Küldd el az égbôl, küldd el nekünk a Messiást!
Fogadd el, Szent Atya, Mária felajánlását!

Mária hallgat, mosolyog és felsóhajt. Utána térdre ereszkedik és imádkozik. Arcocskája fénybe borul. Felemelve tartja, a szép, kék, nyári ég felé. Mintha egy bensejében rejtôzô nap bocsátaná ki sugarait. Közben Mária feláll, szeretetteljes imája után. Arcán megmarad az elragadtatás fénye, amikor belép Anna, Fánuel leánya. Elcsodálkozva áll meg, vagy talán csodálva nézi Mária arcát. Utána megszólítja:
-- Mária!
A leány mosolyogva fordul feléje. Üdvözli:
-- Anna! Béke veled!
-- Imádkoztál? Neked sose elég az imából?
-- Az imából elég lenne. De beszélek Istennel, Anna, te nem tudhatod, milyen közel érzem ôt magamhoz. Több, mint közel: a szívemben. Isten bocsássa meg nekem ezt a kevélységet, de én sose érzem magam egyedül. Látod? Ott, abban az arany és hófehér Házban, a kettôs függöny mögött van a Szentek Szentje. A fôpapon kívül senkinek a szeme sem láthatja az Engesztelôt, amelyen az Úr dicsôsége nyugszik. De nekem nincs rá szükségem, hogy lássam tiszteletteljes lélekkel azt a kettôs függönyt, amely leng a szüzek és a leviták énekének dallamára, és amely illatozik az értékes tömjéntôl, és hogy lássam rajta áttündökölni a Szövetség Szekrényét. Igen, látom! Ne félj, oly tisztelettel nézek rá, mint Izrael minden gyermeke. Ne tarts attól, hogy a kevélység megvakított, és azért gondolom azt, amit most neked mondok. Én látom, és nincs oly alázatos szolga Isten népében, aki alázatosabban tekint Urának Házára, mint én, aki meg vagyok gyôzôdve arról, hogy a legcsekélyebb vagyok mindnyájuk között. De mit látok? Egy függönyt. Mit gondolok, mi van a függöny mögött? Egy Tabernákulum. Ki van benne?
De amikor a szívembe nézek, íme, látom Istent ragyogni szeretetének dicsôségében. Azt mondja nekem: „Szeretlek!" És én azt mondom neki: „Szeretlek!" És ez a kölcsönös szeretet elolvaszt és felüdít minden szívverésnél...
Közöttetek vagyok, tanítónôim és kedves társaim. De egy lángoló kör elszigetel tôletek. Belépek a körbe. Isten és én. És látlak titeket

Isten tüzén keresztül, és úgy szeretlek mindnyájatokat. De nem tudlak test szerint szeretni titeket, se senki mást nem tudok majd így szeretni. Hanem csak azt, aki engem szeret, és lélek szerint. Tudom, mi lesz a sorsom. Izrael világi törvénye azt akarja, hogy minden leánynak legyen jegyese, és minden leány anyává legyen. De én, jóllehet engedelmeskedem a törvénynek, engedelmeskedem a Hangnak, amely azt mondja nekem: „Én akarlak téged", és szűz vagyok és az maradok. Hogyan tehetem meg ezt? Ez a kedves, láthatatlan Jelenlét, aki velem van, segíteni fog, mert ô akarja ezt. Nem félek.

Nincs többé atyám és anyám... és csak az Örökkévaló tudja, mekkora fájdalmat okoz ez nekem, mennyire emberies vagyok. Kegyetlen fájdalom ez. Most nincs másom, csak Isten. Azért vakon engedelmeskedem neki... Már megtettem volna ezt atyám és anyám ellenére is, mert a Hang arra oktat engem, hogy aki követni akarja ôt, annak követnie kell ôt atyja és anyja ellenére is. Ôk a gyermeki szív kedves őrzői. A szülôk saját elgondolásuk szerint akarják biztosítani gyermekük boldogságát... és nem tudják, hogy vannak más utak is, amelyek a végtelen boldogsághoz vezetnek... Nekik hagytam volna ruháimat és köpenyemet is, hogy kövessem a Hangot, amely azt mondja nekem: „Jöjj, kedvesem, jegyesem!" Mindent nekik hagytam volna, a könnyek gyöngyeit is -- mert sírtam volna amiatt, hogy nem engedelmeskedhetem nekik és vérem rubinjait -- mert még a halállal dacolva is követtem volna az engem hívó Szót. Azt mondtam volna nekik, hogy van valami, ami nagyobb és édesebb az atya és az anya szereteténél, és ez Isten Hangja.

De most akarata feloldott engem ettôl a gyermeki kegyelettôl is. Két igaz ember volt, és biztosan Isten beszélt bennük, amint hozzám beszél. Követték az Igazságot és az Igazságosságot. Amikor rájuk gondolok, úgy vélem, hogy a pátriárkák között vannak, nyugalomban, és áldozatommal meggyorsítom a Messiás eljövetelét, hogy megnyissa nekik a mennyek ajtaját. A földön én irányítom életemet, azaz Isten irányítja szegény szolgálóját parancsaival. Én, én teljesítem azokat, mert ez az én örömöm. Amikor eljön az ideje, megmondom jegyesemnek a titkomat... és ô
magáévá teszi azt.

-- De, Mária... hogyan találsz majd szavakat a meggyôzésére? Ellened szól a férfi szeretete, a törvény, az élet.

-- Isten velem lesz... Isten megvilágítja majd jegyesem szívét... Az élet elveszti majd az érzék tövisét, és tiszta virággá változtatja, amely a szeretettôl illatozik. A Törvény -- Anna, ne mondd, hogy istenkáromló vagyok! -- Azt gondolom, hogy a Törvény megváltozik. Ki változtatja meg -- gondolod -- hiszen isteni? Egyedül az, aki megváltoztathatja: az Isten. Az idô már nagyon közel van, közelebb, mint gondolnátok, én mondom nektek. Mert Dánielt olvasva, nagy világosság töltötte el a szívemet, és értelmem felfogta a titokzatos szavak értelmét (Vö. Dán 9,24). Megrövidül a hetven hét az igazak imáinak következtében. Megváltozik az évek száma? Nem. A jövendölés nem
hazudik. De nem a nap pályájával, hanem a holdéval mérik a megjövendölt idôt, azért mondom: ,,Közel van az óra, amikor meghallják a Szűztôl Született sírását."

Ó, bárcsak megmondaná nekem ez a Fény, aki szeret engem, mert oly sok dolgot mond nekem, hogy hol van az a boldog, aki megszüli majd Isten Fiát, a Messiást, népének. Mezítláb járva végigfutnám a földet, sem a hideg, sem a fagy, sem a por és hôség, sem a vadállatok, sem az éhség nem akadályoznának meg abban, hogy eljussak hozzá, és azt mondjam neki: ,,Engedd meg szolgálódnak és Krisztus szolgái szolgálójának, hogy a te fedeled alatt éljen! Forgatnám a malomkövet és a prést, mint egy rabszolganô. Ôrizném nyájadat, mosnám gyermeked pelenkáját. Dolgoztass engem a konyhádban, vagy a kemencédnél... ahol csak akarsz, de fogadj el engem, hogy láthassam ôt! Hallhassam a hangját! Rám nézzen!"

És ha nem akarna elfogadni engem, koldulásból élnék ajtajánál, megvetve, a szabad ég alatt és kánikulában, csakhogy hallhassam a gyermek Messiás hangját, nevetésének visszhangját, és utána láthassam, amint elmegy mellettem... És talán egy napon kapnék tôle egy darab kenyeret... Ó, ha az éhség marná a gyomromat és a sok böjt után érezném erôm fogyását, ekkor sem enném meg azt a kenyeret. Egy kis zsákban, mintha gyöngyök lennének, szívem fölé tenném, és megcsókolnám, hogy érezzem Krisztus kezének illatát. Többé nem lennék sem éhes, se nem fagyoskodnék, mert a vele való érintkezés elragadtatásba ejtene, melengetne, táplálna..."

-- Neked kellene Krisztus Anyjának lenned, ha ennyire szereted! Ezért akarsz szűz maradni?

-- Ó, nem. Én, nyomorúság és por vagyok. Nem merem felemelni arcomat a Dicsô felé. És ezért inkább, mint a kettôs függöny felé, amely mögött ott van Jahve láthatatlan jelenléte, szeretek magamba nézni, a szívemre. Amott a Sinai rettenetes Istene van. Itt, bennem, látom Atyánkat, egy szeretetteljes arcot, aki rám mosolyog és megáld, mert kicsiny vagyok, mint egy kismadár, amelyet a szél felemel anélkül, hogy érezné súlyát, és gyenge, mint a vadon növô gyöngyvirág szára, amely nem tud mást tenni, csak virágozni és illatozni, és nem áll ellen a szélnek, amely elfújja kedves, tiszta illatát. Isten az én szeretô szelem! Nem ezért, hanem mivel az Istentôl és egy Szűztôl Születettnek, a Szentek Szentjének nem tetszhet más, csak az, akit az égben Anyjául választottak, és aki a földön mennyei Atyjáról beszél neki: a Tisztaság. Ha a Törvény errôl elmélkedne, ha a rabbik, akik megszaporították tanításuk szôrszálhasogatásait, értelmüket magasabb távlatok felé fordítanák és belemélyednének a természetfelettibe, elhagyva az emberit és a hasznothajtót, amire törekednek, megfeledkezve a végsô célról, akkor nekik elsôsorban a Tisztaságot kellene tanítaniuk, hogy Izrael Királya azt találja, amikor eljön. A békehozó olajfával, a diadalmas pálmával együtt ültessetek liliomokat és liliomokat és liliomokat...

Mennyi vért kell ontania az Üdvözítônek, hogy megváltson minket! Mennyit! Ezernyi és ezernyi sebbôl, amelyeket Izajás lát a fájdalmak Emberén. Íme, úgy hull, mint a harmat egy lyukacsos edénybôl, mint egy véresô. Nem hull oda, ahol megszentségtelenítik és káromolták ezt az isteni Vért, hanem a tisztaságtól illatozó kelyhekbe, amelyek összegyűjtik azt, hogy utána széthintsék a lelki betegekre, a lelkileg leprásokra, az Isten számára halottakra. Adjatok liliomokat, liliomokat adjatok Krisztus izzadságának és könnyeinek felszárítására azok tiszta szirmainak fehér ruhájával. Ó, hol lesz az a Liliom, aki téged hordoz? Hol lesz az, aki eloltja égô szomjadat? Hol lesz az, akit pirosra fest a Véred, és aki meghal majd a fájdalomtól, hogy téged meghalni lát? Hol van az, aki sír majd elvérzett tested felett? Ó, Krisztus! Akire sóvárgok...! -- Mária elhallgat, sírva és kimerülve.

Anna hallgat egy ideig, és utána megrendült, öreges hangjával mondja:

-- Van-e még valami, amire meg akarsz tanítani engem, Mária?

Mária összerázkódik. Alázatosságában bizonyára azt hiszi, hogy

tanítónôje megfeddi ôt, és ezért azt mondja:
-- Ó, bocsánat! Te vagy a tanítónô, én egy szegény senki vagyok. De ez a hang a szívembôl szól. Én vigyázok rá, hogy ne beszéljek róla. De mint a folyó, amely megáradva áttöri a gátat, íme most erôt vett rajtam és kitört belôlem. Ne törôdj azzal, amit mondtam, és fenyítsd meg beképzeltségemet. A titkos szavaknak a szív titkos rejtekében kellett volna maradniuk, amelyet Isten az ô jóságában megáld, tudom. De oly édes ez a Láthatatlan Jelenlevô, hogy megrészegít... Anna, bocsáss meg kis szolgálódnak!
Anna magához szorítja ôt. Öreg, ráncos arca remeg és fénylik a sírástól. A könnyek lefutnak a ráncain, mint a víz a barázdás földön. Mária mély tisztelettel néz rá karjaiban, és arcát öreg tanítónôje szívére teszi.

(1-63)
==========
„Isten ad neked jegyest..."

Mária még mindig a templomban van. Egy ünnepély után, amikor be akar lépni szobácskájába, megszólítja ôt egyik tanítónôje:
-- Mária, a Fôpap vár téged.
Mária kissé csodálkozva nézi, de nem kérdez semmit. Csak annyit mond:
-- Sietek hozzá.
A nagy teremben, ahová belép, a díszes ruhákba öltözött Fôpapon kívül ott van Zakariás és Anna is.
Mária mélyen meghajol a küszöbnél, és nem megy tovább, amíg a Fôpap nem szólítja fel:
-- Jöjj ide, Mária, ne félj!
Mária lassan, ünnepélyesen megy a fôpap elé. Anna rámosolyog, hogy bátorítsa, és Zakariás üdvözli:
-- Béke veled, unokahúgom!
A fôpap figyelmesen nézi, és utána megjegyzi Zakariásnak:
-- Világosan látszik rajta, hogy Dávid és Áron törzsébôl származik. -
- Majd Máriához intézi szavait:

-- Leányom, ismerem kedvességedet és jóságodat. Tudom, hogy napról napra növekszel tudásban és kedvességben Isten és az emberek elôtt. Tudom, hogy Isten hangja suttog a szívedben kedves szavakat. Tudom, hogy te vagy Isten templomának virága, és tudom, hogy mióta te itt vagy, egy harmadik kerub áll a Szövetségszekrény elôtt. Szeretném, hogy illatod továbbra is felszállna a tömjén illatával együtt minden újabb napon. De a Törvény mást mond. Te már nem vagy kisleány többé, hanem egy asszony. És Izraelben minden asszonynak jegyesnek kell lennie, hogy fiát az Úrhoz vigye. Te követni fogod a Törvény elôírását. Ne félj, ne pirulj. Ismerem királyi származásodat. A Törvény megvéd téged rendeletével, hogy minden férfinak saját törzsébôl származó feleséget adjon. De ha nem ez lenne az elôírás, én akkor is gondoskodnék arról, hogy ne romoljék meg fenséges véred. Ismersz-e valakit törzsedbôl, Mária, aki jegyesed lehetne?

Mária felemeli a szeméremtôl teljesen elpirult arcát és könnyes szemmel, remegô hangon válaszol:

-- Senkit.

-- Nem ismerhet senkit, mert gyermekkorában lépett be ide, Dávid törzse pedig sokat szenvedett és szétszóródott. Különbözô ágai nem tudnak egyesülni a királyi pálma koronájaként -- mondja Zakariás.

-- Akkor Istenre bízzuk a választást.

Eddig visszatartott könnyei kibuggyannak és remegô szájáig futnak, miközben Mária könyörgô tekintetet vet tanítónôjére.

-- Mária odaígérte magát az Úrnak, az ô dicsôségére és Izrael üdvösségéért. Még gyermek volt, aki alig tudott olvasni, amikor már lekötötte magát a fogadalommal... -- siet segítségére Anna.

-- Akkor ezért sírsz? Nem azért, mert a Törvénynek akarsz ellenállani.

-- Ezért... nem másért. Engedelmeskedem neked, Isten papja.

-- Ez megerôsíti, amit mindig mondtak nekem rólad. Hány éve vagy Istennek szentelt szűz?

-- Azt hiszem, öröktôl fogva. Még nem voltam ebben a templomban, amikor már átadtam magam Istennek.

-- De ugye te vagy az a kisleány, aki tizenkét évvel ezelôtt jöttél, és kérted, hogy beléphessél?

-- Én vagyok.

-- De akkor hogyan mondhatod, hogy Istené voltál?
-- Ha visszatekintek, Istennek szentelt szűznek találom magam... Nem emlékszem az órára, amikor megszülettem, sem arra, miként kezdtem szeretni anyámat és azt mondani atyámnak: ,,Ó, atyám, a te leányod vagyok"... De emlékszem, anélkül, hogy tudnám, mikor kezdôdött, hogy szívemet Istennek adtam. Talán akkor, amikor az elsô szót ki tudtam mondani, az elsô lépést tettem... Igen, azt hiszem, hogy amikor az elsô határozott lépést tettem, amikortól az elsô emlékem van a szeretetrôl... A házunk... a házunk körül volt egy virágokkal teli kert... volt benne egy gyümölcsös és voltak mezôk... és egy forrás volt ott, a végén, a hegy alján, és egy kimélyített sziklából buggyant elô, amely barlangot alkotott... tele volt hosszú, finom fűvel, s a róla lecseppenô víz olyan hangot adott, mint egy piciny, piciny harangocska. És a forrás is énekelt. És voltak ott madarak az olajfákon és az almafákon, és fehér galambok jöttek fürödni a tiszta forrásban... Ennél többre nem emlékszem, mert szívemet egészen az Istennek adtam, és atyámon és anyámon kívül, akiket szerettem életükben és szeretek haláluk után is, minden más dolog távol állt szívemtôl. De te, Fôpap, elgondolkoztattál engem... Kutatnom kell, mikor adtam magamat Istennek... és visszatérnek az elsô évek emlékei...
Én szerettem ezt a barlangot, mert hallottam egy hangot, kedvesebbet, mint a víz és a madarak éneke, amely azt mondta nekem: ,,Jöjj, kedvesem!" Szerettem ezt a vízcseppektôl gyémántként ragyogó füvet, mert benne Uram jelét láttam, és azt hallottam: ,,Látod, milyen nagy a te Istened, lelkem? Az, aki a Libanon cédrusait teremtette a sasok számára, teremtette ezeket az apró leveleket is, amelyek meghajlanak egy légy súlya alatt. Meg akarta örvendeztetni vele a szemedet, és meg akarta védeni vele kis lábadat." Szerettem azt a tiszta dolgok által létrejött csöndet, a szellôt, az ezüstös vizet, a galambok tisztaságát... szerettem azt a békét, amely a kis barlang fölött uralkodott, és mintegy esôként hullott alá az almafákról és olajfákról, amelyek hol virággal voltak tele, hol pedig pompás gyümölcsökkel... És nem tudom.... Úgy tűnt, hogy a hang nekem, pont nekem mondja: ,,Jöjj, te értékes olajfa, jöjj, te édes alma, jöjj, te lepecsételt forrás, jöjj, galambom!"... Édes az atya és az anya szeretete... édes engem hívó szavuk... de ez! Ez! Ó, a földi Paradicsomban, gondolom, így

hallotta az, aki bűnt követett el, és nem tudom, hogyan hallgathatott inkább a csalfa szóra e helyett a szeretetteljes szó helyett, hogy vágyakozhatott más tudásra Istenen kívül... Még az anyai tejre szoruló ajkammal, de az égi méztôl megrészegült szívvel azt mondtam akkor: „Íme, jövök! A tied vagyok. Rajtad kívül nem lesz más ura testemnek, Uram, amint lelkem sem fog szeretni mást."... És amikor ezt mondtam, úgy tűnt nekem, hogy már máskor is kimondott szavakat használtam, egy már elvégzett szertartást végeztem el, nem volt idegen számomra választott Jegyesem, mert én már ismertem az ô lángolását, láttam már ragyogását és karjai között már beteljesedett képességem a szeretetre. Mikor...? Nem tudom. Azt mondanám, mielôtt éltem volna, mert úgy érzem, mindig az enyém volt, és én mindig az övé voltam, és én azért létezem, mert ô akarta ezt az ô lelkének örömére, és az enyémre.

Most engedelmeskedem. De mondd meg nekem, miként kell viselkednem...

Nincs atyám és anyám. Légy te az én irányítóm!

-- Isten ad majd neked jegyest, és szent lesz, mert te Istenre bíztad magad. Mondd meg majd neki fogadalmadat.

-- És elfogadja?

-- Remélem. Imádkozz, leányom, hogy megérthesse a szívedet. Most menj! Legyen veled mindig az Isten!

Mária visszavonul Annával. Zakariás a fôpappal marad.

(1-72)

==========

A jegyes kijelölése

A templom egy nagy, gazdagon díszített termében sok ember gyűlt össze. Vannak köztük papok, ott van Zakariás is. Beszélgetnek egymással. Húszévesektôl ötvenévesekig lehetnek, ünneplô ruhában. Egy sarokban ott van József. Egy pirospozsgás arcú öreggel beszélget. József harminc év körüli szép férfi, rövid hajjal, amely barna színű, mint a szakálla és a bajusza. Szeme jóságos, nagyon komoly, kissé szomorkás. De amikor mosolyog, vidámmá válik és megifjodik.

Világosbarna ruhában van, ami nagyon egyszerű, de rendezett.
Belép a terembe a fiatal leviták egy csoportja, és megáll az ajtó és egy hosszú asztal között. Belép az ajtón egy levita, egy köteg száraz ággal a karján. Ezek tetején gyengéden elhelyeztek egy kivirágzott ágat. Könnyed, fehér virágszirmok borítják. A levita gyengéd gondossággal helyezi a köteget az asztalra, hogy ne sértse meg a csodálatosan kivirágzott ágat.
Kíváncsi zsibongás fut végig a termen. Nyújtogatják a nyakukat, nagyon figyelnek. Zakariás is, aki a papokkal együtt közelebb áll az asztalhoz, igyekszik meglátni. De nem lát semmit. József a sarokból alig vet egy pillantást az ágak kötegére, és amikor társa mond neki valamit, tagadó mozdulatot tesz, mintha azt mondaná, „Lehetetlen!", és mosolyog.
Trombita harsan az ajtót takaró függöny mögött. Mindnyájan elhallgatnak, szép rendbe állnak, arccal az ajtó felé fordulva, amelyben most megjelenik a Fôpap más vének társaságában. Mindnyáján mélyen meghajolnak. A fôpap az asztalhoz megy, és onnan beszél hozzájuk:
-- Dávid törzsének férfiai, akik egybegyűltetek felhívásomra, halljátok! Az Úr szólt, dicséret neki! Dicsôségébôl egy fénysugár szállt le, és mint a tavaszi napfény, életet adott egy száraz ágnak, és ez csodálatos módon kivirágzott, jóllehet a földön egy ág sem virágzik ebben az idôben, a fény ünnepének utolsó napján. (Ez decemberre esik általában.) A hó még nem olvadt el Júdea magaslatain, és fehérlik Sion és Betánia között. Isten beszélt, a Dávid törzsébôl származó Szűz számára atyává és oltalmazóvá téve magát, mivel neki rajta kívül nincs más oltalmazója. Szent leány, a templom és a törzs dicsôsége, megérdemelted, hogy Isten szóljon, és megismertesse az örökkévalónak kedves jegyes nevét. Ugyancsak igaznak kell lennie annak, akit az Úr a neki kedves Szűz oltalmazójául választ. Ez enyhíti fájdalmunkat elvesztése miatt, és nem aggódunk többé sorsa felett, miután eljegyzik. Az Isten által adott jel nyomán teljes biztonsággal bízzuk rá a Szüzet, akin Isten és a mi áldásunk nyugszik. A jegyes neve: József, Jákob fia, Betlehembôl, Dávid törzsébôl, aki a galileai Názáretben ács. József, jöjj ide! A Fôpap parancsolja neked.
Nagy zsibongás. Feléje fordulnak a fejek, rá irányulnak a szemek,

feléje mutatnak, egyesek csalódottan, mások megkönnyebbülten. Néhányan, fôleg az öregek közül örülnek annak, hogy nem rájuk vár ez a feladat.
József, nagyon elpirulva és zavarba esve elôre megy. Már az asztal elôtt áll, a Fôpap elôtt, akit tisztelettel üdvözöl.
-- Jöjjetek ide mindnyájan, és nézzétek meg az ágba bevésett nevet. Vegye kézbe mindenki saját vesszejét, hogy biztos legyen arról, nincs csalásról szó.
A férfiak engedelmeskednek. Figyelik a Fôpap által gyengéden tartott ágat, mindenki veszi a sajátját, van aki eltöri, van aki megôrzi. Mindnyájan Józsefet nézik. Egyesek hallgatagon, mások jókívánságaikat kifejezve. Az öreg, akivel elôzôleg beszélt, azt mondja neki:
-- Nem megmondtam neked, József? Annak van elônye, aki kevésbé érzi biztosnak magát!
A Fôpap Józsefnek adja a kivirágzott ágat, és utána vállára téve kezét, mondja:
-- Tudod, hogy nem gazdag a jegyes, akit Isten neked ad. De minden erény megtalálható benne. Légy mindinkább méltóvá hozzá. Nincs hozzá hasonló kedves és tiszta virág Izraelben. Most mindnyájan menjetek el. Te maradj itt, József, és te Zakariás, aki rokona vagy, vezesd ide a jegyest.
Mindnyájan kimennek, kivéve a Fôpapot és Józsefet. A függöny ismét elfedi az ajtót.
József nagyon alázatosan áll a magasztos fôpap mellett. Az kis hallgatás után azt mondja neki:
-- Máriának meg kell mondania neked a fogadalmát. Te segítsd ôt félénkségének legyôzésében. Légy jó hozzá, aki oly jó.
-- Minden erômmel szolgálni fogom ôt, és semmiféle áldozat nem lesz nehéz érte. Biztos lehetsz ebben.
Belép Mária Zakariással és Annával, Fánuel leányával.
-- Jöjj, Mária! -- mondja a fôpap. -- Íme a jegyes, akit Isten neked szánt. József, Názáretbôl. Azért visszatérsz városodba. Most elhagylak titeket. Isten áldása legyen rajtatok! Ôrizzen és áldjon titeket az Úr, fordítsa felétek arcát, és legyen mindig kegyes hozzátok! Forduljon felétek, és adja nektek az ô békéjét!
Zakariás kimegy, a fôpapot kísérve. Anna kifejezi szerencsekívánatát a jegyesnek, majd ô is kimegy.

A jegyesek egymás elôtt állnak. Mária, egészen elpirulva, lehajtott fejjel. József szintén elpirulva, figyeli ôt és keresi a szavakat, hogy mit mondjon elôször. Végül megtalálja, és mosolyra derül az arca. Azt mondja:

-- Üdvözöllek, Mária! Láttalak téged, amikor néhánynapos kisbaba voltál... Atyád barátja voltam, és testvéremnek, Alfeusnak unokaöccse, akit szintén Alfeusnak hívtak, nagyon szerette anyádat. Az ô kis barátja volt. Most még csak tizennyolc éves, és mielôtt te megszülettél volna, ô még egészen kis emberke volt. Felvidámította édesanyád szomorúságát, aki nagyon szerette ôt. Te nem ismersz minket, mert kicsiny voltál, amikor ide jöttél. De Názáretben mindnyájan jót kívánnak neked, és gondolnak rád, beszélnek Joakim kis Máriájáról, akinek születése az Úr csodája volt, aki újra kivirágoztatta a terméketlent... És én emlékszem az estére, amikor születtél... Mindnyájan emlékszünk a csodálatos nagy záporra, amely megmentette a vidéket, és a heves viharra, amelynek villámai még egy fűszálnak sem ártottak, és amely oly hatalmas szivárvánnyal végzôdött, amilyet még sose láttak. És utána... ki nem emlékszik Joakim örömére? Ide-oda vitt téged, megmutatva a szomszédoknak... Csodált téged mindenki, mint egy égbôl jött virágot, atyáddal együtt, aki boldog volt. Beszélt az ô Máriájáról, aki olyan szép és olyan jó volt, és aki olyan kedvesen és bölcsen beszélt... Igaza volt, amikor csodált téged, és azt mondta, hogy nincs nálad szebb! És édesanyád? Betöltötte énekével a házat, és olyan volt, mint egy tavaszi pacsirta, miközben téged hordozott, és utána, amikor ölébe vett. Én készítettem a te bölcsôdet. Egy kis bölcsôt, amelyet telefaragtam rózsákkal, mert édesanyád így akarta. Talán még ott van elzárva a házadban... Mária, én öreg vagyok. Amikor megszülettél, akkor készítettem elsô műveimet. Már dolgoztam... Ki gondolta volna, hogy az én jegyesem leszel! Talán a tieid boldogabban haltak volna meg, ha ezt tudták volna, mert a barátaim voltak. Eltemettem atyádat, ôszinte szívvel sírva, mert jó mesterem volt az életben.

Mária lassacskán felemeli tekintetét, mindinkább felbátorodva, amikor hallja, hogy József így beszél, és amikor a bölcsôt említi, kissé elmosolyodik. Amikor József atyjáról beszél, feléje nyújtja kezét, és azt mondja:

-- Köszönôm, József.
Egy félénk, és kedves ,,köszönöm".
József rövid és erôs ácskezébe veszi a kis kezet, és kedvesen simogatja, hogy még jobban megnyugtassa ôt. Talán arra vár, hogy Mária mást is fog mondani. Ô azonban ismét hallgat. Akkor József folytatja:
-- Tudod, hogy a ház sértetlenül megvan, kivéve azt a részét, amelyet a konzul rendeletére leromboltak, hogy utat csináljanak Róma kocsijainak. De a föld, ami megmaradt neked, mert tudod... atyád betegsége sokat felemésztett javaidból, kissé elhanyagolt. Már több mint három tavasz múlt el, hogy a fákat és a szôlôtöveket nem nyesték meg, és a felásatlan föld megkeményedett. De a fák, amelyek láttak téged kiskorodban, még ott vannak, és ha megengeded nekem, azonnal gondjaimba veszem ôket.
-- Köszönöm, József. De te már dolgozol...
-- A nap elsô és utolsó óráiban fogok dolgozni a kertedben. Most már mind hosszabbakká válnak a napok. Azt akarom, hogy tavaszra minden egészen rendben legyen, a te örömödre. Nézd, ez annak a mandulafának egy ága, amely a házzal szemben áll. Ezt akartam magammal hozni, arra gondolva, hogy ha én leszek a választott, -- amit nem reméltem, mert názáreti vagyok, de engedelmeskedtem a Pap rendeletének, nem a lakodalomra vágyakozva -- arra gondolva, hogy neked örömöt okoz majd egy virág a te kertedbôl. Íme, itt van, Mária. Ezzel neked adom a szívemet, hogy amint az eddig csak az Úrért virágzott, most érted is virágozzék, jegyesem.
Mária átveszi az ágat. Megindultan néz Józsefre, mind nyugodtabb és sugárzóbb arccal. Amikor József azt mondja, ,,Názáreti vagyok", egészen felragyog az arca, és felbátorodik.
-- Én is egészen Istené vagyok, József. Nem tudom, megmondta-e neked a Fôpap...
-- Csak azt mondta nekem, hogy jó vagy és tiszta, és hogy meg kell mondanod nekem a fogadalmadat, és nekem jól kell bánnom veled. Beszélj, Mária! Józsefed minden vágyadban boldoggá akar tenni téged. Nem testies szeretettel szeretlek téged. Lelkemmel szeretlek, szent leány, akit Isten nekem ad. Láss bennem egy atyát és egy testvért, inkább mint egy jegyest. Úgy bízd rám magad, mint egy atyára, mint egy testvérre.
-- Kisgyermekkorom óta az Úrnak szenteltem magam. Tudom, hogy ezt

nem
teszik Izraelben. De én hallottam egy hangot, amely a szeretet áldozataként szüzességemet kérte a Messiás eljöveteléért. Oly régóta várja ôt Izrael!... Nem túl sok lemondani ezért az anyaság örömérôl!
  József rászegezi a szemét, mintha a szívében akarna olvasni, majd megfogja két kezecskéjét, amelyekben még ott van a kivirágzott ág, és azt mondja:
  -- Egyesítem az én áldozatomat a tiéddel, és annyira fogjuk szeretni tisztaságunkkal az Örökkévalót, hogy elôbb adja majd a földnek az Üdvözítôt. Megengedi nekünk, hogy lássuk az ô Világosságát tündökölni a világban. Jöjj, Mária! Menjünk az ô Háza elé, és esküdjünk meg, hogy angyalokként fogjuk szeretni egymást. Utána elmegyek Názáretbe, hogy mindent elôkészítsek számodra a te házadban, ha oda szeretnél menni, de ha mást akarsz, azt fogjuk tenni.
  -- Az én házamban... Volt ott egy barlang a végén... Ott van még?
  -- Ott van, de többé már nem a tiéd... De készítek számodra egyet, ahol a legmelegebb órákban is felüdülhetsz és nyugalmat találsz. Amennyire lehet, ugyanolyannak csinálom. És mondd meg nekem, kivel akarsz lakni?
  -- Senkivel. Nem félek. Alfeus édesanyja, aki mindig eljött látogatni engem, társam lesz egy kissé napközben, és éjjel szívesebben leszek egyedül. Nem történik semmi bajom.
  -- És utána ott vagyok én... Mikor akarod, hogy eljöjjek, és magamhoz vegyelek?
  -- Amikor te akarod, József.
  -- Akkor eljövök, amint rendben lesz a ház. Nem érintek meg semmit. Azt akarom, hogy mindent úgy találj, amint édesanyád hagyta. De azt akarom, hogy tele legyen napsugárral, és jól ki legyen tisztítva, hogy ne okozzon szomorúságot neked. Jöjj, Mária! Menjünk, mondjuk meg a Magasságbelinek, hogy áldjuk ôt!

(1-77)
==========
==========
Szűz Mária eljegyzése

Mária nagyon szép menyasszonyi ruhájában, ünneplô barátnôi és tanítónôi között. Ott van Erzsébet is.

Nagyon értékes selyemnek látszó ruhája ragyogóan fehér, ezüsttel átszôtt aranyövvel. Lábán fehér szandál ezüst csattal. Haja többé nem omlik a vállára, hanem hajfonatát ezüst hajtűk erôsítik és tartják a helyén. Ezen nyugszik a fátyla, amely szép redôkben hull alá egészen a csípôjéig. Mária nem olyan magas, mint az édesanyja volt, akitôl ezt a fátylat örökölte. Csuklóján karperecek, amelyek szintén Annáé voltak, és neki kissé nagyok.

Társnôi csodálattal nézik, és kedvesen kérdezgetik, vagy kifejezik ámulatukat.

-- Ezek anyádéi voltak?

-- Régiségek, nemde?

-- Sára, milyen szép ez az öv!

-- És ez a fátyol, Zsuzsanna, nézd, milyen finom! Figyeld csak meg a beléje szôtt liliomokat!

-- Mutasd meg nekem a karpereceidet, Mária! Anyádéi voltak?

-- Ô viselte ezeket. De atyám, Joakim anyjáéi voltak.

-- Ó, figyeld csak! Salamon pecsétje van összefonva finom pálma és olajfa ágakkal, köztük liliomok és rózsák vannak. Ó, ki készítette ezt a tökéletes miniatűr munkát?

-- Dávid házából származom -- magyarázza Mária. -- Századok óta ezeket viselik a törzs asszonyai eljegyzésükkor, és utódaik öröklik.

-- Mindezt Názáretbôl hozták neked?

-- Nem. Amikor édesanyám meghalt, unokanôvérem vette magához, hogy megôrizze számomra. Ô hozta el most nekem.

-- Hol van? Hol van? Mutasd meg ôt barátnôidnek!

Mária nem tudja, mit tegyen. Szeretne udvarias lenni, de nem akarja elôszedni az összes ruhát, amely három nehéz ládában van. Tanítónôi segítségére jönnek:

-- Hamarosan itt lesz a jegyes. Nincs idô most erre. Menjetek, készüljetek fel!

Mária élvezi a békét tanítónôi társaságában, akik kedves és áldó szavakkal fordulnak hozzá. Erzsébet is odamegy, és amikor Anna, Fánuel leánya megcsókolja Máriát, s ,,leányának" nevezi, Erzsébet így szól a

meghatottságtól könnyezô Máriához:
-- Mária, a te édesanyád nincs itt, és mégis itt van. A lelke örvendezik a közeledben. És nézd, azok a dolgok, amiket viselsz, az ô gyengédségének a jelei. Egyszer, egy napon, amikor te a templomba jöttél, azt mondta nekem: ,,Elkészítettem a menyasszonyi ruhákat és a kelengyét, mert én akartam megfonni azokat, ha már nem lehetek majd jelen az örvendetes napon." És tudod, az utolsó idôkben, amikor segítettem ôt, minden este meg akarta simogatni az elsô ruháidat, meg ezeket, amelyeket most viselsz, és azt mondta: ,,Érzem itt az én kicsinyem jázminillatát, és azt akarom, hogy ô érezze édesanyjának a csókját." Mennyit csókolta ezt a fátylat, amely a homlokodon van! Több rajta a csók, mint a fonál!... És amikor felveszed majd az általa szôtt ruhákat, gondolj arra, hogy azokat a fonálnál inkább édesanyád szeretete formálta. És ezek a nyakláncok! Atyád a legfájdalmasabb órákban is megmentette számodra, hogy téged szépítsenek ezen az órán, mint ahogy illik egy Dávid törzsébôl származó hercegnôhöz. Örvendezz, Mária! Nem vagy árva, veled vannak a tieid, és olyan tökéletes jegyesed van, aki atyád és anyád lesz neked...
-- Ó, igen! Ez igaz! Ô biztosan nem fog elszomorítani. Két hónap alatt kétszer eljött, és ma jön harmadszor, mit sem törôdve az esôvel is a szeles idôvel, hogy parancsaimat fogadja... Gondold csak el: parancsaimat! Az enyéimet, aki egy szegény asszony vagyok, és annyival fiatalabb nála! És semmit sem tagadott meg tôlem. Nem is vár arra, hogy én kérjem. Angyalnak látszik, aki azt mondja, amit én kívánok, és elôbb mondja, mint én kifejezhetném. Az utolsó alkalommal ezt mondta: ,,Mária, azt gondolom, hogy te szívesebben maradnál az atyai házban. Mivel te örökösleány vagy, megteheted. Én jövök majd a te házadba. Pusztán csak azért, hogy megtartsuk az elôírt szertartást, egy hétre elmész Alfeus házába, aki az én testvérem. Mária nagyon szeret téged. És onnan indul majd el este a nászmenet, amely téged hazahoz." Nem kedves? Nem érdekli ôt, hogy az emberek azt mondják majd, nem tetszett nekem az ô háza... Nekem mindig tetszett volna, mert ô van benne, aki oly jó. De biztos, hogy jobban szeretem a saját házamat... az emlékek miatt... Ó, József jóságos!
-- Mit mondott a fogadalmadra? Még nem mondtad meg nekem.
-- Egyáltalán nem ellenezte. Sôt, amikor megtudta az okát, azt

mondta: ,,Én egyesítem áldozatomat a tiéddel."
-- Egy szent ifjú! -- mondja Anna, Fánuel leánya.
,,A szent ifjú" ebben a pillanatban lép be Zakariás társaságában.
Ragyogó öltözetben, amely aranysárga, úgy fest, mint egy keleti uralkodó. Pompás öv tartja tarsolyát és tôrét. Fején turbán, csuklyával, ahogy még ma is viselik ezt a beduinok. A turbánt finom aranyművű karika tartja a fején, amelybe mirtuszcsokrocskák vannak fűzve. Új köpenyét sok rojt díszíti, és redôi fenségesen hullanak alá. Kezében mirtuszcsokor.
-- Béke veled, jegyesem! -- üdvözli Máriát. -- Béke mindnyájatokkal! -- Az üdvözlés után folytatja: -- Láttam, mily örömöt szerzett neked a kertedbôl származó ág. Azt gondoltam, hozok neked a számodra oly kedves barlangnál termô mirtuszból. Rózsákat akartam hozni, amelyek már kivirágzottak a házadnál. De a rózsák nem tartottak volna ki a többnapos úton... Csak tüskéikkel érkeztem volna meg. És én csak rózsákat akarok felajánlani neked, kedvesem, és puha, illatos szirmukkal akarom teleszórni az utadat, hogy ne érezze lábad az út porát és keménységét.
-- Ó, hála neked, te jóságos! Hogyan sikerült ilyen frissen megôrizned ôket?
-- Egy edényt kötöttem a nyeregre, és abba tettem a levágott ágakat, amelyek még csak bimbóztak. Útközben virágzottak ki. Íme, itt vannak, Mária! Övezzék homlokodat, tisztaságod jelképeként, amelyet még sokkal inkább felülmúl szíved tisztasága.
Erzsébet és a tanítónôk feldíszítik Máriát a virágkoszorúval, amelyet a mirtuszból készítenek, és kis fehér rózsákat tűzdelnek beléje, amelyet az egyik ládára helyezett vázából vesznek. Mária vállára borítja nagy, fehér köpenyét József segítségével, aki megerôsíti azt két ezüst csattal.
Minden kész. Míg várakoznak, József félrevonja Máriát, és azt mondja:
-- Ez alatt az idô alatt gondolkoztam fogadalmadon. Mondtam neked, hogy megosztom veled. De minél inkább gondolkozom rajta, annál inkább felfogom, hogy nem elég az ideiglenes fogadalom, mégha többször meg is újítom. Megértettelek, Mária. Még nem érdemlem meg, hogy a Fény szóljon
hozzám. De suttogott valami, és megérttette velem titkodat, legalább

nagy vonalakban. Én egy tudatlan, szegény ember vagyok, Mária, egy szegény munkás. Nem értek a tudományhoz, és nincsenek kincseim. De lábadhoz helyezem kincsemet, mindörökre. Teljes tisztaságomat, hogy méltó lehessek melletted élni, Isten Szüze, ,,nôvérem, jegyesem, bezárt kert, lepecsételt forrás" (Vö. Én 4,12), amint ôsünk mondta, aki talán téged látva írta meg az Énekek énekét... Én leszek ennek az illatozó kertnek a kertésze, amely kertben a legértékesebb gyümölcsök vannak, és amelybôl élô víz forrása fakad kedves áramlással: a te édességed, jegyesem, aki tisztaságoddal meghódítottad a lelkemet, ó, teljesen szép! Szebb vagy a hajnalnál, a napnál, amely ragyog a szívedben. Egész szívedbôl szereted Istent és a világot, amelynek asszonyi áldozatod árán az Üdvözítôt akarod adni. Jöjj, szerettem!

És gyengéden megfogja kezét, az ajtó felé vezeti. A többiek követik ôket, és az ajtón kívül egyesülnek az ünneplô társakkal, akik mind fehérbe vannak öltözve, fátyollal.

Átmennek a csarnokokon és udvarokon a tömeg között, amely figyeli ôket, amíg elérnek egy nagy terembe, amelyben lámpák és pergament tekercsek vannak, mint egy zsinagógában. A jegyesek megállnak egy emelvény elôtt, és ott várakoznak. A többiek szép rendben mennek utánuk. A terem végén helyezkednek el a papok és a kíváncsiak.

Belép ünnepélyesen a Fôpap. A kíváncsiak zsibonganak: ,,Ô esketi ôket?" -- ,,Igen, mert királyi és papi családból származnak. A menyasszony Dávid és Áron virága, a templom Szüze. A vôlegény Dávid törzsébôl származik."

A Fôpap a menyasszony jobbját a vôlegény kezébe teszi, és ünnepélyesen megáldja ôket:

-- Ábrahám, Izsák és Jákob Istene legyen veletek! Ô egyesítsen titeket, és töltsön el benneteket áldásával. Adja nektek békéjét, és adjon számos utódot, hosszú élettel és boldog halállal Ábrahám ölében. (Vö. Tób 7,15-16) -- Utána éppoly ünnepélyesen vonul vissza, mint ahogy jött.

Kölcsönösen ígéretet tettek egymásnak. Mária József jegyese.

Mindnyájan kimennek, mindig szép rendben, és egy terembe mennek, ahol aláírják az eljegyzés-szerzôdését, amely kijelenti, hogy Mária, a Dávid házából származó Joakim és Áron házából származó Anna örökös leánya ajándékként hozza jegyesének házát és az azzal kapcsolatos javait és

személyes kelengyéjét, és minden más javait, amelyeket atyjától örökölt.
Mindent befejeztek.
A jegyesek kimennek az udvarba, és onnan annak kijáratához, ahol egy kényelmes, hatalmas kocsi várja ôket. Már rajta vannak Mária ládái, és egy sátor nyújt nekik menedéket.
Csókok, könnyek, áldások, tanácsok közepette elbúcsúznak, és utána Mária felszáll Erzsébettel a kocsi belsejébe, eléjük pedig József és Zakariás. Ünnepi palástjukat felcserélték már egy sötét köpennyel. A kocsi elindul. Mind távolabbról látszanak a templom falai, utána a városéi, és íme, a friss, tavaszi virágoktól ékes mezôk között haladnak a zöldellô pálmák által szegélyezett úton.
Mária csendesen sír a fátyla alatt, idônként félrehúzza a függönyt, visszanéz a távoli templomra és a városra, amelyet elhagyott.

(1-83)
==========
==========
József bölcsessége

Jézus szavai:
-- Mit mond a Bölcsesség könyve, amikor megénekli annak dicséretét? „A bölcsességben lélek van, amely értelmes, szent, a maga nemében egyetlen, sokrétű, finom." És folytatja tulajdonságainak felsorolását, majd ezzel fejezi be: „Mindenható, mindent lát és áthatja a szellemet, a gondolkodó, a tiszta és a legfinomabb lényeket. Mert a bölcsesség mozgékonyabb, mint bármi, ami mozog, tisztaságánál fogva mindenen áthatol. Hiszen Isten erejének lehelete... ezért nem érheti soha semmi folt... Isten jóságának képmása. Bár csak egy, mindent megtehet, s jóllehet magában marad, megújítja a mindenséget. Nemzedékrôl nemzedékre
betér a szent lelkekbe, így teremti meg Isten barátait és a prófétákat." (Bölcs 7,22-27)
Láttad, miként tudott József olvasni a Szeplôtelen Szűz „lepecsételt könyvében", nem emberi művelôdése révén, hanem természetfeletti módon

kioktatva. Láttad, milyen közel járt a prófétai igazsághoz az emberfeletti titok ,,meglátásával" ott, ahol mások csak a nagy erényességet látták. Ez a bölcsesség átjárja, mint Isten erejének lehelete és a Mindenható bizonyos kiáradása. Biztos lélekkel vezeti ôt a kegyelem eme titkának tengerén, ami Mária. Lelki kapcsolatba lép vele, amelyben nem annyira az ajkak, mint inkább a két lélek beszélget a lélek szent csöndjében. Ott egyedül Isten hangját hallják, és felfogják mindketten, mi kedves Istennek, mert hűséges szolgái és eltelnek vele.

Az Igaz bölcsessége, amely növekszik azáltal, hogy a kegyelem teljességével egyesül és annak közelében van, elôkészíti ôt arra, hogy behatoljon Isten legmélyebb titkaiba, és képes legyen azokat megóvni és megvédeni az emberek és az ördögök cselvetései ellen. Közben az megújítja ôt. Az igazból szent lesz, a szentbôl a Jegyesnek és Isten Fiának ôrzôje.

Anélkül, hogy felemelné Isten pecsétjét, ô, a tiszta, aki most angyali hôsiességig fokozza tisztaságát, képes elolvasni az Isten ujjával a szűzi gyémántra írt tüzes szavakat, és azt olvassa ott, amit nem saját bölcsessége mond, hanem amely sokkal nagyobb, mint az, amit Mózes olvasott a kôtáblákon. És hogy a titok ne váljék láthatóvá közönséges szemek számára, önmagát teszi pecsétül a pecsétre, mint a tüzes angyal a Paradicsom küszöbén, amelyben az Örökkévaló gyönyörködve
sétál az est hűvösében (Vö. Ter 3,8) és beszél azzal, aki az ô kedvese, a virágzó liliom, az illatozó szellô, a friss reggeli szellôcske, a kedves Csillag, Isten Gyönyörűsége. Az új Éva van ott elôtte, nem csont az ô csontjából, se nem hús az ô húsából, de élettársa, Isten élô Szövetségszekrénye, akit ô védelmébe vesz, és akit olyan tisztán kell visszaadnia, amilyen tisztán kapta.

,,Isten Jegyese". Ez áll azon a titokzatos könyvön, amelynek lapjai szeplôtelenek... És amikor a megpróbáltatás órájában gyötörte ôt a szentségtörés gyanúja, úgy szenvedett, mint még soha senki mint ember és mint Isten szolgája. (Vö Mt 1,19) De ez a jövô megpróbáltatása volt. Most, a kegyelemnek ebben az idejében Isten szolgálatába áll. Késôbb jön majd a megpróbáltatás vihara, mint minden szent számára, hogy kiállja azt és Isten segítôtársává váljék.

Mit olvastok a Leviták könyvében? ,,Mondd meg testvérednek, Áronnak, hogy ne akármikor lépjen be a szentélybe a függöny mögé, a kiengesztelôdés táblája elé, amely a szentség ládáján van, mert meghal, amikor megjelenek a felhôben a kiengesztelôdés táblája fölött. A szentélybe így kell belépnie: a bűnért való áldozatra szánt bikával és az égôáldozatra szánt kossal. Öltse magára a megszentelt vászon köntöst, testét födje vászon nadrág." (Lev 16,2-4)

És valóban, József belép, amikor Isten akarja, és annyiszor, ahányszor Isten akarja, Isten szentélyébe, a függöny mögé, amely eltakarja a Szövetség ládáját, amely felett Isten Lelke lebeg. Felajánlja magát, és felajánlja a Bárányt, egészen elégô áldozatul a világ bűneiért és ennek a bűnnek a kiengeszteléséért. És ezt vászonba öltözve teszi, sanyargatva testét, hogy megszüntesse az érzékiséget, amely egykor, az idôk kezdetén diadalmaskodott és megsértette Isten jogát az ember fölött, és amelyet most lábbal fog taposni a Fiú az Anyán és vélt atyján keresztül, hogy visszatérítse az embereket a Kegyelemhez és megadja Istennek az emberek fölötti jogát. Ezt teszi örökös tisztaságával.

József nem volt a Golgotán? Úgy tűnik nektek, hogy nincs a társmegváltók között? Igazán mondom nektek, hogy ô volt az elsô közülük, és azért nagy Isten szemében. Nagy áldozata, türelme, állhatatossága és hite miatt. Van-e ennél nagyobb hit, amely hitt anélkül, hogy látta volna a Messiás csodáit?

Dicséret illeti vélt atyámat, aki példaképetek abban, amiben leginkább hiányt szenvedtek: a tisztaságban, hűségben és a tökéletes szeretetben. Dicséret a lepecsételt Könyv nagyszerű olvasójának, akit a Bölcsesség oktatott arra, hogy felfogja a kegyelem titkait, és akit kiválasztott arra, hogy oltalmazza a világ Üdvösségét minden ellenség cselvetései ellen.

(1-90)

==========

A jegyesek megérkeznek Názáretbe

Názáretben a fák és kertek tavaszi virágpompában díszlenek, amikor megérkezik a kocsi Máriával, Józseffel, Zakariással és Erzsébettel. Mária nemigen emlékszik vissza a városra, de Józsefet sokan ismerik és üdvözlik az úton. Amikor a város közepébe érkeznek, az asszonyok és a gyermekek üdvözlik a menyasszonyt, a férfiak a sövények mögül szintén üdvözlik ôket. Sokan követik a kocsit.

-- Íme, a te házad, Mária -- mondja József, az ostorral mutatva egy ház felé.

-- Látom, kevés maradt meg neked a birtokotokból -- mondja Zakariás. -- Atyád hosszasan betegeskedett, és ez sokba került. És költséges volt helyrehozni a Róma által okozott kárt. Látod? Az út elvitte a ház három nagyszobáját, és hogy a házat bôvítsék anélkül, hogy túl sokat költsenek rá, a hegyoldalba barlangot vájtak. Joakim ott tartotta az élelmiszereket, Anna pedig a szövôszékét. Te azt teheted, ami neked tetszik.

-- Ó, nem számít, hogy kevés dolog van! Nekem mindig elég lesz. Majd dolgozni fogok...

-- Nem, Mária, -- mondja József -- majd én dolgozom. Te csak szôni és varrni fogsz, amire szükség van a házban. Fiatal és erôs vagyok, és a jegyesed. Ne alázz meg engem a munkáddal!

-- Úgy teszek majd, amint akarod.

-- Igen, ebben én rendelkezem. Minden más dologban a te kívánságod a törvény, de ebben nem.

Megérkeztek. A kocsi megáll.

Két asszony és két férfi sok gyerekkel és fiatallal várja ôket az ajtóban.

-- Isten adja neked békéjét, Mária! -- mondja az idôsebb férfi, és az egyik asszony megöleli és megcsókolja Máriát.

-- Testvérem, Alfeus, és felesége, Mária, és ezek az ô gyermekeik. Azért jöttek, hogy egy kis ünnepet rendezzenek, és megmondják nektek, házuk mindig rendelkezéstekre áll -- mondja József.

-- Igen, jöjj, Mária, ha terhes számodra az egyedüllét. A vidék szép tavasszal, és a mi házunk egy virágos mezô közepén áll. Te leszel annak a legszebb virága -- mondja Mária, Alfeus felesége.

-- Hálás vagyok neked. Nagyon szívesen mennék. És el is megyek majd néhányszor, a menyegzôre biztosan. (A zsidóknál a házasságkötés két

lépésben történt: elôször az eljegyzés, ami már felhatalmazta ôket a házaséletre, de ami a mózesi törvények szerint bizonyos feltételek esetén még felbontható volt. A jegyesség ideje alatt a jegyesek általában még saját házukban laktak. A menyegzô a házasságkötés ünnepélyes megerôsítése volt, ekkor a vôlegény ünnepélyes menetben kísérte közös lakóhelyükre a menyasszonyát, ami rendszerint a férfi lakása volt. Mária esetében azonban Mária háza lett közös lakóhelyükké.) De nagyon vágyakozom, hogy lássam, és felismerjem a házamat. Kiskoromban hagytam el, és elfelejtettem, milyen volt... Most ismét felfedezem... Úgy tűnik számomra, hogy elvesztett anyámat és szeretett atyámat találom meg újra, az ô hangjuknak visszhangját hallom... és utolsó leheletük illatát érzem. Többé nem érzem magam árvának, mert ezek a falak ismét átölelnek engem... Érts meg engem, Mária! -- Mária hangjából érezni lehet, hogy könnyezik, és szempilláján is csillog egy könnycsepp. Alfeus felesége válaszol neki:

-- Amint te akarod, kedves. Érezz engem nôvérednek és barátnôdnek, és kissé anyádnak is, mert sokkal idôsebb vagyok nálad.

A másik asszony elôlép:

-- Mária, üdvözöllek! Sára vagyok, anyád barátnôje. Láttam születésedet. És ez Alfeus, Alfeus unokaöccse, és anyád nagy barátja. Amit anyádért tettem, neked is megteszem, ha akarod. Látod? Az én házam van legközelebb a tiédhez, és a ti mezôitek ma a mieink. De ha oda akarsz jönni, bármikor megteheted. Készítünk egy nyílást a sövényen, és együtt leszünk akkor is, ha mindegyikünk a saját házában él. Ô a férjem.

-- Köszönök mindent mindenkinek. Mindazt a jót, amit az enyéimnek tettetek, és amit nekem kívántok. Áldjon meg titeket a Mindenható!

Leveszik a nehéz ládákat, és beviszik a házba. Belépnek. Szokásos módján, József Mária kezét fogja, és úgy mennek be. A küszöbön azt mondja neki:

-- És most, ezen a küszöbön egy ígéretet akarok kérni tôled. Bármi történjék is veled, fordulj Józsefhez, aki mindig barátod és segítôtársad lesz. Semmi okod sem lesz arra, hogy az egyedüllét gyötörjön. Én minden vagyok számodra, gondolj erre, és örülni fogok, ha boldoggá tehetlek. Mivel azonban a boldogság nincs mindig hatalmunkban, legalább nyugalmadat fogom biztosítani.

-- Megígérem neked, József.
Kinyitják az ajtókat és az ablakokat. A nap utolsó sugarai kíváncsian sütnek be.
Mária leveszi köpenyét és fátylát, mert még menyegzôi ruhájában van. Kimegy a virágos kertbe. Körülnéz, mosolyog, és még mindig József kezét fogva körüljár a kertben. Birtokába veszi az elvesztett helyet.
József rámutat fáradozásának eredményére:
-- Látod? Itt egy mélyedést csináltam, hogy összegyűljön benne az esôvíz, mert ezek a szôlôtövek mindig szomjasak. Ennek az öreg olajfának levágtam a legöregebb ágait, hogy megifjodjék. Ezt az almafát én ültettem, mert kettô elpusztult. És utána odatettem a fügéket. Amikor megnônek, megvédik a házat a túlságos napsütéstôl és a kíváncsiak pillantásaitól. Ez a lugas a régi. Csak az elkorhadt palánkokat cseréltem ki, és metszôollóval dolgoztam. Remélem, sok szôlô terem majd rajta. És ide nézz -- mondja büszkén József, miközben a dombhoz vezeti ôt --, itt kiástam egy barlangocskát, és megerôsítettem. Amikor ezek a palánták gyökeret vernek, ugyanolyan lesz, mint amilyen régen volt. Nincs itt forrás, de remélem, idehozok majd egy vízeret. Dolgozni fogok rajta a hosszú nyári estéken, amikor eljövök meglátogatni téged.
-- De hogyan? -- kérdi Alfeus. -- Nem tartjátok meg a lakodalmat ezen a nyáron?
-- Nem. Mária el akarja készíteni a törülközôket, amelyek még hiányoznak a kelengyébôl. És én megelégedett vagyok. Mária olyan fiatal, hogy semmit se számít, ha vár egy-két évig. Közben hozzászokik a házhoz...
-- Ugyan! Te mindig egy kissé elütöttél a többiektôl, és ilyen vagy most is. Nem tudom, van-e valaki, aki ne sietne birtokba venni feleségül egy olyan virágszálat, mint Mária, és te hónapokig halogatod!...
-- Jobban örülünk annak, amire sokáig várakoztunk -- mondja József finom mosollyal.
Testvére vállát vonja, és megkérdezi:
-- És akkor? Mikorra tervezed a menyegzôt?
-- Mária tizenhatodik évére. A sátorosünnep utánra. Édesek lesznek a téli esték a fiatal jegyesek számára... -- és ismét mosolyog, Máriát

figyelve. Utána folytatja körútját:
-- Ez a hegybe vájt terem. Beleegyezéseddel itt rendezem majd be a műhelyemet, amikor eljövök. Kapcsolatban áll a házzal, de nincs benne. Így nem zavarlak a zajjal és a rendetlenséggel. Ha azonban másként akarod...
-- Nem, József. Nagyon jó lesz így.
Ismét belépnek a házba, és meggyújtják a lámpákat.
-- Mária fáradt -- mondja József. -- Engedjük, hogy megpihenjen unokatestvéreivel együtt.
Mindnyájan elköszönnek, és utána elmennek. József még egy ideig ott marad, és halkan beszélget.
-- Unokatestvéred itt hagyja egy idôre veled Erzsébetet. Örülsz? Én igen. Segíteni fog téged abban, hogy tökéletes háziasszonnyá válj. Vele elrendezheted, amint akarod a dolgaidat, és én minden este eljövök segíteni neked. Vele együtt beszerezheted a gyapjúfonalat, és amit csak akarsz. Én majd kifizetem az árát. Ne felejtsd el az ígéretedet, hogy mindenért hozzám jössz. Isten veled, Mária! Aludj úrnôként a házadban, és Isten angyala adjon neked nyugalmat. Az Úr legyen mindig veled!
-- Isten veled, József! Te is légy Isten angyalának szárnya alatt! Köszönöm, József. Mindent köszönök. Amennyire tehetem, viszonzom szeretetedet az enyémmel.
József üdvözli az unokatestvéreket és elmegy.

(1-93)
==========
==========
Az anyaság öröme

Máriát nagyon fiatal leánynak látom. Legfeljebb tizenöt évesnek látszik. Egy kis téglalap alakú szobában van. Igazi leányszoba.
Az egyik hosszú fal mellett van a fekvôhely, egy alacsony ágy, perem nélkül, lefedve széles ágyterítôvel.... A másik fal mentén egy polc, rajta olajlámpa, pergament tekercsek, egy hímzésnek látszó, gondosan összehajtott terítô. Emellett ül egy támla nélküli széken Mária, a kertre nyíló ajtó felé fordulva, amelyen függöny van, amit enyhe szél

lenget.
Fon valami ragyogóan fehér és lágy, selyemszerű anyagot. Kis keze alig valamivel sötétebb az anyagnál. Gyorsan pergeti az orsót. Fiatalos arca nagyon, nagyon szép, enyhén domború. Kissé mosolyog, mintha valami
kellemes emléken gondolkodnék.
Nagy csend uralkodik a kis szobában és a kertben. Nagy béke árad el Mária arcán és környezetén egyaránt. Béke és rend. Minden szép és rendben tartott, a bútorok egyszerűek, szegényesek, a szobácska méltóságteljesen, fenségesen tiszta és gondozott. Az olajmécses mellett kis korsóban virágzó ágak, ôszibarack- vagy körtefáról, nem tudom.
Mária halk hangon énekelni kezd, majd kissé felemeli a hangját. Hangja nem olyan, mint egy nagy énekesé, de kiérzôdik belôle lelkének rezgése. Nem értem a szavakat, bizonyára héberül énekel. Idônként megismétlôdik a „Jehova" szó, ebbôl gondolom, hogy valamilyen szent éneket vagy zsoltárt dalol. Talán a templomban tanult énekekre emlékezik vissza. De nagyon kellemesek lehetnek az emlékei, mert ölébe teszi a kezét és kissé felfelé hajtja fejét, arca szépen kipirul, mintha szemével látna valami kellemes élményt. Könny ragyog benne, amely miatt szeme még nagyobbnak látszik. De a szeme nevet, mosolyog a gondolaton, amit lát, de nem a szemével. Az egyszerű, fehér ruhából kiemelkedô arca szép, rózsaszínű virágnak tűnik, amelyet hajfonata koronaként vesz körül.
Az ének imává csendesül: „Magasságos Úristen, ne késlekedj tovább elküldeni Szolgádat, hogy elhozza a békét a földre! Jöjjön el Krisztus eljövetelének ideje, és küldd el a tiszta és termékeny szüzet. Atyám, Szent Atyám, engedd meg szolgálódnak, hogy felajánlja életét erre a célra. Engedd meg nekem, hogy meghaljak, miután megláttam a Világosságodat, Igazságodat a földön, és megéltem a Megváltás befejezôdését. Szent Atyám, küldd el a földre azt, akire a próféták vágyakoztak! Küldd el szolgálódnak a Megváltót! Amikor napjaim véget érnek, nyíljon meg számomra hajlékod, mert annak ajtaját már kitárta Krisztusod mindazok számára, akik remélnek benned. Jöjj, jöjj, Lelke az Úrnak! Jöjj híveidhez, akik várnak rád! Jöjj, Béke Fejedelme!" Mária így elmélyedve elhallgat...
A függöny erôsebben lebeg, mintha mögötte valaki valamivel szelet

csinálna, vagy megfogná, hogy elhúzza. A szoba világossárga falát még világosabbá teszi az eláradó fehér fény, amely gyöngyhöz, vagy olvasztott ezüsthöz hasonlít. Minden élénkebb színekbe öltözik. Mária felfelé emelt arca még inkább átszellemül. A függöny már nem mozog, hanem falként, mereven függ, mintegy elszigetelve a külvilágtól a szobát, és a fényben ott van a földre borulva a Fôangyal.

Szükségszerűen emberi alakot kellett felvennie, de emberentúli látványt nyújt. Milyen teste van ennek a gyönyörű, ragyogó alaknak? Milyen anyagból alkotta ôt Isten, hogy érzékelhetôvé tegye a Szűz számára? Csak Isten rendelkezhet ezzel az anyaggal és használhatja azt ilyen tökéletes módon. Van arca, teste, szeme, haja, ajka, egy fény, aki mozog és mosolyog, néz és beszél.

,,Üdvözlégy, Mária, kegyelemmel teljes, üdvözlégy!" A hang olyan, mint egy kellemes hárfáé, mint az értékes fémre esô gyöngyszemeké.

Mária összerezzen és leereszti tekintetét. Még jobban megrezzen, amikor meglátja a tôle körülbelül egy méterre térdelô ragyogó teremtményt, aki karját mellén keresztbe téve végtelen tisztelettel néz rá.

Mária hirtelen feláll és a falhoz húzódik. Felváltva elsápad és elpirul. Arcán csodálkozás és rémület tükrözôdik. Kezét öntudatlanul öléhez szorítja, elrejtve a széles ruhaujj alatt, meghajolva, mintegy azért, hogy minél jobban elrejtse testét. A kedves szemérem kifejezése ez.

-- Ne! Ne félj! Az Úr van veled! Áldott vagy az asszonyok között.

De Mária tovább fél. Honnan jött ez a rendkívüli lény? Isten küldte vagy a csaló?

-- Ne félj, Mária! -- ismétli a Fôangyal. -- Én vagyok Gábor, az Isten angyala. Uram küldött hozzád. Ne félj, mert kegyelmet találtál Istennél. Most méhedben fogansz, és fiat szülsz, akit Jézusnak fogsz hívni. Nagy lesz, a Magasságbeli Fiának hívják majd (és valóban az lesz), az Úristen neki adja atyjának, Dávidnak trónját, örökké uralkodni fog Jákob háza fölött, és Országának nem lesz vége. Értsd meg, szent Szűz, akit szeret az Úr, Isten áldott Leánya, akit az ô Fia Anyjának hívnak, a Fiúénak, akit te szülsz!

-- Hogyan történhet ez, ha én nem ismerek férfit? Talán az Úristen többé nem fogadja el szolgáló leányának felajánlását, és nem akarja,

hogy iránta való szeretetbôl szűz legyek?
-- Nem ember révén leszel anyává, Mária. Te leszel az Örök Szűz, Isten Szentje. A Szentlélek száll le rád, és a Magasságbelinek ereje árnyékol be téged. Azért a Szentet, aki tôled születik, Isten Fiának hívják. A mi Istenünk számára minden lehetséges. Erzsébet, a magtalan, öregségében fiút fogant, aki a te fiad prófétája lesz, és elôkészíti számára az utat. Az Úr elvette tôle szégyenét, és emléke fennmarad a te neveddel kapcsolatban a nemzetek közt, akárcsak az ô gyermekének a neve a te Szenteddel kapcsolatban, és az idôk végezetéig a nemzetek boldognak hirdetnek titeket a kegyelem miatt, amely az Úrtól jött hozzátok, és fôleg hozzád, és rajtad keresztül a nemzetekhez. Erzsébet hatodik hónapjában van és terhe örömmé válik, és még inkább azzá lesz, amikor megismeri a te örömödet. Semmi sem lehetetlen Istennek. Mária, kegyelemmel teljes! Mit mondjak Uramnak? Semmiféle gondolat ne zavarjon
meg téged! Ô gondoskodik majd rólad, ha reá bízod magad. A világ, az ég, az Örökkévaló, várja szavadat.
Most Mária teszi keresztbe kezét a mellén, és mélyen meghajolva mondja:
-- Íme, az Isten szolgáló leánya. Legyen nekem az ô szava szerint!
Az angyal ragyog az örömtôl. Imád, mert ô bizonyára látja Isten Lelkét leszállni a Szűzre, aki meghajolva beleegyezik. És utána eltűnik, anélkül, hogy megmozdítaná a függönyt, amelyet behúzva hagy a szent Titok fölött.
Amint Mária magához tér az elragadtatásból, amely kimondhatatlan örömmel töltötte el ôt, elsô gondolata tövisszúrásként hatol a szívébe: Hogyan mondja el Józsefnek, hogy anyává lett? Már nagyon megszerette Józsefet, akire rábízta szüzességét, és aki oly szentül gondoskodott róla.
Mária keresgéli a szavakat, amelyekkel a történteket hírül adhatja neki. Nem akarja saját magát dicsérve kijelenteni: „Az Úr minden asszony között engem szeretett legjobban, aki szolgáló leánya vagyok, és Jegyesévé tett." De becsapni sem akarja ôt azzal, hogy eltitkolja elôtte állapotát, ami úgysem sikerülne.
Miközben imádkozik, a Szentlélek, aki eltöltötte ôt, ezt mondja neki:
-- Ne szólj! Bízd rám a feladatot, hogy igazoljalak téged

jegyesednél.
Mária nem kérdezi, mikor és hogyan történik majd ez. Mindig teljesen rábízta magát Istenre, aki sose hagyta el ôt.
Az anyaság örömérôl mondja Mária:
-- Amikor felfogtam a feladatot, amelyre Isten hívott, elteltem örömmel. Szívem megnyílt, mint egy bezárult liliom, és kiáradt belôle az a vér, amely termôtalajul szolgált az Úr magva számára.
Milyen öröm anyának lenni!
Kiskoromtól kezdve Istennek szenteltem magamat, mert a Magasságbelinek fénye megvilágította számomra a világban lévô rossz okát, és amennyire rajtam állt, el akartam törölni magamból a sátán nyomát. Nem tudtam, hogy szeplôtelen voltam. Nem tudtam elgondolni, hogy az vagyok. Pusztán ennek a gondolata is beképzeltség és kevélység lett volna, mert mivel emberi szülôktôl születtem, nem volt szabad azt gondolnom, hogy épp én leszek a kiválasztott Szeplôtelen. Isten Lelke kioktatott engem az Atya fájdalmáról Éva romlottsága miatt, aki, noha a kegyelem gyermeke volt, le akarta alacsonyítani magát egy alsóbbrendű teremtmény szintjére. Enyhíteni akartam ezt a fájdalmat azáltal, hogy megôriztem testemet az angyali tisztaságra, szeplôtelenül megôrizve gondolataimat, vágyaimat és emberi kapcsolataimat. Csak iránta érzett szeretettôl verjen a szívem, csak érte létezzem. De ha hiányzott is belôlem a test szomja, mégis áldozat volt az anyaságról való lemondás.
A Teremtô Atya Éva számára is megadta az anyaságot, mentesen attól, ami ma lealacsonyítja. Kedves és tiszta anyaság, az érzékiség súlya nélkül. Én megtapasztaltam! Milyen sokat vesztett Éva, amikor lemondott errôl a gazdagságról! Többet a halhatatlanságnál! Ez nem túlzás! Jézusom, és én, az ô Anyja, vele együtt megismertem a halál bágyadtságát. Én az édes bágyadtságot, amellyel a fáradt ember elalszik. Jézus a kegyetlen bágyadtságot, amellyel a halálraítélt hal meg. Hozzánk is eljött a halál. De a minden megszentségtelenítés nélküli anyaságban csak nekem, az új Évának volt részem. Én megmondhattam a világnak, milyen kellemes lett volna az anyaságra hivatott asszony sorsa, a testi fájdalom nélkül. És ennek a tiszta anyaságnak a vágya meglehetett az egészen Istennek szentelt Szűzben is, mert ez az asszony dicsôsége.
Ha megfontoljátok még azt is, mily megtisztelônek tartották az

anyaságot az izraelitáknál, még inkább megérthetitek, milyen áldozatomba került megfosztanom magam ettôl a felajánlásommal. Most az Örök Jóság megadta szolgálóleányának ezt az ajándékot anélkül, hogy elvette volna tôlem a tisztaságot, amelybe öltöztem, hogy trónusánál virágozzam. Ezért kettôs volt az örömöm, hogy egy embernek és Istennek Anyja lehetek.

Örvendeztem, hogy az lehetek, aki által helyreállt a béke az Ég és a föld között.

Vágyakoztam erre a békére Isten és a felebarát szeretetébôl. Boldoggá tett az a tudat, hogy ez általam, a Hatalmas szegény szolgálóleánya által jött el a világra! Most elmondhattam: ,,Ó, emberek, ne sírjatok többé! Magamban hordozom a titkot, amely boldoggá tesz titeket. Nem mondhatom meg nektek, mert le van pecsételve bennem, a szívemben, be van zárva a Fiú sértetlen méhembe. De már köztetek hordozom, minden elmúló órával közelebb van a pillanat, amelyben meglátjátok és megismeritek szent Nevét."

Örömmel töltött el, hogy boldoggá tettem Istent: a hívô öröme boldoggá tett Istene miatt.

Ó, eltávolítottam Isten szívébôl az Éva engedetlensége által okozott keserűséget! Az Éva kevélysége, hitetlensége által okozottat! Fiam megmagyarázta, milyen bűnnel szennyezte be magát az elsô pár. Én megsemmisítettem ezt a bűnt, ismét felmenve azokon a lépcsôkön, amelyeken ôk lementek.

A bűn kezdete az engedetlenségben volt: ,,Ne egyetek és ne érintsétek azt a fát", mondta Isten. És a férfi és az asszony, a teremtés királyai -- akik mindent megérinthettek és mindenbôl ehettek ezen kívül, mert Isten közvetlenül az angyalok alá akarta helyezni ôket -- nem törôdtek ezzel a tilalommal.

A fa: eszköz a gyermekek engedelmességének próbára tételére. Mi az Isten parancsának való engedelmesség? A jó, mert Isten csak jót parancsol. Mi az engedetlenség? A rossz, mert lázadásra veszi rá a lelket, amelyre azután a sátán hatással lehet.

Éva odamegy a fához, amelytôl jó származott volna számára, ha elkerülte volna, de rossz származott azáltal, hogy megközelítette. Gyermekes kíváncsisággal megy oda, hogy lássa, van-e rajta valami különös. Oktalanságnak tűnik számára Isten parancsa, hiszen ô az Éden

erôs és tiszta királynéja, akinek minden engedelmeskedik, és akinek senki sem árthat. Beképzeltsége okozza a bukását. A beképzeltség már a kevélység élesztôje.

A fánál ott találja a csábítót, aki tapasztalatlanságának, az ô szűzi és oly szép tapasztalatlanságának hazug éneket énekel: „Te azt hiszed, hogy valami rossz van itt? Nem. Isten azért mondta ezt neked, mert rabszolgaként akar hatalmában tartani. Hiszed, hogy király vagy? Még annyi szabadságtok sincs, mint a vadállatoknak. Azoknak megengedte, hogy igazi szeretettel szeressék egymást. Nektek nem. Azoknak megengedte, hogy teremtôk legyenek, mint Isten. Azok gyermekeket szülnek és örömmel látják családjuk szaporodását. Ti nem. Tôletek megtagadta ezt az örömöt. Miért teremtett akkor titeket férfinak és nônek, ha ilyen módon kell élnetek? Legyetek istenek! Nem tudjátok, milyen öröm kettôtöknek egyetlen testté lennetek, amely egy harmadikat teremt, és sok harmadikat! Ne higgyetek Isten ígéretében, hogy örömötök lesz utódaitokban, látva, hogy gyermekeitek újabb családokat hoznak létre, elhagyva azért, hogy apák és anyák legyenek. Csak látszatéletet adott nektek. Az igazi élet abban áll, hogy megismeritek az élet törvényeit. Akkor lesztek hasonlókká az istenekhez, és azt mondhatjátok Istennek: „Egyenrangúak vagyunk veled!"

És a kísértés folytatódik, mert nincs szándékában megvetni azt, sôt, szándékosan folytatja, és meg akarja ismerni azt, ami nem tartozott az emberhez. Íme, a tilos fa valóban halálossá válik az emberiség számára, mert ágán függ a keserű gyümölcs, a sátántól jövô tudás. És a nô asszonnyá válik, és a sátáni tudással szívében megy, hogy megrontsa Ádámot. Így lealacsonyították testüket, megromlottak erkölcseik, lefokozták szellemüket, megismerték a fájdalmat és a halált, ami a kegyelem elvesztésével jár, és ami a halhatatlanságtól megfosztott test következménye. És Éva sebébôl származott a szenvedés, amely nem szűnik meg addig, míg az utolsó emberpár meg nem hal a földön.

Én megtettem az utat visszafelé a két bűnös útján. Engedelmeskedtem. Mindenféleképpen engedelmeskedtem. Isten azt kívánta tôlem, hogy legyek szűz. Engedelmeskedtem. Miután szerette a szüzességet, amely oly tisztává tett engem, mint az elsô nôt, mielôtt megismerte a sátánt. Isten azt kérte tôlem, hogy legyek jegyessé. Engedelmeskedtem, visszavive a házasságot a tisztaságnak arra a fokára, amelyet Isten

elgondolt, amikor megteremtette az elsô emberpárt. Miután meggyôzôdtem arról, hogy sorsom az lesz, hogy egyedül éljek a házasságban, megvetve szent terméketlenségem miatt az emberektôl, most Isten azt kérte, hogy legyek anya. Engedelmeskedtem. Hittem, hogy ez lehetséges, és hogy Istentôl jön az üzenet, mert béke töltött el, amikor hallottam.

Nem gondoltam arra: „Kiérdemeltem ezt". Nem mondtam magamban: „Most csodálni fog a világ, mert hasonló vagyok Istenhez, testet teremtve Istennek." Nem. Megsemmisültem az alázatosságban. Úgy áradt az öröm a szívembôl, mint egy kivirágzott rózsaszál. De azonnal éles tövisek díszítették, körülvette a fájdalom, mint az ágat a folyondár. A fájdalom jegyesem fájdalma miatt, a fájdalom Fiam fájdalmai miatt. Íme, az én örömöm tövisei. Éva az örömöt, a diadalmat, a szabadságot akarta. Én elfogadtam a fájdalmat, a megsemmisülést, a szolgaságot. Lemondtam nyugodt életemrôl, jegyesem nagyrabecsüléséről, saját szabadságomról. Semmit sem tartottam meg magamnak.

Isten szolgálóleányává lettem testben, erkölcsökben, lélekben. Nemcsak szűzi foganásomban bíztam rá magam, hanem reá bíztam becsületem
megvédését, jegyesem megvigasztalását is. Ezzel az eszközzel felmagasztaltam a házasságot, visszaadtam a férfinak és a nônek az elvesztett méltóságot. Átöleltem az Úr rám vonatkozó akaratát, a jegyesemre, a gyermekemre vonatkozó akaratát. Igent mondtam mindháromra, abban a biztos tudatban, hogy Isten nem tett valótlan ígéretet, amikor megígérte, hogy jegyesi fájdalmamban segíteni fog engem, amikor bűnösnek ítélnek, anyai fájdalmamban, látva, hogy a fájdalmak Fiát fogom megszülni.

Igent mondtam. Igent. És ez elég. Ez az igen megsemmisítette Éva „nem"-ét Isten parancsára. „Igen, Uram, amint te akarod. Megismerem azt, amit te akarsz. Úgy élek, amint te akarod. Örülni fogok, ha akarod. Szenvedek attól, amitôl te akarod. Igen, mindig igen, Uram, attól a pillanattól kezdve, amelyben sugarad Anyává tett engem, addig a pillanatig, amikor magadhoz szólítasz. Igen, mindig igen. Állandó igen a test minden jó szavára, minden jó erkölcsi szenvedélyre. Mintegy gyémánt talapzaton állva, lelkem szárny nélkül is hozzád repül, szolgálva téged az örömben, szolgálva a fájdalomban. Csak te mosolyogj, ó, Istenem! Légy boldog! A bűn le lett gyôzve. El lett véve,

megsemmisült. Sarkam alatt fekszik, könnyeimmel mostam le, engedelmességemmel semmisítettem meg. Méhembôl születik majd az új Fa,
amely hordozza a Gyümölcsöt, amely megismer majd minden rosszat azáltal, hogy önmagában elszenvedi, és megad minden jót. Ehhez jöhetnek az emberek, és boldog leszek, ha megismerik, még akkor is, ha nem gondolnak arra, hogy tôlem születik. Csak az emberek üdvözüljenek és Istent szeressék! Ezért szolgálóleánya termôfölddé teszi magát, amelyen egy fa nô ki, egy lépcsô a felmenetelhez."

Mindig szükség van arra, hogy tudjunk lépcsökké lenni, hogy mások rajtunk felmehessenek Istenhez. Nem számít, hogy lábbal taposnak, csak érjenek el a Kereszthez.... Szívünk az emberek lábai alatt, hogy a megváltottak száma növekedjék, és Jézusom vére ne omoljék hiába, hanem meghozza gyümölcsét. Íme, Isten szolgálóleányának a sorsa. De utána megérdemeltük, hogy a kereszt tövénél elmondhassuk: ,,Íme, Atyám, a szeplôtelen Áldozat, akit felajánlunk neked a világ üdvösségéért. Tekints reánk, Atyánk, akik egyesülünk vele, és végtelen érdemeiért add ránk áldásodat!"

(1-111)

==========

Mária Erzsébetnél

A názáreti házat látom, benne Máriával, aki oly fiatal, mint amikor Isten angyala megjelent neki.... Kopogtatás hallatszik az ajtón. Mária felkel és kinyitja. József lép be. Üdvözlik egymást. Utána József leül egy támla nélküli székre Máriával szemben az asztalnál.

Egy ideig beszélgetnek egymással. Amikor Mária megtudja, hogy József még nem vacsorázott, megkínálja tejjel, olajbogyóval és sajttal, utána egy almával.

Mária, mint aki elhatározott valamit, ölébe teszi a hímzést, amin dolgozott, és azt mondja:

-- József, van valami mondanivalóm neked. Ma hírt kaptam. Hírt kaptam arról, hogy rokonunk, Erzsébet, Zakariás felesége, gyermeket vár...

József meglepôdve kérdezi:
-- Abban a korban?
-- Abban a korban -- válaszolja mosolyogva Mária. -- Az Úrnak minden lehetséges. És most meg akarta adni ezt az örömöt rokonunknak.
-- Honnan tudod? Biztos a hír?
-- Egy hírnök jött. Olyan, aki nem tud hazudni. Szeretnék Erzsébethez menni, hogy szolgáljak neki, és megmondjam, vele együtt örülök. Ha te megengeded...
-- Mária, te az én úrnôm vagy, és én a te szolgád. Te mindent jól teszel. Mikor szeretnél elindulni?
-- Minél elôbb. De hónapokig távol leszek.
-- És én számolni fogom a napokat, várakozva rád. Menj nyugodtan. Én majd gondoskodom a házról és a kertrôl. Virágaidat oly szépeknek fogod találni, mintha te gondoztad volna ôket. De... várj csak! Húsvét elôtt Jeruzsálembe kell mennem, hogy beszerezzek egyet s mást a munkámhoz. Ha
vársz néhány napig, elkísérlek téged odáig. Tovább sajnos nem, mert sürgôsen vissza kell térnem. De addig együtt mehetünk. Nyugodtabb vagyok, ha nem egyedül utazol. Amikor haza akarsz jönni, értesíts, és eléd megyek.
-- Nagyon jó vagy, József. Az Úr megjutalmaz téged áldásával, és távol tartja tôled a fájdalmat. Mindig ezért imádkozom.

* * *

Amikor elérkezett az indulás ideje, József hozott két szürke szamarat, egyet Máriának, egyet saját magának. Együtt tették meg az utat Jeruzsálemig, ott József megkérte egyik idôs ismerôsét, hogy kísérje tovább Máriát Hebronig, ahol Zakariás és Erzsébet lakott.
Zakariás egy nagy házban lakik. Máriának egy öreg szolga nyit ajtót. Ô a kertész.
-- Joakim és Anna Máriája vagyok Názáretbôl, uradnak unokatestvére -- mutatkozik be neki Mária.
A kertész kinyitja a kaput és bevezeti a szamarat. Elújságolja Máriának az örömhírt, hogy Erzsébet gyermeket vár, és a szomorú hírt, hogy Zakariás megnémult. Megtudja tôle azt is, hogy Erzsébet nagyon

vágyakozott Mária társasága után, és gyakran beszélt Máriáról a kertész feleségének, Sárának. Míg egymással beszélgetnek, megjelenik Erzsébet, akin bô ruhája ellenére jól látszik, hogy áldott állapotban van. Amikor meglátja Máriát, csodálkozva és örvendezve, ég felé emelt karral felkiált:

-- Ó!

Mária, aki mindig nyugodtan mozog, most gyorsan elébe fut, és átöleli örömében könnyezô rokonát.

Erzsébet mintha hirtelen valami fájdalmat és örömöt érezne egyszerre, felkiált: „Ah!" és kezét a gyomrára teszi. Elsápad, majd kipirosodik, de hamarosan megint jól érzi magát. Oly elragadtatással néz Máriára, mintha egy angyalt látna, rámosolyog és mélyen meghajolva elôtte mondja:

-- Áldott vagy te az asszonyok között! Áldott a te méhednek gyümölcse. Hogyan érdemeltem meg, hogy Uramnak Anyja jöjjön hozzám, szolgáló leányodhoz? Íme, hangod hallatára örömében mintegy ugrott egyet a gyermek a méhemben, és amikor átöleltelek, az Úr Lelke mélységes igazságot közölt szívemmel. Boldog vagy, mert hitted, hogy Istennek lehetséges az is, ami az emberi értelem számára lehetetlennek látszik. Boldog vagy, mert hited által teljesülnek azok a dolgok, amelyeket az Úr rólad megjövendölt, és amelyeket a próféták megjövendöltek a mai idôk számára. Áldott vagy, az Üdvösség miatt, amely Jákob törzsébôl születik. Áldott vagy, mert elhoztad a Szentséget fiamnak, aki, érzem, ugrándozik, mint az ünneplô kisgida az örömtôl a méhemben, mert érzi, hogy megszabadult a bűn terhétôl. Hallja, hogy hívja ôt az, akit megelôz, szentté lett a megváltás elôtt a Szent által, aki benned növekszik!

Mária szemébôl két könnycsepp gördül le, mosolygó arcát és karját az égre emelve felkiált:

-- Lelkem magasztalja az Urat...

És folytatja, amint az az utókorra maradt (ld. Lk 1,46-56).

Az utolsó szavaknál mellére tett kézzel, térdenállva meghajol a földig, imádva az Urat.

Most megérkezik Zakariás is, és Mária mély meghajlással üdvözli ôt, megcsókolva ruhájának a szegélyét. Zakariás mozdulataival jelzi, hogy szívesen látja, és betessékeli Erzsébettel együtt egy tágas szobába.

Ott megkínálja Máriát egy pohár frissen fejt tejjel.
Mária anyaságának titkát Isten csak Erzsébetnek nyilatkoztatta ki, Zakariás nem tud róla, és késôbb, amikor észreveszi, hogy Mária is gyermeket vár, azt feltételezi, hogy az Józseftôl származik. Erzsébet és Mária azonban, amikor csak ôk vannak együtt, gyakran beszélgetnek közös nagy titkukról. Egyszer Zakariás jelenlétében szóba kerül a Messiás eljövetele, akinek János lesz az elôfutára.
Zakariás felírja egy táblára: ,,Kitôl születik majd? És hol?"
Mária felel neki:
-- Ahol a próféták megmondták, és attól, akit az Örökkévaló kiválaszt. A Magasságos Úr mindent jól tesz.
Zakariás megint ír: ,,Akkor Betlehemben! Júdeában. Elmegyünk a feleségemmel, hogy tiszteletünket tegyük nála. Te is gyere el Betlehembe Józseffel Názáretbôl!"
-- Eljövök -- ígéri meg Mária.

(1-120, 126, 128, 147, 168)
==========
==========
Mária felfedi Jézus nevét Erzsébetnek

Mária egy földszinti szobában varr valamit, miközben Erzsébet jár-kel, a házi munkákat intézve. Odamegy Máriához, föléje hajol, hogy lássa, mit csinál. Mária hímez, és Erzsébet megdicséri, hogy milyen szép.
-- Van hozzá fonalam is, hogy megszôjem -- mondja Mária.
-- A te gyermekednek?
-- Nem. Azt már elkészítettem, amikor még nem is gondoltam... -- Mária nem mond többet, de én megértem: ... amikor még nem gondoltam, hogy Isten Anyjává leszek.
-- De most fel kellene használnod számára. Tudod, hogy a gyermekeknek a legpuhább anyagra van szükségük.
-- Tudom.
-- Én is elkezdtem... késôn, mert biztos akartam lenni benne, hogy nem a gonosz cselvetéséröl van szó. Addig vártam, amíg oly nagy örömöt

nem éreztem, ami nem jöhetett a sátántól. Utána... sokat szenvedtem. Én már öreg vagyok, Mária, ahhoz, hogy ilyen állapotban legyek. Sokat szenvedtem. Te nem szenvedsz?
-- Nem. Soha nem éreztem magam ilyen jól.
-- Te szeplôtelen vagy, ha Isten Anyjává választott. És azért nem vagy alávetve Éva szenvedéseinek. Akit te hordozol, az szent...
-- Úgy tűnik nekem, hogy szárny van a szívemben, nem teher. Úgy tűnik, mintha bensôm tele lenne virágokkal, madarakkal, amelyek tavasszal énekelnek, tele van mézzel, napsütéssel... Ó, boldog vagyok!
-- Áldott vagy! Amióta megláttalak, én sem érzek többé terhet, fáradtságot és fájdalmat. Úgy tűnik, mintha megújultam, megifjodtam, megszabadultam volna nôi testem nyomorúságaitól. Miután gyermekem boldogan ugrándozott a hangodra, megnyugodott örömében. Mintha egy élô bölcsôben megelégedetten és boldogan aludna, úgy lélegzik, mint egy boldog kismadár anyja szárnya alatt... Most munkához látok. Nem látok jól, de...
-- Hagyd, Erzsébet! Én majd fonok és szövök neked és a gyermekednek. Gyorsan dolgozom, és jól látok.
-- De neked a tiedre kellene gondolnod...
-- Ó, arra még van bôven idôm! Elôször rád gondolok, aki hamarosan megszülöd a kicsidet, és utána gondolok majd Jézusomra.
Mária nagyon kedves arckifejezéssel és hanggal ejti ki ezt a nevet, boldog könny látszik a szemében, miközben mosolyogva néz fel a ragyogóan kék égre. Úgy tűnik, hogy elragadtatásba esik pusztán Jézus nevének kiejtésére.
-- Milyen szép név! -- kiált fel Erzsébet. -- Az Isten Fiának, Üdvözítônknek a neve!
-- Ó, Erzsébet! -- Mária elszomorodik, és megragadja Erzsébet kezét. -- Mondd meg nekem te, aki, amikor ide jöttem, az Úr Lelkétôl eltelve megjövendölted azt, amirôl a világ nem tud. Mondd meg nekem, mit kell tennie gyermekemnek, hogy megváltsa a világot? A próféták... ó, a próféták mit mondanak az Üdvözítôrôl! Izajás... emlékszel Izajásra? „Ô a fájdalmak embere. Az ô sebei szereztek nekünk gyógyulást. A mi bűneinkért szúrták át, a mi gonoszságainkért törték össze... Úgy tetszett az Úrnak, hogy összetöri a szenvedéssel... Halálra ítélése után felmagasztalták..." Miféle felmagasztalásról beszél? Báránynak

hívják, és én arra gondolok... én a húsvéti báránra gondolok, a mózesi báránra, és összekötöm ezt a Mózes által egy kereszten felemelt kígyóval. Erzsébet!... Erzsébet!... Mit tesznek majd a gyermekemmel? Mit kell neki elszenvednie, hogy megváltsa a világot?

Mária sír.

Erzsébet vigasztalja:

-- Mária, ne sírj! Ô a te fiad, de Isten Fia is. Isten gondoskodik majd a Fiáról, és rólad is, aki az anyja vagy. Ha sokan lesznek, akik kegyetlenek hozzá, sokan viszont szeretni fogják. Sokan...! Századokon és századokon keresztül. A világ Szülöttedre tekint, és vele együtt áld majd téged is. Téged, a forrást, akibôl a megváltás árad. Mi lesz a te fiad sorsa? Az egész teremtett világ Királyaként fogják felmagasztalni. Gondolj erre, Mária! Királyként, mert megváltotta az egész teremtett világot, és mint olyan, a világegyetem Királya lesz. És idôvel a földön is szeretik majd. Az én szülöttem a tiéd elôtt fog járni, és szeretni fogja ôt. Ezt mondta az angyal Zakariásnak. Ô leírta ezt nekem... Ó, milyen fájdalom némának látnom Zakariásomat! De remélem, hogy amikor a
gyermek megszületik, az atya is megszabadul büntetésétôl. Imádkozz érte te, aki Isten Erejének Széke és a világ örömének Oka vagy. Azért, hogy elérjem ezt, amint tudom, felajánlom az Úrnak gyermekemet, mert az övé. Ô adta meg szolgálóleányának az örömöt, hogy ,,anyának" nevezik. Arról tanúskodva, amit Isten tett velem, Jánosnak akarom hívni ôt. (A János név jelentése: ,,Isten kegyes.") Nem kegyelembôl van ô, az én gyermekem? És nem Istentôl kaptam?

-- És én meg vagyok gyôzôdve arról, hogy Isten kegyes lesz hozzád. Imádkozom ezért... veled együtt.

-- Olyan fájdalmas némának látnom!... -- Erzsébet sír. -- Amikor ír, mert nem tud többé beszélni hozzám, úgy tűnik nekem, mintha hegyek és tengerek lennének köztem és az én Zakariásom között. Olyan sok éven át beszélt kedvesen hozzám, most pedig mindig hallgatag az ajka. És éppen most, amikor olyan szép lenne arról beszélni, ami jönni fog. Visszatartom magam attól, hogy beszéljek, mert nem akarom látni, miként erôlködik mozdulataival válaszolni nekem. Annyit sírtam! Mennyire vágyakoztam utánad! Az emberek figyelik, pletykáznak és bírálgatják. Ilyen a világ. Amikor valakinek fájdalma vagy öröme van, arra van

szüksége, hogy megértsék, nem pedig arra, hogy bírálgassák. Most úgy tűnik számomra, hogy egész életem jobbra fordult. Öröm tölt el, mióta te velem vagy. Érzem, hogy megpróbáltatásom hamarosan elmúlik, és akkor egészen boldog leszek. Így lesz, ugye? Mindenbe belenyugszom, csak Isten bocsátana meg jegyesemnek! Bárcsak hallanám ôt imádkozni, mint azelôtt!

Mária simogatja és vigasztalja ôt, és hogy elterelje a figyelmét, hívja, menjenek ki egy kicsit a kertbe a napra.

Jól gondozott lugas alatt mennek egészen egy kis toronyig, amelyben galambok fészkelnek.

Mária nevetve szétszórja a madáreleséget, mire a galambok nagy turbékolással leszállnak köréje. Rászállnak a fejére, a vállára, a karjára, a kezére, nyújtogatják rózsaszínű csôrüket, hogy kiegyék a magokat a tenyerébôl. Mária vesz egy sárga magokkal teli zsákocskát, és szívbôl nevet falánkságukon.

-- Mennyire szeretnek téged! -- mondja Erzsébet. -- Néhány napja vagy csak velünk, és máris jobban szeretnek, mint engem, aki mindig gondoskodtam róluk.

Tovább sétálnak egészen egy zárt kerítésig a gyümölcsös végén, ahol vagy húsz kecske van a kicsinyeivel.

-- Visszatértél a legelôrôl? -- kérdi Mária a kis pásztortól, akit megsimogat.

-- Igen, mert apám mondta: ,,Menj haza, mert hamarosan esni fog, és néhány állat közel áll az elléshez. Gondoskodj számukra száraz fűrôl és kész fekhelyrôl!" Ott jön apám! -- és az erdô felé mutat, ahonnan bégetés hallatszik.

Mária úgy simogat egy szôke bárányt, mintha kisgyermek lenne, és közben Erzsébettel együtt iszik a frissen fejt tejbôl, amit a pásztorfiúcska nyújt nekik.

Jön a nyáj a pásztorral, aki bozontos, mint egy medve. De jó embernek kell lennie, mert egy bégetô juhot visz a vállán. Lassan leteszi, és elmagyarázza: ,,Báránykája lesz hamarosan. Fáradt, és nem tudott már járni. Azért hoztam ide. Futottam, hogy idejében ideérjek." A fiú az akolba vezeti a juhot.

Mária leül egy kôre és tréfálkozik a kiskecskékkel és a báránykákkal, virágokat ajánlva fel rózsaszínű orrocskáiknak. Egy fehér-fekete

kiskecske egyik vállára teszi a patáját, és szaglássza a haját.
-- Nem kenyér -- mondja nevetve Mária. -- Holnap majd hozok neked egy kenyérhéjat. Most légy jó!
Erzsébet is felvidulva nevet.

(1-138)
==========
==========
Mária gyermekérôl beszél

Mária gyorsan dolgozik a szövôgépen a lugasban, ahol már szépen érik a szôlô. Míg vacsorára várnak, Mária tovább szô.
-- De igazán nem fáraszt ez téged? -- kérdezi Erzsébet, a szövôszékre mutatva.
-- Nem. Biztos lehetsz benne.
-- Nekem elveszi az erômet ez a meleg...
-- Erzsébet! Én alig tudom kivárni az órát, amikor anyává leszek. Az én gyermekem! Jézusom! Milyen lesz!
-- Szép, mint te, Mária.
-- Ó, nem! Sokkal szebb! Ô Isten. Én csak a szolgálóleánya vagyok. Azt kérdezem, szôke lesz vagy barna? Olyan lesz a szeme, mint a nyugodt égé, vagy mint a hegyi szarvasoké? Én szebbnek képzelem ôt, mint egy kerubot, dús hajjal, arany színűvel, szeme olyan színű, mint a mi Galileai-tengerünk, amikor a csillagok kezdenek visszatükrözôdni benne az égbolt alján, kis ajka piros, mint egy szelet gránátalma, amely éppen felpattant, miután a nap megérlelte. Arca rózsás, mint ez a halovány rózsa, két kezecskéje, amely beleférne egy liliom kelyhébe, oly kicsi és szép, két lábacskája, amely elférne a tenyeremen, puha és gyengéd, mint egy virágszirom. Látod! A földi szépségekrôl alkotom meg a róla való elképzelésemet. És hallom a hangját. Sírása, mert egy kicsit sírni fog az éhség vagy a fáradtság miatt az én kisgyermekem, mindig nagy fájdalmat okoz majd a mamájának, aki nem tudja anélkül hallani sírását, hogy a szívét át ne döfné. Sírása olyan lesz, mint ez a bégetés, ami a néhány órás báránykától jön.
Mosolya, amellyel a szívemet mennyországgá teszi, olyan lesz, mint a

boldog, jóllakott galamb ünnepélyes turbékolása meleg fészkében. Az elsô lépéseire gondolok... egy virágzó réten ugrándozó madárkához hasonlítva. A rét mamájának a szíve lesz, amelyet szeretettel rózsás lábacskája alá tart, hogy ne üsse bele semmibe, ami, fájdalmat okozhatna neki. Mennyire fogom szeretni az én kisgyermekemet! A fiamat! József is szeretni fogja!

-- De még meg kell mondanod Józsefnek!

Mária arca elkomorul. Felsóhajt.

-- Még meg kell mondanom neki... Jobb szeretném, ha az Ég nyilatkoztatná ki neki, mert nagyon nehéz megmondani.

-- Akarod, hogy én megmondjam?

-- Nem. Istenre bíztam, hogy tudassa vele boldog sorsát. Isten Fiának a nevelôatyja lehet, és ô meg fogja tenni ezt. A Lélek mondta nekem azon az estén: ,,Ne szólj! Bízd rám a feladatot, hogy igazoljalak téged." És ô megteszi. Isten sohasem mond valótlant. Nagy megpróbáltatás ez, de az Örökkévaló segítségével le fogom gyôzni. Az én ajkamról senkinek sem szabad megtudnia, rajtad kívül, akinek a Lélek kinyilatkoztatta, mit tett az Úr jósága szolgálóleányával.

-- Mindig hallgattam róla, még Zakariás elôtt is, aki örült volna neki. Ô azt hiszi, hogy természetes módon vagy anya.

-- Tudom, így akarja az okosság. Isten titkai szentek. Az Úr angyala nem nyilatkoztatta ki Zakariásnak isteni anyaságomat. Megtehette volna, ha Isten akarja, mert Isten tudta, hogy már közel van Igéjének megtestesülése bennem. Isten azonban elrejtette ezt az örömsugarat Zakariás elôl, aki lehetetlennek tartotta a te késôi foganásodat. Látod, te meghallottad a bennem élô titkot, de ô semmit sem vett észre. Amíg nem hull le hitetlenkedésének hályoga Isten hatalma elôtt, addig nem látja meg a természetfeletti fényt.

Erzsébet felsóhajt, és hallgat.

Belép Zakariás. Kínálja a tekercseket Máriának. A vacsora elôtti esti ima ideje van. Mária imádkozik hangosan Zakariás helyett, azután asztalhoz ülnek.

-- Amikor nem leszel többé itt, nagyon fogunk szomorkodni, hogy nincs, aki imádkozzék értünk -- mondja Erzsébet, néma férjére tekintve.

-- Akkor majd te imádkozol, Zakariás -- mondja Mária.

Ô a fejét rázza, és ezt írja:

-- Soha többé nem tudok majd imádkozni másokért. Méltatlanná váltam arra, amikor kételkedtem Istenben.
-- Zakariás, te imádkozni fogsz. Isten megbocsát neked.
Az öreg felszárít egy könnyet, és felsóhajt.
Vacsora után Mária visszatér a szövôszékhez.
-- Elég! -- mondja Erzsébet. -- Te túlságosan kifáradsz.
-- Nem... Gyermeked számára olyan ruhácskát készítek, ami méltó ahhoz, aki megelôzi Dávid törzsének Királyát...

(1-142)
==========
==========
Isten ajándékának egyre jobbakká kell tennie minket

Mária mondja mindenkinek szólóan:
-- A felebaráti szeretetet elsôsorban a felebarát iránt kell gyakorolnunk. Ne tűnjék ez szójátéknak számodra. Szeretnünk kell Istent és a felebarátot. A felebarát szeretete magába foglalja önmagunk szeretetét is. De ha magunkat jobban szeretjük, mint a felebarátunkat, akkor nem vagyunk szeretetteljesebbek. Önzôk vagyunk.
A megengedett dolgokban is oly szenteknek kell lennünk, hogy mindig elônyben részesítsük felebarátunk szükségleteit.
Legyetek biztosak, gyermekeim, hogy Isten a nagylelkűnek megadja, amire szüksége van, mert ô hatalmas és jóságos. Ez a biztonság ösztönzött engem, hogy Hebronba menjek segíteni rokonomat, aki áldott állapotban volt. És az én emberi segítségemhez Isten, szokása szerint, hozzácsatolta a nem remélt természetfeletti segítséget.
Én azért mentem, hogy anyagi segítséget nyújtsak, és Isten megáldotta jószándékomat azzal, hogy Erzsébet méhében megszentelte annak gyümölcsét. Ez által a megszentelés által, amely elôre szentté tette a Keresztelôt, megszüntette a szokatlan korban fogant idôs asszony testi szenvedését.
Erzsébet rendíthetetlenül hitt és bizalommal ráhagyatkozott Isten akaratára. Ezzel kiérdemelte, hogy felfogja a bennem rejlô titkot. A Lélek beszélt hozzá a gyermek ujjongása által a méhében. A Keresztelô

elmondta elsô beszédét, mint az Ige Hirdetôje.
Én sem tagadtam le az elôtt, aki méltó volt rá, és akinek a Fény kinyilatkoztatta, hogy az Úr Anyja vagyok. Ennek letagadása megtagadta volna Istentôl a dicséretet, amelyet igazságos volt megadni neki. Magamban hordtam ezt a dicséretet, mert nem tudtam megmondani senkinek.
De elmondtam a növényeknek, a virágoknak, a csillagoknak, a napnak, az énekes madaraknak, a türelmes bárányoknak, a dalolva csobogó víznek, az aranyos fénynek, amely megcsókolt engem, leszállva az égbôl. De kellemesebb kettesben imádkozni, mint egyedül mondani imánkat. Szerettem volna, ha az egész világ ismerte volna sorsomat. Nem magamért, hanem azért, hogy egyesüljön velem Uram dicséretében.
Az okosság megtiltotta, hogy felfedjem Zakariás elôtt az igazságot. Gátolta volna Isten működését. Én az ô Jegyese és Anyja voltam. Mindig szolgálóleánya voltam. Mivel ô mértéken felül szeretett engem, nem engedhettem meg, hogy átvegyem az ô helyét és helyette határozzak. Erzsébet, aki szent volt, megértette ezt, és hallgatott. Mert aki szent, az mindig engedékeny és alázatos.
Isten ajándékának egyre jobbakká kell tennie minket. Minél többet kapunk tôle, annál többet kell adnunk. Az, hogy többet kapunk tôle, annak a jele, hogy bennünk és velünk van. És minél inkább bennünk és velünk van, annál inkább kell törekednünk az ô tökéletességének az elérésére. Én is ezért halasztottam el a saját munkámat és dolgoztam Erzsébetért.
Nem féltem attól, hogy nem lesz idôm a saját dolgaimra. Isten az idô ura. Aki bízik benne, a megszokott dolgokban is, arról ô gondoskodik. Az önzés nem siet, az késlekedik. A szeretet nem késlekedik, hanem siet. Tartsátok ezt mindig szemetek elôtt!
Mily nagy béke uralkodott Erzsébet házában! Ha nem gondoltam volna Józsefre és arra, ami a gyermekemre vár, aki a világ Megváltója volt, boldog lettem volna. De a kereszt már rávetette árnyékát az életemre, és gyászos hangokként hallottam a próféták hangját... Máriának hívtak engem. A keserűség mindig belevegyült az örömbe, amit Isten a szívembe öntött, és ez mindig gyarapodott, egészen a fiam haláláig...
De amikor Isten arra hív minket, hogy áldozatokká váljunk az ô dicsôségéért, akkor édes, hogy összetörünk, mint a mag a malomkô alatt,

hogy fájdalmunkból kenyér készüljön, amely megerôsíti a gyengéket és képessé teszi ôket az Ég elérésére

(1-145)
==========
==========
Mária lelki anyaságának vértanúsága

Mária mondja a Keresztelô megszületése után:
-- Jelenlétem megszentelte a Keresztelôt, de nem vette le Erzsébetrôl az Évától kezdve meglevô ítéletet. ,,Fájdalommal szülöd gyermekeidet" -- mondotta az Örökkévaló. Egyedül én, szeplôtelen, akinek nem volt emberi kapcsolatom, voltam mentes a szülés fájdalmától. A szomorúság és a fájdalom a bűn gyümölcsei. Én bűntelen voltam, nekem is meg kellett azonban ismernem a fájdalmat és a szomorúságot, mint Társmegváltónak. De nem ismertem meg a vajúdás fájdalmát. Nem. Ezt nem ismertem meg.
Hidd el nekem, lányom, hogy nem volt és nem lesz soha olyan szülési fájdalom, amely hasonló lenne a lelki anyaság vértanúságához, amely a legkeményebb ágyon, az én keresztemen, a haldokló fiam keresztjének lábánál vett erôt rajtam. Hol van az az anya, aki ilyen módon kényszerül szülni? Akinek bensejét tépik haldokló gyermekének halálhörgései, és ehhez társítania kell fájdalmát, amelyet azért érez, mert felül kell múlnia irtózatát, és azt kell mondania fia gyilkosainak ,,Szeretlek titeket. Jöjjetek hozzám, mert anyátok vagyok!" Amikor azt a fiút ölik meg, aki az ég által látott legfenségesebb szeretetbôl született, egy Istennek szeretetébôl egy Szűz iránt, a Tűz csókjából, a Fény öleléséből, amely Testté lett és Isten Tabernákulumává változtatta egy asszonynak a méhét!
,,Mily fájdalmas anyává lenni!", mondta Erzsébet. Nagyon fájdalmas! De ez semmi az enyémhez képest!
,,Engedd, hogy kezemet a méhedre tegyem!" (Kérte Erzsébet vajúdása közben Máriától) Ó, ha szenvedéseitekben mindig ezt kérnétek!
Én vagyok Jézus Örökös Hordozója. Ô a méhemben van. Aki hozzám jön, megtalálja ôt. Aki engem érint, ôt érinti. Aki hozzám fordul, vele beszél. Én vagyok az ô ruhája. Ô az én Lelkem. Most még jobban

egyesülök vele, mint a kilenc hónap alatt, amikor a méhemben növekedett. Fiam egyesült a mamájával. Mérsékel minden fájdalmat, feléleszt minden reményt, elnyer minden kegyelmet az, aki hozzám jön és ölembe helyezi a fejét.

Én imádkozom értetek. Ezt ne felejtsétek el! A mennyei boldogság, az Isten fényében való élet nem felejteti el velem a földön szenvedô gyermekeimet. És én imádkozom. Az egész ég imádkozik. Mert az ég szeret. Az ég az élô szeretet. És a Szeretet irgalmas hozzátok. De ha csak én volnék, akkor is elégséges lenne már az ima azok szükségleteiért, akik Istenben remélnek. Mert én nem szűnök meg imádkozni mindnyájatokért: a szentekért és a gonoszokért is, hogy a szenteknek örömöt adjak, a gonoszoknak pedig bűnbánatot, ami üdvözíti ôket.

Jöjjetek, jöjjetek, fájdalmam gyermekei! Várlak titeket a Kereszt lábánál, hogy kegyelmet adjak nektek...

(1-153)

==========

Zakariás is kinyilatkoztatást kap

Zakariás némasága megoldódik, amikor a táblára írja: „János az ô neve". Elmondja az Evangéliumban is olvasható hálaadó énekét és jövendölését.

A körülmetélés után a kis János torkaszakadtából sír, és még anyjának a teje sem nyugtatja meg. Rugdalózik, mint egy kiscsikó. Akkor Mária veszi karjába és ringatja. Erre elhallgat és megnyugszik.

Miután a nép elszéled, a szobában egyedül marad Mária, karjában a kicsivel és a boldog Erzsébet. Belép Zakariás is, és becsukja az ajtót. Könnyes szemmel nézi Máriát. Beszélni akar, de hallgat. Elôbbre megy. Letérdel Mária elôtt:

-- Áldd meg az Úr nyomorult szolgáját -- mondja. -- Áldd meg, mert te megteheted, te, aki ôt hordozod a méhedben. Az szólt hozzám, amikor felismertem hibámat és elhittem mindazt, amit nekem mondott. Látlak téged és boldog sorsodat. Imádom benned Jákob Istenét. Te vagy az én

elsô templomom, ahová visszatért a pap és újból tud imádkozni az Örökkévalóhoz. Te áldott, aki elnyerted a kegyelmet a világ számára, és elhozod neki az Üdvözítôt. Bocsáss meg szolgádnak, hogy nem látta meg elôbb fenségességedet. Minden kegyelmet ide hoztál jöveteleddel. Ahová te mész, ó, Kegyelemmel Teljes, ott Isten csodákat művel. Szentek azok a falak, amelyek közé belépsz. Szentek a fülek, amelyek hallják a te hangodat és a testek, amelyeket te megérintesz. Szentek a szívek, mert te kegyelmeket adsz, Magasságbelinek az Anyja, megjövendölt Szűz, akit vártak, hogy Isten népének megadd az Üdvözítôt.

Mária alázatosan mosolyog és így szól:

-- Dicséret az Úrnak! Egyedül neki! Tôle jön hozzám minden kegyelem. És ô adja neked, mert te szereted ôt és tökéletesen szolgálod hátralevô éveidben, hogy kiérdemeld az ô Országát, amelyet Fiam megnyit majd a pátriárkáknak, a prófétáknak, az Úr igazainak. És te, aki most a szent elôtt tudsz imádkozni, imádkozz a Magasságbeli szolgálóleányáért. Mert boldog sors Isten Fia Anyjának lenni, de kegyetlenül fájdalmas sors a Megváltó Anyjának lenni. Imádkozz értem, aki óráról órára érzem növekedni fájdalmamnak a súlyát. Egy egész életen keresztül kell hordoznom. Ha nem is látom részleteiben, de érzem, hogy nagyobb teher lesz, mintha az egész világot kellene nôi vállamon hordoznom és felajánlanom az Égnek. Én, szegény asszony, egyedül! Az én gyermekem, a fiam! A te gyermeked nem sír most, ahogy én ringatom, de ringathatom-e majd az enyémet, hogy enyhítsem a fájdalmát?... Imádkozzál értem, Isten papja! Szívem remeg, mint a virág a viharban. Nézem az embereket és szeretem ôket. De arcuk mögött látom feltűnni az ellenséget, aki ôket Isten, Jézus, az én fiam ellenségévé teszi...

Mária sápadt arcán könnyek folynak lefelé...

(1-155)

==========

Készüljetek fel lélekben a fény befogadására!

(Mária tanácsokat ad mindnyájunk számára arra vonatkozóan, hogy mit tanulhatunk Zakariás esetébôl. A látnok 1944. április 4-én kapta ezeket

a tanácsokat, valamivel nagypéntek elôtt.)
Mária mondja:
-- Isten megbocsát annak, aki beismeri bűnét, megbánja azt, és alázatos, ôszinte szívvel vádolja magát. Nemcsak megbocsát neki, hanem kárpótolja ôt a veszteségért. Ó, az én Uram nagyon jó azokhoz, akik alázatosak és ôszinték! Azokhoz, akik hisznek és bíznak benne. Távolítsátok el lelketekbôl, ami tisztátalanná és lustává teszi azt! Készüljetek fel a Fény befogadására! Ô, mint egy világítótorony vezet titeket a sötétben és eltölt szent vigasszal.
Ó, az Isten barátsága, az ô híveinek boldogsága, semmivel össze nem hasonlítható gazdagság! Aki ôt birtokolja, az sosincs egyedül, és nem érzi a csüggedés keserűségét! Te nem veszed el a fájdalmat, szent barátság, mert a megtestesült Isten sorsa is szenvedés volt, és az lehet az ember sorsa is. De megédesíted ezt a fájdalmat keserűségében, és fénnyel, kedvességgel vegyíted, amely égi érintésként megenyhíti a keresztet.
Amikor az isteni Jóság kegyelmet ad nektek, használjátok fel azt Isten dicsôítésére. Ne legyetek olyanok, mint az ostobák, akik egy jó dologból ártalmas fegyvert készítenek, vagy mint a tékozlók, akik nyomorúsággá változtatják a gazdagságot.
Túl sok szenvedést okoztok nekem, gyermekeim, akik mögött látom feltűnni az ellenséget, azt, aki ráveti magát Jézusomra. Túl sok szenvedést! Mindnyájatok számára a kegyelem forrása szeretnék lenni! De közületek sokan nem akarják a kegyelmet. Kértek „kegyelmet", de kegyelemtôl megfosztott lélekkel. Hogyan segíthet titeket a Kegyelem, ha ellenségei vagytok?
Közeledik a nagypéntek titka. Minden templomban megemlékeznek róla, ünneplik. De meg kellene emlékeznetek róla szívetekben is, és ünnepelni kellene, melleteket verve, mint azok, akik lejöttek a Golgotáról... Azt kellene mondanotok: „Ez valóban Isten Fia, az Üdvözítô!" És azt mondani: „Jézus, nevedért ments meg minket!", „Atyám, bocsáss meg nekünk!" „Uram, nem vagyok méltó, de ha te megbocsátasz nekem, és hozzám jössz, meggyógyul az én lelkem, és én nem akarok, nem akarok többé vétkezni, nehogy ismét megbetegedjek és gyűlöljelek téged!"
Imádkozzatok, gyermekeim, a fiam szavaival! Mondjátok az Atyának ellenségeitekért: „Atyám, bocsáss meg nekik!" Hívjátok az Atyát, aki

visszavonult bűneitek miatt: „Atyám, Atyám, miért hagytál el engem? Én bűnös vagyok. De ha te elhagysz, elveszek. Térj vissza, Szent Atyám, hogy megments engem!" Bízzátok magatokat az egyetlenre, aki sértetlenül meg tud ôrizni titeket az ördögtôl, aki megôrzi örök javatokat, lelketeket: „Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet!"

Ó, ha alázatosan és szeretettel átadjátok lelketeket Istennek, úgy vezet titeket, mint egy atya a kisgyermekét. Nem engedi meg, hogy bármiféle szellem ártson nektek. Jézus haláltusájában imádkozott, hogy megtanítson titeket imádkozni.

Ezekben a napokban emlékeztetlek téged a szenvedésre. Te láttad anyai örömömet. Fontold meg, és ne felejtsd el, hogy Istent állandóan növekvô szenvedés által birtokoltam. Leszállt belém Isten Magva, és mint egy hatalmas fa növekedett egészen addig, amíg elérte csúcsa az eget, és gyökere a poklot. Amikor (Jézus halála után) ölembe vettem az én testembôl származó, élettelen testét, láttam és megszámláltam sebeit, megérintettem átdöfött Szívét, hogy az utolsó cseppjéig átéljem a fájdalmát...

(1-158)

==========

Józsefem is szenvedett...

Miután bemutatták a kis Keresztelô Jánost a templomban, Mária Józseffel együtt éjszaka útrakel Názáretbe. József észreveszi Mária áldott állapotát, amikor felsegíti ôt a szamár nyergébe. Elsápad, de nem szól semmit. Mária tudja, hogy József nagyon szenved, és ezt mondja róla:

-- Józsefem is részesült a szenvedésben attól kezdve, hogy Jeruzsálemben észrevette állapotomat. És napokig tartott mind Jézus számára, mind nekem. Lelkileg sem volt az kevésbé fájdalmas. És csak az én igaz jegyesem életszentségének köszönhetô, hogy az oly méltóságteljes és titkos maradt. Erre évszázadokon keresztül nemigen figyeltek fel.

Ó, a mi elsô szenvedésünk! Ki tudná elmondani annak bensôséges és

titokteljes nagyságát! Mily nagy volt a fájdalmam, amikor felfogtam, hogy az Ég még nem hallgatott meg engem, és nem fedte fel József elôtt a titkot! Azt, hogy nem tudott errôl, éreztem, amikor láttam, hogy a szokásos tiszteletet tanúsította irántam. Ha tudta volna, hogy az Isten Igéjét hordozom magamban, imádta volna a méhembe zárt Igét az Istennek kijáró tisztelettel. Ô nem mulasztotta volna el ezt, amint én sem haboztam volna elfogadni, nem miattam, hanem, aki bennem volt, és akit úgy hordoztam, mint ahogyan a Szövetség Ládája hordozta a kôbe vésett tízparancsolatot és a manna edényeit.

Ki tudná elmondani, mit küzdöttem a kishitűség ellen, amely erôt akart venni rajtam, és meg akart gyôzni arról, hogy hiába reméltem az Úrban? Hiszem, hogy a sátán dühöngése volt ez! Éreztem a hátam mögött feltámadt kételyt, és kinyúlni jéghideg karját, hogy rabbá tegye lelkemet, és meggátolja imáját. A kétely, amely annyira veszélyes, halálos a lélek számára! Halálos, mert elsô megnyilvánulása a halálos betegségnek, amit csüggedésnek neveznek, és amelynek teljes erônkbôl ellen kell állnunk, hogy ne veszítsük el a lelkünket és Istent.

Ki tudná megmondani pontosan, mit szenvedett el József gondolataiban, érzelmeinek zavarában? Mint egy kis csónak, amelyet nagy vihar kap el, az ellentétes gondolatok örvényébe került, a megfontolások zavarába, amelyek egyike jobban tépdeste mint a másik, és fájdalmas volt. Látszólag egy ember volt, akit a felesége elárult. Látta, amint egyszerre omlik össze a jóhíre, a világ által élvezett nagyrabecsülése, látta már, amint ujjal mutogatnak rá, és részvéttel nézik. Látta, miként hal meg irántam érzett érzelme és nagyrabecsülése a nyilvánvaló tény hatására.

Az ô életszentsége itt még jobban ragyog, mint az enyém. És én a jegyes érzelmével tanúskodom errôl, mert azt akarom, hogy szeressétek az én Józsefemet, ezt a bölcs és okos embert, ezt a türelmes és jó férjet, aki nincs elválasztva a megváltás titkától, sôt, bensôséges kapcsolatban áll vele. Felemésztette ôt annak fájdalma. Áldozata és nagy életszentsége által megmentette számotokra az Üdvözítôt. Ha nem lett volna ilyen nagy szent, emberi módon cselekedett volna, feljelentve engem, mint házasságtörôt, hogy megkövezzenek és bűnöm gyermeke elvesszen velem együtt. Ha nem lett volna ekkora szent, Isten nem vezette volna ôt fényével ebben a megpróbáltatásban.

De József szent volt. Tiszta lelke Istenben élt. Szeretete lángolt és erôs volt. És szeretete által megmentette nektek az Üdvözítôt, amikor nem vádolt be engem a véneknél, amikor készséges engedelmességgel mindent elhagyott és kimentette Jézust Egyiptomba. Három nap nem sok, de rettenetesen erôs fájdalmat okozott Józsefnek. És nekem is ez volt az elsô szenvedésem. Mert felfogtam az ô szenvedését, de semmi módon sem tudtam enyhíteni, mivel engedelmeskedtem Isten határozatának, aki azt mondta nekem: „Ne szólj!"

Amikor megérkeztünk Názáretbe, láttam, hogy elmegy egy rövid üdvözlés után, meggörnyedve és mintegy rövid idô alatt megöregedve. Nem is jött el hozzám este, mint mindig szokta. Szívem akkor nagyon éles fájdalomtól sírt. Bezárkózva házamba, egyedül, a házba, ahol minden az angyali üdvözletre és a megtestesülésre emlékeztetett engem, ahol minden Józsefre emlékeztetett, aki eljegyzett engem a sértetlen szüzességben. Ellen kellett állnom minden csüggedésnek, a sátán minden vádaskodásának, és remélnem, remélnem, remélnem kellett. És imádkoznom,
imádkoznom, imádkoznom. És megbocsátanom, megbocsátanom, megbocsátanom
József gyanúját és jogos méltatlankodásának lázongását.

Gyermekeim, szükség van a reményre, imára és megbocsátásra ahhoz, hogy elérjük Isten közbelépését a mi javunkra. A ti életetekben is vannak szenvedések. Megérdemeltétek azokat bűneitekkel. Én megtanítlak titeket arra, hogyan kell felülemelkedni rajtuk és örömmé változtatni azokat. Reméljetek mértéktelenül! Imádkozzatok bizalmatlanság nélkül! Bocsássatok meg, hogy nektek is megbocsássanak! Isten bocsánata meghozza nektek az óhajtott békét, gyermekeim.

(1-165)

==========

József bocsánatkérése

Mária sápadt arccal, sírástól felduzzadt, karikás szemmel dolgozik a kertben a nagy melegben. Erôs kopogtatás a kapun. Mária odamegy, hogy

kinyissa.
  Józsefet látja maga elôtt. Máriának még a szája széle is fehérré válik. Arca egészen sápadt, vértelen. Szomorú, kérdô tekintettel néz Józsefre. József könyörgô szemmel néz Máriára. Hallgatnak, egymást nézve. Utána Mária megkérdi:
  -- Ebben az órában, József? Szükséged van valamire? Mit akarsz mondani nekem? Gyere!
  József belép, becsukja az ajtót. Még nem beszél.
  -- Beszélj, József! Mit kívánsz tôlem?
  -- A te bocsánatodat!
  József meghajol, mintha le akarna térdelni. De Mária, aki mindig oly tartózkodó volt megérintésében, határozottan megfogja a vállánál, és megakadályozza a letérdelésben.
  Mária felváltva elpirul és elsápad.
  -- Az én bocsánatomat? Nincs semmi megbocsátanivalóm, József. Csak hálálkodnom kell mindazért, amit itt tettél távollétem alatt, és irántam való szeretetedért.
  József ránéz, és két nagy könnycsepp gördül ki szemébôl, és lepereg az arcán a szakállára.
  -- Bocsáss meg, Mária! Nem bíztam meg benned. Most tudom. Méltatlan vagyok arra, hogy ily nagy kincs birtokában legyek. Vétettem a szeretet ellen, vádoltalak téged a szívemben, igazságtalanul vádoltalak téged, mert nem kérdeztelek meg az igazságról. Vétettem Isten törvénye ellen, nem szeretve téged úgy, amint, amennyire magamat szerettem...
  -- Ó, nem! Nem vétettél!
  -- De igen, Mária. Ha engem vádoltak volna ilyen bűnnel, én megvédtem volna magam, te pedig... Nem engedtem meg neked, hogy megvédd magad. Dönteni akartam anélkül, hogy téged megkérdeztelek volna. Vétettem ellened, bűnül róva fel neked, amire pusztán csak gyanakodtam. Már a puszta gyanú is bűn, Mária. Aki gyanakszik, az nem ismeri a dolgot. Én nem ismertelek téged úgy, amint kellett volna. De a szenvedés, amit kiálltam... három napig gyötrôdtem... Bocsáss meg nekem, Mária!
  -- Nincs semmi megbocsátanivalóm, sôt, én kérlek téged, bocsásd meg, hogy ilyen szenvedést okoztam neked.
  -- Ó, igen, milyen szenvedés volt ez! Milyen fájdalom! Nézd, ma reggel mondták nekem, hogy halántékaimon megôszültem, és ráncos az

arcom. Több mint tíz évvel öregedtem ez alatt a néhány nap alatt! De miért, Mária, miért voltál olyan alázatos, miért hallgattad el elôttem, jegyesed elôtt dicsôségedet, és miért engedted meg, hogy gyanakodjam rád?

József nem térdel, de meghajolva áll. Mária ráteszi kezét a fejére és mosolyog. Úgy tűnik, mintha feloldozná. És azt mondja:

-- Ha alázatosságom nem lett volna tökéletes, nem érdemeltem volna meg, hogy megfoganjam azt, akit várnak, aki eljön megsemmisíteni a kevélység bűnét, amely tönkretette az embert. És azután, engedelmeskedtem... Isten kérte tôlem ezt az engedelmességet. Oly sokba került nekem... miattad, a te szenvedésed miatt, amely ebbôl származott. De nem kellett mást tennem, csak engedelmeskednem. Isten szolgálóleánya vagyok, és a szolgák nem vitatják meg a parancsokat, amelyeket kapnak. Teljesítik azokat, József, akkor is, ha véres könnyeket sírnak miatta.

Mária csendesen sír, miközben ezt mondja. Olyan csendesen sír, hogy a meghajolt József ezt nem veszi észre egészen addig, amíg könnyei a földre nem hullanak.

Akkor felemeli a fejét -- ezt elôször látom nála -- megszorítja Mária kezecskéit erôs, barna kezével, és megcsókolja finom, rózsaszínű ujjainak a hegyét.

-- Most szükség van arra, hogy gondoskodjunk... -- József nem mond többet, csak Mária testére néz, és ô elpirul, és hirtelen leül, hogy ne tegye ki annyira alakját az ôt figyelô tekintetének. -- Gyorsan meg kell tenni. Ide jövök... Teljessé tesszük a házasságot... A következô héten. Rendben van?

-- Minden jól van, amit te teszel, József. Te vagy a ház feje, én a te szolgád.

-- Nem. Én vagyok a te szolgád. Én vagyok Urunk boldog szolgája, Urunké, aki méhedben növekszik. Áldott vagy te Izrael minden asszonya között! Ma este értesítem a rokonokat. És utána... amikor itt leszek, dolgozni fogunk, hogy mindent elkészítsünk a fogadására... Ó, hogyan fogadhatom be a házamba az Istent? Hogy vehetem karjaimba az Istent? Meghalok majd az örömtôl... Nem merem majd megérinteni ôt...

-- Megérintheted majd te éppúgy, ahogy én, Isten kegyelmébôl.

-- De te, te vagy. Én pedig egy szegény ember vagyok, a legszegényebb

Isten gyermekei között!
-- Jézus hozzánk, szegényekhez jön, hogy gazdagokká tegyen minket Istenben. Azért jön mi kettônkhöz, mert mi vagyunk a legszegényebbek, és elismerjük, hogy azok vagyunk. Örvendezz, József! Dávid törzse megkapta a várt Királyt, és a mi házunk pompásabbá válik Salamon királyi palotáinál, mert itt lesz az Ég, és mi megosztjuk Istennel a béke örömét, amelyet késôbb majd megismernek az emberek. Közöttünk fog
felnôni, és karunk fogja ringatni a Megváltót, aki növekszik, és mi adjuk neki fáradozásainkkal a kenyeret... Ó, József! Halljuk majd Isten hangját, amint minket papának és mamának hív! Ó...! -- Mária sír örömében. Olyan boldogan sír!
József, aki most a lábához térdel, szintén sír, fejét mintegy elrejtve Mária bô ruhájában, amely redôkben omlik a szegényes földre.

(1-168)
==========
==========
József erényei

Mária a következôket mondja József erényeirôl:
-- Ezzel az evangéliumban nem említett jelenettel figyelmetekbe akarom idézni annak lényeges követelményeit, hogy tessetek Istennek, és állandóan a szívetekbe jöjjön.
Hit. József vakon hitt a mennyei hírnök szavaiban. Csak azt kérte, hogy higgyen, mert ôszintén meg volt gyôzôdve arról, hogy Isten jó, és nem akarja, hogy ô, aki bízott az Úrban, szenvedjen attól, hogy elárulják, becsapják, megvessék felebarátai. Csak azt kérte, hogy higgyen bennem. Ô becsületes volt, és csak fájdalommal tudott arra gondolni, hogy mások nem azok. Ô élte a Törvényt, és a Törvény azt mondja: „Szeresd felebarátodat, mint magadat!" Mi annyira szeretjük magunkat, hogy tökéleteseknek hisszük magunkat akkor is, amikor nem vagyunk azok. Miért legyünk akkor szeretetlenek a felebaráthoz, tökéletlennek gondolva ôt?
Tökéletes szeretet: Szeretet, amely tud megbocsátani és akar

megbocsátani. Elôre megbocsátani, mentegetve saját szívében a felebarát fogyatékosságát. Azonnal megbocsátani, minden enyhítô körülményt feltételezni a bűnösnél.

Tökéletes alázatosság, akárcsak a szeretet. Érteni kell annak felismeréséhez, ha valaki pusztán csak gondolatban is hibázott, és kerülni a kevélységet, amely még ártalmasabb az elkövetett hibánál, és nem akarja, hogy beismerjük: Tévedtem. Istent kivéve, mindnyájan tévedünk. Ki mondhatja el: „Sose tévedek!"? És még nehezebb gyakorlata az alázatosságnak az, hogy tudunk hallgatni Isten bennünk végbevitt csodáiról, amikor nem szükséges hirdetni azokat azért, hogy ôt megdicsôítsük. Így nem alázzuk meg felebarátunkat, aki nem kapott ilyen rendkívüli ajándékokat Istentôl. Ha akarja, Isten kinyilatkoztatja magát szolgájának. Erzsébet olyannak látott engem, amilyen voltam, akkor, amikor eljött számára ennek a megismerésnek az ideje.

Bízzátok az Úrra, hogy kihirdesse: szolgái vagytok. Maradjatok az árnyékban és hallgassatok, ti, akik kegyelemben részesültök, hogy megérdemelhessétek az örökké ragyogó nap sugarát felettetek és bennetek.

(1-172)

==========

Mária bizalma

A názáreti házban József az asztalnál ül. Egyik könyökével az asztalon, fejét kezébe téve gondolkozik, miközben a másik kezével a szakállát simogatja.

-- Valami gondolat gyötör? -- kérdi tôle Mária. -- Meg tudlak vigasztalni?

-- Te mindig vigaszomra szolgálsz, Mária. De most nagy gondom van... miattad.

-- Miattam, József? Ugyan miért?

-- Kitettek a zsinagóga ajtajára egy rendeletet. Népszámlálás lesz egész Palesztinában. Mindenkinek oda kell mennie, ahonnan származik.

Nekünk Betlehembe kell mennünk...
-- Ó! -- szakítja félbe Mária, egyik kezét az ölére téve.
-- Kellemetlenül érint? Fájdalmas. Tudom.
-- Nem, József. Nem arról van szó. Eszembe jut a Szentírás, Ráchel, Benjámin anyja és Jákob felesége, akitôl születik majd a Csillag: az Üdvözítô. Ráchelt Betlehemben temették el, s azt mondja az írás: „És te, Betlehem Efrátában, bár a legkisebb vagy Juda földjén, de belôled származik majd az Uralkodó." (Vö. Szám 24,17; Ter 35,18-20; 48,7; Mikeás 5,2) Az Uralkodó, aki az ígéret szerint Dávid törzsébôl származik. Ô ott fog születni...
-- Úgy gondolod... úgy gondolod, már itt az ideje? Mit tegyünk? -- József nagyon megijed. Részvéttel néz Máriára.
-- Nem tudom, József. Nagyon közel van az idô. De nem tudja az Úr késleltetni, hogy megmentsen téged ettôl a gondtól? Ô mindent meg tud tenni. Ne félj!
-- De az út...! Ki tudja, milyen tömeg lesz! Találunk-e jó szállást? Lesz-e idônk a hazatérésre? És ha... ott kell anyává lenned, mit csinálunk? Nincs ott házunk... Nem ismerünk senkit sem...
József aggódik, hogy mit csinálnak majd Betlehemben, ha ott születik meg a gyermek. Mária így vigasztalja:
-- Ne félj! Minden jó lesz... Ha Isten talál menedéket egy ellô állatnak, gondolod, hogy nem talál majd a te Messiásodnak? Bízunk benne, igaz? Mindig bízunk benne. Minél nagyobb a megpróbáltatás, annál inkább bízunk benne. Mint két gyermek, az Atya kezébe tesszük a kezünket. Ô irányít minket. Egészen rá hagyatkozunk. Nézd, miként vezetett minket eddig is szeretettel. Egy apa, még a legjobb sem lett volna képes jobban gondoskodni. Mi az ô gyermekei és szolgái vagyunk. Az ô akaratát teljesítjük. És ugyan ki a császár? Istennek egy eszköze. Attól kezdve, hogy az Atya elhatározta, megbocsát az embernek, elôre elrendelte a dolgokat, hogy az ô Krisztusa Betlehemben szülessen. Judának ez a legkisebb városa nem létezett még, és máris bejelentette dicsôségét. Mert ez a dicsôség eljön. Isten szava nem bizonyul hazugnak. Annak bizonyulna, ha a Messiás másutt születne. Íme, egy hatalmas uralkodó támadt, oly messze innen, és minket uralma alá hajtott, és most meg akarja ismerni alattvalóit, most, amikor a világ békének örvend... Ó, mit számít a mi kis fáradalmunk, ha megfontoljuk,

milyen szép a békének ez a pillanata? Fontold meg, József! Egy idô, amelyben nincs gyűlölet a világon! Lehet-e szerencsésebb idô a „Csillag" felkelésére, amelynek fénye isteni és hatása a megváltás? Ó, ne félj, József! Ha az út bizonytalan, ha a tömeg megnehezíti a járást, az angyalok megvédenek minket. Nem minket, az ô Királyukat. Ha nem találunk menedéket, az ô szárnyuk alatt verünk sátrat. Semmi rossz nem fog érni minket. Nem érhet minket, mert Isten velünk van.

József nézi ôt, és boldogan hallgatja. Elsimulnak a redôk a homlokán, és visszatér arcára a mosoly. Feláll, már nem fáradt, nem szenved. Mosolyog.

-- Te áldott, lelkemnek Napja! Áldott vagy, mert mindent a kegyelmen keresztül tudsz nézni, amellyel el vagy telve! Akkor ne veszítsünk idôt! Minél elôbb el kell indulnunk, és mielôbb vissza kell térnünk, mert itt minden készen van a...

-- A mi fiunk számára, József. Ne felejtsd el, hogy annak kell látszania a világ szemében. Az Atya eltakarta jövetelének ezt a titkát, és nekünk nem szabad felemelnünk a leplet. Ő, Jézus, megteszi majd azt, amikor eljön az ideje...

Leírhatatlan Mária arcának, tekintetének, kifejezésének a szépsége, amikor kiejti Jézus nevét. Máris elragadtatásban van.

(1-176)

Mária szavai:

-- Nem teszek hozzá sokat, mert szavaim már elégséges tanítást foglalnak magukban.

Felhívom azonban a feleségek figyelmét egy pontra. Sok házasság felbomlik a feleség hibájából, ha annak szeretete nem foglal magába mindent, gyöngédséget, kedvességet, vigasztalást a férje iránt. A férfira nem nehezedik rá az a testi szenvedés, ami megterheli az asszonyt. De ránehezednek az összes erkölcsi gondok. A kenyérkereset, a döntések, a felelôsség a hatóságok iránt és a saját családja iránt. Ó, mennyi minden terheli a férfit! És mennyire rászorul ô is a vigasztalásra! Mégis, az önzés annyira nagy, hogy a fáradt, elcsüggedt, megalázott, gondoktól terhelt férfira az asszony rárakja még a haszontalan terheket is, amelyek néha igazságtalanok is, a

panaszkodásokat. Mindezt azért, mert önzô, mert nem szeret.
A szeretet nem azt jelenti, hogy valaki kielégíti saját érzéki vágyait és haszonnal járó kívánságait. A szeretet azt jelenti, hogy az érzéki és hasznos vágyakon kívül kielégíti azt, akit szeret, megadva neki a lelki segítséget, amire szüksége van, hogy az ég felé szárnyalhasson reménykedve és békében.
A másik pont, amire fel akarom hívni a figyelmet, az Istenbe vetett bizalom. A bizalom magába foglalja az isteni erényeket. Ha valakinek van bizalma, az annak a jele, hogy hisz. Akinek bizalma van, az remél is. Aki bízik, az szeret. Amikor valaki szeret valakit, remél és hisz valakiben, az bízik is az illetôben. Isten megérdemli ezt a bizalmunkat. Ha megadjuk azt a szegény embereknek, akik vétkezhetnek, miért kellene megtagadnunk Istentôl, aki sose vétkezik?
A bizalom egyúttal alázatosság is. A kevély azt mondja: „Magamtól megteszem! Nem bízom benne, mert tehetetlen, hazug, hatalomra vágyik..." Az alázatos azt mondja: „Bízom. Miért ne bíznék? Miért gondolnám azt, hogy jobb vagyok nála?" És még több oka van rá, hogy ezt mondja Istenrôl: „Miért kételkednék abban, aki jó? Miért gondolnám azt, hogy én magam képes vagyok megtenni valamit?" Isten önmagát adja az alázatosnak, de visszavonul a kevélytôl.
A bizalom engedelmesség is. Isten szereti az engedelmest. Az engedelmesség annak a jele, hogy mi az ô gyermekének tekintjük magunkat, és Istent Atyánknak ismerjük el.
Egy igazi atya pedig csak szeretetre képes. Isten igazi Atya, tökéletes Atya.
Szeretném, hogy egy harmadik ponton is elgondolkozzatok. Ez is a bizalmon alapul. Semmi sem történhet meg, ha Isten nem engedi meg. Hatalmas vagy? Azért vagy az, mert Isten megengedte. Alattvaló vagy? Azért vagy az, mert Isten megengedte.
Törekedj azért arra, te hatalmas, hogy hatalmad ne váljék károdra, mert a te károdra válik akkor is, ha kezdetben úgy látszik, hogy csak másnak ártasz vele. Mert ha Isten meg is enged valamit, de nem enged meg mindent. Ha valaki túllépi a határokat, megállítja. Törekedj azért, te, alattvaló, arra, hogy helyzetedet mágnessé tedd, ami levonzza rád az Isten oltalmát. És sose átkozódjál! Bízd Istenre a büntetést. Tôle, a mindenség Urától várd, hogy megjutalmazza vagy megbüntesse

teremtményeit.

(1-178)
==========
==========
Betlehem felé

Az utak zsúfoltak. Jönnek és mennek az emberek a teherhordó szamarakkal. Az ég tiszta, de a téli levegô éles. A vidék fáin nincs levél, a fű rövid, de még legelnek rajta a bárányok. Mária egy szürke szamár hátán ül. Egészen be van burkolva egy vastag köpenybe. A szamár egy kis ládát is visz, benne a szükséges holmikkal. József a számár mellett megy, a gyeplôt fogva.
-- Fáradt vagy? -- kérdi idônként.
Mária mosolyogva néz rá, és nemmel válaszol. A harmadik alkalommal hozzáteszi:
-- Teneked inkább fáradtnak kell lenned, mert gyalogolsz.
-- Ó, számomra ez semmi! Azt gondolom, ha találtam volna egy másik szamarat, kényelmesebb lett volna az út, és gyorsabban haladtunk volna, de nem találtam... Már hamarosan Betlehemben leszünk. A mögött a domb mögött ott van Efráta.
Hallgatnak. Mária, amikor nem beszél, mintha összeszedetten imádkozna. Szelíden mosolyog néha... Arra gondol, akit csak ô lát.
-- Fázol? -- kérdi József, mert szél kerekedett.
-- Nem. Köszönöm.
József azonban nem hiszi el. Megtapintja szandálos lábát, és hidegnek érzi, mert a fejét csóválja. Bebugyolálja egy takaróba, amelyik egészen Mária derekáig ér, úgyhogy a kezét is eltakarja.
Találkoznak egy pásztorral, aki átvág nyájával az úton az egyik legelôrôl a másikra. József lehajol, és mond neki valamit. A pásztor bólint. József fogja a szamarat és a nyáj mögé vezeti, a rétre. A pásztor megfej egy kövér juhot, és a csuprot Józsefnek adja, aki felajánlja Máriának.
-- Isten áldjon meg mindkettôtöket! -- mondja Mária. -- Téged a szeretetedért, téged meg a jóságodért. Imádkozni fogok érted.

-- Távolról jöttök? -- kérdi a pásztor.
-- Názáretbôl -- válaszolja József.
-- És hová mertek?
-- Betlehembe.
-- Hosszú út az állapotos asszony számára. A feleséged?
-- Igen.
-- Van hová mennetek?
-- Nincs.
-- Kemény dolog! Betlehem tele van mindenünnen jövô néppel, hogy feliratkozzanak, vagy máshová menjenek a népszámlálásra. Nem tudom, találtok-e szállást. Ismered a helyet?
-- Nem nagyon.
-- Akkor figyelj... kioktatlak téged... miatta (és Máriára mutat). Keressétek meg a vendégfogadót. Tele lesz, de mondom, hogy tudjátok. Egy téren van, a legnagyobbon. Ez a fôút odavezet. Nem tévesztheti el. Egy kút van elôtte, és nagy kapuja tágas és alacsony. Tele lesz. De ha nem találtok semmilyen helyet a vendégfogadóban vagy a házakban, forduljatok be a szálló mögött a rét felé. Ott istállók vannak a hegyben, s néha a kereskedôk, akik nem találnak helyet a fogadóban, oda kötik be állataikat. Istállók, értitek? A hegyben, nedvesek, hidegek, ajtó nélkül. De mégis menedéket nyújtanak, mert az asszony... nem maradhat az úton. Talán ott találtok egy helyet... és szénát alvásra meg a szamárnak. Isten legyen veletek!
-- És Isten örvendeztessen meg téged! -- válaszol Mária. József viszont „Béke veled!"-del köszön el tôle.
Folytatják az utat. Megérkeznek Betlehembe.
-- Íme, itt vagyunk Dávid földjén, Mária. Most megpihenhetsz. Nagyon fáradtnak látszol...
-- Nem. Azt gondoltam... azt gondolom... -- Mária megfogja József kezét és boldog mosollyal mondja: -- Azt gondolom, hogy az idô elérkezett.
-- Irgalmas Isten!
-- Ne félj, József! Türelem! Látod, milyen nyugodt vagyok?
-- De sokat szenvedsz!
-- Ó, nem! Eltölt az öröm. Olyan öröm, olyan erôs, olyan szép, olyan kiáradó, hogy a szívem erôsen ver, és azt mondja: „Megszületik! Ô

megszületik!" Ezt mondja minden szívdobbanással. A gyermekem kopogtat a szívemen és azt mondja: ,,Mama, itt vagyok, jövök és Isten csókját adom neked!" Ó, milyen öröm, Józsefem!

De József nem osztozik az örömében. Arra gondol, hogy sürgôsen menedéket kell találniuk, és meggyorsítja a lépteit. Ajtóról ajtóra megy, menedéket kér. Semmi eredmény. Minden el van foglalva. Elérkeznek
a fogadóhoz. Zsúfolásig tele van egészen a falusi tornácokig, amelyek körülveszik a nagy, belsô udvart. Az emberek a szabadban táboroznak.

József az udvarban hagyja Máriát a szamáron és kimegy, hogy más házakban keressen szállást. Csüggedten tér vissza. Hely nincs sehol. A téli alkonyat gyorsan közeledik. József könyörög a fogadósnak, könyörög az utasoknak. Ôk férfiak és egészségesek. Itt van egy széléshez közelálló asszony, legyenek irgalmasok! Semmi. Ott van egy gazdag farizeus, aki leplezetlen megvetéssel nézi ôket, és amikor Mária feléje közeledik, úgy eltűnik, mintha leprás lenne. József látja, és elönti arcát a vér a méltatlankodástól. Mária megfogja József csuklóját és lecsillapítja ôt:

-- Ne erôltesd! Menjünk! Isten majd gondoskodik rólunk!

Kimennek, és követik a fogadó falát. Befordulnak egy kis utcába, amely a fogadó és a szegényes házak között vezet. A fogadó mögé jutnak. Keresnek. Íme, a barlangok, amelyek alacsonyak és nedvesek. A legszebbeket már elfoglalták. József csüggedt.

-- Hé, galileai! -- kiált mögöttük egy öreg. -- Ott, ennek a szakadéknak a végén van egy barlang. Talán még nincs benne senki.

Odasietnek ehhez a barlanghoz. Valóban barlang. Vagy inkább egy hegyoldalba vájt lyuk, ahová építeni akartak valamit. Kôdarabokból összetákolt alacsony fal, rajta durva gerendák.

József elôveszi a kovát és az acélt, meggyújt egy lámpát, hogy jobban lásson. Belép. Ökörbôgés üdvözli.

-- Gyere, Mária! Üres. Nincs itt más, csak egy ökör. -- József mosolyog. -- Jobb a semminél...

Mária leszáll a szamárról és belép.

József felakasztja a lámpát egy gerendából kiálló szögre. Látszik, hogy a mennyezet tele van pókhálóval, a döngölt padló egészen össze van töredezve, tele lyukakkal, kavicsokkal, hulladékkal és trágyával, és be

van szórna szalmával. Az ökör megfordul, és nyugodt szemmel nézi ôket, miközben: széna csüng a szájából. Van ott egy durva szék, és két kô egy sarokban, a szellôzônyílás mellett. A sarok fekete színe elárulja, hogy ott szoktak tüzet rakni.

Hideg van. Mária odamegy az ökörhöz, amely kérôdzve a földön fekszik és nézi ôket. Ráteszi kezét a nyakára, hogy kissé felmelegedjék. Az ökör megértôen hagyja. József a szénából ágyat készít Máriának. Megeteti a szamarat. A közeli patakból vizet hoz neki és megitatja. Tüzet gyújt egy kéménynyílás közelében. Köntösét a bejáratra akasztja ajtóként. József a tüzet élesztgeti, táplálja, s biztatja Máriát, hogy próbáljon aludni. Mária megpróbálja. József néha odanéz, és megnyugszik, amikor látja, hogy nem mozdul...

Mária azonban nem alszik. Egy idô múlva feltérdel és úgy imádkozik. A hold besüt egy nyíláson, fénye éppen ôrá esik. Mária mosolyog, mintha látna, hallana valamit. Testébôl mindinkább erôsödô fény árad. De minden más is fényleni kezd az istállóban. A fény mintegy fátyolba borítja Máriát.

József eleinte nem veszi ezt észre, mert a tűz elôtt térdelve, kitárt karral imádkozik, hogy el ne aludjék. Idônként rak egy fadarabot a tűzre. Imádságában elragadtatásba esik, s így nem veszi észre a barlangot elárasztó fényt.

A fény annyira erôsödik, hogy már bántja a szemet, s benne eltűnik Mária. Amikor a fény ismét alábbhagy, Mária már a kezében tartja újszülöttjét. A gyermek rózsaszínű, kövérkés, mozgatja a kezét, lábát, gyenge hangot ad ki, mint egy báránykа. Mária imádattal nézi, könnyezve és mosolyogva egyúttal, megcsókolja a mellén, a szíve fölött.

A nagy fényre az ökör felébred, nagy zajjal feláll és elbôdül, a szamár is felemeli fejét és ordít egyet. Mintha az állatvilág nevében üdvözölnék Teremtôjüket!

József is magához tér elragadtatásából, s kezével eltakarja a szemét, hogy megvédje a nagy fénytôl. Az ökörtôl nem látja Máriát, de hallja hívását:

-- József, gyere ide!

Odasiet. Amikor meglátja, megáll, és a tisztelettôl térdre esik. De Mária erôsködik:

-- Gyere, József! Gyere, hogy Jézust felajánljuk az Atyának!

Mária felemeli gyermekét és mondja:
-- Íme, itt vagyok! Istenem, helyette mondom ezeket a szavakat. Íme, itt vagyok, hogy megtegyem akaratodat. És vele együtt én, Mária és József, az én jegyesem. Íme a te szolgáid, Uram. Történjék velünk minden órában és minden eseményben a te akaratod, a te dicsôségedre, szeretetedért.
Utána Mária lehajol a térdeplô Józsefhez és azt mondja:
-- Vedd át, József! -- és odanyújtja neki a gyermeket.
-- Én? Nekem? Ó, nem! Nem vagyok rá méltó!
Mária mosolyogva erôsíti:
-- Te nagyon is méltó vagy. Senki sem méltóbb nálad, ezért választott ki téged a Magasságbeli. Vedd át, József, és tartsd, amíg én megkeresem a pólyákat.
József erre átveszi a kisdedet, és könnyezve mondja:
-- Ó, Uram, Istenem! -- és megcsókolja a lábacskáját. Érzi, hogy az hideg, azért leül, és betakarja a kisdedet a ruhájával. Mária már elôkereste a pólyákat, odamegy a tűzhöz és megmelegíti. Beburkolja gyermekét, majd megkérdezi:
-- Most hová tegyük?
József azt ajánlja, hogy tegyék a jászolba, és elô is készíti azt. Mária felajánlja a köpenyét, hogy azzal béleljék ki, mert az meleg és puha. József aggódik, hogy Mária fázni fog, de ô kijelenti:
-- Nem hiába fogok fázni. Fô, hogy ô ne szenvedjen tovább!
Elkészül a kisded elsô ágya, Mária beleteszi, betakarja köpenyének szélével. Utána Józseffel együtt Jézus fölé hajol és úgy nézi csendesen alvó gyermekét...

(1-180)

Mária szavai Jézus születésének látomása után
-- Én Mária, isteni anyaságommal megváltottam az asszonyt. De az az asszony megváltásának csak a kezdete volt. Kiérdemeltem Isten kegyelmét azzal, hogy megtagadtam magamtól minden ,,emberi" jegyességet szüzességi fogadalmammal. De ez még nem volt elég. Mert bűne fájának négy ága volt: a kevélység, a fösvénység, a telhetetlenség és a bujaság. E fának mind a négy ágát le kellett törni ahhoz, hogy

gyökerétôl kezdve terméketlenné váljon.
Azzal, hogy mélységesen megaláztam magam, legyôztem a kevélységet. Mindenki elôtt megaláztam magam. Nem az Isten iránt tanúsított alázatosságomról beszélek. Erre minden teremtmény köteles a Magasságbeli elôtt. Az ô Igéje is megtette ezt. Nekem, az asszonynak is meg kellett tennem. De gondoltál-e valaha arra, hogy milyen megaláztatásokat kellett elviselnem az emberek részérôl anélkül, hogy bármiképpen is megvédtem volna magam?
Még az igaz József is vádolt engem szívében. Mások, akik nem voltak igazak, vétkeztek szóbeszéddel az állapotomról, és szavaik keserű hullámként verôdtek vissza emberségemrôl. Ezek voltak az elsô megaláztatások, amelyeket elszenvedtem azért, mert Jézusnak és az emberi nemnek anyja voltam. Megaláztatások a szegénység miatt, a száműzetés miatt, a rokonok és barátok feddései miatt, akik nem ismerték az igazságot, és gyengeséggel vádoltak engem fiam, Jézus iránt, amikor ô fiatalember volt. Az ô hároméves szolgálata alatt engem ért megaláztatások, a Kálvária kegyetlen megaláztatásai, megaláztatások azért, mert nem volt vagyonom, amibôl fiam temetéséhez sírt és fűszereket vásárolhattam volna.
Legyôztem az ôsszülôk kapzsiságát azáltal, hogy elôre lemondtam a gyermekemrôl.
Egy anya sose mond le a gyermekérôl, hacsak nem kényszerítik erre. Ezt kéri tôle a haza, a jegyes szeretete vagy maga az Isten, és ô hadakozik a tôle való elszakadás ellen. Ez természetes. A gyermek, aki a méhben növekszik, sose szakítja el tökéletesen a köteléket, amely személyét összeköti az anyjával. Mégha elszakítják is az éltetô köldökzsinórt, akkor is megmarad mindig egy ideg, amely az anya szívébôl indul ki. Egy szellemi ideg, amely elevenebb és érzékenyebb a testi idegnél, amely a fiú szívével összekapcsolja az anyát. És a vonaglásig megfeszül, ha az Istennek vagy egy teremtménynek a szeretete, vagy a haza követelménye eltávolítja a fiút az anyától. És ha elszakad, mert a halál elszakítja a fiút az anyától, akkor szívettépô fájdalmat okoz.
És én lemondtam a fiamról attól a pillanattól kezdve, amikor az enyém lett. Odaadtam Istennek. Odaadtam nektek. Én megfosztottam magam a méhem Gyümölcsétôl, hogy jóvátegyem Éva lopását, aki Isten gyümölcsét

lopta el.
Legyôztem a telhetetlenséget a tudást és az élvezetet illetôleg, elfogadva egyedül azt a tudást, amit Isten akart, hogy ismerjem anélkül, hogy többet kérjek magamtól vagy tôle annál, amit nekem adott. Hittem kutatás nélkül.
Legyôztem a telhetetlenséget az élvezetet illetôleg, mert megtagadtam magamtól az érzékek minden ízét. Testemet háttérbe szorítottam. A testet, a sátán eszközét a sátánnal együtt lábbal tapostam, hogy rajta állva közelebb kerüljek az éghez. Az éghez! A célomhoz, ahol Isten volt. Akire egyedül éheztem. Ez az éhség nem torkosság, hanem Istentôl megáldott szükség, mert ô azt akarja, hogy vágyakozzunk rá.
Legyôztem a bujaságot, ami a mohóságig vitt telhetetlenség. Mert minden meg nem fékezett bűn egy nagyobb bűnhöz vezet. Évának már rovásra méltó telhetetlensége a fajtalansághoz vezetett. Nem volt többé elég számára, hogy ô egyedül elégült ki. Bűnét ravaszul fokozni akarta és a bujaság mesternôjévé tette magát a társa iránt. Én helyreállítottam a felfordított rendet, és ahelyett, hogy lesüllyedtem volna, mindig felfelé emelkedtem. Társamat is ahelyett, hogy lesüllyesztettem volna, mindig a magasba vontam: a becsületesbôl angyalt csináltam.
Most, hogy Jézust birtokolva birtokoltam Istent, és vele együtt az ô végtelen gazdagságát, siettem megfosztani magamat, mondván: „Íme, legyen meg a te akaratod általa és rajta keresztül." Tiszta az, aki nemcsak a testet tartóztatja meg, hanem az érzelmeket és gondolatokat is. Nekem a Tisztának kellett lennem, hogy megsemmisítsem a test szemérmetlenjét, a szív és az értelem szemérmetlenségét. Nem szűnt meg a tartózkodásom, és nem mondtam a fiamnak, aki egyedülálló módon az enyém volt a földön, amint egyedülállóan Istené volt az égben: „Ez az enyém, ezt akarom!"
De még nem volt elég visszanyerni az asszony számára az Éva által elvesztett békét. Azt a kereszt lábánál nyertem el számotokra. Amikor láttam meghalni azt, akit láttam megszületni. Amikor éreztem haldokló gyermekem kiáltásakor, hogy kitépik a bensômet. Mária, a Léleknek eljegyzett Szűz meghalt abban a pillanatban. Megmaradt a Kegyelem Anyja, aki gyötrelmei által megszülte a Kegyelmet és nektek adta. A nô, akit karácsony éjszakáján újra megszenteltem, a kereszt lábánál

elnyerte a kegyelmet, hogy az ég gyermekévé váljék.
Ezt tettem értetek, megtagadva magamtól mindent. Éva titeket az állatok szintjére süllyesztett le. Én -- feltéve, hogy akarjátok -- Isten szentjeivé tettelek ismét titeket. Mint Józsefet, magasabbra vittelek titeket. A Kálvária sziklája az én Olajfák-hegyem. Onnan emelkedtem fel az égbe, hogy oda vigyem az asszony újra megszentelt lelkét az én testemmel együtt, amely megdicsôült azáltal, hogy hordozta Isten Igéjét, és megszüntette bennem is Éva utolsó nyomát. Utolsó gyökerét annak a fának, amelynek négy mérgezô ága és gyökere volt. Az vitte bukásba az emberiséget, és az idôk végéig gyötörni fogja bensejében az utolsó asszonyt is. Onnan, ahol most ragyogok a Szeretet sugarában, hívlak titeket és megmutatom nektek az orvosságot, amellyel legyôzhetitek magatokat: az én Uram kegyelmét és a fiam szentséges vérét.

(1-191)
==========
==========
A pásztorok Jézusnál

A holdvilágos éjszakában egy kis pásztor szokatlan fényre figyel fel. Olyan erôs a fény, hogy kezével védenie kell tôle a szemét. Minden csendes. Kihívja pásztortársait az épületbôl, ahol tartózkodnak. Vannak köztük serdülôk és öregek is. A legfiatalabb, egy 12 éves fiú félelmében sírni kezd.
-- Mit félsz, te buta? -- mondja neki a legöregebb. -- Nem látod, hogy a levegô nyugodt? Sose láttad még a holdat?
A pásztorfiú látja meg elôször a fényben az angyalt:
-- Egy... egy angyal! -- kiáltja. -- Íme, leszáll, közeledik! Le! Térdre az Úr angyala elôtt!
A pásztorok arcra borulnak, és most ôk félnek, minél idôsebbek, annál inkább. Csak a fiatalok nézik térdenállva a közelgô angyalt, aki a levegôben lebegve szárnyával megáll elôttük. A belôle áradó fény megvilágítja az egész környéket.
-- Ne féljetek! Nem szerencsétlenséget hozok. Nagy örömöt hirdetek

Izrael népének és a föld minden népének. Dávid városában ma született az Üdvözítô, aki a Krisztus, az Úr.
Amikor az utolsó szavakat kiejti, még nagyobb fényben ragyog az angyal. Folytatja üzenetét:
-- Ezekrôl a jelekrôl ismeritek fel: egy szegény istállóban, Betlehem mögött, találtok egy pólyába takart kisdedet az állatok jászolában, mert a Messiás számára nem volt fedél Dávid városában.
E szavakat az angyal komolyan, sôt, szomorúan ejti ki.
Erre újabb angyalok jönnek az égbôl, örvendezve szállnak a földre, Glóriát énekelve. A nagy fényre felébrednek a madarak és énekükkel csatlakoznak az angyalokéhoz. Végül az angyalok visszatérnek az égbe, a pásztorok magukra maradnak. Elhatározzák, hogy felkeresik a kisdedet, és ajándékot visznek neki.
Amikor megérkeznek a barlanghoz, nem mernek bemenni. Megbízzák a legfiatalabbat Lévit, hogy kémlelje ki, mi van a barlangban. (Ô látta meg elôször az angyalt.)
A gyermek habozik, de utána elhatározza magát. Odamegy a nyíláshoz, kissé elhúzza az azt elfedô köpenyt, figyel... és elragadtatva ott marad.
-- Mit látsz? -- kérdik tôle nyugtalanul és halkan.
-- Látok egy fiatalasszonyt, aki nagyon szép, és egy férfit egy jászol fölé hajolva, és hallom... hallok sírni egy gyermeket. Hallom az asszonyt beszélni... ó, de milyen szépen!
-- Mit mond?
-- Azt mondja: ,,Kicsinyke Jézus! Jézus, édesanyád szeretett gyermeke! Ne sírj, kisfiam!" Azt mondja: ,,Ó, ha mondhatnám neked, itt a tej, kicsikém, de még nincs tejem!" Aztán: ,,Annyira fázol, szeretett kis Jézusom! És szúr téged a széna. Milyen fájdalom édesanyád számára, hogy így hall sírni téged, és nem tud kényelembe helyezni. Azt mondja: ,,Aludj, lelkem! Szívembe hasít, hogy sírni hallak, és látom a könnyeidet!" Megcsókolja, melengeti, bizonyára a kis lábát a kezével, mert meghajolva áll, karjával a jászolban.
-- Szólítsd meg, hogy meghallja!
-- Én nem! Te, aki ismered ôt, és ide vezettél minket, te szólj!
A pásztor kinyitja a száját, de csak egy nyögés jön ki belôle.
József megfordul és az ajtóhoz jön.

-- Kik vagytok?
-- Pásztorok. Hoztunk nektek eleséget és gyapjút. Eljöttünk, hogy imádjuk az Üdvözítôt.
-- Jöjjetek be!
Belépnek, és a barlang világosabbá lesz a fáklya lángjától. Az öregek maguk elôtt tolják a gyermekeket.
Mária megfordul és rájuk mosolyog.
-- Jöjjetek! -- és hívja ôket kezével és mosolyával. Kézen fogja azt, aki látta az angyalt, és odamegy vele egészen a jászolig. A gyermek boldogan nézi a kis pásztort.
József hívja a többieket is. Ôk elôbbre mennek ajándékaikkal, és letesznek mindent, rövid, megindult szavakkal Mária lábához. Utána nézik a kisdedet, aki csendesen sír, és megindultan mosolyognak, boldogok.
A legbátrabb közöttük azt mondja:
-- Fogadd el, Anya! Puha és tiszta. Gyermekem számára készítettem, aki hamarosan megszületik. De neked adom. Tedd fiadat e közé a báránybôr közé, ez lágy lesz és meleg! -- És felajánlja a báránybôrt, ami nagyon szép, és hosszú, fehér gyapjú borítja.
Mária felemeli Jézust és beburkolja vele. Megmutatja a pásztoroknak, akik elragadtatva nézik a földön levô szénára térdelve.
Jobban felbátorodnak, és az egyik azt ajánlja:
-- Egy korty tejet kellene adni neki, vagy még jobb lenne mézes víz. De nincs mézünk. Azt adják a kicsiknek. Tudom, mert hét gyermekem van...
-- Itt a tej, fogadd el, Asszony!
-- De az hideg. Meleget akar. Hol van Illés? Nála van a bárány.
Illés azonban eltűnt.
-- Ki vezetett ide titeket?
-- Egy angyal mondta nekünk, hogy jöjjünk ide, és Illés vezetett minket. De hol van most?
A bárány elárulja egy bégetéssel.
-- Gyere ide, téged akar!
Belép bárányával együtt, szégyenkezve, hogy órá irányul a figyelem.
-- Te vagy az? -- mondja József, aki felismeri, és Mária mosolyogva mondja: „Jó vagy!"

Megfejik a bárányt, és Mária egy kendô sarkát belemártja a meleg tejbe, amely habzik, és megmossa vele a kisded ajkát, aki nyalogatja a krémes édességet. Mindnyájan mosolyognak, és még inkább, amikor a kendô
sarkával még a szájacskájában Jézus elalszik a meleg bárányborban.
-- Nem maradhattok itt. Hideg és nedves ez a hely, és nagyon bűzlik az állatoktól. Nem tesz jót... és... nem megfelelô az Üdvözítônek.
-- Tudom -- mondja Mária nagy sóhajtással. -- De nincs hely számunkra Betlehemben.
-- Bízzál, Asszony! Mi keresünk neked egy házat.
-- Szólok majd az úrnômnek -- mondja Illés, aki a tejet adta. -- Ô jóságos. Befogad titeket még akkor is, ha a saját szobáját kell átadni nektek. Amint nappalodik, beszélek vele. Tele van a háza emberekkel. De nektek ad majd helyet.
-- Legalább a gyermekem számára. Én és József a földön is megleszünk. De a kicsi...
-- Ne okozzon ez gondot neked, Asszony! Én majd gondolok rá. És elmondjuk sokaknak, amit mi hallottunk. Semmiben sem fogtok hiányt szenvedni. Most fogadjátok el azt, amit szegénységünkben tudunk nektek adni. Pásztorok vagyunk...
-- Mi is szegények vagyunk, és nem tudjuk viszonozni nektek -- mondja József.
-- Ó, nem is akarjuk! Még akkor se kívánnánk, ha meg tudnátok tenni! Az Úr már kárpótolt minket érte. Mindenkinek megígérte a békét. Az angyalok így mondták: „Békesség a jóakaratú embereknek!" De nekünk már megadta, mert az angyal megmondta, hogy ez a gyermek az Üdvözítô, aki a Krisztus, az Úr. Szegények és tudatlanok vagyunk, de tudjuk, hogy a próféták szerint az Üdvözítô a Béke Fejedelme lesz. És azt mondta nekünk, hogy menjünk el imádni ôt. Ezért nekünk megadta a békéjét. Dicsôség Istennek a magas égben, és dicsôség Krisztusának, és áldott légy te, Asszony, aki ôt szülted! Szent vagy, mert megérdemelted, hogy ôt hordozzad! Parancsolj nekünk, mint Királynônk, és boldogok leszünk, ha téged szolgálhatunk. Mit tehetünk érted?
-- Szeressétek a fiamat, és ôrizzétek meg mindig szívetekben ennek az órának a gondolatait.
-- De magadnak nem kívánsz semmit? Nincsenek rokonaid, akikkel

tudatni szeretnéd, hogy ô megszületett?
-- Vannak, de nincsenek itt a közelben. Hebronban vannak...
-- Elmegyek oda -- mondja Illés. -- Kik azok?
-- Zakariás, a pap, és Erzsébet, az unokanôvérem.
-- Zakariás? Ó, ôt jól ismerem! Nyáron azokba a hegyekbe megyek, mert a rétek gazdagok és szépek, és barátja vagyok az ô pásztorának. Amint tudom, hogy helyzetetek elrendezôdött, elmegyek Zakariáshoz.
-- Köszönöm, Illés.
-- Semmi köszönet! Nagy megtiszteltetés számomra, szegény pásztornak, hogy elmenjek, és hírül adjam a papnak: ,,Megszületett az Üdvözítô!
-- Nem. Azt mondd neki: ,,Mária Názáretbôl, a te unokatestvéred azt mondta, hogy Jézus megszületett, és jöjj Betlehembe."
-- Így mondom majd.
-- Isten fizesse meg! Gondolni fogok rád, mindnyájatokra...
-- Beszélsz majd a gyermekednek rólunk?
-- Beszélek.
-- Én Illés vagyok... És én Lévi... És én Sámuel... Én Jónás... És én Izsák... Tóbiás... Én Jonatán... És én Dániel... És én Simeon... Engem Jánosnak hívnak... Én József vagyok, és testvérem Benjamin. Mi ikrek vagyunk.
-- Megjegyzem a neveteket...
-- Most mennünk kell... De visszatérünk... És másokat is elhozunk, hogy imádják az Üdvözítôt.
-- Hogyan térhetünk vissza a nyájhoz, és hagyhatjuk el ezt a gyermeket?
-- Dicsôség Istennek, hogy megmutatta ôt nekünk!
-- Engedd meg, hogy megcsókoljuk a ruháját! -- mondja Lévi angyali mosollyal.
Mária lassan felemeli Jézust, és leülve a szénára, odanyújtja kis lábacskáit amelyek be vannak burkolva a kendôbe, hogy megcsókolják. És a pásztorok lehajolnak egészen a földig, és megcsókolják az aprócska lábakat. Akinek szakálla van, elôbb rendbehozza azt. Szinte mindnyájan sírnak, és amikor el kell menniük, hátrálva mennek ki, otthagyván szívüket.
Mária a szénán ül ölében a gyermekkel, József pedig a jászolnak támaszkodva könyökével, nézi és imádja ôt.

Jézus a következô magyarázatot fűzte a pásztorok látogatásához
-- A pásztorok Isten testének elsô imádói. Bennük megvan minden követelmény ahhoz, hogy testemnek imádói legyenek, hogy eucharisztikus lelkek legyenek.
A biztos hit: ôk készségesen és vakon hisznek az angyalnak.
Nagylelkűség: minden gazdagságukat az Úrnak adják.
Alázatosság: szegények, emberileg nézve szegényebbek nála, akik szerényen közelítik meg ôt, anélkül, hogy ez lealacsonyítaná ôket, és szolgáinak vallják magukat.
Vágy: amit nem tudnak megadni a magukéból, azt törekszenek megszerezni apostolkodásukkal és fáradalmaikkal.
Készség az engedelmességre: Mária vágyakozik Zakariás értesítésére, és Illés azonnal vállalkozik rá, hogy elmegy. Nem vesztegeti az idôt.
Végül, szeretet: nem tudnak elszakadni onnan, és ,,otthagyják" a szívüket...
Nem így kellene-e tenni a Szentségemmel is?
Figyeljétek meg, kinek jelenik meg elôször az angyal, és ki érdemli meg azt, hogy meghallja Mária szívbôl jövô szavait! Lévi, a gyermek. Akinek gyermekded lelke van, annak Isten megjelenik, és megmutatja neki titkait, és megengedi neki, hogy hallja az isteni szavakat és Mária szavait. És akinek gyermekded a lelkülete, az Lévi szent vágyakozásával mondja: ,,Engedd megcsókolnom Jézus ruháját!" Máriának mondja ezt, mert mindig Mária adja nektek Jézust. Ô az Eucharisztia Hordozója. Ô az Élô Szentségtartó.
Aki Máriához megy, megtalál engem. Aki tôle kér engem, az megkap tôle. Amikor egy gyermeke azt mondja Máriának: ,,Add nekem Jézusodat, hogy szeressem!" ez annyira boldoggá teszi ôt, hogy az egész mennyet betölti örömének sugárzása.

(1-205)
==========
==========
Zakariás látogatása

Mária éppen a kis Jézust szoptatja, amikor Zakariás megérkezik. Már

egy házban laknak, a ház úrnôje nyit ajtót Zakariásnak. Elvezeti ôt egy ajtóhoz, amelyen bekopog, és utána tapintatosan visszavonul.
József örvendezve felkiált, amikor meglátja Zakariást. Betessékeli ôt egy kis szobácskába, amely olyan, mint egy folyosó. ,,Mária szoptatja a gyermeket. Várj egy kicsit! Foglalj helyet, mert fáradt vagy." Helyet készít vendégének a fekvôhelyén, majd leül mellé.
József a kis János iránt érdeklôdik. Zakariás válaszol:
-- Növekszik, virul, mint egy kiscsikó. De most szenved kissé a fogai miatt. Ezért nem akartuk elhozni. Nagyon hideg van. Ezért nem jött Erzsébet sem. Nem hagyhatta ôt tej nélkül. Bánkódik miatta, de olyan hideg ez az évszak!
-- Valóban nagyon hideg -- válaszolja József.
-- Elmondta nekem az az ember, akit hozzám küldtetek, hogy nem volt házatok, amikor ô megszületett. Ki tudja, mennyit kellett szenvednetek!
-- Valóban sokat, de félelmünk nagyobb volt, mint a nélkülözés. Attól féltünk, hogy árthat a gyermeknek. Az elsô napokban ott kellett maradnunk. Semmink sem hiányzott, mert a pásztorok elvitték a jóhírt a betlehemieknek, és sokan jöttek ajándékokkal. De hiányzott egy ház, hiányzott egy védelmet nyújtó szoba, egy ágy... és Jézus sokat sírt, fôleg éjjel a szél miatt, ami mindenütt befújt. Csináltam egy kis tüzet, de csak kicsit, mert a füst megköhögtette a gyermeket, a hideg pedig megmaradt. Két állat csak kis meleget ad, fôleg ott, ahol minden oldalról bejön a levegô. Hiányzott a melegvíz a mosdatására, hiányzott a száraz fehérnemű a cseréhez. Ó, sokat szenvedett! És Máriának szenvedést okozott, hogy látta ôt szenvedni. Én pedig mindkettôjük szenvedésének láttán szenvedtem. Mária adott neki tejet és könnyeket, tejet és szeretetet... Most itt jobb a helyzetünk. Készítettem neki egy nagyon kényelmes bölcsôt, és Mária kibélelte azt egy puha matraccal, de ezek Názáretben vannak! Ó, ha ott született volna, milyen más lett volna minden!
-- De a Krisztusnak Betlehemben kellett születnie! Megjövendölték.
Belép Mária, aki hallotta, hogy beszélnek. Fehér gyapjúruhában van. Karjában a kis Jézus, aki alszik, miután jóllakott tejjel. Fehér pólya burkolja.
Zakariás tiszteletteljesen feláll és meghajol. Utána közelebb megy, és a legnagyobb tisztelet jelével nézi Jézust. Meghajolva áll, nem

annyira azért, hogy jobban lássa, hanem hogy kifejezze tiszteletét. Mária felajánlja neki Jézust, és Zakariás átveszi ôt oly imádással, mint ahogy egy szentségmutatót emelne fel. Valóban, az Áldozat van a karjában, a már felajánlott Áldozat, aki beteljesíti azt, miután a szeretet és a megváltás táplálékául adja majd magát az embereknek.

Zakariás visszaadja Jézust Máriának. Mindnyájan leülnek. Zakariás megismétli, miért nem jött el Erzsébet, és milyen fájdalmas ez neki.

-- Elkészítette ezekben a hónapokban a gyolcsokat a te áldott fiadnak. Elhoztam neked. A kocsiban vannak.

Kimegy és visszatér egy nagy göngyöleggel meg egy kisebbel. Kibontja azokat, és átadja ajándékait: egy puha ágytakarót, amelyet kézzel szôttek, gyapjúból, gyolcsokat és kis ruhákat. A másik csomagból mézet, lisztet, olajat és almát tesz ki és Erzsébet által sütött pogácsákat, meg sok egyéb apróságot, amelyek beszélnek unokatestvérének anyai érzelmeirôl a fiatal anya iránt.

-- Mondd meg Erzsébetnek, hogy hálás vagyok, és neked is nagyon köszönöm. Nagyon szívesen láttam volna ôt viszont, de megértem a helyzetét. És szerettem volna viszontlátni a kis Jánost is...

-- Majd meglátjátok ôt tavasszal. Eljövünk hozzátok.

-- Názáret nagyon messze van -- mondja József.

-- Názáret? De nektek itt kell maradnotok! A Messiásnak Betlehemben kell felnônie. Az Dávid városa. A Magasságbeli ide vezetett titeket Cézár akarata által, hogy Dávid földjén szülessék, Júdea szent földjén. Miért vinnétek ôt Názáretbe? Tudjátok, hogy elítélik a názáretiek a júdeaiakat! Maholnap ez a gyermek népének Üdvözítôje lesz. Nincs szükség arra, hogy a fôváros megvesse Királyát, mert olyan területrôl jön, amelyet az megvet. Tudjátok, akárcsak én is, hogy milyen szôrszálhasogató a Nagytanács, és milyen megvetéssel kezeli az embereket a három vezetô osztály... És azután itt a közelemben segíteni tudok valamennyire nemcsak anyagiakban, hanem erkölcsi támogatásommal és az újszülöttnek a szolgálatával is. És amikor elérkezik az értelmi fejlettség korába, boldogan tanítom majd ôt, mint saját fiamat, hogy ezzel elérjem áldását, amikor megnô. Gondolnunk kell arra, hogy ô nagy jövôre hivatott és ezért rendelkeznie kell a gyôzelemhez minden kártyával, hogy könnyen betölthesse a szerepét. Ô bizonyára birtokában lesz a Bölcsességnek. De már pusztán az a tény, hogy egy pap a

tanítómestere, megkönnyíti elfogadtatását a nehézkes farizeusok és írástudók részérôl, és elôsegíti a küldetését...

Mária Józsefre néz, és József Máriára... A rózsás képű, alvó gyermek felett kölcsönösen kicserélik kérdô tekintetüket. Szomorúság fátyolozza be kérdéseiket. Mária kis házacskájára gondol, József pedig a munkájára. Itt mindent újból kell kezdeni, egy olyan helyen, ahol néhány napja még nem ismerték ôket. Itt nincs semmi azokból a kedves dolgokból, amelyeket oly nagy szeretettel készítettek elô a gyermek számára.

Mária megkérdezi:

-- De hogyan tegyük? Otthagytunk mindent. József annyit dolgozott Jézusomért, nem kímélve a fáradtságot és a pénzt. Éjjel dolgozott, hogy nappal mások számára dolgozhasson, és így elég pénze legyen, amin megvehesse a legszebb fát, a legpuhább gyapjút, a legfehérebb vásznat, hogy mindent elkészítsünk Jézusnak. Méhkasokat épített, és végül kômûvesként dolgozott, hogy máshogy ossza be a házat. A konyhából szobát készített számomra, hogy ott tartózkodhassam addig, amíg Jézus nagyobb lesz, és legyen benne hely az ágynak, mert Jézus velem lesz majd egészen addig, amíg fel nem cseperedik.

-- József elmehet, hogy magához vegye azt, amit otthagyott.

-- És hová tegyük? Tudod, Zakariás, hogy szegények vagyunk. Nincs másunk, mint a munka és a ház. Eddig ezek biztosították, hogy nem kellett éheznünk. De itt... talán találunk majd munkát, de mindig gondolnunk kell egy házra is. Ez a jó asszony nem adhat nekünk állandó szállást. És én nem kívánhatok Józseftôl többet annál, mint amit már értem tesz.

-- Ó, számomra ez semmi! De Mária fájdalmára gondolok, hogy nem élhet a házában...

Máriának könnyel telt meg a szeme...

-- Úgy gondolom, hogy az a ház olyan kedves a számára, mint a Paradicsom, mert ott teljesült a csoda... Keveset beszélek, de nagyon sokat megértek. Ha nem ez lenne az ok, nem gyötrôdnék. Kétszeres erôvel dolgoznék. Erôs vagyok és fiatal a kettôzött munkára. Én, ha Mária nem szenved nagyon... és ha te azt mondod, hogy így van rendjén... részemrôl... kész vagyok. Megteszem, ami neked jobbnak látszik. Elég, hogy Jézus számára jó legyen.

-- Biztosan jó lesz. Gondolkodjatok rajta és belátjátok!
-- De azt is mondják, hogy a Messiást názáretinek fogják nevezni... -
- veti ellen Mária. (Vö. Mt 2,23, Bír 13,5)
-- Igaz. De legalább addig, amíg felnô, tegyétek meg, hogy Júdeában növekedjék. Azt mondja a Próféta: „És te, Efráta Betlehemje, a legnagyobb leszel, mert belôled származik az Üdvözítô. (Vö. Mik 5,2; Mt 2,6) Nem beszél Názáretrôl. Nem tudjuk, miért fogják ôt názáretinek nevezni. De az ô földje ez.
-- Te, a pap mondod ezt, és mi fájdalommal hallgatunk... Mikor látom majd meg azt a házat, ahol anyává lettem?
Mária csendesen sír.

(1-207)
==========
==========
Szent József, az Istennek szenteltek védnöke

Mária a következôket fűzte hozzá Zakariás látogatásához:
-- Megmutatom most neked József szentségét. Ô ember volt, azaz nem volt más segítsége lelkének, mint az életszentsége. Én rendelkeztem Istennek minden ajándékával szeplôtelen fogantatásom révén. Nem tudtam, hogy szeplôtelenül fogantattam. De ezek az ajándékok tevékenyek voltak a lelkemben, és lelki erôvel töltöttek el. Ô azonban nem volt szeplôtelenül fogantatott. Ránehezedett az emberiségnek súlyos terhe, és neki ezzel a teherrel kellett felemelkednie a tökéletesség magasságába. Ez állandóan fárasztotta minden képességét, mert el akart jutni a tökéletességre, hogy tessék Istennek.
Ó, az én szent Jegyesem! Szent minden dologban, az élet legalacsonyabb dolgaiban is. Szent angyali tisztasága által. Szent emberi becsületessége által. Szent türelme által, fáradhatatlansága által, mindig egyforma békéje által, szerénysége által, minden által. Életszentsége ragyog ebben az eseményben is. Egy pap azt mondja neki: „Jó, hogy itt letelepedsz", és ô, jóllehet tudja, mennyivel több fáradsággal jár ez, azt mondja: „Számomra ez semmi. Mária fájdalmára gondolok. Csak emiatt gyötrôdöm. Nekem elég, hogy jó lesz Jézus

számára." Jézus és Mária az, akiket angyali szeretettel szeret. Az én szent Jegyesem nem szeretett mást a földön, és ez a szeretet szolgává tette.

Ez tette meg ôt a keresztény családok, a munkások, és sok más csoport pártfogójává. De nemcsak a családok, a jegyesek, a munkások, a haldoklók, hanem az Istennek szentelt egyének is pártfogójuknak kell, hogy tekintsék. Hol van a földön az az Isten szolgálatának szentelt egyén, bárki legyen is, aki annyira Isten szolgálatára szentelte magát, mint ô, elfogadva mindent, lemondva mindenrôl, elviselve mindent, készségesen teljesítve mindent, vidám lélekkel, állhatatosan? Nem, nincs más ilyen.

Figyelj meg még egy-két dolgot! Zakariás pap. József nem. De figyeld csak meg, hogy az, aki nem pap, inkább rendelkezik az ég szellemével, mint a pap. Zakariás emberi módon gondolkozik, emberi módon értelmezi a Szentírást, és nem elôször teszi ezt, mert túlságosan hagyja vezettetni magát a józan emberi észtôl Ezért részesült büntetésben. De most ismét visszaesik, bár nem olyan súlyosan. Azt mondta János születését illetôen: ,,Hogyan történhet ez, hiszen én öreg vagyok, és a feleségem terméketlen?" (Vö. Lk 1,18) Most azt mondja: ,,Azért, hogy könnyebb legyen az útja, Krisztusnak itt kell felnônie." Azzal a belégyökerezett kevélységgel, ami még a jobbakban is megtalálható, azt gondolja, hogy ô hasznos tud lenni Jézus számára. Nem olyan módon akar hasznos lenni, mint József, szolgálva ôt, hanem azáltal, hogy tanítómesterévé teszi magát... Isten megbocsátotta ezt neki, jószándéka miatt. De szüksége volt-e a Mesternek a mesterekre?

Én törekedtem megláttatni vele a világosságot a jövendölésekben. Ô azonban okosabbnak érezte magát nálam, és ezt a maga módján éreztette is. Erôsködhettem volna, és meggyôzhettem volna ôt. De -- íme a második pont, amire fel akarom hívni a figyelmedet -- tiszteltem benne a papi méltóságot, ha a tudását nem is.

A pap, általában, mindig világosságban részesül az Istentôl: Azt mondtam: ,,általában". Ez a helyzet, amikor igazi a pap. Nem a ruha teszi ôt szentté, hanem a lélek. Azt, hogy valaki igazi pap-e, abból lehet megállapítani, hogy mi jön a lelkébôl. Mint Jézusom mondta, a lélekbôl jönnek a dolgok, amelyek megszentelnek vagy megfertôznek, amelyek minden módon kialakítják egy egyénnek a cselekvésmódját. (Vö.

Mt 15,11.18-19; Mk 7,15) Azaz, amikor valaki igazi pap, általában minden esetben Isten sugalmazza. A többiek iránt, akik nem azok, gyakorolnunk kell a természetfeletti szeretetet, és imádkoznunk kell értük.

Az engedelmesség mindig üdvös. Akkor is, ha a tanács, amit kaptunk, nem teljesen tökéletes. Látod, mi engedelmeskedtünk. És jó volt. Heródes csak Betlehemre és környékére korlátozta a kisdedek megölését. De a sátán ugye megtehette volna, hogy a haragnak ezt a hullámát másfelé is kiterjeszti, és hasonló bűntényre bírhatta volna rá Palesztina hatalmasait, hogy elnyomják a zsidók jövendô Királyát? Megtehette volna. Ez megtörténik majd Krisztus elsô idejében, amikor az ismételt csodák magukra vonják a tömeg figyelmét és a hatalmasok tekintetét. De ha ez történt volna, akkor hogyan tudtunk volna a távoli Názáretbôl keresztül menni egész Palesztinán, hogy elérjünk Egyiptomba, az üldözött zsidókat befogadó földre, az üldözés közepette, a kisgyerekkel? Sokkal könnyebb volt a menekülés Betlehembôl, bár ez ugyancsak fájdalmas volt. Az engedelmesség mindig üdvös. Ne felejtsd el ezt! És a pap iránt tanúsított tisztelet mindig a keresztény neveltetés jele.

Jaj -- és Jézus mondta ezt --, jaj a papoknak, akik elvesztik apostoli lángjukat! (Vö. Mt 5,13-16; Lk 12,49) Mert ôk változtatják át és osztják szét az Igazi Kenyeret, aki az égbôl száll alá. És ez a kapcsolat szentekké teszi ôket, amint a kehely is szent, még akkor is, ha ôk maguk nem szentek. Majd felelnek ezért Istennek: Ti tekintsétek ôket ilyeneknek, és mással ne törôdjetek! Ne kívánjatok többet, mint Uratok, Jézus, aki az ô parancsukra, elhagyja az eget, és leszáll, hogy ôk kezükkel felmutassák ôt. Tanuljatok tôle! És ha vakok, ha süketek, ha béna a lelkük, beteg a gondolkozásmódjuk, ha leprásak a bűnöktôl, amelyek nagyon ellenkeznek küldetésükkel, ha sírban fekvô Lázárok, hívjátok Jézust, hogy ô gyógyítsa meg, támassza fel ôket.

Hívjátok imáitokkal, szenvedéseitekkel, ti, áldozati lelkek! Aki megment egy lelket, az saját lelkének biztosítja a mennyet. De aki egy pap lelkét menti meg, az nagyon sok lelket üdvözít, mert minden szent pap olyan, mint egy háló, amely Istenhez vonzza a lelkeket. És egy pap megmentése, azaz megszentelése, újból való megszentelése felér egy titokzatos háló teremtésével. Minden zsákmánya fényleni fog örök koronátokon.

(1-211)
==========
Jézus bemutatása

Egy szerény házból indul útnak a templomba Mária, a fiatal anya, karján gyermekével, aki fehér pólyában van. Mária is fehérbe van öltözve, köpenyben, amelynek széle világoskék. Fején fehér fátyol. Nagyon gondosan viszi a gyermekét.

A lépcsô alján József vár rá, mellette egy szürke szamár. József világosbarna ruhában van, ugyanilyen színű a köpenye is. Máriára néz, mosolyog. Amikor Mária a szamárhoz ér, József átteszi a szamár gyeplôjét a balkezébe, és átveszi egy pillanatra a gyermeket, aki nyugodtan alszik, hogy Mária jobban el tudjon helyezkedni a szamár nyergén. Utána visszaadja neki Jézust és útnak indulnak.

József Mária mellett megy a szamár gyeplôjét tartva, ügyelve arra, hogy az egyenesen menjen, s ne botoljék bele semmibe sem. Mária ölében tartja Jézust, és attól félve, hogy a hideg megárt neki, betakarja ôt köpenyének egyik szárnyával. A jegyespár keveset beszél, de gyakran mosolyog egymásra.

Az út nem valami jó, kanyarog a tél miatt kopár vidéken. Néha találkoznak szembejövô utasokkal, vagy elhagyják ôket egyesek, de kevesen járnak az úton.

Végre feltűnnek a házak és a város falai. A két jegyes belép a városba egy kapun keresztül és a kövezett városi úton folytatják útjukat. Sokkal nehezebben tudnak csak elôre haladni, vagy azért, mert a forgalom minduntalan megállítja a szamarat, vagy azért, mert a rosszul és hiányosan kövezett út állandó rázkódtatásai zavarják Máriát és a gyermeket.

Az út nem vízszintes, hanem lassan emelkedik. Az utca szűk, öreg, árkádos házak szegélyezik, kevés ablakkal. A kék ég idônként megjelenik a házak és a teraszok között. Lent az úton a lármás nép, gyalog vagy szamárháton, vagy szamár által húzott kocsik látszanak és egy tevekaraván is. Egy bizonyos ponton nagy lódobogással halad egy római

légió ôrjárata.
József balra fordul, és egy szélesebb, szebb utat választ. Látom a templom bástyaszerű falát az út végén.
Mária leszáll a szamárról a kapu közelében, ahol cövekek vannak gyűrűkkel, hogy kiköthessék a szamarakat. Már több szamár áll ott. József pénzt ad egy gyereknek, és szénát vesz rajta a szamárnak. A sarokban levô kútból vizet is merít neki és megitatja.
Utána Máriával együtt belépnek a templomba. Elôször egy oszlopcsarnokba mennek, ahol azok vannak, akiket késôbb Jézus majd alaposan ostoroz, a galamb- és bárányárusok meg a pénzváltók. József vesz két fehér galambot. Pénzt nem vált, mert tudja, hogy van megfelelô pénze.
József és Mária egy oldalsó kapu felé tart, amelyhez nyolc lépcsô vezet, mint a többi kapuhoz is, mert a templom épülete a környezeténél magasabb talajon nyugszik. Ennek a kapunak nagy elôtere van, amely szépen díszített. Jobbról és balról kétféle oltár látható, négyszögletes alakban. Úgy látszik, hogy belsejük alacsonyabb néhány centiméterrel a szélüknél.
Nem tudom, hogy József hívására-e vagy magától, odajön egy pap. Mária felajánlja neki a két szegényes galambot, és néhány pénzdarabot. A pap meghinti Máriát vízzel. Utána József és Mária a pappal együtt belép a templom következô udvarába.
Ez nagyon szépen van díszítve. Az oszlopokon angyalfejek és pálmák láthatók, úgyszintén a falon és az oszlopcsarnok mennyezetén is.
Mária elmegy egy bizonyos helyig és ott megáll. Néhány méterre tôle újabb lépcsôsor van, s ennek végén egy oltár.
Mária felajánlja a gyermeket, aki ébren van és körülnéz ártatlan szemével, kisgyermekek módjára ámulva tekint a papra. Az karjába veszi és felemeli a templom szentélye felé fordulva, háttal a lépcsôs oltárnak. A szertartás befejezôdött. A pap visszaadja a gyermeket anyjának, és elmegy.
Az ott lévô emberek kíváncsian nézik ôket. Közülük kitűnik egy meghajlott öreg, aki nehezen jár, egy botra támaszkodva. Nagyon öreg lehet, biztosan túl van a nyolcvanon. Odamegy Máriához, és kéri, adja oda neki egy pillanatra a kicsit. Mária mosolyogva teljesíti kívánságát.

Simeon nem a papi osztályhoz tartozik, hanem egyszerű hívô, legalábbis a ruhájáról ítélve. Átveszi és megcsókolja a gyermeket. Jézus rámosolyog a kisdedek bizonytalan mosolyával. Úgy látszik, mintha kíváncsian nézné az öreget, aki sír és nevet egyszerre. Könnyei lecsorognak az arcán hosszú, fehér szakállára, amelyet Jézus megsimogat kis kezecskéjével. Mária és József mosolyog és a jelenlevôk is, akik dicsérik a kicsi szépségét.

Hallom a szent öreg szavait: „Bocsásd el, Uram, szolgádat szavaid szerint békében, mert látta szemem Üdvösségedet, amelyet minden nép színe elôtt készítettél, világosságul a pogányok megvilágosítására, és dicsôségül népednek, Izraelnek." (Lk 2,29-32) Látom József csodálkozását, Mária és a körülálló kis sereg megindulását. De van ott néhány szakállas, felfuvalkodott tanácstag is. Ezek csóválják a fejüket és gúnyos részvéttel néznek Simeonra. Bizonyára azt gondolják, hogy kora miatt elment az esze.

Mária mosolya eltűnik és nagyon elsápad, amikor Simeon így szól: „Ô sokak romlására és sokak feltámadására lesz Izraelben, jel lesz, amelynek ellene mondanak. A te lelkedet is tôr járja át, hogy sokaknak kiderüljenek a titkos gondolataik." (Lk 2,34-35) Bármennyire tudta is ezt, e szavak mégis szíven találják. Mária József mellé megy, mintegy erôsítést keresve tôle, és keblére szorítja kisdedét, akit Simeon már az utolsó szavai elôtt visszaadott neki.

Szomjas lélekkel issza Anna szavait, aki mint nô, részvéttel van szenvedése iránt és mondja neki, hogy az Örökkévaló meg fogja édesíteni szenvedésének óráját természetfeletti erejével: „Asszony, az, aki az Üdvözítôt adta népének, hatalmas, és angyalával megerôsít szenvedésedben. Sose hiányzott az Úr segítsége Izrael nagy asszonyainak, és te sokkal több vagy Juditnál és Jáelnél. (Vö. Judit 13, Bír 4,17-23) Istenünk tiszta színarany szívet ad neked, hogy elviseld a fájdalom tengerét, amely által a teremtés legnagyobb asszonyává, az Anyává leszel. És te, gyermek, emlékezz meg rólam küldetésed órájában." (Anna Mária nevelônôje volt, amikor ô Jeruzsálemben élt a templomban.)

Jézus a következôket fűzte hozzá ehhez az eseményhez

Mindenki számára két tanulságot tartalmaz a templomban való bemutatás leírása.

Az elsô, hogy nem a szertartásokban elmerült pap ismerte fel az igazságot, hanem egy egyszerű hívô. A pap lelke távol állt a szertartástól.

A pap mindig kapcsolatban áll az Istenséggel, azzal törôdik, ami Istenre vonatkozik. Neki, aki teljesen annak van szentelve, ami a test fölött áll, azonnal fel kellett volna ismernie, hogy ki az a gyermek, akit azon a reggelen felajánlottak a templomban. De ahhoz, hogy felismerhesse ezt, élô, kegyelmet felismerô lelkülettel kellett volna rendelkeznie, nemcsak egy öltözettel, amely beburkolt egy lelket, amely, ha még nem is halt meg, de nagyon elaludt. Isten Lelke, ha akarta, képes mennydörögni és felrázni, mint egy villám és földrengés, még a legeltompultabb lelket is. Megteheti. De általában, mivel a rend Lelke, amint Isten maga a Rend, minden Személyében és cselekvésmódjában
ott árad ki, és ott beszél, ahol „jóakaratot" lát, amely megérdemli kiáradását. Nem mondom, hogy elégséges módon érdemli ki ezt, mert akkor nagyon ritkán áradna ki.

Mi a magyarázata ennek a jóakaratnak? A teljesen Isten akarata szerint való élet, amennyire ez csak lehetséges. A hitben, az engedelmességben, a tisztaságban, a felebaráti szeretetben, a nagylelkűségben, az imában. Az ájtatossági gyakorlatok és az ima közti különbség nagyobb, mint az éj és a nappal közötti. Az ima a lélek egyesülése Istennel. Mindig megerôsödve jöttök ki belôle, azzal az elhatározással, hogy még inkább Istenben akartok élni. Az ájtatossági gyakorlatok különféle szokások, amelyeket más és más, de mindig önzô célból végeztek, s amelyek meghagynak titeket azoknak, akik vagytok, sôt, még súlyosabban megterhelnek titeket a hazugság vagy a jóra való restség vétkével.

Simeon rendelkezett ezzel a jóakarattal. Az élet nem kímélte meg ôt a szomorúságtól és a megpróbáltatásoktól, de ô nem veszítette el jóakaratát. Az évek és a sorscsapások nem érintették meg, nem ingatták meg az Úrba és az ô ígéreteibe vetett hitét, és jóakarata nem fáradt bele abba, hogy törekedjék mind méltóbbá válni Istenhez. És Isten, -- mielôtt hűséges szolgája lehunyta volna a szemét, s megszűnt volna számára a nap fénye, hogy újra felnyissa azt Isten Napjára várakozva, amely az égen tündöklik, amely megnyílt, miután én felszálltam oda a

vértanúság után, -- elküldte neki a Lélek fénysugarát, hogy az a templomba vezesse ôt, s meglássa a világra jött Világosságot.
„A Lélek indítására" -- mondja az Evangélium. (Lk 2,27) Ó, ha az emberek tudnák, milyen tökéletes barát a Szentlélek! Milyen vezetô, milyen tanítómester! Ha szeretnék ôt, ha segítségül hívnák a Szentháromságnak ezt a Szeretetét, a Világosságnak ezt a Világosságát, a Tűznek ezt a Tüzét, ezt az Értelmet, ezt a Bölcsességet! Mennyire jobban ismernék azt, amit ismerniük kell!
Nézzétek, gyermekeim! Simeon egy hosszú életen keresztül várakozott arra, hogy „meglássa a Világosságot", hogy megismerje Isten ígéretének teljesedését. Sose kételkedett. Sose mondta: „Felesleges kitartanom a reményben és az imában." Kitartott. És elérte, hogy meglátta azt, amit nem látott meg a pap, amit nem láttak meg a nagytanács kevélységgel és sötétséggel eltelt tagjai. Meglátta Isten Fiát, a Messiást, az Üdvözítôt abban a gyermeki testben, amely melegséggel és örömmel töltötte el ôt. Rámosolygott az Isten, becsületes és vallásos életének elsô jutalmaként, az én gyermeki ajkam által.
A második tanulság Anna szavaiban rejlik. Ô, a prófétanô is meglátta bennem, az újszülöttben a Messiást. És ez természetes, hála prófétai adományának. De hallgassátok meg, mit mond Anyámnak a hit és a szeretet ösztönzésére! És világítsa meg lelketeket, amely remeg ezekben a rettenetes idôkben (Jézus a második világháború alatt mondta ezeket) a sötétségnek idejében és a Világosságnak ezen az ünnepén.
„Az, aki az Üdvözítôt adta népének, hatalmas, és angyalával megerôsít szenvedésedben." Titeket is megerôsít. Fontoljátok meg, hogy Isten önmagát adta azért, hogy megsemmisítse a sátán művét a lelkekben. Ô ne tudná legyôzni ma a sátánokat, akik titeket gyötörnek? Nem tudná felszárítani a könnyeiteket, elűzni ezeket az ördögöket és ismét elküldeni nektek Krisztusának békéjét? Miért nem kéritek ezt hittel tôle? Igazi hittel, erôs hittel, olyan hittel, amely elôtt Isten szigora, amelyet oly sok bűnötökkel kiérdemeltetek, mosollyá változik, és részesültök bocsánatában és segítségében. Eljön áldása, hogy szivárvánnyá legyen e föld felett, amely elmerül a tiáltalatok akart vérfürdôben.
Fontoljátok meg, az Atya, miután megbüntette az emberiséget a

vízözönnel, maga mondotta Pátriárkátoknak: „Többé nem átkozom el a földet az emberek miatt, mert az emberi gondolat és a szív ifjúkorától kezdve rosszra hajlik. Nem sújtok le többé minden élôre úgy, amint tettem." (Ter 8,21) És ô hű maradt szavához. Többé nem küldött vízözönt. De ti hányszor mondtátok magatokban és Istennek: „Ha most az egyszer megmenekülünk, ha megmentesz minket, többé nem indítunk háborút, soha többé!" És utána még rettenetesebb háborúkat indítottatok! Hányszor tettétek ezt, ti hazug emberek, akik nem tiszteltétek sem az Urat, sem saját szavatokat?! Mégis, Isten még egyszer megsegítene titeket, ha a hívek nagy része hittel és erôteljes szeretettel kérné ezt tôle.

Helyezzétek gondjaitokat Isten lábához ti mindnyájan, akik túl kevesen vagytok ahhoz, hogy ellensúlyozzátok azok sokaságát, akik ébren tartják Isten szigorúságát. Maradjatok hűségesek hozzá a rettenetes idô ellenére, amely elôttetek áll, és napról napra növekszik. Ô érteni fog ahhoz, hogy elküldje angyalát, amint elküldte a világnak az Üdvözítôt. NE FÉLJETEK! Egyesüljetek a kereszttel! Az mindig legyôzte az ördög cseleit, amelyek az emberek durvasága és az élet szomorú eseményei által érnek titeket, hogy kétségbeesésbe kergessenek, elválasszanak Istentôl, amikor másféleképpen nem tudják hatalmukba venni szíveteket.

(1-218)

==========

A szűzanya altatódala

A betlehemi ház szobájában Mária ringatja Jézust, hogy elaltassa. Mária elôzôleg megszoptatta Jézust, kicserélte a pelenkáját. Jézus hat-nyolc hónaposnak látszik. Esteledik. A nap már majdnem teljesen lenyugodott, bearanyozva az eget. A nyájak már visszatértek a karámba, miután lerágták a rét utolsó kivirágzott növényeit is, és most orrukat felemelve bégetnek.

A gyermek igyekszik elaludni. Kissé nyugtalannak látszik, talán a foga nô, vagy valami más kisgyermekkori fájdalma van. Mária altatódalt énekel neki, a következô tartalommal:

A teljesen aranyos kis felhôcskék olyanoknak látszanak, mint az Úr nyájai. A virágba borult rét fölött egy másik nyáj áll ôrt. De ha enyém lenne a világ minden nyája, a legkedvesebb bárányka akkor is mindig te lennél... Aludj, aludj, aludj, aludj... ne sírj többet...

Ismét felragyogtak a csillagok ezrei és ránk néznek az égrôl. Ne sírjanak tovább kedves szemeid. A te kék szemeid az én szívem csillagai. A te sírásod fájdalmat okoz nekem! Ó, ne sírj tovább... Aludj, aludj, aludj, aludj, ne sírj tovább...

A mennyország minden fényes angyala a te koronádat alkotja, hogy arcod látása boldoggá tegye ôket, de te sírsz. A mamát akarod, a mamát akarod, a mamát. A mama itt van, hogy altatódalt énekeljen neked. Aludj, aludj, aludj, aludj... Ne sírj tovább...

Utána az ég megpirkad, visszatér a hajnal, és a mama még nem nyugszik le, nehogy sírjál. Amikor felébredsz, azt mondod majd: „Mama!" és én azt mondom: „Fiam!" Aludj, aludj, aludj, aludj. Ne sírj tovább...

A mama nélkül nem tudsz meglenni, még akkor sem, ha az égrôl álmodsz. Jöjj, jöjj! Fátylam alatt elaltatlak. Keblem lesz a párnád, karom a bölcsôd. Semmitôl sem kell félned. Én itt vagyok veled... Aludj, aludj, aludj, aludj... Ne sírj tovább...

Én mindig veled leszek. Te vagy szívem élete... Ô alszik... Olyannak tűnik, mint egy virág a keblemen... Alszik... Csendben legyetek!... Talán Szent Atyját látja... Annak látványa felszárítja sírását az én édes Jézusomnak. Alszik, alszik, alszik, alszik, és nem sír már.

Lehetetlen elmondani a jelenet kedvességét. Nem egy közönséges anya altatja kicsinyét, hanem ez az Anya ezt a Kicsinyét! Az emberek el sem tudják gondolni, mily kedvesség, mily szeretet, mily tisztaság, mily mennyország van ebben a kedves jelenetben... Mily szép pásztorének ez a karácsonyi jászolhoz!

A mama elôször lassan ringatta a fából készült bölcsôt. De amikor látta, hogy Jézus nem nyugszik meg, karjába vette ôt, leült vele a nyitott ablak mellé, és lassan ringatva az altatódal dallamára, kétszer elismételte azt, míg a kis Jézus lezárta a szemét, és lehajtotta a fejecskéjét anyjának a szívére. Így aludt el, rózsaszínű arcocskájával a mamához bújva, egyik kezecskéjével az arca mellett, a másikat anyja ölébe nyújtva. Mária fátyla betakarta a gyermeket. Utána Mária felállt, és végtelen gonddal betette Jézusát a bölcsôbe, letakarta kis ruhákkal,

egy fátylat tett föléje, hogy megvédje a legyektôl és a levegôtôl, és elmerült alvó kincsének szemléletében.
Egyik karját szívén tartja, a másikkal a bölcsôt fogja, készen a ringatására, ha felébredne a gyermeke. Boldogan mosolyog rá, kissé föléje hajolva, amíg az árnyak elborítják a földet és Mária szobáját.
Milyen béke! Milyen szépség!

(1-221)
==========
==========
A három bölcs imádja Jézust

A csillagos ég ragyog Betlehem felett. Egy szokatlanul nagy csillag, amely kis holdnak látszik, Betlehem felé tart. A csillag halványkék színe mennyei fénybe öltözteti a betlehemi utcákat, házakat és az Üdvözítô bölcsôjét.
Többé már nem a szegényes város vagy falu, hanem egy fantasztikus, mesebeli város, amelyben úgy tűnik, minden ezüstbôl van.
A csillag még elevenebb ragyogással megáll a kis ház felett, amely Betlehem fôterének egyik oldalán áll. Sem annak lakói, sem a betlehemiek nem látják, mert alszanak bezárt házaikban. De a csillag fényének lüktetése gyorsabbá válik és csóvája erôteljesebben hullámzik, mintegy félköröket írva le az égen. Mintha örömét akarná elmondani a többi csillagnak.
A fôúton egy lovassereg halad. Lovak lovasokkal, vagy kantáron vezetve, tevék utasokkal vagy poggyásszal. Amikor elérnek a térre, megállnak. Fantasztikus fényben ragyog a sereg a csillag sugaraiban. Örömtôl ragyog az emberek arca., mert a magasból jövô fény behatolt a szívükbe is.
Miközben a szolgák a karavánszálló felé vezetik állataikat, hárman leszállnak és gyalog mennek a ház felé. Egy szolga elvezeti állataikat. Ôk leborulnak a földre és megcsókolják. Gazdagon díszített ruhájukról látszik, hogy nagy hatalommal rendelkeznek. Egyikük, akinek nagyon sötét az arcszíne, s aki egy tevérôl szállt le, ragyogóan fehér selyemruhába van burkolózva, derekán értékes övvel, amelyrôl egy tôr

függ le, drágakövekkel kirakva. A másik kettô pompás lovon jött. Egyikük nagyon szép, sárga ruhában van, ami redôkben omlik le, s arannyal van átszôve. A harmadik selyemingszerű ruhájának hosszú, fehér ujjai vannak és nadrágja a bokájánál össze van kötve. Virágok díszítik. A fején turbán, drágakövekkel és gyémántokkal kirakott lánccal.

Miután kifejezik tiszteletüket a ház elôtt, ahol az Üdvözítô lakik, felkelnek, és visszatérnek a karavánszállóba.

Délután egy szolgát küldenek elôbb a házba. Amikor az visszatér, a három bölcs, egy-egy szolga kíséretében lassan, ünnepélyesen elindul a ház felé. Pompás személyiségük magukra hívja a figyelmet. Most még szebb öltözetben vannak, mint az éjjel folyamán voltak.

Az egyik szolga egy ládát visz, amely faberakásokkal és aranypántokkal van díszítve. A második egy nagyon szépen kidolgozott kelyhet, amely még szebb aranyos takaróval van elfödve. A harmadik egy nagy, tiszta aranyból készült kancsót, amelyet egy gyémánt ékesít. Az ajándékok nehezek lehetnek, fôleg a láda, mert a szolgák erôlködve viszik azokat.

Felmennek a ház bejáratához vezetô lépcsôn, és belépnek a házba. Egy hosszú terembe érnek, amelyben ott ül Mária, ölében a gyermekkel, s mellette áll József. Mária is feláll, és meghajol a három bölcs elôtt. Mária fehér ruhában van. Nagyon szép egyszerű ruhájában, amely a nyakától a bokájáig födi.

-- Isten legyen veletek! -- üdvözli ôket. A három bölcs egy pillanatra megáll, majd Mária elé megy, és leborul elôtte. Kérik Máriát, üljön le. Ôk azonban nem ülnek le, pedig Mária is erre kéri ôket. Térdenállva maradnak, sarkukon ülve. Mögöttük térdel a három szolga. Az ajándékokat letették maguk elé.

A három bölcs szemléli a gyermeket, aki most már kilenchónapos lehet, vagy talán egyéves, annyira megerôsödött és élénk. A mamája térdén ül, nevet és gügyög, mint egy kismadár. Ô is teljesen fehérbe van öltözve, mint a mamája, apró szandállal kis lábacskáján. Nagyon szép arcocskáján ragyog sötétkék szeme, és amikor nevet, kilátszanak apró fogai. Göndör hajfürtjei aranyként csillognak.

A legidôsebb bölcs beszél a többiek nevében is. Elmagyarázza Máriának, hogy az elmúlt decemberben egy új csillagot láttak felszállni az égre. Szokatlan módon ragyogott. Az égbolt térképe sose mutatta ezt

a csillagot. Ezért nevét sem ismerték. Akkor született Istentôl, azért tűnt fel, hogy megmondjon az embereknek egy áldott igazságot, Istennek egy titkát. De az emberek nem törôdtek vele, mert lelkük a sárhoz tapadt. Nem emelték fel tekintetüket Istenre, és nem értettek ahhoz, hogy elolvassák a szavakat, amelyeket ô írt az örökké áldott, a tüzes csillagokkal az égboltra.

Ôk azonban látták, és törekedtek megérteni a szavát. Keveset aludtak, megfeledkeztek még az evésrôl is, annyira elmerültek a csillagkép tanulmányozásában. És a csillagok állása, ideje, helye, és a csillagászati számítások megmondták nekik a csillag nevét és titkát. A neve: „Messiás". A titka: „A Messiás eljött a világba." És ôk elindultak, hogy imádják. Nem tudtak egymásról. A hegyeken és sivatagokon, völgyeken és folyókon keresztül, éjjel utazva Palesztina felé, mert a csillag arra haladt. A föld három különbözô tájáról indultak el, és a Holt-tengernél találkoztak. Isten akaratából ott egyesültek, és együtt haladtak tovább. Megértették egymást, noha mindegyikük a saját nyelvén beszélt. Az Örökkévaló csodája folytán megértették és beszélték az ország nyelvét is.

Együtt mentek Jeruzsálembe, mert a Messiásnak Jeruzsálem Királyának, a zsidók Királyának kellett lennie. De a csillag elrejtôzött a város egén. Ôk fájdalmukban lelkiismeretvizsgálatot végeztek, hogy mivel bánthatták meg Istent. De miután lelkiismeretük megnyugtatta ôket, Heródeshez fordultak, hogy megkérdezzék tôle, melyik palotában van a zsidók most született Királya, akit eljöttek imádni. És a király, miután összehívta a papok vezetôit és az írástudókat, megkérdezte ôket, hol születhetett meg a Messiás. Ôk azt válaszolták: „Júda Betlehemében."

Ôk eljöttek Betlehembe. A csillag ismét megjelent elôttük, amint elhagyták a Szent Várost. Tegnap este a fénye felerôsödött. Mintha az egész ég lángba borult volna. Utána megállt, egyesítve magában az összes többi csillag fényét e felett a ház felett. És ôk felfogták, hogy ott van az isteni Szülött. És most imádják ôt, felajánlva neki szegényes ajándékaikat, és mindennél inkább felajánlják neki szívüket, hogy az sose szűnjék meg áldani Istent a nekik adott kegyelemért, és szeretni Szülöttjét, akinek szent Emberségét látták. Utána visszamennek majd, és elmondják Heródesnek, mert ô is imádni kívánta ôt.

Íme, itt az arany, amint az rendjén való, hogy a király birtokolja azt. Íme a tömjén, amint az Istenhez méltó. És íme, ó Anya, a mirha, mert a te Szülötted ember, azonfelül, hogy Isten, és a test és az emberi élet megismeri a keserűséget, és a halál elkerülhetetlen törvényét. Szeretnénk nem mondani ezt, hanem azt gondolni, hogy testében is örök, amint örök a Lelke. De ó, Asszony, ha a mi csillagtérképeink és még inkább a lelkünk nem téved, ô, a te fiad, az Üdvözítô, Isten Krisztusa, és azért ahhoz, hogy megváltsa a földet, magára kell vennie a föld bajait, amelyek egyike a büntetés és a halál. Ez a gyanta erre az órára szól. Hogy a testek, amelyek szentek, ne ismerjék meg a felbomlás rothadását, hanem megôrizzék teljességüket feltámadásukig. És ezért az ajándékunkért emlékezzék meg rólunk, és üdvözítse szolgáit, megadva nekik Országát. Addig is, hogy megszenteljen minket, az anya adja át gyermekének szeretetünket. Hadd csókolhassuk meg a gyermek lábát, hogy leszálljon ránk a mennyei áldás.

Mária legyôzi felindulását, eltitkolja szomorúságát egy mosollyal, és feléjük nyújtja gyermekét. A legidôsebb karjába helyezi ôt. Az megcsókolja, simogatja, és utána továbbadja a másik kettônek.

Jézus rájuk mosolyog, és eljátszik a láncocskákkal és a bojtokkal a három bölcs ruháján, és kíváncsian nézi a kinyitott kincsesládát, amely tele van valami sárga dologgal, ami fénylik. Nevet, amikor látja, hogy a nap szivárványfényben tükrözôdik vissza a mirha fényes borítékján.

Utána visszaadják a gyermeket Máriának, és felállnak. Mária is feláll. Kölcsönösen meghajolnak, s a legfiatalabb parancsot ad a szolgáknak, akik kimennek. A három bölcs még beszélget egy kis ideig. Alig tudnak elszakadni ettôl a háztól! A meghatottság könnyei csillognak a szemükben. Végül a kijárathoz mennek Mária és József társaságában.

A gyermek le akar szállni, és kis kezét a legidôsebbnek adja, úgy megy. Egyik kezét Mária, a másikat a bölcs tartja, aki lehajol, hogy elérje. Jézus járása még bizonytalan, mint egy kisdedé. Nevet, miközben rálép a napsugár által a padlóra vetett fénycsíkokra.

Amikor elérkeznek a ház küszöbéig, mindhárman még egyszer letérdelnek, és megcsókolják Jézus lábacskáit. Mária lehajol a kicsinyéhez, megfogja a kezét, és minden egyes bölcs feje fölött áldást ad vele. Ez már a kereszt jele, amelyet Jézus ujja rajzol ki, Mária

által vezetve.
Utána lemennek a lépcsôn. A karaván már készen áll az indulásra. A nép összegyűlt a téren, hogy lássa a szokatlan látványt.
Jézus nevet és tapsol kis kezével. Mária felemeli ôt, és szívére szorítva tartja. József is lemegy a lépcsôn a három bölccsel, és tartja számukra a kengyelt, miközben felszállnak lovaikra és a tevére.
Kiadják a parancsot az indulásra. Utolsó üdvözletként meghajtatják állataik nyakát. József is meghajol. Mária feléjük fordul és irányítja Jézus kezecskéjét az istenhozzádra és az áldásra.

(1-224)

Jézus magyarázata az elôzôkhöz:
-- És most? Mit mondjak nektek most, lelkek, akik érzitek, hogy hitetek elhal?
Ezek a keleti bölcsek nem rendelkeztek semmivel sem, ami biztosította volna ôket az igazságról, semmi természetfelettivel, csak megfontolásaikkal és csillagászati számítással, amit tökéletessé tett becsületes életük.
Mégis hittek. Hittek mindenben, a tudományban, a lelkiismeretben; az isteni jóságban. Ami a tudományt illeti, hittek az új csillag jelében, amely nem lehetett más, csak az emberiség által századok óta várt Messiás. Hittek lelkiismeretükben, amely azt mondta nekik, hogy égi 'hangot' kaptak, ami kijelentette: ,,Ez a csillag a Messiás megérkezésének a jele." Hittek Isten jóságában, aki nem akarja félrevezetni ôket, és mivel helyes volt szándékuk, segíti ôket minden módon abban, hogy célba érjenek.
Ez sikerült is nekik. Ezt a jelet sokan tanulmányozták, de egyedül csak ôk fogták fel az értelmét, mert lelkükben vágyakoztak Isten szavának felismerésére. Helyes volt a szándékuk, mert elsô gondolatuk az volt, hogy azonnal dicsérjék és megtiszteljék Istent.
Nem saját hasznukat keresték. Sôt, vállalták a fáradalmakat és a kiadásokat, és semmi emberi ellenértéket nem kértek értűk. Egyedül csak azt kérték, hogy Isten emlékezzék meg róluk, és üdvözítse ôket az örökkévalóságban. Amint nem gondoltak semmiféle emberi ellenértékre, ugyanúgy nem aggódtak, amikor elhatározták az utazást. A

szôrszálhasogatók ezernyi kérdést tettek volna fel: „Hogyan tehetnek meg ilyen nagy utat olyan országok és népek között, amelyek más nyelvet beszélnek? Hisznek-e majd nekem, vagy kémként bebörtönöznek? Segítenek-
e abban, hogy átkeljek a sivatagokon, a folyókon és a hegyeken? És a meleg? És a hegyi viharok? És a mocsaras helyek láza? És az esôtôl megáradt folyók? És a másfajta táplálék? És... és... és...". Így érveltek ti. Ôk nem így gondolkodtak. Ôszinte és szent bátorsággal azt mondták: „Isten; te olvasol a szívünkben és látod, mi a célunk. Kezedre bízzuk magunkat. Add meg nekünk azt az emberfeletti örömöt, hogy imádjuk a te Második Személyedet, aki testet öltött a világ üdvözítéséért." Ennyi elég volt nekik.

És útnak indulnak Közép-Ázsiából (a mai Turkesztán, Afganisztán és Perzsia vidékérôl). A mongóliai hegyláncoktól, amelyeken csak sasok és keselyűk élnek, és ahol Isten a szél zúgásában és a hegyi patakok hangjával beszél, és a hóval takart hegyek oldalaira írja titokzatos szavait. A földrôl, ahol a Nílus ered. Sem a hegyláncok, sem az erdôk, sem a sivatagok (amelyeken veszélyesebb átkelni, mint a tengeren), nem akadályozhatták meg ôket útjukban. És a csillag ragyog éjszakájukban, elvéve tôlük az alvást. Amikor valaki Istent keresi, a természetes szokásoknak háttérbe kell szorulniuk az emberfeletti szükséglet elôtt.

A csillag halad északról, keletrôl és délrôl, és Isten csodája folytán mindhármukat egy ponthoz vezeti, és egy másik csoda révén egyesíti ott ôket annyi ezernyi kilométer után. Egy másik csoda, megelôzve a pünkösdi tudást, megadja nekik, hogy megértessék magukat és ôk is megértsék a más nyelven beszélôket. Hasonló ez a mennyországhoz, ahol mindenki egy nyelvet beszél: Istenét.

Egyetlen pillanatban zavarodnak csak meg, amikor a csillag eltűnik elôlük. Mivel igazán nagyok, alázatosak, nem gondolják, hogy más gonoszsága okozza ezt, hogy a romlott jeruzsálemiek nem érdemlik meg Isten csillagának látását. Inkább arra gondolnak, hogy ôk maguk váltak érdemtelenekké erre Isten elôtt. Remegve vizsgálják meg lelkiismeretüket, készen a bűnbánatra és a bocsánatkérésre.

De lelkiismeretük megnyugtatja ôket. Azok a lelkek, akik hozzászoktak az elmélkedéshez, nagyon érzékeny lelkiismerettel rendelkeznek, amelyet kifinomított az állandó figyelem, az éles önvizsgálat, amely tükörré

tette lelküket, amelyen a mindennapos események legkisebb árnyai is visszatükrözôdnek. Az megtanítja ôket figyelmeztetô szavával, amely felkiált a legkisebbre, nem csak a tévedésre, hanem a tévedésnek puszta látszatára is, arra, ami emberi, amiben az 'én' tetszeleg. Azért, amikor ez elé a tanító elé, ez elé a szigorú és tiszta tükör elé állnak, tudják, hogy az nem hazudik. Most biztosítja ôket, és ôk új erôre kapnak.

Ó, kellemes dolog érezni, hogy semmi sem ellenkezik bennünk Istennel! Érezni, hogy ô tetszéssel néz hűséges gyermekének lelkére és megáldja ôt. Ez az érzés növeli a hitet és a reményt, a bizalmat, a lelkierôt és a türelmet. Most vihar dúl, de elmúlik, mert Isten szeret engem, és tudja, hogy én szeretem ôt, és továbbra is segíteni fog engem.

Így beszélnek azok, akik a jó lelkiismeretbôl származó békét élvezik, amely uralkodik minden cselekedetükben.

Azt mondtam, hogy mivel igazán nagyok, így alázatosak is voltak. Mi történik azonban a ti életetekben? Az, hogy valaki nem azért, mert nagy, hanem mert erôszakos, magához ragadja a hatalmat erôszakosságával és a ti bálványimádástok felhasználásával. Az ilyen ember azonban sohasem alázatos. Vannak olyan szerencsétlenek, akik pusztán azért, mert háznagyai egy zsarnoknak, végrehajtói egy hivatalnak, hivatalnokai egy pártnak, azaz szolgái azoknak, akik uralkodnak fölöttük, félisteneknek képzelik magukat. Szánalomra méltók...

A három bölcs valóban nagy volt. Elsôsorban természetfeletti erényeik által, másodsorban tudományuk által, végül gazdagságuk által, de semminek érzik magukat, pornak a föld porában, a Magasságbeli Isten elôtt, aki egy mosolyával teremti a világokat, és elszórja ôket, mint a gabonaszemeket, hogy angyalai gyönyörködjenek a ragyogó csillagvilágban.

Ôk azonban semminek sem érzik magukat a Magasságbeli Isten elôtt, aki teremtette a bolygót, amelyen élnek, és amelyet oly változatos szépségben hozott létre.

Érzik bölcsességük semmiségét a Magasságbeli Istenével összehasonlítva, akitôl az ô bölcsességük is származik, és aki szemet adott nekik, amellyel megláthatják a dolgokat, lelki szemet, amely el tudja olvasni a nem emberi kézzel írt szavakat is, amelyeket Isten gondolt el.

Érzik gazdagságuk semmiségét, amely porszem a világegyetem Urának gazdagságához hasonlítva, aki elszórja a csillagokban és a bolygókban a fémeket és a drágaköveket, és a természetfeletti kincseket azok szívében, akik szeretik ôt.

És amikor elérkeznek egy szegényes ház elé, amely Júda városában a legszegényebb volt, nem csóválják fejüket, és nem mondják „Ez lehetetlen!", hanem meghajolnak, letérdelnek, és fôleg szívükben imádnak. Ott, e mögött a szegényes fal mögött ott van az Isten. Az az Isten, akihez ôk mindig imádkoztak, s akit nem reméltek látni, még távolról sem. De imádkoztak hozzá az egész emberiség javáért, az ô örök javukért. Ó, egyedül ezt kívánják, hogy megláthassák, megismerhessék, birtokolhassák abban az életben, amelyben nincs többé hajnalhasadás és napnyugta!

Ô ott van, ezek mögött a szegényes falak mögött. Ki tudja, hogy gyermeki szívében, amely azonban mindig egy Istennek is a szíve, nem hallja-e ezt a három szívet, amely az utca porába borulva harangozza: „Szent, Szent, Szent! Áldott az Úr, a mi Istenünk! Dicsôség neki a magasságos égben és béke szolgáinak! Dicsôség, dicsôség, dicsôség és áldás!"? Ezt kérik ôk szeretettôl reszketô szívvel. Egész éjjel és a következô délelôtt is a legbensôségesebb imával készülnek az Istengyermekkel való találkozásra. Nem úgy mennek ehhez az oltárhoz, amely az Isteni Áldozatot hordozó szűzi öl, mint ahogy ti mentek, eltelve emberi gondokkal a lelketekben.

Ôk elfeledkeznek az alvásról és az evésrôl, felveszik legszebb ruhájukat, nem emberi hiúságból, hanem azért, hogy megtiszteljék vele a királyok Királyát. A királyi palotákban az elôkelôségek a legszebb ruháikat használják. Nemde nekik is ünnepi ruhában kellett ehhez a Királyhoz menniük? Van-e ennél nagyobb ünnep?

Ó, távoli földi országukban gyakran kellett díszbe öltözniük a hozzájuk hasonló emberek kedvéért, azért, hogy ünnepeljék és megtiszteljék ôket. Illô akkor, hogy megalázzák magukat a Legfelsôbb Király lábánál, és letegyék oda bíborukat, ékszereiket, selymeiket. Leteszik a legkedvesebb kis lábacskák elé a föld szöveteit, a föld drágaköveit, a föld nemesfémeit. Ô alkotta ezeket, hogy a földnek ezek a dolgai is imádják Teremtôjüket. És boldogok lennének, ha a gyermek megparancsolná nekik, hogy terüljenek el a földön, és alkossanak élô

szônyeget gyermeki lábai számára, és rajtuk járhasson az, aki elhagyta a csillagokat értük, akik pornak számítanak.

Alázatosak, és nagylelkűek. És engedelmesek ,,a Magasból jövô szó" iránt. Ez a szó megparancsolta nekik, hogy ajándékokat vigyenek az Újszülöttnek. És ôk ajándékokat hoznak. Nem mondják: ,,Ô gazdag, nem szorul rá. Isten és nem ismer halált". Engedelmeskednek. Ôk az elsôk, akik segítik szegénységében Üdvözítôjüket. Milyen gondviselésszerű ez az arany azok számára, akik holnap menekülni fognak! Milyen jelentôségteljes ez a gyanta annak számára, akit hamarosan megölnek! Milyen kedves ez a tömjén annak, akinek éreznie kell majd az emberi bűn visszataszító bűzét, amely elárad az ô végtelen tisztasága körül!

Alázatosak, nagylelkűek, engedelmesek és tiszteletteljesek egymás iránt. Az erény mindig újabb erényt szül. Az Isten iránt gyakorolt erényekbôl, íme, a felebarát iránti erények származnak. Tisztelet, amely utána szeretetté lesz. A legidôsebbnek engedik át, hogy mindnyájuk nevében beszéljen, hogy ô fogadja elôször az Üdvözítô csókját, ô tarthassa elôször az ô kis kezét. A többiek még láthatják ôt, de ô nem. A legidôsebb van legközelebb az Istenhez való visszatéréshez. Meglátja majd ezt a Krisztust annak fájdalmas halála után, és követni fogja ôt a megváltottak seregében, amikor visszatér a mennybe. De nem fogja többé látni ôt ezen a földön. Akkor útjára megmarad neki ennek a kis kéznek a melege, amelyet az ô már ráncos kezébe tett.

A többiek nem irigylik ôt, sôt, még inkább tisztelik az öreg bölcset. Biztosan jobban megérdemelte ezt, mint ôk. Az Istengyermek tudja ezt. Még nem beszél ô, az Atya Igéje, de cselekedete már beszédes.

Gyermekeim, még két tanulságot tartalmaz ez a látomás. József magatartása, aki tudja, hol az ô helye. Ô a Tisztaság és a Szentség ôrzôje és védôje, de nem sajátítja ki az ezzel járó jogokat. Mária az, aki Jézusával fogadja a hódolatot és ôhozzá beszélnek. József örvendezik ezen, és nem bántja, hogy az ô szerepe másodlagos. József igaz ember: AZ IGAZ. És ô mindig igaz. Ebben az órában is. Az ünneplés nem száll a fejébe. Alázatos marad és igaz.

Boldog az adományok miatt. Nem magára gondol, hanem arra, hogy azokkal kényelmesebbé tudja tenni Jegyesének és kedves gyermekének életét. Józsefben nincs fukarság. Ô munkás, és továbbra is dolgozni

fog. Azért, hogy övéi, szerettei jól, kényelmesen élhessenek. Sem ô, sem a bölcsek nem tudják, hogy az ajándékok a menekülést és a számkivetést fogják szolgálni, amelyben a vagyon eltűnik, mint a széltôl szétkergetett felhô. És segíteni fogják ôket visszatérésük után, amikor mindent elvesztettek, munkaadóikat és bútoraikat, és csak a házuk falai maradnak meg, amelyeket Isten védelmez, mert az Ige ott lett Testté.

József alázatos. Ô, aki Istennek és Isten Anyjának és a Magasságbeli jegyesének az ôrzôje, fogja a kengyelt Istennek e szolgái részére. Ô egy szegény ács, mert az emberi erôszakosság megfosztotta Dávid örököseit királyi tulajdonuktól. De mindig királyi származású, és megvannak benne a királyi vonások. Róla is el lehet mondani: ,,Alázatos volt, mert valóban nagy volt."

Végül egy kedves, sokatmondó tanítás.

Mária fogja meg Jézus kezét, aki még nem tud áldást adni, és irányítja ôt ebben a szent mozdulatban.

Mindig Mária az, aki Jézus kezét fogja és irányítja. Most is. Most már tud Jézus áldást adni. Azonban néha fáradtan leesik átszúrt keze, amelyben nem bíznak, mert tudja, hogy hiábavaló lenne áldást osztania vele. Ti tönkreteszitek az én áldásomat. Máskor azért hanyatlik le a keze, mert ti átkoztok engem. És akkor Mária megcsókolja azt, és ezzel elveszi a méltatlankodást ettôl a kéztôl. Ó, Anyám csókja! Ki tud ellenállni ennek a csóknak? És akkor megfogja finom ujjaival, amelyek oly szeretetteljesen parancsolók, a csuklómat, és kényszerít engem az áldásra. Nem tudom visszautasítani Anyámat! Az embereknek azonban hozzá
kell menniük, hogy ô közbenjárjon értük.

Ô az én Királynôm, elôbb, mint a tietek, és az ô irántatok való szeretete oly nagy, hogy azt senki sem tudja elképzelni. És ô, szavak nélkül, könnyeinek gyöngyeivel és keresztem emlékével, amelynek jelét rajzolja ki a levegôben kezemmel, könyörög értetek, és figyelmeztet engem: ,,Üdvözítô vagy! Üdvözíts!"

Íme, gyermekeim, ,,a hit jóhíre" a bölcsek látogatásának jelenetében. Gondolkodjatok el ezen és kövessétek ôket, javatokra válik!

==========
==========
Menekülés Egyiptomba

Éjszaka van. József a kis szobájában alszik. Nyugodtan pihen, mint az, aki kifáradt a becsületes munkában.

Álmában mosolyog, mint akinek valami kellemes látomásban van része. Aztán mosolya szomorúságra változik. Mélyen felsóhajt, mint akinek nyomasztó gondja van, és hirtelen felébred.

Felül az ágyban, megdörzsöli a szemét és körülnéz. Az ablakra néz, ahol beszűrôdik a holdsugár. Még éjjel van, de ô felveszi a ruháját, amit az ágy lábához tett le.

Bekopog a mellette lévô szoba ajtaján. Kezében lámpással belép a hívó hangra. Ez a szoba alig nagyobb az övénél. Egy ágy van benne, mellette bölcsôvel, amelynél már ég egy lámpás. Mária a bölcsô mellett térdel és imádkozik virrasztva nyugodtan alvó fia mellett.

-- Nem alszol? -- kérdi József halk, csodálkozó hangon. -- Talán Jézus nem érzi jól magát?

-- Ó, nem, ô jól van. Imádkozom. Majd később alszom. Miért jöttél, József? -- Mária térdenállva marad, miközben beszél.

József nagyon halkan beszél, hogy ne ébressze fel a gyermeket, de izgatottan.

-- Azonnal el kell mennünk innen... Készítsd el a ládát és egy zsákot mindazzal, amit csak beléjük tudsz tenni. Én elkészítem a többit, amennyit el tudok vinni... Hajnalban elmenekülünk. Már elôbb is indulnánk, de beszélnem kell a ház úrnôjével...

-- De miért ez a menekülés?

-- Utána majd elmondom. Jézus miatt. Egy angyal azt mondta nekem: „Vedd a gyermeket és anyját, és menekülj velük Egyiptomba!" Ne veszítsünk idôt! Megyek elkészíteni, amit tudok.

Nem szükséges mondani, hogy Mária nem vesztegeti az idôt. Amint hallja, hogy az angyal Jézusról és menekülésrôl beszélt, felfogja, hogy gyermeke veszélyben van. Feláll, arca a viasznál is fehérebb. Aggódva szívére szorítja a kezét. Azonnal csomagolni kezd.

Aggodalma ellenére sem veszíti el a fejét. Gyorsan, de rendszerezve tesz mindent. Valahányszor elmegy a bölcsô mellett, ránéz a gyermekre, aki alszik.

-- Segítsek? -- kérdi újra meg újra József, benézve az ajtón.

-- Nem, köszönöm! -- válaszolja mindig Mária.

Csak amikor megtelik a zsák, ami nehéz lehet, hívja Józsefet, hogy segítsen bekötni és leemelni az ágyról. József nem akarja, hogy Mária is emelje a zsákot, ô maga leemeli azt és a szobájába viszi.

-- Vigyük a gyapjútakarókat is? -- kérdi Mária.

-- Vigyünk mindent, amit tudunk. A többit elveszítjük. De amit lehet, vegyük magunkhoz. Hasznos lesz számunkra, mert nagyon hosszú út áll elôttünk.

József nagyon szomorúan mondja ezt. Mária mélyet sóhajtva összehajtja saját pokrócát és Józsefét is, és összeköti egy kötéllel. József mondja:

-- Itthagyjuk a paplant és a gyékényt. A szamarakat sem terhelhetjük meg túlságosan. Hosszú és nehéz lesz az utunk, részben a hegyeken, részben sivatagon keresztül. Burkold be jól Jézust! Az éjszakák nagyon hidegek a hegyekben és a sivatagban. Magamhoz vettem a bölcsek ajándékait, mert azokra szűkségünk lesz ott lenn. Minden pénzünket áldozzuk fel, hogy vehessünk két szamarat. Meg kell vásárolnunk azokat, mert nem tudjuk ôket visszaküldeni. Megyek, nem várom meg a hajnalt. Tudom, hol keressem. Te meg fejezd be az elôkészületet.

József kimegy.

Mária még összeszed néhány dolgot, utána Jézusra néz, majd kimegy és visszatér a kis ruhákkal, amelyek még vizesnek látszanak. Talán tegnap mosta ki ôket. Nincs semmi több. Körülnéz, és egy sarokban meglátja Jézusnak egy játékát, egy fából faragott kisbárányt. A fán meglátszanak Jézus kis fogainak a nyomai, és a bárány fülei egészen le vannak rágva. Mária megsimogatja az értéktelen dolgot, amely szegényes puhafából készült, de amely oly értékes számára, mert tanúskodik József szeretetérôl Jézus iránt, és gyermekérôl beszél neki. Ráteszi ezt is a bezárt ládára a többi holmi mellé.

Most már valóban nem maradt kint semmi, csak Jézus a bölcsôben. Mária arra gondol, hogy jó lesz felkészíteni az útra a gyermeket is. Odamegy a bölcsôhöz és megérinti egy kicsit, hogy felébressze, de ô csak

nyöszörög, megfordul, aztán tovább alszik. Jézus kinyitja a szájacskáját, és ásít egyet. Mária föléje hajol, és megcsókolja az arcát. Jézus felébred. Kinyitja a szemét. Látja a mamáját, rámosolyog, és felé nyújtja a kezecskéit.

-- Fölébredt a mama kincse! Itt van a tejecske. A szokottnál korábban... Ad a mama enni, aranyos, szent báránykám!

Jézus nevet és játszadozva mozgatja lábacskáját a takarón kívül, és mozgatja a kezeit is a kisdedek vidámságával, amit olyan jó látni. Kis ingecskéjében nagyon szép, rózsás, mint egy gyönyörű virág.

Mária föléje hajlik, mintegy védve ôt. Sír és mosolyog egyszerre, miközben a gyermek csicsereg a kisdedek módján olyan szavakkal, amelyeknek látszatra nincs értelmük, kivéve a köztük gyakran megismétlôdô szót: „Mama!" Csodálkozva nézi, hogy a mama sír. Egyik kezével a csillogó könnyek felé nyúl, és megsimogatja anyja arcát, majd a szívére simul, megsimogatva ôt.

Mária megcsókolja a haját, karjába veszi, leül, felöltözteti. Íme, a kis gyapjúruhát már rátette és a kis szandálokat is. Tejet ad neki, és Jézus mohón szívja mamájának jó tejét. Amikor úgy látszik, hogy jobb mellébôl már csak kevés jön, megkeresi a balt és nevet közben, felnézve a mamájára. Utána elalszik anyja ölében.

Mária csendesen feláll, és leteszi ôt ágyának paplanjára. Betakarja a köntösével. Odamegy a bölcsôhöz, összehajtja a kicsiny pokrócot. Azon gondolkodik, jó lenne magával vinni a kis matracot is, hiszen olyan kicsi! Ezt elvihetné! Odateszi a párnával együtt a ládára, és sír az üres bölcsô fölött. Szegény mama, akinek a gyermekét máris üldözik...

József visszatér.

-- Készen vagy? És Jézus is? Magadhoz vetted a pokrócát és a kis ágyát? Nem vihetjük el a bölcsôt, de legalább lesz kis matraca a szegény kicsinknek, akit halálra keresnek!

-- József! -- Mária felkiált, miközben megfogja József kezét.

-- Igen, Mária, halálra. Heródes a halálát akarja, mert fél tôle... Félti emberi országát ettôl az ártatlantól. Nem tudom mit tesz majd, amikor felfogja, hogy elmenekült, de akkor mi már messze leszünk. Nem hiszem, hogy megbosszulja magát egészen Galileáig keresve ôt. Túl nehéz lenne számára kideríteni, hogy mi galileaiak vagyunk, és még inkább, hogy Názáretbôl valók, és hogy kik vagyunk pontosan. Hacsak a sátán nem

segíti ôt, meghálálva neki, hogy oly hűséges szolgája. De ha ez történne, Isten maga fog megsegíteni minket. Ne sírj, Mária! Téged sírni látni fájdalmasabb számomra, mint az, hogy számkivetésbe kell mennünk.

-- Bocsáss meg, József! Nem magamat siratom, sem azt a csekély jót, amit elveszítek. Miattad sírok... Már oly sok áldozatot kellett hoznod! És most nem lesz többé se munkád, se otthonod. Milyen sokba kerülök neked, József!

-- Sokba? Nem, Mária. Nem kerülsz nekem sokba, te mindig megvigasztalsz engem. Mindig. Ne gondolj a holnapra! Nálunk van a bölcsek gazdag ajándéka. Az kisegít majd az elsô idôkben. Utána találok magamnak munkát. Egy becsületes és jó munkás hamarosan boldogul. Láttad
itt is. Több munkám lesz, mint amennyit el tudok végezni.

-- Biztos, de ki enyhíti majd a honvágyadat?

-- És a te honvágyadat ki enyhíti a számodra oly kedves ház után?

-- Jézus. Amíg ô velem van, velem van az, akit ott fogantam.

-- Jézus mellett én is otthon érzem magam. Velem van az én Istenem. Látod, semmit sem veszítek el abból, ami számomra mindennél értékesebb. Elég Jézust megmentenünk, és akkor semmit sem veszítettünk. Akkor sem, ha többé nem láthatnánk ezt az eget, ezt a vidéket, sem a még kedvesebb Galileát, mégis mindig mindenünk meglesz, mert ô a miénk lesz. Mária, már pirkad a hajnal. Itt az ideje, hogy üdvözöljük vendéglátónkat és levigyük a holmikat. Minden jól fog menni!

Mária engedelmesen feláll. Beburkolódzik a köpenyébe, miközben József elkészíti az utolsó batyut és kiviszi.

Mária gyengéden felemeli a gyermeket, beburkolja egy kendôbe, és a szívére szorítja. Nézi a falakat, amelyek hónapokon keresztül befogadták ôket, és egyik kezével megérinti azokat. Boldog ház, amely megérdemelte, hogy Mária megszeresse és megáldja!

Kimegy. Átmegy József kis szobáján, belép a nagy szobába. A ház úrnôje könnyezve megcsókolja ôt és üdvözli. Felemeli a kendô egyik sarkát, és megcsókolja a gyermek homlokát, miközben az nyugodtan alszik. Lemennek a külsô lépcsôn.

Alig észrevehetô módon hajnalodik. A szürkületben látják a három szamarat. A legerôsebb viszi a felszerelést, a másik kettôn nyereg van.

József jól megerôsíti a ládát az elsô hátán. Ráköti a zsákot és az ácsszerszámait. Megint üdvözlik egymást és könnyeznek, utána Mária felszáll a szamarára. Ezalatt az úrnô Jézust a karjában tartja, és ismét megcsókolja, majd visszaadja Máriának. József is felszáll.

Megkezdôdik a menekülés, miközben Betlehem még a bölcsek fantasztikus
jelenetérôl álmodik. Nyugodtan alszik, nem tudva, mi vár rá...

(1-239)

Jézus a következô magyarázatot fűzte az elôzôkhöz:

Megmutattuk neked azokat a jeleneteket, amelyek megelôzték, kisérték és követték eljövetelemet.

Tettük ezt azért, mert bár jól ismertek ezek az események, a századok folyamán azonban olyan elemek rakódtak rájuk, amelyek emberi megfontolásokból eredtek. Istent akarták jobban megdicsôíteni ezzel, és azért megbocsáthatók, de a valóságnak meg nem felelôkké tették azt, ami úgy szép, ha meghagyják a maga eredetiségében. Mert ezek nem csökkentik az én emberségemet és Anyámét, amint nem sértik istenségemet, sem Atyám
fenségét és a Szentháromság szeretetét. Amikor ezeket a dolgokat a maguk valóságában látják, még jobban ragyognak Anyám érdemei és az én tökéletes alázatosságom, valamint az Örök Úr mindenható jósága. Azért is mutattuk meg ezeket a jeleneteket, hogy természetfeletti módon magatokra alkalmazhassátok azokat, és irányt adjanak életetek számára.

A Törvény a Tízparancs, és az Evangéliumom jobban megvilágítja ezt a Törvényt, hogy szívesebben kövessétek. Ez a Törvény és ez a tanítás elégséges ahhoz, hogy szentekké tegye az embereket.

Annyira akadályoz azonban titeket ember-voltotok, hogy nem tudjátok követni ezt az utat, és elbuktok. Az emberi természet nagyon uralkodik ugyanis bennetek a lélek fölött. Vagy ha nem buktok is el, elcsüggedtek és megálltok. Azt mondjátok magatokban, és azoknak, akik az Evangéliumot idézve elôre akarnak vinni titeket: ,,De Jézus, Mária és József (és így tovább az összes szentek) nem olyanok voltak, mint amilyenek mi vagyunk. Ôk erôsek voltak, a szenvedés közepette azonnal megvigasztalódtak, és nem is nagyon szenvedtek, nem érezték a

szenvedélyek szavát. Ôk már e világon kívül éltek!"
Nem nagyon szenvedtek! Nem érezték a szenvedélyeket!
A szenvedés hűséges barátunk volt és a legkülönbözôbb módokon és nevekkel jelentkezett. A szenvedélyek... Ne használjátok helytelenül ezt a szót, s ne nevezzétek a szenvedélyeket bűnöknek, amelyek rossz utakra vezetnek titeket! Nevezzétek a titeket félrevezetô dolgokat ôszintén bűnöknek, mégpedig fôbűnöknek!
A szenvedélyeket mi is ismertük. Volt szemünk, és fülünk, láttunk és hallottunk, és a sátán táncoltatta elôttünk és körülöttünk a bűnöket, megmutatta nekünk azok szennyes működését, és megkísértett minket is sugallataival. De mi csak Istennek akartunk tetszeni akaratunkkal, és azért ez a szenny, ezek a sugallatok nem a sátántól kívánt célt érték el bennünk, hanem annak éppen az ellenkezôjét. Minél inkább fáradozott ô, mi annál inkább Isten fényébe menekültünk, megvetve a szennyes sötétséget, amelyet ô mutatott meg nekünk testünk és lelkünk szemén keresztül.
Mi ismertük a bölcseleti értelemben vett szenvedélyeket. Szerettük hazánkat, és hazánkban a mi kis Názáretünket Palesztina minden más városánál jobban szerettük. Éreztük a vágyakozást házunk, rokonaink, barátaink után. Miért ne kellett volna éreznünk ezt? De nem váltunk rabszolgává, mert Istenen kívül semminek sem szabad uralkodnia felettünk. Ezek az érzelmek jó barátaink voltak.
Anyám felkiáltott örömében, amikor körülbelül négy év múlva visszatért Názáretbe és belépett a házába. Megcsókolta a falakat, amelyek között „Igen"-je megnyitotta méhét Isten Igéjének befogadására. József örömmel üdvözölte rokonait és azok gyermekeit, akiknek száma megnövekedett és akik felcseperedtek. Örült annak, hogy polgártársai emlékeztek rá és rögtön felkeresték, hogy munkát adjanak neki. Én is örvendeztem az emberek barátságának, és Júdás árulása a lelki keresztrefeszítés gyötrelmeit okozta nekem. És mi következik ebbôl? Sem Anyám, sem József nem helyezte otthonunk vagy rokonaink szeretetét Isten akarata elé.
És én nem hallgattam el azokat a szavakat sem, amelyek alkalmasak voltak arra, hogy magamra vonják a zsidók gyűlöletét és Júdás rosszakaratát. Tudtam és megtehettem volna, hogy pénzzel megvásároljam a szolgálatukat. Nem mint a Megváltó, hanem mint a gazdag ember

szolgálatát. Én, aki megszaporítottam a kenyeret, megszaporíthattam volna a pénzt is, ha akartam volna. De nem azért jöttem, hogy az emberi vágyakat elégítsem ki. Senkiét sem. Legkevésbé azokét, akiket meghívtam. Áldozathozatalt, elszakadást, tiszta életet, alázatosságot igénylô helyzetek keresését hirdettem. Milyen Mester, milyen Igaz lettem volna, ha valakinek pénzt adtam volna, mert csak ezzel tudtam volna megtartani ôt, hogy kielégíthesse szellemi és testi érzékiségét?

Azáltal válnak naggyá az emberek országomban, hogy kicsinyekké lesznek. Aki „nagy" akar lenni, a világ szemében, az nem alkalmas arra, hogy az én országomban uralkodjék. A világ nagysága ellentétben áll az Isten Törvényével.

A világ „nagyoknak" hívja azokat, akik szinte mindig tilos eszközökkel jutottak el a „jobb helyek" elfoglalásához, és ennek érdekében zsámolyukká tették embertársaikat, hogy azokat letaposva emelkedjenek fel. „Nagyoknak" nevezik azokat, akik értenek hozzá, hogy gyilkoljanak hatalmuk birtoklása érdekében. Erkölcsileg vagy testileg gyilkolnak, és kicsikarják az állásokat és országokat és meggazdagodnak azáltal, hogy „eltulajdonítják" az egyének vagy közösségek vagyonát. A világ gyakran „nagyoknak" nevezi a bűnözôket. Nem! A „nagyság" nem a bűnözésben van. A jóságban van, a becsületességben, a szeretetben, az igazságosságban. Nézzétek csak meg „nagyjaitokat", milyen mérgezett gyümölcsöket nyújtanak nektek, amelyeket ördögi gonoszságuk belsô kertjében termeltek!

Az utolsó jelenetrôl akarok beszélni, nem törôdve a többivel. Az haszontalan lenne, mert a világ nem akarja hallani a rájuk vonatkozó igazságot. Meg akarok világítani egy idézetet, amelyet Máté Evangéliuma kétszer is említ: „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, és térj vissza Izrael földjére!" (Mt 2,13.20) És láttad, hogy Mária egyedül volt szobájában a gyermekkel.

Azok, akik szennyben élik le életüket, sokat hadakoznak Mária szülés után is megôrzött szüzessége és József tisztasága ellen, mert nem tudják elfogadni, hogy közülük valaki is felfelé tudjon szárnyalni és fénnyé tudjon válni.

Ezek a szerencsétlenek annyira megromlottak lelkükben, és annyira eladták a testüket, hogy képtelenek még elgondolni is, hogy egy hozzájuk hasonló ember tisztelni tudja a nôt, a lelket és nem a testet

látva benne, és fel tudjon emelkedni a természetfeletti légkörbe, nem az után vágyakozva, ami a testé, hanem arra, ami az Istené.

Nos, ezek, akik megtagadják a legszebbet, ezeknek a férgeknek, akik képtelenek pillangókká válni, akik képtelenek felfogni a liliom szépségét, én mondom, hogy Mária szűz volt és az is maradt, és csak lélekben jegyezte el magát Józseffel, amint kizárólag csak lélekben egyesült Isten Lelkével, és annak műve révén foganta meg az Egyetlent, akit méhében hordozott, engem, Jézus Krisztust, Isten és Mária egyszülöttjét.

Ez nem olyan hagyomány, amely csak később keletkezett a Boldognak szeretetteljes tiszteletébôl, aki Anyám volt. Ez az elsô idôktôl fogva ismert igazság volt.

Máté nem évszázadokkal késôbb született. Ô Mária idejében élt. Nem erdôkben élô szegény tudatlan volt, aki könnyen elhisz minden kitalált mesét. Egy vámhivatalnok volt, amint ma mondjátok, egy vámos, amint mi neveztük annak idején. Értett ahhoz, hogy meglásson, meghalljon, megértsen dolgokat, hogy szétválassza az igazat attól, ami nem igaz. Máté nem a harmadik egyéntôl hallotta a dolgokat, hanem Mária ajkáról jegyezte fel, akit kikérdezett, mert erre ösztönözte a Mester és az igazság iránt érzett szeretete.

Nem hiszem, hogy azok, akik tagadják Mária szüzességét, feltételeznék, hogy Mária hazudott. Maguk a rokonaim hazudtolták volna meg ôt, ha más gyermekei lettek volna. Jakab, Júdás, Simon és József Mátéval együtt tanítványaim voltak. Ezek könnyen összehasonlíthatták volna a változatokat, ha különféle változatok lettek volna. Azt mondja: „Vedd anyját." Elôbb azt mondta: „A Józseffel eljegyzett Szűz," „József jegyese". (Mt 1,16.18)

Ne mondják nekem ezek, hogy egy zsidó szólásmód volt, mert a „feleség" szó rosszul hangzott volna! Nem. Ti, akik tagadjátok a tisztaságot, a Könyvben az elsô szavaknál ezt olvashatjátok: „... és egyesül feleségével" (Ter 2,24) „Társának" nevezi a házasság érzéki beteljesítésétôl kezdve, és utána „feleségének" a különbözô fejezetekben. És így beszélnek Ádám fiainak asszonyairól is. Sárát Ábrahám feleségének nevezik: „Sára a te feleséged". (Ter 17,15) És: „Vedd feleségedet és két lányodat" -- mondja Lótnak. (Ter 19,15) és Rut könyvében ezt mondja: „Megkaptam feleségül Rutot" (Rut 4,10) (Még

több példa szerepel az Ó- és Újszövetségbôl.)
Az angyal, amikor azt mondta: „a gyermeket és anyját", megmutatja nektek, hogy Mária igazi anyja volt, de nem volt József felesége. Mária mindig „a Szűz, aki el volt jegyezve Józsefnek." Ez ennek a látomásnak utolsó tanítása. És ez a dicsfény ragyog Mária és József feje fölött. A sértetlen Szűz. Az igaz és tiszta férfi. Két liliom, akik körül csak a tisztaság illata növekedett.

(1-245)
==========
==========
A Szentcsalád Egyiptomban

Egy kis ház, sík területen. A távolból idelátszik egy piramis. A terület egészen fehér. A ház olyan, amilyenben nagyon szegény emberek laknak. A falak épphogy be vannak vakolva, egy réteg mész fedi ôket. A kis háznak két ajtaja van, közel egymáshoz, amelyek két helyiségbe vezetnek. Gyenge kerítés veszi körül a házat, amely legfeljebb kóbor kutyákat és macskákat tart távol, de a rablók ellen nem ad védelmet. De ki akarna betörni oda, ahol szemmel láthatólag még árnyéka sincs a gazdagságnak? A ház mellett egy erôteljes, virágzó jázmin és egy rózsatô, amelyet türelmesen gondoztak a száraz talaj ellenére. Van egy fa is, ez ad némi árnyékot a háznak és a kiszáradt talajnak. A fához odakötöttek egy fehér-fekete kecskét, amely a földre vetett ágakat rágcsálja.
Közelében, egy földre terített gyékényen ott van a gyermek Jézus. Kétévesnek látszik, legfeljebb két és fél évesnek. Játszik néhány faragott fadarabbal, amelyek juhoknak vagy lovaknak látszanak és néhány fehér forgáccsal, amelyek kissé meg vannak csavarodva, mint az aranyos hajfürtök. Kis kezecskéivel igyekszik rátenni ezeket a nyakörveket a kis állataira.
A kisfiú jóságos és vidám. Nagyon szép. A szeme eleven, ragyogó, élénk kék. Ruhája hosszú ingecskéhez hasonlít, fehér, könyökig érô ujjakkal. Lábán most nincs semmi. Az apró szandálok a gyékényen vannak, azok is játékszerül szolgálnak a gyermeknek, aki kis kocsiként húzatja

az egyik szandált két állatával. A szandálok nagyon egyszerűek, egy talp és két szíj, amelyek közül az egyik a saroktól indul ki, a másik az orrától. Az, amelyik az orrából indul ki, később kettéágazik. Egyik része átmegy a sarokból kiinduló szíjon levô lyukon, majd pedig összeköthetô a másik ággal, kört alkotva a bokánál.

Kissé odébb a fa árnyékában Mária szô, egy falusi szövôszéken, és vigyáz a gyermekre. Mária feje fedetlen, látszik, hogy a haja középen van elválasztva. Tunikája mályvaszínű, rózsaszín és lila keveréke. Ruhájának ujja hosszú és szűk. Nincs rajta semmi díszítés. Mária nagyon szép, arckifejezése kedves. Húszévesnek látszik. Odamegy a gyermekhez, felteszi a lábára a kis szandált és gondosan megköti. Utána megsimogatja és megcsókolja a fejét és a szemét. A gyermek mond neki valamit csicsergô hangján. Utána Mária visszatér a szövôszékhez, betakarja azt egy terítôvel, veszi a széket, amelyen ült, és beviszi a házba. A gyermek követi ôt tekintetével.

A nap lemenôben van és vörös fénye a piramis mögül elárasztja a homokos tájat. Mária visszatér, kézen fogja Jézust, és felállítja a gyékényre. Jézus minden ellenállás nélkül engedelmeskedik. Közben a mamája összeszedi a játékokat és a gyékényt, és beviszi a házba. Jézus a kecskéhez megy és átöleli a nyakánál. A kecske mekeg és orrával Jézus vállát dörzsöli.

Mária visszatér. Most hosszú fátyol van a fején és egy kancsó a kezében. Kézen fogja Jézust és együtt mennek el ketten a házak között kanyargó úton. A kútnál megállnak, mintha Mária várna valakit. Az úton feltűnik József, bal vállán valami fűrészfélével és gyaluval, kezében mesterségének egyéb szerszámait tartva, amelyek némileg különböznek a ma használatos szerszámoktól. Úgy látszik valakinek a házában dolgozott, s onnan tér vissza. Amint észreveszi Jézust és Máriát, meggyorsítja lépteit. Körülbelül negyvenévesnek látszik. Ruhája gesztenyebarna, nem nagyon hosszú, könyékig érô ujjakkal. Derekán bôrszíj. Munkásruha. Lábán szandál, bokájánál megkötve.

Mária mosolyog, a gyermek pedig örömmel kiált fel, és feléje tárja szabad kezét. Amikor József odaér, egy gyümölcsöt nyújt neki, ami almához hasonló. Mária átveszi Józseftôl a szerszámokat, hogy ô szabadon átölelhesse a gyermeket. József leguggolva várja Jézust, kitárva kezeit. A gyermek otthagyja mamáját, és József karjaiba fut. A

nyakába ugrik. Ô megcsókolja, Jézus meg viszonozza. Nagyon kedves, szeretetteljes jelenet.

Utána József feláll, balkezébe veszi szerszámait, jobbkarjában pedig tartja a kis Jézust. Elindul a házuk felé. Közben Mária a kúthoz megy, hogy megtöltse kancsóját.

Amikor beér a házuk udvarába, József leteszi a gyermeket, fogja Mária szövôszékét, és beviszi a házba. Utána megfeji a kecskét. Jézus mindezt figyelmesen nézi, s azt is, miként zárja be József a kecskét egy kis ólba, amely a ház oldalánál van.

Leszáll az éj. A vörös napnyugta ibolyaszínűvé válik a homok felett, sugarai remegnek a hôségtôl. A piramis sötétebbnek tűnik.

József belép a házba, abba a szobába, amely egyúttal műhely, konyha és ebédlô. Van egy másik helyiség is, amely alvásra szolgál. Egy alacsony tűzhelyen ég a tűz. Van ott egy gyalupad, egy kis asztal támla nélküli székkel, néhány polc edényekkel és két olajmécsessel. Egy sarokban áll Mária szövôszéke. Minden nagyon tiszta, és mindenütt nagy rend uralkodik. Nagyon szegényes lakás, de a lehetô legtisztább. Ruháik is mindig szerények, egyszerűek és tiszták, ami szinte úri modor.

Mária visszatér a kancsóval. Bezárják az ajtót. Az éj hirtelen beállt. A szobát egy lámpás világítja meg, amit József gyújtott meg, és gyalupadjára tette, amely fölé hajolva még dolgozik valamin, miközben Jézus kezével a gyalupadhoz támaszkodva, felemelt fejjel figyeli, mit csinál József.

Utána imádkoznak és asztalhoz ülnek. Természetesen nem vetnek keresztet, de imádkoznak. József mondja az imát és Mária válaszol rá. Valami zsoltár lehet. (A látnok nem érti a nyelvét.)

Most a mécses az asztalon van. Jézus Mária ölében ül, és a kecsketejet issza, amibe Mária kis kenyérdarabokat márt bele. Kis kerek cipóból töri le ezeket, amelynek héja és belseje is sötét. Rozs és árpa keverékébôl készült kenyérnek látszik. Héja hamuszürke. József kis sajtot eszik sok kenyérrel. Utána Mária leülteti Jézust egy mellette lévô székre, és fôtt zöldségeket hoz az asztalra. Ad belôle Józsefnek, és utána ô is eszik. Jézus nyugodtan harapdálja az almáját és nevet, miközben látszanak apró fehér fogacskái. A vacsora olajbogyó- vagy datolyaszerű gyümölccsel fejezôdik be. Bort nem isznak. Ez a szegény emberek vacsorája.

De oly nagy béke uralkodik ebben a szobában, amilyet a legpompásabb királyi palotában sem lehet látni. És micsoda összhang!

(1-250)

Jézus később a következô magyarázatot fűzte az elôzô látomáshoz:

-- Az, amit láttál, megtanít téged és másokat is az alázatosságra, az Isten akaratában való megnyugvásra és az összhangra. Példát ad minden keresztény családnak, de fôleg azoknak, amelyek hasonló korban élnek.

Láttál egy szegény házat, egy idegen országban.

Sokan meglehetôsen jó hívônek tartják magukat, mert imádkoznak és magukhoz fogadnak engem a szentáldozásban. Imádkoznak és áldoznak saját szükségleteikért, de nem a lelkekért és nem Isten dicsôségéért. Nagyon ritka ugyanis, aki nem önzô módon imádkozik. Sokan szeretnének könnyű, anyagi gondoktól mentes életet élni, a legkisebb szenvedés nélkül, jó módban, boldogan.

József és Mária gyermekükként birtokoltak engem, az igaz Istent. Nem részesültek azonban a szegények szerencséjében, akik saját hazájukban élnek, olyan vidéken, ahol ismerik ôket, ahol legalább van saját kis házuk, ahol könnyen találnak munkát és szerezhetik meg az életükhöz szükséges dolgokat. Nekik azért kellett elmenekülniük, mert én velük voltam. Más éghajlat várt rájuk, más ország, amely oly szomorú Galilea kedves vidékeivel összehasonlítva, más nyelv, más szokások. Olyan emberek között kellett élniük, akik nem ismerték ôket, és akik nem bíztak a menekültekben és az ismeretlenekben.

Meg voltak fosztva kényelmes és kedves bútoraiktól, a sok apró és szükséges dologtól, amelyek otthonukban megvoltak nekik, amelyek azonban itt, ahol a semmiség vette körül ôket, egyenesen szépeknek és feleslegeseknek látszottak, mint amelyeket csak a gazdagok engedhetnek meg maguknak. Vágyakoztak hazájuk és otthonuk és a szegényes tárgyak után, amiket otthagytak, a kis kertre, amelyet talán senki sem gondoz, a szôlôtôre, a fügére és többi hasznos fára. Itt naponta kellett gondoskodniuk a mindennapos élelemrôl, a ruhákról, a tüzelôanyagról, rólam, a gyermekükrôl, akinek nem adhatták ugyanazt a táplálékot, amit ôk ettek. Hogy fájt a szívük! A honvágy miatt, az ismeretlen holnap miatt, az emberek bizalmatlansága következtében, akik -- fôleg az elsô

idôkben -- nem adtak munkát a két ismeretlennek.
Mégis, amint láttad, abban a házban derűs lelkület, mosoly és egyetértés uralkodik. Közös erôvel igyekeztek minél szebbé tenni a nyomorúságos helyet is, hogy minél hasonlóbbá váljék ahhoz, amit elhagytak, és minél kényelmesebb legyen. Csak egyre gondolnak, rám, hogy számomra, aki az Atyától jöttem, kevésbé ellenségesnek lássék ez az ország. A hívôk és a szülôk szeretete ez, ami ezernyi gondoskodásban mutatkozik meg, kezdve a kecskétôl, amelyet csak sok órás többletmunka árán tudtak megvenni, a kis játékszerekig, amelyeket fából faragtak és a gyümölcsökig, amelyet csak nekem szántak, megtagadva maguktól a finom
falatot.
Kedves földi atyám, mennyire szeretett téged az Isten, a magasságos egek Atyaistene, és az Isten Fia, aki Üdvözítôvé lett a földön!
Ebben a házban nincs idegesség, morgolódás, elsötétült arc, nincs kölcsönös szemrehányás, és még kevésbé zúgolódás Isten ellen azért, mert nem halmozta el ôket anyagi javakkal. József nem panaszkodik Máriára, hogy ô az oka a szerencsétlenségének, és Mária nem okolja Józsefet azért, mert nem tud anyagilag jobban gondoskodni róluk. Szentül szeretik egymást, és ezért nem saját javukkal törôdnek, hanem az élettársukéval. Az igazi szeretet nem ismeri az önzést. Az igazi szeretet mindig tiszta, akkor is, ha nem olyan tökéletes a tisztasága, mint a két szűz jegyesé volt. A szeretethez társuló tisztaság magával hozza a többi erényt és azért tökéletes házaspárt alakít azokból, akik tisztán szeretik egymást.
Anyám és József szeretete tökéletes volt. Azért melegágya volt minden más erénynek és fôleg az istenszeretetnek. Mindig áldották Istent, akkor is, ha az ô szent akarata fájdalmas volt a test és a szív számára. Áldották, mert a test és a szív fölött a két szentben mindig a lélek uralkodott. Lelkük magasztalta az Urat azért, mert ôket választotta ki arra, hogy egyszülött Fiát ôrizzék.
Ebben a házban imádkoztak. Manapság nagyon keveset imádkoznak az otthonokban. Elkezditek és befejezitek a napot, munkába álltok, leültök az asztalhoz anélkül, hogy gondolnátok az Úrra, aki megengedte nektek, hogy megérjétek az új napot, elérjetek újból az estéhez, aki megáldotta fáradozástokat és módot adott nektek a kenyérkeresetre, a tűzhelyre, a

ruhákra, a fedélre, amelyek csak emberi szükségletek. Ami a jó Istentôl jön, az mindig jó. Még akkor is, ha szegényes és csekély, a szeretet ízletessé és elégségessé teszi. Ez a szeretet megláttatja veletek az örök Teremtôben a benneteket szeretô Atyát.

Ebben a házban kevéssel beérik. Akkor is így élnének, ha nem hiányozna a pénz. Azért táplálkoznak, hogy éljenek, nem pedig azért, hogy ínyüket kielégítsék a falánkok mohóságával és az ínyencek szeszélyességével, akik azért töltik meg a gyomrukat, hogy élvezzék az evést. Ezek elpocsékolják pénzüket a költséges ételekre, nem is gondolva azokra, akiknek alig van ennivalójuk, vagy egyáltalán nincs. Nem fontolják meg, hogy ha ôk mérsékelten táplálkoznának, sokakon tudnának segíteni azok éhségének csillapításával.

Ebben a házban szeretik a munkát. Akkor is szeretnék, ha bôségesen lenne pénzük, mert a munka végzésével az ember engedelmeskedik Isten parancsának, és megszabadul a bűntôl, amely szívós vadborostyánként rátekeredik a henyélôkre és megfojtja ôket. Jó a táplálék, kellemes a pihenés, megelégedett a szív, amikor valaki derekasan dolgozott. Annak a házában és lelkében, aki szereti a munkát, nem ver gyökeret a bűn sokféle fajtája. Ezek helyett virágzik a szeretet, a nagyrabecsülés, a kölcsönös tisztelet, és a tiszta légkörben növekednek a gyengéd hajtások, amelyekbôl a jövôben a szent családok származnak.

Ebben a házban uralkodik az alázatosság. Milyen lecke ez számotokra, ti kevélyek! Emberileg Máriának ezernyi oka lett volna kevélységre és arra, hogy imádtassa magát a házastársával. A nôk közül olyan sokan megteszik ezt pusztán azért, mert egy kissé műveltebbek vagy nemesebb származásúak, vagy gazdagabbak a férjüknél. Mária Istennek Jegyese és Anyja, mégis kiszolgálja házastársát, s nem szolgáltatja ki magát vele. Teljes a szeretete iránta. József a ház feje. Isten olyan méltónak tartotta ôt, hogy a család feje legyen, hogy rábízza a megtestesült Igét és a Szentlélek Jegyesét. Mégis igyekszik megkönnyíteni Mária fáradozását és munkáit, és elvégzi a legalacsonyabb házimunkákat, hogy Mária ne fáradjon ki azoktól. Még többet is tesz, s amennyire tudja, felüdíti ôt és törekszik kényelmessé tenni a házat és felvidámítani a kis kert virágaival.

Ebben a házban nagyra becsülik a rendet természetfeletti, erkölcsi és anyagi síkon egyaránt. Isten a Legfôbb Fô, ôt tisztelik és szeretik: ez

a természetfeletti rend. József a család feje, s ôt szeretik, tisztelik, engedelmeskednek neki: ez az erkölcsi rend. A ház Isten ajándéka, akárcsak a ruhák és a bútorok, Isten Gondviselése megnyilatkozik mindenben. Azé az Istené, aki gondoskodik a juh gyapjáról, a madarak tolláról, a rét füvérôl, az állatok takarmányáról, a madarak számára a magról és az ágakról, és aki a gyöngyvirág ruháját szövi. A ház, a ruhák, a bútorok kiváltják hálájukat, áldják az isteni kezet, amely azokat rendelkezésükre bocsátja. Tiszteletben tartják azokat, mint az Úr ajándékait. Nem kedvetlenek amiatt, hogy szegények, nem szidják, nem élnek vissza a Gondviseléssel: ez az anyagi rend.

Ezek a dolgok nagy leckét foglalnak magukban. Elmélkedjetek róla mindnyájan, akik most szenvedtek azért, mert oly sok dologban vétettetek Isten ellen, és ezek között olyanokban is, amelyeket a Szent Jegyesek, akik az én Anyám és atyám voltak, sohasem vétettek.

(1-256)

==========

Jézus dolgozni kezd

Jézus körülbelül ötévesnek látszik. Egyszerű, égszínkék ruhája lábszára közepéig ér. A názáreti ház kertjében játszadozik. A földbôl kis kupacokat csinál, azokra miniatűr erdôt ültet kis ágakból. Kövekbôl utat épít, és szeretne egy kis tavat is csinálni az apró dombok tövében. Fog egy törött tálat, s azt beássa egészen a pereméig, utána megtölti vízzel egy kis korsóból, amit belemárt egy tartályba, amelyet valószínűleg mosdásra vagy öntözésre használnak a kis kertben. De csak annyit ér el, hogy bevizezi a ruháját, fôleg az ujjánál. A víz kifolyik az összetört tálból, és... „a tó" kiszárad.

József megjelenik az ajtóban, és csendben figyeli egy ideig a gyermek munkáját és mosolyog. A látvány valóban mosolyt csal az arcra. Utána, hogy Jézus ne ázzon el jobban, nevén szólítja ôt. Jézus mosolyogva megfordul, és amikor meglátja Józsefet, kitárt karokkal odafut hozzá. József ruhájának egy részével megszárítja, majd megcsókolja a kis kezeket. Békésen, kedvesen beszélgetnek egymással.

Jézus elmagyarázza munkáját, játékát és a nehézségeket, amelyekbe ütközött. Egy olyan tavat akart csinálni, mint a názáreti tó. Itt fekszik Tibériás, ott Magdala, amott Kafarnaum. Ez az út, amely Kánán keresztül Názáretbe vezet. Kis bárkákat akart vízre bocsátani. Ezek a levelek bárkák, amelyekben át lehet menni a másik partra. De a víz eltűnt.

József figyelemmel hallgatja, mint valami komoly dolgot. Utána azt ajánlja, hogy holnap csinál neki egy kis tavat, de nem összetört tányérból, hanem egy kis faedénybôl, amelyet bevon gipsszel és szurokkal. Ezen Jézus majd vízre bocsáthatja kis bárkáit, amelyeket József utasítása szerint majd fából elkészíthet. Épp most hozott neki kis szerszámokat, amelyek megfelelôek lesznek számára, hogy fáradság nélkül megtanulja használni azokat.

-- Így segítek majd neked! -- mondja Jézus mosolyogva.

-- Így segíteni fogsz nekem és derék áccsá leszel. Gyere, nézd meg, mit hoztam!

Bemennek a műhelybe. József megmutat Jézusnak egy kis kalapácsot, egy kis fűrészt, kis csavarhúzókat, egy kis gyalut, amelyek egy Jézus magasságának megfelelô kis gyalupadon vannak.

-- Nézd, a fűrészeléshez így helyezi el a deszkát az ember. Így kell megfogni a fűrészt és figyelni kell arra, hogy ne érintse a fűrész az ujjadat. Próbáld meg!

És elkezdôdik a lecke. Jézus arca kivörösödik az erôlködéstôl, amint a szája szélét összeszorítva, figyelmesen fűrészel. Utána gyaluval lesimítja a kis fadarabot, ami ha kissé csámpás is, neki szépnek tűnik. József megdicséri ôt, és buzdítja, hogy türelemmel és szeretettel dolgozzon.

Mária visszatér a házba az utcáról. Megáll a küszöbön. A bentiek nem látják ôt, mert háttal állnak feléje. A mama mosolyog, amikor látja, milyen buzgón dolgozik Jézus a gyaluval, és mekkora szeretettel oktatja ôt József.

Jézus azonban úgy látszik, megérzi a mosolyt. Megfordul, és meglátja a mamáját. Odafut hozzá a félig legyalult fadarabkájával, és megmutatja neki. Mária megcsodálja, és lehajol, hogy megcsókolja Jézust. Helyreigazítja felborzolódott haját, felszárítja arcáról az izzadságot. Szeretettel hallgatja, amint Jézus megígéri neki, hogy készít majd egy

kis zsámolyt, hogy kényelmesebb legyen neki az állás, amikor dolgozik. József kezét csípôjére téve a kis gyalupad mellett áll. Figyel és mosolyog...

(1-260)

Jézus a következô magyarázatot fűzte az elôzô jelenethez
-- Azt mondják, József táplált engem. Ó, ha mint férfi, nem is volt képes tejet adni nekem, mint Mária, ô törte magát a munkában, hogy kenyeret adjon nekem, és kényelmessé tegye az életemet. Az ô kedvessége és szeretete olyan volt, mint egy igazi anyáé. Tôle tanultam meg mindent, ami egy gyermeket férfivá tesz. Egy férfinak meg kell keresnie a kenyerét. És senkinek sem volt jobb mestere, mint nekem.
Jóllehet értelmem tökéletes volt, mint Isten Fiáé, meg kell azonban fontolni és hinni kell, hogy nem akartam feltűnni koromnak nem megfelelô magatartással. Azért leszállítottam isteni értelmem tökéletességét az emberi értelem tökéletességének színvonalára. Engedelmeskedtem egy embernek, aki tanított, és szükségem volt egy tanítóra. Az, hogy gyorsan és jóakarattal tanultam, nem vette el érdememet egy embernek való engedelmességemért. Nem vette ez el annak az igaz embernek az érdemét sem, aki kis értelmemet táplálta az élethez szükséges ismeretekkel.
Még most, amikor az égben vagyok, sem felejtem el azokat a kedves órákat, amelyeket József oldalán töltöttem, aki mintegy játszva megtanított engem arra, hogy képes legyek dolgozni. És amikor rátekintek nevelôatyámra, ismét látom a kis kertet és a homályos műhelyt, és úgy tűnik nekem, hogy látom az ajtóban feltűnni a mamát, mosolyával, amely bearanyozta a helyet és boldoggá tett minket.
Mily sokat tanulhatnának a családok ettôl a két tökéletes jegyestôl, akik úgy szerették egymást, mint senki más a világon!
József volt a család feje. Az ô családi tekintélye elvitathatatlan volt. Az Isten Anyja és Jegyese mindig tisztelettel meghajolt elôtte. Az Isten Fia alávetette magát neki. Minden jó volt, amit József elhatározott. Nem volt vita, sértôdöttség, ellenállás. Az ô szava volt a mi kis törvényünk. És ennek ellenére, milyen alázatos volt! Sose élt vissza hatalmával, sose akart valami ésszerűtlent csak azért, mert ô

volt a fô. Jegyesét az ô kedves tanácsadójának tekintette. És ha mély alázatosságában az társa szolgálóleányának tekintette magát, az ô társa meg a Kegyelemmel Teljes bölcsességében fényt és irányítást kapott minden helyzetben.

Úgy növekedtem, mint egy virág két sudár fa védelmében. Ez a két szeretet összefonódott felettem, hogy megvédjen, és szeressen.

Nem, mialatt korom miatt ismeretlen volt számomra a világ, nem sírtam vissza a Paradicsomot. Az Atyaisten és a Szentlélek nem volt távol, mert Mária el volt telve velük. És velünk voltak az angyalok, mert semmi sem távolíthatta el ôket abból a házból. És azt mondhatnám, egyikük testet öltött Józsefben. Ez az angyali lélek szabad volt a test súlyától és egyedül Isten szolgálatával törôdött és az ô ügyével. Úgy szerette ôt, mint ahogyan a szeráfok szeretik. József tekintete! Békés és tiszta, mint egy csillagé, amely nem ismeri a földi vágyakat. Felüdülést és erôt jelentett számunkra.

Sokan azt gondolják, hogy én emberileg nem szenvedtem, amikor a halál kioltotta ezt a szent, ôrködô tekintetet otthonunkban. Mint Isten ismertem József boldog sorsát, és azért nem szomorkodtam távozása miatt, hiszen tudtam, hogy a limbusban való rövid tartózkodás után megnyílik majd számára az ég. De mint ember sírtam, mert a ház üres maradt, hiányzott az ô szeretetteljes jelenléte. Megsirattam elhunyt barátomat. És nem kellett-e sírnom amiatt a szentem miatt, akinek keblén aludtam kisdedkoromban, és akinek szeretetét oly sok éven keresztül élveztem?

Megjegyzem végül a szülôk számára, hogy József minden pedagógiai segítség és kiképzés nélkül értett ahhoz, hogy engem derék munkássá neveljen.

Alig érkeztem el abba a korba, amelyben már kezelni tudtam a szerszámokat, nem engedte, hogy tétlenül henyéljek, hanem munkába állított. És Mária iránti szeretetem volt az elsô segítségem, ami munkára ösztönzött. A mama számára hasznos tárgyakat kívántam készíteni. Íme, így mélyült el bennem a mama iránti köteles tisztelet, amelynek minden gyermekben meg kell lennie. Erre a tiszteletteljes és szeretetteljes ösztönzésre támaszkodott a jövendô ács kiképzése.

Hol vannak most a családok, amelyekben a kicsinyekkel megszerettetik a munkát, mint eszközt, amellyel kedveskedhetnek szüleiknek? A mai

gyermekek zsarnokai az otthonnak. Keményszívűek, közömbösek, szüleik iránt, akiket szolgáiknak tekintenek. Rabszolgáiknak. Nem szeretik ôket, és azok se igen szeretik ôket. Mert miközben lobbanékony zsarnokokká teszik gyermekeiket, eltávolodnak tôlük szégyenletes közömbösségükkel.

Mindenki befolyásolta gyermekeiteket, csak ti nem, huszadik század szülôi! Befolyásolja ôket a dajka, a tanító, az egyetem, ha gazdagok vagytok. Befolyásolja ôket a társ, az utca, az iskola, ha szegények vagytok. Csak ti nem. Ti, anyák, csak megszülitek ôket, s ez elég nektek. Ti, apák ugyanezt teszitek. De egy gyermeknek nemcsak teste van. Értelme, szíve, lelke is van. Higgyétek el tehát, hogy senkinek se inkább kötelessége és joga alakítani ezt az értelmet, ezt a szívet, ezt a lelket, mint az apának és az anyának.

A család létezik és léteznie kell. Nincs az az elmélet vagy haladás, amely le tudná rombolni ezt az igazságot anélkül, hogy pusztulást ne okozna. Ha a család intézményét szétmorzsolják, akkor elkerülhetetlen, hogy a jövô férfiai és nôi mind romlottabbakká ne váljanak, és mind nagyobb pusztulást ne idézzenek elô. Igazán mondom nektek, hogy jobb lenne, ha többé nem házasodnának és nem lennének többé gyermekek a földön, mint az, hogy a családokban még annyi egység se legyen, mint amennyi a majmok törzsei között van. Nincs szükség az olyan családokra, amelyek nem az erény, a munka, a szeretet, a vallás iskolái, hanem ahol zűrzavar uralkodik, ahol mindenki úgy él, mint a fogaskerekek, amelyek többé nem kapcsolódnak egybe, s amelyek végül összetörnek.

Csak törjetek, zúzzatok, majd meglátjátok annak gyümölcsét, ha összetöritek a társadalmi életnek azt a legszentebb formáját, és majd szenvedni fogtok miatta! Csak folytassátok, ha akarjátok! De ne siránkozzatok, ha ez a föld mindinkább pokollá válik, szörnyek lakóhelyévé, akik felfalják a családokat és a nemzeteket. Ti akarjátok!

(1-263)

==========

Mária iskolája

Mária szobája József műhelye mellett van. A műhelybôl kihallatszik a fáradhatatlan munka zaja. Mária szobájában csend van. Mária varr valamit, ami úgy látszik egy köntös lesz József számára. A nyitott ajtón keresztül ki lehet látni a kertbe, ahol szép virágok vannak. Egy fa alatt Jézus játszik két gyermekkel, akik körülbelül egyidôsek vele. Az egyik fekete hajú, a másik sötétbarna. Kis kocsikkal játszanak, amelyek tele vannak különféle árukkal: levelekkel, kavicsokkal, forgáccsal, fadarabokkal. Az egyik az eladó, a másik a vevô. Jézus a mamája számára vásárol dolgokat, s hol ezt, hol azt viszi be neki a szobába. Mária mosolyogva veszi át tôle a szerzeményeket.

Utána mást játszanak. A két gyermek közül az egyik azt ajánlja:

-- Játsszunk kivonulást Egyiptomból! Jézus lesz Mózes, én Áron, te... Mária.

-- De én fiú vagyok!

-- Az nem számít, egyre megy. Te vagy Mária és táncolni fogsz az aranyborjú elôtt, ami az a méhkas lesz ott.

-- Én nem táncolok. Férfi vagyok, és nem akarok egy nô lenni. Hűséges vagyok, és nem akarok táncolni egy bálvány elôtt.

Jézus közbeszól:

-- Nem ezt fogjuk eljátszani, hanem azt, amikor Józsuét megválasztják Mózes utódjául. Így nem lesz benne a bálványimádás csúnya bűne, és Júdást kielégíti, hogy férfi lesz és az én utódom. Ugye, így szerinted is jó lesz?

-- Igen, Jézus. De akkor neked meg kell halnod, mert Mózes meghal utána. Én nem akarom, hogy te meghalj! Te, aki mindig jót akarsz nekem.

-- Mindenki meghal... de én halálom elôtt megáldom majd Izraelt, és mivel csak ti vagytok itt, bennetek áldom meg egész Izraelt.

Ezt elfogadják. De utána felmerül egy kérdés. Az, hogy Izrael népének, miután oly nagy utat tettek meg, voltak-e még kocsijai, amelyekkel kijöttek Egyiptomból. Ellenkezô véleményen vannak. Máriához futnak.

-- Mama, én azt mondom, hogy az izraelitáknak még voltak kocsijaik. Jakab azt mondja, nem voltak. Júdás nem tudja, kinek adjon igazat. Te mit mondasz?

-- Igen, fiam, a nomád népnek még voltak kocsijaik. Amikor megálltak valahol, megjavították azokat. Azokra szálltak fel a gyengébbek, és

azzal szállították az élelmet és az egyéb dolgokat, amelyekre a népnek nagy szüksége volt. Kivéve a Szövetségszekrényt. Azt kézben vitték, minden egyebet kocsikkal.

A kérdés megoldódott. A gyermekek elmennek a kert végébe, és onnan zsoltárokat énekelve jönnek a ház felé. Jézus megy elôl, és énekli a zsoltárokat. Utána megy Júdás és Jakab egy talicskát hordozva, amit elôléptetnek Szövetségszekrénynek. De mivel nekik kell játszaniuk a nép szerepét is Áron és Józsue szerepén kívül, kioldott övükhöz kötöttek más apró kocsikat is, s azokat lábukhoz kötve húzzák maguk mögött, mintha igazi szereplôk lennének. Végigmennek a lugason, elmennek az ajtó elôtt, ahol Mária szobája van, és Jézus azt mondja:

-- Mama, üdvözöld a Szövetségszekrényt, amely itt elhalad!

Mária mosolyogva feláll, és meghajlik a fia elôtt, aki elhalad a napfénytôl ragyogva.

Jézus megáll a domb elôtt, amely a kert szélén, a barlang felett emelkedik. Felmegy rá, és beszél... Izraelhez. Beszél Isten parancsairól és ígéreteirôl, kijelöli Józsuét vezérül, és magához hívja ôt. Utána egy táblácskát kér (egy nagy fügefalevelet adnak neki), és arra felírja az éneket, majd felolvassa. Nem az egészet, de jó részét, is valóban úgy látszik, mintha a levélrôl olvasná. Utána elbúcsúzik Józsuétôl, aki sírva átöleli és feljebb megy, egészen a kiemelkedés tetejéig. Ott megáldja egész Izraelt, azaz a két földre borult fiút, utána elterül a füvön, behunyja a szemét és... meghal.

Mária, aki az ajtónál maradt, mosolyogva, amikor látja, hogy Jézus a földön marad, mereven, felkiált:

-- Jézus, Jézus! Kelj fel! Ne maradj úgy! Mamád nem akar halottnak látni téged!

Jézus mosolyogva feláll, hozzá fut, és megcsókolja ôt. Jön Jakab és Júdás is. Mária ôket is megsimogatja:

-- Hogyan tudott Jézus visszaemlékezni arra az oly hosszú és nehéz énekre, és mindezekre az áldásokra? -- kérdi Jakab.

Mária mosolyog, és egyszerűen azt válaszolja:

-- Nagyon jó emlékezete van, és nagyon figyel, amikor olvasok neki.

-- Én az iskolában figyelek. De utána elálmosít a sok panaszkodás... Akkor sose fogom megtanulni?

-- Légy nyugodt, meg fogod tanulni.

Kopogtatnak az ajtón. József gyorsan átmegy a kerten, a szobán, és ajtót nyit.
-- Béke veled, Mária, Alfeus felesége!
-- És veled is, és áldás!
József testvére jött a feleségével egy parasztkocsin, amelyet erôs szamár húz. Megálltak az úton.
-- Jól ment minden?
-- Jól. A gyerekek?
-- A kertben vannak Máriával.
De a gyermekek már futnak is, hogy üdvözöljék a mamájukat. Mária is jön, kézen fogva Jézust. A rokonok megcsókolják egymást.
-- Jól viselkedtek?
-- Nagyon jól, és nagyon kedvesek. A rokonok mind jól vannak?
-- Mind. Üdvözölnek titeket, és sok ajándékot küldenek Kánából. Tojást, almát, sajtot, olajbogyót és mézet. És... József, valóban megtaláltam azt, amit Jézus számára kívántál. A kocsin van, abban a kerek kosárban.
Alfeus felesége nevet. Lehajol Jézushoz, aki nagy szemekkel néz rá. Megcsókolja ôt, és megkérdi:
-- Tudod-e, mit hoztam neked? Találd ki!
Jézus gondolkodik, de nem találja ki. Azt hiszem, szándékosan teszi, hogy megörvendeztesse Józsefet, aki meg akarja ôt lepni. József belép, hozva a kerek kosarat. Leteszi a földre Jézus elé. Elvágja a zsinórt, ami a fedelet lekötve tartja, felemeli... Egy teljesen fehér bárányka!
Egy valódi gyapjúköteg alszik a tiszta szénán...
Jézus csodálkozva és boldogan felkiált: ,,Oh!", és a kis állat felé ugrik, de aztán megfordul, Józsefhez fut, aki még a föld felé hajlik. Megöleli, megcsókolja ôt hálálkodva.
Az unokatestvérek csodálkozva nézik a kis állatot, amelyik felébred, és felemeli rózsaszínű orrocskáját, és béget a mamáját keresve. Kiveszik ôt a kosárból, és adnak neki egy maroknyi lucernát. Rágni kezdi, s közben szelíd szemeivel körülnéz. Jézus mondogatja:
-- Az enyém! Van nekem báránykám! Atyám, köszönöm!
-- Nagyon tetszik neked?
-- Ó, nagyon! Fehér, tiszta... egy bárányka... ó!
És átöleli a bárányka nyakát, szôke fejét annak fejére teszi, és úgy

áll ott boldogan.
-- Nektek is hoztam kettôt -- mondja Alfeus a gyermekeinek. -- De azok sötétek, mert ti nem vagytok olyan rendszeretôk, mint Jézus, és nem tartanátok olyan tisztán, ha fehér lenne. Ez lesz a ti nyájatok, s együtt legeltethetitek. Így nem lézengtek többé az úton köveket dobálva ti ketten, kis kópék!
A gyerekek odafutnak a kocsihoz és nézik a két másik állatot, amelyek inkább feketék, mint fehérek.
Jézus az övénél marad. Elviszi a kertbe, inni ad neki. A kis állat úgy követi ôt, mintha mindig ismerte volna. Jézus elnevezi ,,Hó"-nak. Hó ünnepélyesen béget, mintegy válaszolva neki.
A vendégek asztalhoz ülnek. Mária felszolgálja nekik a kenyeret, az olajbogyót és a sajtot. Tesz oda egy kancsó italt is, talán mézes víz vagy almabor lehet benne. Látom, hogy világossárga színe van. Beszélgetnek egymással, miközben a gyermekek játszanak a három állattal, amelyeket Jézus együtt akar látni, hogy a többieket is megitassa és elnevezze.
-- Júdás, a tiedet ,,Csillag"-nak fogjuk nevezni, mert az a jel van a homlokán. A tiedet pedig ,,Láng"-nak, mert olyan színe van, mint a halódó avarfüvek lángjának.
-- Elfogadjuk.
-- Remélem, hogy ezzel megoldódik a gyerekek közötti viszálykodás -- mondja Alfeus. -- A te ötleted volt, József, ami megvilágított engem. Azt mondtam: ,,Testvérem egy kis állatot szeretne Jézus számára, hogy játsszon vele. Én veszek kettôt ezeknek a kisgyerekeknek, hogy egy kicsit megnyugodjanak, és ne legyen mindig baj a többi szülôvel a betört fejek és a felsebzett térdek miatt. Egy kis iskola, egy kis idô az állatokkal meg fogja nyugtatni ôket." De ebben az évben Jézust is iskolába kell küldened. Itt az ideje!
-- Én sose fogom iskolába küldeni Jézust -- mondja Mária határozottan. Nemigen lehet hallani, hogy így beszél, fôleg, mielôtt még József megszólalhatott volna.
-- Miért? A gyermeknek tanulnia kell, hogy annak idején képes legyen megfelelni a nagykorúak vizsgáján...
-- A gyermek tudni fogja, amit tudnia kell. De iskolába nem megy. Ez el van döntve!

-- Te leszel az egyetlen Izraelben, aki így tesz!
-- Az egyetlen leszek, de így fogok tenni, igaz, József?
-- Ez igaz. Nincs szüksége Jézusnak arra, hogy iskolába járjon. Mária a templomban nevelkedett, és igazi doktor a Törvény ismeretében. Ô lesz a tanítónôje. Így akarom én is.
-- Ti elkényeztetitek a gyermeket.
-- Ezt nem mondhatod. Ô a legjobb Názáretben. Sose hallottad sírni, akaratoskodni, megtagadni az engedelmességet, tiszteletlenül beszélni.
-- Ez így van. De milyen lesz, ha továbbra is elkényezteted?
-- Nem elkényeztetés, ha valaki magánál tartja a gyermekét. Ez a józan szeretet és a jó szív jele. Mi így szerettük Jézusunkat, és mivel Mária a legképzettebb tanítónô, ô fogja tanítani Jézust.
-- És amikor felnô, Jézusod egy kisasszony lesz, aki még a légytôl is fél.
-- Nem lesz az. Mária erôs asszony, és ért a férfias neveléshez. Én sem vagyok hitvány, és tudok példát adni a férfiasságra. Jézusnak nincsenek testi vagy erkölcsi fogyatékosságai. Biztos lehetsz arról, Alfeus, hogy ô nem fog szégyent hozni a családra. És miután elhatároztam, ez így lesz.
-- Mária határozta el, és te...
-- És ha így lenne? Nem szép, hogy ketten, akik szeretik egymást, készek arra, hogy ugyanúgy gondolkodjanak és ugyanazt akarják, mert kölcsönösen az egyik felkarolja a másik kívánságát és magáévá teszi? Ha Mária valami ostobaságot akarna, azt mondanám: „Nem!" De bölcsességgel teljes dolgokat kér, és én helyeslem, magamévá teszem. Úgy szeretjük egymást, mint az elsô napokban... és így fogunk tenni, amíg csak élünk. Ugye, Mária?
-- Igen, József. És sose történjék meg, de ha egyikünk meghalna a másik elôtt, még akkor is szeretni fogjuk egymást.
József úgy simogatja Mária fejét, mintha a kisleánya lenne, ô meg nyugodt és szeretetteljes szemmel néz rá. Alfeus felesége közbeszól:
-- Valóban igazatok van. Bárcsak én is jó tanító lennék! Az iskolában jót és rosszat tanulnak a gyermekeink. Otthon csak jót. De én nem vagyok erre képes... Ha Mária...
-- Mit akarsz mondani, rokonom? Mondd ki szabadon! Tudod, hogy szeretlek téged, és örülök annak, ha javadra lehetek.

-- Azt mondtam... Jakab és Júdás csak kissé idôsebbek Jézusnál. Már iskolába járnak... de mit tudnak? Ezzel szemben Jézus már jól ismeri a Törvényt... Szeretném... ha megkérhetnélek arra, hogy tartsd magadnál ôket is, amikor Jézust tanítod. Azt gondolom, jobbak és képzettebbek lennének. Végül is unokatestvérek, és úgy szeretik egymást, mint a testvérek, igazán... olyan boldog lennék!

-- Ha József akarja, és a te férjed is, én kész vagyok rá. Egynek vagy háromnak beszélni egyre megy. Öröm ismét végigmenni az egész Szentíráson. Jöjjenek csak!

A három gyermek, akik csendben bejöttek, hallgatóznak, és várják a döntést.

-- El fognak keseríteni téged, Mária -- mondja Alfeus.

-- Nem. Velem mindig jók. Ugye jók lesztek, ha én tanítalak titeket?

Mind a kettô odafut, az egyik a jobbjára, a másik a baljára. A vállára teszik a kezüket és a fejecskéjüket, és mindent megígérnek.

-- Engedd ôket megpróbálni, Alfeus, és engedd, hogy én is megpróbáljam. Azt hiszem, nem leszek elégedetlen a próbával. Jöjjenek mindennap este hatkor. Úgy gondolom, ez elég lesz. Én ismerem a fáradtság nélküli tanítás művészetét. A gyermekek egyszerre fognak figyelni. Szükség van megértésükre, szeretetükre és szeretetük elnyerésére, hogy ezt elérjük náluk. És ti szerettek engem, ugye?

Két nagy puszival válaszolnak.

-- Látod?

-- Látom. Nem mondhatok mást, csak: ,,Köszönöm!" És Jézus mit mond majd, látva, hogy a mamája másokkal törôdik? Mit mondasz, Jézus?

-- Azt mondom: ,,Boldogok, akik hallgatnak rá, és lakóhelyüket az övé mellé építik fel. (Vö. Péld 8,34) Mint ahogy a Bölcsesség mondta, boldog az, aki Anyám barátja, és én boldog vagyok, hogy azok, akiket szeretek, az ô barátai.

-- De ki ad ilyen szavakat a gyermek szájára? -- kérdi Alfeus csodálkozva.

-- Senki, testvérem. Senki, aki e világról való.

Jézus magyarázatként hozzáteszi:

-- És Mária tanítónôm volt nekem, Jakabnak és Júdásnak. Íme, ezért szerettük egymást testvérekként, jobban, mint a rokonság révén, mert az

együtt tanulás és felnövés által olyanok voltunk, mint három hajtás, amely egy karóra támaszkodik. A mamára. Nem volt még egy olyan doktor Izraelben, mint az én drága Anyám. A Bölcsesség Széke, az igazi Bölcsességé oktatott minket a világ és az ég számára. Azt mondtam: „oktatott minket", mert én ugyanúgy tanítványa voltam, mint az unokatestvéreim. És a „pecsét" lezárta Isten titkát, hiába próbálta felfedni azt a sátán, a közös élet elfedte azt elôle.

(1-266)

==========

Jézus nagykorú lesz

Mária egy dézsa fölé hajol, amibe kever valamit, ami gôzölög a názáreti kert hideg levegôjében. Tél lehet, mert az olajfákon kívül minden fa csupasz. Az ég derült és a nap szépen ragyog, de nem melegíti fel a levegôt.

A Szűzanya meleg ruhát visel, ami sötétbarna színű, majdnem fekete, és egy falusi kötény van rajta, hogy megvédje a ruháját. Kiveszi a folyadékból a keverô rudat, amelyrôl szép piros cseppek hullanak alá. Mária megfigyeli, megnedvesíti az egyik ujját a cseppekkel, és kipróbálja a színt a kötényen. Megelégedettnek látszik.

Bemegy a házba, kihoz onnan egy csomó fehér gyapjúköteget. Ezeket türelmesen és óvatosan egymásután beteszi a ruhafestô kádba.

Miközben ezt teszi, kijön József műhelyébôl rokona, Mária, Alfeus felesége. Üdvözlik egymást és beszélgetnek.

-- Jól megy? -- kérdi Alfeus felesége.

-- Remélem.

-- A pogány nô, akitôl a festéket vettem, biztosított, hogy ezt használták Rómában is. Éppen azért adta el nekem, mert tudja, hogy te még a rómaiaknál is jobban értesz a színezéshez. A munka, amit számára végeztél, nagyon tetszett neki...

Mária mosolyog, és fejének egy mozdulatával mintegy ezt mondja: „Szóra sem érdemes!"

Rokona figyeli a fonalat, mielôtt odaadja Máriának az utolsó köteget.

-- Hogyan fontad?! Hajszálnak látszik, annyira finom és egyenletes. Te mindent jól csinálsz... és gyorsan! Ez az utolsó világosabb lesz?
-- Igen, a ruhának való. A köpenyé sötétebb.
A két asszony együtt dolgozik a festôkádnál. Kiveszik a kötegeket, amelyek szép bíborpiros színűek, és gyorsan belemártják a jéghideg vízbe, amely egy edényben van, majd ismét megforgatják, leöblítik és kiakasztják száradni a fák ágaira kötött nádakra.
-- Jól és gyorsan megszáradnak majd ebben a szélben -- jegyzi meg Alfeus felesége.
-- Menjünk Józsefhez! Ott ég a tűz. Biztosan átfagytál -- mondja Mária. -- Kedves tôled, hogy segítesz nekem. Így gyorsabban végeztem és kevesebb fáradsággal. Hálás vagyok érte.
-- Ó, Mária! Mit meg nem tennék érted! A te közeledben lenni ünnep számomra. És azután... mindez a munka Jézusért van. És a te fiad oly kedves! Úgy tűnik nekem, hogy én is édesanyja vagyok, ha segítelek téged elôkészülni az ô nagykorúságának ünnepére.
A két asszony bemegy a műhelybe, amely tele van a gyalult fa szagával, ami jellemzô az ácsműhelyekre.

* * *

Látom Jézust, mikor elindulnak vele Jeruzsálembe. Nagyon szép, és annyira megnôtt már, hogy fiatal édesanyja öccsének látszik. Már annak válláig ér. Göndör szôke haja nem rövid, mint kiskorában, hanem a füle aljáig ér. Világos rubinvörös ruhába van öltözve. Egészen a bokájáig ér, csak szandálos lába látszik ki alóla. A ruha nyakánál, a hosszú ujjak végén és alján nagyon szép, sokszínű szegély van. József szeretettel mosolyog rá. Unokatestvérei csodálják, Alfeus felesége simogatja... Jézus boldog. Boldog, amikor szeretik.
-- Íme, a mi fiunk -- mondja Mária, felemelve jobbkezét, amellyel fogja Jézus balkezét. József mosolyog. Mária hozzáteszi: -- Áldd meg ôt, József, mielôtt elindulunk Jeruzsálembe. Nem volt szükség szertartásos áldásra, amikor iskolás korba lépett, és megtette az elsô lépést az életbe. De most, hogy a templomba megy, ahol nagykorúvá nyilvánítják, tedd meg! És vele együtt áldj meg engem is! A te áldásod... -- Mária gyengén felsóhajt -- megerôsíti ôt, és erôt ad

nekem arra, hogy késôbb elszakadjak tôle...
-- Mária, Jézus mindig a tiéd lesz. Ez a szertartás nem változtat a mi viszonyunkon. Én sem fogom ôt elidegeníteni tôled. Senki sem érdemli meg nálad jobban, hogy vezesse ôt az életben, én szentem!
Mária meghajol, kézbe veszi József kezét és megcsókolja. Milyen tisztelettel és szeretettel teljes ez a jegyes az élettársához!
József méltóságteljesen fogadja a tiszteletnek és a szeretetnek ezt a jelét, de utána felemeli a megcsókolt kezét és Jegyese fejére teszi e szavak kíséretében:
-- Igen. Megáldalak téged, te áldott, és veled együtt Jézust. Jöjj, egyetlen örömöm, dicsôségem és életcélom!
József ünnepélyes. Kiterjesztett karokkal, föld felé fordított tenyérrel a két meghajtott fej fölött elmondja az áldást:
-- Ôrködjön felettetek az Úr, és áldjon meg titeket! Legyen irgalmas hozzátok, és adja nektek az ô békéjét! Áldjon meg titeket az Úr! -- És utána azt mondja: -- Most menjünk! Az óra kedvezô az utazáshoz.
Mária fog egy nagy, gránátvörös kendôt, és beburkolja vele a fiát. Milyen kedvesen teszi!
Kimennek a házból, és bezárják az ajtót. Elindulnak. Más zarándokok is mennek ugyanabba az irányba. A városon kívül az asszonyok különválnak a férfiaktól. A gyermekek bármelyikükkel mehetnek. Jézus a mamájával marad.
A zarándokok többnyire zsoltárokat énekelnek menet közben. A vidék nagyon szép, tavasz van. Frissek a mezôk és frissek a levelek a fákon, frissek az ágak, amelyek épphogy kivirágoztak. Az ágak között a madarak együtt énekelnek a zarándokokkal. A mezôn a kisbárányok ugrándoznak anyjuk mellett. Béke és öröm uralkodik a szép áprilisi ég alatt.

* * *

A templomban ünnep van, sok nép jár be és ki. Jézus családja a kísérôkkel együtt halkan, zsoltárokat énekelve lép be. Elöl mennek a férfiak, utánuk az asszonyok. Miután imádták a Magasságbelit, József Jézussal együtt belép egy nagy, zsinagógaszerű terembe. Beszél egy levitával, aki utána eltűnik egy függöny mögött, majd visszatér öreg papokkal, akik bizonyára mesterek a Törvény ismeretében, és ôk

vizsgáztatják a híveket.
  József és Jézus mélyen meghajolnak a vizsgáztatók elôtt, akik méltóságteljesen ülnek alacsony, támla nélküli székükön. Utána József bemutatja Jézust.
  -- Íme -- mondja -- ô az én fiam. Három hónapja és tizenkét napja belépett abba a korba, amelyet a Törvény a nagykorúság idejeként jelöl meg. Azt akarom, hogy Izrael parancsai szerint legyen az. Kérlek titeket, figyeljétek meg, hogy termete mutatja, kilépett a gyermekkorból és a kiskorúságból. És kérlek titeket, vizsgáztassátok le jóságosan és igazságosan, hogy lássátok, igaz, amit én, az ô atyja állítok. Én felkészítettem ôt erre az órára, erre a méltóságra, hogy a Törvény fia legyen. Ismeri a parancsokat, a hagyományokat, a határozatokat, a ruhaszegély és az imaszíj szokásait, el tudja mondani az imákat és a mindennapos áldásokat. Ismeri a Törvényt önmagában és három ágazatában és a rabbik magyarázataiban, férfiként tud viselkedni. Azért kívánom, hogy mentsenek fel engem a felelôsség alól, az ô cselekedeteit és bűneit illetôleg. (József úgy beszél, mint ahogy bármelyik zsidó beszélne a fiáról.) Mostantól kezdve alá lesz vetve a parancsolatoknak és bűnhôdni fog, ha áthágja azokat. Vizsgáljátok meg ôt!
  -- Megtesszük. Jöjj elôre, gyermek! A neved?
  -- Jézus. József fia, Názáretbôl.
  -- Názáretbôl... Tudsz tehát olvasni?
  -- Igen, rabbi. El tudom olvasni a leírt szavakat, és azokat, amelyeket a szavak magukban foglalnak.
  -- Mit akarsz mondani ezzel?
  -- Azt akarom mondani, hogy megértem a képletes, jelképes jelentést is, amely a látszat alatt rejtôzik, úgy, mint ahogy a gyöngy nem látható, hanem a durva és bezárt kagylóban van.
  -- Nem közönséges, és nagyon bölcs válasz. Ritkán hall az ember ilyet felnôttek ajkáról is, de egy gyermektôl, aki ráadásul még Názáretbôl való...!
  A tízek érdeklôdése felébred. Szemüket egy pillanatra sem veszik le a szép szôke gyermekrôl, aki magabiztosan néz rájuk, kihívás és félelem nélkül.
  -- Dicséretére válsz tanítódnak, aki bizonyára nagyon képzett.

-- Isten Bölcsessége van igaz szívében.
-- Halljátok csak! Boldog vagy te, aki ilyen fiúnak vagy az atyja!
József, aki távol áll, a terem végén, mosolyog és meghajol. Három tekercset adnak Jézusnak, s azt mondják:
-- Olvass abból, amelyik arany szalaggal van lezárva.
Jézus kinyitja a tekercset és olvas. A Tízparancs. Az elsô szavak után az egyik bíró elveszi a tekercset tôle, és azt mondja:
-- Folytasd emlékezetbôl!
Jézus olyan biztosan mondja, mintha olvasná. Valahányszor az Urat említi, mélyen meghajol.
-- Ki tanított téged erre? Miért teszed?
-- Mert szent ez a Név, és a külsô és belsô tisztelet jelével kell kiejteni. Az alattvalók meghajolnak a király elôtt, aki csak rövid ideig király, mert porból van. A királyok Királyának, Izrael Magasságos Urának, aki jelen van akkor is, ha nem látható, csak a szellem számára, nemde meg kell hajolnia, minden teremtménynek, aki tôle függ örökké alárendelve neki?
-- Bravo! Ember, tanácsoljuk neked, hogy taníttasd fiadat Hillellel vagy Gamáliellel. Názáreti... de válaszaiból remélni lehet, hogy egy új, nagy doktorrá válik.
-- A fiú nagykorú. Úgy fog tenni, amint ô akarja. Én, ha becsületes dolgot akar, nem fogok ellentmondani neki.
-- Gyermek, ide figyelj! Azt mondottad: ,,Emlékezzél meg az ünnepek megszenteléséröl! De nemcsak te magad, hanem gyermekeid és szolgáid, szolgálóid, sôt, még igás barmod is tartózkodjék a pihenônapon a munkától." Nos, mondd meg nekem, ha egy tyúk tojást tojik szombaton, vagy egy juh ellik, szabad-e felhasználni méhének ezt a gyümölcsét, vagy pedig ez kárhozatos?
-- Tudom, hogy sok rabbi, mint a még élô Sciammai is, azt mondja, hogy a szombaton tojt tojás ellenkezik a paranccsal. De én azt gondolom, hogy más az ember és más az állat, vagy az állati cselekmény, mint a szülés. Ha én kényszerítem az igásállatot a munkára, én is vétkezem, mert kényszerítem ôt a munkára. De ha egy tyúk tojást tojik, amely megérett benne, vagy egy állat ellik szombaton, mert már megérett ivadéka a születésre, nem, ez a munka nem bűn, se nem bűnös Isten szemében a szombati tojás vagy bárány.

-- Miért nem, ha szombaton minden munka bűn?
-- Azért, mert a foganás és a szülés megfelel a Teremtô akaratának és az általa minden teremtménynek adott törvény szabályozza azokat. Vagyis a tyúk nem tesz mást, csak engedelmeskedik annak a törvénynek, amely azt mondja, hogy bizonyos órák elteltével a tojás teljesen kialakult és le kell rakni. Az állat pedig nem tesz mást, csak engedelmeskedik annak a törvénynek, amelyet az adott, aki mindent teremtett, és amely megállapítja, hogy évente kétszer, amikor rámosolyog a tavasz a virágos mezôkre és amikor megfosztja az erdôt lombjától és a hideg szorítja az ember mellét, az állatok menjenek és párosodjanak, hogy utána, a kijelölt idôben, tejet, húst és sajtot adjanak azokban a hónapokban, amikor az emberek nehéz munkát végeznek az aratással, vagy jobban szenvednek nyomorukban a hidegtôl. Ha tehát, amikor eljön az ideje, egy állat leteszi szülöttjét, ez szent lehet még az oltár számára is, és a Teremtônek való engedelmesség gyümölcse.
-- Én nem vizsgáztatnám ôt tovább. Bölcsessége felülmúlja a felnôttekét és bámulatos.
-- Nem. Azt mondta, képes megérteni a jelképeket is. Halljuk!
-- Elôbb mondjon el egy zsoltárt, az áldásokat és az imákat!
-- És a parancsokat is!
-- Igen. Mondd el a magyarázatot!
Jézus biztonságosan elmond egy litániát: ,,Ne tedd ezt..."
-- Elég! Nyisd fel a zöld szalaggal átkötött tekercset!
Jézus felnyitja és olvasni kezdi.
-- Menj elôbbre, még elôbbre!
Jézus engedelmeskedik.
-- Elég. Olvasd el, és magyarázd meg, ha úgy tűnik neked, hogy jelkép van benne.
-- A Szent Igében ritkán hiányzik. Mi nem tudjuk meglátni és alkalmazni. Olvasom: Királyok negyedik könyve (ma 2Kir) huszonkettedik fejezet, tizedik verse: ,,Aztán ezt is jelentette Sáfán írnok a királynak: Egy könyvet adott át nekem Hilkija, és Sáfán felolvasta a királynak. Amikor a király meghallotta a törvénykönyv szavait, megszaggatta ruháját. Utána parancsot adott..."
-- Ugord át a neveket!
-- ,,... Menjetek, kérdezzétek meg nekem és a népnek az Urat ennek a

könyvnek a szavai felôl, amelyet találtak. Mert nagy az Úrnak ellenünk fellobbant haragja, mivel atyáink nem hallgattak e törvény szavaira, nem ahhoz igazodtak, ami benne elô van írva."

-- Elég. Ez a tény sokszáz évvel ezelôtt történt. Milyen jelképet találsz a régi krónika egy tényében?

-- Azt találom, hogy nincs idô annak számára, aki örök. Örök az Isten és a mi lelkünk, örök az érintkezés Isten és a lélek között. Azért az, ami akkor büntetést vont magára, ugyanaz, ami ma kihívja a büntetést, és a bűnnek azonos a következménye.

-- Azaz?

-- Izrael többé nem ismeri a Bölcsességet, amely Istentôl jön. És tôle, nem pedig a szegény emberektôl kell kérni a világosságot, és nem nyer világosságot az, aki nem igaz és nem hűséges az Istenhez. Azért ha vétkezik, Isten, haragjában megbünteti.

-- Mi nem ismerjük többé? Mit mondasz, te gyerek?! És a hatszázharminc parancs?

-- Parancsok, azok vannak. De ezek csak szavak. Megtanultuk, de nem élünk azok szerint. Ezért nem ismerjük. A jelkép ez: mindenkinek, minden idôben szüksége van arra, hogy tanácsot kérjen az Úrtól azért, hogy megismerje akaratát és ahhoz tartsa magát, nehogy magára vonja a haragját.

-- A gyermek tökéletes. Még a fogós kérdések csapdája sem zavarta meg válaszában. Vezessék be az igazi zsinagógába!

Átmennek egy még nagyobb és pompásabb terembe. Itt elôször megrövidítik a haját. József összegyűjti a hajfürtjeit. Utána piros ruháját derekánál többször körülcsavart övvel átkötik.

Rátűzik a szalagokat ruhájának az elejére, karjára és a köpenyére. Ezeket valami kapocsfélével erôsítik fel. Utána zsoltárokat énekelnek, és József egy hosszú imával dicséri az Urat, és minden jót kér tôle a fia számára.

A szertartás véget ér. Jézus kimegy Józseffel. Visszatérnek oda, ahonnan jöttek, csatlakoznak férfirokonaikhoz. Vesznek egy bárányt és felajánlják. Utána a megölt bárannyal csatlakoznak az asszonyokhoz.

Mária megcsókolja Jézusát. Úgy tűnik neki, hogy évek teltek el, amióta utoljára látta. Nézi ôt, aki férfiasabbá vált ruhájában és a hajával. Megsimogatja...

(1-273, 275, 278)

* * *

A 12 éves Jézus elvesztésével kapcsolatban a következôkrôl számol be a nagy életrajz.
(Jézus mondja:)
Amikor a férfiak és az asszonyok csoportja egyesült, és nem találták Jézust, Mária felfogta, hogy én nem vagyok Józseffel. Nem emelte fel a hangját, nem vádolta keményen jegyesét. Minden más asszony ezt tette volna. Sokkal kevesebbért ezt teszitek, megfeledkezve arról, hogy mindig a férfi a ház feje.
De Mária fájdalma, amely meglátszik az arcán, minden feddésnél jobban átdöfi József szívét. Mária nem rendez drámai jeleneteket. Ti sokkal kevesebbért ezt teszitek, hogy felfigyeljenek rátok és részvéttel legyenek irántatok. De annyira nyilvánvaló magába zárt fájdalma a remegésébôl, sápadt arcából, szemeibôl, hogy az minden sírásnál és jajgatásnál jobban megindít.
Nem érez többé fáradtságot, sem éhséget, pedig hosszú utat tett meg, és oly sok órája már, hogy megpihent! De ô otthagy mindent, mind a tábort, amelyet elkészítettek, mind az ételt, amit hamarosan kiosztanak. Visszafordul. Este van, leszáll az éj. Nem számít! Minden lépés közelebb viszi ôt Jeruzsálemhez. Megállítja a karavánokat, a zarándokokat. Érdeklôdik tôlük. József követi és segíti ôt. Egy napig mennek visszafelé, és utána szomorúan keresik ôt a városban.
Hol lehet, hol lehet Jézusa? És Isten megengedi, hogy ô ne tudja meg hosszú órákon keresztül, hogy hol keressen engem. Egy gyermeket a templomban keresni értelmetlen dolog volt. Mit tehetett volna egy gyermek a templomban? Legfeljebb, ha elveszett a városban, és visszatért a templomba, és sírásával magára vonta volna a felnôttek figyelmét és a papokét, hirdetményt tettek volna a kapukra, keresve a szülôket. De semmiféle hirdetmény nem volt ott. A városban senki sem tudott errôl a gyermekrôl. Szép? Szôke? Erôteljes? Ó, olyan sokan ilyenek!
Késôbb, három nap után, ami jelképe a másik három, aggodalomban

eltöltött napnak, ami majd eljön, a kimerült Mária bemegy a templomba. Végigfutja az udvarokat és a csarnokokat. Semmi. Fut, fut a szegény mama oda, ahol egy gyermek hangját hallja. Még a bárányok bégetését is gyermekhangnak véli. De Jézus nem sír. Ô tanít. Íme, Mária hallja az emberek sáncán keresztül az ô tiszta hangját, amint mondja:

-- Ezek a kövek megremegnek majd...

Igyekszik áthatolni a tömegen, és nagy erôlködés után sikerül neki. Íme, itt van a fia, kitárt karokkal, a doktorok közt állva.

Mária az okos szűz, de ez alkalommal a szomorúság felülkerekedik tartózkodásán. Legyôz minden akadályt. A fiához fut, átöleli, leemelve ôt a zsámolyról, a földre állítja, és így szól hozzá:

-- Ó, miért tetted ezt velünk? Három napja keresünk! A mamád hamarosan meghal a fájdalomtól, fiam. Atyád kimerült a fáradtságtól. Miért, Jézusom?

Az ember nem kérdezi, hogy „Miért?", attól, aki tudja, mit miért tesz. Nem kérik, hogy okolja meg eljárását. Akiket hív, nem kérdezik: „Miért?", hanem mindent elhagynak és követik Isten hangját. Én a Bölcsesség voltam, tudtam. Én „hivatást kaptam" egy küldetésre, és teljesítettem azt. A földi atya és anya felett ott van Isten. Az Atyaisten. Az ô érdekei felülmúlják a mieinket, az ô érzelmei minden más érzelem felett állnak. Ezt megmondom Anyámnak. A doktoroknak adott tanítást a Máriának, a doktorok Királynôjének adott tanítással fejezem be. És ô többé nem felejtette el ezt. A napsugár visszatért a szívébe, amikor az ô kezét fogva, alázatosan és engedelmesen vele mentem, szavaimat pedig szívébe zárta.

Sok napfény és sok felhô jelentkezett az égen az alatt a huszonegy év alatt, amelyben még a földön voltam. Sok öröm és sok sírás váltakozott a szívében a következô huszonegy év alatt. De ô nem kérdezte többé: „Fiam, miért tetted ezt?"

Tanuljatok ebbôl, ti arcátlan emberek!

==========

József halála

Jézus József műhelyében dolgozik egy nagy gyalupadon. Egyedül van.

Kitartóan, kimérten dolgozik. Nincs egyetlen felesleges, türelmetlen mozdulata sem.
Idônként felemeli a fejét és a zárt ajtó felé néz, mintegy hallgatózva. Majd odamegy az utcára nyíló ajtóhoz, kinyitja, mintha várna valakit. Utána visszatér a munkájához. Nem szomorú, de komoly.
Belép az Édesanyja. Sötétkék ruhában van fátyol nélkül. Odasiet Jézushoz. Szomorúan hívja a fiát, és megragadja a karját mindkét kezével, könyörgô, fájdalmas mozdulattal. Jézus megsimogatja a vállát, és vigasztalja ôt, majd kimegy vele együtt, azonnal otthagyva munkáját és letéve kötényét. Mária csak annyit mondott neki:
-- Ó, Jézus! Gyere! Gyere! Rosszul van!
Remegô ajakkal mondta ezt, és könnyek csillogtak kivörösödött, fáradt szemében. Jézus csak annyit mondott: „Mama!", de ebben a szóban minden benne volt.
Belépnek a szomszédos szobába, amelybe besüt a nap a nyitott ablakon, amely a kertre nyílik. A szoba szegényes, de rendezett. Van benne egy alacsony fekvôhely. Rajta fekszik József, sok párnával feltámasztva. Haldoklik. Világosan látszik ez szürke arcáról, fénytelen szemérôl, levegô után kapkodó mellérôl, egész testének elernyedéséről.
Mária baloldalára megy, megfogja ráncos kezét, amely véraláfutásos a körménél. Simogatja, megcsókolja, egy kendôvel letörli verítékét beesett halántékáról, könnyét szemének sarkából. Egy vízbe mártott ruhával megnedvesíti az ajkát.
Jézus a jobb oldalára áll. Megigazítja vánkosait, gondosan felemelve a testét, és Mária segítségével kényelembe helyezi ôt. Megsimogatja a haldokló homlokát, és igyekszik lelket önteni bele.
Mária csendesen, hangtalanul sír. A könnyek legördülnek sápadt arcáról a ruhájára.
József kissé felélénkül és Jézusra néz. Megfogja a kezét, mintha mondana valamit, és azért is, hogy kapcsolatban legyen az istenivel, erôt merítsen az utolsó megpróbáltatásban. Jézus lehajol József kezéhez és megcsókolja. József mosolyog: Utána Mária felé fordul, az ô tekintetét keresve, és ôrá is rámosolyog. Mária letérdel az ágy mellé, igyekszik mosolyogni, de nemigen sikerül neki. Lehajtja fejét. József Mária fejére teszi a kezét, megsimogatja, amely áldásnak látszik.
Jézus az ágy másik oldalára megy, vesz egy széket, és leülteti

Máriát, ismét egyetlen szóval, „Mama". Utána visszatér a helyére, ismét kezébe veszi József kezét. Majd a haldokló fölé hajolva egy zsoltárt suttog:

-- Védelmezz, Istenem, hozzád menekülök... Beléd helyezem reményemet... Áldom az Urat, aki tanácsot ad nekem... Mindig szemem elôtt lebeg az Úr. Ô áll jobbomon, hogy meg ne inogjak. Ezért örül a szívem, és ujjong a lelkem, s testem is békében fog majd nyugodni. Nem adod lelkemet a holtak országának, s nem hagyod, hogy szented meglássa a romlást. Az élet útjára tanítasz engem. Színed elôtt az öröm teljessége. (Zsolt 16)

József egészen felélénkül, és rámosolyog Jézusra, megszorítva a kezét. Jézus egy mosollyal válaszol a mosolyára, és simogatással a kézszorítására, és nevelôatyja fölé hajolva, kedvesen folytatja:

-- Mily szeretetreméltóak hajlékaid, ó, Uram! Lelkem vágyakozva eped az Úr udvaraiba... A veréb is otthont talál magának, a fecske fészket, hogy kicsinyeit oda rejthesse, oltáraidnál, Seregek Ura, én Istenem és királyom! Boldogok, akik a házadban laknak... Boldog az az ember, akinek ereje benned gyökeredzik, szívében elhatározza, hogy felmegy a siralmak völgyébôl a választott helyre. Ó, Uram, hallgasd meg imámat... Ó, Isten, fordítsd felém arcodat, és lásd felkented arcát... (Vö. Zsolt 84)

József egy sóhajjal Jézusra néz, és olyan mozdulatot tesz, mintha áldást akarna adni, de nem képes rá. Nem tud beszélni. Mégis boldog, és élénken, bizalommal néz Jézusára.

-- Kegyelmedet, Uram, kiárasztottad földedre, Jákob sorsát jóra fordítottad... Mutasd meg, Urunk, irgalmadat, adj nekünk kegyesen szabadulást! Hadd hallom, mit hirdet az Úr, a mi Istenünk! Valóban, ô a békét hirdeti. Békét népének és minden szentjének, mindenkinek, aki szívbôl megtér hozzá. Igen, közel az üdvösség azokhoz, akik ôt félik, s dicsôség lakik majd földjükön... Igazság és hűség találkoznak, az igazságosság és a béke csókot vált. A földrôl kisarjad a hűség, az égbôl igazságosság tekint le. Igen, az Úr kiárasztja áldását, és földünk meghozza termését. Igazságosság jár elôtte, és béke a lába nyomában. (Zsolt 85)

Atyám, te láttad ezt az órát, és ezért fáradoztál. Te elôsegítetted, hogy ez az óra eljöjjön, és az Úr megjutalmaz érte. Én mondom ezt neked

-- teszi hozzá Jézus, felszárítva egy örömkönnyet, amely legördült József arcán.
Utána folytatja:
-- Emlékezzél, Uram, kegyesen Dávidra, emlékezzél minden fáradozására. Hogy esküdött meg az Úrnak, hogyan tett ígéretet Jákob Erôsének: ,,Nem lépek addig házam belsejébe, és nem fekszem le nyugvóhelyemre, nem engedek addig álmot a szememnek és szempillámnak nyugalmat, amíg helyet nem találok az Úrnak, lakást Jákob Erôsének..." Indulj el Uram, nyugalmad helyére, te és hatalmad ládája. (Mária megérti, és sírásban tör ki.) Papjaid öltözzenek igazságba, akik hűek hozzád, örömükben ujjongjanak! Szolgádnak, Dávidnak kedvéért, ne vesd meg fölkented arcát! Az Úr megesküdött Dávidnak igaz esküvel és attól nem áll el: ,,Testedbôl utódot emelek trónodra..." Az Úr kiszemelte lakóhelyét... Dávid hatalmát ott megerôsítem, fáklyát állítok fölkentemnek. (Zsolt 131)
-- Köszönetet mondok neked, Atyám, azért, amit értem és Anyámért tettél. Te igaz életű Atyám voltál, és az Örökkévaló téged bízott meg Krisztusának és Szövetségládájának ôrzésével. Te voltál a meggyújtott fáklya számára, és szeretted a szent méh Gyümölcsét. Menj békében, Atyám! Az özvegy nem marad segítség nélkül. Az Úr elôre rendelkezett, hogy ne maradjon egyedül. Menj nyugodtan nyugvóhelyedre! Én mondom neked.
Mária sír a takarók fölé hajolva (amelyek köntösöknek látszanak), amelyekbe József testét beburkolták, mert fázott. Jézus meggyorsítja vigasztalását, mert József lélegzete mind nehezebbé válik, és szeme elfátyolosodik.
-- Boldog az az ember, aki féli az Urat, kinek öröme telik törvényében... igazsága megmarad örökre. A jóknak világít, mint fény a sötétben, kegyes, igazságos és irgalmas... az igaz örök emlékezetben marad... igazsága megmarad örökre. Feje dicsôségesen felemelkedik. (Zsolt 112)
Neked részed lesz ebben a dicsôségben, Atyám. Hamarosan eljövök, hogy téged felvigyelek a pátriárkákkal, akik megelôztek téged, a dicsôségbe, ami rád vár. Örvendezzék lelked szavamnak.
-- Aki a Fölséges védelmében lakik, aki a Mindenható árnyékában él... Te ott vagy, Atyám... Ô szabadít ki az életedre törô vadász

csapdájából. Szárnyaival oltalmaz, tollai alatt menedékre lelsz, hűsége védôpajzsod. Nem kell félned az éji kísértettôl... téged nem ér baj... mert elküldi angyalait hozzád, hogy védelmezzenek minden utadon. A kezükön hordoznak majd téged, nehogy kôbe botoljék lábad. Oroszlánok és kígyók között lépdelsz, oroszlánkölyköt és sárkányt tiporsz el. Mert reméltél az Úrban, mondja neked, Atyám, hogy megszabadít és megvéd téged. Mert hozzá emelted fel szavadat, meghallgat téged, veled lesz az utolsó megpróbáltatásban, megdicsôít téged ez után az élet után, megláttatja már veled Üdvösségét. Belépsz a másik életbe, az Üdvösség által, aki most megvigasztal téged, és hamarosan, ó, hamarosan eljön, ismétlem neked, hogy isteni ölelésével átkaroljon téged és magával vigyen az összes pátriárkák élén oda, ahol hajlékot készített Isten Igazának, aki az én áldott atyám volt. (Vö. Zsolt 90)

-- Menj elôttem, mondd meg a pátriárkáknak, hogy az Üdvösség a világon van és Isten országa hamarosan megnyílik számukra. Menj, Atyám! Áldásom kísér téged!

Jézus hangosabban beszél, hogy hangja behatoljon József értelmébe, aki elmerül a halál ködében. Közeli a vég. József fulladozik a fáradtságtól. Mária simogatja. Jézus ágyának szélére ül, és magához vonja a haldoklót, aki összeroskad és csendesen meghal.

A jelenet ünnepélyes békét sugároz. Jézus visszateszi az ágyba a pátriárkát, és átöleli Máriát, aki az utolsó pillanatokban Jézus közelébe ment, amikor elhatalmasodott rajta a fájdalom.

(1-296)

Jézus hozzáfűzi a fenti jelenethez:

-- Megtanítok minden feleséget, akit fájdalom gyötör, hogy kövesse Máriát özvegységében: egyesüljön Jézussal.

Tévednek azok, akik azt gondolják, hogy Mária nem szenvedett szívében. Anyám szenvedett. Értsétek meg! De szentül szenvedett, mert benne minden szent volt, de nagyon élesen.

Azok, akik azt gondolják, hogy Mária lagymatag szeretettel szerette jegyesét, mert lélekben volt jegyese és nem testben, hasonlóképpen tévednek. Mária bensôségesen szerette Józsefét, akivel harminc éven keresztül élt hűségesen. József atyja, jegyese, testvére, barátja,

védelmezôje volt neki.
Most egyedül érezte magát, mint a szôlôvesszô, amelyet levágtak a szôlôtôrôl, amely éltette. Mintha csak villám csapott volna a házába. Kettévált. Azelôtt egység volt, amelyben a tagok egymást támogatták. Most hiányzott a teherviselô fôfal, az elsô csapás, amely ezt a családot érte, jelezve szeretett Jézusának közelálló elvesztését. Az Örökkévaló azt akarta, hogy jegyessé és anyává legyen. Most özveggyé tette, és azt akarta, hogy gyermeke is elhagyja. Mária könnyek között mondja ki: „Igen, Uram, legyen nekem a te Igéd szerint."
És azért, hogy ereje legyen ehhez az órához, átölel engem. Mária mindig közel volt Istenhez, életének legsúlyosabb óráiban is. A templomban meghívta az eljegyzésre, Názáretben az anyaságra, szintén Názáretben, könnyek között, az özvegységre, Názáretben a fiától való elszakadásra, a Kálvárián a gyötrelmekre, amikor meghajolni látott engem.
Tanuljatok tôle ti, akik sírtok. És tanuljatok ti, akik meghaltok. Ti, akik éltek, tanuljatok meg meghalni. Törekedjetek kiérdemelni azt, amit Józsefnek mondtam. Békét fog adni nektek halálküzdelmetekben. Ti, akik haldokoltok, tanuljátok meg kiérdemelni, hogy Jézus a közeletekben legyen, és vigasztaljon meg titeket. És ha nem érdemeltétek ki, akkor is legyen bátorságtok magatok mellé hívni engem. Én eljövök, kezem tele lesz kegyelmekkel és vigasztalással, Szívem tele lesz megbocsátással és szeretettel, ajkam feloldoz és bátorít titeket.
A halál elveszti minden zordságát, ha karjaim között ér titeket. Higgyétek el! Nem tudom eltörölni a halált, de édessé teszem azok számára, akik bennem bízva halnak meg.
Krisztus mindnyájatok nevében mondotta a keresztjén: „Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet!" (Vö. Lk 23,46 Zsolt 31,6) Amikor ezt mondta, gondolt a saját halálára, a ti haláltusátokra, a ti rettegéstekre, a ti tévedéseitekre, a ti félelmetekre, a ti vágyatokra a bocsánat után. Megtört szívvel mondta ezt, még mielôtt lándzsával átdöfték volna, és inkább szenvedett lelkében, mint testében azért, hogy azok haláltusáját, akik reá gondolva halnak meg, az Úr megédesítse, és lelkük a halálból az Életbe menjen, a fájdalomból az örök örömbe.

(1-302)

==========
==========
A rejtett élet vége

Mária mondja:
-- Fiam kisdedkora, gyermekkora, serdülôkora és ifjúkora csak röviden kerül említésre az Evangéliumban, amely egyébként részletesen ír az ô életérôl. Ott ô a Mester, itt az Ember. Az Isten, aki az ember iránti szeretetébôl megalázza magát, ugyanakkor csodákat tesz egy közös életben. Működik bennem, aki érzem, hogy lelkem tökéletesebbé válik a fiammal való érintkezés által, aki méhemben növekszik. Működik Zakariás házában, megszentelve a Keresztelôt, segítve a vajúdásban Erzsébetet, visszaadva Zakariás beszélôképességét és hitét. Működik Józsefben, feltárva elôtte egy olyan magasztos igazság fényét, amelyet ô nem volt képes magától felfogni annak ellenére, hogy igaz volt. Utánam Józsefet boldogítja leginkább az isteni jótéteményeknek ez az özöne. Figyeld meg, milyen nagy utat tett meg lelkileg attól kezdve, hogy házamba jött, addig a pillanatig, amikor Egyiptomba menekültünk.
A kezdetben csak ,,egy igaz ember" volt. Az ô korának embere. Utána fokozatosan a keresztény idô igazává lett. Miután megszerezte a Krisztusba vetett hitet, elhagyta azt a hitet, amellyel akkor rendelkezett, amikor megkezdtük a Názáretbôl Betlehembe vezetô utunkat. ,,Mit fogunk tenni?" -- kérdezte, és szavaiban benne van az egész ember, aki kinyilvánítja emberi félelmeit, emberi aggodalmait. Elért a reménységhez. A barlangban, a születés elôtt azt mondja: ,,Holnap jobb lesz!" A közelgô Jézus megerôsíti benne ezt a reménységet, amely a legszebb Isten ajándékai között. És amikor megszenteli ôt a Jézussal való kapcsolat, ettôl a reménységtôl tovább halad a vakmerôségig.
Mindig engedte, hogy én irányítsam, mert nagy tiszteletet táplált irántam. Most ô veszi át az irányítást mind az anyagi, mind a felsôbbrendű dolgokban, és mint a család feje, dönt, amikor döntenie kell. De a menekülés fájdalmas óráiban, miután hónapokon keresztül együtt volt Isteni Fiával, átjárta ôt a szentség, ô vigasztal engem szenvedésemben és mondja: ,,Még ha semmink se lenne többé, akkor is mindenünk megvan, mert ô velünk van."

Jézusom a kegyelem csodáit műveli a pásztorokban. Az angyal oda megy, ahol az a pásztor van, aki a velem való futó érintkezés által elôkészítette magát a kegyelemre, és elviszi neki a kegyelmet, amely által örökre üdvözül. Működik ott, ahol jár a számkivetésben, vagy amikor visszatér kis Názáretébe. Mert ahol ô volt, ott úgy terjedt el az életszentség, mint az olaj a vásznon és a virágillat a levegôben. Aki ôt megérintette, hacsak nem ördög volt, vágyakozni kezdett az életszentség után.

Ahol megtalálható ez a vágyakozás, ott van az örök élet gyökere, mert aki jó akar lenni, az eléri a Jóságot, és a jóság elviszi ôt Isten országába.

A bölcsek ajándékai villámgyorsan eltűntek, amikor tetôt szereztünk az élethez szükséges dolgokkal együtt és a szükséges táplálék beszerzésével, amikhez ez volt egyedüli eszközünk mindaddig, amíg munkát nem találtunk.

A zsidó közösséget mindig nagyon segítették. De az Egyiptomban összegyűlt közösség szinte teljesen menekültekbôl tevôdött össze, akiket üldöztek, akik szegények voltak, mint mi, akik csatlakoztunk hozzájuk. És az a kevés, amit a vagyonunkból meg akartunk tartani Jézus, a mi felnôtt Jézusunk számára, gondviselésszerű volt visszatérésünkkor, és alig elégséges ahhoz, hogy újra berendezzük názáreti házunkat és műhelyünket. Mert a korok változnak, de az emberi kapzsiság mindig ugyanaz marad, és más szükséghelyzetét felhasználja arra, hogy kifossza.

Nem, az, hogy Jézus velünk volt, nem szertett számunkra anyagi javakat. Közületek sokan megkövetelik ezt azonnal, amint egy kicsit egyesültek Jézussal. Elfelejtik, hogy azt mondta: „Keressétek elsôsorban a lelki dolgokat!" (Vö. Mt 6,25-34) Minden egyebet ráadásként megkaptok. Isten még az ételrôl is gondoskodik. Az emberek számára éppúgy, mint a madaraknak, mert tudja, hogy szükségtek van a táplálékra, mivel testetek védôpajzsként veszi körül lelketeket. De elôször az ô kegyelmét kérjétek! Kérjétek elôször a lelketek számára! A többit hozzákapjátok.

Emberileg szólva, Józsefnek a Jézussal való egysége miatt kijutott a szomorúságból, fáradalmakból, üldöztetésbôl, éhségbôl. Mása nem volt. De mivel csak Jézusra vágyakozott, mindez lelki békévé,

természetfeletti ôrömmé változott. Szeretnélek elvinni titeket arra a pontra, ahová Jegyesem eljutott, amikor ezt mondta: „Még ha semmink se lenne, akkor is meg lesz mindenünk, mert velünk van Jézus."

(1-304)
==========
==========

Búcsú Máriától

Esteledik. Jézus a názáreti ház kis szobájában ül az asztalnál és eszik. Mária szolgál fel neki. Jön, megy. Jézus kétszer vagy háromszor is mondja, hogy üljön le, és ô is egyen; de ô nem akar. Szomorkásan mosolyogva rázza a fejét. Hozza a kifôtt zöldséget, a sült halakat, utána a lágy sajtot és a kis, sötét olajbogyókat. A kenyér már az asztalon van. Kerek és lapos, körülbelül akkora, mint egy tányér. Elég sötét a színe. Egy vizeskorsó és egy pohár is van Jézus elôtt. Csendben eszik, szeretetteljes fájdalommal nézve a mamájára.

Mária szemmel láthatólag szenved. Jár, kel, hogy uralkodni tudjon magán. Jóllehet még elég világos van, meggyújt egy lámpást és Jézus mellé teszi. Megsimogatja fiának a fejét. Felnyit egy tarisznyát, ami vízálló gyapjúból van szôve, keresgél benne, majd kimegy a kert végébe, ahol egy kamra van. Meglehetôsen összeráncosodott almákkal jön ki a kamrából. Ezeket biztosan még nyáron tették el. Beteszi a tarisznyába, utána vesz egy kenyeret, egy kis sajtot, és azokat is melléjük teszi, jóllehet Jézus nem akarja, mondván, hogy már elég az, ami ott van.

Utána Mária megint az asztalhoz megy. Megáll Jézus balján és nézi ôt, amint eszik. Gyötrôdve és imádattal nézi. Arca sápadtabb a szokásosnál. A szenvedés mintha megöregítette volna. Szemei nagyobbaknak látszanak és karikásak, látszik rajtuk, hogy sírt. Most is könny gyűlik a szemébe. Fájdalmas és fáradt a tekintete.

Jézus lassan eszik, és látszik, hogy erôlteti az evést, mert azt akarja, hogy Édesanyja elégedett legyen. A szokásosnál jobban elmélyed gondolataiban. Felemeli a fejét, és Máriára néz. Látja, hogy annak arca könnyben ázik. Lehajtja fejét, hogy engedje szabadon sírni. Megelégszik azzal, hogy kezébe veszi Mária finom kezét, amellyel ô az asztalra

támaszkodik. Arcához emeli, mintegy hagyva, hogy megsimogassa ôt, utána megcsókolja, nagy szeretettel és tisztelettel.

Mária ajkához emeli a szabad balkezét, mintegy elfojtva egy sóhajtást, utána letörli könnyeit az arcáról. Jézus folytatja az evést. Mária gyorsan kimegy a kertbe, ahol már elég sötét van, és eltűnik.

Jézus bal könyökére támaszkodva, homlokát kezébe hajtja, abbahagyja az evést és elmerül a gondolataiban. Utána figyel és feláll.

Ô is kimegy a kertbe, és miután körülnéz, annak jobb oldalára megy. Onnan belép az asztalosműhelybe, ahol most minden teljesen rendben van. Nincsenek fadarabok, forgácsok, nem ég a tűz. Ott van a gyalupad, ott vannak a szerszámok, ez minden.

Mária a gyalupadra hajolva sír. Kislánynak látszik. Fejét balkezével tartva, csendesen, de nagy fájdalommal sír. Jézus csendesen lép be, és oly gyengéden közelíti meg, hogy ô csak akkor veszi észre jelenlétét, amikor fia a kezét az ô fejére teszi, megsimogatva ôt, szeretetteljes szemrehányással csak annyit mondva: ,,Mama!"

Mária felemeli a fejét, és könnyeinek fátyolán keresztül Jézusra néz. Összetett kezeivel Jézus jobb karjára támaszkodik. Jézus bô ingujjának egyik szárnyával felszárítja Mária könnyeit, majd átöleli, szívére szorítja, és a homlokán megcsókolja ôt. Jézus méltóságteljes. A szokásosnál férfiasabbnak látszik, Mária pedig inkább gyermeknek, az arcát kivéve, amelyen látszik a fájdalom.

-- Gyere, Mama -- mondja Jézus, és jobb kezével magához szorítva ôt visszatér vele a kertbe, ahol leül egy padra a ház fala mellett.

A kert csendes és már sötét. Csak a hold szép fénye és az ebédlôbôl kiszüremlô fény világítja meg. Az éj nyugodt. Jézus beszél Máriához. Elôször olyan halkan, hogy nem értek belôle semmit. Mária bólint rá.

Utána hallom:

-- Engedd, hogy a rokonok ide jöjjenek. Ne maradj egyedül! Akkor nyugodtabb leszek, Anyám, és te tudod, hogy nyugodtnak kell lennem ahhoz, hogy betöltsem küldetésemet. Nem csökken irántad érzett szeretetem. Gyakran el fogok jönni, és értesítelek, amikor Galileában leszek, ha nem tudok hazajönni. Akkor majd te jössz el hozzám. Mama, ennek az órának el kellett jönnie! Itt kezdôdött, amikor az Angyal megjelent neked. Most ütött az óra, és nekünk át kell élnünk, ugye, mama? Utána, a kiállt megpróbáltatás után, eljön a béke és az öröm.

Ahhoz azonban, hogy belépjünk az Ígéret Földjére, elôbb át kell mennünk ezen a pusztaságon, mint az ôsatyáknak. De az Úristen megsegít minket, mint ahogy ôket is megsegítette. És lelki mannaként adja nekünk a segítségét, hogy táplálja lelkünket az erôs megpróbáltatásban. Mondjuk el együtt a Miatyánkot...

Jézus feláll, Mária vele együtt, és arcukat az égre emelik, két élô Ostyaként, akik világítanak a sötétben. Jézus lassan mondja, de tiszta hangon, hangsúlyozva a szavakat, különösen ezeket: „Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod." Szünetet tartva elválasztja ezeket a többiektôl. Kitárt karokkal imádkozik, de nem keresztalakban, hanem mint amikor a papok „Az Úr legyen veletek!" szavait mondják. Mária összetéve tartja a kezét.

Utána visszatérnek a házba. Jézus egy kancsóból kis fehér bort tölt egy pohárba és az asztalhoz viszi. Kézen fogja Máriát, leülteti maga mellé, és odaadja neki ezt a bort, amelybe belemárt egy kenyérdarabot, hogy igyon a borból, és egye meg a belemártott kenyeret. A maradék bort Jézus issza meg. Utána átöleli anyja vállát és így tartja ôt a szívére vonva.

Nem beszélnek többet. Várnak. Mária megsimogatja Jézus jobb kezét, Jézus meg anyja karját és fejét.

Utána Jézus feláll, vele együtt Mária is. Szeretettel átölelik és megcsókolják egymást. Úgy látszik, el akarnak válni egymástól, de Mária visszafordul, és magához szorítja gyermekét. Ô a Szűzanya, de végül is édesanya, egy mama, akinek el kell szakadnia a fiától, és aki tudja, hová vezet ez az elszakadás. Senki se mondja többé, hogy Mária nem szenvedett!

Jézus veszi sötétkék köpenyét, a vállára teríti, és fejére teszi a csuklyát. Utána átveti vállán a tarisznyát, hogy ne akadályozza a járásban. Mária segít neki, és annyira kedveskedik, hogy nem tudja abbahagyni köpenyének és csuklyájának az igazgatását.

Jézus a kijárat felé megy, miután a szobában az áldás jelét adta. Mária követi ôt, és a már kinyitott ajtóban ismét megcsókolják egymást.

Az út csendes és elhagyatott. A hold fehér. Jézus útnak indul. Még kétszer hátrafordul, hogy a mamájára nézzen, aki az ajtófélfához támaszkodva maradt és fehérebb a holdnál. Az arca csupa könny. Jézus mind távolabbra megy a fehér úton. Mária még mindig az ajtóban sír.

Utána Jézus eltűnik az útkanyarban.
Elkezdôdött az Evangéliumot hirdetô útja, amely a Golgotán fog befejezôdni. Mária bemegy a házba, sírva, és bezárja az ajtót. Az ô számára is elkezdôdött az út, amely elviszi majd a Golgotára.

(2-9)

Jézus magyarázata az elôzôkhöz:
-- Ez Máriának, Isten Anyjának a negyedik fájdalma. Az elsô a bemutatás a templomban, a második az egyiptomi menekülés, a harmadik József halála, a negyedik az elszakadás tôlem.
Az én eltávozásom szemléléséből fôleg azok a szülôk és gyermekek tanulhatnak, akiket Isten akarata arra hív, hogy kölcsönösen lemondjanak egymás társaságáról egy magasabb szeretetért. Másodsorban szól mindazoknak, akik fájdalmas lemondás elôtt állnak.
Mennyi van ebbôl az életben! Ezek a tövisek a földön, amelyek átdöfik a szívet. Tudom. De akik megadással elfogadják azokat -- figyeld meg, nem azt mondom: ,,akik vágyakoznak rájuk és örömmel fogadják ôket", ez már tökéletesség; azt mondom, ,,megadással" -- azok örök rózsákká változtatják át azokat. De kevesen fogadják megadással. Mint a nyugtalan szamarak, rugdalóztok az Atya akarata ellen és megcsökönyösödtök...
Ne mondjátok: ,,Én csak ebben a jóban részesültem, és Isten elvette tôlem..." ,,Én csak ezt a szeretetet élveztem, és Isten megfosztott tôle." Máriának is csak egyetlen java, egyetlen szerelme volt a földön: a fia. Ô volt a kegyelemmel teljes, a gyengéd asszony, aki szerette a tökéletességet, és akiben tökéletes volt a szeretet és érzelem minden megnyilatkozása. Szülei már régen meghaltak, József néhány éve halt meg, nem maradt számára más rajtam kívül. Csak én szerettem és éreztettem vele, hogy nincs egyedül. A rokonok énmiattam kissé ellenségesek voltak, mert nem tudtak isteni eredetemrôl. Nehezteltek rá, mint egy anyára, aki nem tudja elérni a fiánál, hogy az használja a józan eszét, és ne utasítsa vissza a neki ajánlott házasságokat, amelyek dicsôségére váltak volna a családnak, és segítséget is jelentettek volna.
A rokonok a közvéleménytôl, az emberi véleménytôl befolyásolva --

amit ti józan gondolkozásmódnak neveztek, de ami csak emberi gondolkodásmód, azaz önzés -- szerették volna, ha úgy teszek, amint ôk helyesnek tartották. A háttérben mindig az a félelem volt, hogy egy napon majd kellemetlen helyzetbe kerülnek miattam, aki már annyira túl eszményi gondolatokat mertem hangoztatni, amelyek -- szerintük -- megbánthatják a zsinagógát. A zsidóság történelme tele volt a próféták sorsáról szóló tanítással. Nem volt könnyű a próféta sorsa, és gyakran órá magára halált hozott, rokonságára pedig kellemetlenségeket. A háttérben mindig ott volt, hogy egy napon nekik kell majd gondoskodniuk Anyámról.

Azért bántotta ôket, amikor látták, hogy ô semmiben sem akadályozott engem, hanem állandóan imádott. Ez még inkább bántotta ôket működésem három éve alatt, amíg elérte csúcspontját a nyilvános korholásban, amikor a tömeg között találtak engem, és szégyenkeztek az én -- szerintük -- ôrületem miatt, amellyel megbántottam az uralkodó néposztályt. Korholtak engem és ôt, az én szegény Mamámat!

Mária is ismerte rokonainak felfogását. Nem mind voltak olyanok, mint Jakab, Júdás és Simon, és anyjuk Mária, Alfeus felesége. Mária elôre látta jövôbeli magatartásukat is. Ô tudta, mi vár rá ez alatt a három év alatt, és ennek a végén. Ismerte az én sorsomat is. Mégsem lázadozott ellene, mint ti. Sírt. De ki nem sírt volna, amikor el kellett válnia egy olyan fiútól, aki úgy szerette ôt, mint én? Ki ne sírt volna, aki elôre látta a hosszú napokat, nélkülem, egyedül a házában? Ki ne sírt volna ismerve fiának sorsát, tudván, hogy rosszindulatú bűnösök bosszúja vár rá, ami addig fajul, hogy megölik ôt?

Sírt, mert ô Társmegváltó és az Istennek újjászült emberi nemnek az Anyja volt. Sírnia kellett mindazokért az anyákért, akik nem tudtak örök dicsôségük számára koronát csinálni anyai fájdalmukból.

Mily sok anya van a világon, akinek karjából a halál kitépi gyermekét! Mily sok anya oldaláról szakítja el a természetfeletti hívatás a gyermeket! Mária sírt minden gyermekéért, mint a keresztények Anyja, minden nôvéréért, aki elvesztette gyermekét. És minden asszonytól született gyermekért, akiknek hivatásuk, hogy Isten apostolai legyenek, vagy vértanúk Isten szeretetébôl és az Isten iránti hűségük vagy az emberek vadsága miatt.

Az én véremnek és Anyám könnyeinek keveréke megerôsíti ezeket a hôsies sorsra kijelölteket. Ez semmisíti meg bennük tökéletlenségeiket, sôt, gyengeségbôl elkövetett bűneiket is, s adja meg nekik a vértanúságon felül azonnal Isten békéjét, és ha Istenért szenvedtek, az ég dicsôségét.

Ez a melegítô láng a misszionáriusok számára a fagyos vidékeken, ez a harmat számukra a tűzô napmelegben. A könnyek Mária szeretetébôl és liliomtiszta szívébôl fakadtak. A Szeretetnek eljegyzett szűzi szeretet tüzével rendelkeznek, és a szűzi tisztaság friss illatával, amely hasonlít a harmatos éjszaka után a liliom kelyhében összegyűlt vizéhez.

Ebben van részük a jól értett szerzetesi élet pusztaságában az Istennek szentelteknek, akik csak Istennel egyesülve élnek, és minden más érzelem természetfeletti szeretetté alakul át bennük rokonaik, barátaik, elöljáróik, alattvalóik iránt.

Ebben részesülnek azok, akik a világban szentelik magukat Istennek. Abban a világban, amely nem érti meg és nem szereti ôket. Ôk is elhagyták ezt a világot, s úgy élnek, mintha egyedül lennének, annyira képtelenek megérteni ôket, és annyira kinevetik ôket az én szeretetem miatt.

Részesülnek ebben az én kedves ,,áldozataim" is, mert Mária lett elôször áldozattá Jézus szeretetéért. Minden követôjének anyai és orvosi kezével adja könnyeit, amelyek gyógyítanak, amelyek fellelkesítenek és képessé tesznek a legnagyobb áldozat vállalására is. Anyám szent könnyei!

Mária imádkozik. Nem hagy fel az imával azért, mert Isten fájdalmat okozott neki. Ne felejtsétek el ezt! Imádkozzatok vele együtt Jézushoz! Imádkozzatok az Atyához! Aki a mi Atyánk és a ti Atyátok.

Az elsô Miatyánkot názáreti kertjében mondtuk el, hogy megvigasztaljuk Máriát fájdalmában, hogy felajánljuk a ,,mi" akaratunkat az Örökkévalónak abban a pillanatban, amikor megkezdôdött ennek az akaratnak, számára az állandóan növekedô lemondás idôszaka, amely elérte csúcspontját számomra az életrôl való lemondásban, és Mária számára fiának halálában.

Ami minket illet, nekünk nem volt semmi vétkünk, amit az Atyának meg kellett volna bocsátania, pusztán alázatosságból kértük mi, akik bűn nélkül voltunk, az Atya bocsánatát, hogy méltóképpen kezdjük

küldetésünket. Meg akartunk tanítani titeket arra, hogy minél inkább Isten kegyelmében van valaki, annál áldottabb és gyümölcsözôbb a küldetése. Meg akartunk tanítani titeket a tiszteletre Isten iránt és az alázatosságra. Az Atyaisten elôtt semminek éreztük a mi férfi és nôi tökéletességünket, és bocsánatát kértük. Ugyanígy imádkoztunk „mindennapi kenyerünkért" is.

Mi volt a mi kenyerünk? Ó, nem az, amit Mária tiszta kezei gyúrtak és sütöttek a kis kemencében, amelynek számára oly sokszor készítettem tűzifát. Az is szükséges volt, amíg a földön éltünk. De a mi mindennapi kenyerünk az volt, hogy napról napra teljesítsük küldetésünk ránk esô részét. Ebben volt örömünk.

Mária velem együtt imádkozik. Gyermekeim, én vagyok az, aki igazzá teszlek titeket. Én teszem elfogadhatóvá és gyümölcsözôvé imáitokat az Atyánál. Én mondottam: „Mindazt megkapjátok, amit az én nevemben kértek az Atyától." (Jn 16,23) És az Egyház megerôsíti imáját: „Jézus Krisztus, a mi Urunk által".

Amikor imádkoztok, mindig, mindig, mindig egyesüljetek velem! Én hangosan imádkozom értetek, elrejtve emberi hangotokat az én istenemberi hangom alá. Átszögezett kezembe veszem imáitokat, és felemelem az Atyához. Ezáltal végtelen értékű áldozattá válnak. Hangom egyesül a tiétekkel és gyermeki csókként száll fel az Atyához. Sebeim bíbora értékessé teszi imáitokat. Legyetek bennem, ha azt akarjátok, hogy az Atya bennetek, veletek legyen, általatok működjék.

(2-14)

==========

Mária Kánában

Péter konyhájában van Jézus Péterrel, annak feleségével, Jakabbal és Jánossal. Befejezték már a vacsorát, és beszélgetnek egymással. Jézus érdeklôdik a halászat iránt.

Belép András és jelenti:

-- Mester, itt van az az ember, aki mellett laksz. Vele van valaki, aki unokatestvérednek mondja magát.

Jézus feláll és a kijárat felé megy, betessékelve ôket:
-- Jöjjenek be! -- Amikor az olajmécses lángja megvilágítja ôket, felkiált: -- Te vagy, Júdás?
-- Én, Jézus!
Megcsókolják egymást. Júdás Tádé szép ember, a férfiszépség teljében. Magastermetű, de alacsonyabb Jézusnál. Szeme hasonlít Jézuséra. Szakálla szögletes és barna, haja is barna és kissé hullámos.
-- Kafarnaumból jövök. Bárkával mentem oda, és ide is azzal jöttem, hogy hamarabb ideérjek. Anyád küld. Azt mondja: ,,Zsuzsanna holnap tartja eljegyzését. Kérlek téged, fiam, légy jelen ezen a lakodalmon." Mária is részt vesz rajta, és velem az én anyám és testvéreim is. Meghívtak minden rokont. Csak te voltál távol, és a rokonok kérnek téged, elégítsd ki a jegyesek kívánságát.
Jézus meghajol, kissé kitárva karját, és azt mondja:
-- Anyám kívánsága törvény számomra. De Zsuzsanna és a rokonok miatt is eljövök. Csak... sajnálom, hogy ti..., -- és Péterre meg a többire néz. -- Ezek az én barátaim -- magyarázza unokatestvérének. És megnevezi ôket, Péterrel kezdve. Utolsónak mondja: -- És ez János. -- Ezt oly rendkívüli módon ejti ki, hogy felkelti Júdás Tádé figyelmét, kedvence pedig elpirul. A bemutatást így fejezi be: -- Barátaim, ez Júdás, Alfeus fia, az unokatestvérem, a világ szokása szerint, mert Anyám jegyese testvérének a fia.
-- A házam éppúgy nyitva van számodra, mint a Mester számára. Foglalj helyet! -- mondja Péter. Utána Jézushoz fordulva megkérdezi -- És utána? Nem megyünk többé veled Jeruzsálembe?
-- Biztosan velem jöttök. A lakodalom után oda megyek. De nem állok meg többé Názáretben.
-- Rendben van, Jézus. Mert Anyád néhány napja az én vendégem. És úgy értettem, hogy odajön a lakodalom után is -- mondja a kafarnaumi férfi.
-- Akkor így teszünk: Most Júdás bárkájával elmegyek Tibériásba és onnan Kánába, és ugyanazzal visszatérek Kafarnaumba Anyámmal és veled. Jövô szombat után te eljössz, Simon, ha még velünk akarsz jönni, és Jeruzsálembe megyünk a húsvéti ünnepekre.
-- Ha akarok? Eljövök már szombaton, hogy halljalak a zsinagógában!
-- Már tanítasz, Jézus? -- kérdi Tádé.
-- Igen.

-- De még hogyan! Így másokat nem hallanak beszélni!
Júdás felsóhajt. Térdére könyökölve fejét kezébe hajtja. Jézusra néz, és felsóhajt. Mintha beszélni szeretne, de nem mer. Jézus biztatja:
-- Mit akarsz mondani, Júdás? Miért nézel rám, és miért sóhajtozol?
-- Semmi.
-- Nem. Ez nem semmi. Nem vagyok többé Jézus, akit szerettél? Akivel nem volt titkod?
-- Igen, az vagy! És mennyire hiányzol nekem, te, Mester, legidôsebb unokatestvérednek!
-- Hát akkor? Beszélj!
-- Meg akartam mondani... Jézus..., hogy légy óvatos... Van Édesanyád, akinek nincs senkije rajtad kívül... Te egy „rabbi" akarsz lenni, aki más, mint a többiek. És te jobban tudod, mint én, hogy... a hatalmon lévô néposztályhoz tartozók nem engednek meg más szokásokat, mint amelyeket ôk alakítottak ki. Ismerem gondolkodásmódodat... az szent... De a világ nem szent... és elnyomja a szenteket... Jézus... Tudod, mi lett a sorsa unokatestvérednek, a Keresztelônek... Fogságba vetették, és csak azért nem halt meg még, mert az a piszkos uralkodó fél a tömegtôl és Isten villámaitól. Épp olyan piszkos és babonás, mint amilyen kegyetlen és kéjenc. Mi lesz veled? Milyen sors vár rád?
-- Júdás, te kérdezed ezt tôlem, te, aki annyira ismered még a gondolataimat is? Mások ösztönöztek erre? Nem, ne hazudj! Ôk küldtek téged, és nem anyám, az biztos, hogy ezt mondd nekem...
Júdás lehajtja fejét, és hallgat.
-- Beszélj, unokatestvérem!
-- Atyám... és vele József és Simon... tudod... jót akarnak neked... mert szeretnek téged és Máriát..., nem nézik jó szemmel azt, amit tenni tervezel... és... és szeretnék, ha gondolnál anyádra...
-- És te mit gondolsz?
-- Én... én...
-- Téged ostromolnak a Magasságból és a földrôl jövô szavak. Nem mondom, hogy a mélybôl. Azt mondom: a földrôl. Jakabot is, még jobban, mint téged. De mondom neked, hogy a föld fölött van az ég, a világ érdekei fölött ott van az Isten ügye. Szükségtek van arra, hogy megváltoztassátok gondolkodásmódotokat. Amikor meg tudjátok ezt tenni, akkor tökéletesek lesztek.

-- De... és a te anyád?
-- Júdás, anyámon kívül nincs más, akinek joga lenne figyelmeztetni engem fiúi kötelességeimre, a földi gondolkozásmód szerint, azaz kötelességemre, hogy dolgozzam érte azért, hogy anyagi szükségleteiben segítségére legyek, kötelességemre, hogy segítsem és vigasztaljam ôt hozzá való közellétemmel. Ô ebbôl semmire sem kér engem. Attól kezdve, hogy az övé lettem, ô tudja, hogy el fog veszíteni engem azért, hogy ismét megtaláljon egy sokkal tágabb körben, mind a család kis köre. És attól kezdve felkészült erre.
Számára nem újdonság akaratának ez a teljes odaajándékozása Istennek. Ez a vérében van. Anyja felajánlotta ôt a templomnak, mielôtt még megszületett volna. És ô, számtalanszor mondta nekem, amikor a hosszú téli estéken szívéhez szorított, vagy a csillagfénytôl világos nyári éjszakákon, amikor szent gyermekségérôl beszélt, hogy ô Istennek adta magát életének hajnalától kezdve. És még inkább megtette ezt, amikor az övé lettem, hogy ott legyen, ahol én vagyok, annak a küldetésnek az útján, amely Istentôl jön számomra. Eljön az óra, amikor mindnyájan elhagynak majd engem, jóllehet csak akkor, amikor a félelem erôt vesz mindenkin, és azt gondoljátok majd saját biztonságtok érdekében, hogy jobb lett volna, ha sose ismertetek volna meg engem. De ô, ô mindig velem lesz. És ti ôáltala tértek vissza hozzám. Az ô biztos, szeretetteljes hitének ereje által egyesültök majd vele és velem, mert én Anyámban vagyok, és ô bennem, és mi Istenben.
Szeretném, ha ti, rokonaim, mindnyájan megértenétek ezt, és ti is, akik természetfeletti módon vagytok barátaim és gyermekeim. Te, és veled a többiek, nem tudjátok, ki az én Anyám. Ha ismernétek, nem bírálnátok ôt szívetekben azért, hogy nem tudott engem megtartani alárendeltjének, hanem úgy tisztelnétek ôt, mint Istennek, a Hatalmasnak legbensôségesebb barátját, aki az Örök Atya Szívében és Szívének Fia által mindent el tud érni. Természetesen elmegyek Kánába, hogy örömet szerezzek neki. Késôbb jobban megértitek majd ezt az órát.
Jézus erôteljes és meggyôzô módon beszél. Júdás figyelmesen nézi ôt és mondja:
-- Én is elmegyek veled, ezekkel együtt, ha te akarod... mert érzem, hogy igazad van. Bocsásd meg vakságomat és testvéreim vakságát. Mennyivel szentebb vagy nálunk!

-- Nem haragszom arra, aki nem ismer engem. Még arra sem, aki gyűlöl. De fájdalmas számomra a kár, amit maguknak okoznak. Mi van abban a zsákban?
-- A ruha, amit Anyád küld neked. Nagy ünnep lesz holnap. Ô gondol arra, hogy Jézusának ne kelljen feltűnést keltenie a meghívottak között. Fáradhatatlanul szôtte a nap elsô sugarától az utolsóig, mindennap, hogy számodra elkészítse. De nem tudta befejezni a köpenyt. Még hiányoznak róla a bojtok. Nagyon bántja ez.
-- Nem baj. Ebben megyek, és azt megtartom a jeruzsálemi idôkre. A templom több egy lakodalmi ünnepnél.
-- Ez boldoggá teszi majd ôt.
-- Ha reggelre Kánában akartok lenni, azonnal el kell indulnotok. A hold most kel fel, és jó lesz az út -- mondja Péter.
-- Menjünk hát! Gyere, János! Téged magammal viszlek. Isten veled, Simon Péter, Jakab és András! Várlak titeket szombat este Kafarnaumban. Isten veled asszony! Béke veled és házadnak!
Jézus kimegy Júdással és Jánossal. Péter követi ôt a partig, és segít a bárka elindulásánál.

(2-64)

A kánai ház jellegzetesen keleti módon épült. Egy fehér kocka, amely szélesebb, mint amilyen magas, néhány nyílással. A tetôn egy terasz van, amelyet kb. egy méter magas fal vesz körül, és egy szôlôlugas árnyékol be több, mint felerészben.
Kívülrôl lépcsô megy fel az ajtóhoz, amely a homlokzat fele magasságában nyílik. A háznak lent is van néhány ajtaja, oldalanként nem több kettônél. Ezek alacsony és sötét szobákba vezetnek. A ház egy füves tisztás közepén emelkedik, és a tisztás közepén van a kút. Fügefák és almafák nônek a kertben. A ház az utcára néz, de beljebb van, és egy kis út köti össze a fôútvonalnak látszó utcával. A ház Kána szélén fekszik, s egy földbirtokos házának látszik, aki a terménybôl él. A ház mögött rét terül el. A nap szépen süt a tiszta égbolton.
Az úton két asszony közeledik, hosszú ruhában és köpenyben, ami fátyolul is szolgál. Az egyik ötvenes éveiben lehet, a másik csak harmincöt évesnek látszik (pedig Mária, már negyvenötödik évén is túl

volt). Halványsárga ruhában van, kék köpennyel. Nagyon szép, karcsú, és méltóságteljes a testtartása, jóllehet nagyon kedves és alázatos.
Amikor közelebb érnek, felismerem benne Máriát. Nem tudom azonban, ki lehet a másik. Beszélgetnek egymással, és Mária mosolyog. Amikor közel érnek a házhoz, ünneplôbe öltözött férfiak és nôk jönnek ki onnan, hogy üdvözöljék ôket, s fôleg a legszentebb Anyát.

Reggel lehet, talán kilenc óra körül, vagy még korábban. Az évszak tavasznak látszik. A fákon még nincs gyümölcs, a levelek zöldek és még gyöngék.

Egy idôsebb férfi, aki a házigazdának látszik, szívélyesen üdvözli és kíséri Máriát, aki felmegy a külsô lépcsôn, és belép egy tágas terembe. Ez a terem a falusi munkák elvégésére szolgálhat, de most kiürítették, és feldíszítették az ünnepre. Középen egy gazdagon megterített asztal áll, kancsókkal és gyümölcsökkel teli tálakkal. Mellette más asztalok és állványok ételekkel. A földön a fal mellett nagyfülű edények, rézbôl készült vizeskorsók.

Mária kedvesen meghallgatja mindazt, amit mondanak neki, utána leveti köpenyét és segít befejezni az asztal elôkészítését. Jön-megy, megigazítja a kereveteket az asztal körül, a virágfüzéreket, elrendezi a gyümölcsöket, ellenôrzi a lámpások olaját. Mosolyog, és nagyon keveset beszél, azt is halkan mondja. Beszéd helyett inkább nagy türelemmel meghallgat másokat.

Az útról nagy zenebona hallatszik be, nem valami összhangzatosan. Mária kivételével mindnyájan kifutnak. Belép a menyasszony, nagyon boldogan és felcicomázva. Rokonai és barátai veszik körül. Vôlegénye eléje siet, és az ô oldalán lép be.

* * *

Változik a kép. Jézus Kána felé halad Jánossal és Júdás Tádéval. Jézus fehér ruhában van, sötétkék köpennyel. Amikor a muzsika hangját hallják, Jézus társa kérdez valamit egy helybeli lakostól, és a választ közli Jézussal.

-- Menjünk, tegyük boldoggá Anyámat! -- mondja Jézus mosolyogva, és két társával átvág a réten a ház felé.

Amikor Jézus megérkezik, értesítik a többieket. A ház ura fiával, a

vôlegénnyel és Máriával lemegy a lépcsôn Jézus elé és tisztelettel köszönti. Úgy látszik, hogy Mária vagy rokona a vôlegénynek, vagy közeli barátja, mert bizalmas viszonyban vannak egymással. A ház ura üdvözli Jézus két kísérôjét is, és a vôlegény ugyanezt teszi. Mária nagy szeretettel és tisztelettel üdvözli fiát, amit ô ugyanúgy viszonoz. Nem szóáradattal fejezi ezt ki, hanem a tekintettel, amivel kimondja az üdvözlô szavakat: „Béke veled!", és a mosollyal, ami felér száz öleléssel és csókkal. Mária ajka remeg, mintha csókra készülne, de tartózkodik tôle. Csak apró kezét teszi Jézus vállára, és megsimogatja egy hosszú hajfürtjét. Szeretetteljes és szemérmes kedveskedés.

Jézus Anyja mellett megy fel. Tanítványai követik a ház uraival. Belép a lakodalmas terembe, ahol az asszonyok újabb kereveteket hoznak a három vendég számára, akiket úgy látszik, nem vártak. Talán bizonytalan volt, hogy Jézus el tud-e jönni, és társaira egyáltalán nem számítottak.

Amikor Jézus belép a terembe, férfiasan telt és kedves hangon mondja:

-- Béke ennek a háznak és Isten áldása mindnyájatokon!

Méltóságteljes köszöntés ez mindenki számára. Jézus kiemelkedik megjelenésével és termetével mindnyájuk közül. Vendég, és anélkül, hogy számítottak volna rá, de jobban a ház urának látszik, mint a vôlegény és annak apja. Amilyen alázatos és leereszkedô, olyan tiszteletet keltô.

Jézus helyet foglal az asztal közepén a vôlegénnyel és a menyasszonnyal, a vôlegény rokonaival és befolyásos barátaival. A Mesterre való tekintetkel a két tanítványt is ugyanahhoz az asztalhoz ültetik.

Jézus háttal ül annak a falnak, amely mellett vannak a nagy korsók és az ételekkel megrakott polcok. Csak a jegyesek anyja és Mária foglal helyet ennél az asztalnál, a többi asszony külön asztalnál étkezik. Jézus a házigazda mellett kapott helyet, vele szemben ül Mária, a menyasszony mellett.

Megkezdôdik a lakoma. Jó étvággyal esznek és isznak. Csak Jézus és az ô Anyja eszik és iszik keveset, és Mária nagyon keveset beszél. Jézus kissé többet társalog, de szűkszavúsága ellenére se nem komor, se nem lenézô. Udvarias, de nem fecseg. Ha kérdezik, válaszol. Ha vele

beszélnek valamirôl, érdeklôdést mutat és kifejti véleményét. Utána magába mélyed, mint akt hozzászokott az elmélkedéshez. Mosolyog, de nem
nevet soha. És ha nagyon meggondolatlan módon tréfálkozik valaki, úgy tesz, mintha nem is hallaná. Mária fiának szemléletébôl táplálkozik, és János is, aki az asztal végén ül és csüng Mesterének ajkán.

Mária észreveszi, hogy a szolgák beszélnek a fôudvarmesterrel, és hogy ez zavarban van. Megérti, hogy valami kellemetlen dologról van szó.

-- Fiam! -- mondja halkan, hogy magára hívja Jézus figyelmét -- Fiam, nincs több boruk.

-- Asszony, mi közünk van még egymáshoz?

Amikor Jézus ezt mondja, még kedvesebben mosolyog. Mária is mosolyog,
mint ahogy azok teszik, akiknek közös titkuk van, akik tudnak valamirôl, amit senki más nem ismer.

Mária kiadja a parancsot a szolgáknak:

-- Tegyétek, amit mond nektek!

Mária kiolvasta fiának mosolygó szemébôl a beleegyezését, amely ott el volt rejtve. Jézus odaszól a szolgáknak:

-- Töltsétek meg a vizeskorsókat vízzel!

A szolgák megtöltik a nagy korsókat a kútról hozott vízzel. Behallatszik a kút láncának csörgése, amint a kút vödre le- és felmegy. A násznagy merít egy keveset ebbôl a folyadékból, csodálkozó szemmel. Még nagyobb csodálkozással megkóstolja, és mond valamit a ház urának és a jegyesnek, akik közel vannak egymáshoz.

Mária ismét a fiára néz és mosolyog. Utána, amikor ô is rámosolyog, kissé elpirulva lehajtja fejét. Boldog.

A teremben sustorgás támad, minden fej Jézus és Mária felé fordul. Egyesek felállnak, hogy jobban lássanak, mások a vizeskorsókhoz mennek. Elôször csend van, utána kórusban dicsérik Jézust.

De ô feláll és csak annyit mond:

-- Köszönjétek meg Máriának... -- és utána visszavonul a lakomától. Tanítványai követik. A küszöbön megismétli:

-- Béke ennek a háznak, és Isten áldása legyen rajtatok! -- hozzáteszi: -- Anyám, üdvözöllek!

(2-70)

Jézus magyarázata az elôzôkhöz:

-- Sok fordító elhagyja a „még" szócskát, ami a kifejezés kulcsa és megmagyarázza annak igazi jelentését.

Anyámnak alárendelt fia voltam egészen addig a pillanatig, amelyben Atyám akarata jelezte számomra, hogy eljött az óra, hogy a Tanítómester legyek. Attól a pillanattól kezdve, amikor megkezdtem küldetésemet, nem voltam többé alávetve Anyámnak, hanem Isten Szolgája lettem. Elszakítottam erkölcsi kötelékeimet szülômmel kapcsolatban. Azok átváltoztak sokkal magasabbrendűekké, teljesen a lelkiekbe menekültek. Mindig „Mamának" neveztem Máriát, az én Szentemet. A szeretet nem ismer pihenést, sem lanyhulást, sôt, sose volt olyan tökéletes, mint amikor elválva tôle, mintegy második szüléssel, ô a világnak adott engem a világért, mint Messiást, mint az Evangélium hirdetôjét. Az ô harmadik, titokzatos anyasága akkor történt, amikor a Golgota kínjai között megszült engem a Keresztnek, a világ Megváltójává téve engem.

„Mi közünk van még egymáshoz?" Elôször a tiéd, egyedül a tiéd voltam. Te parancsoltál nekem. Én engedelmeskedtem neked. Alávetettem magamat neked. Most a küldetésemé vagyok.

Nemde azt mondtam: „Aki az eke szarvára teszi a kezét, és hátranéz, hogy üdvözölje azt, aki ottmaradt, nem alkalmas az Isten Országára." (Vö. Lk 9,61-62) Én az eke szarvára tettem a kezem, hogy az ekevassal megnyissam, nem a göröngyöket, hanem a szíveket, és elvessem beléjük az Isten szavát. Csak akkor emeltem le róla ezt a kezet, amikor megkötöztek, hogy felszegezzenek a keresztre, és megnyissam az engem kínzó szöggel Atyám szívét, hogy onnan kiáradjon a megbocsátás az emberiségre.

Ez a „még", amelyet legtöbben elfelejtettek, ezt akarta mondani: „Te voltál minden a számomra, Anyám, addig, amíg egyedül a názáreti Mária Jézusa voltam, és te vagy minden számomra a lelkemben. De amióta a várt Messiás vagyok, Atyámé lettem. Várj még egy kicsit, és miután befejeztem a küldetésemet, ismét egészen a tiéd leszek. Akkor ismét a karodban leszek, úgy, mint amikor kisgyermek voltam, és senki sem fog veled többé vitába szállni azért a fiadért, akit az emberiség gyalázatának tekintettek, és akiért téged is gyaláztak, mondván, hogy

egy bűnözô anyja voltál. Ismét birtokolni fogsz engem, diadalmasan, és mindôrökre a tiéd leszek, és te is gyôzelmes leszel az égben. De most teljesen ezeké az embereké vagyok és Atyámé, aki hozzájuk küldött engem."

Íme, ezt akarja mondani a kicsiny és annyira tömör jelentésű szócska: „még".

Amikor azt mondtam a tanítványoknak: „Menjünk, tegyük boldoggá Anyámat!", sokkal mélyebb értelme volt a mondatnak, mint amilyennek látszott. Nem arról az örömrôl beszéltem, amit látásom okozott neki, hanem arról, amit azért érzett, mert ô volt a megkezdôje csodatevô tevékenységemnek, és ô volt az emberiség elsô jótevôje.

Tartsátok ezt mindig emlékezetetekben! Elsô csodám Mária által jött létre. Az elsô. Jelzi ez azt, hogy Mária a csoda kulcsa. Semmit sem tagadok meg Anyámtól, és az ô imájára még a kegyelem idejét is elôbbre teszem. Ismerem Anyámat, akinél csak Isten jobb. Tudom, hogy boldoggá teszi ôt, ha kegyet gyakorlok vele, mert ô a Teljes Szeretet. Íme, ezért mondtam én, aki tudtam errôl: „Menjünk, tegyük boldoggá Anyámat!"

Ezenkívül nyilvánosságra akartam hozni hatalmát a világ elôtt, és egyúttal az én hatalmamat is. Rendeltetése volt, hogy egyesüljön velem a testben -- mert egy test voltunk, én benne, ô körülöttem, mint ahogy a liliom szirmai körülveszik az illatos, élettôl duzzadó bibéket. Rendeltetése volt, hogy egyesüljön velem a szenvedésben -- mert kereszten voltunk, én a testemmel, ô a lelkével, úgy, mint a liliom illatozik mind a kelyhével, mind a belôle kivont tömény olajjal -- igazságos volt tehát, hogy egyesüljön velem hatalmamban is, amely megmutatkozik a világnak.

Azt mondom nektek, amit a lakodalmazóknak mondottam: „Köszönjétek meg Máriának! Ôáltala van részetek a csoda Urában, kegyelmemben, és elsôsorban bocsánatomban."

(2-76)

==========

Jézus beszámol anyjának

Jézus sorra látogatja azokat a pásztorokat, akik eljöttek hozzá a betlehemi barlangba, és utána harminc éven keresztül buzgón hirdették, amit az angyaloktól hallottak és a szemükkel láttak. Az egyik pásztor, Jónás, egy kegyetlen farizeus birtokán dolgozik, aki halálra hajszolja munkásait. Jónást is kegyetlenül megverte. Amikor Jézus elbúcsúzik tôle, azt kéri:

-- Uram, ha te szeretsz minket, többé nem szenvedünk! Senki sem szeretett... Ó, ha legalább láthatnám Anyádat!

-- Ne aggódj! Elhozom ôt hozzád. Amikor kellemesebbé válik az idô, eljövök vele. Ne tedd ki magad embertelen büntetéseknek azért, mert hamar meg akarod látni. Érts hozzá, hogy úgy várakozzál rá, amint várakozik az ember az elsô csillag megjelenésére az égen. Ô hirtelen fog megjelenni neked, épp úgy, amint az esti csillag, amely most még nem látható, de hirtelen lüktetni kezd az égen. És gondolj arra, hogy már mostantól fogva kiárasztja feléd szeretetének ajándékait...

Miközben Jézus az úton megy tanítványaival, a leprás Simon kéri, siessenek elôre, hogy kérdezhessen tôle valamit négyszemközt. Miután befejezik beszélgetésüket, Jézus megáll, hogy a többiek odaérjenek. Amikor azok elérik ôt, a pásztor Lévi letérdel elôtte és kéri:

-- Szolgádnak van egy kérése hozzád. Vigyél el engem Anyádhoz! Ô árva, mint én. Ne tagadd meg tôlem azt, amit neki megadsz, hogy lássam egy anyának az arcát...

-- Jöjj! Amit valaki Anyám nevében kér, azt Anyám nevében megadom neki...

Elérkeznek Názárethez. Jézus szinte repül, olyan gyorsan megy. A kútnál összegyűlt asszonyok hangosan üdvözlik ôt.

-- Béke mindnyájatokkal! De legyetek csendben, meg akarom lepni Anyámat...

-- Az ô rokona most ment el egy korsó friss vízzel. De vissza kell térnie. Víz nélkül maradtak. A forrás kiszáradt, vagy elvész a forró földben, mielôtt még kertedhez érne, nem tudjuk. Mária, Alfeus felesége most mondta. Már jön is...

Júdás és Jakab anyja egy korsót hoz a fején, kettôt a kezében. Nem látja meg azonnal Jézust, és azt kiáltja:

-- Így gyorsabban megy. Mária nagyon szomorú, mert virágjai

haldokolnak a szomjúságtól. Ezeket még Jézus és József ültette, és megszakad a szíve, amikor látja, hogy elhervadnak.
-- De most, hogy meglát engem... -- mondja Jézus, kilépve a csoport mögül.
-- Ó, Jézusom! Áldott vagy! Megyek, megmondom neki...
-- Nem. Én megyek. Add ide a kancsókat!
-- A kaput csak betámasztották. Mária a kertben van. Ó, milyen boldog lesz! Ma reggel rólad beszélt. De ilyen napsütésben! Gyere! Egészen átizzadtál! Egyedül vagy?
-- Nem, a barátaimmal, de elôre jöttem, hogy elsônek lássam a mamámat. És Júdás?
-- Kafarnaumban van. Gyakran megy oda... -- Mária nem mond mást, de mosolyog, miközben fejkendôjével megtörli Jézus verejtékes arcát.
A korsók megteltek. Jézus kettôt övével összekötve a vállán egyensúlyozva visz, egyet a kezében. Gyorsan megy. Megérkezik a házhoz, betolja a kaput, belép a szobácskába, amely sötétnek látszik a kinti napfény után. Lassan felemeli a függönyt, amely a kertbe vezetô ajtón van és figyel. Mária egy rózsabokor mellett áll, háttal a háznak, szánakozva a szomjas növényen. Jézus a földre teszi a korsót, s az nagyot csendül, mert egy kôhöz ütôdik.
-- Már itt vagy, Mária? -- mondja a mama anélkül, hogy megfordulna. -- Gyere, gyere! Nézd ezt a rózsabokrot! És ezeket a szegény liliomokat! Mind elhal, ha nem segítünk rajtuk. Hozd ide a karókat is, hogy megtámasszuk ezt a szárat, amelyik a földre hajlik.
-- Mindent odaviszek neked, mama.
Mária hirtelen megfordul. Egy másodpercig tágranyílt szemmel néz, utána felkiált, és kitárt karokkal fut a fiához, aki szintén kitárt karral, nagyon szeretetteljes mosollyal várja.
-- Ó, fiam!
-- Mama! Drága mama!
Az érzelemnyilvánítás hosszas és kedves. Mária annyira boldog, hogy nem látja, nem érzi, mennyire kiizzadt Jézus. Csak utána veszi észre:
-- Fiam, miért jöttél ilyen idôben? Piros lettél és vizes vagy, mint egy spongya. Gyere, gyere be, hogy a mamád megszárítson és felfrissítsen. Hozok neked egy új ruhát és tiszta szandálokat. De fiam! Fiam! Miért kelsz útra ilyen napsütésben? Elhalnak a növények a hôség

miatt, és te, Virágom, úton vagy!
-- Azért, hogy hamarabb érjek hozzád, mama!
-- Ó, te drága! Biztosan szomjas vagy.
-- Igen, a te csókodra, mama, a te simogatásodra. Hagyj így maradni fejemmel a válladon, mint amikor kicsi voltam. Ó, mama! Mennyire hiányzol nekem!
-- Mondd, hogy jöjjek, fiam, és én megyek. Mi hiányzott neked távollétem miatt? A neked kedves étel? A friss ruhák? A jól elkészített ágy? Ó, mondd meg nekem, örömöm, mi hiányzott neked? Szolgálód, ó Uram,
igyekszik gondoskodni róla.
-- Semmi, rajtad kívül...
Jézus a mamája kezét fogva visszamegy a házba, és leül a ládapadra a fal mellett. Mária elôtte áll. Jézus erôsen fogja a kezét, és a fejét a szívére hajtja. Újból és újból megcsókolja. Most erôsen ránéz:
-- Engedd, hogy nézzelek téged! Hogy beteljek látásoddal, szent Mamám!
-- Elôbb cseréld át a ruhát. Rossz így átizzadva maradni. Gyere!
Jézus engedelmeskedik. Amikor visszatér egy friss ruhában, folytatódik a kedves beszélgetés.
-- A tanítványokkal és a barátokkal jöttem. De ôket a melkai erdôben hagytam. Holnap hajnalban fognak megérkezni. Én... nem tudtam tovább várni. Mamám...! -- és megcsókolja a kezét. -- Mária, Alfeus felesége visszavonult, hogy egyedül hagyjon minket. Ô is megértette irántad érzett szomjamat. Holnap... holnap te a barátaimé leszel, és én a názáretieké. De ma este te az én Barátnôm vagy, és én a tied. Hoztam neked... Ó, mama! Megtaláltam a betlehemi pásztorokat! És közülük kettôt elhoztam neked. Árvák, és te leszel az anyjuk, mindnyájuknak, de leginkább az árváknak. És hoztam neked valakit, akinek szüksége van rád ahhoz, hogy legyôzze önmagát. Van egy másik, aki igaz és sírt. És János... És üdvözletet hoztam számodra Illéstôl, Izsáktól, Tóbiástól, akit most Mátyásnak hívnak, Jánostól és Simeontól. Jónás a legszerencsétlenebb. Elviszlek téged hozzá, megígértem neki. A többit még keresem. Sámuel és József Isten békéjében él.
-- Voltál Betlehemben?
-- Igen, mama. Odavittem a tanítványokat, akik velem vannak. És neked

hoztam ezeket a kis virágokat, amelyek a küszöb kövei között nôttek ki.
-- Ó! -- Mária átveszi a leszakított virágokat és megcsókolja. -- Köszönöm, fiam! És Anna? (Anna adott szállást nekik Betlehemben.)
-- Meghalt Heródes öldöklésében.
-- Ó, a szerencsétlen! Annyira szeretett téged!
-- A betlehemiek sokat szenvedtek. És nem voltak igazságosak a pásztorokkal. De sokat szenvedtek...
-- De veled akkor jók voltak!
-- Igen. Ezért szánakozni kell rajtuk. A sátán irigy a jóságukra és rosszra ingerli ôket. Voltam Hebronban is az üldözött pásztoroknál...
-- Ó, olyan messzire?!
-- Igen. Zakariás segítette ôket, rajta keresztül volt uruk és kenyerük, akkor is, ha uruk kemény volt. De ôk igaz lelkek, az üldöztetés és a verések a szentség szikláivá tették ôket. Összegyűjtöttem ôket. Meggyógyítottam Izsákot és... és az én nevemet adtam egy kisdednek... Juttában, ahol Izsák betegeskedett és ahonnan új életre támadt, most van egy ártatlan csoport, amelynek tagjait Máriának, Józsefnek és Jézusnak hívják...
-- Ó, a te neved!
-- És a tiéd, és az Igazé. És Keriotban, egy tanítványom szülôvárosában karjaim között halt meg egy hűséges izraelita. Ó, mennyit kell elmondanom neked, tökéletes Barátnôm, Anyám! De elôször, kérlek, nagy szeretetet kérek tôled azok iránt, akik holnap jönnek. Tudod, ôk szeretnek engem, de nem tökéletesek. Te, az erények Mesternôje... ó, Anyám, segíts nekem jóvá tenni ôket! Szeretném mindnyájukat üdvözíteni...
Jézus Mária lábaihoz ereszkedik. Most látszik meg az ô anyai méltósága.
-- Fiam! Mit akarsz, azt, hogy szegény mamád többet tegyen nálad?
-- Tedd szentekké ôket... A te erényed szentté tesz. Ezért hoztam ôket magammal. Mama... egy napon azt mondom majd neked: ,,Gyere!", mert akkor sürgôsen meg kell szentelni a lelkeket, hogy akarják megváltásukat. És én egyedül nem leszek képes... A te hallgatásod épp olyan tevékeny lesz, mint az én szavam. A te tisztaságod segíteni fogja az én hatalmamat. A te jelenléted elűzi a sátánt... és a te fiad, mama, erôt merít abból, hogy tudja, te a közelében vagy. Ugye eljössz,

Édesanyám?
-- Jézus! Drága fiam! Úgy érzem, nem vagy boldog... Szívem gyermeke, mi a baj? Durva volt hozzád a világ? Nem? Megkönnyebbülés számomra elhinni... de... Ó, igen! Eljövök. Oda, ahová akarod. Amint te akarod. Amikor te akarod. Most is, a napsütésben, a csillagos ég alatt éppúgy, mint a fagyban és a záporban. Engem akarsz? Íme, itt vagyok!
-- Nem, nem most. De egy napon... Milyen édes az otthon! És a te simogatásod! Engedd, hogy így aludjak, fejemmel a térdeden. Oly fáradt vagyok! Mindig a te kisgyermeked vagyok...
És Jézus valóban elalszik, fáradtan és kimerülten, egy zsámolyon ülve, fejét anyjának ölébe hajtva, aki simogatja a haját és boldog.
==========
A tanítványok Máriánál

Mária mezítláb jár-kel, frissen, kora hajnalban otthonában. Halványkék ruhájában olyan, mint egy gyenge pillangó, amely minden zaj nélkül száll le a falra és a tárgyakra. Odamegy az ajtóhoz, amely az utcára nyílik, és nagy gonddal nyitja ki, hogy ne csináljon vele zajt. Félig nyitva hagyja, miután egy pillantást vetett az elhagyott utcára. Rendet csinál, kinyitja az ajtókat és az ablakokat. Bemegy a műhelybe, ahol most, miután az „ács" elhagyta, ott vannak a szövôszékei. Mária ott is tevékenykedik. Gondosan betakarja az egyik szövôszéket, amelyben egy megkezdett munka van, és elmosolyodik egy gondolatára...
Kimegy a kertbe. A galambok a vállaira szállnak, rövid repüléssel egyik válláról a másikra, hogy jobban elhelyezkedjenek. Buzgón kísérik Máriát lépésrôl lépésre az éléskamráig. Magokat vesz ki, és azt mondja nekik:
-- Itt, ma itt esztek. Ne verjetek zajt! Nagyon fáradt.
Utána lisztet vesz magához, bemegy egy kis szobába a kemence mellett, és nekiáll kenyeret csinálni. Dagaszt és mosolyog. Ó, hogyan mosolyog ma a mama! Oly fiatal mamának látszik, mint amilyen Jézus megszületésekor volt, annyira megfiatalítja az öröm. A kenyértésztából kivesz egy adagot és félreteszi, befedi, majd kimelegedve folytatja a munkát. Haját a finom lisztpor kissé világosabbá teszi.

Mária, Alfeus felesége csendesen belép.
-- Már dolgozol?
-- Igen. Kenyeret készítek, és nézd, mézespogácsát, amit ô nagyon szeret.
-- Csináld csak, de a kenyértészta nagyon sok, azt majd én megdolgozom.
Alfeus felesége erôteljes, inkább falusinak látszó asszony. Kitartóan dolgozik a kenyéren, míg Mária összekeveri a mézet a vajjal, és sok kerek pogácsát csinál belôle, amit egy lemezre tesz.
-- Nem tudom, hogyan figyelmeztessem Júdást. Jakab nem meri, és a többiek sem... -- Alfeus felesége felsóhajt.
-- Ma jön Simon Péter. Mindig a szombat utáni második napon jön a hallal. Ôt küldjük majd Júdáshoz.
-- Ha akar majd menni...
-- Ó, Simon sose mond nekem nemet.
Megjelenik Jézus.
-- Béke legyen ezen a napotokon! -- mondja.
-- Már felkeltél? Miért? Szerettem volna, ha alszol.
-- Aludtam, a bölcsôrôl álmodva, mama. Te nem aludtál...
-- Néztelek téged, miközben aludtál... Mindig így tettem, amikor kicsi voltál. Álmodban mindig mosolyogtál, és mosolyod velem maradt egész nap, a szívemben, mint egy gyöngy... De ezen az éjjelen nem mosolyogtál, fiam. Sóhajtottál, mint aki szomorú... -- Mária aggódva nézi ôt.
-- Fáradt voltam, mama. És a világ nem olyan, mint ez a ház, ahol minden becsületes és szeretetteljes. Te, te tudod, ki vagyok, és meg tudod érteni, mit jelent számomra a világgal való érintkezés. Olyan, mintha valaki bűzös és sáros utcán járna. Mégha figyel, akkor is rátapad egy kis sár, és a bűz átjárja akkor is, ha nem akarja belélegezni. És ha olyan emberrôl van szó, aki szereti a tisztaságot és a tiszta levegôt, akkor elképzelheted, milyen kellemetlen ez a számára...
-- Igen, fiam, megértem, de fáj nekem, hogy te szenvedsz...
-- Most veled vagyok, és nem szenvedek. Ez csak emlék... De szebbé teszi a veled való együttlét örömét. -- És Jézus lehajol, hogy megcsókolja a mamáját. Megsimogatja a másik Máriát is, aki belép,

egészen kivörösödve, mert a kemence közelében volt.
-- Értesíteni kellene Júdást -- mondja ki gondját Alfeus felesége.
-- Nem szükséges. Júdás ma itt lesz.
-- Honnan tudod?
Jézus mosolyog és hallgat.
-- Fiam, minden héten ezen a napon jön Simon Péter. El akarja hozni nekem az elsô vigíliákon fogott halat. A nap elsô órájának vége felé érkezik. Ma boldog lesz. Simon jó, segít minket azokban az órákban, amikor itt van. Ugye, Mária?
-- Simon Péter becsületes és jó -- mondja Jézus. -- De a másik Simon is, akit hamarosan meglátsz, csupa szív. Eléjük megyek. Hamarosan megjönnek.
Jézus kimegy, míg az asszonyok beteszik a kemencébe a kenyeret és visszatérnek a házba, ahol Mária felveszi a szandált, és egy teljesen tiszta ruhában tér vissza. Egy kis ideig várakoznak. Alfeus felesége azt mondja:
-- Nem tudtad idejében befejezni azt a munkát.
-- Hamarosan befejezem, és Jézusom felüdül majd az árnyékban.
A kapu kinyílik.
-- Mama, itt vannak a barátaim! Lépjetek be!
Belépnek csoportokban a tanítványok és a pásztorok. Jézus megfogja a két pásztor vállát, és anyjához vezeti ôket.
-- Íme két fiú, akik egy anyát keresnek. Légy örömükre, Asszony!
-- Üdvözöllek titeket... Te?... Lévi... és te? Nem tudom, de korodnál fogva, ô azt mondta, biztosan te vagy József. Ez a név kedves és szent itt nálunk. Jöjj, jöjjetek! Örömmel mondom nektek, otthonom befogad, és egy anya átkarol benneteket, emlékezve arra, mi mindent tettetek ti, te az atyád által, szeretetbôl a gyermekemért.
A pásztorok elragadtatottnak látszanak, olyan boldogok.
-- Igen, Mária vagyok. Te láttad az anyát boldogan. Mindig az vagyok. Most is boldogan látom a fiamat a hűséges szívek között.
-- Ô meg Simon, mama!
-- Te megérdemelted a kegyelmet, mert jó vagy. Tudom. Isten kegyelme legyen mindig veled!
Simon, aki a legjártasabb a világi szokásokban, földig hajol, karját a mellén keresztben tartva, és üdvözli:

-- Üdvözöllek, a Kegyelemnek igazi Anyja, és nem kérek mást az Örökkévalótól, most, hogy megismertem a Világosságot és téged, aki a holdnál is kedvesebb vagy.
-- És ô Júdás, Keriótból.
-- Van egy anyám, de elenyészik az iránta érzett szeretetem azzal a tisztelettel összehasonlítva, amit irántad érzek.
-- Nem. Ne irántam. Iránta. Én azért vagyok, mert ô létezik. Semmit sem akarok magamnak. Csak az ô számára kérek. Tudom, mennyire megtisztelték a fiamat a te szülôvárosodban. Mégis azt mondom neked, a szíved legyen az a hely, ahol ô teljes tiszteletben részesül tôled.
Akkor megáldalak téged az anya szívével.
-- Szívemet a fiad lába elé helyezem. Boldog alárendeltség! Csak a halál vet majd véget hűségemnek.
-- És ô a mi Jánosunk, mama.
-- Nyugodt vagyok, amikor tudom, hogy te Jézus mellett vagy. Ismerlek téged, és megnyugszom lélekben, amikor te a fiammal vagy. Légy áldott, én nyugalmam! -- megcsókolja ôt.
Péter érdes hangja hallatszik kívülrôl:
-- Íme, itt a szegény Simon, aki üdvözletét hozza, és...
Belép és majd földbe gyökeredzik a lába. Utána azonban a földre teszi kerek kosarát, és kedvesen szemére veti Jézusnak, hogy ôt nem vitte magával júdeai körútjára. Megígéri, hogy ezentúl árnyékként fogja kísérni ôt.
Jézus bemutatja neki az új tanítványokat: a kerióti Júdást, akit Péter látásból már ismer és nem sokra becsül, és a leprás Simont, akit már szintén ismer és nagyra értékel. Utána Jézus meghívja a tanítványokat a lugasba, amíg az asszonyok elkészítik az ebédet. Lévit, a pásztort elküldi egy másik pásztorhoz, Illéshez, Mária üdvözletével.
-- Ugye, mama? -- kérdi anyjától.
-- Mondd meg neki, hogy megáldom ôt, ugyanúgy Izsákot és a többieket is. A fiam megígérte, hogy magával visz... és eljövök hozzátok, gyermekem elsô barátai!

(2,321)

Jézus ezekben a napokban oktatja tanítványait, egyszer a Názáret

mellett lévô olajfaerdôben, máskor pedig a názáreti ház kertjében, miközben Mária tesz-vesz a házban és a kertben, s valahányszor elhalad a fűben ülô Jézus mellett, rámosolyog a fiára. Oktatás közben Jézus példaképként állítja Máriát tanítványai elé:

-- Vigyázzatok! Nagyon vigyázzatok! Állandóan. Nehogy holnap beleessetek abba, amit máig elkerültetek. Látjátok? Ma az ég elsötétült, jégesô közeledik. És mi az eget vizsgálva azt mondtuk: „Ne menjünk el hazulról!" Nos, ha így meg tudjuk ítélni a dolgokat, hogy mennyire veszélyesek, de össze sem hasonlíthatók azzal a veszéllyel, amelyet a bűn jelent, megfosztva minket Isten barátságától, akkor miért nem értünk annak megítéléséhez, hogy mi lehet veszélyes a lélekre?

Nézzétek! Íme, ott van az Anyám. El tudtok képzelni benne rosszra való hajlamot? Jóllehet szeretete sürgeti ôt, hogy engem kövessen, csak akkor hagyja el a házát, amikor az én szeretetem ösztönzi ôt erre. Ô az én Tanítónôm. Ma reggel kért engem:

„Tanítványaid között van az anyád is, fiam. Meg akarom ismerni tanításodat." Ô birtokában volt ennek a tanításnak a méhében és még elôbb a lelkében. Isten ajándékba adta neki, mint Megtestesült Igéje jövendô Anyjának. Miután kért engem, azt mondta: „Azonban... ítéld meg te, hogy jöhetek-e én is anélkül, hogy elveszítsem Istennel való egyesülésemet. Anélkül, hogy a világ, amirôl te azt mondod, hogy bűze átható, megrontaná a szívemet, amely teljesen Istené volt, most is az övé, és az övé akar maradni. Megvizsgálom magam és úgy találom, hogy meg tudom ezt tenni, mert... (és itt, anélkül, hogy tudatában lenne, a legnagyobb dicséretben részesíti önmagát), mert nem találom másnak tiszta békémet, amelyet akkor élveztem, amikor a templomnak egy virága voltam, és azt, aminek most vagyok birtokában, miután több mint harminc éve a ház asszonya vagyok. Én azonban méltatlan szolgálóleány vagyok, aki rosszul ismeri és még rosszabbul ítéli meg a lélek dolgait. Te vagy az Ige, a Bölcsesség és a Világosság. És világosság lehetsz szegény mamád számára, aki inkább elfogadja, hogy nem lát többé, mintsem hogy ne legyen kedves az Úr elôtt." És nekem azt kellett mondanom neki, csodálattól remegô szívvel: „Mama, mondom neked, téged nem ront meg a világ. Sôt, bebalzsamozod a világot."

Halljátok? Anyám felfogta a világban élés veszélyeit, amelyek veszélyek az ô számára is, még neki is. És ti, emberek, nem látjátok?!

Ó, a sátán valóban lesben áll, és csak az éberek fognak gyôzni...

(2-331)

A vihar utáni reggelen Jézus kimegy a teljesen elázott kertbe. Látja, hogy anyja lehajol a kis növények fölé. Üdvözli ôt hozzá csatlakozva. Milyen édes az ô csókjuk! Jézus baljával átkarolja Mária vállát, magához vonja, és megcsókolja a homlokán, majd lehajol, hogy anyja is megcsókolja az ô arcát. Tekintetük, amely a csókot kíséri, teszi teljessé cselekedetük kedvességét. Jézus cselekedete kifejezi szeretete teljességét, amely méltóságteljes és oltalmazó; és Máriáét, amely éppoly tiszteletteljes, mint szeretetteljes. Amikor megcsókolják egymást, úgy tűnik, hogy Jézus az idôsebb, és Mária egy fiatal leány, aki az atyjától, vagy sokkal idôsebb testvérétôl részesül a reggeli csókban.

-- Kárt tett a tegnap esti jégesô és az éjjeli szél a virágaidban? -- kérdi Jézus.

-- Nincs kár, Mester. Csak nagyon összekuszálta az ágakat -- válaszolja egy kissé érdes hangon Péter, mielôtt még Mária felelni tudna.

Jézus felemeli fejét, és látja Simon Pétert, aki rövid tunikába öltözve azon dolgozik, hogy kiegyenesítse a fügefa tetején az összekuszált ágakat.

-- Már dolgozol?

-- Ó, mi halászok úgy alszunk, mint a halak. Minden órában, minden helyen, de csak annyit, amennyit pihenni engednek. És ez szokássá válik. Ma reggel hallottam csikorogni az ajtót hajnalban, és azt mondtam magamban: „Simon, ô már felkelt. Gyorsan kelj fel! Menj nagy tenyereddel, és segíts neki!" Gondoltam, hogy ô a virágaira gondol és a viharos éjjelre. És nem tévedtem. Oh, én ismerem az asszonyokat!... Feleségem is úgy forgolódik az ágyban, mint a hal a hálóban, amikor vihar van és a virágaira gondol...

Miközben Jézus elbeszélget Péterrel, megjelenik János is, és ô is felmászik a fügefára. Amikor dolgukat végezve a két halász leszáll a fáról, kijön a zelóta Simon is Józseffel és a kerióti Júdással.

Mária friss kenyeret hoz nekik, kis sötét és kerek kenyereket. Péter

a késével felvágja azokat, és kettévágott fügét tesz rájuk. Az elsôt Jézusnak nyújtja, utána Máriának és a többieknek. Jó étvággyal esznek a felfrissült kertben, amely nagyon szép a reggeli napsütésben. Az esô megtisztította a levegôt.

Megérkezik a többi tanítvány is, akik úgy látszik, máshol aludtak: Tamás, András, Jakab, Fülöp, Bertalan és Júdás Tádé. Üdvözlik a többieket. Jézus azt mondja:

-- Maradjunk itt együtt. Így lesz egy új tanítványunk is. Mama, gyere!

Leülnek Jézus körül, ki egy kôre, ki egy székre. Jézus mellett van az anyja, lábánál pedig János, aki közel akar lenni Jézushoz. Most mondja el nekik a példabeszédet a télrôl, a viharról és a kerti munkákról...

Utána Jézus megvigasztalja unokatestvérét, Júdást, akinek atyja haldoklik. Megsimogatja ôt:

-- Júdás... Én elhagytam anyámat, hogy küldetésemnek éljek. Ez eloszlatja minden kételyedet azt illetôen, hogy becsületesen cselekszel-e. Ha ez nem lett volna jó cselekedet, megtettem volna-e én anyámmal szemben, akinek rajtam kívül nincs senkije?

Júdás megfogja Jézus kezét, arcához emeli, és lehajtja a fejét. Nem tud beszélni.

-- Menjünk mi ketten, egyedül, mint amikor gyermekek voltunk. Menjünk, vigyük el az öregnek ezeket a szép, aranysárga szôlôket. Nehogy azt gondolja, hogy nem törôdöm vele, és ellensége vagyok. Tetszeni fog ez anyádnak és Jakabnak is. Megmondom neki, hogy holnap Kafarnaumban leszek, és hogy fia egészen az övé. Tudod, az öregek olyanok, mint a gyermekek, féltékenyek. És mindig gyanakodnak, hogy elhanyagolják ôket. Részvéttel kell lennünk irántuk...

Jézus eltűnik, a kertben hagyva a tisztelettôl és fájdalomtól megnémult tanítványokat, akik látják, milyen ellentét van egy apa és egy gyermek között Jézus miatt. Mária elkíséri Jézust egészen a kapuig, és most visszatér, fájdalmasan felsóhajtva.

(2-336)

==========

Újabb látogatás Názáretben

Jézus unokatestvérével, Júdással, és hat tanítvánnyal megérkezik Názáret közelébe. A domb magaslatáról, ahol vannak, látszik a város fehér házaival a zöld lombok között fel- és lefelé a lejtôn, ahol épült a lágyan hullámzó dombokon.

-- Megérkeztünk, barátaim. Íme, ott van az én házam. Anyám otthon van, mert füst száll fel a házból. Talán kenyeret süt. Nem mondom nektek, hogy maradjatok itt, mert úgy gondolom, vágyakoztok arra, hogy hazatérjetek. De ha kenyeret akartok törni velem, és akartok találkozni anyámmal, azt mondom: jöjjetek!

A hat tanítvány már elszomorodott az elválás gondolatára. Most visszatér a vidámságuk, és szívesen elfogadják a meghívást.

-- Akkor menjünk!

Gyorsan lesietnek a kis dombról, és rátérnek a fôútra. Esteledik. Még meleg van, de az árnyak már leszállnak a vidékre, ahol a gabona érik. Bemennek a városba. Az asszonyok, akik a kúthoz jönnek, vagy onnan mennek, a kis műhelyeik küszöbén, vagy a kertben álló férfiak üdvözlik Jézust és Júdást. A kisgyermekek körülveszik ôt.

-- Visszajöttél?

-- Most itt maradsz?

-- Megint eltört a kocsim kereke.

-- Tudod-e Jézus, hogy kislányom született és Máriának neveztem el?

-- A tanító azt mondta nekem, hogy mindent tudok, és a Törvény igazi fia vagyok.

-- Sára nincs itt, mert a mamája nagyon beteg. Sír, mert fél.

-- Testvérem, Izsák megházasodott. Nagy ünnepet rendezett!

Jézus meghallgatja, megsimogatja, megdicséri ôket, megígéri a segítségét. Így érnek el a házához. Mária már a küszöbön áll, mert egy igyekvô gyermek értesítette.

-- Fiam!

-- Mama!

Megölelik egymást. Mária, aki sokkal alacsonyabb Jézusnál, fiának mellére hajtja a fejét, aki átkarolja ôt. Jézus megcsókolja ôt szôke haján. Belépnek a házba.

A tanítványok Júdással együtt kint maradnak, hogy ôk ketten szabadon

kifejezhessék érzelmeiket.
-- Jézus! Fiam! -- Mária hangja remeg, mint akit sírás fojtogat.
-- Mama, miért vagy így felindulva?
-- Ó, fiam! Azt mondták nekem... A templomban voltak galileaiak, názáretiek azon a napon... Visszatértek... és beszámoltak róla... Ó, fiam!... (Jézus kiűzte az árusokat a templomból. Erre vonatkoznak Mária szavai.)
-- De látod, mama, jól vagyok. Semmi bajom sem lett. Csak Isten dicsôsége jött el a Házába.
-- Igen. Tudom, szívemnek gyermeke. Tudom, hogy olyan volt, mint a harangszó, amely felébreszti az alvókat. És boldog vagyok Isten dicsôsége miatt... örülök annak, hogy ez az én népem felébred Isten számára... Én nem korhollak téged... én nem állok utadba... megértelek... és... és boldog vagyok, de én szültelek téged, fiam! -- Mária még átölelve tartja Jézust, és miközben beszél, Jézus mellén tartja a kezeit, fejét felemelve feléje. Szemében könny gyűlt össze, amely készül kibuggyanni. Most elhallgat, ismét Jézus keblére hajtva fejét. Olyan, mint egy szürke galamb, mert szürke ruhában van, amely menedéket keresett két erôs, fehér szárny között, mert Jézus még fehér ruhájában és köpenyében van.
-- Mama! Szegény mama! Drága mama...! -- Jézus ismét megcsókolja. Utána azt mondja: -- De látod? Itt vagyok, és nem egyedül. Velem vannak elsô tanítványaim és mások is Júdeából. És unokatestvérem, Júdás is velem van, és követ engem.
-- Júdás?
-- Igen, Júdás. Tudom, miért csodálkozol. Biztos, hogy azok között, akik beszéltek az eseményrôl, ott voltak Alfeus és fiai is... és nem tévedek, ha azt mondom, bírálgattak engem. De ne félj! Ma így van, holnap úgy. Az embert úgy kell megművelni, mint a földet, és ahol tövisek vannak, ott rózsák teremnek. Júdás, akit szeretsz, már velem van.
-- Hol van most?
-- Kint, a többiekkel. Van kenyered mindnyájuknak?
-- Igen, fiam. Mária, Alfeus felesége a kemencénél van, és most veszi ki. Mária nagyon jó hozzám, és fôleg most.
-- Isten megdicsôíti ôt érte. -- Jézus az ajtóhoz megy és kiszól: --

Júdás! Itt van anyád! Barátaim, jöjjetek be!
Belépnek és üdvözlik Máriát. Júdás megcsókolja ôt. Utána fut, hogy megkeresse anyját.
Jézus megnevezi az ötöt: Péter, András, Jakab, Natánael, Fülöp. Mária már ismeri Jánost, aki rögtön üdvözli is ôt, Júdás után, meghajolva, és áldását fogadva.
Mária üdvözli és leülteti ôket. Ô a ház úrnôje, ezért ô foglalkozik a vendégekkel, miközben pillantásával imádja Jézusát. Úgy látszik, mintha a szemén keresztül lélekben továbbra is beszélne vele. Szeretne vizet hozni, hogy felfrissítse ôket, de Péter felugrik:
-- Nem, asszony! Ezt nem engedhetem meg. Te csak ülj le a fiad mellé, szent anya! Én kimegyek, mi kimegyünk a kertbe felfrissülni.
Befut Mária, Alfeus felesége, kipirulva és lisztesen, és üdvözli Jézust, aki megáldja ôt. Utána kivezeti a hatot a kertbe a vízmedencéhez, és boldogan visszatér, majd mondja:
-- Ó, Mária! Júdás elmondta nekem... Mennyire megelégedett vagyok Júdás miatt, és miattad is. Tudom, hogy a többiek meg fognak szidni engem, de nem számít! Boldog leszek azon a napon, amikor mindnyájukat Jézuséinak tudom. Mi édesanyák tudjuk... érezzük, mi jó gyermekeink számára. És én érzem, hogy te és Jézus az, aki jó a gyermekeimnek.
Jézus mosolyogva megsimogatja fejét.
Visszatérnek a tanítványok és Mária, Alfeus felesége felszolgálja a jóillatú kenyeret, az olajbogyókat és a sajtot. És hoz egy kancsó vörösbort, amit Jézus kever barátai számára. Mindig Jézus ajánlja fel azt és osztja szét utána. A tanítványok elôször kissé félszegen, késôbb bátrabban beszámolnak családjukról, a jeruzsálemi útról, a csodákról, amelyek történtek. Telve vannak buzgósággal és szeretettel. Péter igyekszik szövetségesnek megnyerni Máriát, hogy azonnal elfogadja ôt, s ne kelljen erre várakoznia Betszaidában.
-- Tegyétek azt, amit ô mond! -- buzdítja Mária kedves mosollyal. -- Ez a várakozás jobban fog segíteni titeket, mint az azonnali egyesülés. Fiam mindent jól tesz, amit tesz.
Péter reménye elszáll, de jó lélekkel belenyugszik. Csak azt kérdi:
-- Soká fog tartani a várakozás?
Jézus mosolyogva néz rá, de nem szól semmit. Mária jóindulatú jelnek tekinti ezt a mosolyt és azt mondja:

-- Simon, Jónás fia, ô mosolyog... ezért azt mondom neked, oly gyors lesz engedelmes várakozásod ideje, mint amilyen gyorsan repül a fecske a tó fölött.
-- Köszönöm, asszony.
-- Nem beszélsz, Júdás? És te sem, János?
-- Nézlek téged, Mária.
-- Én is.
-- Én is nézlek titeket, és... tudjátok? Eszembe jut egy rég elmúlt sra. Akkor is három szempár nézett rám szeretettel. Emlékszel, Mária, a három bölcsre?
-- Hogy emlékszem-e?! Igen. Most is három, majdnem ugyanolyan korú ember néz rád teljes szeretettel. És ô, János, szerintem hasonlít az akkori Jézushoz, olyan szôke és rózsás, és sokkal fiatalabb a többinél.
A többiek szeretnék tudni, mirôl van szó. És az emlékek és történetek felidézésével töltik az idôt. Beáll az este.
-- Barátaim, nincsenek szobák a házban. De ott van a műhely, ahol dolgoztam. Ha akarjátok, ott meghúzódhattok... De ott csak a gyalupadok vannak.
-- Kényelmes ágy a halászok számára, akik megszokták, hogy szűk ágyon aludjanak. Köszönöm, Mester. Megtiszteltetés a te fedeled alatt aludni; és megszentel minket.
Sok üdvözlés közben visszavonulnak. Júdás is visszavonul anyjával. Ôk saját házukba mennek.
A szobában csak Jézus és Mária marad. Leülnek a ládapadra a mécses világánál félkarjukkal egymás vállán, és Jézus beszél, és Mária hallgatja, boldogan, aggódva, örülve.

(2,104)
==========
==========
Jézus és Mária Alfeusnál

Miután Jézus néhány hónapig körbejár Palesztinában, elhatározza, hogy ismét felkeresi Názáretet. Meg akarja látogatni édesanyját és a nagybátyját is, aki súlyos beteg.

-- Igazán Názáretbe megyünk? -- kérdik tôle unokatestvérei.
-- Igen. Beszélni akarok anyámmal, és... néhány egyéb dolgot is akarok tenni. Aki akar, jöjjön!
Mindnyájan vele akarnak menni. Unokatestvérei a legboldogabbak.
-- Apám és anyám miatt, tudod?
-- Tudom. Menjünk Kánába, és utána oda.
-- Szegény atyám! Annyit szenved! Úgy érzi magát, mint a növény, amelyet gyökerestôl kitéptek... és nem szeretne meghalni... -- mondja Jakab és Jézusra néz. Néma kéréssel... De Jézus nem adja jelét annak, hogy látja ôt. -- József is így halt meg, fájdalmak között, ugye?
-- Igen -- válaszolja Jézus. -- De ô kevésbé szenvedett, mert belenyugodott.
-- És azután te is vele voltál.
-- Alfeusnak is része lehetne ebben...
Az unokatestvérek szomorúan felsóhajtanak.

* * *

Amikor elérkeznek Názáret széléhez, Jézus elôre küldi Júdást és Jakabot, hogy szüleikhez siessenek. A názáretiek most is üdvözlik Jézust, de nem oly lelkesen, mint ahogy más város lakosai fogadták ôt. Egy öreg názáreti bizalmasan megmondja neki, hogy nagybátyja, Alfeus, nagyon haragszik rá, és mivel nagy befolyása van a városban, sokan követik ôt, és nem fogadják el Jézust a Messiásnak.
Jézus elôreküldi tanítványait a házához, és ô egyedül megy meglátogatni Alfeust. Már majdnem a ház küszöbénél van, amikor kilép onnan anyja, aki látogatóban van beteg rokonánál.
-- Mama!
-- Jézus!
Két szeretetteljes felkiáltás. Jézus be akar lépni, de Mária azt mondja:
-- Nem, fiam. -- És kitárt karokkal a küszöbre áll, testével szeretetteljes gátat alkotva megismétli: -- Nem, fiam, ne tedd azt!
-- Engedj, Mama! Nem fog történni semmi. -- Jézus teljesen nyugodt, pedig Mária arcának sápadtsága bizonyára nyugtalanítja. Megfogja anyja csuklóját, leveszi az ajtófélfáról és bemegy.

A konyha padlóján elszórva hever, összetörve a tojás, a szôlô, a mézesköcsög, amelyet Júdás és Jakab Kánából hozott atyjuknak. A másik szobából kihallatszik az öreg panaszos hangja. Átkozódik, vádol, siránkozik az igazságtalan és tehetetlen szenilis öregek haragjával, amit fájdalmas látni és elviselni.
--... íme, a házam tönkrement, az egész Názáret céltáblájává vált, és én itt vagyok egyedül, segítség nélkül, lesújtott szívvel, megalázva, szükséget szenvedve! Íme, mi maradt belôled, Alfeus, azért, mert igazi hívôként viselkedtél! És miért? Miért? Egy bolond miatt! Egy bolondért, aki elbolondította ostoba fiaimat. Ó, ó, micsoda fájdalmak!
Feleségének, Máriának siralmas hangja könyörög hozzá:
-- Jó Alfeus, jó! Látod, milyen szenvedést okozol magadnak? Gyere, segítelek téged lefeküdni... Te mindig jó voltál, mindig igazságos... Miért támadsz így magadra, rám és gyermekeidre?...
-- Semmit! Semmit! Ne érints engem! Nem akarom! Jók a gyermekek? Ah, igen! Igazán! Két hálátlan! Mézet hoznak nekem, miután eltöltöttek keserűséggel. Tojást és gyümölcsöt hoznak, miután beleharaptak a szívembe! Menj, menj, mondom neked! El! Nem akarlak látni téged! Máriát akarom. Ô tudja, hogyan kell ezt tenni. Hol van most az a gyenge asszony, aki nem képes arra, hogy engedelmességre kényszerítse fiát?
A kidobott feleség belép a konyhába és látja, hogy Jézus éppen be akar menni Alfeushoz. Sírva borul a nyakába, miközben Mária, Jézus anyja alázatosan és türelmesen bemegy a haragvó öreghez.
-- Ne sírj, nagynénám! Most bemegyek én -- mondja Jézus.
-- Neeem! Ne tedd ki magad a sértegetésnek! Ôrültnek látszik. Bot van nála. Nem, Jézus, nem! Még a fiait is megütötte.
-- Nem fog semmit sem csinálni velem -- mondja Jézus és határozottan, jóllehet kedvesen, félretolja a nagynénjét és belép.
-- Béke veled, Alfeus!
Az öreg, aki lefeküdni készül, ezernyi panasz és korholás közben, hogy Mária nem tudja ôt kellôképpen segíteni (pedig az elôbb azt mondta, hogy csak ô ért ehhez), hirtelen megfordul:
-- Itt vagy? Itt, hogy kigúnyoljál? Még ezt is?
-- Nem. Azért, hogy békét hozzak neked. Miért vagy ilyen nyugtalan? Ezzel betegebbé teszed magad. Mama, engedd! Én segítem majd ôt. Nem teszek rosszat veled, és nem fáraszt ki. Mama, emeld le a pokrócot! --

és Jézus oly gyengéden veszi karjába a panaszkodó, nyomorúságos öreget, mint egy újszülöttet, és gondosan beteszi az ágyba. -- Íme, így. Amint atyámmal tettem. Magasabbra teszem ezt a vánkost. Így könnyebben lélegzel. Mama, tedd ide, a veséje alá azt a kis vánkost. Puhább lesz. Most ide tesszük a lámpást, hogy ne essen a fény a szemébe, és bejöhessen a friss levegô. Már kész is van. Most... láttam a tűzön fôni valamit. Hozd be, mama. Nagyon éhes. Egészen átizzadtál, és most fázol. Jót fog tenni neked.

Mária engedelmesen kimegy.

-- De én... de én... Miért vagy jó hozzám?

-- Mert jót akarok neked, tudod.

-- Én is jót akartam... de most...

-- Most többé nem akarsz. Tudom. De én azt akarom neked, és ez elég számomra. Késôbb majd szeretni fogsz engem...

-- És akkor... jaj, jaj... milyen fájdalmak! És akkor, ha igaz, hogy jót akarsz nekem, miért bántod meg ôsz fejemet?

-- Semmiféle módon sem bántalak meg téged, Alfeus. Tisztellek téged.

-- Tisztelsz?! Názáret céltáblája vagyok...

-- Alfeus, miért beszélsz így? Miben tettelek céltáblává?

-- Gyermekeimben. Miért lázadoznak? Miattad. Miért nevetnek ki? Miattad.

-- Mondd, ha Názáret dicsérne téged fiaid sorsa miatt, ugyanezt a fájdalmat éreznéd?

-- Akkor nem! De Názáret nem dicsér engem. Dicsérne engem, ha te valóban hódító lennél. De elhagynak engem valakiért, aki kis híján gyengeelméjű, aki azért megy a világba, hogy gyűlöletet és gúnyt vonjon magára, egy szegény a szegények között! Ó, ki nem nevetne?! Szegény házam! Dávid szegény háza, mi lett a véged! És nekem azért kellett oly sokáig élnem, hogy ezt a szerencsétlenséget lássam? Lássalak téged, a dicsôséges törzs utolsó vesszejét tönkretenni magadat ôrülten a túlságosan szolgai lelkület által! Ó, szerencsétlenség jött ránk attól a naptól kezdve, hogy az én gyengeelméjű testvérem hagyta, hogy összekössék ôt azzal a bamba és mégis hatalmaskodó asszonnyal, aki mindenben parancsolt neki. Megmondtam neki akkor: „József, nem neked való ez a házasság! Szerencsétlen leszel!" És az volt. Te nem tudod, ô milyen volt. Nem akart sose hallani a házasságról. Átkozott az öröklô

árvákra vonatkozó törvény! Átkozott a sors! Átkozottak az ilyen házasságok!
Az „öröklô" szűz visszatér az itallal, éppen akkor, amikor hallhatja rokonának siralmait. Most még sápadtabb. De türelmes jóságát ez nem zavarja meg. Alfeushoz megy, és kedves mosollyal segít meginni a teát.
-- Igazságtalan vagy, Alfeus. De olyan beteg vagy, hogy mindenre bocsánatot nyersz -- mondja Jézus, miközben Alfeus fejét feltámasztja.
-- Ó, igen! Nagyon beteg! Azt mondod, hogy te vagy a Messiás. Csodákat teszel. Így mondják. Legalább gyógyíts meg engem, hogy megfizessél azért, mert elvetted tôlem a fiaimat. Gyógyíts meg engem... és megbocsátok!
-- Bocsáss meg fiaidnak! Értsd meg lelkületüket, és én enyhülést adok neked. Ha haragos vagy, semmit sem tudok tenni.
-- Megbocsátani? -- az öreg hirtelen mozdulatot tesz, ami természetesen felújítja fájdalmait, és ezért újból megvadul. -- Megbocsátani? Soha! Menj el! Menj, ha ezt kell mondanod nekem! El! Meg akarok halni anélkül, hogy többé zavarnának!
Jézus megadó mozdulatot tesz.
-- Isten veled, Alfeus! Elmegyek! Igazán el kell mennem? Nagybátyám... igazán el kell mennem?
-- Ha nem teszel eleget kérésemnek, igen, menj el innen! És mondd meg annak a két kígyónak, hogy öreg apjuk rájuk haragudva hal meg.
-- Nem. Ezt ne tedd! Ne veszítsd el a lelkedet! Ne szeress engem, ha így akarod. Ne higgyél abban, hogy a Messiás vagyok. De ne gyűlölj! Ne gyűlölj, Alfeus! Nevess ki engem. Nevezz bolondnak. De ne gyűlölj!
-- De miért akarsz nekem jót, ha én megbántalak?
-- Mert az vagyok, akinek te nem akarsz elismerni. A szeretet vagyok. Mama, én hazamegyek.
-- Igen, fiam. Hamarosan jövök.
-- A békémet hagyom neked, Alfeus. Ha akarsz engem, küldj valakit, hogy elhívjon és bármely órában eljövök.
Jézus kimegy, nyugodtan, mintha semmi sem történt volna. Csak sápadtabb.
-- Ó, Jézus, Jézus, bocsáss meg neki! -- nyögi Alfeus felesége.
-- Igen, Mária. De erre nincs is szükség. Annak, aki szenved, minden

meg van bocsátva. Most már nyugodtabb. A kegyelem működik a szívekben akkor is, ha nem tudnak róla. És utána ott van a te sírásod, és biztosan Júdás és Jakab fájdalma és hivatásukhoz való hűségük. Béke a te meggyötört szívednek, nagynéném!

Megcsókolja, és kimegy a kertbe, hogy hazamenjen.

Jézus megvigasztalja a szomorkodó Júdást és Jakabot, hogy atyjuk már nyugodtabb, és minden békésre fordul. Belép Mária is, és odasiet a két lesújtott fiúhoz. Megsimogatja Júdás fejét és Jakab arcát. Sápadt, mint egy liliom. Júdás fogja a kezét és megcsókolja. Megkérdezi:

-- Mit csinál?

-- Alszik, fiam. A mamád csókját küldi neked -- és megcsókolja mindkettôjüket.

(2-387)

==========

Mária véleménye az apostolokról

Jézus Mária mellett ül a kôpadon a házzal szemben a kertben. A vacsorát már befejezték, és a tanítványok nyugovóra tértek. Az anya és a fia kedvesen beszélgetnek. Jézus elbeszéli anyjának az evangélium hirdetésének elsô napjait, elsô hódításait. Mária csüng Jézusának az ajkán.

Mária soványabb és sápadtabb, mintha szenvedett volna ezekben az idôkben. Két árnyék van a szeme alatt, mint annak, aki sokat sír és gondolkodik. De most boldog és mosolyog. Mosolyogva simogatja Jézusának
a kezét és boldog, hogy vele van, szív a szív mellett a leszálló este sötétjében.

Nyár lehet, mert az elsô fügék már megértek, és Jézus leszed belôlük néhányat. A legszebbeket anyjának adja, lehámozva, a tenyerén felajánlva neki. Mosolyog, amikor látja, hogy a mamájának ízlik.

Utána hirtelen megkérdi:

-- Mama, láttad a tanítványokat? Mit gondolsz róluk?

Mária, aki éppen a harmadik fügét emeli a szájához, felemeli a fejét,

félbehagyja a mozdulatát, összerezzen, Jézusra néz.
-- Mit gondolsz róluk, most, hogy mindegyiket megmutattam neked? -- kérdi újra Jézus.
-- Azt hiszem, hogy szeretnek téged, és sokat tudsz elérni velük. János... szeresd Jánost úgy, amint csak szeretni tudsz. Egy angyal. Békét érzek, amikor arra gondolok, hogy ô veled van. Péter is... jó. Keményebb, mert öregebb, de hamisítatlan és meggyôzôdött. És testvére. Ôk úgy szeretnek téged, ahogy csak képesek erre jelenleg. Utána jobban fognak szeretni. Unokatestvéreink is, most, hogy meggyôzôdtek, hűségesek lesznek hozzád. De a Keriótból való ember... az nem tetszik nekem, fiam. A szeme nem tiszta, és a szíve még kevésbé. Félelmet kelt bennem.
-- Irántad nagyon tiszteletteljes.
-- Túlzott tisztelet. Téged is nagyon tisztel. De nem neked való, Mester. Az eljövendô királyt látja benned, s reméli, hogy hasznos lesz számodra és tündökölni fog. Egy senki volt, alig valamivel több a keriótiaknál. Reméli, hogy oldalad mellett fontos szerepet kap, és... ó, Jézus, nem akarom megsérteni a szeretetet, de azt gondolom, akkor is, ha nem akarok rá gondolni, hogy ha csalódik benned, nem habozik majd magát tenni a helyedbe, vagy legalábbis megkísérelni. Törekvô, sóvár és gonosz. Alkalmasabb arra, hogy egy földi király udvaronca legyen, mintsem a te apostolod, fiam. Félelmet kelt bennem! -- és a mama Jézusára néz, rémült szemmel, sápadt arccal.
Jézus felsóhajt. Gondolkodik. Anyjára néz. Rámosolyog, hogy felbátorítsa:
-- Erre is szükség van, mama. Ha nem ô lenne, lenne valaki más. Apostolaim társaságának képviselnie kell a világot, és a világon nem mindnyájan angyalok, és nem mindenki olyan, mint Péter és András. Ha csak a tökéleteseket választottam volna, hogyan mernék a szegény beteg lelkek remélni, hogy tanítványaimmá legyenek? Én azért jöttem, hogy megmentsem azt, ami elveszett, mama! János önmagától is jó. De milyen sokan nem azok!
-- Lévitôl nem félek. Ôt megmentetted, mert azt akarta, hogy megmentsed. Elhagyta bűnét, vámos asztalával együtt, és új lélekké lett, hogy veled járjon. De a kerióti Júdás nem. Sôt, a kevélység mindinkább magáévá teszi az ô régi, sötét lelkét. De te tudod ezeket a

dolgokat, fiam. Miért kérdezel engem? Én nem tudok mást tenni, csak imádkozni és sírni érted. Te vagy a Mester. A te szegény mamád számára is...

(2-397)
==========
==========
Mária elsô levele

Jézus egy tengerparti városban tartózkodik, amikor felkeresi ôt a pásztor József. Egészen belepi ôt az út pora.
-- Te itt? -- kérdi tôle Jézus, miután megcsókolta.
-- Leveleket hoztam neked. Anyád adta nekem, és egyik közülük az övé. Íme! -- József átnyújt három kis göngyöleget, finom pergamenek, egy szalaggal átkötve. A legvastagabbon egy pecsét van, amely lezárja. A másik szalagja csomóra van kötve, a harmadikon fel van törve a pecsét.
-- Ez a te Anyádé -- mondja József, rámutatva a csomózottra.
Jézus kibontja és felolvassa, elôbb halkan, utána hangosabban:
„Szeretett Fiamnak, béke és áldás. Elul havának (ami kb. szeptembernek felel meg) elsején egy órakor (megfelel a mi reggel 7 óránknak) egy hírnök jött Betániából. Izsák volt az, a pásztor, akinek nevedben békecsókot és enni adtam, hálámat is kifejezve neki ezzel. Ezt a két levelet hozta nekem, amelyeket neked küldök. Szóban is kifejezte, hogy a betániai Lázár barátod kér téged, teljesítsd kérését. Szeretett Jézusom, áldott Fiam és Uram, én is kérek tôled két dolgot. Az egyik, hogy emlékezz nekem tett ígéretedre. Hívd szegény Mamádat, és oktasd ôt tanításoddal. A második: Ne jöjj Názáretbe anélkül, hogy elôbb ne beszéltél volna velem."
Jézus hirtelen félbeszakítja a levél olvasását, feláll, odamegy Jakabhoz és Júdáshoz. Erôsen átkarolja ôket, és emlékezetbôl megismétli a szavakat: „Alfeus visszatért Ábrahám kebelére a múlt teliholdkor, és nagy a város szomorúsága..." A két fiú sír Jézus keblén, aki befejezi: „Az utolsó órában szeretett volna téged látni. De te távol voltál. Ez azonban megvigasztalta (feleségét,) Máriát, aki ebben Isten bocsánatát látta, és békét kell hoznia az unokatestvérek szívébe is." Halljátok?

Ô mondja. És ô tudja, mit mond.
-- Add nekem a levelet! -- kéri Jakab.
-- Nem, rosszul esne neked -- mondja Jézus.
-- Miért? Mi lehet fájdalmasabb egy atya halálánál?
-- Az, hogy megátkozott minket -- sóhajt fel Júdás.
-- Nem. Nem az -- mondja Jézus.
-- Mondd meg te... hogy ne szúrjon szívünkbe. De így van.
-- Olvasd el akkor!
És Júdás olvassa: ,,Jézus, kérlek, és Mária is kér téged, ne jöjj Názáretbe addig, amíg a szívfájdalom el nem ült. A szeretet Alfeus iránt igazságtalanokká teszi a názáretieket irántad, és anyád is sír emiatt. Jó barátom, Alfeus megvigasztal, és megnyugtatja a várost. (Ez egy másik Alfeus, aki Mária gyermekkorának leírásában szerepel, mint Anna kis barátja.) Sokat beszéltek Aser és Ismael beszámolója után Kúza feleségével kapcsolatban. (Jézus meggyógyította ôt.) De Názáret jelenleg különbözô szelektôl felkorbácsolt tenger. Áldalak téged, Fiam, és kérem békédet és áldásodat lelkemre. Béke az unokatestvéreknek.
Mama"
Miután Jézus felolvassa tanítványainak a másik két levelet is, amely Lázártól és a kegyetlen farizeustól, Dorastól jött a pásztor Jónás ügyében, Jézus kijelenti, hogy mindnyájan Názáretbe mennek.
-- Neeem! Anyád mondja...
Mindnyájan forronganak.
-- Hallgassatok! Így akarom! Anyám szeretetteljes szívével beszél. Én saját értelmemmel ítélek. Addig akarom ezt tenni, amíg nincs köztünk (a kerióti) Júdás. És baráti kezet akarok nyújtani unokatestvéreimnek, Simonnak és Józsefnek, és velük akarok sírni, mielôtt a gyászolás véget érne. Utána visszatérünk Kafarnaumba, a Genezáreti-tóhoz, s ott várjuk meg Tisri (október) hónap végét. És Máriát magunkkal visszük. Anyátoknak szüksége van szeretetre. Megadjuk neki. És az én Anyámnak szüksége van a békére. Én vagyok az ô békéje.
-- Azt hiszed, hogy Názáretben... -- kérdi Péter.
-- Nem hiszek semmit.
--- Jól van! De ha bajt, vagy fájdalmat okoznak, velem gyűlik meg a bajuk! -- mondja Péter fenyegetôen.
Jézus leül Júdás és Jakab mellé, és átkarolja ôket, hogy

megvigasztalódjanak. A többiek csendesen beszélnek, hogy ne zavarják ôket.

(2-417)
==========
==========
Simon megbékél

Jézus megérkezik tanítványaival Názáretbe. Alfeus fiai lehajtott fejjel mennek mellette. Jézus szokásos kedvességével fogadja az üdvözléseket, és lehajol, hogy megsimogassa az ôt változatlanul szeretô gyermekeket. Egyikük fügével is megkínálja ôt, amit elfogad.

Izsák éppen a kútról jön a vizeskorsókkal. Meglátja Jézust, földre teszi a korsókat, és felkiált:

-- Ó, Uram! -- Jézus elé fut. -- Anyád most tért vissza házába. Rokonánál volt. De... megkaptad a levelet? -- kérdi.

-- Azért vagyok itt. Egyelôre ne szólj semmit a Mamámnak! Elôször Alfeus házába megyek.

Izsák, bölcsen, nem mond mást, csak ennyit:

-- Engedelmeskedem neked -- és veszi kancsóit, megy tovább a ház felé.

-- Most menjünk! Ti, barátaim, várjatok itt! Rövid ideig leszek bent.

-- Azt már nem! Nem megyünk be a gyászoló házba, de elôtte maradunk! -- mondja Péter.

-- Péternek igaza van. Az utcán maradunk, de a közeledben.

Jézus enged mindenki akaratának, de mosolyogva mondja:

-- Nem csinálnak velem semmit. Higgyétek el! Nem gonoszak. Csak emberi módon szenvedélyesek. Menjünk!

Megérkeznek az utcába, ahol Alfeus háza van. Már annak a küszöbénél vannak. Jézus elôre megy. Mögötte Júdás és Jakab. Jézus a konyha küszöbéhez ér. A tűzhelynél Mária, Alfeus felesége fôz, sírás közben. Az egyik sarokban Simon, József és más emberek ülnek némán, mint a szobrok. Köztük van Sára fia, Alfeus is.

-- Béke ennek a háznak, és béke annak a lelkének, aki elhagyta!

Az özvegy felkiált, és ösztönszerű mozdulatot tesz, hogy visszatartsa

a belépéstôl Jézust, közé és a többiek közé állva. Simon és József feláll, komoran és megdöbbenve. Jézus azonban nem mutatja, hogy észrevette ellenséges magatartásukat. Odamegy a két férfihoz (Simon már ötvenes éveiben van, vagy talán még ennél is idôsebbnek látszik), és szeretetteljesen feléjük tárja karját. Azok ketten még jobban összezavarodnak, de nem mernek hitvány módon viselkedni. Sára fia, Alfeus remeg és láthatóan szenved. A többi férfi zárkózott, és valami jelet várnak.

-- Simon, te vagy már a család feje, miért nem fogadsz engem? Jövök, hogy veled együtt sírjak. Mennyire szerettem volna veletek lenni a fájdalom órájában! De nem az én hibámból voltam távol. Légy igazságos, Simon! Ezt meg kell engedned!

A férfi még mindig tartózkodóan viselkedik.

-- És te József, a nekem kedves névvel, miért nem fogadod az én csókomat? Nem engeditek meg nekem, hogy veletek sírjak? A halál összeköti az igazán együttérzôket. És mi szerettük egymást. Miért kell most szakadásnak lennie?

-- Miattad halt meg gyötrelmek közt atyánk! -- mondja József durván.

-- Itt kellett volna maradnod -- mondja Simon. -- Tudtad, hogy ô már haldoklott. Miért nem maradtál itt? Látni kívánt téged...

-- Nem tudtam többet tenni annál, amit már megtettem. És ti tudjátok...

Simon, az igazságosabb, kijelenti:

-- Igaz. Tudom, hogy te eljöttél, és ô kidobott. De beteg volt és szomorú.

-- Tudom, és megmondtam anyádnak és testvéreidnek: „Nem haragszom rá, mert megértem a szívét." De Isten minden fölött van. És Isten akarta ezt a szenvedést mindnyájatok számára. Ami engem illet, higgyétek el, úgy fájt nekem, mint az élô test felhasítása. Atyátok ebben a szenvedésben felfogott egy nagy igazságot, amely egész életén keresztül homályos maradt számára. Ti e szenvedés által üdvösebb áldozatot mutattatok be, mint amilyen egy állat feláldozása lehetett volna. Jakab és Júdás, akik nem kevésbé felnôttek, mint ti, Simon, Isten szemében felnôttekké váltak, elérték a tökéletes életkort, mert malomkôként nehezedett rájuk a nagy fájdalom.

-- Milyen igazságot látott meg Atyánk? Csak egyet: hogy vérrokona

ellensége volt az utolsó órákban -- veti oda durván József.
-- Nem. Azt, hogy a vérnél több a lélek. Megértette Ábrahám fájdalmát, és ebben Ábrahám segítségére volt -- válaszolta Jézus.
-- Bár igaz lenne! De ki biztosít errôl?
-- Én, Simon. És még nálam is inkább, atyád halála. Nem keresett engem? Te mondtad.
-- Én mondtam. Igaz. Jézust akarta. És azt mondta: ,,Legalább a lelkem ne haljon meg! Ô megteheti ezt. Én kidobtam, és többet nem jön el. Ó, halál Jézus nélkül! Milyen rettenetes vagy! Miért dobtam ki?!" Igen, ezt mondta. És még azt is: ,,Ô oly sokszor kérdezte tôlem: »El kell mennem?«, és én elküldtem... Most nem jön többé." Téged akart, téged akart. Anyád elküldött, hogy keressenek, de nem találtak Kafarnaumban, és ô sokat sírt, és utolsó erejével megfogta Anyád kezét, és azt akarta, hogy a közelében maradjon. Csak nehezen tudott beszélni. De azt mondta: ,,Az Anya egy kicsi a Fiúból. Fogom az Anyát, hogy valami részem legyen Benne, mert félek a haláltól." Szegény atyám!
Keleti szokás szerint kinyilvánítják fájdalmukat hangos felkiáltásokkal, amelyben mindnyájan részt vesznek. Jakab és Júdás is, akik végre be mertek lépni. Jézus a legnyugodtabb. Ô csak sír.
-- Te sírsz? Mégis szeretted ôt? -- kérdi Simon.
-- Ó, Simon! Még kérded? Ha megtehettem volna, gondolod, hogy megengedtem volna ezt a fájdalmat? Én az Atyával vagyok, de nem vagyok több az Atyánál.
-- Meggyógyítottad a haldoklókat, de ôt nem gyógyítottad meg -- mondja érdesen József.
-- Nem hitt bennem.
-- Ez igaz, József -- jegyzi meg testvére, Simon.
-- Nem hitt, és nem tett le haragjáról. Én semmire sem vagyok képes ott, ahol hitetlenség és gyűlölet van. Azért mondom nektek: Ne gyűlöljétek tovább testvéreiteket! Íme, itt vannak. Ne súlyosbítsa szenvedésüket a ti haragotok. Anyátok jobban szenved e harag folytatódása miatt, mint a halál miatt, ami magától elmúlik. A halállal atyátok meglelte békéjét, mert utánam való vágya elnyerte számára Isten bocsánatát. Nem magamért beszélek hozzátok, és a magam számára semmit sem kérek tôletek. Én a világban vagyok, de nem vagyok e világból való. Az, aki bennem él, megadja nekem azt, amit a világ megtagad tôlem.

Szenvedek emberi mivoltommal, de felemelem lelkemet a föld felé, és mennyei dolgoknak örvendezem. De ôk! Ne legyetek fogyatékosak a szeretet és a vérség törvényében! Szeressétek egymást! Jakab és Júdás nem vétett a vérségi kötelékek ellen. De még ha vétettek volna, akkor is bocsássatok meg nekik. Nézzétek igazságos szemmel a dolgokat, és meglátjátok, hogy ôket inkább megbántotta az, hogy nem értettétek meg Istentôl elragadott lelkük szükségleteit. Ôk mégsem haragszanak, csak szeretetre vágynak. Így van, unokatestvéreim?

Júdás és Jakab, akiket anyjuk magához szorít, könnyek között bólintanak.

-- Simon, te vagy az idôsebb. Adj példát...

-- Én, a magam részérôl... De a világ... és te...

-- Ó, a világ! Az elfelejt és megváltozik, valahányszor a nap felkel. És én? Gyere, adj nekem testvéri csókot! Én szeretlek téged. Tudod. Vesd le magadról ezt a kérget, ami keménnyé tesz, és ami nem tartozik hozzád, hanem csak az tette rád, aki rajtad kívül áll, és kevésbé igazságos, mint te. Te mindig helyes szívvel ítélsz, mindig.

Simon, egy kicsit még tartózkodva, kitárja karjait. Jézus megcsókolja, utána testvéreihez viszi. Könnyek és siránkozások között megcsókolják egymást.

-- Most te, József.

-- Nem. Ne erôltesd! Én nem felejtem el atyám fájdalmát.

-- Valójában haragodat folytatod ezzel.

-- Nem számít! Én hűséges vagyok!

Jézus nem erôlteti. Simonhoz fordul:

-- Késô estére jár az idô. De ha megengeded... Szívünk ég a vágytól, hogy tiszteljük földi maradványait. Hol van Alfeus? Hová helyeztétek?

-- A ház mögé. Ahol az olajfakert határos a sziklával. Ez méltó sírhely.

-- Kérlek téged, vezess oda! Mária, bízzál! Jegyesed örvendezik, mert látja veled fiait. Maradjatok itt! Én Simonnal megyek. Béke veletek! Béke veletek! József, azt mondom neked, amit atyádnak mondtam: Nem haragszom rád. Szeretlek. Amikor látni akarsz, hívjál! Jövök, hogy veled sírjak. Isten veled! -- és Jézus kimegy Simonnal.

A tanítványok kíváncsian benéznek. De látják, hogy ôk ketten jól megértik egymást, s ez megelégedettséggel tölti el szívüket.

-- Jöjjetek ti is! -- mondja nekik Jézus. -- Simon, ezek az én tanítványaim. Ôk is szeretnék megtisztelni atyádat. Menjünk!
Együtt mennek az olajfakertbe.

(2-425)

Jézus hozzáfűzte magyarázatként:
-- Simon, aki kevésbé volt nyakas, meghajolt, ha nem is teljesen, de legalább részben, szent készséggel az igazság elôtt. Nem vált rögtön tanítványommá, még kevésbé apostolommá, de legalább ez után a találkozásunk után nem nézett rám többé ellenséges szemmel Alfeus halála miatt. Védelmezte anyját és az enyémet is az emberek gúnyolódása elôl, amikor egy férfinak el kellett kísérnie ôket. Nem volt annyira erôs, hogy ellenszegült volna azoknak, akik engem bolondnak neveztek. Még annyira ember volt, hogy kissé szégyenkezett miattam, és aggódott az egész családot fenyegetô veszély miatt, mivel apostolkodásom annyira ellene volt a különféle pártoknak. De már jó úton volt. Az áldozat után mind biztosabban járt ezen az úton, egészen addig, amíg vérét ontotta megvallásomért. A kegyelem néha villámgyorsasággal működik, máskor lassan. De mindig működik ott, ahol megvan az akarat, hogy valaki igazságos legyen.

(2-430)
==========
A názáretiek haragja (Lk 4,16-30)

A názáreti zsinagóga négyszögletes alakú falai sárgára vannak festve. Van benne egy szószék és egy állvány könyvtekercsekkel. A nép kissé felemelt karokkal imádkozik.
Utána a rabbi felolvas valamit olyan nyelven, amit nem értek. A nép között ott van Jézus, Júdással és Jakabbal, unokatestvéreivel és más rokonaival együtt. Felolvasás után a rabbi a népre tekint, néma kérdéssel. Jézus elôre megy, és kéri, hogy ma ô vezethesse a gyülekezetet.

Szép hangon felolvas Izajásból, amint azt az Evangélium is idézi (Iz 61,1-3; Lk 4,18-19): „Az Úr lelke van rajtam..." Utána megmagyarázza, magát a Jó Hír hírnökének nevezve:
-- A Jó Hír a szeretet törvénye, amely átveszi a helyét az elsô szigorának. Irgalmas mindazok iránt, akiket Ádám bűne beteggé tett lélekben, aminek kihatása volt a testre is, mert a bűn mindig felkelti a rossz hajlamokat, és a rossz hajlamok testi betegségeket is okoznak, tönkreteszik az egészséget. A Jó Hír felszabadítja mindazokat, akik a gonosz lélek fogságában vannak. Én azért jöttem, hogy összetörjem ezeket a bilincseket, megnyissam ismét az égbe vezetô utat, megvilágosítsam a vak lelkeket, és visszaadjam a hallást a süket lelkeknek. Eljött az Úr Kegyelmének ideje. Ô köztetek van, ô beszél most hozzátok. A pátriárkák kívánták látni ezt a napot, amelyet a Magasságbeli hangja kinyilvánított, és amelynek idejét a próféták elôre megjövendölték. Természetfeletti módon ôk már értesültek arról, hogy ennek a napnak hajnala elérkezett, és már közel van belépésük a Paradicsomba. Lelkük örvendezik. Szentek ôk, akiknek csak áldásomra van szükségük ahhoz, hogy az ég polgáraivá váljanak. Ti látjátok azt. Jöjjetek a világosságra, amely feltámadt. Vessétek le rossz hajlamaitokat, hogy serényen követhessétek Krisztust! Jóakarattal higgyetek, javuljatok meg, akarjátok az üdvösséget, és elnyeritek azt. Az én kezemben van. De csak annak adom, aki jóakarattal kívánja. Mert sérelmes lenne a Kegyelemre, ha annak adnám, aki továbbra is a Mammont akarja szolgálni.
A zsinagógában mormogás támad. Jézus körülnéz. Olvas az arcokon és a szívekben, és folytatja:
-- Megértem gondolataitokat. Ti, mivel Názáretbôl való vagyok, kiváltságban szeretnétek részesülni. De ezt önzéstek kívánja, nem pedig hitetek ereje. Azért igazán mondom nektek, hogy senki sem próféta a saját hazájában, és nem fogadják jól. Más vidékek meghallgattak engem, és nagyobb hittel fogadtak, még azok is, akiknek neve botrányos köztetek. Ott követôkre találtam, míg ezen a vidéken semmit sem tudok tenni, mert bezárkóznak elôlem és ellenségesek. De emlékeztetlek titeket Illésre és Elizeusra. Az elsô egy föníciai asszonyban talált hitet, a második egy szírben. És ezek számára csodákat tudtak művelni. Azoknak, akik éhínségtôl és leprától haldokoltak Izraelben, nem volt

kenyerük és nem tisztultak meg, mert szívükbôl hiányzott a jóakarat gyöngye, amit a próféta látott. Ez történik veletek is, mert ellenségesek vagytok és nem hisztek Isten Szavában.
A nép tolong és kezet akar emelni Jézusra. De unokatestvérei, Júdás, Jakab és Simon megvédik ôt. Akkor a feldühödött názáretiek kiűzik a városból Jézust. Fenyegetôzve követik ôt, nemcsak szavaikkal, hanem a hegy széléig menve. Jézus azonban megfordul, átható tekintetével mozdulatlanná teszi ôket, és bántatlanul áthalad köztük, eltűnve a hegy egyik ösvényén.

* * *

Egy házcsoportnál, amely magasabban fekszik Názáretnél, és attól néhány kilométerre van, Jézus egy alacsony falon ülve beszél Anyjával. Talán egy barátjuk háza, ahová Jézus menekült, miután kiűzték Názáretbôl, hogy ott várakozzék tanítványaira, akik szétszóródtak a környéken, amíg Jézus Názáretbe ment. Csak három unokatestvére van vele, akik jelenleg a konyhában beszélgetnek egy idôs asszonnyal, akit Tádé ,,anyának" nevez. Ôt is Máriának hívják, Kleofás leánya, Alfeus özvegye.
Jézus Anyja szomorú. Tudja, mi történt a zsinagógában. Jézus vigasztalja. Mária kéri Fiát, maradjon távol Názárettôl, ahol mindenki ellene fordult, még a többi rokona is, akik bolondnak tartják, s azzal vádolják, hogy haragot és vitákat akar szítani.
Jézus azonban legyint egyet, mosolyogva. Mária tovább erôsködik. Akkor válaszol neki:
-- Mama, ha az Emberfiának csak oda kellene mennie, ahol szeretik, akkor vissza kellene fordulnia errôl a földrôl, és vissza kellene térnie az égbe. Mindenütt vannak ellenségeim. Mert az Igazságot gyűlölik, és én vagyok az Igazság. De én nem azért jöttem, hogy könnyűszerrel szeretetre tegyek szert. Én azért jöttem, hogy teljesítsem az Atya akaratát, és megváltsam az embert. Te vagy a szeretet, Mama, aki szeret engem, te kárpótolsz engem mindenért! Te, és ez a kisded nyáj, amely mindennap növekszik néhány báránnyal, akiket én elszakítok a szenvedély farkasaitól, és elviszek Isten aklába. A többi kötelesség. Azért jöttem, hogy teljesítsem ezt a kötelességet, és azt

teljesítenem kell akkor is, ha szétzúzódom kôszívükön, amely elzárkózik a jótól. Ezeket a szíveket csak akkor lágyítom meg, ha elesek, és megfürdetem ôket véremben. Akkor rájuk nyomom jelemet, amely megsemmisíti az ellenség jelét. Mama, ezért szálltam alá az égbôl. Nincs más vágyam, minthogy ezt beteljesítsem.

-- Ó, Fiam! Fiam! -- Mária hangjából kicseng fájdalma.

Jézus megsimogatja ôt.

-- Egy ideig távol maradok, hogy megnyugtassalak. Amikor a közeledben leszek, elküldök valakit, hogy értesítsen.

-- Küldd Jánost! Nekem úgy tűnik, hogy kissé téged látlak, amikor Jánost látom. Az ô anyja is nagyon szeretetteljes irántam és irántad. Igaz, ô reméli, hogy kiváltságos helyet kapnak a gyermekei. Asszony, és édesanya, Jézus. Meg kell érteni ôt. Neked is meg fogja említeni ezt. De ôszintén szeret téged. És amikor megszabadul az emberi gyengeségektôl, amely benne éppúgy erjed, mint fiainkban, és mint másokban, mint mindenkiben, Fiam, akkor nagy lesz hitében! Fájdalmas, hogy mindenki valami emberi jót remél tôled, vagy ha nem is emberit, de valami önzô módon. De bennük is ott van (az eredeti) bűn, annak vágyával. Még nem jött el az áldott óra, amely oly, oly félelmetes, de amelyre vágyakozom Isten és az ember iránti szeretetembôl, s amelyben te megsemmisíted (az eredeti) bűnt. Ó, az az óra! Mennyire remeg Mamád szíve amiatt az óra miatt! Mit tesznek majd veled, Fiam? Megváltó Fiam, akirôl a próféták annyi szenvedést jövendöltek?!

-- Ne gondolj azokra, Mama! Isten segíteni fog téged abban az órában. Engem és téged megsegít majd Isten. És utána béke lesz. Még egyszer mondom neked. Most menj, mert leszáll az éj, és hosszú az út. Megáldalak téged!

(2-431)

==========

Mária Kúza feleségénél

Jézus korábban meggyógyította Kúza feleségét súlyos betegségébôl. Kúza Heródes király udvari embere volt. Körülbelül negyvenéves, közepes

termetű. Felesége, Johanna, magasabb a férjénél. Amikor Jézus meglátogatja ôket, nagy örömmel fogadják. Johanna leborul elôtte, és megcsókolja a lábát.
-- Minek köszönhetem az örömet, hogy vendégem vagy -- kérdi tôle Kúza.
-- Annak, hogy szükségem van egy helyre, ahol várakozhatok Anyámra. Názáretbôl jövök... és Anyámnak velem kell jönnie egy ideig. Kafarnaumba megyek majd vele.
-- Miért nem jössz hozzánk? Én méltatlan vagyok rá, de... -- mondja Johanna.
-- Te nagyon is méltó vagy rá. De Anyámmal van egy rokona, aki néhány napja özvegy.
-- A mi házunk nagy, egynél többet is be tudunk fogadni vendégnek. És te akkora örömöt szereztél nekem, hogy házam sosincs bezárva elôtted. Rendelkezz, Uram, te, aki eltávolítottad a halált ettôl a háztól, és feltámasztottad rózsámat, aki pompásan virágzik -- mondja Kúza, támogatva feleségét, akit bizonyára nagyon szeret. Látszik ez abból, ahogy ránéz.
-- Nem rendelkezem, de elfogadom. Anyám fáradt, és sokat szenvedett az utóbbi idôkben. Fél miattam, és én meg akarom mutatni neki, hogy itt van valaki, aki szeret engem.
-- Ó, akkor hozd ide ôt! Én úgy fogom szeretni, mint leánya és szolgálója -- kiált fel Johanna.
Jézus beleegyezik. Kúza kimegy, és parancsokat ad a szolgáknak. Jézus a pompás kertben beszélget Kúzával és feleségével. Szolgája, Jonatás, egy kényelmes és gyors kocsival elmegy Máriáért Názáretbe.
A város forrong a történtek miatt. És amikor Mária és rokona, akiket Jonatás, királynôkként üdvözöl, felszáll a kocsira, miután átadta a ház kulcsát Alfeusnak, Sára fiának, a forrongás még növekszik. A kocsi elmegy, miközben Alfeus megbosszulja hitvány viselkedésüket Jézus iránt a zsinagógában, megjegyezve:
-- A szamaritánusok jobbak nálunk! Látjátok, Heródes egyik embere miként tiszteli ôt és Anyját!... És mi? Szégyellem, hogy názáreti vagyok!
A két párt között igazi kavarodás támad. Van, aki elhagyja az ellenséges pártot, és Alfeushoz közeledik, hogy ezernyi dolgot

kérdezzen tôle.
-- De biztos! -- válaszolja Alfeus. -- Vendégek a prokurátor házában. Hallottátok, mit mondott a felügyelôje: ,,Uram kéri, hogy tiszteljétek meg a házát." ,,Tiszteljétek meg...", értitek? És ô, a gazdag és hatalmas Kúza, és felesége királyi hercegnô. ,,Tiszteljétek meg!" És mi, azaz ti, kôvel akartátok megdobálni. Szégyen!
A názáretiek nem védekeznek, és Alfeus még erôteljesebbé válik:
-- Már azzal, hogy ô mellette van, mindene megvan! És nem szorul emberi támogatásra. Vagy nektek haszontalannak tűnik, hogy valaki barátjául tudhatja Kúzát? Azt hiszitek, javunkra válik, ha ô megvet minket? Ô a negyedes fejedelem prokurátora, értitek? Nem szóltok semmit? Szamaritánusokként viselkedtek Krisztussal szemben? Magatokra vonjátok a nagyok gyűlöletét. És akkor... ó, akkor akarlak látni titeket! Az ég és a föld segítsége nélkül! Ostobák! Gonoszok! Hitetlenek!
A szidalmak jégesôje és a feddések folytatódnak, miközben a názáretiek levertek, mint a megvert kutyák. Alfeus egyedül marad, mint egy bosszúálló fôangyal Mária házának ajtajában...
Késô estére jár már, amikor Jonatás kocsija megérkezik. Kúza szolgái, akiket az ôrszem már értesített, jelet adnak, és lámpákkal odasietnek, növelve a hold fényét.
Johanna és Kúza odasiet. Jézus is megjelenik, mosolyogva. Mögötte a tanítványok csoportja. Amikor Mária leszáll, Johanna a földre borulva üdvözli:
-- Dicséret a királyi törzs virágának! Dicséret és áldás az Üdvözítô Ige Anyjának!
Kúza is oly mélyen meghajol, hogy annál mélyebben még Heródes elôtt sem tudna meghajolni, és azt mondja:
-- Áldott legyen ez az óra, amely téged hozzám vezet! Áldott vagy te, Jézus Anyja!
Mária kedvesen és alázatosan válaszol:
-- Áldott a mi Üdvözítônk, és áldottak a jók, akik szeretik Fiamat.
Mindnyájan belépnek a házba, ahol a legélénkebb üdvözléssel fogadják ôket. Johanna Mária kezét fogja, és mosolyogva mondja:
-- Ugye megengeded nekem, hogy én szolgáljalak ki téged?
-- Nem engedem. Ôt, mindig ôt szolgáld és szeresd! Akkor már mindent

megadtál nekem. A világ nem szereti ôt... Ez az én fájdalmam.
-- Tudom. Miért nem szereti ôt a világ egyik része, amikor mások életüket adnák érte?
-- Azért, mert ô a jel, akinek sokan ellentmondanak. Mert ô a tűz, amely megtisztítja a fémet. Az arany megtisztul. A salak lehull a földre, és eldobják. Megmondták ezt nekem akkor, amikor ô még kicsiny volt... (Vö. Lk 2,33-35) És a jövendölés napról-napra teljesedik...
-- Ne sírj, Mária! Mi szeretjük ôt, és megvédjük -- vigasztalja Johanna.
De Mária folytatja csendes sírását, amit csak Johanna lát, a félsötét sarokban, ahol ülnek.

(2-435)
==========
==========
Mária közbenjárása

Szüret van mindenütt. Az emberek boldogan dolgoznak. Jézus a tó partjától nem messze levô városba érkezik meg tanítványaival együtt, akik között ott van Anyja is. A városbeliek örömmel üdvözlik:
-- Rabbi! Rabbi! -- Jézus áldást osztva megy közöttük.
A város szélén egy gazdag birtokon két idôs házaspár várja Jézust.
-- Jöjj be! Amikor végeznek a munkával, mindnyájan ide jönnek, hogy halljanak téged. Mily nagy örömöt hozol nekünk! Úgy árad az belôled, mint a szôlôvesszôben az éltetô nedv, amely a szívet örvendeztetô borrá válik. Ô a te Anyád? -- kérdi a ház ura.
-- Igen. Magammal hoztam, mert most ô is tanítványaim seregéhez tartozik. Az utolsó a csatlakozás sorrendjében, de az elsô a hűséget tekintve. Ô az Apostol. Elôbb prédikált rólam, mielôtt még megszülettem volna... Anyám, gyere! Nézd, igehirdetésem elsô idejében ez az anya oly kedves volt fáradt Fiadhoz, hogy sírva emlegettelek téged.
-- Kegyes asszony, legyen kegyes irántad az Úr!
-- Az Úr kegyes, mert nálam van a Messiás és te. Jöjj! A ház hűvös és nyugodt. Ott megpihenhetsz. Fáradt vagy.
-- Nem fáraszt engem semmi egyéb, csak a világ gyűlölete.

Gyermekkorom óta vágyakoztam arra, hogy kövessem és hallgassam ôt.
-- Te tudtad, hogy a Messiás Anyja leszel?
-- Ó, nem! De reméltem, hogy megélem azt, hogy hallhassam és szolgálhassam, utolsóként azok között, akiknek ô hirdeti az evangéliumot, de hűségesen, ó, hűségesen!
-- Hallgatod, és szolgálod. És te vagy az elsô. Én is anya vagyok és bölcs gyermekeim vannak. Amikor beszélni hallom ôket, szívem ugrál az örömtôl. És te mit tapasztalsz, amikor ôt hallgatod?
-- Kedves elragadtatást. Elmerülök semmiségemben és a Jóság, amely ô maga, vele együtt engem is felemel. Akkor egyszerű pillantással látom az Örök Igazságot, és az lelkemben testté és vérré válik.
-- Áldott a te szíved! És tiszta. Azért érted meg így az Igét. Mi keményebbek vagyunk, mert tele vagyunk bűnökkel...
-- Szeretném mindenkinek odaadni a szívemet azért, hogy a szeretet megvilágítsa értelmüket. Mert hidd el, ô a szeretet, és én vagyok az ô Anyja, és ezért természetesen bennem van a szeretet, amely megkönnyít mindent.
Az asszonyok tovább beszélgetnek egymással, Jézus pedig a ház urával beszél a szôlôprés mellett, a tanítványok pedig egy lugas árnyékában ülnek, és jó étvággyal eszik a szôlôt és a kenyeret.
Estefelé fokozatosan lelassul és befejezôdik a munka, a munkások összegyűlnek a nagy belsô udvaron. A környezô birtokokról is odajönnek a falusiak.
Jézus kedvesen mosolyogva felmegy egy kis lépcsôn, megfordul, és leül a legfelsô fokon. A ház ura, asszonya és a tanítványok is helyet foglalnak körülötte. Mária, aki mindig alázatos, nem akar felmenni a lépcsôre, de a ház asszonya odavezeti ôt, és így egy fokkal Jézus alatt foglal helyet, úgyhogy a feje egy magasságban van Jézus térdével. Oldalt ül, és a szerelmes galamb tekintetével nézi Fiát. Mária kedves arcéle finoman rajzolódik ki, akárcsak egy márvány, a sötét háttér elôtt. A munkások közül ki áll, ki a földön ül.
Jézus lassan beszélve pompás buzdítást ad a jelenlevôknek a becsületes munkára. Amikor befejezi, mindnyájan kiáltva kérik:
-- Áldj meg minket! Áldj meg minket! Add ránk áldásodat!
Jézus feláll, kitárja karját és mondja:
-- Áldjon meg és ôrizzen titeket az Úr, mutassa meg nektek arcát, és

legyen kegyes hozzátok! Fordítsa felétek az Úr az arcát, és adja nektek békéjét. Az Úr Neve legyen szívetekben, házatokban és mezôiteken!
A kis egybegyűlt tömeg örömmel kiált fel, és magasztalja a Messiást. De utána elhallgat, és engedi, hogy átmenjen köztük egy anya, aki tízévesnek látszó gyermekét viszi karjában. A gyermek béna. A lépcsô alján úgy tartja, mintha fel akarná ajánlani Jézusnak.
-- Egyik szolgálóm. Fia tavaly leesett a teraszról, és eltört a gerince. Egész életében a hátán fog feküdni -- magyarázza a ház ura.
-- Benned reménykedett mindezekben a hónapokban -- teszi hozzá a felesége.
-- Mondd neki, jöjjön hozzám!
De a szegény asszony érzelmei annyira erôsek, hogy ô maga is bénának látszik. Remeg egész testében, és belebotlik hosszú ruhájába, amikor karján fiával fel akar menni a lépcsôn.
Mária részvétteljesen feláll, és lemegy eléje.
-- Jöjj! Ne félj! Fiam szeret téged! Add nekem a gyermekedet! Könnyebb lesz felmenned. Jöjj, leányom! Én is anya vagyok -- és átveszi tôle a gyermeket, akire kedvesen rámosolyog, és karján felviszi ôt a lépcsôn. Az anya sírva követi.
Mária már Jézus elôtt van. Letérdel és azt mondja:
-- Fiam! Ezért az anyáért!
Nem mond semmi mást. Jézus sem kérdezi meg szokása szerint: ,,Mit akarsz, hogy tegyek neked? Hiszed, hogy meg tudom tenni?" Nem. Csak mosolyog, és azt mondja:
-- Asszony, jöjj ide!
Az asszony Mária mellé megy. Jézus fejére teszi kezét, és csak annyit mond:
-- Örvendj! -- és még be sem fejezi a szót, amikor a gyermek, aki eddig élettelenül feküdt Mária karjaiban, hirtelen felül, és örvendezve felkiált: ,,Mama!", és anyjához fut.
A nép hozsanna kiáltásai szinte áttörik a lenyugvó naptól vörösre festett eget. Az asszony szívére szorítja fiát. Nem tudja, mit mondjon, és megkérdi:
-- Mit, mit kell tennem, hogy megmondjam neked, milyen boldog vagyok?!
Jézus megsimogatja ôt:

-- Légy jó, szeresd Istent és a felebarátodat, és ebben a szeretetben neveld fel fiadat!
De az asszonyt ez még nem elégíti ki. Szeretne... szeretne... és végül kéri:
-- Egy csókot kérek tôled és Anyádtól a fiamra.
Jézus lehajol, és megcsókolja. Mária is. És miközben az asszony boldogan elmegy, éljenzô barátaitól követve, Jézus megmagyarázza a ház asszonyának:
-- Nem volt szükség másra. Ô Anyám karjaiban volt. Szó nélkül meggyógyítottam ôt, mert Anyám boldog, amikor meg tud vigasztalni egy szomorkodót, és én boldoggá akarom ôt tenni.
Jézus és Mária oly mélységes jelentésű pillantást vetnek egymásra, amelyet csak az képes felfogni, aki látja.

(2-438)
==========
==========
Jónás Máriánál

Jézus megígéri a pásztor Jónásnak, aki a kegyetlen farizeusnál, Dorasnál szolgál, hogy Anyja meglátogatja ôt. Közben azonban Jónást kegyetlen ura úgy összeverte, hogy az haldokolva fekszik nyomorúságos ágyán. Jézus elmegy hozzá tanítványaival, hogy elhozza ôt urától, aki jó összegért hajlandó volt eladni ôt Lázár közvetítésével a zelóta Simonnak.
Jónás csontvázzá soványodva, félmeztelenül, nehezen lélegezve, lázasan fekszik nyomorúságos gyékényén, egy foltozott ruhán. Takarója egy még nyomorúságosabb köpeny. Egy fiatal leány ápolja, amennyire tudja.
-- Jónás! Barátom! Eljöttem, hogy magammal vigyelek!
-- Te? Uram! Meghalok... de boldog vagyok, hogy itt vagy!
-- Hűséges barátom, most szabad vagy, és nem fogsz itt meghalni. Elviszlek a házamba.
-- Szabad? A házadba? Miért? Oh, igen! Megígérted, hogy meglátom Anyádat.

Jézus szeretetteljesen lehajol a nyomorúságos ágyra. Jónás szinte feléled az örömtôl.
-- Péter, te erôs vagy. Emeld fel Jónást, és ti adjátok neki a köpenyeteket. Nagyon kemény ez az ágy olyannak, aki ilyen állapotban van.
A tanítványok készségesen levetik köpenyüket, többszörösen összehajtják, és leterítik. Egyesek vánkost készítenek belôle. Péter ráhelyezi Jónást, és Jézus betakarja ôt saját köpenyével.
-- Menjünk! Bátorság, Jónás! Még egy kis fáradtság, és utána oly nagy lesz a békéd házamban, Máriánál...
-- Mária... igen... ó! A te házad! -- Nagy gyengeségében sír a szegény Jónás. Csak sírni tud.
Ápolója is sírva búcsúzik tôle, s kéri, hogy imádkozzék érte.
A tanítványok útnak indulnak szánalmas terhükkel. Jézus Jónás mellett megy, kezét fogva, Jónás mintha aludna.
Csendben mennek. Az út hosszú Ezdrelontól Názáretig, és elhagyott, nem megy rajta egy kocsi sem. Csak estefelé éri utol ôket egy római katonai kocsi.
-- Isten nevében álljatok meg! -- mondja Jézus, felemelve karját.
A két katona megáll.
-- Mit akarsz? -- kérdezik Jézustól.
-- A barátom haldoklik. Helyet kérek számára a kocsitokon.
-- Nem lenne szabad, de... szálljatok fel! Mi sem vagyunk kutyák...
A katonák útközben elbeszélgetnek Jézussal. Hírbôl már ismerik, és nagyra becsülik. Názáret határában a katonák megállnak a kocsival, mert nem akarják, hogy valaki meglássa, megsértették a szolgálati rendet. Jézus és a tanítványok gyalog folytatják az utat, Jónást szállítva.
-- Hamarosan megpihensz, Jónás -- bátorítja Jézus.
Jónás mosolyog. Mind nyugodtabbá válik, amint lassan leszáll az éj, és biztos benne, hogy távol van Dorastól.
János elôre fut testvérével, hogy értesítse Máriát. És amikor a kis kíséret megérkezik a szinte teljesen elhagyatott Názáretbe, Mária már a küszöbön várja Fiát.
-- Anyám, íme Jónás! Menedéket talál a te kedves hajlékodban, hogy megkezdje Paradicsomának megízlelését. Boldog vagy, Jónás?
-- Boldog! Boldog! -- mormolja mintegy elragadtatva nagy

gyengeségében.
Beviszik abba a kis szobába, ahol József meghalt.
-- Itt vagy, atyám ágyán. És itt van Anyám, és itt vagyok én. Látod? Názáret Betlehemmé vált, és te vagy a kis Jézus a kettô között, akik szeretnek téged, és akik tisztelik benned a hűséges szolgát. Az angyalokat nem látod, de feletted lebegnek ragyogó szárnyukkal és a születési zsoltár szavait éneklik...
Jézus kiönti kedvességét a szegény Jónásra, aki pillanatról pillanatra gyengébb lesz. Úgy látszik, egészen eddig ellenállt a halálnak, hogy itt haljon meg... de boldog. Mosolyog, és igyekszik megcsókolni Jézus kezét, és Máriáét, és mondani, mondani valamit..., de nehezen kap levegôt, és ez megakadályozza ôt a beszédben. Csak azt ismétli: „Igen... igen", boldog mosollyal, csontvázszerű arcán.
A tanítványok a kertre nyíló ajtón keresztül megindulva, csendben figyelik.
-- Isten meghallgatta régi kívánságodat. A te hosszú éjszakád csillaga a te örök hajnalod csillagává változott. Te tudod a nevét -- mondj a Jézus.
-- Jézus, a tied! Ó, Jézus! Az angyalok... Ki énekli nekem az angyali éneket? A lélek hallja, de a fül is hallani akarja... Ki hagy engem boldogan elaludni? Annyit álmodtam! Annyit fáradoztam! Annyit sírtam! Annyi bántalomban volt részem! Doras... megbocsátok neki, de nem akarom
a hangját hallani... Olyan, mint a sátán hangja halálom mellett. Ki nyomja el ezt a hangot a Paradicsomból jövô hanggal?
Mária az, aki halkan énekli altató dalát:
-- Dicsôség a magasságban Istennek, és békesség a földön az embereknek.
És kétszer, háromszor elismétli, mert látja, hogy Jónást megnyugtatja annak hallása.
-- Nem beszél többé Doras -- mondja egy idô múlva. -- Csak az angyalok... Volt egy Gyermek... egy jászolban... egy ökör és egy szamár között... és a Messiás volt... És én imádtam... és vele volt József és Mária... -- A hang kialszik egy rövid bugyborékolással, és utána csend.
-- Béke az égben a jóakaratú embernek! Meghalt. A mi szegényes sírunkba tesszük. Megérdemli, hogy igazságos atyám mellett várja a

halottak feltámadását -- mondja Jézus.

(2-445)
==========
==========
Mária második levele

Jézus hosszabb idôre félrevonul tanítványaival Lázárnak egyik birtokára, és ott mintegy lelkigyakorlatot végeznek. Jézus a tízparancsolatot magyarázza nekik és az ôket felkeresô embereknek.
Mielôtt ezt a helyet elhagynák, Jézus levelet kap Anyjától Kúzán és Lázáron keresztül.
A tanítványok halkan beszélgetnek, miközben Jézus mosolyogva olvassa Anyjának sorait.
-- Halljátok! -- mondja utána. -- Van itt valami a galileaiak számára is. Anyám írja: „Jézusnak, kedves Fiamnak és Uramnak, béke és áldás. Jonatás, urának szolgája szép ajándékokat hozott nekem Johannától, aki Üdvözítôje áldását kéri magára, férjére és egész házára. Jonatás mondja nekem, hogy ô Kúza parancsára Jeruzsálembe megy, hogy ismét megnyissa a
Sionon levô palotát. Áldom Istent ezért, mert így elküldhetem neked üzenetemet és áldásomat. Mária, Alfeus özvegye és Szalóme is küldik csókjaikat és áldásukat. Mivel Jonatás nagyon jó volt, Péter felesége is küldi üdvözletét férjének, és ugyanígy Fülöp és Natanael családtagjai is küldik az övéiket. A ti összes asszonyaitok, ó, kedves távoli férfiak, a tűvel vagy a szövôszékkel, és a kerti munkával ruhákat küldenek nektek ezekre a téli hónapokra, és édes mézet, ajánlva, hogy jó meleg vízzel igyátok azt a nedves estéken. Viseljetek gondot magatokra! Ezt mondják nekem az anyák és a jegyesek, hogy továbbítsam hozzátok, és én megteszem. Fiamnak is. Higgyétek el, nem hiába fáradoztunk. Örvendjetek az egyszerű ajándékoknak, amelyeket mi, Krisztus nôtanítványai adunk az Úr szolgáinak, és csak azt az örömöt adjátok meg nekünk, hogy egészségeseknek tudjunk titeket.
-- Most, szeretett Fiam, arra gondolok, hogy már szinte egy éve nem vagy egészen az enyém. Úgy tűnik nekem, mintha visszatértem volna abba

az idôbe, amelyben tudtam, hogy te már itt vagy, mert éreztem kicsiny szíved verését méhemben, de azt is mondhattam, hogy még nem voltál itt, mert elválasztott tôlem egy akadály, amely meggátolt abban, hogy megsimogassam kedves testedet. Csak lélekben tudtalak imádni, kedves Fiam, és imádásra méltó Istenem. Most is tudom, hogy itt vagy, és hogy szíved együtt ver az enyémmel, sose választ el tôlem, akkor sem, ha távol vagy, de nem tudlak megsimogatni téged, nem hallom hangodat, nem szolgálhatok neked, nem tisztelhetlek, mint az Úr és a te szegény szolgálód Messiását.

-- Johanna magától el akart menni, hogy ne maradjon egyedül a Fény Ünnepén. Én azonban inkább itt maradok Máriával, hogy meggyújtsam a lámpákat. Magamért és érted. De ha a föld legnagyobb királynôje lennék, és ezernyi, tízezernyi lámpást gyújthatnék meg, akkor is sötétben lennék, mert te nem vagy itt. Viszont tökéletes fényben voltam abban a sötét barlangban, amikor téged szívemre ölelhettelek, Világosságom, és a világ Világossága! Elsô alkalommal fogom elmondani: ,,Gyermekem ma egy évvel idôsebb, és nincs velem a Gyermekem. És ez szomorúbb lesz, mint a te elsô születésnapod Matareában (Egyiptomban). De te saját küldetésedet teljesíted, és én az enyémet. És mindketten az Atya akaratát tesszük, és Isten dicsôségén munkálkodunk. Ez felszárít minden könnyet.

Kedves Fiam, felfogom, mi mindent tettél, abból, amit nekem mondanak. Amint a nyílt tengeren a hullámok elviszik a hangot ahhoz, aki be van zárva egyedül egy öbölbe, úgy a te szent munkád visszhangja, amelyet az Úr dicsôségéért végzel, elér a mi csendes házunkba, Mamádhoz, aki örvendez és reszket, mert ha mindenki rólad beszél is, de nem mindenki beszél ugyanolyan szívvel. Jönnek a barátok és akik jótéteményben részesültek, és azt mondják nekem: ,,Áldott legyen méhednek Fia!", és jönnek ellenségeid, hogy megsebesítsék szívemet, mondván: ,,Átok reá!" De ezekért imádkozom, mert szerencsétlenek, sokkal inkább, mint a pogányok, akik jönnek, hogy megkérdezzék tôlem: ,,Hol van az isteni csodatevô?" -- és nem tudják, hogy nagy igazságot mondanak tévedésükben, mert te valóban pap vagy és nagy vagy, amit a régi nyelven így mondanak, és isteni vagy, Jézusom. És én hozzád küldöm ôket, mondván: ,,Betániában van." Mert tudom, hogy ezt kell mondanom addig, amíg te mást nem kívánsz. És imádkozom azokért, akik elmennek

hozzád, hogy meggyógyuljanak, azokért, akik haldokolnak, hogy örökké élô lelkük üdvözüljön.

Kérlek, ne sújtson le fájdalmam. Kárpótol érte a nagy öröm, amikor hallom azokat, akiknek lelke vagy teste meggyógyult. De Máriának (Alfeus özvegyének) a fájdalma még erôsebb az enyémnél, azonban csak nekem akarja megmondani. József, Alfeus fia azt akarja, hogy te megtudd, nemrég, amikor úton volt Jeruzsálembe, hogy valami ügyét elintézze, megállították, és megfenyegették miattad. Ezek az emberek a nagytanácsból valók voltak. Azt gondolom, hogy ôket egy ide való, nagybefolyású ember értesítette. Egyébként honnan tudhatták volna, hogy József a család feje és a te unokatestvéred? Ezt azért mondom neked, hogy eleget tegyek kérésének. A magam részérôl szeretnék a közeledben lenni, hogy megvigasztaljalak. De te, aki az Atya Bölcsessége vagy, működjél csak anélkül, hogy sírásomra hallgatnál. Simon, unokatestvéred ez után az esemény után hozzád akart menni, velem együtt. De az idôjárás visszatartotta, és még inkább az, hogy esetleg nem talál meg téged, mert azt mondták nekünk fenyegetésként, hogy nem maradsz ott, ahol vagy.

Fiam! Fiam! Imádott és Szent Fiam! Mint Mózes a hegyen, felemelt karral imádkozom érted küzdelmedben az Isten ellenségeivel, és a te ellenségeiddel, Jézusom, érted, akit nem szeret a világ!

Itt meghalt Lia, Izsák felesége. Fáj nekem, mert mindig jó barátnôm volt. De inkább fáj az, hogy te távol vagy és hogy nem szeretnek. Áldalak téged, Fiam, és amint békémet és áldásomat adom, kérlek, te is add a te Mamádnak."

(2-623)

==========

Jézus beszámol születéséről

Jézus a Fény ünnepén, a zsidó Kiszleu hónap 25-én született. Ez mindig decemberre esik. Ezt az ünnepet a Templom megtisztításának emlékére rendelték el a Makkabeusok. (2Mak 10,1-8) Nyolc napon át ünnepelték, s naponta eggyel több lámpát gyújtottak meg otthonunkban.

Jézus -- életében elôször -- Máriától távol, Lázár betániai birtokán ünnepelte meg tanítványaival és néhány betlehemi pásztorral. Elhatározta, hogy beszámol nekik „eredetérôl":

-- Most elmondom nektek azt, amit a pásztorok sem tudtak, és ôk beszámolnak majd arról, amit láttak. Megismeritek Krisztus eredetét. Hallgassátok!

Elérkezett a Kegyelem ideje. Isten elôkészítette Szüzét. Jól megérthetitek, hogy Isten nem lakhat ott, ahol a sátán kitörölhetetlen jele van. Azért a Hatalmas szeplôtelen tartózkodóhelyet készített magának. Két igaztól, öregségükben, a természet általános szabályai ellenére megfogant az, akiben nem volt semmiféle folt sem. Ki helyezte el ezt a lelket a kezdetleges testbe, amely élni kezdett az Árontól származó Annának, az én nagyanyámnak a méhében? Te, Lévi (az egyik pásztorhoz szól Jézus) láttad a Fôangyalt, aki minden üzenetet hoz (a földre). Mindig az Isten Ereje (ez Gábor fôangyal nevének jelentése) volt az a gyôzelmes, aki elhozta az örvendetes harangszót a szentekhez és a prófétákhoz; az ellenállhatatlan, akin megtört a sátán nagy ereje, akárcsak ha kiszáradt moha lett volna; az értelmes, aki jó és világos értelmével elhárította a másik, de gonosz értelmesnek a cseleit, és készségesen végrehajtotta Isten rendelkezését.

A Hírnök, aki már ismerte a földi életet, mert leszállt és beszélt a prófétákkal, diadalmas kiáltással vette magához az Isteni Tűzrôl azt a szeplôtelen szikrát, amely az örök Leány lelke volt, bezárta azt az ô szellemi szeretetének angyali tűzkörébe, és elvitte a földre, egy házba, egy méhbe. A föld attól a pillanattól kezdve rendelkezett az Imádóval, és Isten attól a pillanattól kezdve visszatetszés nélkül tekinthetett le a földnek egy pontjára. És megszületett egy kis teremtmény: Isten és az angyalok Szeretettje, az Istennek Szentelt, akit szülei szentül szerettek. És Ábel áldozatot mutatott be nyája zsenge bárányaiból. (Ter 4,4) Valójában az Örök Ábel nagyszülei adták Istennek annak zsengéjét, amijük volt, mindenüket, meghalva, hogy ezt a jót odaadhassák annak, aki neki adta ôt.

Anyám hároméves kisleánykorától tizenötéves koráig a Templomban volt, és szeretetének erejével siettette Krisztus eljövetelét. Szűz volt fogantatása elôtt, szűz a méh sötétségében, szűz csecsemôkorában, szűz elsô lépéseinek idejében, Isten Szüze, egyedül Istené, és

kinyilvánította jogát, amely felette állt Izrael Törvényének, s elnyerte jegyesül azt, akit Isten adott neki, hogy a házasságkötés után is szűz maradjon.

A názáreti József igaz ember volt. Csak neki lehetett odaadni Isten Liliomát, és csak az övé lehetett. Angyal volt testben és lélekben, úgy szerette ôt, mint ahogyan Isten angyalai szeretnek. A földön csak kevesen értik majd meg ennek az erôs szeretetnek a mélységét, amely rendelkezett a házastársi szeretetnek minden gyengédségével anélkül, hogy átlépte volna az égi tűz határát, amelyen túl az Úr Frigyszekrénye volt. Ez bizonyítja, hogy mit tehet egy igaz, ha akarja. Azt, amit megtehet, mert még az eredeti bűntôl megsebzett léleknek is hatalmas ereje van a felemelkedéshez, és visszaemlékezik és visszatér istengyermeki méltóságához, és az Atya szeretete által isteni módon működik.

Mária még saját házában volt, várakozva az egybekelésre jegyesével, amikor Gábor, az Isteni hírek angyala visszatért a földre, és megkérte a Szüzet, hogy legyen Anyává. Zakariás papnak már megígérte az Elôfutárt, de az nem hitt neki. De a Szűz hitte, hogy ez megtörténhet Isten akaratából, és fenséges tudatlanságában csak azt kérdezte: „Hogyan lehetek azzá?" És az Angyal válaszolt neki: „Mária, te vagy a Kegyelemmel Teljes. Ne félj tehát, mert kegyelmet találtál az Úrnál szüzességeddel kapcsolatban is. Fiút fogansz és szülsz, akit Jézusnak nevezel, mert ô a Jákobnak, az Izrael összes pátriárkájának és prófétájának megígért Üdvözítô. Nagy lesz ô, a Magasságbelinek Igaz Fia, mert a Szentlélek révén fogan. Az Atya neki adja Dávid trónját, amint megígérte, és uralkodni fog Jákob háza felett a világ végéig, de az ô igazi Országának sose lesz vége. Most az Atya, a Fiú és a Szentlélek várja a te engedelmességedet, hogy teljesítsék az ígéretet. Krisztus Elôfutára már Erzsébetnek, a te unokanôvérednek méhében van, és ha te beleegyezel, a Szentlélek leszáll rád, és szent lesz az, aki tôled születik, és igazán Isten Fia lesz."

Akkor Mária ezt válaszolta: „Íme az Úr szolgálóleánya. Legyen nekem a te igéd szerint." És a Szentlélek leszállt Jegyesére, és elsô ölelésével részesítette ôt világosságában, amely mindenekfelett tökéletesítette a hallgatás, alázatosság, bölcsesség és szeretet erényét, amelyben ô teljes volt, és ô teljesen egyesült a

Bölcsességgel, és többé nem lehetett elszakítani a Szeretettôl. És az Engedelmes és Tiszta elmerült az Engedelmesség óceánjában, aki én vagyok, és megismerte annak örömét, hogy Anyává lehetett anélkül, hogy elvesztette volna szüzességének virágát. Ô olyan volt, mint a virágra hulló hó, s így ajánlotta fel magát Istennek.

-- De a férj...? -- kérdi elképedve Péter.

-- Isten pecsétje lezárta Mária ajkát. És József nem tudott a csodáról, amikor a Zakariás házából való visszatéréskor észrevette Mária anyaságát.

-- És mit tett?

-- Szenvedett... és Mária is szenvedett...

-- Ha én lettem volna...

-- Simon, Jónás fia, József szent volt. Isten tudja, kinek adja ajándékait... Keservesen szenvedett, és elhatározta, hogy elhagyja ôt, magára vállalva az igazságtalanság foltját. De az Angyal leszállt és azt mondta neki: „Ne félj jegyesedül magadhoz venni Máriát. Mert az, aki benne növekszik, Isten Fia, és ô Isten műve által lett anyává. És amikor megszületik a Fiú, nevezd el Jézusnak, mert ô az Üdvözítô."

-- Képzett volt József? -- kérdezi Bertalan.

-- Akárcsak Dávidnak egy leszármazottja.

-- Akkor azonnal megvilágosodott elôtte, amit a Próféta mondott: „Íme, egy szűz fogan..." (Vö. Iz 7,14)

-- Igen. Megvilágosodott. A megpróbáltatást öröm követte...

-- Ha én lettem volna... -- mondja Simon Péter -- nem követte volna, mert elôzôleg... Ó, Uram, milyen jó, hogy nem én voltam! Összetörtem volna rajta a botot anélkül, hogy idôt adtam volna neki a beszédre. És utána, ha nem váltam volna gyilkossá, féltem volna tôle... Amint egész Izrael fél, évszázadok óta, a Tabernákulumtól...

-- Mózes is félt Istentôl, mégse történt baja, amikor vele volt a hegyen. (Vö. Kiv 19,1-21) József tehát elment Jegyesének szent házába, és gondoskodott a Szűz és a Megszületendô szükségleteirôl. És amikor mindenki számára eljött a rendelet ideje, Máriával elment az atyák földjére, de Betlehem visszautasította ôket, mert az emberek elzárták szívüket a szeretet elôl. Most beszéljetek ti!

A pásztorok folytatják. Illés kezdi:

-- Egy este találkoztam egy fiatal, mosolygó asszonnyal, aki

szamárháton utazott. Egy férfi volt vele. Tejet és útbaigazítást kért tôlem. Megmondtam neki, amit tudtam...

Utána jött az éj... és nagy világosság... Kimentünk, és Lévi látott egy angyalt a karám mellett. Az angyal azt mondta: „Megszületett az Üdvözítô!" Sötét éjjel volt. Az ég tele volt csillagokkal. De fényük elveszett ennek az angyalnak a fényében és sok ezer és ezer angyalában... (Illés sír, amikor visszaemlékezik erre.) És azt mondta nekünk az angyal: „Menjetek és imádjátok ôt! Egy istállóban van, egy jászolban, két állat között találtok egy kis gyermeket, szegényes ruhában..." Ó, hogyan ragyogott az angyal, amikor ezt mondta!... De te emlékszel, Lévi, milyen lángok lövelltek ki a szárnyából, miután meghajolva megnevezte az Üdvözítôt, és azt mondta: „...aki az Úr Krisztus"?

-- Ó, milyen emlék! Mit énekeltek az angyalok ezrei? Ó... „Dicsôség a magasságban Istennek, és békesség a földön a jóakaratú embereknek!" Ez a zene az égbe visz engem, valahányszor hallom! -- és Lévi elragadtatva néz a magasba, arcán könny ragyog.

-- És elmentünk -- mondja Izsák. -- Megrakodva, mint a teherhordó állatok, vidáman, mint a lakodalmasok, és utána... nem tudtunk semmit. Amikor meghallottuk a te halk hangodat és az Anyáét, és meglöktük a fiatal Lévit, hogy nézzen be, mi leprásoknak éreztük magunkat e nagy világosság mellett... És Lévi hallgatózott, és sírva nevetett, és elismételte, olyan bárányhangon, hogy Illés bárányа elbégette magát.

József a nyíláshoz jött, és behívott minket... Ó, milyen kicsiny és szép voltál! Egy testszínű rózsabimbó a durva szénán... és sírtál... Utána nevettél a báránybôr enyhe melegében, amelyet felajánlottunk neked, és a számodra fejt tejet élvezve... A te elsô étkezésed... Ó!... és utána... és utána megcsókoltunk téged... Megismerted a mandulát és a jázmint... és mi többé nem tudtunk elhagyni téged...

-- Valóban, többé nem is hagytatok el.

-- Igaz -- mondja Jonatán. -- Arcod velünk maradt és a hangod, és a mosolyod. Növekedtél, mind szebb lettél. A jók eljöttek, hogy boldoggá tedd ôket. A rosszak nem láttak téged. Anna... elsô lépéseid... a három bölcs... a csillag.

-- Ó! Az az éj, az a fény! Úgy tűnt, hogy a világ ezernyi fényben ég. A te eljöveteled estéjén a fény megállt és gyöngyként csillogott. Most

táncoltak a csillagok, majd pedig imádtak a csillagok. Mi egy magaslatról láttuk a karaván vonulását, és utána mentünk, hogy lássuk, megáll-e... A következô napon az egész Betlehem látta a Bölcsek imádását. És utána... Ó! Ne beszéljünk a rettenetes dologról...! Ne beszéljünk róla!

Illés elsápad, amikor visszaemlékezik rá.

-- Úgy van, ne beszélj róla! Hallgassunk a gyűlöletrôl...

-- Legnagyobb fájdalmunk volt, hogy nem voltál többé velünk, és nem tudtunk rólad. Még Zakariás se. Utolsó reményünk ô volt. Utána semmi.

-- Uram, miért nem vigasztaltad meg szolgáidat?

-- Kérded, miért? Fülöp, mert az óvatosság ezt kívánta. Látod, hogy még Zakariás, akinek lelki képzése teljessé vált ez után az óra után, se akarta fellebbenteni a fátylat. Zakariás...

-- De azt mondtad nekünk, hogy ô gondoskodott a pásztorokról. És akkor ô miért nem mondta meg, elôször nekik, utána neked, hogy az egyik keresse a másikat?

-- Zakariás egész emberségében igaz volt. Némaságának kilenc hónapja alatt csökkent benne az emberi és növekedett igazsága; tökéletesedett a János születését követô hónapokban, de akkor vált igaz lélekké, amikor Isten megcáfolta az ô emberi büszkeségét.. Azt mondta: „Én, Isten papja mondom, hogy az Üdvözítônek Betlehemben kell élnie." És Isten megmutatta neki, hogy ha a döntést nem világítja meg Isten, szegényes döntés az, még akkor is, ha papé. A rettenetes napok alatt a gondolat: „Megölhettem volna Jézust beszédemmel" azzá az igazzá tette Zakariást, aki most várakozva nyugszik a Paradicsomban. A valóság megtanította ôt az óvatosságra és a szeretetre. A pásztorok iránt szeretetre, a világ iránt óvatosságra, mert annak nem volt szabad tudnia Krisztusról. Amikor hazánkba visszatértünk, Názáretbe mentünk, és ugyanabból az óvatosságból elkerültük Hebront és Betlehemet, és a tengerparton tértünk vissza Galileába. Még akkor sem láthattam Zakariást, amikor nagykorúvá váltam, s amikor ugyanazon szertartás után Zakariás megvált fiától.

Isten ôrködött felette, Isten tette próbára, Isten gondoskodott róla, Isten tökéletesítette. Isten birtoklása erôt is jelent, nemcsak örömöt. És erôs volt szeretett atyám és lelkemnek és testemnek anyja. Még a megengedett is tilos volt, mert a titok árnyékba borította a gyermek

Messiást. Ez megmagyarázza sokak számára, akik nem fogják fel a szomorúság kettôs okát, amikor három napig elvesztettek engem. Az anya és az apa szeretete az elveszett gyermeket illetôleg; az ôrök félelme, hogy esetleg idô elôtt felismerték a Messiást; a rettegés, hogy nem vigyáztak eléggé a világ Üdvösségére és Isten nagy ajándékára. Ez volt az indítóoka a szokatlan felkiáltásnak: ,,Fiam, miért tetted ezt velünk? Atyád és én aggódva kerestünk téged." Atyád, anyád... A fátyol, amit az Isteni Megtestesült ragyogására borítottak. És a megnyugtató válasz: ,,Miért kerestetek? Nem tudtátok, hogy Atyám dolgaiban kell tevékenykednem?" A Kegyelemmel Teljes megértette és szívébe rejtette ezt a választ, ami ezt jelentette: ,,Ne féljetek! Kicsiny vagyok, gyermek. De ha növekszem is emberségem szerint, termetben, bölcsességben és kedvességben az emberek elôtt, én vagyok a Tökéletes, amennyiben az Atya Fia vagyok, és azért tökéletesen tudok viselkedni, szolgálva az Atyát, felragyogtatva a fényt, szolgálva Istent, megôrizve neki az Üdvözítôt." Így tettem egészen tavalyig.

Most elérkezett az idô. A fátylak eltűnnek. És József fia megmutatkozik saját természetében: a Jó Hír Messiása, az üdvözítô, a Megváltó, a jövendô Királya.

-- És többé nem láttad Jánost?

-- Csak a Jordánnál, Jánosom, amikor meg akartam keresztelkedni.

-- Így nem tudják, amit Zakariás tett ezek javára?

-- Mondtam neked: az ártatlanok vérfürdôje után az igazakból szentek lesznek, az emberekbôl pedig igazak. Csak az ördögök maradnak azok, akik voltak. Zakariás megtanulta a megszentelôdést alázatosan, szeretettel, körültekintéssel, hallgatással.

-- Mindezt emlékezetbe akarom vésni. De képes leszek-e rá? -- mondta Péter.

-- Jól van, Simon -- mondta Máté. -- Holnap elismételtetem a pásztorokkal. Nyugodtan. A gyümölcsösben. Egyszer, kétszer, háromszor, ha kell. Nekem jó az emlékezôtehetségem, begyakoroltam asztalomnál, és mindenre emlékezni fogok. Amikor akarod, el tudok neked ismételni mindent. Kafarnaumban még arra se volt szükségem, hogy feljegyzéseket készítsek, mégis...

-- Ó, te sose tévedtél egy fillérrel sem! Emlékszem rá. Jól van! Megbocsátom a múltadat, igazán, szívbôl, ha megjegyzed ezt a

történetet, és gyakran elmondod nekem. Szívembe akarom vésni, mint ôk... mint Jonatán. Ó, meghalni az ô nevével!
Jézus Péterre néz és mosolyog. Utána felkel, és megcsókolja ôszülô haján.
-- Miért, Mester, miért e csók?
-- Mert jövendöltél. Te az én nevemmel az ajkadon halsz meg. Megcsókoltam a Lelket, aki beszélt belôled.
Utána Jézus erôteljes hangon egy zsoltár éneklésébe kezd, és felállva mindnyájan visszhangozzák: ,,Keljetek föl, és magasztaljátok az Urat, a mi Istenünket! Áldott legyen dicsôséges neved, amely fölötte van minden áldásnak és dicséretnek. Te vagy, Uram, az Egyetlen! Te alkottad az eget, az egek egét és minden seregét, a földet, és mind, ami rajta van..." stb. (Lásd e hosszú zsoltárt Nehemiás könyvének 9. fejezetében. Ezt énekelték a leviták a templomszentelés ünnepén.)
Ezzel az énekkel minden befejezôdik.

(2-652)
==========
„Fiam, veled megyek!"

Jézus egyedül megy a Názáretbe vezetô úton. Gyorsan halad, és amikor beér a városba, egyenesen a háza felé tart. Már közel van hozzá, amikor meglátja Anyját, aki szintén a ház felé tart Simonnal, aki egy köteg száraz rôzsét visz. Megszólítja:
-- Mama!
Mária megfordul, és felkiált:
-- Ó, áldott Fiam!
Mindketten egymás felé sietnek. Simon is ledobja a rôzsét, Máriát követve unokatestvéréhez siet, és szívélyesen üdvözli.
-- Mama, eljöttem. Örülsz?
-- Nagyon, Fiam. De... ha csak az én imám miatt tetted, azt mondom neked, hogy se nekem, se neked nem szabad követni a vérségi kötelék szavát, mint küldetést.
-- Nem, Mama. Más dolgok miatt is jöttem.

-- Igazán igaz, Fiam? Azt hittem, azt akartam hinni, hogy hazudnak csak, és nem gyűlölnek téged annyira...
Mária szavai és szeme könnybe fulladnak.
-- Ne sírj, Mama! Ne okozz fájdalmat nekem. Szükségem van a mosolyodra!
-- Igen, Fiam, igen. Igaz. Te annyi kemény ellenséges arcot látsz, hogy nagy szükséged van a szeretetre és a mosolyra. De látod, itt van, aki téged mindenki helyett szeret... -- Mária könnyedén fiára támaszkodik, aki átkarolja ôt a vállánál, és lassan mennek házuk felé. Mária igyekszik mosolyogni, hogy kitöröljön minden szenvedést Jézus szívébôl.
-- Sápadt vagy, Mama. Sok fájdalmat okoztam neked? Beteg voltál? Nagyon fáradt vagy?
-- Nem, Fiam. Nem. Nem fáj semmim. Egyedül az fáj csak nekem, hogy te
távol vagy, és hogy nem szeretnek. De itt mindenki nagyon jó hozzám. Nemcsak Alfeus özvegyérôl, Máriáról beszélek és Alfeusról, Sára fiáról. Te tudod, hogy ôk jók. De Simon is látod milyen jó? Mindig ilyen. Ezekben a hónapokban segített nekem. Most ellát tüzelôfával. Nagyon jó. És József is, tudod? Oly sok gyengéd gondolata van Máriájuk számára.
-- Isten megáld téged, Simon, és megáldja Józsefet is. Megbocsátom nektek, hogy még nem Messiásként szerettek. Ó, eljuttok majd arra, hogy Krisztusként szerettek! De hogyan bocsáthatnám meg nektek, ha nem szeretnétek Máriát?
-- Máriát szeretni igazságos, és békét ad, Jézus. De téged is szeretnek... csak, íme, nagyon félünk tôled.
-- Igen. Emberi módon szerettek engem. Eljuttok majd a másik szeretetre.
-- Azonban te, sápadt és sovány vagy.
-- Igen. Öregebbnek látszol. Én is látom -- jegyzi meg Simon.
Belépnek a házba, Simon leteszi a helyére a rôzsét, és tapintatosan visszavonul.
-- Fiam, most egyedül vagyunk. Mondd meg nekem az igazságot. Teljesen. Miért üldöztek el téged? -- Mária Jézus vállára teszi a kezét, és úgy beszél hozzá, sovány arcára szegezve szemét.
Jézus kedves és fáradt mosollyal feleli:

-- Azért, mert igyekszem elvezetni az embereket a becsületességre, igazságosságra, az igazi vallásosságra.
-- De ki vádol téged? A nép?
-- Nem, Anyám. A farizeusok és az írástudók, legalábbis azok, akik kevésbé igazságosak közöttük.
-- De mit tettél, hogy magadra vontad vádjaikat?
-- Megmondtam az igazságot. Nem tudod, hogy ez az emberek legnagyobb tévedése?
-- És mit tudtak mondani, hogy igazolják vádjaikat?
-- Hazugságokat. Amikrôl már tudsz, és még egyebeket is.
-- Mondd meg a Mamádnak! Fájdalmadat teljesen magamba rejtem. Anyai méhembe, amely már hozzászokott a fájdalomhoz, és boldog, ha befogadása által kiveheti azt Fiának szívébôl. Add nekem a fájdalmadat, Jézus! Helyezd ide, mint ahogy tettél, amikor még kicsiny voltál, és tedd le egész keserűségedet.
Jézus leül a zsámolyra Anyjának lábához, és elmondja mindazt, ami ezekben a hónapokban történt Júdeában. Harag és takargatás nélkül.
Mária simogatja a haját, hôsies mosollyal az ajkán, amely a sírással küszködik, amely kék szemében csillog. Jézus beszél arról is, hogy meg kell közelíteni az asszonyokat is, hogy megváltsa ôket, és mennyire fáj neki, hogy az emberi gonoszság miatt nem tudja ezt megtenni. Mária egyetért vele, és utána elhatározza:
-- Fiam, nem kell megtagadnod tôlem, amit annyira akarok. Mostantól fogva veled megyek, amikor te elmész. Bármely idôben és évszakban, és bármely helyre. Én megvédelek téged minden rágalmazástól. Egyedül jelenlétem miatt a sárba esnek azok. És Mária veled lesz. Annyira vágyakozik erre! Anyai szíve a Szent mellett akar lenni, az ördög és a világ ellen.

(3-47)
==========
A nôk „papi" hivatása

Jézus Kánában van, Zsuzsanna házában, akinek lakodalmán a vizet borrá

változtatta. Ott keresi fel ôt egy királyi tisztviselô Kafarnaumból, és kéri, hogy gyógyítsa meg beteg fiát. Jézus a távolból meggyógyítja ôt, a tisztviselô hisz, és boldogan távozik. Zsuzsanna férje kéri Jézust:
-- Ó, Uram, aki lakodalmamon a vizet borrá változtattad, változtasd könnyemet mosollyá. Gyógyítsd meg nekem Zsuzsannát!
-- Mit adsz nekem érte cserébe?
-- Azt az összeget, amit kívánsz.
-- Nem szennyezem be a szentet a Mammon vérével. Azt kérem, a lelkedet add nekem.
-- Önként odaadom, ha akarod.
-- És ha valami nagy áldozatot kérnék tôled?
-- Uram, kérem feleségem testi egészségét és mindnyájunk szentté válását. Hiszem, hogy ha ezt elnyerem, semmit se tudok túl nagy áldozatnak nevezni.
-- Te gyötrôdsz asszonyod miatt. De ha én visszaadnám ôt az életnek, meghódítva, hogy mindig tanítványommá legyen, mit mondanál?
-- Azt, hogy... hogy jogod van rá... és hogy... és hogy követem Ábrahámot és áldozatra való készségében.
-- Jól mondtad. Ide hallgassatok mindnyájan: áldozatom ideje közeleg. Gyorsan fut, mint a folyóvíz, megállás nélkül a torkolathoz. Mindent teljesítenem kell, ami kötelességem. És az emberek szívének keménysége sok területet elzár tôlem és küldetésemtôl. Anyám és Alfeus özvegye velem jön, amikor eltávozom, hogy olyan emberek közé menjek, akik még nem szeretnek engem, vagy akik sose fognak engem szeretni. Bölcsességem tudja, hogy az asszonyok tudnak segíteni engem ezen a tôlem elzárt területen. Én azért jöttem, hogy a nôket megváltsam, és az eljövendô századokban, az én idômben meglátják, hogy a nôk a papnôkhöz hasonló módon szolgálják az Urat és Isten szolgáit. Kiválasztottam tanítványaimat. De ahhoz, hogy kiválasszam azokat az asszonyokat, akik nem szabadok, el kell kérnem ôket atyjuktól és férjüktôl. Akarod ezt?
-- Uram... én szeretem Zsuzsannát. És eddig inkább testileg, mint lelkileg szerettem ôt. De a te tanításod hatására már megváltozott valami bennem, és feleségem lelkét inkább látom, mint a testét. A lélek Istené, és te a Messiás vagy, Isten Fia. Nem vetélkedhetek veled jogodban a felett, ami Istené. Ha Zsuzsanna követni akar téged, nem nézem majd rossz szemmel. Csak arra kérlek, művelj csodát, és gyógyítsd

meg az ô testét és az én érzékeimet...
-- Zsuzsanna meggyógyult. Néhány órán belül megérkezik, hogy elmondja neked örömét. Engedd, hogy lelke kövesse ösztönzését anélkül, hogy elmondanád neki azt, amit most mondtam neked. Meglátod, hogy lelke önként hozzám jön, akárcsak ahogy a láng igyekszik felfelé. Emiatt nem fog meghalni feleséged. Hanem magasabbra fog szárnyalni, mert jobbik részével: a lelkével szeret.
-- Uram, Zsuzsanna hozzád tartozik. Meg kellett volna lassan halnia, erôs görcsök közepette. És ha meghalt volna, elvesztettem volna ôt a földön. Így azonban, ahogy te mondod, még mellettem lesz, hogy magával vigyen engem a te utadon. Isten adta ôt nekem, és Isten veszi el tôlem. Legyen áldott a Magasságbeli, amikor ad, és amikor birtokába vesz.

(3-50)
==========
A nôtanítványok

Jézus Jakab és János otthonában van. Rajtuk kívül vele van még Péter és András, a zelóta Simon, kerióti Júdás és Máté.
Jakab és János boldog. Mennek és jönnek anyjuktól Jézusig és vissza, mint a pillangók, amelyek nem tudják eldönteni, melyik virágot szeressék jobban a két egyformán kedvelt közül. Mária Szalóme minden alkalommal megsimogatja fiait, boldog, miközben Jézus mosolyog. Már étkezés után vannak, mert az asztalon még ott láthatók a tálak. Azonban a kettô erôlteti Jézust, hogy egyen a fehér szôlôbôl, amelyet anyjuk eltett számára, és amelyik édes, mint a méz. Mit nem adnának Jézusnak!
Szalóme azonban valami többet akar adni a szôlônél és a kedveskedésnél. És miután egy ideig nagyon elgondolkozva nézi Jézust, majd Zebedeust, dönt. A Mesterhez megy, aki vállával az asztalnak támaszkodva ül, és letérdel elôtte.
-- Mit akarsz, asszony?
-- Mester, te elhatároztad, hogy Anyád és Jakab és Júdás anyja veled menjenek, és Zsuzsanna is ide jön, és biztosan itt lesz a nagy Johanna is, Kúza felesége. Minden asszony, aki tisztel téged, eljön, ha egyikük

eljön. Velük szeretnék lenni én is. Fogadj el, Jézus! Szeretettel szolgállak majd téged.
-- Neked gondoskodni kell Zebedeusról. Nem szereted már ôt?
-- Ó, dehogynem szeretem! De téged jobban szeretlek. Ó, nem azt akarom mondani, hogy mint ember szeretlek. Hatvanéves vagyok, és mintegy negyven éve élek a férjemmel, és sose láttam a férjemen kívül más férfit. Nem követek el bolondságot most, amikor megöregedtem. És remélem, öreg korom miatt szeretetem sem fog meghalni Zebedeus iránt. De te... Nem tudom kifejezni magamat. Csak egy szegény asszony vagyok. Úgy fejezem ki magam, ahogy tudom. Íme, Zebedeust éppúgy szeretem most,
mint azelôtt. Téged, téged mindazzal szeretlek, ami szavaiddal, és azzal, amit Jakab és János mondott nekem, belém jött. És az egészen más dolog, de olyan szép!
-- Nincs szebb dolog, mint a legjobb házastárs szeretete.
-- Ó, nem! Ez sokkal szebb!... Ó, ne érts félre, Zebedeus! Téged még mindig mindenestôl szeretlek, amim van. De ôt szeretem valamivel, ami még Mária, de ami többé már nem Mária, a szegény Mária, a te feleséged, hanem több... Ó, nem tudom kifejezni magam!
Jézus mosolyog az asszonyra, aki nem akarja megsérteni a férjét, de nem tudja elhallgatni nagy, új szeretetét. Zebedeus is mosolyog, feleségéhez menve, aki még mindig térdenállva, hol férjéhez, hol Jézushoz fordul.
-- De felfogod, Mária, hogy el kell hagynod a házadat? Neked annyi mindened van itt! Galambjaid... virágaid... és ez a szôlôtô, amely azokat a pompás szôlôket adja... és a méheid, amelyek a leghíresebbek a vidéken... és ráadásul a szövôszékedet, amelyen oly sok vásznat és gyapjúszövetet készítettél kedveseid számára... És unokáid? Mit fogsz csinálni unokáid nélkül?
-- Ó, de Uram! Mit akarsz, hogy jelentsenek számomra a falak, a galambok, a virágok, a szôlôtô, a méhek, a szövôszék, minden jó, kedves dolog, ami azonban oly csekélység hozzád és a te szeretetedhez mérve! Az unokák... oh, igen fájdalmas lesz, hogy többé nem altathatom el ôket ölemben, és nem hallom hangjukat... De te több vagy! Ó, több vagy mindannál, amit említettél. De ha együttesen, gyengeségem miatt, kedvesebbek lennének számomra, mint a te szolgálatod és követésed,

akkor is sírva, egy asszony könnyeivel félredobnám azokat, hogy lelkem nevetésével kövesselek téged. Fogadj el engem, Mester! Mondjátok neki ti, János, Jakab... és te, férjem! Legyetek jók! Segítsetek nekem mindnyájan!
-- Rendben van. Te is eljössz a többiekkel. Azt akartam, hogy jól megfontold a múltat és a jelent, amit elhagysz, amit kapsz. Jöjj csak, Szalóme! Te érett vagy ahhoz, hogy belépj a családomba!

(3-53)
==========
A nôk apostoli feladata

-- Mi a bajod, Péter? Elégedetlennek látszol -- mondja Jézus, miközben egy mezei úton megy a virágzó mandulafák alatt, amelyek hírül adják az embereknek, hogy a zord idônek vége.
-- Gondolkozom, Mester.
-- Gondolkozol. Látom. De arcod elárulja, hogy nem vidám dolgokon gondolkozol.
-- De te, aki mindent tudsz rólunk, már ismered azokat!
-- Igen. Ismerem ôket. Az Atyaisten is ismeri az emberek szükségleteit, mégis akarja, hogy az ember bizalommal elmondja neki, mire van szüksége, és segítségét kérje. Megmondhatom neked, hogy helytelenül teszel, amikor gyötröd magadat.
-- Akkor miért nem oly kedves elôtted az én feleségem, mint a másoké?
-- Ugyan, Péter! Miért ne lenne kedves? Az égben oly sok lakóhely van Atyámnál. És sok lakóhely van a földön az embereknek. Ha szentül élnek, mindnyájan áldottak. Azt mondod talán, hogy Isten nem veszi észre mindazokat az asszonyokat, akik nem követik Máriát és Zsuzsannát?
-- Óh, nem. Hiszen az én feleségem is hisz a Mesterben, de nem követi a többiek példáját -- mondja Bertalan.
-- És az enyém sem. Leányaival együtt otthon maradnak, de mindig készek a vendégfogadásra, mint tegnap tették -- mondja Fülöp.
-- Hiszem, hogy az én anyám is hasonlóképpen tesz majd. Nem tudott mindent elhagyni... és egyedül van -- mondja a kerióti.

-- Igaz, igaz! Oly szomorú voltam, mert úgy tűnt nekem, hogy az enyém oly keveset, oly keveset... ó, nem tudom kimondani...
-- Ne ítéld el ôt, Péter! Ô becsületes asszony -- mondja Jézus.
-- Nagyon félénk. Az anyja nagyon szigorúan bánt leányaival és mostohaleányaival -- mondja András.
-- De már oly régen él velem, s nem engedte, hogy megváltoztassam!
-- Ó, testvérem! Te sem vagy nagyon kedves, tudod? Egy félénk asszonyra olyan hatással vagy, mint aki elbuktatja ôt, nagy gerendát téve a lába elé. Rokonom nagyon jó, és már pusztán az is bizonyítja ezt, hogy mindig türelmesen elviselte anyjának szigorúságát és a te zsarnokságodat.
Mindnyájan nevetnek András leplezetlen kijelentésén és Péter csodálkozó arcán, amikor hallja, hogy valaki zsarnoknak nevezi ôt.
Jézus is szívbôl nevet. Utána azt mondja:
-- A hűséges asszonyok, akik nem érzik kötelességüknek, hogy elhagyják otthonukat, és kövessenek engem, ugyanúgy szolgálnak nekem otthon maradva. Ha mindnyájan velem akartak volna jönni, egyeseknek meg
kellett volna parancsolnom, hogy maradjanak otthon. Most, hogy az asszonyok velünk tartanak, rájuk is gondolnom kell. Nem lenne sem illô, sem bölcs, ha az asszonyok hajléktalanok lennének, ide-oda menve. Mi mindenütt le tudunk feküdni. A nônek más az igénye, és szüksége van egy fedélre. Mi egy helyen alhatunk. Ôk nem maradhatnak köztünk. Mind rájuk való tekintettel, mind bölcsen számításba véve törékeny testalkatukat. Sosem szabad határtalanul kísérteni sem a Gondviselést, sem az emberi természetet. Most minden barátságos házat, ahol valamelyitek felesége otthon van, hajlékká teszem nôvéreink számára. A tiedet, Péter, a tiedet, Fülöp, a tiedet, Bertalan, a tiedet, Júdás. Nem várhatjuk el az asszonyoktól, hogy állandóan úton legyenek, amint mi tesszük majd. Ôk várakozni fognak ránk hajlékunkban, ahonnan mi minden reggel kimegyünk,
s ahová minden este visszatérünk. Ôket majd a pihenés óráiban oktatjuk. Sem a világ nem moroghat többé, ha más boldogtalan teremtmények hozzám
jönnek, sem én nem leszek elzárva attól, hogy meghallgassam ôket. Az anyák és a jegyesek, akik követnek minket, megvédik az ô nôvéreiket és

engem a világ rossz nyelvétôl. Látjátok, hogy gyorsan járnak az emberek az üdvösség útján ott, ahol barátaim vannak, és ahol tudom, hogy barátokra találok majd. Ez nem miattam van, hanem azokért, akik gyengébbek a tanítványok között, s akik gyengeségükkel támogatják erônket, és hasznossá teszik azt sok-sok ember számára.

-- De most Cezareába megyünk, azt mondtad. Ki van ott?

-- Emberek, akik minden helyen vágyakoznak az Igaz Istenre. A tavasz már bejelenti magát ezekkel a rózsaszínű mandulavirágokkal. A fagyos napoknak már vége. Néhány napon belül megállapítom a nôtanítványok számára a szálláshelyet, és akkor ismét útra kelünk, hogy elhintsük Isten Igéjét anélkül, hogy gondunk lenne a nôvérekre, vagy félnünk kellene a rágalmaktól. Az ô türelmük lecke lesz számukra, és az ô kedvességük úgyszintén. A nôk számára is hamarosan elérkezik az óra, amelyik visszaállítja ôket méltóságukba. Egyházamban nagy virágzásnak indulnak a szüzek, a jegyesek és a szent anyák.

(3-55)

==========

Annália, a szűz

Jézus Péterrel, Andrással és Jánossal bekopog a názáreti ház ajtaján. Mamája azonnal kinyitja, és amikor meglátja Jézusát, mosolyra derül az arca.

-- Jó, hogy visszatértél, Fiam! Tegnap óta nálam van egy tiszta galamb, aki rád vár. Messzirôl jött. És aki elkísérte, nem tudott tovább itt maradni. Mivel tanácsot akart kérni, én adtam neki annyira, amennyire tudtam. De Fiam, egyedül csak te vagy a Bölcsesség. A többieket is szívesen látom. Jöjjetek, és egyetek valamit!

-- Igen, maradjatok itt! Azonnal megyek ahhoz a leányhoz, aki engem vár.

Különbözô módon, mindhárman kíváncsiak. Péter széttekint, és nagyon szeretne átlátni még a falon is. János Mária mosolyából akarja kiolvasni az ismeretlen nevét. András, aki nagyon elpirult, Jézus pillantását keresi, és egy néma kérés remeg az ajkán és a tekintetében.

Jézus azonban nem törôdik egyikükkel sem. Míg a három elhatározza, hogy a konyhába megy, ahol Mária enni ad nekik, és ahol megmelegedhetnek a tűznél, Jézus felemeli a függönyt, amely elrejti a kertbe vezetô nyílást, és kimegy. A szelíd napsugár még légiesebbé és valószínűtlenebbekké teszi a kert mandulafájának virágba borult ágait. Ez az elsô kivirágzott fa, amely jelzi a tavasz megérkezését.
Jézus, mellén összefont kézzel, mosolyogva áll a napsugárban. A virágágy tiszta, rendezett, kedves, a tökéletes szüzességet leheli.
-- Fiam, jöjj a szobámba! Oda vezetem, mert amikor meghallotta az emberek hangját, elmenekült a kert végébe.
Jézus belép anyjának szobájába, amely mindig tiszta, a ház legtisztább szobája, amely hallotta az angyallal való beszélgetést, és amelybôl még a kertnél is jobban kiárad a szüzesség lényege, az angyali, a szent, és a fôangyalé, aki abban tisztelte Királynôjét. Mintha csak tegnap történt volna, s nem is harminc éve. Ma is olyan minden a szobában, mint akkor volt. Még a vázában virágzó mandulaág sem
hiányzik.
Az ajtó függönyét Mária gyengéden félrevonja. Jézus, aki háttal állt az ajtónak, megfordul.
-- Íme, Fiam. Hozzád vezetem. Egy báránykа. Te légy a Pásztora.
Mária egy fiatal, barnahajú leányt fog a kezénél. A leány erôsen elpirul Jézus elôtt. Mária kedvesen visszavonul.
-- Béke veled, leány!
-- Béke... Uram...
A leányon nagyon erôt vesznek érzelmei, nem tud szóhoz jutni, letérdel, fejét a föld felé hajtva.
-- Kelj fel! Mit kívánsz tôlem? Ne félj!...
-- Nem félek... de... most, hogy elôtted vagyok... miután annyira vágytam erre... mindazt, ami könnyűnek tűnt elôttem, amit meg kell mondanom neked... többé nem tudom kifejezni... többé nem tűnik annak... Ostoba vagyok... bocsáss meg, Uram!
-- Valami kegyet kérsz a föld számára? Csodára van szükséged? Lelkeket akarsz megtéríteni? Nem? Akkor mit kívánsz? Rajta, beszélj! Oly bátor voltál, és most elhagyott a bátorságod? Nem tudod, hogy én az vagyok, aki erôssé tesz? Igen? Tudod? Akkor rajta, beszélj, úgy, mintha

atyád volnék. Fiatal vagy, hány éves?
-- Tizenhat, Uram.
-- Honnan jössz?
-- Jeruzsálembôl.
-- Mi a neved?
-- Annalia...
-- Nagymamámnak kedves neve, és Izrael oly sok asszonyáé. Hogy csak egyet említsek közülük, Jákobnak azt a jó, hűséges, szeretetteljes és szelíd feleségét. (Lia vö. Ter 29,1-30,24) Szerencsés név. Példaadó jegyes és anya leszel. Nem? Rázod a fejedet? Sírsz? Talán visszautasított valaki? Az sem? Meghalt a neked ígért férfi? Még nem választottak ki?
A leány csak a fejét rázza. Jézus hozzálép, megsimogatja, és kényszeríti arra, hogy felemelje a fejét és reá nézzen... Jézus mosolya legyôzi a leány izgalmát. Felbátorodik:
-- Uram, a te jóvoltodból én jegyes lennék és boldog. Nem ismersz fel engem, Uram? Én vagyok a tüdôbajos, a haldokló jegyes, akit te meggyógyítottál a te Jánosod kérésére... A te kegyelmed után... nekem más testem van: egészséges ahelyett, ami elôzôleg volt, amely haldoklott; és más lelkem van... Nem tudom. Többé nem érzem magamat magamnak. Az öröm, hogy meggyógyultam, a biztosság, hogy jegyessé lehetek, csak az elsô órákban tartott. Pedig azelôtt amiatt sírtam, hogy meg kell halnom, nem lehetek jegyes. És utána...
A leány mind ôszintébben beszél, ismét megtalálja a szavakat és a gondolatokat, amelyeket elvesztett zavarában, hogy egyedül van a Mesterrel...
-- És utána éreztem, hogy nem szabad önzônek lennem, csak arra gondolnom: ,,Most boldog leszek", hanem valami többre kell gondolnom, és hozzád kell jönnöm, és Istenhez, a te Atyádhoz és az enyémhez. Valami azt mondta nekem, hogy kegyelmet találok. Sokat gondolkoztam rajta, és amikor a következô szombaton találkoztam jegyesemmel, azt mondtam neki: ,,Idehallgass, Sámuel! Ha nem történt volna csoda, néhány hónapon belül meghaltam volna, és örökre elvesztettél volna. Most áldozatot akarok hozni Istennek, én veled együtt, hogy kifejezzem Istennek: dicsérem ôt és hálás vagyok neki." És Sámuel azonnal azt mondta nekem, mert szeret engem: ,,Menjünk együtt a Templomba, és

ajánljuk fel az áldozatot." De én nem ezt akartam. Szegény vagyok, és egyszerű ember, Uram. Keveset tudok, és még kevesebbet birtokolok. De beteg mellemre helyezett kezeden keresztül kiáradt valami nemcsak tönkrement tüdômbe, hanem a szívem mélyébe. A tüdôbe egészség, a szívbe bölcsesség. És felfogtam, hogy egy bárány feláldozása nem a lelkem által kívánt áldozat... lelkem téged szeretett.

A leány elhallgat, elpirulva, ez után a vallomás után.

-- Folytasd félelem nélkül! Mit akart a lelked?

-- Hozzád méltó dolgot áldozni fel neked, Isten Fia! És ... és akkor... és akkor azt gondoltam, hogy annak lelki dolognak kell lennie, olyannak, ami Istentôl van, azaz a házasságra való várakozásomat kell feláldoznom irántad való szeretetbôl, Üdvözítôm! Nagy öröm a házasság, tudod? Nagy dolog, amikor szeretjük egymást! Egy vágy, egy sóvárgás, hogy teljesítsük! De többé nem voltam az, aki néhány nappal azelôtt voltam. Nem akartam többé ezt, mint legszebb dolgot. Megmondtam ezt Sámuelnek, és ô megértett engem. Ô is Istennek akarta szentelni magát egy évig, megkezdve azon a napon, amely menyegzônk napja lett volna. Elindult megkeresni téged, hogy szeresse és megismerje azt, aki meggyógyította jegyesét. Sok hónap után megtalált téged azon a helyen, ahová visszavonultál. Én is odamentem... és szavaid befejezték szívem átváltozását. Most többé nem elég számomra az, amit elôször megfogadtam. Mint az a mandulafa ott kint, amely a mind melegebbé váló napsugár hatására újjászületett, miután hónapokon keresztül halott volt, és kivirágzott, és utána kihajtanak a levelei, és gyümölcsöket hoz, úgy én is mindinkább elôrehaladtam a bölcsességben, megismerve, mi a jobb. Amikor utoljára akartalak ott felkeresni, már nem voltál ott. Ekkor már biztos voltam abban, hogy mit akarok. Hónapokon keresztül gondolkoztam ezen. Elűztek téged. Nagyon sokat sírtam és imádkoztam a Magasságbelihez, hogy hallgasson meg, gyôzze meg anyámat, és küldjön engem ide egyik rokonommal, aki Tibériásba ment, hogy beszéljen a negyedes fejedelem udvari embereivel. Az intézô azt mondta nekem, hogy itt megtalállak téged. Anyádat találtam itt. Az ô szavait hallgatva, és mellette tartózkodva ezen a két napon, megérlelôdött kegyelmed gyümölcse.

A leány letérdel, mintha az oltár elôtt lenne, kezét összetéve a mellén.

-- Rendben van. De pontosan mit akarsz? Mit tehetek az érdekedben?
-- Uram, én szeretnék... én egy nagy dolgot szeretnék. És azt egyedül te tudod megadni nekem, te, aki az életet és az üdvösséget adod, mert azt gondolom, hogy amit te meg tudsz adni, azt el is tudod venni. Szeretném, ha életemet, amit nekem adtál, elvennéd, fogadalmam évében, mielôtt az még véget érne.
-- De miért? Nem vagy hálás Istennek az egészségért, amelyben részesültél?
-- Nagyon! Határtalanul! De csak egy dolog miatt: hogy kegyelmed és csodád által meggyógyulva felfogtam, mi a jobb.
-- Mi?
-- Az, hogy angyalok módjára éljek. Mint a te Anyád, Uram... amint te élsz. Amint Jánosod él... A három liliom, a három fehér láng, a föld három boldogsága, Uram. Mert azt gondolom, hogy boldogság Istent birtokolni, és hogy a tiszták birtokolják Istent. Hiszem, hogy a tiszta egy ég, amelynek központjában Istene van, akit az angyalok vesznek körül... Ó, Uram! Ezt szeretném!... Keveset hallgattalak téged, egy kicsit hallgattam Anyádat és a tanítványt, és Izsákot. Másokat nem közelítettem meg, hogy elmondják nekem szavaidat. De úgy tűnik nekem, hogy lelkem mindig hallgat téged, és te vagy annak a Mestere... Elmondtam mondanivalómat, Uram...
-- Annalia, sokat kérsz, és sokat adsz... Leányom, megértetted Istent és a tökéletességet, amelyet a teremtmény elérhet, hasonlóvá válva a Legtisztábbhoz, és elnyerve a Legtisztább tetszését.
Jézus keze közé veszi a leány barna fejét, aki elôtte térdel, és feléje hajolva beszél hozzá.
-- Az, aki egy Szűztôl született -- mert nem fészkelhetett be egy csokor liliomba -- hányingert érez, leányom, a világ hármas bujasága miatt, és tönkretenné az állandó hányás, ha az Atya, aki tudja, mibôl él Fia, nem lépne közbe szeretetteljes segítségével, és nem tartaná fenn szenvedô lelkemet. A tisztákban lelem örömömet. Te visszaadod nekem azt, amit a világ elvesz tôlem kimeríthetetlen aljasságával. Áldott legyen ezért az Atya, és áldott légy te, leányom! Menj nyugodtan! Valami történni fog, ami örökkévalóvá teszi fogadalmadat. Te egyike vagy azoknak a liliomoknak, akiket elszórnak Krisztus véres útján.

-- Ó, Uram... még egy dolgot szeretnék...
-- Mit?
-- Hogy ne legyek jelen a te halálodnál... Nem tudnám elviselni, hogy meghalni lássam azt, aki az én életem.
Jézus kedvesen mosolyog, és kezével felszárítja a két csíkot, amelyet a könnyek rajzoltak a barna arcra.
-- Ne sírj! A liliomok sose gyászolnak. Mosolyogni fogsz, angyali koronád gyöngyeivel, amikor meglátod megkoronázott Királyodat belépni Országába. Menj! Az Úr Lelke fog tanítani téged elsô és második eljövetelem között. Megáldalak téged az Örök Szeretet lángjával.
Jézus kinéz a kertbe, és kiáltja:
-- Mama! Íme egy kisleány, aki egészen a tied. Már boldog. De te meríted el ôt tisztaságodban most, és valahányszor a Szent Városba megyünk, hogy az égi virágszirmok hava legyen, amely a bárány trónjára hull. -- És Jézus övéihez fordul, miközben Mária megsimogatja a leányt, vele maradva.
Péter, András és János kérdôn néz rá. Jézus ragyogó arca elárulja nekik, hogy boldog. Péter nem tudja türtôztetni magát, és megkérdi:
-- Kivel beszéltél annyit, Mesterem? És mit hallottál, hogy úgy sugárzol az örömtôl?
-- Egy nôvel, aki életének hajnalán áll. Azzal, aki hajnal lesz sokak számára, akik jönnek majd utána.
-- Kik?
-- A szüzek.
András halkan mondja magának -- Nem ô az...
-- Nem. Nem ô. De ne fáradj bele az imába. Türelmes és jóságos imádnak minden szava olyan, mint egy hívó szó, mint egy fény az éjszakában, és támogatja, vezeti ôt. (Jézus egy megtérés útján járó bukott nôrôl beszél, akiért András sokat imádkozik.)
-- De kire vár a testvérem? -- kérdi Péter.
-- Egy lélekre, Péter. Egy nagy nyomorúságra, aki nagy kinccsé akar átváltozni.
-- És hol bukkant rá András, aki sose mozdul ki, sose beszél, sose kezdeményez semmit sem?
-- Az én ösvényemen. Jöjj velem, András! Menjünk Alfeushoz, hogy megáldjuk ôt sok unokája között. Ti pedig várjatok rám Jakab és Júdás

házában. Anyámnak szüksége van arra, hogy egész nap egyedül maradjon.
És így elmennek, ki ide, ki oda. Titok burkolja annak örömét, aki elôször szentelte Krisztusnak szüzességét.

(3-72)
==========
==========
Mária a nôtanítványok oktatója

Jézus a názáreti házban van a tizenkét apostollal, Jakab és Júdás anyjával, Máriával, Szalóméval, Zsuzsannával és Mártával. Mártán látszik, hogy nagyon szomorú és sokat sírt. Félelem fogja el ôt, távol szülôföldjétôl, mások társaságában. Az Úr Anyja, Mária igyekszik bevezetni ôt a többiek társaságába és megszüntetni zavarát, de nem sikerül neki. Márta váltakozva elpirul és könnyezik sűrű fátyla alatt.
Jézus szerette volna, ha Johanna is ott lett volna, de az apostolok, akiket érte küldött, azzal tértek vissza, hogy nem találták otthon, látogatóba ment egy barátnôjéhez.
-- Rendben van -- mondja Jézus. -- Nincs együtt a nôtanítványok csoportja úgy, amint én gondoltam. De látjátok, hogy a távollevô Johanna helyett jelen van Márta, Teofil leánya, Lázár nôvére. A tanítványok ismerik már Mártát. Anyám is. És te is, Mária, és talán te is, Szalóme, már tudjátok fiaitoktól, ki Márta, nem annyira a világ szemében, mint inkább Isten szemében. Te, Márta, ismered ôket, akik téged nôvérüknek tekintenek és nagyon szeretnek. Nôvérük és leányuk vagy. Nagy szükséged van erre, jó Márta, hogy részed legyen abban az emberi vigasztalásban is, ami jó érzelmekkel jár, és amit Isten nem ítél el, hanem azért adta az embernek, hogy erôt adjon neki az élet fáradalmainak elviseléséhez.
Isten hozott ide titeket az általam kiválasztott órában, hogy megadja nektek az alapot, azt mondhatnám, a vásznat, amelyre kihímezhetitek tökéletességteket, mint nôtanítványok. Tanítvány az, aki követi a Mester utasításait, tanítását. Azért tág értelemben tanítványoknak nevezik majd mindazokat, akik most és a századokon keresztül követik tanításomat. Nem az egyes apostolokról nevezik majd el ôket, hanem egy

jel alatt csoportosítva: keresztényeknek hívják ôket.
Amint Mózestôl kezdve volt egy Fôpap, voltak papok, leviták, különféle szolgálatokkal megbízottak, énekesek, és így tovább, az én új Templomomban, amely oly nagy lesz, mint maga a föld, lesznek nagyobbak és kisebbek, mindnyájan hasznosak. Szeretni fogom mindnyájukat. Ezenkívül ott lesznek az asszonyok is, egy új csoport, amelyet Izrael mindig megvetett, s arra korlátozott, hogy a Templomban a szüzek énekeit énekeljék és oktatásait hallgassák. De nem többet.
Ne vitassátok, hogy ez igazságos volt-e. Az Izraelre korlátozott vallásban és a Harag idején igazságos volt. Az egész szégyen a nôre nehezedett, mert tôle származott a bűn. Krisztus egyetemes vallásában, és a Bocsánat idejében mindez megváltozik. Minden Kegyelem egy Asszonyban egyesült, és ô világra szülte ôt, hogy megváltsa a világot. Azért a nô többé nem a megvetés tárgya Isten számára, hanem Isten segítôtársa. És az Úr által szeretett asszony révén minden asszony az Úr tanítványává válhat, nemcsak úgy, mint a tömeg, hanem mint kisebb papnôk, a papok segítôi. Segíthetik ôket nemcsak személyesen, hanem a hívôk és még nem hívôk gondozásában, azoknál, akiket nem annyira a szentbeszéd dörgedelme visz majd Istenhez, mint inkább egy nôtanítványom szent mosolya.
Ti kértetek engem, hogy követhessetek úgy, amint a férfiak követnek. De számomra túl kevés lenne, ha csak eljönnétek, meghallgatnátok, magatokra alkalmaznátok szavaimat. Ez a ti megszentelôdéstekre szolgálna. Ez nagyszerű, de nekem még nem elég. Én a Mindenek Felett Álló Fia vagyok, és mindent kívánok azoktól is, akiket különösen szeretek. Mindent kívánok, mert mindent nekik adtam.
De rajtam kívül a világ is létezik. Ez a rettenetes dolog, amit világnak mondanak. Szerfölött ki kellene válnia az életszentségben, az Isten gyermekeinek határtalan, mindent felülmúló életszentségében. Ehelyett kiválik a gonoszságban. Teljes gonoszsága határtalan megnyilvánulásainak számában és erejében. Minden bűn megtalálható a világon, amely többé nem Isten gyermekeinek sokaságát foglalja magában, hanem a sátán gyermekeiét. Mindenekfelett megnyilvánul benne az a bűn, amely leginkább magán hordja az ô atyaságának jelét: a gyűlöletet. A világ gyűlöl. Az, aki gyűlöl, rosszat lát a legszentebb dologban is, és azt akarja, hogy mások is úgy lássanak. Ha megkérdeznétek a világot,

miért jöttem, nem azt mondaná nektek: „Hogy jót tegyen, és megváltson", hanem azt mondaná: „Azért, hogy megrontson és kihasználjon." Ha megkérdeznétek a világot, mit gondol rólatok, követôimrôl, nem azt mondaná: „Azért követitek, hogy szentekké legyetek és megvigasztaljátok a Mestert a szentséggel és a tisztasággal." Hanem azt: „Azért követitek, mert az az ember félrevezetett titeket."

Ilyen a világ. Azért mondom nektek ezt, hogy mérlegeljetek mindent, mielôtt a világnak bemutatkoztok, mint kiválasztott nôtanítványaim, jövôbeli nôtanítványaim elôdei, az Úr szolgáinak munkatársai. Vegyétek kezetekbe a szíveteket, és mondjátok meg ezeknek az érzékeny nôi szíveknek, hogy veletek együtt ôket is kinevetik, megrágalmazzák, leköpik, lábbal tapossák, megvetik a hazug és kegyetlen világ fiai. Kérdezzétek meg ôket, hogy képeseknek érzik-e magukat mindezeknek a sérelmeknek elviselésére anélkül, hogy méltatlankodva felkiáltanának és megátkoznák azokat, akik megsebzik ôket. Kérdezzétek meg ôket, hogy képeseknek érzik-e magukat a rágalmak erkölcsi vértanúságának elviselésére anélkül, hogy gyűlölnék rágalmazóikat és azt, aki miatt megrágalmazták ôket. Kérdezzétek meg ôket, hogy amikor elfödi ôket a világ gyűlölete, rosszindulata, tudnak-e majd mindig szeretetet árasztani, ha megmérgezi ôket a keserűség, tudnak-e mézet hullatni, ha szenvednek a megnemértéstôl, a megvetéstôl, a rosszindulattól, tudnak-e majd továbbra is mosolyogni, az égre mutatva kezükkel, mint céljukra. Ehhez a célhoz akartok elvezetni másokat asszonyi szeretetetek által, amely anyai akkor is, ha még gyermekek vagytok, és anyai akkor is, ha oly idôseknek adjátok, akik ôseitek lehetnének, de akik most született lelki gyermekeitek még, akik képtelenek felfogni és megtalálni az utat, az életet, az igazságot, a bölcsességet, amelyet én adok nekik önmagamban, én, az Út, az Igazság, az Élet, az isteni Bölcsesség. Ugyanúgy foglak szeretni titeket akkor is, ha azt mondjátok nekem: „Nincs ahhoz erôm, Uram, hogy kihívjam magam ellen az egész világot érted."

Tegnap egy leány kérte tôlem, hogy áldozzam fel ôt, mielôtt ütne menyegzôjének órája, mert érzi, hogy úgy szeret engem, amint Istent szeretik: azaz teljes lényével, a teljes önátadás tökéletességével. És én megteszem ezt. Elrejtettem elôle az órát, hogy lelke ne remegjen a

félelemtôl, és teste még a lelkénél is jobban. Halála hasonló lesz annak a virágnak a halálához, amely egy este bezárja koronáját abban a hiszemben, hogy másnap ismét kinyílik majd, de amely többé nem nyílik ki, mert az éjjel csókja magába szívja életét. Kívánsága szerint megteszem ezt, néhány nappal megelôzi majd az ô halálba szunnyadása az enyémet. Azért, hogy ne kelljen várakoznia a limbusban ennek az én elsô szüzemnek, s hogy halálom után azonnal megtaláljam ôt.

Ne sírjatok! Én a Megváltó vagyok. Ez a szent leány nem azt kérte, hogy követhessen engem. Nem elégedett meg a hozsannázással a csoda után, hanem értett ahhoz, hogy mintegy pénzként kamatoztassa a csodát. Az emberi hálától tovább ment, a természetfeletti háláig, a földi vágytól a földöntúliig. Oly lelki érettséget mutatott, amely szinte mindenkiét felülmúlja. Azt mondom, ,,szinte", mert közöttetek vannak ugyanolyan tökéletesek, sôt, még tökéletesebbek. Kinyilvánította vágyát, hogy beteljesítse kifejlôdését, s egy lányból angyal váljék lakásának rejtekén. És ezért én annyira szeretem ôt, hogy amikor a világ undorral tölt el, erre a kedves teremtményre gondolok, áldva az Atyát, aki felszárítja könnyeimet és izzadságomat, amikor a világ nem akar elfogadni engem, mint Mesterét, felszárítja a szeretetnek és a tisztaságnak ezekkel a virágaival.

De ha akarjátok, ha van bátorságtok választott nôtanítványaimnak maradnotok, íme, kijelölöm számotokra a munkát, amelyet el kell végeznetek, hogy igazoljátok jelenléteteket és kiválasztottságtokat mellettem és az Úr szentjei mellett. Nagyon sokat tudtok tenni a hozzátok hasonlókért és az Úr szolgáiért.

Már sok hónappal ezelôtt rámutattam Máriának, Alfeus feleségének arra, mily nagy szükség van az asszonyra Krisztus oltára mellett! A világ végtelenül sok nyomorúságát egy asszony sokkal inkább meg tudja gyógyítani, mint egy férfi, és utána a férfihoz vezeti, hogy tökéletesen meggyógyuljon. Elôttetek sok szív megnyílik, fôleg az asszonyoké. Úgy kell fogadnotok ôket, mintha kedves, eltévelyedett gyermekeitek lennének, akik visszatérnek az atyai házba, és akik nem mernek szüleik szeme elé kerülni. Sokan mennek majd hozzátok, Istent keresve. Fogadjátok ôket úgy, mint a fáradt utasokat, s mondjátok nekik: ,,Itt van az Úr háza. Ô azonnal jön", és közben vegyétek körül ôt szeretetetekkel. Ha nem én, egy papom el fog jönni.

Az asszony tud szeretni. A szeretetre lett teremtve. Ô lealacsonyította a szeretetet, érzéki éhséggé változtatva át, de teste mélyén mindig ott van rabként az igazi szeretet, lelkének drágaköve: az érzékiség kemény sarától mentes szeretet, amely szárnyakat kap és angyali illatot áraszt, amely tiszta lánggá vált és visszaemlékezik Istenre, Istentôl való származására, arra, hogy Isten teremtette. A nô: a jóság remekműve, a férfi, a teremtés remekműve mellett: ,,És akkor Ádámnak adta társul, hogy ne érezze magát egyedül" (Vö. Ter 2,18-24). Az asszonyoknak nem szabad elhagyniuk az Ádámokat. Fogjátok azért ezt a képességteket a szeretetre, és használjátok fel azt Krisztus szeretetében és Krisztus által felebarátaitokért. Legyetek nagyon szeretetteljesek a bűnbánó bűnösökhöz! Mondjátok nekik, hogy ne féljenek Istentôl. Hogyne tudnátok megtenni ezt ti, akik anyák és nôvérek vagytok? Mily gyakran voltak betegek kicsinyeitek, kistestvéreitek, és orvosra szorultak! És féltek. De ti, simogatással és szeretetteljes szavakkal megszüntettétek ezt a félelmüket, és ôk, kezecskéjükkel a tietekben engedték, hogy kezeljék ôket, és elôzô félelmük megszűnt. A bűnösök a ti testvéreitek, beteg gyermekeitek, és félnek az orvos kezétôl, az ô ítéletétôl... Nem. Ne legyen így. Mondjátok nekik, ti, akik tudjátok, milyen jó az Isten, hogy Isten jó és nem kell félni tôle. Akkor is, ha határozottan megmondta: ,,Többé ne tedd ezt!", nem dobja ki azt, aki már megtette, és aki beteg. Hanem kezeli ôt, hogy meggyógyítsa.

Legyetek anyák és nôvérek a szentek mellett. Nekik is szükségük van a szeretetre. Kifáradnak, felemésztik magukat az igehirdetésben. Nem tudnak mindent megtenni. Segítsétek ti ôket, szerényen és buzgón. Az asszony tud dolgozni. A házban, az asztalnál, az ágynál, a szövôszéknél, s mindenben, ami a mindennapos élethez szükséges. A jövô Egyházában állandóan jönnek majd a zarándokok Isten helyeihez. Legyetek ti a jámbor szállásadók, akik vállaljátok a legalázatosabb munkákat is, hogy szabaddá tegyétek Isten szolgáit a Mester művének folytatására.

És utána jönnek a nehéz, véres, vad üldözések. A keresztények, a szentek is idônként félni fognak, gyengék lesznek. A férfi sose erôs nagyon a szenvedésben. A nô felülmúlja a férfit abban, hogy tud szenvedni. Tanítsátok meg erre a férfit, támogassátok ôt ezekben a félelmetes órákban, amikor elveszti bátorságát, sír, elfárad, vagy a

vérét ontja. Történetünkben ismerünk nagyszerű asszonyokat, akik értettek ahhoz, hogy bátran véghezvigyék a népüket felszabadító cselekedeteket. Ott van Judit, Jáel. (Ld. Judit 8,1-16,29. Bírák 4,17-22; 5,24-27) De higgyétek el, hogy egyikük sem nagyobb jelenleg annál, aki nyolcszor szenvedett vértanúságot: hétszer gyermekeiben, és egyszer önmagában, a Makkabeusok idejében. (Ld. 2Mak 7,1-41). Késôbb lesz egy másik... És ezután jönnek a hôs asszonyok, a szenvedés asszonyai, és az asszonyok, akik a vértanúságot megerôsítik a szenvedésben, és maguk is vértanúk, az üldözöttek angyalai lesznek. Asszonyok: néma papnôk, akik életmódjukkal hirdetik Istent, és akik pusztán a Szeretet Istenének való szentelésük által lesznek felszentelve, és méltók lesznek erre.

Nagyon vázlatosan, ezek lesznek a ti fôbb kötelességeitek. Nem lesz sok idôm, amit különösen nektek tudok szentelni, de engem hallgatva kialakultok majd. És még inkább kialakultok majd Anyám tökéletes vezetése alatt.

Tegnap ez az anyai kéz (és Jézus kezébe veszi Mária kezét) elvezette hozzám azt a leányt, akirôl beszéltem nektek. Ô azt mondta nekem, hogy pusztán Anyám szavának hallgatása, és az, hogy néhány óráig mellette lehetett, elég volt arra, hogy megérlelje a kegyelem gyümölcsét, amelyben részesült, és tökéletessé tegye azt. Nem ez az elsô alkalom, hogy Anyám dolgozik Krisztusért, az ô Fiáért. Te és te, tanítványaim, és úgyszintén unokatestvéreim, tudjátok, mi Mária a lelkek Istenhez alakításában és megmondhatjátok azoknak, akik félnek amiatt, hogy nem én készítem elô ôket küldetésükre, vagy hogy felkészületlenek maradnak akkor, amikor én többé nem leszek veletek. Ô, az én Anyám, veletek lesz, most, azokban az idôkben, amikor én nem leszek köztetek, és utána, amikor többé nem leszek köztetek. Ô veletek marad, és vele itt marad a bölcsesség minden erényében. Mostantól fogva kövessétek minden tanácsát.

Tegnap este, amikor egyedül voltunk, én melléje ültem úgy, mint amikor gyermek voltam, fejemet a vállára hajtottam, amely oly édes, és oly erôs. Beszélgettünk a leányról, aki a délután elsô óráiban eltávozott, jobban tündökölve, mint az égen ragyogó nap, a szűzi szívébe zárt fénytôl, ami az ô szent titka volt. Anyám azt mondta nekem: „Milyen édes a Megváltó Anyjának lenni!" Igen, milyen édes, amikor a teremtmény, aki a Megváltóhoz jön, már Isten gyermeke, akiben

egyedül csak az eredeti bűn van, amelyet csak én tudok eltávolítani. A szeretet eltávolított minden egyéb kis foltot, amely az emberi tökéletlenségbôl ered.

De, édes Anyám, a lelkek legtisztább vezetôje, Fiadhoz szent irányadó csillag, a szentek kedves tanítónôje, a legkisebbek kegyes dajkája, a betegek üdvös gyógyítója, nem mindig ezek a teremtmények jönnek majd hozzád, akik nem helyezkednek szembe a szentséggel... Hanem leprások, rettenetesek, bűzösek, tisztátalan dolgok körül tekergô kígyók csúsznak majd egészen a lábadig, emberi nem Királynôje, hogy azt kiáltsák feléd: „Irgalom! Segíts rajtunk! Vigyél minket Fiadhoz!" És tiszta kezedet sebeikre kell helyezned, paradicsomi galamb tekinteteddel le kell hajolnod a pokoli torz alakokhoz, be kell lélegezned a bűn bűzét, és nem szabad elmenekülnöd. Sôt, szívedre kell szorítanod ezeket a sátántól megcsonkítottakat, ezeket az elvetélteket, ezeket a rothadékokat, és meg kell mosnod ôket könnyeiddel, és hozzám kell hoznod ôket... És akkor azt mondod majd: „Milyen nehéz az Üdvözítô Anyjának lenni!" De te megteszed, mert az Anya vagy... Megcsókolom és megáldom ezeket a kezeidet, amelyek által oly sokan jönnek majd hozzám, és mindegyikük dicsôségemre válik. De mielôtt az enyémmé válnának, a te dicsôségedre szolgálnak, Szent Anya.

Ti, kedves nôtanítványok, kövessétek az én, Jakab és Júdás Tanítónôjének példáját, és mindazokét, akik ki akarnak alakulni a kegyelem és a bölcsesség által. Tegyétek meg, amit mond. Én mondom azt, de ô megédesíti szavaimat. Nem kell ahhoz semmit sem hozzáadni, mert az a Bölcsesség Anyjának a szava.

És ti, barátaim, tanuljátok meg az asszonyoktól az alázatosságot és a kitartást, és tegyetek le férfi kevélységtekrôl, ne vessétek meg a nôtanítványokat, hanem mérsékeljétek erôtöket, és mondhatnám durvaságtokat, és meg nem alkuvástokat, amikor érintkeztek az asszonyok kedvességével. És fôleg, tanuljatok meg tôlük szeretni, hinni, és szenvedni az Úrért, mert igazán mondom, hogy ôk, a gyengék lesznek a legerôsebbek a hitben, a szeretetben, a merészségben, az önfeláldozásban Mesterükért, akit egész lényükkel szeretnek, anélkül, hogy kérnének valamit, anélkül, hogy igényt tartanának valamire, egyedül azért, hogy szeressenek, s ezzel engem megvigasztaljanak és megörvendeztessenek.

Menjetek most házaitokba, vagy ahol vendégül látnak titeket! Én Anyámmal maradok. Isten veletek!
Mindnyájan elmennek Máriát kivéve.
-- Te maradj itt, Márta! Már beszéltem szolgáddal. Ma nem Betánia a vendéglátó, hanem Jézus kis háza. Jöjj! Egyél Mária mellett, és aludjál az ô szobája mellett lévô szobában. József lelke, a mi vigaszunk, vigasztaljon meg, miközben pihensz. Holnap erôsebben és biztosabban térsz vissza Betániába, hogy ott is elôkészítsd a nôtanítványokat, arra várakozva, aki nekem és neked is a legkedvesebb. (Mária Magdolnára céloz Jézus.) Ne kételkedjél, Márta! Én sose ígérek valamit hiába. De idô kell ahhoz, hogy egy viperákkal teli pusztát paradicsomi cserjéssé változtassak... Az elsô fáradozásnak nem látszik az eredménye. Úgy tűnik, hogy semmi sem történt. Pedig a mag már el van vetve. A magok. Mind. Utána az esô felnyitja a magokat, és kialakul a növény... És jönnek a jó fák. Jönnek!... Ne sírj tovább!

(3-78)
==========
Kafarnaumban

Jézus halászni megy Jánossal, Andrással és Péterrel. Amikor visszaérkeznek Kafarnaumba, Péter megjegyzi:
-- Hazaviszem a halakat. Az asszonyok elkészítik azokat vacsorára. Utána beszélsz nekünk és nekik?
-- Igen, Péter.
-- Most örvendetesebb a hazatérés. Azelôtt olyanok voltunk, mint a nomádok. De most az asszonyokkal, nagyobb a rend, több a szeretet. És utána! Elég Anyádat látni, hogy azonnal elmúljon a fáradtságom. Nem tudom...
Jézus mosolyog és hallgat.
Amikor Péter visszatér, izgatottan beszámol arról, hogy egy kígyó megmarta Jézus egyik ellenségének, a farizeus Illésnek az unokáját, s az halálán van. A farizeus Jézus segítségét kéri. Jézus nem áll bosszút rajta, hanem meggyógyítja a kisgyermeket. Utána bemegy a kafarnaumi

házba, ahol a nagy konyhában a két öreg Mária, Alfeus felesége és Mária Szalóme már fôzik a vacsorát. Rokona szeretettel üdvözli:
-- Néhány pillanat múlva készen lesz a vacsora, Jézus! Fáradt vagy? Megéheztél! -- mondja oly szeretettel, ami felülmúlja saját gyermekei iránt érzett szeretetét is.
-- Nem jobban, mint máskor. De biztosan élvezettel eszem a jó ételekbôl, amelyeket te és Mária készítettetek. És a többiek is élvezni fogják. Íme, itt jönnek.
-- Mamád a fenti szobában van. Tudod? Eljött Simon... (Jézus egyik unokatestvére, aki még nem tanítványa.) Ó, mindennel meg vagyok elégedve ezen az estén! Nem! Nem mindennel, mert... Te tudod mikor leszek teljesen megelégedett.
-- Igen, tudom -- Jézus magához vonja nagynénjét, és homlokon csókolja. Utána azt mondja: -- Ismerem kívánságodat és nem bűnös módon irigyled Szalómét. De eljön majd a nap, amikor elmondhatod: „Minden gyermekem Jézusé." Megyek a Mamámhoz.
Kimegy, és a külsô lépcsôn felmegy a teraszra, amelynek felét egy nagy szoba foglalja el. Kihallatszik belôle a férfiak beszéde, és néha belevegyülve Mária kedves hangja, amely még mindig oly szűziesen tiszta, mint leánykorában, amikor kijelentette: „Íme, az Úrnak szolgáló leánya", és amikor altatódalt énekelt gyermekének.
Jézus zajtalanul közlekedik, és mosolyogva hallgatja Mária szavait, amit valakinek mond:
-- Az én lakásom az én fiam. Nem érzek fájdalmat azért, mert távol vagyok Názárettôl. Csak az fáj, amikor tôle vagyok távol. De ha közelemben van, ó, akkor többé semmi sem hiányzik nekem. És nem féltem a házamat. Ott vagytok ti.
-- Ó, de nézd! Itt van Jézus! -- kiáltja Alfeus, Sára fia, aki elôször látja meg Jézust az ajtón keresztül.
-- Igen, itt vagyok. Béke mindnyájatokkal! Mama!
Homlokon csókolja anyját, és fogadja az ô csókját. Utána a vendégekhez fordul: unokatestvéréhez, Simonhoz, Sárához, a pásztor Izsákhoz és Józsefhez.
-- Názáretbe mentünk, és Alfeus azt mondta, hogy ide kell jönnünk. Eljöttünk. És Alfeus, Sára fia el akart kísérni minket Simonnal együtt -- magyarázza Izsák.

-- És én is üdvözölni akartalak, és kissé veled lenni és Máriával -- mondja Simon.
-- Én is nagyon szívesen vagyok veletek -- válaszolja Jézus.
Utána beszámol nekik útjáról, Gamáliellel való találkozásáról, és három új tanítványáról: egy öreg emberrôl, egy ötéves fiúról és egy volt leprásról, akit régebben gyógyított meg.
Vacsora után Jézus unokatestvére, akirôl látszik, hogy elmélyedt gondolataiba, azt mondja:
-- Jézus, szeretnélek, szeretnélek követni. Nem úgy, mint ezek. De legalább úgy, mint az asszonyok. Engedd, hogy csatlakozzam anyámhoz és a tiédhez. Nem akarok helyet foglalni tanítványaid között. De legalább így, mint jó barátod...
-- Isten áldjon meg, fiam! Mennyire vártam tôled ezeket a szavakat! -- kiált fel anyja, Mária, Alfeus felesége.
-- Jöjj! Én nem utasítok el senkit, és nem kényszerítek senkit. És nem követelek mindent mindenkitôl. Elfogadom azt, amit adni tudtok. Az asszonyoknak jó lesz, hogy nem lesznek mindig egyedül, amikor számukra ismeretlen vidéken járunk. Köszönöm, testvérem!
-- Megyek megmondani Máriának -- mondja Simon anyja, és ezzel fejezi be: -- Ô már fent van a szobácskájában, és imádkozik. Boldoggá fogja tenni ôt...
Másnap Jézus elfogadja a farizeus Illés meghívását vacsorára, utána elhagyja Kafarnaumot tanítványaival és nôtanítványaival, két bárkán. Kikötnek egy kis városkánál, és ott Jézus elbúcsúzik anyjától és a nôtanítványoktól:
-- Anyám, te Máriával és Szalóméval menj csak Názáretbe. Zsuzsanna visszatérhet Kánába. Hamarosan visszajövök. Tudjátok, mit kell tennetek. Isten veletek!
Anyjától azonban rendkívüli módon búcsúzik, állandóan mosolyogva. Amikor Mária letérdel, példát adva ezzel a többinek, hogy fogadja Jézus áldását, Jézus ismét nagyon kedvesen mosolyog. Az asszonyok elindulnak városaik felé, és velük tart Alfeus is, Sára fia, és Simon, Jézus unokatestvére.

(3,102, 106, 116)

==========

A bűnösök menedéke

(Egy bukott nô, aki Erzsébetnek és Zakariásnak Heródes által bordélyházzá átalakított házában tevékenykedett addig, amíg Jézus fel nem kereste ezt a helyet, hogy imádkozzon rokonai sírjánál, felhagyott romlott életével, és titokban Jézus tanítását hallgatta. Nem ismerték fel ôt, mert sűrű fátyol alá rejtôzött. Neve: Aglae. Róla szól a következô részlet.)

Mária nyugodtan dolgozik názáreti házában egy vásznon. Este van, minden ajtó be van zárva. Egy háromágú mécses világítja meg a kis szobát és az asztalt, amely mellett Mária ül. Egyedül van. Sötétkék ruháján fehér hóként tűnik fel az ölében levô vászon, amely leér egészen a padlóig. Szaporán varr, fejét munkája fölé hajtva. Arca homályban van, de feje tetejét bearanyozza a mécses sárga fénye.

A szoba csendes, és rend uralkodik benne. Este az utca is elhagyatott, onnan se jön be semmi zaj. Sem a kertbôl.

Az utcára nyíló ajtón szerény kopogtatás hallatszik. Mária felemeli fejét, hallgatódzik... A kopogtatás olyan halk, hogy Mária bizonyára azt gondolja, valami éjjeli bogár vagy egy kis szél rázta meg az ajtót. Ismét munkája fölé hajlik. De a kopogtatás megismétlôdik, most már jobban hallhatóan. Mária felkel, és az ajtó felé megy. Mielôtt kinyitná, megkérdi:

-- Ki kopog?

Egy gyenge hang válaszol:

-- Egy nô. Jézus nevében, légy irgalmas hozzám!

Mária azonnal kinyitja az ajtót, felemelve a lámpát, hogy felismerje a vándort. Egy ruhatömeget lát, amelyen keresztül semmi sem látszik. Szegényes ruházatban valaki mélyen meghajolva mondja:

-- Üdvözlégy, Úrnô! -- és megismétli: -- Jézus nevében, légy irgalmas hozzám!

-- Lépj be, és mondd meg nekem, mit akarsz! Nem ismerlek.

-- Senki sem ismer engem, és sokan ismernek engem, Úrnô. Ismer engem a bűn. És ismer engem a Szentség. De szükségem van rá, hogy most az Irgalmasság kitárja felém karját. És te vagy az Irgalom... -- és

elsírja magát.
-- De gyere hát be... És mondd el nekem... Eleget mondtál, mert elfogadom, hogy szerencsétlen vagy. De még nem tudom, ki vagy. Mi a neved, nôvérem?
-- Ó, nem! Nem nôvér! Én nem tudok nôvéred lenni. Te a Jó Anyja vagy... én... én a gonosz vagyok... -- és még erôsebben sír fejére húzott köpenye alatt, amely elrejt mindent.
Mária egy székre teszi a mécsest, kézen fogja az ismeretlent, aki a küszöbön térdel, és kényszeríti, hogy felálljon.
Mária nem ismeri ôt... ô az a fátyolos asszony, aki Jézust hallgatta, amikor a tízparancsolatot magyarázta.
Feláll, alázatosan, remegve, sírástól rázkódva, de még mindig ellenáll, nem akar belépni. Azt mondja:
-- Pogány vagyok, Úrnô. Számotokra, zsidók számára: szemét, még akkor is, ha szent lennék. Kétszeresen szemét vagyok, mert kéjnô vagyok.
-- Ha hozzám jössz, rajtam keresztül Fiamat keresed, többé nem lehetsz más, mint egy bűnbánó szív. Ez a ház befogadja azt, akinek Fájdalom a neve. -- És behúzza, bezárja az ajtót. Visszateszi a mécsest az asztalra. Felajánl neki egy széket, és biztatja: „Beszélj!"
De az elfátyolozott nô nem akar leülni. Kissé meghajolva folytatja sírását. Mária elôtte áll, kedvesen és fenségesen. Vár, imádkozva, hogy lecsillapodjék a sírása. Arcán látszik, hogy imádkozik. Kezével még mindig a fátyolos nô kis kezét fogja.
Végül lecsillapodik a sírás. A fátyolos nô letörli könnyeit fátylával, és utána azt mondja:
-- Elvégre nem azért jöttem olyan messzirôl, hogy ismeretlen maradjak. Ez az én megváltásom órája, és le kell lepleznem magamat, hogy... hogy megmutassam, milyen sok seb borítja szívemet. És ... és te anya vagy... és az ô Anyja... Azért irgalmas leszel irántam.
-- Igen, leányom.
-- Ó, igen! Mondj leányodnak! Volt egy anyám... és elhagytam... Utána mondták nekem, hogy meghalt fájdalmában... Volt apám... megátkozott... és azt mondta a városbelieknek: „Nincs többé leányom!" -- (A sírás ismét hevesen visszatér. Mária elsápad a fájdalomtól. De kezét a fejére teszi, hogy megvigasztalja.) A fátyolos nô folytatja: -- Nincs többé senkim, aki leányának nevezne... Igen, így, becézzél így, amint a mamám

tette, amikor tiszta voltam és jó. Engedd, hogy megcsókoljam ezt a kezet, és szárítsd fel vele könnyeimet. Egyedül a könnyeim nem mosnak le engem. Mennyit sírtam, mióta megértettem! Azelôtt is sírtam, mert rettenetes dolog csak egy kihasznált testnek lenni, amelyet a férfiak meggyaláznak. De azok az állat könnyei voltak, amellyel rosszul bánnak, és amely gyűlöl és fellázad az ellen, aki kínozza és mindinkább bemocskolja, mert... urat változtattam, de nem változtatott meg állatiasságom... Nyolc hónapja sírok... mert felfogtam... Felfogtam nyomorúságomat, rothadt voltomat, és nem tisztít meg a sírás. Ó, Anya! Száríts meg engem a te könnyeiddel, és én megtisztulok úgy, hogy megközelíthetem Üdvözítômet!

-- Igen, leányom, igen. Ülj le! Ide, mellém. És beszélj nyugodtan! Hagyd itt minden terhedet, itt, anyai térdemen! -- és Mária leül.

De a fátyolos nô lába elé roskad, és úgy akar beszélni. Halkan kezdi:

-- Szirakúzai vagyok... huszonhat éves... Egy felügyelô leánya voltam -- amint ti mondanátok -- egy nagy római úr gondnokáé, amint mi mondjuk. Egyetlen leánya voltam. Boldogan éltem. A tengerparton nagyon szép villában laktunk, atyám annak volt gondnoka. Idônként az úr is eljött a villába feleségével és gyermekeivel... Jól bántak velünk, és jók voltak hozzám. A leányok játszottak velem... A mamám boldog volt, és büszke volt rám. Szép voltam és értelmes, minden könnyen sikerült nekem. De a hiú dolgokat inkább szerettem, mint a jókat. Szirakúzában volt egy nagy színház. Egy nagy színház. Szép. Hatalmas. Játékokat és színdarabokat adtak elô benne. A vígjátékokban és tragédiákban sokszor szerepeltek a némajátékok. A néma táncokkal aláfestették a kórust. Te nem tudod... de mindenféle érzelmet ki lehet fejezni kézzel és testmozgással... Fiatal fiúk és leányok részesültek oktatásban a némajátékokra. Szépeknek kellett lenniük, mint az isteneknek, és mozgékonyaknak, mint a pillangóknak. Nekem nagy örömöm telt abban, hogy
egy magaslatról néztem a némajátékokat. És utána eljátszottam azokat a virágzó réteken, a fövényen, a villa kertjében. Hasonló voltam egy művészi szoborhoz, vagy egy szélhez, annyira értettem ahhoz, hogy megmerevedjem egy szobor testtartásában, vagy repüljek, szinte a talajt sem érintve. Gazdag barátnôim csodáltak engem, a mamám büszke volt rám.

A fátyolos nô beszél, újra látja a múltat, álmodozik róla, és sír. Közben ismételten zokogni kezd.
-- Egy napon... május volt... egész Szirakuzát virágok borították. Nemrég fejezôdtek be az ünnepek, és engem még továbbra is lelkesített egy tánc, amit a színházban mutattak be. Urunk vitt oda minket saját leányaival együtt. Tizennégy éves voltam. Ebben a néma táncban, a tavaszi tündéreket jelenítették meg, amint Cererét imádták, rózsákkal megkoronázva, rózsákba öltözve. Csak rózsák voltak rajtuk, mert ruhájuk nagyon finom fátyol volt, amelyeken el voltak szórva a rózsák. A tánc közben olyanoknak tűntek, mintha repültek volna. Testük láthatóvá vált, s mögöttük szárnyként úszott a fátyol rózsákkal. Megtanultam a táncot... és egy napon... egy napon...
A fátyolos nô még erôsebben zokog... Utána folytatja:
-- Szép voltam. Ma is az vagyok. Nézd! -- Hirtelen feláll, hátravetve a fátylat, és engedve, hogy köpenye leessen. Jóllehet szerény ruhában van, egyszerű hajviselettel, ékszerek nélkül, mégis nagyon szép, igazán virágzó test, karcsú, de tökéletes, bájos arccal, fátyolos, de tüzes szemmel.
Ismét letérdel Mária elôtt, és folytatja:
-- Szép voltam, szerencsétlenségemre. Ostoba voltam. Azon a napon fátylakba öltöztem. Uram leányai segítettek ebben, mert szerették látni, amint táncolok... Megrészegített a virágok illata, a napfény, élveztem, hogy fiatal voltam, fürge és szép... Táncoltam... és láttak. Láttam, hogy figyel valaki. De nem szégyelltem magamat ruhátlanul egy férfi sóvárgó szeme elôtt. Sôt, ez még fokozta tetszésemet a repülésekben... Élveztem, hogy csodálnak, és ez igazán szárnyakat adott. És ez lett a vesztem. Három nap múlva egyedül maradtam, mert urunk visszatért római házába. De nem maradtam a házban... Az a két csodálkozó szem felfedett elôttem egy más dolgot is, a táncon kívül. Felébresztette bennem az érzékiséget és a bujaságot.
Mária önkéntelenül is egy mozdulatot tesz, amivel kifejezi visszatetszését, s Aglae észreveszi ezt.
-- Ó, de te tiszta vagy! És talán én taszítalak téged...
-- Beszélj, beszélj, leányom! Jobb, ha Máriának mondod el, mintha neki. Mária a tenger, amely lemos.
-- Igen. Inkább neked. Én is ezt mondtam magamban, amikor megtudtam,

hogy neki volt egy anyja... Mert elôször, amikor láttam, hogy annyira különbözik minden embertôl, egészen szellemi -- most tudom, hogy van szellem, és hogy mi az -- és nem tudtam megmondani, hogyan lehetett Fiad, ennyire érzékiség nélkül, jóllehet ember, és magamban azt gondoltam, hogy nem volt anyja, hanem így szállt alá a földre, hogy megváltsa a rettenetes nyomorúságtól az embereket, akik között én vagyok a legnyomorultabb...

Mindennap visszatértem arra a helyre, remélve, hogy ismét meglátom azt a barna, szép fiatalembert. És egy idô után ismét láttam. Beszélt velem. Azt mondta: ,,Jöjj velem Rómába! Elviszlek téged a császári udvarba, te leszel Róma gyöngye." Azt mondtam neki: ,,Igen. Hűséges feleséged leszek. Jöjj velem atyámhoz!" Gúnyosan felnevetett és megcsókolt. Azt mondta: ,,Nem feleségem, hanem istennô leszel, és én leszek a te papod, aki felfedem neked az élet és a gyönyör titkait." Ostoba voltam, gyermek voltam. De noha gyermek voltam, nem volt ismeretlen elôttem az élet... Csalfa voltam, de még nem erkölcstelen. Ajánlata undorral töltött el. Kibontakoztam öleléséból és hazafutottam. Nem szóltam semmit anyámnak. És nem tudtam ellenállni a vágynak, hogy ismét találkozzam vele... Csókjai még ostobábbá tettek... És visszatértem. Alig voltunk egyedül a tengerparton, amikor átkarolt és szenvedélyesen csókolgatni kezdett. Elárasztott csókokkal, szeretetteljes szavakkal. Azt kérdezte: ,,Nincs-e minden ebben a szeretetben? Nem édesebb-e egy köteléknél? Mi mást akarsz? Tudnál élni enélkül?"

-- Ó, Anyám! Azon az estén megszöktem ezzel a mocskos nemessel, és rongyává váltam, amelyre állati módon rátaposott. Nem istennô: szenny. Nem gyöngy: trágya. Nem az életet fedte fel elôttem, hanem az élet szennyét, a becstelenséget, undort, fájdalmat, szégyent, végtelen nyomorúságot, hogy többé már magamé se voltam... És utána... a teljes elbukás. Hat hónapos bujálkodás után megunt engem, ô újabb szeretkezôket keresett, én pedig az utcára kerültem. Értékesítette táncosnôi képességemet... Tudtam már, hogy anyám meghalt a fájdalomtól, és nem volt többé otthonom, anyám. Egy tánctanár felvett engem az iskolájába. Tökéletesített... Kihasznált... és belevetett engem a romlott római nemesek közé, mint egy virágot, amely jártas az érzékiség minden területén. A már bemocskolt virág egy szennygödörbe esett. Tíz

éven keresztül mind mélyebbre süllyedtem. Utána ide hoztak, hogy felvidámítsam Heródest tétlenségében. Új urat kaptam. Ó, nincs az a leláncolt kutya, amelyet jobban megkötnének, mint minket! És nincs rettenetesebb ura egy kutyának, mint egy nônek, aki birtokában van! Anyám, te remegsz! Irtózattal töltelek el!

Mária szívéhez emelte kezét, mintha megsebesült volna. De azt válaszolja:

-- Nem. Nem te. De irtózom a gonosztól, amely annyira uralja a földet. Folytasd, szegény gyermek!

-- Hebronba vittek. Szabad voltam? Gazdag voltam? Igen, mert nem voltam börtönben, és elárasztottak ékszerekkel. De csak azt láthattam, akit ô akart, és nem volt semmi jogom sem önmagam felett.

Egy napon Hebronba jött egy ember: az Ember, a te Fiad. Az a ház kedves volt számára. Tudtam ezt, és hívtam, lépjen be. Sammai nem volt ott. Az ablakból már hallottam szavait, és láttam egy arcot, amely megzavarta a szívemet. De esküszöm, ó Anya, hogy nem a test hajtott engem Jézusodhoz. Az hajtott engem, amit ô kinyilatkoztatott nekem, s azért nem törôdve a tömeg gúnyával, azt mondtam neki: ,,Lépj be!" A lélek volt, amirôl azt sem tudtam, hogy létezik. Azt mondta nekem: ,,Az én nevem: Üdvözítô. Megmentem azt, aki akarja, hogy megmentsem. Megmentem azáltal, hogy megtanítom a tiszta életre, arra, hogy minden áron jó legyen. Én vagyok az, aki keresi az elvesztettet, aki életet ad. Én vagyok a Tisztaság és az Igazság." Azt mondta nekem, hogy nekem is van lelkem, és megöltem az életmódommal. De nem átkozott el, nem nevetett ki. És sose nézett rám! Az elsô férfi, aki nem tapadt rám sóvár tekintettel, mert rendelkezem egy félelmetes csapással, hogy vonzom a férfiakat. Azt mondta nekem, hogy aki keresi ôt, megtalálja, mert ô itt van, ahol orvosra és orvosságra van szükség. És elment. De szavai itt maradtak. Azt mondtam magamban: ,,Az ô neve: Üdvözítô." Ezzel mintegy megkezdôdött a gyógyulásom. Velem maradtak a szavai és az ô pásztor barátai. És megtettem az elsô lépést azzal, hogy alamizsnát adtam nekik, imáikat kérve. És utána... elmenekültem...

Ó, ez a menekülés szent volt! Elmenekültem a bűntôl, keresve az Üdvözítôt. Ôt keresve mentem. Biztos voltam benne, hogy megtalálom, mert megígérte nekem. Elküldtek engem egy emberhez, akit Jánosnak hívtak, hogy talán ô az. De nem ô volt. Egy zsidó oda irányított engem,

ahol Jézus idôzött tanítványaival, Lázár egyik birtokán. Abból éltem, hogy eladtam a sok aranyat, amim volt. Hónapokon keresztül, amikor bolyongtam, el kellett fednem az arcomat, hogy el ne fogjanak, mert Aglae valóban el volt temetve az alatt a fátyol alatt. A régi Aglae meghalt. Csak a megsebzett, elvérzett lélek volt ott, amely orvosát kereste. Sokszor kellett menekülnöm az emberek érzékisége elôl, amely üldözött engem még így is, megsemmisülve a ruhámban. Még a te Fiadnak egyik embere is.

A tanyán, ahol Jézus tartózkodott úgy éltem, mint egy állat: szegényen, de boldogan. A harmat és a folyó nem tisztított meg engem annyira, mint az ô szavai. Ó, egy szavát se vesztettem el! Egyszer megbocsátott egy gyilkosnak. Hallottam... és szerettem volna azt mondani neki: „Bocsáss meg nekem is!" Egy más alkalommal beszélt az elvesztett ártatlanságról... Ó, mennyit sírtam ismét! Majd meggyógyított egy leprást... és szerettem volna odakiáltani: „Tisztíts meg engem a bűnömtôl..." Egyszer meggyógyított egy ôrültet, aki római volt... és sírtam... és azt mondtam magamban, hogy a földi haza eltűnik, de az égi megmarad. Egy este vihar volt, és befogadott engem a házba... és utána a felügyelônél szerzett nekem szállást... Egy gyermek által azt mondta nekem: „Ne sírj!"... Ó, mily jóságos ô, és mily nyomorult vagyok én! Oly nagy mindkettô, hogy nem mertem nyomorúságomat
az ô lábához vinni... annak ellenére, hogy egyik embere éjjel beszélt nekem a te Fiad végtelen irgalmáról. És utána valaki bűnt látott egy újjászületett lélek vágyában, és az én Üdvözítôm elment... és én vártam rá. De valaki méltatlankodva bosszút állt rajtam, pedig ô még nálam is méltatlanabb volt. Mert én pogányként saját magam ellen vétkeztem, míg ô már ismerte Istent, és Isten Fia ellen vétkezett... és kôvel dobáltak engem... de a kônél is inkább sértett engem a vád, és testemnél inkább megsértette szegény lelkemet, a csüggedésbe hajtva.

Ó, rettenetes küzdelmet vívtam magammal! Megtépázva, vérezve, megsebesítve, lázasan, Orvosom nélkül, fedél nélkül, kenyerem sem volt, néztem hátra, elôre. Múltam azt mondta: „Térj vissza!" Jelenem azt mondta: „Öld meg magadat!" Jövôm azt mondta: „Remélj!" Reméltem... Nem lettem öngyilkos. De az lennék, ha ô kidobna engem, mert többé nem akarok az lenni, aki voltam! Elvonszoltam magamat egy faluba, fedelet

kérve, de felismertek. Menekülnöm kellett, mint egy állatnak, ide, oda, mindig követve, mindig megvetve, mindig elátkozva, mert becsületes akartam lenni, és mert csalódást okoztam azoknak, akik rajtam keresztül akartak lesújtani a Fiadra. Követve a folyót eljutottam Galileába, és ide jöttem... Te nem voltál itt... Elmentem Kafarnaumba. Ott se voltál, épp akkor távoztál el. De meglátott engem egy öreg. Egyike ellenségeinek, és ô azt akarta, hogy tanúja legyek vádjának Fiad ellen. És mivel én sírtam anélkül, hogy választ adtam volna neki, azt mondta nekem... azt mondta nekem...: ,,Minden megváltozhat számodra, ha te a szeretôm leszel, és közreműködsz velem a názáreti rabbi megvádolásában. Elég, ha azt mondod barátaim elôtt, hogy ô a te szeretôd volt..." Úgy elfutottam, mint az, aki látja, hogy egy virágbokor megnyílik, és egy kígyó tekereg alatta.

Így felfogtam, hogy többé nem járhatok az ô nyomában... azért eljöttem hozzád. Íme, itt vagyok: taposs rám, szenny vagyok. Űzz el engem, bűnös nô vagyok. Megmondom neked a nevemet: kéjnô. Mindent elfogadok tôled. De légy kegyes hozzám, te, aki Anya vagy. Fogd meg szegény, szennyes lelkemet, és vidd el hozzá! Ocsmányság a te kezedbe tenni az én bujaságomat. De csak ott lesz megvédve a világtól, amely azt akarja, és ott válik bűnbánattá. Mondd meg nekem, mit kell tennem? Hogyan kell tennem? Mit kell használnom, hogy többé ne Aglae legyek? Mit kell megcsonkítanom magamban? Mit kell kitépnem magamból, hogy többé ne legyek bűn, csábítás, hogy többé ne kelljen félnem saját magamtól és az emberektôl? Ki kell tépnem a szemeimet? Meg kell égetnem
a számat? Le kell vágnom a nyelvemet? Szemem, szám, nyelvem rosszra vittek engem. Nem akarom többé a rosszat, és készen vagyok arra, hogy megbüntessem magamat és tagjaimat, feláldozva azokat. Vagy azt akarod, hogy lehasítsam ágyékaimat, amelyek aljas szeretetre ösztönöztek engem sóvárságukkal? Ezt a kielégíthetetlen bensômet, melynek újraéledésétôl állandóan félek? Mondd meg, mondd meg, hogyan felejtheti el az ember nôi mivoltát, és hogyan felejtetheti el másokkal, hogy nô?!

Mária zavarban van. Sír, szenved, de fájdalma csak könnyeiben nyilvánul meg, amelyek a bűnbánóra hullanak.

-- Bűneim bocsánatának tudatában akarok meghalni. Úgy akarok meghalni, hogy ne emlékezzek másra, csak az Üdvözítôre. Úgy akarok

meghalni, hogy az ô Bölcsessége az én barátnôm legyen. Többé nem tudok a közelébe menni, mert a világ figyeli ôt, és figyel engem, hogy vádoljon minket...

Aglae sír, egészen a földre vetve magát, mint egy darab rongy.

Mária feláll, s halkan azt mormolja:

-- Mily nehéz Megváltónak lenni! -- Szinte eláll a lélegzete.

Aglae, aki hallja a suttogást, és megérzi, mirôl van szó, felnyög:

-- Számomra mindennek vége!

-- Nem leányom. Nincs vége. Most kezdôdik számodra. Hallgass ide, szegény lélek! Nem miattad szenvedek, hanem a kegyetlen világ miatt. Nem engedlek elmenni, hanem befogadlak, szegény fecske, amelyet a vihar az én falamhoz vert. Én viszlek téged Jézushoz, és ô megmondja neked az utat az üdvösségre.

-- Nem remélek többé... A világnak igaza van. Nem nyerhetek bocsánatot.

-- A világtól nem. De Istentôl igen. Hagyd, hogy én beszéljek hozzád a Legfelsôbb Szeretet nevében, aki egy Fiút adott nekem, hogy én a világnak adhassam ôt. Kiemelt engem az én Istennek szentelt szüzességem boldog tudatlanságából, hogy a világ részesülhessen a bocsánatban. Véremet vette nem a szüléskor, hanem a szívembôl, amikor kinyilatkoztatta nekem, hogy gyermekem a Nagy Engesztelô Áldozat. Nézz rám, leányom! Ebben a szívben egy nagy seb van. Már több mint harminc éve fáj, és mind nagyobbá válik, és elemészt engem. Tudod, mi a neve?

-- Fájdalom.

-- Nem. Szeretet. Szeretet ez, ami arra ösztönöz engem, hogy a Fiam ne legyen egyedül üdvözítô munkájában. Szeretet, amely tüzel engem, hogy megtisztítsam azokat, akik nem mernek a Fiamhoz menni. Szeretet, amely könnyekre indít, hogy megmossam a bűnösöket. Te azt akartad, hogy simogassalak. Neked adom könnyeimet, amelyek már tisztává tesznek téged, hogy felnézhess Uramra. Ne sírj így! Nem te vagy az egyetlen bűnös nô, aki az Úrhoz jön, és megváltva megy el tôle. Voltak elôtted mások, és utánad is jönnek mások.

Kételkedsz abban, hogy ô meg tud neked bocsátani? Hát nem látod minden dologban, ami veled történt, az Isteni Jóság titokzatos akaratát? Ki vezetett el téged Júdeába? Ki János házához? Ki küldött téged az ablakhoz azon a reggelen? Ki gyújtott benned egy mécsest, hogy

megvilágítson téged szavaival? Ki tett képessé megérteni, hogy a szeretet az imával egyesülve elnyeri az isteni segítséget az imádkozó számára? Ki adott neked erôt, hogy elmenekülj Sammai házából? Ki adott erôt, hogy kitarts az elsô napoktól az ô érkezéséig? Ki hordozott téged az ô útján? Ki képesített arra, hogy bűnbánó módjára élj, és mind jobban megtisztítsd lelkedet? Ki adta neked a vértanú lelkületét, a hívô lelket, a kitartó lelket, a tiszta lelket?

Igen, ne rázd a fejedet! Azt hiszed, hogy csak az tiszta, aki nem ismerte meg az érzékiséget? Azt hiszed, hogy a lélek nem lehet ismét szűzi és szép? Ó, leányom! Hidd el, hogy ha összehasonlítjuk az én tisztaságomat, amely teljesen az Úr kegyelméé, és a te hôsies felemelkedésedet a te elvesztett tisztaságod felé, akkor a tied a nagyobb. Te ismét felépítetted azt: az érzékiség, a szükségérzet és a szokás ellenére. Számomra az adomány oly természetes, mint a légzés. Neked el kell nyomnod gondolataidat, érzelmeidet, testedet, hogy ne emlékezzél, ne kívánj, ne engedelmeskedjél neki. Én... ó, képes-e egy néhány órás gyermek a testi vágyakra? Érdemet szerez, ha nem teszi? Így vagyok én. Én nem tudom, mi ez a tragikus éhség, amelynek áldozatául esett az emberiség. Én csak az Isten után való legszentebb éhséget ismerem. Te azonban nem ismerted ezt, és magadtól rájöttél! De te uralkodtál a másik, tragikus és rettenetes éhség felett Isten szeretetébôl, aki most a te egyetlen szerelmed.

Mosolyogj, leányom, az isteni irgalmasságra! Fiam azt teszi benned, amit Hebronban mondott. Már meg is tette. Te már meg vagy mentve, mert akartad, hogy megmentsen téged. Mert értékelted a tisztaságot, a fájdalmat, a jót. Lelked újjászületett. Igen. Szükséged van az ô szavára, hogy Isten nevében megmondja neked: „Bocsánatot nyertél." Én nem tudom megtenni ezt. De csókomat adom neked ígéretként, a bocsánat kezdeteként.

Ó, Örök Lélek, egy kicsi belôled mindig Máriádban van. Engedd, hogy ô kiárassza ezt, Megszentelô Lélek, a teremtményre, aki sír és remél. Fiúnk által, ó Szeretet Istene, üdvözítsd ôt, aki Istentôl várja az üdvösséget! Egy csoda révén ereszkedjék le rá a kegyelem, amirôl az Angyal azt mondta, hogy Isten elhalmozott engem, és erôsítse meg ôt addig, amíg Jézus, az Áldott Üdvözítô, a Legfôbb Fôpap feloldozza ôt az Atya, Fiú és a Lélek nevében...

Éjjel van, leányom. Fáradt vagy és elnyűtt. Gyere! Pihenj Holnap útrakelsz... Egy becsületes családhoz küldelek. Mert ide már sokan jönnek. És adok neked egy ruhát, ami egész hasonlít az enyémhez. Zsidó nônek nézel majd ki. Mivel csak Júdeában látom majd viszont Fiamat, mert közel van már a húsvét, és április újholdján Betániában leszünk, akkor majd beszélek rólad. Jöjj a zelóta Simon házába! Ott találsz engem, és hozzá viszlek téged.

Aglae még sír. De most már békésen. A földön ül. Mária is ismét leült. És Aglae fejét Mária térdére teszi, és megcsókolja a kezét... Utána felsóhajt: „Fel fognak ismerni engem..."

-- Ó, nem! Ne félj! A te ruhád már nagyon ismert. De én elôkészítelek téged erre az útra a Bocsánat felé, és olyan leszel, mint egy szűz, aki lakodalomra megy: másfajta és ismeretlen tömeg elôtt, aki nem ismeri a szertartást. Gyere! Van egy kis szobám az enyém mellett. Ott szálltak meg a szentek és az utasok, akik vágyakoztak arra, hogy Istenhez menjenek. Téged is vendégül fog látni.

Aglae fel akarja szedni köpenyét és fátylát.

-- Hagyd! Azok a szegény, elveszett Aglae ruhái. Ô többé már nem létezik... és a ruháknak sem kell megmaradniuk. Nagyon sok gyűlöletet hallottak... és a gyűlölet éppoly rossz, mint a bűn.

Kimennek a sötét kertbe, és belépnek József kis szobájába. Mária meggyújtja a kis mécsest, amely az egyik asztalkán áll, megsimogatja még a bűnbánót, bezárja az ajtót, és saját hármas lámpásával körülnéz, hová vigye Aglae köntösét, hogy holnap egy látogató se lássa meg.

(3-149)

==========

Jézus Máriáról

Miközben Jézus Palesztina útjait járja, többször megemlékezik Anyjáról. A naimi ifjú feltámasztása után könnybe lábad a szeme. A kerióti Júdás megkérdezi, miért sír.

Jézus feléje fordítja tekintetét, és csak ennyit mond:

-- Anyámra gondolok.

Ezdrelon síkságán talál egy árva gyermeket, akit nagybátyja az erdôben rejteget a kegyetlen farizeus földbirtokos elôl. Jézus magához veszi a gyermeket, hogy ô majd gondját viseli. Péter szeretné örökbe fogadni ôt, de Jézus egyelôre nem egyezik bele:

-- Nem, Anyámnak adom ôt, aki elôkészíti nagykorúsági ünnepére. Utána magunkkal visszük ôt a húsvétra. De azután el kell válnunk tôle... Ne érzékenyedj el túlságosan! Vagy inkább szeresd ôt, mintha a te gyermeked lenne, de természetfeletti lelkülettel. Látod, hogy gyenge és könnyen elfárad. Én is szívesen oktatnám és táplálnám ôt a Bölcsességgel. De én a fáradhatatlan vagyok, Jábé (így hívják a gyermeket) azonban túl fiatal és túl gyenge a mi fáradalmaink elviselésére.

Amikor Jeruzsálemhez közelednek, Jézus a távolból megmutatja Jábénak a jeruzsálemi Templomot:

-- Jábé -- hívja ôt Jézus -- gyere ide! Látod azt az aranyos pontot? Az az Úr Háza. Ott megesküdsz arra, hogy engedelmeskedni fogsz a Törvénynek. De jól ismered?

-- A mamám beszélt nekem róla, és apám megtanított a parancsolatokra. Tudok olvasni, és... és azt hiszem, tudom azt, amire ôk tanítottak engem haláluk elôtt. (Jábé szülei egy hegycsuszamlás áldozatai lettek, amikor Jábé távol volt rokonainál.)

A gyermek, aki mosolyogva ment Jézushoz, amikor ô hívta, most lehajtja fejét és elsírja magát, és a keze remeg Jézus kezében.

-- Ne sírj! Ide hallgass! Tudod, hol vagyunk? Ez Betel. A szent Jákob itt álmodott az angyalokról. (Ter 28,10-22) Tudod? Emlékszel rá?

-- Igen, Uram. Látott egy lépcsôt, amely a földrôl az égbe ment, és azon fel és le jártak az angyalok, és a mamám azt mondta, hogy halálunk óráján, ha mindig jók voltunk, ugyanazt látjuk, és ezen a lépcsôn megyünk Isten Házába. Oly sok dolgot mondott nekem a mamám... De most
többé már nem beszél hozzám. És ez, amire emlékszem, mindaz, ami tôle rám maradt...

Könnyek csordulnak le nagyon szomorú arcán.

-- De ne sírj így! Idehallgass, Jábé! Nekem is van egy Anyám, akit Máriának hívnak, és aki szent és jó, és sok dologról tud beszélni. Bölcsebb mint egy tanító, és jobb és szebb mint egy angyal. Most hozzá

megyünk. Nagyon fog szeretni téged. Sok dologról beszél majd neked. És azután vele van János mamája is, aki szintén nagyon jó, és ôt is Máriának hívják. És az én unokatestvéremnek, Júdásnak az anyja, aki édes, mint a méz, s akit szintén Máriának neveznek. Nagyon szeretni fognak téged. De nagyon! Mert te bátor gyermek vagy, és mert szeretnek engem, aki téged annyira szeretlek. És utána te felnôsz velük, és nagy leszel, Istennek egy szentje, és prédikálni fogsz, mint egy tudós, Jézusról, aki neked újra anyát adott, és aki megnyitja majd az ég kapuit a te elhunyt anyádnak és atyádnak, és neked is, a te órádban. Még arra sem lesz szükséged, hogy felmenj egy hosszú lépcsôn a halál órájában. Már életed folyamán felmész azon, mert jó tanítvány leszel, és ott találod magadat a Paradicsom nyitott ajtajának küszöbén, és én is ott leszek, azt mondom neked: „Jöjj, barátom, és Mária fia", és együtt leszünk.

Jézus kissé lehajolva beszél, hogy közelebb legyen a mellette menô gyermek felemelt arcához, akit kézen fogva vezet. Jézus tündöklô mosolya és a csodálatos beszámoló felszárítja a gyermek könnyeit, és mosolyt csal az arcára.

Amikor megérkeznek a Getszemáni kertbe, az apostolok ruhát váltanak. Csak a kis Jábénak nincs más ruhája. Péter elhatározza, hogy mielôtt elmennek Betániába, vesz neki egyet Jeruzsálemben, amint megígérte már a gyermeknek, de Jézus lebeszéli ôt errôl:

-- Majd késôbb veszel neki, jobb megbeszélni ezt Anyámmal. Tudod, az asszonyok jobban értenek a vásárláshoz, mint mi. És ô boldog lesz, hogy egy gyermekkel foglalkozhat. Majd együtt mentek!

Pétert a hetedik ég elragadja a gondolat, hogy Máriával mehet bevásárolni.

A kis Jábé boldogan játszik Jánossal és a fiatalabb apostolokkal. Az idôsebbek mosolyogva figyelik ôket, és Bertalan megjegyzi:

-- Mit mond majd Anyád errôl a gyermekrôl?

-- Én azt mondom, hogy megjegyzi: „Nagyon sovány." -- mondja Tamás.

-- Ó, nem! Azt mondja majd: „Szegény gyermek!" -- jegyzi meg Péter.

-- Inkább azt mondja neked: „Számomra elég, hogy te szereted ôt" -- veti ellen Fülöp.

-- Az Anya ezt sose vonja kétségbe. De én azt hiszem, nem fog beszélni, hanem szívére szorítja -- mondja a Zelóta.

-- És te, Mester, mit gondolsz, mit mond majd?
-- Azt, amit ti mondotok. De mindezeket csak gondolatban, szívében mondja, és amikor megcsókolja, csak annyit mond neki: „Áldott légy!", és úgy gondoskodik majd róla, mint egy kis madárról, amelyik kiesett a fészkébôl. Egy napon, hallgassatok csak ide, elmondta nekem, hogy amikor kisgyermek volt, még hároméves sem, mert még nem tartózkodott a Templomban, túláradt a szíve a szeretettôl, mint ahogy a virágok és az olajprésbe tett olajbogyók kiárasztják olajukat és illatukat. És elragadtatva a szeretettôl azt mondta anyjának, hogy szűz akar lenni azért, hogy jobban tessék az Üdvözítônek, de bűnös is akar lenni, hogy részesülhessen a megváltásban, és majdnem sírásra fakadt, mert anyja nem értette meg ezt, és nem tudta megmondani neki, hogy miként lehet egyszerre „tiszta" és „bűnös". Atyja visszaadta lelki békéjét azzal, hogy hozott neki egy kis verebet, amelyet megmentett a veszélybôl, amelyben egy kút peremén forgott. Ebbôl a kis madár példabeszédét készítette, azt mondva neki, hogy Isten elôre megmentette ôt, és azért neki kétszeresen áldania kell Istent. És Isten kis szüze, a legnagyobb Szűz Mária, gyakorolta elsô lelki anyaságát ezzel a kis verébbel, amelyet felnevelt, és szabadon engedett, amikor már erôs volt, de az nem hagyta el többé a názáreti kertet, hanem megvigasztalta repülésével és csicsergésével Anna és Joákim szomorú házát és szívét, amikor Mária már a Templomban élt. Kevéssel Anna halála elôtt pusztult el... Beteljesítette faladatát... Anyám szeretetbôl szüzességet fogadott. De mivel tökéletes lény, vérében és lelkében van az anyaság. Mert a nôt Isten azért teremtette, hogy anya legyen, és eltévelyedettség az, amikor nem hallgat erre az érzelmére, amely a szeretet felfokozódása. (Késôbb Jézus kifejti az apostoloknak, hogy a szeretet elsô foka az Isten-szeretet, második foka az anyai vagy atyai szeretet, harmadik foka a házastársak szent szeretete egymás iránt. A negyedik foka a felebaráti szeretet, utána jön a tudomány szeretete és a munka szeretete. Majd a beszélgetés ismét visszatér Máriára.)
-- Mester, beszélj még nekünk Anyádról! Oly tündöklô az ô gyermeksége! A lélek szűziessé válik a róla való emlékezés által, és nekem, szegény bűnösnek, annyira szükségem van erre! -- kiált fel Máté.
-- Mit mondjak el nektek? Oly sok történet van, egyik kedvesebb, mint a másik...

-- Ô beszélte el azokat neked?
-- Némelyiket. De sokkal inkább József, aki a legszebb történeteket mondta el nekem gyermekkoromban, és Alfeus, Sára fia is, aki csak néhány évvel volt idôsebb anyámnál, és barátja volt neki abban a pár évben, amelyet ô Názáretben töltött.
-- Ó, beszélj... -- kéri János. Mindnyájan leülnek körben, az olajfák árnyékában, középen Jábéval, aki állandóan Jézusra szegezi a szemét, mintha valami paradicsomi mesét hallgatna.
-- Elmondom nektek a tisztaságról szóló leckét, amelyet Anyám néhány nappal a Templomba való belépése elôtt adott kis barátjának és sokaknak másoknak.
Azokban a napokban ment férjhez egy názáreti leány, Sára rokona, és a menyegzôre meghívták Joákimot és Annát is. Velük volt a kis Mária is, aki más gyermekkel együtt virágszirmokat dobott a jegyesek elé az útra. Azt mondják, hogy a kisleány volt a legszebb, és mindnyájan ôt nézték, miután a jegyesek visszavonultak. Nagyon ritkán láthatták Máriát, mert többnyire a házban élt. Nagyon szeretett egy kis barlangot. Amikor azonban látták szôke fejét, rózsás arcát, kedves vonásait, elhalmozták becenevekkel. „Názáret Virágának", vagy „Galilea Gyöngyének", vagy „Isten Békéjének" nevezték, és visszaemlékeztek a hatalmas szivárványra, amely hirtelen megjelent születésekor. És valójában mindez volt és még több. Ô volt az Ég és a Teremtett Világ Virága, a Paradicsom Gyöngye és Isten Békéje... Igen, a Béke. Én vagyok a Békét Hozó, mert az Atya Fia és Mária Fia vagyok: a Végtelen Béke és a Kedves Béke.
Azon a napon mindnyájan meg akarták csókolni, és karjukba akarták venni ôt. És ô, hogy megmeneküljön a csókoktól és az érintésektôl, azt mondta kedves komolysággal: „Kérlek titeket, ne gyűrjetek össze engem!" Azt hitték, hogy a ruhájára értette, amelyet égszínkék öv övezett a derekán, a csuklóján és a nyakánál, vagy a kék virágokból font koszorúcskára, amellyel Anna megkoronázta, hogy azt helyén tartsa. Biztosították ôt, hogy nem gyűrik össze a ruháját, sem koszorújának nem lesz baja. De ô, a kis magabiztos hároméves a felnôttek gyűrűjében komolyan azt mondta: „Nem arra gondolok, amit helyre lehet hozni. A lelkemre gondolok. Az az Istené. És nem akarja, hogy Istenen kívül más megérintse." Ellene vetették: „De mi téged csókoltunk meg, nem a

lelkedet!" Ô: ,,Az én testem a lelkem temploma, és annak a Lélek a papja. A népnek nem szabad bemenni a papoknak fenntartott helyre. Kérlek titeket. Ne lépjetek be az Istennek fenntartott helyre!"

Alfeust, aki akkor nyolcéves volt, és aki nagyon szerette Máriát, szíven ütötte ez a válasz. Másnap, amikor kis barlangja mellett találta ôt, amint virágokat szedett, megkérdezte tôle: ,,Mária, amikor felnôsz, szeretnél engem jegyesedül?" Még tartott benne a menyegzôs ünnep hangulata, amelyen jelen volt. Mária azt válaszolta: ,,Nagyon szeretlek téged. De nem mint embert látlak. Megmondom neked egy titkomat. Én csak
az élô emberek lelkét látom. Azt nagyon szeretem, egész szívembôl. De csak Istent látom ,,Igazán Élônek", akinek odaadhatom magamat."

Íme egy történet.

-- ,,Igazán Élô"! Milyen mélységes kifejezés! -- kiált fel Bertalan.

Jézus alázatosan, és mosolyogva mondja:

-- Ô volt a Bölcsesség Anyja.

-- Az volt? De hiszen még hároméves sem volt!

-- Az volt. Én már benne éltem, Isten voltam benne, az ô fogantatásától kezdve, az ô legtökéletesebb Egységében és Háromságában.

-- De, bocsáss meg, hogy én, a bűnös merek beszélni, de Joákim és Anna tudták, hogy ô volt a kiválasztott szűz? -- kérdezte kerióti Júdás.

-- Nem tudták.

-- Akkor hogyan mondhatta Joákim, hogy Isten elôre megváltotta ôt? Nem arra céloz ez, hogy ô kiváltságos volt a bűn fölött?

-- Arra céloz. De Joákimból Isten beszélt, mint minden prófétából. Ô maga nem fogta fel a magasztos természetfeletti igazságot, amelyet a Lélek adott ajkára. Mert Joákim igaz ember volt. Annyira, hogy kiérdemelte ezt az atyaságot. És alázatos volt. Valójában nincs igazság ott, ahol kevélység van. Ô igaz és alázatos volt. Megvigasztalta leányát atyai szeretetbôl. Papi bölcsességgel oktatta ôt, mert ô volt Isten frigyszekrényének ôrzôje. Mint Fôpap, a legkedvesebb névvel látta el ôt: ,,A Szeplôtelen". Eljön majd a nap, amikor egy másik ôsz Fôpap mondja a világnak: ,,Ô a Szeplôtelenül Fogantatott." És a világ hívôinek hitigazságként adja ezt az igazságot, amely ellen nem lehet hadakozni. A világ akkor mind jobban elsüllyed a tévtanok és a bűnök

szürke ködében.
Akkor teljes szépségében fog ragyogni az Isten Teljesen Szépje, akit csillagok koronáznak, holdsugárba öltöztetve. A csillagok fölött látható a neve: A Teremtett és a Teremtetlen Világ Királynôje. Mert az Isten-Király országában Mária a Királynô.
-- Akkor Joákim próféta volt?
-- Egy igaz ember volt. Lelkében visszhangzott az, amit Isten mondott az ô általa szeretett lelkének.
-- Mikor megyünk ehhez a Mamához, Uram? -- kérdi vágyakozó szemmel Jábé.
-- Ma este. Mit mondasz majd neki, amikor meglátod?
-- Üdvözöllek, Üdvözítônk Anyja! Jó lesz így?
-- Nagyon jó -- erôsíti meg Jézus, megsimogatva ôt.
A kis Jábé fél a Templomban reá váró vizsgától. János megnyugtatja, hogy az csak késôbb lesz. És még hozzáteszi:
-- Néhány nap alatt az Anya oktatása által bölcsebbé válsz mint egy hittudós!

(3-365)
==========
Máriával Betániában

Amint Jézus Betánia közelébe érkezik apostolaival, többen is sietnek értesíteni errôl Lázárt. Hamarosan elébe jön Lázár a házbeliekkel együtt, és szeretettel üdvözlik Jézust. Ô még mindig Jábé kezét fogva fogadja az üdvözléseket, de amikor meglátja Anyját is közeledni, elengedi Jábe kezét, kedvesen félretolja barátait, és Anyja elé siet.
-- Fiam!
-- Anyám! -- üdvözlik, és megcsókolják egymást. Mária megkönnyebbül, mert aggódó félelemmel várakozott sokáig Fiára. Jézus megsimogatja, és megértôen mondja:
-- Angyalomon kívül a te angyalod is vigyázott rám, Mamám. Semmi bajom nem történhetett.

-- Dicsérjük érte az Urat! De annyit szenvedtem!
-- Hamarabb szerettem volna idejönni, de neked engedelmeskedve más úton jöttem. És jó volt, mert a te parancsod, Anyám, mint mindig, jóra fordult.
-- A te engedelmességed, Fiam!
-- A te bölcs parancsod, Anyám... -- egymásra mosolyognak, mint két szerelmes.
De lehetséges, hogy ez az asszony ennek az embernek az Anyja? Hol van a tizenhat évnyi különbség? Szűzi testének frissessége és arcának kedvessége Máriát fia nôvérének tünteti fel. Jézus legszebb férfikorának teljességében van.
-- Nem kérdezed meg, miért fordult jóra? -- kérdi Jézus, még mindig mosolyogva.
-- Tudom, hogy az én Jézusom semmit sem titkol el elôttem.
-- Kedves Mama! -- Ismét megcsókolja.
Az emberek néhány méter távolságra állnak, s úgy tesznek, mintha nem figyelnék ôket, pedig titokban mindenki feléjük néz.
Mindenkinél jobban figyeli ôket Jábé, aki egyedül maradt a tömegben. Nézi, nézi, és utána lehajtja fejét, sírással küzdve, de végül mégis elsírja magát, sóhajtozva: ,,Mama! Mama!"
Mindnyájan feléje fordulnak, de elsônek Jézus és Mária, és az emberek érdeklôdnek, hogy ki ez a gyermek. Mária, Alfeus felesége és Péter, akik együtt beszélgettek, odafutnak és megkérdezik tôle:
-- Miért sírsz?
De mielôtt nagy sírása közben Jábé lélegzethez jutna, hogy válaszoljon, odasiet Mária, karjába veszi, és azt mondja:
-- Igen, fiacskám, a Mama! Ne sírj tovább... és bocsáss meg, hogy nem láttalak meg elôbb. Íme, barátaim, az én fiacskám... -- Jézus ugyanis megmondta neki, mielôtt Jábéhez ért: ,,Egy árva, akit magamhoz vettem." A többit Mária megértette szó nélkül is.
A gyermek még sír, de már nem oly csüggedten, és Mária ölelésére és csókjaira mosoly jelenik meg még könnyektôl ázott arcán.
-- Gyere, hogy felszárítsam ezeket a könnyeket. Nem szabad többé sírnod! Csókolj meg...
Jábé örömmel csókolja meg Mária sima arcát, miután a szakállas férfiak kedveskedésében már elég része volt elôzôleg.

Jézus pedig eközben félrevonja endori Jánost egy sarokba, és mikor már az összes apostolok üdvözölték Máriát, hozzá vezeti ôt, és azt mondja:
-- Íme, Anyám, a másik tanítvány. A te parancsod következtében erre a két fiamra tettem szert.
-- A te engedelmességed következtében, Fiam -- ismétli Mária, és utána üdvözli ôt:
-- Béke veled!
Endori János meghajol Mária elôtt, és igazi, nyugodt béke tölti el az arcát, amikor kiegyenesedik. Befejezôdött a rajta végbement nagy változás, ami Endorban kezdôdött meg, ahová kerióti Júdás szeszélye vezette el Jézust. Júdás látni akarta az ószövetségi Szentírásban említett endori halottidézô barlangját. (Ld. 1Sám 28,7-19)
Így mennek mindnyájan Simon háza felé (amely Lázár birtokán volt, ahol Mária szállást kapott): Mária Jábéval a karjában, Jézus endori János kezét fogva, utánuk s körülöttük Lázár és Márta, az apostolok Maximinus-szal (Lázár intézôjével), Izsákkal, Józseffel és Timóteussal.
Belépnek a házba, amelynek küszöbén Simon öreg szolgája üdvözli Jézust és gazdáját.
-- Béke veled, József, és ezzel a házzal! -- mondja Jézus, áldásra emelve kezét, miután rátette azt a szolga ôsz fejére.
Miközben az asszonyok a vacsorára készülôdnek, Jézus elmondja Jábé történetét a jelenlevôknek. Elôzôleg azonban Jábét felküldte Jánossal a tetôre, hogy szabadon beszélhessen róla.
Péter emlékezteti ôt arra, hogy megígérte, Anyjával együtt mennek majd ruhát vásárolni Jábénak a nagykorúsági szertartáshoz. Jézus elmosolyodik, és azt mondja:
-- Igen, Anyám. Kérlek, menj holnap Simonnal! Különben ez az ember meghal nekem a szomorúságtól. Adj tanácsot neki a kiválasztásban!
-- Én azt mondtam: vörös ruha, zöld övvel. Nagyon jól fog állni. Jobb, mint az a szín, amiben jelenleg van.
-- A vörös nagyon jó lesz. Jézus is vörösbe volt öltözve. De én azt mondanám, a vöröshöz jobban állna egy rózsaszínű öv, vagy legalábbis vörössel hímzett -- mondja kedvesen Mária.
-- Én azért mondtam, mert látom, hogy Júdás, aki barna hajú, nagyon jól néz ki ezekkel a zöld csíkokkal a vörös ruháján.

-- De ezek nem zöldek, barátom! -- nevet Júdás.
-- Nem? Hát akkor milyen színűek?
-- Ezt a színt „agáta erezet"-nek hívják.
-- És azt akarod, hogy én ezt tudjam?! Nekem zöldnek látszik. Láttam ezt a faleveleken is...
Mária kedvesen közbeszól:
-- Simonnak igaza van. Ez pontosan az a szín, amelyet a levelek vesznek fel az elsô októberi esôzéskor...
-- Íme, és amint a levelek zöldek, én azt mondtam, hogy zöld -- fejezi be megelégedetten Péter.
-- Hívjátok ide a kicsit! -- kéri Mária. És a gyermek azonnal odafut Jánossal együtt.
-- Hogy hívnak? -- kérdi Mária kedvesen simogatva ôt.
-- Jábé vagyok... voltam. Most várom a nevet...
-- Várod?
-- Igen, Jábé egy nevet szeretne, amely kifejezi, hogy én megmentettem ôt. Keress neki nevet te, Anyám. Egy nevet, ami kifejezi a szeretetet és az üdvösséget.
Mária gondolkodik... és utána azt mondja:
-- Marjiam. (Kiejtése: Marciam) Te leszel a kis vízcsepp a Jézus által megváltottak tengerében. Tetszik neked? Ez rám is emlékeztet azon kívül, hogy az üdvösséget jelenti.
-- Nagyon szép -- mondja megelégedetten a gyermek.
-- Nem nôi név ez? -- kérdi Bertalan.
-- Egy „l" betűvel a végén az „m" helyett, amikor ez a csepp felnô, férfi névvé változtathatjátok. Most azt a nevet hordozza, amit Mamája adott neki. Jól van?
A gyermek helyesli, és Mária megsimogatja.
Mária rokona közbeszól:
-- Szép ez a gyapjú -- és megérinti Jábé köntösét. -- De ez a szín! Mit szólsz hozzá? Én megfesteném sötétvörösre. Jó lenne.
-- Holnap este megtesszük. Mert holnap új ruhát kap. Most nem vehetjük le róla.
Márta megkérdezi:
-- Gyermek, eljönnél-e velem? Itt a közeledben sok dolgot megmutatnék neked, és utána visszatérnél ide...

Jábé nem utasítja vissza. Semmit sem utasít vissza... de egy kicsit fél egy szinte ismeretlen nôvel elmenni. Félénken és szelíden mondja:
-- Eljöhetne velem János is?
-- Természetesen.
Elmennek. Amíg távol vannak, a többiek Keresztelô János elfogatásáról beszélnek, és megtárgyalják a közeli húsvét tennivalóit. Nemsokára visszatér Márta Jánossal és a gyermekkel, aki fehér ruhában van, piros felsôruhával, karján szintén piros köpennyel.
-- Felismered, Lázár? Látod, hogy minden hasznos?
A két testvér összemosolyog. Jézus azt mondja:
-- Köszönöm neked, Márta.
-- Ó, Uram! Gyenge oldalam, hogy mindent megôrzök. Anyámtól örököltem
ezt. Még sok ruha van a testvéremtôl, amelyek drágák elôttem, mert anyám érintette ôket. Idônként odaajándékozok belôlük valamit egy gyermeknek. Most Marjiamnak adom. Egy kicsit hosszúak, de fel lehet varrni a szegélyüket. Amikor Lázár nagykorúvá lett, többé nem akarta viselni ezeket... Szép szeszélyesség egy gyermektôl... és ô gyôzött, mert anyám imádta Lázárját.
A nôvér szeretettel megsimogatja Lázárt, ô pedig fogja annak szép kezét, megcsókolja, és azt mondja:
-- És te nem? -- és mosolyognak.
-- Gondviselésszerű volt ez -- jegyzik meg többen.
-- Igen, szeszélyességembôl jó származott. Talán ezért megbocsátanak nekem.
A vacsora készen van, és mindenki helyet foglal...
Már éjjel van, amikor Jézus nyugodtan tud beszélni Anyjával. Felmennek a teraszra, és leülnek egymás mellé kéz a kézben, és beszélnek, és hallgatnak. Elôször Jézus mondja el a történteket. Utána Mária számol be:
-- Fiam, távozásod után, rögtön utána, egy nô jött hozzám. Téged keresett. Nagy szomorúságában, de nagyszerűen megváltva. De ennek a nônek szüksége van a te bocsánatodra, hogy szívósan kitartson elhatározásában. Zsuzsannára bíztam, azt mondva neki, hogy egyike azoknak, akiket te meggyógyítottál. Ez igaz. Magamnál tarthattam volna a házunkban, ha az nem egy tenger lenne, amelyen mindenki vitorlázik...

és sokan rossz szándékkal. És a nô már megundorodott a világtól. Akarod tudni, ki ô?
-- Egy lélek. De mondd meg a nevét, hogy biztosan felismerhessem.
-- Aglae. A római némajátékos a bűnös nô, akivel beszéltél Hebronban, hogy megmentsed, aki keresett és megtalált téged, amikor Lázár birtokán a tízparancsolatot magyaráztad, s aki már szenvedett azért, mert becsületesen újjászületett. De mennyit! Nekem elmondott mindent... Milyen rettenetes!
-- Az is. De azt mondanám, még inkább rettenetes a világ. Ó, Fiam! Ne bízzál a kafarnaumi farizeusokban! Ezt a szerencsétlent fel akarták használni arra, hogy neked ártsanak. Még ezzel is...
-- Tudom, Anyám... Hol van Aglae?
-- Húsvét elôtt megérkezik Zsuzsannával.
-- Rendben van. Beszélek majd vele. Itt leszek minden este, kivéve a húsvétot, amit a családnak szentelek. Várok rá. Ha megérkezik, tartsd magadnál. Nagyszerű gyümölcse a megváltásnak, amint mondottad. És önként tette! Igazán mondom neked, hogy kevés szívben eresztett ily erôs gyökeret az én tanításom által elvetett mag, mint ebben a boldogtalanban. És utána András segítette abban, hogy tovább növekedjék, amíg teljesen kifejlôdik.
-- Elmondta nekem.
-- Anyám, mit tapasztaltál, amikor megközelített ez a romlottság?
-- Undort és örömöt. Úgy tűnt nekem, hogy a pokol mélységének szélén állok, de ugyanakkor éreztem, hogy a kék égig emelkedem. Mennyire Isten vagy, Jézusom, amikor véghezviszed ezeket a csodákat!
Hallgatagon ülnek egymás mellett a csillagos ég alatt, amelyet a holdfény megvilágít. Csendesen, szeretettel megnyugodva egymás szeretetében.

(3-380)
==========
==========
Betániában

Másnap Jézus apostolaira bízza, hogy miként töltik a napot. Ô maga

felkeresi a környékbeli leprásokat. Ezeket egyik apostola, Simon, aki a környéken élt, amikor ô is leprás volt, jól ismeri és összegyűjti. Önként Jézussal megy János és testvére, Jakab, Jézus két unokatestvére: Júdás és Jakab, András és Péter.

Mária elôre megy Jeruzsálembe Marciammal, és ott vár Péterre, hogy bevásárolják a megígért köpenyt a gyermeknek.

Jézus két helyen keresi fel a leprásokat, és meggyógyítja közülük azokat, akik hisznek benne, és kérik ezt.

-- Most menjünk Anyámhoz! -- mondja utána az apostoloknak, akik kíséretében vannak.

Elmennek az Ofel nevű városrészbe, Annalia anyjának házába. A házból kihallatszik Mária kedves hangja, és Annalia ezüstösen csilingelô beszéde. A leány imádattal leborul Jézus elôtt, anyja letérdel, Mária állva fogadja Fiát. Szeretnék ott tartani mindnyájukat, de Jézus megígéri, hogy egy másik napon majd visszatér. Áldását adja rájuk, és Péter boldogan elindul Máriával és a gyermekkel, akit mindketten kezénél fognak. Az utcán sokan megfordulnak, hogy ôket nézzék. Jézus mosolyogva tekint rájuk.

-- Péter boldog! -- kiált fel a zelóta Simon.

-- Miért mosolyogsz, Mester? -- kérdi Jakab, Zebedeus fia.

-- Azért, mert nagy ígéretet látok ebben a csoportban.

-- Mit, testvérem? Mit látsz? -- kérdi Júdás Tádé.

-- Ezt látom: nyugodtan elmehetek, amikor eljön az ideje. Nem kell félnem Egyházam miatt. Akkor kicsiny és zsenge lesz, mint Marciam. Ott lesz Anyám, hogy ugyanúgy kezénél fogja, és Anyja legyen. És ott lesz Péter, hogy Atyja legyen. Az ô becsületes és kérges kezébe aggodalom nélkül beletehetem megszületô Egyházamat. Ô erôteljesen megvédelmezi. Anyám erôsíti szeretetével. És az Egyház növekedni fog... mint Marciam... A gyermek valóban jelkép! Isten megáldja Anyámat, Péteremet, és az ô és a mi gyermekünket!

Estefelé ismét mindnyájan Betániában vannak. Sokan korán lefekszenek, mert fáradtak. Péter azonban fel-le jár az ösvényen, gyakran a terasz felé nézve, ahol Jézus és Mária ül, egymással beszélgetve.

Mária már sokat beszélt elôzôleg, mert Jézus azt mondja:

-- Mindaz, amit mondtál nekem, nagyon helyes, és tekintetbe fogom venni. Annalia számára adott tanácsod is helyes. Jó jel, hogy a férfi

készségesen fogadja. Jeruzsálem felsô rétege tele van korlátoltsággal és rosszindulattal, sôt, mondhatnám szennyel. De az egyszerű emberek között oly gyöngyök találhatók, amelyek értékét nem ismerik fel. Örülök neki, hogy Annalia boldog. Inkább az égben él, mint a földön. És talán jegyese, aki most lelkiesebbé vált, felfogja ezt, és tisztelettel tekint rá. Ezt mutatja gondolata, hogy máshová megy, nehogy emberi érintéssel megzavarja a leány tiszta fogadalmát.

-- Igen, Fiam. A férfi érzi a szűzi illatot... Emlékszem Józsefre. Én nem tudtam, hogyan fejezzem ki magamat. Ô nem ismerte titkomat... Mégis segített engem, hogy megmondjam azt. Szentül megértett. Érezte lelkem illatát... Látod Jánost is?... Mily béke!... És mindnyájan keresik társaságát... még kerióti Júdás is, jóllehet... Nem, Fiam. Júdás nem változott meg. Én tudom ezt, és te is tudod. Nem beszélünk róla, mert nem akarunk háborút kezdeni. De ha nem beszélünk is róla, a többiek felfogják... Ó, Jézusom! A fiatalok elmondták nekem ma reggel Getszemániban, ami Magdalában történt, és ami szombat reggel történt. De még az idôsek is látják... Nem tévednek. Ô egy állhatatlan teremtés... Minden állhatatlan benne... és én félek miatta, és ugyanazt mondom róla, amit a kis Benjámin mondott Magdalában és Marciam a Getszemáni kertben, mert ugyanazt az undort éreztem Júdás iránt, mint a gyermekek. (Ezek a gyermekek ôszintén kijelentették, hogy Júdást nem tartják jó embernek.)

-- Nem lehet mindenki János!

-- Nem is várom el ezt! Az Mennyország lenne itt a földön! De látod, te beszéltél nekem a másik Jánosról... aki gyilkolt... de ô csak részvétet keltett bennem. Júdástól azonban félek.

-- Szeresd ôt, Anyám! Szeresd ôt az én szeretetemért!

-- Igen Fiam. De még az én szeretetem sem fog segíteni rajta. Csak szenvedést okoz nekem, és bűnösebbé teszi ôt. Ó, miért lépett ô egyáltalán be apostolaid közé?! Mindenkit megzavar, megsérti Pétert, aki minden tiszteletre méltó.

-- Igen, Péter nagyon jó. Ôérte mindent megtennék, mert megérdemli.

-- Ha hallana most téged, ôszintén mosolyogva azt mondaná: ,,Oh, Uram, ez nem így van." És oka lenne erre.

-- Miért, Anyám? -- de Jézus már jelzi mosolyával, hogy megértette.

-- Mert nem elégítetted ki ôt azzal, hogy egy gyermeket adtál volna

neki. Elmondta nekem minden reményét, vágyait... és te visszautasítottad.
-- És nem mondta el neked az okot, amely igazolta azt?
-- De igen. Elmondta nekem, és hozzátette: ,,Igaz... de én férfi vagyok, egy szegény férfi. Jézus makacsul egy nagy embert lát bennem. De én tudok igazán férfias lenni, és azért... adhatna nekem egy gyermeket. Azért vettem feleséget, hogy gyermekem legyen... és meghalok anélkül, hogy lenne..." És rámutatva a gyermekre, -- akit boldoggá tett a Péter által neki vett ruha és ezért megcsókolta e szavakkal: ,,Szeretett apám!" -- Péter azt mondta: ,,Látod, amikor ez a kis emberke, akit tíz nappal ezelôtt még nem is ismertem, apjának nevez engem, akkor jobban ellágyulok, mint a vaj, és édesebb ez számomra méznél, és sírok, mert... minden nap, ami elmúlik, jobban eltávolítja tôlem ezt a gyermeket..."
Mária elhallgat, figyelve Jézust, tanulmányozva tekintetét, várva egy szavára... De Jézus könyökével térdén, fejét kezében tartva hallgat, és a távolba néz, a gyümölcsöskert zöldje felé.
Mária megfogja kezét, megsimogatja és azt mondja:
-- Simonnak ez a nagy vágya... Miközben vele mentem csak errôl beszélt nekem, és oly igaz érvekkel, hogy... nem tudtam semmit mondani elhallgattatására. Ugyanazok voltak az érvei, amelyekre mi, nôk és anyák mindnyájan gondolunk. A gyermek nem erôs. Ha olyan lenne, mint te voltál... ó, akkor félelem nélkül járhatná a tanítványok útját. De oly gyenge!... Nagyon értelmes, és nagyon jó... de nem több. Amikor egy kis galamb gyenge, nem lehet azonnal elvárni, hogy repüljön, mint az erôsek. A pásztorok jók... de mind férfiak. A gyermekeknek szükségük van az asszonyokra. Miért nem engeded át Simonnak? Megértem, hogy megtagadtad tôle azt, hogy saját gyermeke legyen. A kisgyermek olyan, mint egy horgony. És Simon, akinek oly nagy szerepet szántál, nem horgonyozhatja le magát. Az visszatartaná ôt. De neki egyszer mindazoknak a gyermekeknek ,,atyjává" kell lennie, akiket reá hagysz. Hogyan lehet atyává, ha nem tanulta meg ezt egy gyermekkel? Az atyának kedvesnek kell lennie. Simon jó, de nem kedves. Heves természetű, és hajthatatlan. Nincs kisgyermeke, aki megtaníthatná ôt a gyengék iránti részvét művészetére... Gondolj Simon jövôjére... Ô lesz a te utódod! Ó, hogy ki kell mondanom e kegyetlen szót! De a fájdalom miatt, amivel ki

kell mondanom ezt, hallgass meg engem! Sose tanácsoltam neked olyan dolgot, ami nem lett volna jó. Marciam... Te tökéletes tanítványoddá akarod tenni ôt... De ô még gyermek. Te... te elmész, mielôtt ô férfivá cseperedne. Kinek adod akkor, hogy teljessé tegye kiképzését? Ki lenne erre jobb Simonnál? És végül, tudod, mennyit szenvedett Péter miattad anyósától; és mégis egy éve hűségesen követ téged, pedig anyósa emiatt nem hagy nyugtot neki, és te sem tudtad elhallgattatni ôt. És az ô szegény felesége? Mennyire vágyakozik arra, hogy szeressen és szeressék. Az anya... ó, a férje? Egy kedves zsarnok... Sose mutatta ki érzelmét anélkül, hogy sokat ne kívánt volna... Szegény asszony!... Engedd át neki a gyermeket! Hallgass meg Fiam! Jelenleg velünk van. Én is eljövök Júdeába. Elviszel magaddal egy templombeli régi társnômhöz, aki távoli rokonunk, mert Dávidtól származik. Betszúrban lakik. Szívesen látom ôt viszont, ha még él. Utána visszatérünk Galileába, és odaadjuk ôt Porfireának (Péter feleségének). Amikor Betszaida közelében leszünk, Péter magához veszi ôt. Amikor ide jövünk, messzire, akkor a gyermek velünk marad. Oh, már mosolyogsz! Akkor megelégedetté teszed Mamádat. Köszönöm, Jézusom!

-- Legyen, amint te akarod! -- Jézus feláll, és hangosan kiáltja:

-- Simon, Jónás fia, gyere ide!

Péter ugrik egyet, és felfut a lépcsôn.

-- Mit kívánsz, Mester?

-- Gyere ide, te bitorló és megrontó!

-- Én? Miért? Mit tettem Uram?

-- Megrontottad Anyámat. Csak ezért akartál egyedül lenni vele! Mit kell tennem veled?! -- De Jézus mosolyog, és Péter biztosnak érzi magát.

-- Ó -- igazán megijesztettél engem! De most nevetsz... Mit kívánsz tôlem, Mester? Az életemet? Nincs már másom, mert mindent elvettél tôlem. De ha akarod, neked adom.

-- Nem akarok elvenni tôled semmit sem, hanem adni akarok valamit neked. De ne hasznosítsd gyôzelmedet, és ne mondd el a titkot másoknak, te mindenkinél ravaszabb ember, aki legyôzted a Mestert az anyai szó fegyverével. Tied lesz a gyermek, de...

Jézus nem tud többet mondani, mert Péter, aki térden állt, felugrik és megcsókolja Jézust oly lendülettel, hogy az elfojtja a szavakat.

-- Neki köszönd meg, ne nekem! De ne felejtsd el, hogy ennek segítenie kell téged, nem pedig gátolnia...
-- Uram, nem fogod megbánni ajándékodat... Ó, Mária! Légy mindig áldott, te szent és jó!
És Péter, aki ismét térdre ereszkedett, most igazán sírva csókolja meg Mária kezét.

(3-389)

Amikor Aglae megérkezik Betániába, Jézus titokban fogadja ôt. Fôleg Júdás elôtt kívánja titokban tartani. Mária hívja Jézust:
-- Fiam, megérkezett Jeruzsálembôl Zsuzsanna, családjával együtt, és elhozta hozzám Aglaet is. Akarsz beszélni vele amíg egyedül vagyunk?
-- Igen, Anyám. Azonnal. És senki se jöjjön fel a teraszra, amíg mindent be nem fejeztünk. Remélem, mindennel végzek, mielôtt a többiek visszatérnek. De kérlek téged, ôrködjél, hogy ne kíváncsiskodjék senki tapintatlanul... senki... és fôleg ne Júdás, Simon fia.
-- Gondosan ôrködni fogok.
Mária kimegy, és hamarosan visszatér Aglaeval, kézen fogva ôt. Aglae lehajtja fejét, és minden lépésnél még jobban elpirul. Ha Mária nem vonszolná ôt kedvesen Jézus felé, talán letérdelt volna a küszöbön.
-- Íme, Fiam, az, aki oly régóta keres téged. Hallgasd meg! -- mondja Mária, amikor Jézus közelébe ér. Utána visszavonul, és bezárja, elfüggönyözi a teraszra vezetô ajtót.
Jézus kedvesen beszélget Aglaeval, biztosítja ôt bűneinek bocsánatáról, és azt ajánlja neki, vonuljon el egy elhagyatott helyre, és ott vezekeljen. Megígéri neki, hogy feltámadása után hamarosan magához veszi.
Aglae illatos kenettel megkeni Jézus lábát, és nála hagyja utolsó ékszereit a szegények számára. Miután elmegy, Jézus a teraszról Anyját hívja:
-- Mama!
Mária fürgén felmegy a lépcsôn.
-- Boldoggá tetted ôt, Fiam. Megerôsödve és békében ment el.
-- Igen, Anyám. Amikor visszatér András, küldd el ôt mindjárt hozzám. (András segítette Aglaet a megtérésben.) Amikor András megérkezik,

Jézus ezt mondja neki:
-- Gyere ide! Senki se tudja meg, de méltányos, hogy neked megmondjam. András, adj hálát Isten nevének egy lélekért.
-- Hálát? Kiért?
-- Nem érzed ezt az illatot? A Fátyolozott emléke. Eljött. Megtért.
András elpirul, térdre esik, és nem talál szavakat.
Végül azt mondja:
-- Most boldog vagyok. Áldott legyen az Úr!

(3-401)

Elérkezett Marciam nagykorúságának ünnepe. Júdás kivételével az összes apostol elkíséri ôt Jézussal és Máriával együtt a Templomba. A vizsga elôtt Marciam izgul, és Máriához fordul:
-- Imádkozzál! Imádkozzál...!
-- Igen, kedvesem, ne félj! Oly sokat tudsz, és jól tudod...

(4-408)

Egy napon Jézus Lázár lenföldjén imádkozik, amikor látogatói érkeznek. A tanítványok kiáltozva keresik ôt, és mikor meglátják, János felkiált:
-- Anya! Itt van a Mester, a lenföldön.
Miközben Jézus az ösvényen a ház felé közeledik, Mária csatlakozik hozzá.
-- Mit kívánsz, Anyám?
-- Fiam, megérkeztek a pogányok az asszonyokkal. Azt mondják, Johannától tudják, hogy te itt vagy. Azt is mondják, hogy ezekben a napokban vártak rád az Antónia vár mellett...
-- Ah, értem! Azonnal jövök. Hol vannak?
-- Lázár házában, a kertben. Ôt szeretik a rómaiak, és nem húzódozik tôlük úgy, mint mi. A kocsiban hagyta bejönni ôket kertjébe, hogy senki se ütközzék meg rajtuk.
-- Rendben van, Anyám. Római katonák és úriasszonyok. Tudom.
-- És mit akarnak tôled?
-- Azt, amit Izraelben sokan nem akarnak: világosságot.

-- De minek hisznek téged? Talán Istennek?
-- Az ô módjukon, igen. Számukra könnyebb elfogadni egy Isten megtestesülését halandó testben, mint számunkra.
-- Akkor elérkeztek ahhoz, hogy higgyenek benned...
-- Még nem, Mama. Elôbb le kell rombolnom az ô hitüket. Jelenleg számukra egy bölcs, egy filozófus vagyok, amint ôk mondják. De legyen az a bölcseleti tudás iránti vágyakozásuk, így hajlamuk, hogy elfogadják egy Isten megtestesülését, ez nagyon segít engem abban, hogy elvigyem ôket az igaz hitre. Azt hiszem, sokkal inkább ôszinték gondolkozásukban, mint sokan Izraelben.
-- De ôszinték lesznek?... Azt mondják, hogy a Keresztelô...
-- Nem. Ha rajtuk állt volna, János szabad lenne és biztonságban. Aki nem lázad fel ellenük, azt békén hagyják. Sôt, mondom neked, hogy ôk nagyra becsülik a prófétákat -- akiket ôk filozófusoknak neveznek, mert számukra a természetfeletti bölcsesség mindig filozófia. Ne aggódj, Mama. Nem történik semmi bajom...
-- De a farizeusok... ha megtudják, mit mondanak Lázárról? Te... Te vagy, és neked el kell vinni az Igét a világnak. De Lázár már annyi bántalmat szenvedett el tôlük!
-- Ô érinthetetlen. Tudják, hogy Róma megvédi.
-- Elengedlek, Fiam. Íme Maximinus, hogy elvezessen téged a pogányokhoz -- mondja Mária, aki eddig Fia oldala mellett haladt, de most gyorsan visszavonul, és a zelóta háza felé megy, miközben Jézus belép a kert vasajtaján.

(3-428)

Lázár birtokán mondja el Jézus a tékozló fiú példabeszédét az apostolok, Mária, Márta és Lázár jelenlétében. Csak Júdás hiányzik. Marciam is ott van, és utána, amikor a ház felé mennek, megfogja Mária kezét, és azt mondja neki:
-- Jöjj velem! Mondanom kell neked valamit, egyedül.
Elkanyarodnak a kút felé, és egy sűrű lugas mögött ott áll a kerióti.
-- Júdás, mit akarsz? Menj, Marciam... Beszélj! Mit akarsz?
-- Vétkeztem... Nem merek a Mesterhez menni, sem a társak szeme elé kerülni... Segíts rajtam...

-- Segítek. De nem gondolsz arra, hogy mennyi fájdalmat okozol? Fiam sírt miattad. És társai szenvedtek ezért. De jöjj! Senki sem fog semmit se szólni. És ha képes vagy rá, ne essél többé vissza ebbe a bűnbe. Méltatlan ez egy férfihez, és szentségtörés Isten Igéje ellen.
-- És te, Anya, megbocsátasz nekem?
-- Én? Én nem számítok melletted, aki oly nagynak érzed magadat. Én vagyok az Úr legkisebb szolgálóleánya. Hogyan aggódhatsz miattam, ha nem vagy tekintettel Fiamra?
-- Nekem is van egy anyám, és ha te megbocsátasz nekem, úgy tűnik számomra, hogy ô is megbocsátott.
-- Ô nem tud errôl a bűnödrôl.
-- De ô megesketett engem arra, hogy jó leszek a Mesterrel szemben. Hamisan esküdtem. Érzem anyám lelkének feddését.
-- Érzed azt? És az Atya és az Ige feddését nem érzed? Nyomorúságos alak vagy, Júdás! Fájdalmat vetsz el magadban és abban, aki szeret téged.
Mária nagyon komoly és szomorú. Nem használ éles szavakat, de nagyon komolyan beszél. Júdás sír.
-- Ne sírj, hanem javulj meg! Jöjj! -- és kézen fogva bevezeti ôt a konyhába. Mindnyájan nagy meglepetéssel nézik ôket. De Mária megelôz minden szeretetlen megjegyzést. Azt mondja:
-- Júdás visszatért. Tegyetek úgy, mint az elsôszülött tett, miután beszélt atyjával. János, menj, értesítsd Jézust!
János elmegy. Csend nehezedik a konyhára... Utána Júdás ezt mondja:
-- Bocsássatok meg, elsôsorban te, Simon. Atyai szíved van. Én is egy árva vagyok.
-- Igen, igen, megbocsátok neked. Kérlek, ne beszélj róla többet! Testvérek vagyunk... és nem tetszenek nekem ezek a magas és alacsony dolgok, bocsánatkérések és visszaesések. Megalázzák azt, aki teszi, s aki adja. Íme Jézus. Menj hozzá! Ez elég.

(3-437)

Jelen van Mária a tíz szűzrôl szóló példabeszédnél is. Eközben, az alázatosságról beszélve, mondja Jézus:
-- Az alázatosság a fehér fátyol, amely védôn eltakarja a jót, amit

teszünk és az Istentôl kapott javakat. Nem dicsekszik ostoba emberi dicsekvéssel az Istentôl kapott kiváltságokkal. Ha ezt tenné, azonnal elvesztené az ajándékokat. Ehelyett lelkében, szívében énekel Istennek: „Magasztalja lelkem az Urat... mert rátekintett szolgálója kicsinységére." (Vö. Lk 1,46-48)

Jézus itt rövid szünetet tart és egy pillantást vet Anyjára, akinek arca lángol fátyla alatt. Mária egészen lehajol, mintha a lábánál ülô Marciam haját hozná rendbe, valójában azonban azért, hogy eltitkolja felindulását visszaemlékezése miatt.

(3-445)

Jézus utolsó példabeszéde Lázár birtokán a királyi menyegzôrôl szól. Ezt is hallgatja Mária a többi asszonnyal és jelenlevôvel együtt. Végül Jézus áldást ad és Péterrel együtt elmondja a Miatyánkot. Marciam, aki Mária elôtt térdel, összetett kézzel, angyali mosollyal nézi Jézust, és csendesen mondja:

-- Nézd, Anyám, milyen szép! És milyen szép apám is! Mintha az égben lenne... Itt van a mamám is, és lát minket?

Mária suttog neki valamit, és utána megcsókolja:

-- Igen kedvesem. Ô itt van. És megtanulja az imát.

-- És én, én is megtanulom?

-- Ô lelkedbe suttogja azt, miközben alszol, és te elismétled napközben.

A gyermek Mária keblére hajtja barna fejét, és úgy áll, miközben Jézus megáldja ôket az ünnepélyes mózesi áldással.

Utána Lázár kifejezi fájdalmát, hogy el kell búcsúznia Jézustól, aki másnap elhagyja birtokát Anyjával és apostolaival együtt. Megemlíti, hogy még a pogányok is mily csodálattal vannak eltelve iránta. Erre a kerióti Júdás megjegyzi, hogy tôle is érdeklôdtek a pogányok, és várták ôt az Antónia mellett, de talán Jézus félt odamenni.

Jézus emlékezteti Júdást arra, hogy néhány évvel ezelôtt, amikor még nem ismerték ôt, megtisztította a templomot az árusoktól, tehát nem fél ô senkitôl sem. De undorodott a Templomban ismét folytatott üzéreskedéstôl, és mivel kitiltották onnan, azért nem ment oda.

-- Még nincs itt az ideje, hogy megöljenek engem. Sok embernek

szüksége van rám, és apostolaim még nem elég erôsek arra, hogy karjukba vegyék gyermekemet: a Világot. Ne sírj, Anyám, bocsáss meg, te jóságos, hogy Fiadnak meg kellett ezt mondania azoknak, akik ámítani akarják magukat, vagy becsaphatják magukat. Meg kellett mondanom az igazságot, amit ismerek... Hallgatok... De jaj azoknak, akik miatt az Isten hallgat!... Anyám, Marciam, ne sírjatok!... Kérlek titeket. Senki se sírjon!

Azonban mindnyájan többé kevésbé fájdalmasan sírnak.

Az asszonyok vigasztalják Máriát, aki sír, és a gyermeket, aki azért sír, mert sírni látja Máriát.

Lázár és az apostolok szomorúak. Jézus hozzájuk megy. Ismét kedvesen mosolyog, miközben átöleli Anyját, és megsimogatja a gyermeket. Elbúcsúzik azoktól, akik itt maradnak, és megígéri nekik, hogy hamarosan visszatér.

-- Jöjj, Anyám, pihenj le! Béke mindenkinek! Isten veletek!

Ismét megáldja ôket, és elmegy, a gyermek kezét fogva és Anyját átölelve...

(3-450)

==========

Betlehemben

Hajnalban, az elsô napsugár jelentkezésekor elhagyja Jézus Betániát. Anyjával, a két másik Máriával: Alfeus feleségével és Szalóméval, az apostolokkal és Marciammal Betlehem felé mennek.

Simon, Jónás fia az apostolok csoportjától Jézushoz megy, hogy megkérdezze:

-- Ezen az úton mész Betlehembe? János azt mondja, hogy egy másik alkalommal más úton mentetek.

-- Igaz -- mondja Jézus -- de azért, mert Jeruzsálembôl jöttünk. Innen ez a rövidebb. Ráchel sírjánál, amit az asszonyok látni akarnak, elválunk, amint már elôzôleg elhatároztátok. Utána Betszúrban találkozunk, ahol Anyám egy kis idôt akar tölteni.

-- Igen, azt mondtuk... de oly szép lenne, ha mindnyájan... fôleg az

Anya... mert, végül is ô Betlehemnek és a Barlangnak a Királynôje, és ô mindent jól tud... Hallottam tôle... más lenne, íme.
Jézus mosolyogva nézi Simont, aki kedvesen kifejezi saját kívánságát.
-- Milyen barlangnak, atyám? -- kérdi Marciam.
-- Annak, amelyben Jézus született.
-- Ó, de szép lenne! Én is oda megyek!
-- Valóban szép lenne! -- mondja a két másik Mária.
-- Nagyon szép! Visszamennénk abba az idôbe, amikor a világ nem ismert téged, az igaz, de még nem is gyűlölt... Ismét megtalálnánk az egyszerű emberek szeretetét, akik csak hinni és szeretni tudtak, alázatosan és hittel... Letennénk a keserűségnek ezt a terhét, amely szívemre nehezedik azóta, amióta annyira gyűlölnek téged. Beletennénk a te jászolodba... Ott kellett maradnia még a te tekinteted kedvességének, a te lélegzetednek, a te bizonytalan mosolyodnak, ott... és kedves lenne ez szívemnek, amely annyira elkeserített! -- mondja Mária csendesen, vágyakozva és szomorúan.
-- Akkor oda megyünk Mama. Te vezess minket! Ma te vagy a Mesternô, és én a Gyermek, aki tanul.
-- Ó, Fiam! Nem! Mindig te vagy a Mester...
-- Nem, Mama. Simon, Jónás fia jól mondta. Betlehem földjén te vagy a Királynô. Ez a te elsô kastélyod. Mária, Dávid törzsébôl, vezesd ezt a kis népet a te lakásodba.
Amikor elérkeznek Ráchel sírjához, mindnyájan odamennek, hogy tiszteletteljesen imádkozzanak.
-- Itt álltunk meg Józseffel... Minden ugyanolyan, mint akkor. Csak az évszak különbözô. Akkor Casleu (ami kb. a mi decemberünknek felel meg) egyik hideg napja volt. Esett az esô, és az utak sárosak voltak. Utána hideg szél jött, és talán dér szállt le az éjszaka. Az utak megkeményedtek, de tele voltak barázdákkal a kocsiktól és a tömegtôl. Olyanok voltak, mint egy bárkákkal teli tenger, és szamaramat ez nagyon kifárasztotta...
-- És téged nem, Anyám?
-- Ó, én téged hordoztalak! -- és olyan boldogan néz rá, hogy az megindít mindenkit. Utána folytatja: -- Jött az este, és József nagyon aggodalmaskodott... A csípôs szél mind erôsebbé vált... A nép sietett Betlehem felé, egymást lökdösve, és sokan bosszankodtak azért, hogy az

én kis szamaram oly lassan ment, keresve a helyet, ahová patáit tehetné... Úgy tűnt, mintha tudná, hogy te ott vagy... és utolsó álmodat alszod ölem bölcsôjében. Hideg volt... De én lángoltam. Éreztem, hogy jössz... Jössz? Azt mondhatnád: ,,Ott voltam, Mama, kilenc hónapja". Igen. De most olyan volt, mintha az égbôl jöttél volna. Az ég leszállt, leszállt rám, és én láttam ragyogását... Láttam lángolni az Istenséget amint örült a te közeli születésednek. És ezek a lángok átjártak engem, lángra gyújtottak, elkülönítettek... mindentôl... Hideg... szél... tömeg... semmi! Istent láttam... Idônként erôltetve sikerült visszahozni lelkemet a földre, és rámosolyogtam Józsefre, aki félt a hideg és a fáradság miatt, és vezette a szamarat, hogy meg ne botoljék. Beburkolt engem, attól tartva, hogy megfagyok... De semmi bajom sem történhetett. Nem éreztem rázkódtatásokat. Nekem úgy
tűnt, mintha a csillagok útján jártam volna, ragyogó felhôk között, körülvéve az angyaloktól... És mosolyogtam... Elsôsorban rád... Téged néztelek a testen keresztül, amint összeszorított öklöcskékkel aludtál élô rózsákból készült ágyacskádban, én liliombimbóm... Utána rámosolyogtam annyira lesújtott jegyesemre, hogy felbátorítsam... Utána az emberekre, akik nem tudták, hogy már az Üdvözítô hajnalát lehelik be...

Megálltunk Ráchel sírjának közelében, hogy egy pillanatra megpihentessük a kis szamarat, és együnk egy kis kenyeret és olajbogyót, a mi szegényes táplálékunkat. De én nem voltam éhes. Nem lettem éhes... Örömöm táplált engem... Tovább mentünk... Jöjjetek! Megmutatom nektek, hol találkoztunk a pásztorokkal... Ne féljetek attól, hogy tévedek. Én újra átélem azt az órát, és megtalálok minden helyet, mert mindent nagy, angyali fényben látok. Talán ismét itt van az angyalok serege, láthatatlanul a test számára, de látható a léleknek, és mindent megmutatnak. Ôk nem tévedhetnek, és vezetnek engem... örömömre és a ti örömötökre. Íme: arról a mezôrôl jött Illés a juhaival, és József kérte ôt, adjon nekem tejet. És itt, ezen a réten álltunk meg, míg megfejte a meleg tejet, amely felüdített, és itt adott útbaigazítást Józsefnek.

Jöjjetek, Jöjjetek... Íme, íme az utolsó kis völgy ösvénye Betlehem elôtt. Ezen mentünk, mert a fôút, a város közelében nyüzsgött az

emberektôl és hátasállatoktól. Íme Betlehem. Ó, kedves! Atyáim kedves földje, amely Fiamnak elsô csókját adtad nekem! Te nyílt, jó és illatozó vagy, mint a kenyér, amelyrôl elneveztek, hogy az Igazi kenyeret add az éhségtôl haldokló világnak! Átöleltél engem, te, amelyben ott maradt Ráchel anyai szeretete. Átöleltél, mint egy anya, te, a dávidi Betlehem szent földje, az Üdvözítô elsô ideje, a Jákobtól született hajnalcsillagé, hogy jelezze az ég forgását az egész emberiség számára! Nézzétek, milyen szép ezen a tavaszon! De akkor is szép volt, jóllehet a földek és a szôlôk csupaszok voltak! Egy gyenge dér fátyla ragyogóvá tette a csupasz ágakat, és azok gyémántként csillogtak, mintha egy megtapinthatatlan paradicsomi fátyol borítaná ôket. Minden ház kéménye füstölt, amint éppen a vacsorát készítették, és a füst finoman szállt felfelé egészen eddig a peremig, és fátyolba borította a várost is. Minden tiszta, csendes volt, várakozva... rád, rád, Fiam! A föld érezte, hogy jössz... És megérezhettek téged a betlehemiek is, mert nem rosszak még akkor sem, ha ti nem hiszitek el ezt. Nem tudtak szállást adni nekünk. Betlehem jó és becsületes házaiba betolakodtak, mint mindig a szemtelenek, süketek és kevélyek, akik ma is azok, ezek nem érezhettek meg téged... Mennyi farizeus, szadduceus, heródiánus, írástudó és esszén van mindig! Ó, az ô mostani megátalkodottságuk abból ered, hogy akkor keményszívűek voltak. Bezárták szívüket azon az estén szegény nôvérkéjük szeretete elôl... és a sötétben maradtak, és maradnak. Attól kezdve visszautasították Istent, visszautasították felebarátjuk szeretetét.

Jöjjetek! Menjünk a barlanghoz! Felesleges bemenni a városba. Gyermekem legnagyobb barátai többé nincsenek ott. Elég a barátságos természet, szikláival, patakjával, tűzifájával. A természet megérezte Urának érkezését... Íme. jöjjetek csak biztonságosan. Itt bekanyarodunk... Íme, ott van Dávid Tornyának romja. Ó, számomra kedvesebb egy királyi palotánál! Áldott romok! Áldott patak! Áldott fa, amely mintegy csoda folytán a szél által megfosztottad magadat sok agadtól, hogy mi találjunk száraz fát és tüzet tudjunk rakni!

Mária gyorsan halad lefelé a barlang irányában, átmegy a kis patakon egy asztallapon, amelybôl hidat csináltak rajta, odasiet a tisztáshoz, amely a romok elôtt van, és térdre esik a barlang küszöbénél. Lehajol, és megcsókolja a földet. Mindnyájan követik ôt. Meg vannak hatna... A

gyermeknek, aki egy pillanatra sem hagyja el ôt, olyannak tűnik, mint aki csodálatos történetet hallgat. Fekete szeme issza a szavakat és nem veszít el egyetlen mozdulatot sem.

Mária feláll, és belép, kijelentve:

-- Minden, minden olyan, mint akkor!... De akkor éjjel volt... József lámpát gyújtott, hogy beléphessek. Akkor, csak akkor éreztem a fáradságot és a hideget, amint leszálltam a szamárról... Egy ökör üdvözölt minket. Odamentem hozzá, hogy egy kis meleget érezzek, nekitámaszkodva a szénának... József ide, ahol most állok, ágyat készített számomra a szénából, amelyet megszárított számomra és számodra Fiam, a tűz lángjánál, amelyet abban a sarokban gyújtott... Mert jó ember volt, mint atya, szeretve angyali jegyesét... És kezemnél fogott engem, mint két testvér, akik eltévedtek a sötét éjszakában. Megettük kenyerünket és sajtunkat, és utána ô odament, hogy táplálja a tüzet. Levette köpenyét, hogy azzal takarja el a barlang bejáratát... Valójában függönyt húzott Isten dicsôsége elé, amely leszállt az égbôl, eléd, Jézusom... És én lefeküdtem a szénára, a két állat melegénél, beburkolózva köpenyembe és a gyapjútakaróba... Kedves jegyesem!... József olyan volt számomra, mint egy anya, egy angyal... ô volt az én erôsségem... akkor és mindig... Ott is, amikor egyedül voltam elsô anyaságom titka elôtt, abban az aggodalmas órában, amely mindig tele van egy asszony számára ismeretlen dolgokkal. Az én egyetlen anyaságom teljes titkához tartozott az is, hogy meglátom Isten Fiát, amint elhagyja a halandó testet...

És utána a csend és az álom, leszállt József, az Igaz szemére, hogy ne lássa azt, ami számomra Isten mindennapos csókja volt... És számomra, miután a test szükségleteinek eleget tettem, íme az égi tengerbôl jöttek az elragadtatás felmérhetetlen hullámai. Ezek ismét felemeltek engem mind magasabbra a ragyogó magasságokba, vittek fel, fel, magukkal, a fény óceánjában, az öröm, a béke, a szeretet óceánjában, míg végül elvegyültem Isten tengerében, Isten ölén...

Akkor a földrôl egy hang hallatszott:

-- Alszol, Mária? -- Ó, mily távolról jött!... A föld egy visszhangja, emléke! Oly gyenge, hogy a lélek nem rázkódik meg tôle. Nem tudom mit válaszoltam rá, miközben még magasabbra emelkedtem, emelkedtem ebben a tűztengerben, ebben a végtelen boldogságban,

Istennek ebben az elôzetes megismerésében... míg Ô, Ô... ó, de te születtél nekem, vagy én születtem meg azon az éjjelen a Háromság ragyogásából? Én vagyok aki téged adtalak, vagy te leheltél rám, hogy ajándékba adj engem? Nem tudom...

És utána leszálltál az angyalok kórusaiból, a csillagok közül, a légben, kedvesen, lassan, boldogan, nyugodtan, mint egy virág, amelyet egy sas a magasba vitt, és utána elengedett, s az száll lassan, a levegô szárnyán, még szebbé válva egy esôcsepptôl, egy szivárványtól, és leereszkedik az anyaföldre... Az én Diadémom: Te, az én szívemre...

Ott ültem, miután térdenállva imádtalak téged, szerettelek téged. Végül szerethettelek a test akadálya nélkül, és odavihettelek szeretettel ahhoz, aki mint én, méltó volt arra, hogy az elsôk között szerethessen téged. És itt, e között a két egyszerű oszlop között felajánlottalak téged az Atyának. És itt nyugodtál meg elôször József szívén... Utána bepólyáztalak, és együtt letettünk ide... Ringattalak addig, amíg József megszárította a szénát a tűznél, és melegen tartotta azt, majd mellére szorította, és utána ide tette. Utána imádtunk téged így, így feléd hajolva, mint most teszem, hogy igyuk lélegzetedet, és lássuk, hogy a szeretet mennyire meg tud semmisülni, hogy boldog könnyeket ontsunk, mint ahogy biztosan sírnak az égben az Isten látásának kimeríthetetlen örömében.

Mária, aki fel s alá járt emlékei felidézése közben, rámutatva a helyekre, a szeretettôl áthatva, ragyogó könnycseppel kék szemében, és örömteljes mosollyal ajkán, valóban ráhajolt Jézusára, aki egy nagy sziklán ült, miközben ô felidézte emlékeit, megcsókolva haját, könnyezve, imádva, mint akkor...

És utána a pásztorok... bejöttek ide, hogy imádják jóságos lelkükkel és a föld nagy sóhajtásával, amely velük együtt belépett, az emberség, a nyáj, a széna illatával... és kívül és mindenütt az angyalok, akik szeretettel imádtak téged ember által el nem ismételhetô énekeikkel és az ég szeretetével, az ég illatával, amely belépett velük együtt, amit ôk hoztak ragyogásukkal... A te születésed, áldott!

Mária letérdel Fia mellé és sír a megindulástól, fejét az ô térdére hajtva. Senki se mer beszélni egy ideig. A jelenlevôk többé-kevésbé megindulva körülnéznek, mintha pókhálók és a durva kövek között remélnék megtalálni a leírt jelenetet... Mária folytatja:

-- Íme, elmondtam nektek az én Fiam végtelenül egyszerű és végtelenül nagyszerű születését. Asszonyi szívemmel írtam le, nem mesteri bölcsességgel. Nincs más, mert ez volt a föld legnagyszerűbb dolga, amely a legközönségesebb külsôk alá rejtôzött.
-- De másnap? És utána? -- kérdezik sokan, közöttük a két Mária.
-- Másnap? Ó, nagyon egyszerű! Az anya voltam, aki tejet ad gyermekének, és aki megmossa és bepólyázza ôt, mint ahogy minden anya teszi. Megmelegítettem a patakból merített vizet a kint gyújtott tűzön, hogy a füsttôl ne sírjanak ezek az égszínkék szemek, és utána egy jobb állapotban lévô sarokban, egy öreg dézsában megfürdettem Gyermekemet, és friss pólyákba tettem. És a pataknál kimostam a pelenkákat, és kiterítettem a napra... És utána öröm örömöt ért, mellemre helyeztem Jézust, és szopott, mind élénkebb színűvé és boldogabbá válva... Az elsô napon, a melegebb órákban kiültem vele, hogy jól lássam. Itt benn épp csak hogy beszűrôdik a fény, nem jön be, és a lámpa és a tűz fénye különös látványt nyújtanak a dolgoknak. Kimentem, a napra... és néztem a Megtestesült Igét. Az Anya megismerte akkor Fiát, és Isten szolgálóleánya az Urát. Az asszony és az imádó voltam...
Utána Anna házában... a napok bölcsôd mellett, elsô lépéseid, elsô szavaid... De ez késôbb volt, a maga idejében... És semmi, semmi sem ért fel születésed órájával... Csak akkor találom meg ismét ezt a teljességet, amikor visszatérek Istenhez...
-- De hogyan indulhattál el az utolsó idôben? Mily oktalanság! Miért nem vártál? A rendelet gondoskodott egy meghosszabbított határidôrôl a rendkívüli esetek számára, mint a születések vagy betegségek. Alfeus azt mondta... -- jegyzi meg Mária, Alfeus felesége.
-- Várni? Ó, nem! Azon az estén, amikor József a hírt hozta, én és te, Fiam, repestünk az örömtôl. Ez volt a hívás... mert itt, egyedül itt kellett megszületned, amint a próféták megjövendölték. Ez a váratlan határozat az irgalmas égbôl jött, és megsemmisítette Józsefben gyanakvásának még az emlékét is. Erre vártam miattad és miatta, a zsidó világ és a jövendô világ miatt, egészen a világ végéig. Megjövendölték. És amint megmondták, úgy történt. Várni!
Várhat-e a jegyes nászálmára? Miért vártunk volna?
-- De... azért, mert mi minden történhetett volna... -- teszi még hozzá Mária, Alfeus felesége.

-- Semmitôl sem féltem. Istenben nyugodtam.
-- De tudtad, hogy minden így fog menni?
-- Senki se mondta nekem, és én egyáltalán nem is gondoltam rá, azért, hogy bátorítsam Józsefet és azt gondolja veletek együtt, hogy még nem jött el a szülés ideje. De én tudtam, ezt tudtam, hogy a Fény |nnepén fog megszületni a világ Világossága. (A Fény ünnepe Casleu hónap 25-én volt.)
-- Legalább te, anyám, miért nem kísérted el Máriát? És atyánk miért nem gondolt erre? Vele kellett volna jönnötök! Nem jöttünk mindnyájan? -- kérdezi szigorúan Júdás Tádé.
-- Apád elhatározta, hogy a Fény ünnepe után jön, és megmondta ezt testvérének. De József nem akart várni.
-- De legalább te... -- vág vissza ismét Tádé.
-- Ne korhold ôt, Júdás! Közös elhatározással helyesnek találtuk, hogy fátyollal takarjuk ennek a születésnek a titkát.
-- De József tudta, hogy ilyen jelekkel fog járni? Ha te nem tudtad, tudhatta ô?
-- Nem tudott semmit azon kívül, hogy Neki meg kellett születnie.
-- És akkor?
-- Akkor az isteni Bölcsesség irányított minket így, amint az megfelelô volt. Jézus születésének, az ô világban való jelenléténél nélkülöznie kellett mindent, ami felingerelhette volna a sátánt... És láthatjátok, hogy Betlehem jelenlegi gyűlölete a Messiás iránt egyik következménye Krisztus elsô megjelenésének. A sátáni gyűlölet felhasználta a kinyilatkoztatást a vérontásra, és azon keresztül a gyűlöletre. Megelégedett vagy Simon, Jónás fia, hogy nem beszélsz, és szinte még a lélegzeted is elállt?
-- Nagyon... annyira, hogy úgy tűnik nekem, mintha más világban lennénk, egy szentebb helyen, ha lehetséges, mint a Templom elfüggönyözött helye... Annyira, hogy... hogy most, miután láttalak téged ezen a helyen és az akkori fényben, félek, hogy igen... tisztelettel bántam veled, de csak mint egy nagy úrnôvel. Most... most nem merem többé azt mondani neked, mint elôbb: „Mária". Elôzôleg számomra Mesterem Édesanyja voltál. Most, most láttalak téged ezeknek az égi hullámoknak a taréján, Királynôként láttalak, és én, nyomorúságos, így teszek, rabszolgaként, aki vagyok -- és a földre

vetve magát, megcsókolja Mária lábát.
-- Simon, kelj fel! -- mondja neki Jézus. -- Jöjj ide, egészen a közelembe! -- Péter Jézus baljára megy, mert Mária van a jobbján. -- Mi vagyunk mi most? -- kérdi Jézus.
-- Mi? Hát Jézus, Mária és Simon vagyunk.
-- Rendben van. De hányan vagyunk?
-- Hárman, Mester.
-- Egy háromság tehát. Egy napon az égben, az Isteni Háromságban támadt fel a gondolat: ,,Most van itt az ideje annak, hogy az Ige a földre szálljon", és a szeretet egy szívveréseként az Ige a földre jött. Elvált azért az Atyától és a Szentlélektôl. Eljött, hogy a földön működjék. A Ketten, akik ott maradtak az égben, szemlélték az Ige működését, minden eddiginél jobban egyesülve maradva, Gondolatot és Szeretetet árasztva, a földön működô Ige megsegítésére. Eljön majd a nap, amikor az égbôl jön a rendelet: ,,Ideje, hogy te visszatérj, mert minden beteljesedett", és akkor az Ige visszatér az égbe, így... -- Jézus egy lépéssel hátra lép, otthagyva Máriát és Pétert ahol voltak, -- és a magas égbôl szemléli majd a két földön maradt működését. Ôk, szent indítás által minden eddiginél jobban egyesülnek a hatalom és a szeretet kiáradása által, és az Ige kívánságának megvalósítására eszközül szolgálnak. Ez pedig a világ megváltása Egyházának állandó tanítása által. És az Atya, a Fiú és a Szentlélek láncot készítenek sugaraikból, amellyel mind jobban összekötik a két földön maradottat: Anyámat, a szeretetet, és téged, a hatalmat. Jól kell azért bánnod Máriával, mint királynôvel, igen, de nem rabszolgaként. Nem gondolod?
-- Mindent úgy akarok, amint te kívánod. Meg vagyok semmisülve! Én, a hatalom? Ó, ha akkor a hatalomnak kell lennem, akkor ôrá kell támaszkodnom, igen! Ó, Uramnak Anyja, ne hagyj el engem soha, soha, soha...
-- Ne félj! Mindig kezednél fogva tartalak téged, amint Gyermekemmel tettem mindaddig, míg képes nem volt arra, hogy magától járjon.
-- És utána?
-- És utána támogatlak imámmal. Fel, Simon! Sose kételkedj Isten hatalmában! Én sem kételkedtem, sem József. Neked sem szabad kételkedned! Isten segít lépésrôl lépésre, ha alázatosak és hűségesek maradunk... Most jöjjetek ki a patak mellé, a jó fa árnyékába, amely,

ha nyár lenne, almáit is adná nektek árnyékán kívül. Jöjjetek! Együnk, mielôtt továbbmennénk...
-- Hová megyünk, Fiam?
-- Jalába. Közel van. És holnap elmegyünk Betszúrba.
Leülnek az almafa árnyékába. Mária az erôteljes fatörzsnek támaszkodik. Bertalan állandóan ôt nézi. Mária oly fiatalnak látszik, és még mindig lelkesíti a felidézett emlék égi hatása. Elfogadja Fiától a táplálékot, amit ô megáldott, és szeretetteljes szemmel rámosolyog. „Az ô árnyékában pihenek, és az ô tápláléka édes ínyemnek" -- idézi Bertalan.
Júdás Tádé válaszol neki:
-- Igaz, eleped a szeretettôl. De biztosan nem lehet elmondani rá, hogy az almafa alatt keltették fel. (Vö. Énekek Éneke 2,3-5; 8,5)
-- És miért nem, testvérem? Mit ismerünk mi a Király titkaiból? -- válaszol neki Jakab, Alfeus fia.
Jézus elmosolyodik:
-- Az új Évát a Gondolat a paradicsomi almafa alatt foganta meg, hogy nevetése és sírása menekülésre késztesse a kígyót, és elvegye a megmérgezett gyümölcs mérgét. Ô a megváltás gyümölcsének fájává lett. Jöjjetek, barátaim, és egyetek. Mert az ô édességével táplálkozni annyi, mint Isten mézét enni.
-- Mester! Teljesítsd régi vágyamat valamit illetôleg, amit tudni szeretnék. Az Énekek Éneke, amit idéztünk, elôre látta ôt? -- kérdi csendesen Bertalan, miközben Mária a gyermekkel foglalkozik és az asszonyokkal beszélget.
-- A kezdettôl fogva róla beszél a Könyv, és róla fognak beszélni a jövendô könyvek egészen addig, amíg az emberi beszéd el nem némul Isten Városának örökös hozsannázásában. -- És Jézus az asszonyokhoz fordul.
-- Mennyire érezhetô, hogy Dávidtól származik! Mily bölcsesség, mily költészet! -- mondja a zelóta, társaihoz beszélve.
-- Íme -- szól közbe a kerióti, aki még az elôzô napok eseményeinek hatása alatt van, és keveset beszél, de ismét igyekszik visszanyerni elôzô szabadságát -- íme, szeretném tudni, miért volt szükség a Megtestesülésre. Csak Isten tud úgy beszélni, hogy legyôzze a sátánt. Csak Istennek van hatalma a megváltásra. Ezt nem vonom kétségbe. De nekem úgy tűnik, hogy az Ige elkerülhette volna azt a megaláztatást,

hogy úgy született, mint minden ember, alávetve a kisdedkor nyomorúságainak és a többinek. Nem jelenhetett volna meg emberi alakban, mint felnôtt, felnôttnek látszva? Ô, ha igazán akart volna egy anyát, kiválaszthatta volna ôt, de fogadott anyaként, mint atyjával tette!

-- Kérdezd meg ôt! -- mondja Tamás.

-- Én nem. Nyugtalanná tettem ôt, és még nem érzem, hogy megbocsátott. Kérdezzétek meg ti helyettem!

-- De bocsáss meg! Mi elfogadunk mindent minden ilyen felvilágosítás nélkül. Nekünk kellene feltennünk kérdéseket? Ez nem igazságos! -- vág vissza Jakab, Zebedeus fia.

-- Mi nem igazságos? -- kérdezi Jézus.

Hallgatnak, de utána a zelóta beszél mindnyájuk helyett, és megismétli a kerióti Júdás kérdését és a többiek válaszát.

-- Én nem haragszom. Ez elsô válaszom. Megteszem a megjegyzéseket, amelyeket meg kell tennem, szenvedek és megbocsátok. Ha valaki még fél, az saját zavarának gyümölcse. Ami pedig az én valóságos megtestesülésemet illeti, azt mondom: „Helyes, hogy így történt." A jövôben nagyon sokan tévedésbe esnek megtestesülésemet illetôleg. Éppen olyan téves módon mutatják be emberségemet, mint ahogy Júdás szerette volna, hogy felvegyem. Látszólag ember, testtel, de valójában megfoghatatlan, mint a fénysugár. Eszerint lenne is testem, meg nem is lenne. És Mária anyám is lenne, meg nem is. Valójában nekem van testem, és Mária valóban a Megtestesült Ige Anyja. Ha a születés órája csak elragadtatás volt számára, az azért volt, mert ô az új Éva, a bűn terhe nélkül, és a büntetés öröklése nélkül. De nem volt lealacsonyító számomra az, hogy benne nyugodtam. Talán lealacsonyító volt a manna számára, hogy a tabernákulumba zárták? Nem, sôt megtiszteltetés volt azon a helyen lennie. Mások azt mondják majd, hogy mivel nem volt valóságos testem, nem szenvedtem és nem haltam meg földi tartózkodásom alatt. Igen, nem képesek tagadni, hogy itt voltam, de tagadni fogják valóságos megtestesülésemet vagy valóságos istenségemet. Nem. Én valóban Egy vagyok mindörökké Atyámmal, és testemmel is egyesülve vagyok Istennel, mert valóban lehetséges, hogy a Szeretet elérje az elérhetetlent Tökéletességében, testet öltve azért, hogy üdvözítse a testet. Egész életem válaszol ezekre a tévedésekre. Véremet adtam

születésemtôl halálomig, és magamévá tettem mindent, ami közös az emberek számára, a bűnt kivéve. Igen, tôle születtem. És a ti javatokra. Ti nem tudjátok, mennyire mérsékli magát az Igazságosság attól kezdve, hogy az Asszony együttműködik vele. Kielégít ez a válasz téged, Júdás?

-- Igen, Mester.

-- Akkor most te is elégíts ki engem.

A kerióti lehajtja fejét, megzavarodva, és talán valóban megérintette ôt ez a nagy jóság.

Hosszasan pihennek az almafa frissítô árnyékában. Egyesek alszanak, mások bóbiskolnak. Mária azonban feláll, és visszatér a barlangba, és Jézus követi ôt...

(3-460)

==========

Mária a megbocsátásról

Jézus az apostolokkal, Máriával és a vele lévô asszonyokkal, valamint a tizenkét éves Marciammal Hebron felé megy, hogy felkeresse a volt betlehemi pásztorokat, akiket Mária nagyon szívesen látna viszont. Marciamot is érdeklik ezek a pásztorok, akik látták a kisded Jézust. Ezernyi kérdést tesz fel Máriának, aki türelmesen és jóságosan magyaráz neki.

-- De miért büntették meg ôket? Csak jót tettek! (Az ártatlanok megölése után ugyanis a betlehemiek elűzték ezeket a pásztorokat a környékrôl, mert ôk terjesztették elôször a Messiás megszületésének hírét, és ezért ôket is okolták kisdedeik elvesztéséért.)

-- Mert az emberek sokszor tévednek, és az ártatlanokat okolják azért a rosszért, amelyet valójában másvalaki követett el. De mivel ôk jók voltak és meg tudtak bocsátani nekik, Jézus nagyon szereti ôket. Mindig képeseknek kell lennünk a megbocsátásra.

-- De mindazok a kisgyerekek, akiket megöltek, hogyan bocsátottak meg Heródesnek?

-- Azok kis vértanúk, Marciam, és a vértanúk szentek. Ôk nemcsak

megbocsátanak a gyilkosaiknak, hanem szeretik ôket, mert azok megnyitják számukra a mennyországot.
-- Ôk már a mennyben vannak?
-- Nem, még nem. A limbusban vannak, a pátriárkák és az igazak örömére.
-- Miért?
-- Mert amikor megérkeztek vértôl pirosló lelkükkel, ezt mondták: „Íme, mi Krisztusnak, a Megváltónak hírnökei vagyunk. Örvendezzetek, ti, kik várakoztok, mert már a földön van." És mindnyájan szeretik ôket, mert ezt a jó hírt vitték nekik.
-- Apám azt mondta nekem, hogy Jézus beszéde is a jó hír. Akkor, amikor apám a limbusba megy, és én is oda megyek, minket is szeretnek majd?
-- Te nem mégy a limbusba, kicsikém.
-- Miért?
-- Mert addigra Jézus már visszatért az égbe és megnyitotta azt, és minden jó azonnal az égbe megy, amikor meghal.
-- Én jó leszek, ígérem! És Simon, Jónás fia? Ô is, ugye? Mert nem akarok másodszor is árvává válni.
-- Ô is, ebben biztos lehetsz. De az égben nincsenek árvák. Ott bírjuk Istent. És Isten mindenünk. De még itt se vagyunk árvák. Mert az Atya mindig velünk van.
-- De Jézus, abban a szép imában, amelyet te mondasz reggel és a Mamám este, amire megtanítottatok engem, ezt mondjuk: „Miatyánk, ki vagy a mennyekben"! Mi még nem vagyunk a mennyben. Hogyan vagyunk akkor vele?
-- Mert Isten mindenütt jelen van, fiam. Ô ôrködik a kisded fölött, aki megszületik és az öreg fölött, aki meghal. Isten szeme van azon a kisdeden, aki ebben a pillanatban születik a világ legtávolabbi részén, és rajta lesz egészen haláláig.
-- Akkor is, ha gonosz, mint Doras?
-- Akkor is.
-- De Isten, aki jó, szeretheti Dorast, aki annyira gonosz, és aki miatt öregapám sír?
-- Méltatlankodva és fájdalommal néz rá. De ha megbánja bűnét, azt mondja neki is, amit a példabeszédben az apa mondott bűnbánó fiának.

Neked imádkoznod kellene, hogy ô megbánja bűnét, és...
-- Ó, nem, Anyám! Én azért imádkozom majd, hogy meghaljon!!! -- mondja felhevülten a gyermek. Ez a kijelentése nemigen... angyali, de annyira felhevült és oly ôszinte, hogy a többiek kénytelenek nevetni.
Mária azonban megfeddi a Tanítónô kedves nyugalmával:
-- Nem, kedvesem. Nem szabad ezt tenni egy bűnössel. Isten nem hallgatna meg téged, és rád is szigorúan nézne. Nekünk jót kell kívánnunk felebarátainknak, még a nagyon gonoszaknak is, a legnagyobb jót. Az élet jó, mert módot ad az embernek arra, hogy Isten elôtt érdemeket szerezzen.
-- De ha valaki gonosz, a bűnöket szaporítja csak!
-- Imádkozzál, hogy megjavuljon!
A fiú elgondolkozik... de nem nagyon fogja fel ezt a fenséges leckét, és kijelenti:
-- Doras akkor sem lesz jó, ha imádkozom érte. Nagyon gonosz. Mégha Betlehem összes vértanú gyermekei imádkoznának érte, akkor sem javulna meg. Nem tudod, hogy... nem tudod, hogy... hogy egy napon vasvesszôvel megverte öregapámat, mert ülve találta munka idején? Nem tudott a lábára állni, mert rosszul érezte magát, és ô... verte ôt, úgy, hogy halottnak látszott, amikor otthagyta, és utána még az arcába rúgott... Én láttam, mert egy sövény mögé rejtôztem... Azért mentem oda, mert senki sem hozott nekem kenyeret már két napja, és éhes voltam... El kellett futnom, hogy ne halljon meg engem, mert sírtam, amikor így láttam apámat, véres szakállal, a földön, mint egy halottat... Sírva mentem, hogy kenyeret kolduljak... de az a kenyér mindig... véres ízű volt, és atyám és az én könnyeimet éreztem rajta, és mindazokét, akiket meggyötörtek, és akik nem tudják szeretni azt, aki gyötri ôket. Én, Dorast, szeretném jól megverni, hogy érezze, milyen az, amikor valakit megvernek. Szeretném kenyér nélkül hagyni, hogy megtudja, mi az éhség. Szeretném alaposan megdolgoztatni a napsütésben, a sárban, a felügyelô fenyegetései közepette, és anélkül, hogy enne, hogy tudja meg, milyen sorsban részesíti a szegényeket... Én nem vagyok képes jót akarni neki, mert... mert ô megöli az én szent atyámat, és ha nem találkoztam volna veletek, utána kié lettem volna? -- A gyermek remeg a fájdalomtól, felkiált és sír, remegve, feldúltan, kis öklével ütve a levegôt, mert a hajcsárt nem tudja megütni.

Az asszonyok megdöbbenve nézik és igyekeznek lecsillapítani. De ôt annyira hatalmába keríti a fájdalom, hogy nem hall senkit. Kiáltja:
-- Nem tudom, nem tudom szeretni ôt, nem tudok megbocsátani neki! Gyűlölöm, mindenért gyűlölöm, gyűlölöm, gyűlölöm!
Fájdalmas és félelmetes látvány ez a sokat szenvedett gyermekbôl kitörô érzelem. Jézus megjegyzi:
-- Ez Doras legnagyobb bűne: gyűlöletet kelteni egy ártatlanban...
De utána karjába veszi a fiút és beszél hozzá:
-- Hallgass ide, Marciam! Azt akarod, hogy egy napon mamáddal, apáddal, testvéreiddel és öregapáddal légy?
-- Iiigen...
-- Akkor nem szabad senkit sem gyűlölnöd! Az égbe nem léphet be az, aki gyűlöl. Nem tudsz most imádkozni Dorasért? Rendben van, akkor ne imádkozzál érte, de ne gyűlöld. Tudod mit kell tenned? Sose szabad visszagondolnod a múltra...
-- De apám, aki szenved, nem a múltban szenved...
-- Ez igaz. De ide figyelj, Marciam, próbálj csak így imádkozni: ,,Miatyánk, ki vagy a mennyekben, gondoskodj te arról, akit szeretek..." Meglátod, hogy az Atya a legjobb módon meghallgat téged. Ha te megölnéd Dorast, mit tennél? Elvesztenéd Isten szeretetét, az eget, az egyesülést atyáddal és anyáddal, és nem csökkentenéd öregapád szenvedését, akit szeretsz. Te túl kicsiny vagy ahhoz, hogy segíthess rajta. De Isten megteheti. Mondd neki: ,,Te tudod, mennyire szeretem öregapámat és mindazokat, akik szerencsétlenek. Gondoskodj te róluk, aki mindent megtehetsz!" Hogyan? Nem akarod hirdetni a Jó Hírt? De az szeretetrôl és megbocsátásról beszél! Engedd, engedd a jó Istent cselekedni, és meglátod, milyen jól rendez el ô mindent. Megteszed?
-- Igen, mert szeretlek téged!
Jézus megcsókolja a fiút és leteszi a földre.
Jézus kettesével elküldi apostolait a pásztorok felkeresésére. Amikor az elôre megbeszélt helyen összegyűlnek, jelentik, hogy megtalálták ôket. Ma este mindnyájan Betszúrban lesznek, ott találkozhatnak velük.

(3-472)
==========

A szomorúak vigasztalója

Már esteledik, mire Betszúrhoz érnek. Amint a pásztorok meglátják ôket, eléjük sietnek. De amikor Illés észreveszi, hogy Mária is ott van, csodálkozásában égnek emeli karját, és megáll, nem mer hinni a szemének.

-- Béke veled, Illés! Valóban én vagyok. Jeruzsálemben nem találkozhattunk, de most látjuk egymást! -- mondja Mária kedvesen.

-- Ó, Anya, Anya!... -- Illés nem tud mást mondani, de végül megtalálja a szavakat: -- Íme, most ülöm meg húsvétomat. Ugyanaz, és még jobb.

-- Igen, Illés. Jó vásárt csináltunk. Leölhetünk egy bárányt. Ó, legyetek vendégek szegényes asztalunkhoz!... -- kéri Lévi és József.

-- Ezen az estén fáradtak vagyunk. Holnap. Ide hallgassatok! Ismertek egy bizonyos Elízát, Ábrahámnak, Sámuel fiának feleségét?

-- Igen. Házában van Betszúrban. Ábrahám azonban meghalt, és a múlt évben meghaltak a fiai is. Az elsô néhány órás betegség után. Senki sem tudja, mibe halt bele. A másik lassan ment el, és semmi sem tudta megállítani betegségét. Mi adtunk neki friss kecsketejet, mert az orvosok azt mondták, az a jó betegnek. Sokat ivott belôle, minden pásztortól vett az anyja, mert felkeresett minden kecskét, hogy tejet kapjon, de semmit sem használt. Amikor ismét visszatértünk ide, a fiatalember már semmit sem tudott enni. Amikor pedig Ádar hónapjában ismét visszatértünk, már két hónapja halott volt.

-- Szegény barátnôm! Jó volt hozzám a Templomban... távoli rokonom volt... Jó volt... Férjhez ment Ábrahámhoz, akinek már gyermekkorában odaígérték, és emlékszem arra, amikor eljött, hogy felajánlja elsôszülöttjét az Úrnak. Hívott engem, és hosszasan elbeszélgettünk... És most egyedül van... Ó, oda kell sietnem, hogy megvigasztaljam! Ti maradjatok itt! Csak Illés jöjjön velem, de egyedül lépek be hozzá. A fájdalom megkívánja, hogy tiszteletben tartsák...

-- Még én se mehetek veled, Anyám?

-- Te mindig. De a többiek... Még te se, kicsikém. Fájdalmas lenne számodra. Jöjj, jöjj, Jézus!

-- Várjatok ránk a város terén. Keressetek hajlékot az éjszakára.

Isten veletek! -- rendelkezik Jézus a többieknek.
Illés, Jézus és az Anya megy csak a nagy házhoz, ami teljesen be van zárva, és csendes. A pásztor bezörget rajta botjával. Egy szolgálóleány kinéz a kis ablakon, és megkérdezi, ki az. Mária elôre lép, és bejelenti:
-- Mária, Joákim leánya és az ô Fia, Názáretbôl. Mondd meg úrnôdnek.
-- Hasztalan. Nem akar senkit sem látni. Meg fog halni a sírástól.
-- Próbáld meg!
-- Nem. Tudom, hogyan dob ki engem, ha megpróbálom másra terelni a figyelmét. Nem akar senkit, senkit sem akar látni, senkivel sem akar beszélni. Csak fia emlékével beszél.
-- Menj, asszony! Megparancsolom! Mondd neki: ,,Itt van a kis Mária Názáretbôl, aki a Templomban a te leányod volt." Meglátod, hogy látni akar engem.
Az asszony elmegy, a fejét csóválva. Mária megmagyarázza Fiának és a pásztornak:
-- Elíza sokkal idôsebb nálam. A Templomban várta be jegyesének visszatérését, aki Egyiptomba ment örökségi ügyét elintézni, azért az ô szokásos kornál tovább a Templomban maradt. Mintegy tíz évvel idôsebb nálam. A tanítónôk a kicsiket a legidôsebbeknek adták, hogy vigyázzanak rájuk... és ô volt az én társnôm. Jó volt, és... Íme az asszony...
Valóban, a kis szolgálóleány csodálkozva fut oda, és tágra nyitja az ajtót:
-- Jöjj be! Jöjj be! -mondja. És csendesen hozzáteszi: -- Áldott vagy te, aki elérted, hogy kilép abból a szobából.
Illés elbúcsúzik, és Mária belép a Fiával.
-- De ez a férfi, igazán... Irgalmas Isten! Olyan idôs, mint Lévi volt...
-- Engedd ôt belépni! A Fiam, és ô jobban megvigasztalja mint én.
Az asszony vállat von, és elôttük megy a hosszú elôszobán keresztül, a szép, de szomorú házban. Minden tiszta, de minden halottnak látszik...
Egy magas nô, aki azonban meghajolva jár sötét ruhájában, jön elôre a félhomályból.
-- Elíza! Kedves! Mária vagyok! -- mondja Mária, elébe futva és átölelve ôt.

-- Mária? Te... Azt hittem, te is meghaltál. Azt mondták nekem... mikor? Nem tudom többé... Egy űr tátong itt a fejemben... Azt mondták nekem, hogy meghaltál, sok anyával együtt a bölcsek jövetele után. De ki mondta nekem, hogy te voltál az Üdvözítô Anyja?
-- Talán a pásztorok...
-- Ó, a pásztorok! -- Az asszony aggodalmas sírásban tör ki. -- Ne mondd ki ezt a szót! Emlékeztet engem utolsó reményemre Lévi életéért.... Mégis... igen... egy pásztor beszélt nekem az Üdvözítôrôl, és én megöltem a fiamat azáltal, hogy oda vittem, ahol mondták, hogy a Messiás volt, a Jordán mellé. De senki sem volt ott... és fiam visszatért, épp idejében ahhoz, hogy meghaljon... A fáradalom, a hideg... én öltem meg ôt... De nem akartam gyilkosává lenni. Azt mondták nekem, hogy a Messiás, meggyógyította a betegeket... és azért tettem. Most a fiam vádol engem, hogy megöltem ôt...
-- Nem, Elíza! Te gondolod ezt. Ide figyelj! Én hiszem, hogy a fiad fogta meg a kezemet, és mondta: „Jöjj kedves anyámhoz! Vidd hozzá az Üdvözítôt! Nekem jobb dolgom van itt, mint a földön volt. Ô azonban egyedül érzi magát sírása közben, és nem tudja meghallani a szavakat, amelyeket én suttogok neki csókjaim közepette. Szegény mama olyan, mintha az ördög szállta volna meg, aki csüggedésbe akarja hajszolni ôt, mert azt akarja, hogy mi sose találkozzunk. Míg, ha ô beletörôdne, és hinné, hogy Isten mindent jó célból csinál, akkor örökre egyesülnénk, atyámmal és a testvéremmel. Jézus megteheti ezt." És én eljöttem... Ôvele... Nem akarod látni?...
Míg Mária beszélt, karjai között tartotta a szerencsétlent, csókolgatta ôsz haját, oly kedvesen, amire egyedül csak ô képes.
-- Ó, ha igaz lenne! De akkor miért nem Dániel ment elôbb hozzád, megmondani, hogy jöjj elôbb?... De ki mondta nekem, hogy már régen meghaltál? Nem emlékszem rá... nem emlékszem... Talán ezért vártam oly sokáig arra, hogy a Messiáshoz menjek. De azt mondták, hogy ô meghalt, te is, mindenki Betlehemben...
-- Ne törd a fejedet azon, ki mondta! Jöjj, nézd, itt van a Fiam! Jöjj hozzá! Tedd megelégedetté gyermekedet és Máriádat. Tudod, hogy szenvednek, mert látnak így szenvedni? -- és Jézus felé vezeti ôt, aki egy sötét sarokban várt, és csak most jön elôre egy lámpa alá, amelyet a szolgálóleány tett fel egy magas szekrényre.

A szegény anya felemeli a fejét... Jézus feléje nyújtja kezét, szeretetteljes hívásként. A szerencsétlen küszködik egy kissé, utána ô is a kezét nyújtja, és végül megnyugszik Jézus keblén, sóhajtozva:
-- Mondd nekem, mondd nekem, hogy nem vagyok hibás Lévi halálában! Mondd nekem, hogy ôk nem vesztek el örökre! Mondd nekem, hogy hamarosan
velük leszek!...
-- Igen, igen. Ide hallgass! Ôk most ujjonganak örömükben azért, mert te az én karomban vagy. Hamarosan elmegyek hozzájuk, és akkor mit mondjak nekik? Azt, hogy te nem nyugszol bele az Úr akaratába? Ezt kell mondanom? Izrael asszonya, Dávid asszonya, akik oly erôsek, oly bölcsek voltak, méltatlan utódjukat lássák benned? Nem. Te szenvedsz, de azért, mert egyedül szenvedsz. Csak szenvedésed van veled, és te vele. Nem tudod elviselni magadat. Nincsenek többé elôtted azok a reményteljes szavak, amelyek a halottakra vonatkoznak? ,,Kinyitom sírjaitokat, és kihozlak benneteket sírjaitokból, és elvezetlek benneteket Izrael földjére. Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, amikor kinyitom a sírjaitokat, és kihozlak benneteket sírjaitokból. Belétek oltom lelketeket, és életre keltek." (Ez 37,12-14) Izrael földje azok számára, akik igazak módjára az Úrban aludtak el, Isten Országa. Én megnyitom azt, és azoknak adom, akik várakoznak rá.
-- Dánielemnek is? Lévimnek is? Annyira irtózott a haláltól! Nem tudta elgondolni, hogy távol legyen a mamájától. Ezért meg akartam halni, hogy mellette legyek a sírban...
-- De ôk nincsenek ott élô részükkel. Ott csak a megholt dolgok vannak, amelyek nem képesek hallani téged. Ôk a várakozás helyén vannak...
-- Igazán van ilyen hely? Ó, ne ütközzél meg rajtam! Az én emlékezetem elment a sírás miatt. Fejem tele van a sírás zajával és fiaim hörgésével. Ilyen hörgéssel! Milyen hörgéssel!... Agyam megbomlott. Nincs benne semmi, csak ez a hörgés...
-- És én beléje helyeztem az élet szavait. Beléje elvetem az Életet, mert én vagyok az Élet ott, ahol a halál zakatol. Emlékezzél vissza a nagy Makkabeus Júdásra, aki áldozatot akart bemutatni a halottakért, helyesen gondolkozva, hogy azok fel fognak támadni, és megfelelô áldozatokkal meg kell gyorsítani számukra a béke elérését. Ha Makkabeus

Júdás nem lett volna biztos a feltámadásról, imádkozott volna talán a halottakért? Ô azonban, amint meg van írva, arra gondolt, hogy nagy jutalomban részesülnek azok, akik jámborul haltak meg, mint ahogy bizonyára a te fiaid tették... Látod, hogy igazat adsz nekem? Akkor hát ne csüggedj el, hanem szentül imádkozzál halottaidért, hogy megsemmisüljenek bűneik, mielôtt én elmegyek hozzájuk. Akkor egy pillanatnyi várakozás nélkül az égbe jönnek velem. Mert én vagyok az Út, az Igazság és az Élet, és vezetek, és az Igazat mondom, és Életet adok annak, aki hisz az én Igazságomban és követ engem. Mondd nekem, fiaid hittek a Messiás eljövetelében?

-- Biztosan, Uram. Tôlem tanulták meg, hogy higgyenek benne.

-- És Lévi hitte, hogy meggyógyulhat az én akaratom által?

-- Igen, Uram. Reméltünk tebenned, de... nem segített... és ô meghalt, lehangoltan, miután annyira remélt... -- Az asszony ismét sírni kezd, nyugodtabban, de még lehangoltabban, jóllehet nem oly erôteljesen, mint az elôbb.

-- Ne mondd, hogy nem segített. Aki hisz bennem, mégha meghal is, örökké élni fog... Leszáll az est, asszony. Én csatlakozom apostolaimhoz. Itthagyom neked Anyámat...

-- Ó, maradj itt te is... Attól félek, hogy ha te elmész, ismét hatalmába kerít engem az a gyötrelem... Éppenhogy elkezdôdött lecsillapodni a vihar a te szavaid hallatára...

-- Ne félj! Mária veled van. Holnap újból eljövök. Valamit mondanom kell a pásztoroknak. Megmondhatom nekik, hogy a házad közelébe jöhetnek?

-- Ó, igen. Ide jöttek a múlt évben is, a fiamért... A ház mögött van egy kert, és a végén egy nagy udvar. Oda mehetnek, amint akkor tették, hogy együtt tartsák a nyájat...

-- Rendben van. Eljövök. Légy jó! Emlékezz vissza arra, hogy rád bízták Máriát a Templomban. Én pedig téged bízlak órá ezen az éjjelen.

-- Igen, légy nyugodt. Gondoskodom róla... Gondolnom kell a vacsorájára, nyugvóhelyére... Mily régóta nem gondoltam ezekre a dolgokra! Mária, akarsz az én szobámban aludni, mint Lévi tette betegsége alatt? Én fiam ágyában, te az enyémben. És úgy fog tűnni nekem, hogy ismét hallom az ô könnyed lélegzését... Mindig a kezemet fogta...

-- Igen, Elíza. És elôbb elbeszélgethetünk sok mindenrôl.
-- Nem. Fáradt vagy. Aludnod kell!
-- Neked is...
-- Ó, én! Nem alszom már hónapok óta... Sírok... sírok... Nem tudok mást tenni...
-- Ehelyett ma este imádkozunk, utána lefekszünk és te aludni fogsz... Mi ketten is kéz a kézben fogunk aludni. Menj csak, Fiam, és imádkozz értünk!...
-- Megáldalak titeket. Béke veletek és ezzel a házzal!
És Jézus elmegy a szolgálóleánnyal, aki elképedve csak azt tudja ismételgetni:
-- Milyen csoda, Uram! Milyen csoda! Oly sok hónap után beszélt, gondolkodott... Nagy dolog!... Azt mondták, hogy ôrültként fog meghalni... És ez fáj nekem, mert jó asszony.
-- Igen, jó, és azért Isten segíti ôt, Isten veled, asszony! Béke veled is!
Jézus elmegy a sötétedô úton.

(3-476)

Elíza megváltozásának híre gyorsan elterjed a városban. Az emberek látni szeretnék ôt. Jézus azonban visszatartja ôket azzal, hogy ez ártana további gyógyulásának. Majd nemsokára megláthatják. A pásztorokat is figyelmezteti, hogy csendben foglalják el a rendelkezésükre bocsátott hátsó udvart.
A szolgálóleány ismételt hajlongások közepette bocsátja be Jézust.
-- Hol van az úrnôd?
-- Anyáddal..., és képzeld el, lement a kertbe! Nagy dolog! Nagy dolog! És tegnap este lejött az ebédlôbe... Sírt, de meg van változva. Szerettem volna, ha táplálékot is vesz magához a szokásos tejen kívül, de nem volt vele sikerem!
-- Majd eljön ennek is az ideje. Ne erôltesd! Légy türelmes úrnôd iránti szereteteddel is.
-- Igen, Üdvözítô. Mindent úgy teszek, amint mondod.
Elkíséri Jézust a nagy kertben, amely tele van gyümölcsfákkal és virágokkal. De ha a fák gondoskodtak is magukról, kihajtottak leveleik,

virágoztak, és növekszenek rajtuk a gyümölcsök, a szegény virágok, amelyeket már több mint egy éve nem gondoztak, elbokrosodtak és az erôsebb virágok elfojtották a gyengébbeket. A virágágyak, ösvények mind be vannak nôve. Csak a kert végében van egy kis rend, ahol a szolgálóleány zöldségeket ültetett a saját használatára.

Mária Elízával egy nagyon összekuszált növésű lugas alatt van. Jézus megáll, és nézi fiatal Anyját, aki finom művészettel irányítja Elíza gondolatait, amelyek már ugyancsak különböznek a tegnapi lehangolt gondolatoktól.

A szolgálóleány odamegy az úrnôhöz, és azt mondja neki:

-- Megjött az Üdvözítô.

Az asszonyok megfordulnak és feléje mennek, egyikük kedves mosolyával, a másik fáradt és réveteg tekintetével.

-- Béke veletek! Szép ez a kert...

-- Szép volt... -- mondja Elíza.

-- A föld termékeny. Nézd, milyen sok szép gyümölcs érik! És mennyi virág van ezen a rózsabokron! És ott? Liliomok?

-- Igen, egy víztartály körül, ahol sokat játszottak gyermekeim. De akkor rendezett volt... Most minden tönkrement itt. Többé nem látszik gyermekeim kertjének.

-- Néhány nap alatt olyanná válik, mint volt. Én majd segítek neked. Igaz, Jézus? Itthagysz engem néhány napig Elízával? Oly sok tennivalónk van...

-- Mindazt, amit te akarsz, én is akarom.

-- Köszönöm -- mondja halkan Elíza, Jézusra tekintve.

Jézus megsimogatja ôsz fejét, aztán elbúcsúzik tôle, hogy a pásztorokhoz menjen. Az asszonyok a kertben maradnak, de kissé késôbb, amikor Elíza meghallja Jézus hangját, aki a pásztorokat üdvözli, mintha ellenállhatatlan erô vonzaná, lassan odamegy a nagyon magas sövényhez, amelynek másik oldalán van az udvar. Jézus a három pásztorhoz beszél. Közel áll a sövényhez, elôtte az apostolok és Betszúr néhány lakosa, akik követték ôket. A két Mária, a gyermekkel együtt egy sarokban ül.

Jézus azt mondja:

-- Szerzôdés köt titeket, vagy bármely idôben szabaddá tehetitek magatokat munkátoktól?

-- Íme, igazán szabad szolgák vagyunk. De nem lenne szép azonnal

otthagyni a nyájat, amikor annyira rászorul gondozásunkra, és amikor nehéz pásztorokat találni.
-- Nem szép. De nem kell azonnal elhagynotok. Idejében szólok majd nektek, hogy igazságos módon gondoskodhassatok a nyájról. Azt akarom, hogy szabadok legyetek, és így csatlakozhassatok tanítványaimhoz és segíthessetek engem...
-- Ó, Mester! -- A három elragadtatásba esik az örömtôl. -- De képesek leszünk erre? -- kérdik utána.
-- Nem kételkedem benne. Akkor rendben van. Amint megtehetitek, csatlakozzatok Izsákhoz!
-- Igen, Mester.
-- Menjetek most a többiek közé! Szólok néhány szót az emberekhez.
Miután a pásztorok odébb mennek, a tömeg felé fordul.
-- Béke veletek! Tegnap hallottam beszélni két nagyon szerencsétlent. Az egyik életének hajnalán van, a másik estelén. Két lélek, akik sírtak lehangoltságukban. Szívemben együtt sírtam velük, látva, mennyi fájdalom van a földön, amit csak Isten tud megszüntetni. Isten! Isten helyes ismerte, az ô nagy, végtelen jóságában, állandó jelenlétében, ígéreteiben. Láttam, miként gyötörheti az egyik ember a másikat, és miként sodorhatja bele a halál a lehangoltságba, amelynek fájdalmát a sátán igyekszik növelni, hogy tönkretegye. Akkor azt mondtam magamban: „Isten gyermekeinek nem szabad szenvedniük ezektôl a gyötrelmektôl. Ismertessük meg Istent azzal, aki nem ismeri, újítsuk fel ismeretét abban, aki elfelejtette a fájdalom viharában." De azt is látom, hogy egyedül nem vagyok elég arra, hogy kielégítsem testvéreim végtelen szükségleteit. És elhatároztam, hogy meghívok sokakat, mind nagyobb számban, hogy mindazok, akik rászorulnak Isten ismeretének vigaszára, részesülhessenek benne.
Ez a tizenkettô az elsô csoport. Mintegy másaimként képesek arra, hogy hozzám vezessék mindazokat, akik meggörnyednek a fájdalom túl nagy
súlya alatt, és így vigaszban részesüljenek. Igazán mondom nektek: Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik fáradtak vagytok, megosztom fájdalmatokat, és békét adok nektek. Jöjjetek apostolaimon keresztül, tanítványaimon és nôtanítványaimon keresztül, akiknek száma mindennap új önkéntesekkel gyarapodik. Vigaszt találtok fájdalmaitokban, társakat

egyedüllétetekben, testvéri szeretetet, amely elfeledteti veletek a világ gyűlöletét. Mindenekfelett megtaláljátok a legnagyobb vigasztalót, a legtökéletesebb társat, Isten szeretetét. Többé semmiben sem fogtok kételkedni. Többé nem mondjátok: „Számomra mindennek vége lett!", hanem azt mondjátok: „Számomra minden megkezdôdött a természetfeletti világban, amelyben nincs távolság, nincs egymástól elszakadás", amelyben az árva gyermekek ismét egyesülnek szüleikkel Ábrahám kebelében, és az atyák, az anyák, a jegyesek és az özvegyek zjra megtalálják elveszett gyermekeiket és elveszett társukat.

Júdeának ezen a földjén, még közel Noémi Betleheméhez, emlékeztetlek titeket arra, hogy a szeretet enyhíti a fájdalmat és visszaadja az örömöt.

Nézzétek, ti, akik sírtok, Noémi lehangoltságát, miután háza férfi nélkül maradt. (Ld. Rut 1,7-16) Halljátok szavait, amint csüggedten búcsúzik Orpától és Ruttól: „Menjetek és mindegyitek térjen vissza anyja házába! Legyen hozzátok jóságos az Úr, mint az elhunytakhoz és hozzám volt..." Halljátok az ô kitartó sürgetését. Nem remélt többé semmit az élettôl ô, aki egykor a szép Noémi volt, és aki most a tragikus Noémi, akit összetört a fájdalom, aki csak azért akart visszatérni, hogy meghaljon azon a helyen, ahol boldog volt ifjúkorában, férje szeretetét és gyermekei csókját élvezve. Azt mondta: „Menjetek, menjetek! Hasztalan lenne velem jönnötök... Én már olyan vagyok, mint egy halott...

Az én életem többé nem itt van, hanem ott, a másik életben, ahol ôk vannak.

Ne áldozzátok fel többé ifjúságtokat olyasvalaki mellett, aki meghal!

Számomra minden közömbös. Isten mindent elvett tôlem... Nyomorult vagyok, és titeket is azzá tennélek... és ez szívemre nehezedne. És az Úr számon kérné tôlem, hogy magam mellett tartalak titeket, akik éltek, mellettem, a holt mellett, ami önzés lenne. Menjetek vissza anyátokhoz!"

Rut azonban vele maradt, hogy támasza legyen a bánkódó öregnek. Rut felfogta, hogy vannak saját fájdalmánál nagyobb fájdalmak is, és hogy az övé, a fiatal özvegyé kisebb, mint az árva gyermek fájdalma, aki rákényszerült arra, hogy koldulásból éljen anélkül, hogy valaki is megsimogatná, jó tanácsot adna neki. És még sokkal nagyobb azé az

anyáé, aki elvesztette fiait. Vagy annak a fájdalma, aki különbözô okok folytán odáig jut, hogy meggyűlöli az egész emberi nemet, és minden emberben ellenségét látja, akitôl meg kell védenie magát. És vannak még ennél is nagyobb fájdalmak, amelyek nemcsak a testet, vért és értelmet gyötrik, hanem a lelket az öngyilkosság küszöbéig hajszolják. Hány anya él gyermekei nélkül és gyermek anyja nélkül a világon! Hány özvegynek nincs gyermeke, és él egyedül öregkorában! Hány van megfosztva szeretteitôl, és szerencsétlen, mert kielégítetlen a szeretet utáni vágya, és küzd így a gyűlölettel, adva, adva, adva a szeretetet a boldogtalan emberiségnek, amely mindinkább szenved, mert mindinkább gyűlöl!

A fájdalom kereszt, de szárny is. A gyász megfoszt, de azért, hogy ismét felruházzon. Emelkedjetek fel ti, akik sírtok! Nyissátok ki szemeteket, jöjjetek ki szobáitokból, a sötétbôl, az önzésbôl! Nézzétek!... A világ kopár síkság, ahol sírnak és meghalnak. És a világ segítségért kiált az árvák, a betegek, az egyedüllévôk, a kételkedôk szája által, azok szája által, akiket árulás vagy kegyetlenkedés a harag rabjaivá tett. Menjetek azokhoz, akik segítségért kiáltanak. Feledkezzetek meg magatokról azok között, akikrôl elfeledkeztek! Gyógyítsatok a betegek között! Reméljetek a csüggedôk között! A világ nyitva áll a jóakaratúak elôtt, akik a felebarátban szolgálni akarják Istent, és el akarják nyerni az eget: az Istennel való egyesülést és az újra egyesülést azokkal, akik sírnak. Itt a csatatér, ott a gyôzelem. Jöjjetek! Kövessétek Rutot mindazok mellett, akik szenvednek. Mondjátok ti is: ,,Veletek leszek mindhalálig". És ha nektek is azt válaszolják ezek a szerencsétlenek, akik gyógyíthatatlanoknak tartják magukat: ,,Ne hívjatok többé Noéminek, hanem hívjatok Máriának, mert Isten eltöltött engem keserűséggel", tartsatok ki. Igazán mondom nektek, hogy egy napon kitartástok elnyeri jutalmát, mert ezek a szerencsétlenek felkiáltanak: ,,Legyen áldott az Úr, aki elvette keserűségemet, lehangoltságomat, egyedüllétemet egy teremtménye által, aki értett ahhoz, hogy jól gyümölcsöztesse saját fájdalmát. Isten áldja meg ôt örökké, mert ô megmentett engem."

Fontoljátok meg, hogy Rut jócselekedete Noémivel adta a világnak a Messiást, mert Dávid Izai fia volt, Izai pedig Obedé, amint Obed Boázé, Boáz Salamoné, Salamon Nachsoné, Nachson Aminadabé, Aminadab

Aramé,
Aram Hezromé, Hezrom Perecé, aki Betlehem mezôit birtokba vette, elôkészítve az Úr ôseit. Minden jócselekedetbôl valami nagy dolog származik. Nagyobb, mint gondolnátok. Ha valaki erôt vesz önzésén, a szeretetnek oly nagy hullámát keltheti, amely képes felszökni, s hullámainak taraján magával vinni azt, aki keltette, egészen addig, amíg elviszi az oltár lábáig, Isten szívéig.
Isten adja nektek békéjét!
Jézus nem megy vissza a kertbe a sövényen levô nyitott ajtón keresztül, hanem ôrködik, hogy senki se jöjjön a sövény közelébe, amelynek másik oldalán valaki hosszasan sír. Csak amikor mindazok, akik Betszúrból jöttek, elmentek, távozik el onnan övéihez anélkül, hogy megzavarná ezt az üdvös sírást.

(3-483)
==========
==========
Júdás anyjánál

Mária egy ideig még Betszúrban marad, hogy segítse régi barátnôjét, Elízát a teljes felgyógyulásban. Vele marad a zelóta Simon. Amikor Júdás ezt kifogásolja, Jézus megokolja:
-- Júdás, nem engedhettem meg, hogy Anyám egyedül maradjon egy szegény asszonnyal, aki még beteg. És helyes volt, hogy otthagyjam ôt. Anyám befejezi azt, amit én megkezdtem. De nem hagyhattam ott unokatestvéreimmel, sem Andrással, Jakabbal vagy Jánossal, és még veled sem. Ha nem érted meg okaimat, nem tudom, mit mondjak...
-- Mert Anyád fiatal, szép, és az emberek...
-- Nem! Az emberek gondolatai, ajka, keze és fôleg szíve mindig szennyes, a becstelen ember mindenkire kivetíti saját érzelmeit, de ezzel a szennyel én nem törôdöm. Amikor megszárad, lehull. Azért választottam Simont, mert öreg és nem emlékezteti nagyon az elcsüggedt asszonyt elhunyt fiaira. Ti, fiatalok, felidéztétek volna emléküket... Simon tud ôrködni, nem hallatja szavát, nem kíván soha semmit, tud részvéttel lenni, tud vigyázni saját magára. Választhattam volna

Pétert. Ki jobb Anyám mellett? De még nagyon lobbanékony. Látod, arcába mondhatom ezt, és ô nem sértôdik meg. Péter ôszinte, és szereti az ôszinteséget akkor is, ha káros számára. Választhattam volna Natánaelt. De ô sose volt Júdeában. Simon azonban jól ismeri, és ez nagyon értékes lesz számára ahhoz, hogy elvezesse Anyámat Keriótba. Tudja azt is, hol van a te vidéki házad, és a városban levô is, és nem fog...
-- De... Mester!... Anyád valóban eljön az enyémhez?
-- Amint megígérte. Amikor megígér valamit, azt megteszi... Ziv hónapjának második felében mindnyájan anyádnál leszünk. Mi, azaz Anyám
is Simonnal. Jelenleg ô hirdeti az evangéliumot Betszúrnak, amint Johanna teszi ezt Jeruzsálemben, Lázár Mártával és az öreg Izraellel Betániában, Sára Juttában és amint Keriótban bizonyára a te Anyád beszél a Messiásról. Nem mondhatod, hogy Júdeát elhanyagolom. Sôt, a legkedvesebb hangokat küldöm hozzá, az asszonyokét. Az asszonyok beszédjükben mindig egyesítik az asszonyi művészetet, mesteri módon kifejezve a lelkeknek, amit akarnak.

(3-490)

Jézus beszél a kerióti zsinagógában, utána Júdás anyjának házába mennek.
Marciam veszi észre elôször Mária közeledtét:
-- Íme, az Anya, az Anya Simonnal! -- mondja, amikor látja, hogy Mária és Simon felfelé jönnek a teraszra. Mindnyájan felállnak és eléjük mennek. Mária elôször Jézust üdvözli, utána pedig Júdás anyját, aki mélyen meghajol, de Mária felegyenesíti, és úgy megöleli, mintha rég nem látott barátnôjével találkozna.
Visszamennek a teraszon levô szobába, és Júdás anyja ételeket hozat szolgáival az újonnan jöttek számára.
-- Íme, Fiam, Elíza üdvözlete -- mondja Mária, és egy kis tekercset ad át Jézusnak, aki kibontja és elolvassa. Utána megjegyzi:
-- Tudtam. Biztos voltam benne. Köszönöm, Anyám! A magam részérôl és Elíza részérôl is. Te valóban a betegek gyógyítója vagy!
-- Én? Te, Fiam. Nem én.
-- Te. Te vagy az én legnagyobb segítôtársam. -- Utána az

apostolokhoz és a nôtanítványokhoz fordul, és azt mondja:
-- Elíza írja: „Jöjj vissza, Békém! Nemcsak szeretni akarlak téged, hanem szolgálni is". Így megszüntettük egy teremtmény aggodalmát, lehangoltságát, és egy nôtanítványt nyertünk benne. Igen, visszatérünk...
-- Meg akarja ismerni a nôtanítványokat is. Lassan halad elôre, de megállás nélkül. Szegény kedves! Néha még vannak félelmetes pillanatai. Nemde, Simon? Egy nap meg akarta próbálni, hogy kijöjjön a házból velem, de meglátta Dánieljének egy barátját... és nagy fáradozásunkba került, hogy lecsillapítsuk a sírását. De Simon oly ügyes! Azt ajánlotta nekem, hogy ha Elíza jelét adja annak, hogy visszatérjen a világba, hívjuk meg Johannát, mert Betszúr nagyon tele van számára emlékekkel. És ô elment, hogy meghívja. Visszatért az ünnepek után Beterbe pompás júdeai rózsái közé. Simon azt mondta, álomszerűnek tűnt neki, amikor a rózsákkal borított dombok között ment. Azt hitte, a mennyországban van. És Johanna azonnal eljött. Ô meg tud érteni egy anyát, aki fiait siratja, és együtt tud érezni vele! Elíza nagyon kedveli ôt, és én eljöttem. Johanna rá akarja bírni, hogy menjen el Betszúrból az ô kastélyába. És sikerülni fog neki, mert kedves, mint egy galamb, és erôs, mint a gránit, amikor akar valamit.
-- Visszafelé elmegyünk Betszúrba, és utána elválunk. Ti, nôtanítványok Elizával és Johannával maradtok egy ideig.
Mi Júdeában maradunk, és Pünkösdkor Jeruzsálemben találkozunk.

* * *

Júdás anyját is Máriának hívják. Együtt van Jézus Anyjával a vidéki házban. Az apostolok Jézussal együtt távol vannak, a nôtanítványok Marciammal a pompás gyümölcsösben tartózkodnak.
Jézus és Júdás anyja egy szobában a félhomályban beszélget. Júdás anyja azt mondja:
-- Ezek a békés napok kedves álomként maradnak bennem. Nagyon rövidek! Nagyon! Megértem, hogy nem szabad önzônek lennem, és hogy helyes, ha ti elmentek ahhoz a szegény asszonyhoz és sok más szerencsétlenhez. De ha tudnál! Ha tudnál itt maradni egy ideig, vagy ha veletek mehetnék!... De nem tehetem. Nincsenek rokonaim fiaimon

kívül, és gondoskodnom kell a házról...
-- Megértem... Fájdalmas dolog elválnod fiadtól. Mi anyák szeretnénk mindig gyermekeinkkel lenni. De nem veszítjük el ôket, amikor Istennek adjuk valamilyen nemes célból. Még a halál sem veszi el tôlünk a gyermekeinket, ha ôk és mi is Isten kegyelmében vagyunk. De mi még a földön vagyunk velük együtt, akkor is, ha Isten akarata elszakítja ôket keblünktôl, hogy a világ javára annak adja ôket. Mindig találkozhatunk velük, és már munkájuk visszhangja is kedves simogatás szívünknek, mert műveik lelküktôl illatoznak.
-- Mi számodra a Fiad, Asszony? -- kérdi csendesen Júdás anyja.
-- Ô az én örömöm! -- válaszolja Mária biztosan.
-- A te örömöd!!! -- Júdás anyjának hangja sírásban csuklik el, amit lehajolva igyekszik elrejteni. Annyira lehajol, hogy homloka majdnem a térdeit érinti.
-- Miért sírsz, kedves barátnôm? Miért? Mondd meg nekem! Én boldog vagyok anyaságomban, de meg tudom érteni a boldogtalan anyákat...
-- Igen. Nem vagyok boldog. A boldogtalanok egyike vagyok. A te Fiad a te örömöd... Az enyém az én fájdalmam. Legalábbis az volt. Most, amióta a te Fiaddal van, nem sújt le annyira. Ó, mindazok között, akik a te szent Gyermekedért imádkoznak, hogy jól menjen a sora és diadalmaskodjék, nincs egy sem, te utánad, boldog, aki annyit imádkozna, mint ez a boldogtalan, aki veled beszél... Mondd meg az igazat, mit gondolsz fiamról? Két anya vagyunk, egyik a másik elôtt, Isten van közöttünk. És gyermekünkrôl beszélgetünk. Neked könnyű a tiedrôl beszélned. Én... nekem erôltetni kell magamat, hogy róla beszéljek. De mennyi jó, vagy mennyi fájdalom jöhet számomra ebbôl a beszélgetésbôl! És akkor is, ha fájdalmat okoz, mindig enyhülésemre fog szolgálni, hogy beszéltem...
Az az asszony Betszúrban szinte megôrült fiai halála miatt, igaz? De esküszöm neked, hogy valahányszor szép Júdásomra nézek, aki egészséges, értelmes, de nem jó, nem erényes, nem egyeneslelkű, nem egészséges érzelmeiben, szívesebben siratnám ôt halottként, minthogy azt tudjam... hogy Isten elátkozza ôt. Mondd meg nekem, mit gondolsz fiamról? Több mint egy éve ég ez a kérdés a szívemben. De kit kérdezzek meg? A polgártársakat? Ôk még nem tudtak arról, hogy a Messiás létezik, és hogy Júdás vele akar járni. Én tudtam. Nekem megmondta, amikor idejött

húsvét után, lelkesedve, erôszakosan, mint mindig, amikor erôt vett rajta egy szeszély, és mint mindig, megvetve anyjának tanácsát. Meg kell kérdeznem jeruzsálemi barátait? A szent óvatosság és jámbor remény visszatartottak ettôl. Nem akartam megmondani nekik, akiket nem szerethetek, mert egyáltalán nem szentek, hogy: „Júdás a Messiást követi". Remélem, hogy szeszélye elmúlik, mint sokszor máskor, mint mindig, inkább könnyeket és lehangoltságot okozva, mint több mint egy leánynak, akikbe itt és másutt beleszeretett, de akiket sose jegyzett el.

Nem tudod, hogy vannak helyek, ahová ô többé nem megy, mert igazságos büntetést vonhatna magára? A Templomhoz tartozása is szeszélybôl eredt. Nem tudja, mit akar. Sose volt szavam a két férfi mellett a házamban. Csak sírnom kellett és jóvátenni mindenféle megaláztatás árán... Amikor Johanna meghalt -- és jóllehet senki sem mondta, én tudom, hogy a fájdalom ölte meg, amikor egész ifjúkorában órá várakozva, Júdás kijelentette, hogy nem akarja feleségül venni. Ugyanakkor azonban mindenki tudta, hogy barátait Jeruzsálembe küldte, hogy megkérjék egy gazdag asszony leányát, akinek egészen Ciprusig voltak üzleti összeköttetései. Nekem sokat kellett sírnom, mert sok szemrehányásban részesültem a meghalt leány anyjától, mintha én fiam bűntársa lettem volna. Nem. Nem vagyok az. De semmi sem vagyok mellette.

A múlt évben, amikor itt volt a Mester, felfogtam, hogy Ô megértett mindent, és beszélni akartam vele. De fájdalmas, fájdalmas, ha azt kell mondania egy anyának „Félj a fiamtól! Sóvárgó, keményszívű, bűnös hajlamai vannak, kevély és állhatatlan." Ez ô. Én... én imádkozom, hogy Ô tegyen csodát, mert oly sokat tett, fiammal, Júdással... De te, te, mondd meg nekem: Mit gondolsz róla?

Mária, aki eddig hallgatott, részvevô tekintettel az anyai fájdalomra, amit egyenes lelkével nem cáfolhatott meg, halkan azt mondja:

-- Szegény anya! Mit gondolok? Igen, a te fiad nem tiszta lélek, mint János, se nem szelíd, mint András, se nem erôs, mint Máté, aki meg akart változni, és megváltozott. Állhatatlan, igen, az. De imádkozzunk sokat érte, te és én. Ne sírj! Talán anyai szeretetedben, amely szeretne megdicsôülni fiában, te torzabbnak látod ôt, mint amilyen...

-- Nem! Nem! Én jól látom, és nagyon félek.

A szoba tele van Júdás anyjának zokogásával, és a félhomályban Mária arca még halványabbá válik ettôl az anyai vallomástól, amely megerôsíti az Úr Anyjának gondját. De ô uralkodik magán. Magához vonja a boldogtalan anyát, simogatja, míg ez áttörve a tartózkodás minden gátját, zavarosan, szomorúan elmondja, Júdás minden durvaságát, követelôzését, erôszakosságát, és ezzel fejezi be:

-- Pirulok miatta, amikor látom, hogy a szeretet jelét mutatja Fiad iránt! Én nem hiszek neki. Hanem azt hiszem, hogy csak az Ô jósága tartja vissza attól, hogy azt mondja Júdásnak: ,,Gondolj arra, hogy így bánj anyáddal!" Most, most nagyon jónak látszik... Ó, bár igaz lenne! Segíts engem, segíts imáddal, te, aki szent vagy, hogy fiam ne legyen méltatlan a nagy kegyelemre, amit Isten megadott neki! Ha nem akar engem szeretni, ha hálátlan irántam, aki világra szültem és felneveltem ôt, az nem számít. Csak tudja igazán szeretni Jézust, csak tudja hűségesen és hálásan szolgálni Ôt! Ha ezt nem tudja megtenni, akkor... akkor Isten vegye el az életét. Szívesebben látnám ôt a sírban, halottként, jóllehet rossz apostol volt. Akkor végül az enyém lenne, mert addig, amíg az eszét használta, nagyon ritkán volt az enyém. Imádkozhatom így? Mit mondasz?

-- Imádkozz az Úrhoz, hogy fordítson mindent jóra. Ne sírj tovább! Láttam Fiam lábánál a kéjnôket, és a pogányokat, és velük vámosokat és bűnösöket. Mindnyájan bárányokká váltak kegyelme által. Remélj, Mária, remélj! Nem tudod, hogy az anyák szenvedései megmentik gyermekeiket...?

(3-517)

==========

Magdolnával

Júdás súlyosan megbetegedett, és nagyon félt attól, hogy meghal. A nôtanítványok és Mária nagy gonddal ápolták, ami nagy hatással volt rá, úgyhogy kijelentette Jézusnak, amikor visszatért Getszemániba az asszonyokkal:

-- Anyád igazi anya volt számomra, kedves és szeretetteljes. Sose fogom elfelejteni.

(4-629)

Mária Magdolna eltűnik megtérése után. Márta, a nôvére, nagyon aggódik miatta, hogy talán meggyilkolták, vagy a tóba esett. Jézus megnyugtatja:

-- Egy közeli helyen, amely ismeretlen számodra, Mária (Magdolna) érzi, hogy eloszlik utolsó kételye az elnyert bocsánat végtelenségét illetôen. Sírása mosollyá változik, sötétsége világossággá. A te gyötrelmed vezette el ôt oda, ahol béke van, oda, ahol a lelkek újjászületnek a szeplôtelen Szülô mellett, aki mellett annyian elnyerték az Életet, és aki a világnak Krisztust adta, aki maga az Élet. Nôvéred Anyámnál van. Ó, nem ô az elsô, aki leereszti a vitorlákat abban a békés kikötôben, miután az élô Csillag, Mária, kedves sugara odahívta ôt arra a szeretetteljes kebelre, Fiának néma, de tevékeny szeretete által. Nôvéred Názáretben van.

-- De hogyan ment oda, ha nem ismeri Anyádat, házadat? Egyedül. Éjjel... Így... Kocsi nélkül... Abban a ruhában... Oly nagy utat... Hogyan?

-- Hogyan? Hogyan megy a fecske, miután megunta fészkét, amelyben született, átszelve a tengereket és hegyeket, legyôzve a viharokat, ködöket, ellenséges szeleket? Hogyan mennek a fecskék azokra a helyekre, ahol telelnek? Ösztönük vezeti, a nap csalogatja ôket. Ô is elment a fénysugárhoz, amely hívta ôt... az egyetemes Anyához. És hajnalban meglátjuk ôt, amint visszatér, boldogan, végleg elhagyva a sötétséget, egy Anyával az oldalán, az enyémmel, hogy többé ne legyen árva. El tudod ezt hinni?

-- Igen, Uram.

(4-688)

Reggel Péter észreveszi az égboltról, hogy vihar készülôdik, és erról beszél Jézusnak és Tamásnak.

-- Simon, gyere velem! Hívd Márta szolgáját és unokatestvéremet, Jakabot is. Hozzatok egy nagy vitorlát. Hosszút és széleset. Két asszony úton van, és eléjük kell mennünk.

Péter kíváncsian néz rá, de engedelmeskedik, nem vesztegetve az idôt.

Csak mikor már úton vannak dél irányában, akkor kérdezi meg:
-- De kik azok?
-- Anyám, és a magdalai Mária.
Péter annyira meglepôdik, hogy egy pillanatra mintegy földbe gyökerezik a lába. Megáll, és kérdezi:
-- Anyád, és a magdalai Mária?!!! Együtt?!!! -- Utána ismét útnak ered, mert Jézus nem állt meg, sem Jakab, sem a szolga. Megismétli: -- Anyád és a magdalai Mária! Együtt!... De mióta?
-- Amióta már nem más, mint Jézus Máriája. Igyekezz, Simon! Jönnek az elsô cseppek...
A szél erôsödik, már felkorbácsolja a tó vizét.
-- Ki tudja, mennyire félnek azok az asszonyok! -- mondja Péter nagyokat lihegve.
-- Anyám nem. Nem tudom, fél-e a másik. De biztos, hogy eláznak, ha nem sietünk.
Kafarnaumot már elhagyták száz méterrel, amikor látják, hogy két asszony fut, hogy védelmet keressen egy sűrűlombú fa alatt.
-- Íme, ôk azok! Fussunk!
Jézus és Jakab már beburkolta a két asszonyt a vitorlába, mire a rövidlábú Péter is odaért.
-- Itt nem maradhatunk! Ki vagyunk téve a villámoknak, és hamarosan zuhogni fog az esô. Menjünk, Mester! Legalább az elsô házig -- mondja Péter, levegô után kapkodva.
Középen az asszonyokkal, fejük felett tartva a vitorlát, mennek. Magdolna még abban a ruhában van, amelyben Simon farizeus házában Jézus
lába elé borult, de Máriának egyik köpenye van rajta. Jézus elsô szava hozzá:
-- Félsz, Mária?
-- Nem, Uram -- mormolja lehajtott fejjel, a futástól kibomlott hajjal.
A Szűzanya is elvesztette egyik fésűjét, és kisleánynak néz ki a vállára omló hajjal. De Fiára mosolyog, aki mellette megy, és ezzel a mosolyával beszél hozzá.
-- Nagyon átáztál, Mária -- mondja neki Jakab, megérintve a Szűzanya fátylát és köpenyét.

-- Nem tesz semmit! És most többé nem ázunk. Ugye, Mária? Ô megmentett minket az esôtôl is -- mondja kedvesen Mária Magdolnának, akinek fájdalmas zavarát megérzi. Ô bólintással válaszol.
-- Nôvéred örülni fog, amikor viszontlát téged. Kafarnaumban van. Keresett téged -- mondja neki Jézus.
Magdolna egy pillanatra Jézusra néz, aki oly természetes hangon beszél hozzá, mint ahogy a többi nôtanítványhoz szokott. De nem szól semmit. Túl erôsek az érzelmei.
Jézus befejezi:
-- Örülök neki, hogy itt maradt. Miután megáldottalak titeket, útnak indulhattok.
Jézus szavai egy közelben lecsapódó villám csattanásában vesznek el. Magdolna összerezzen. Kezét arca elé tartja, és sírni kezd.
-- Ne félj! -- vigasztalja Péter. -- Már elmúlt. És Jézus társaságában sose kell félni.
Jakab, aki Magdolna mellett megy, szintén vigasztalja: -- Ne sírj! Már közel vannak a házak.
-- Nem félelembôl sírok... Azért sírok, mert ô azt mondta, hogy megáld engem... Én... én... -- többet nem tud mondani. A Szűzanya közbelép, hogy lecsillapítsa ôt szavával:
-- Mária, már túl vagy a te viharodon. Ne is gondolj többet rá! Most minden nyugodt és békés, igaz, Fiam?
-- Igen, Anyám. Teljesen igaz. Hamarosan visszatér a nap, és minden még szebb, tisztább, frissebb lesz, mint tegnap. Így lesz veled is, Mária.
Az Anya ismét megszorítja Magdolna kezét:
-- Megmondom Mártának, amit mondtál. Örülök neki, hogy hamarosan megláthatom, és megmondhatom neki, hogy Máriája tele van jóakarattal.
Péter, mit sem törôdve az esôvel, kilép a vitorla alól, hogy egy közeli háznál érdeklôdjék.
-- Ne menj, Simon! Szívesebben visszatérünk a mi házunkba, nem így van? -- mondja Jézus.
Mindnyájan helyeslik, és Péter visszatér a vitorla alá. Kafarnaum elhagyatott. Csak a szél, esô, mennydörgés, villámok fénye, és most a jégesô uralkodik benne. A tó háborog. A parti házak mellé kihúzott bárkák tele vannak vízzel, mintha elmerültek volna.

Futva érkeznek meg házuk udvarába, amely sártenger. A konyhában már mindenki vár rájuk. Miután a két nôvér egymás nyakába borulva üdvözli egymást, Márta megkérdezi:
-- De miért mentél Máriához?
Magdolna lehajtja fejét. A Szűzanya segítségére siet, megfogva a kezét:
-- Úgy jött hozzám, mint egy vándor, aki elmegy egy helyre, ahol megmondhatják neki az utat, amelyen célhoz érhet. És azt mondta nekem: „Taníts meg engem arra, mit kell tennem, hogy Jézussal lehessek!" Ó, mivel az ô akarata igazi és teljes, azonnal felfogta és megbecsülte ezt a bölcsességet! És én azonnal alkalmasnak találtam ôt arra, hogy így, kezénél fogva hozzád vezessem, Fiam, és hozzád, jó Márta, és hozzátok, tanítvány-testvérek, és azt mondom nektek: Íme, a nôtanítvány és a nôvér, aki ezentúl csak természetfeletti örömöt fog adni Urának és testvéreinek. Higgyétek el nekem, és szeressétek ôt mindnyájan, amint Jézus és én szeretjük ôt!
Akkor az apostolok hozzá mennek, és üdvözlik új nővésüket. Péter józan érzékkel mondja:
-- Minden rendben van. Ti biztosítjátok ôt segítségtekrôl és szent barátságtokról. De gondolni kell arra is, hogy az Anya és a nôvér nagyon átázott... Mi is nemkülönben... De ôk még inkább. Hajukról csurog a víz a vihar után, mint a fűzfákról, ruhájuk sáros és át van ázva. Csináljunk tüzet, kérjünk ruhákat, készítsünk meleg ételt.
Márta a szobába vezeti a két elázott utast, míg a többiek felélesztik a tüzet, és kiterítik eléje a köpenyeket és a vizes ruhákat. Márta ismét feltalálja magát, és mint a legkitűnôbb háziasszony jön-megy, gondoskodva meleg vízrôl, meleg tejrôl, és a háziasszony által kölcsönzött ruhákról a két Mária számára.

(4-690)

Másnap Jézus unokatestvérei azon tűnôdnek, hogy az ô anyjuk miért nem jött Máriával. Talán beteg? Mária válaszol nekik:
-- Jól érzi magát. Én akartam, hogy ô elkerülje a megerôltetést ebben a melegben. Úgy szöktünk meg, mint két gyermek, ugye, Mária? Mária késô

este jött és hajnalban elindultunk. Alfeusnak, Sára fiának csak ennyit mondtam: ,,Íme a kulcsok! Hamarosan visszatérek. Mondd meg Máriának!" És eljöttem.

-- Együtt térünk vissza, Anyám. Amint jó lesz az idô, és Máriának lesz egy megfelelô ruhája, elmegyünk, mindnyájan együtt, Galileán keresztül, elkísérve a két nôvért a biztonságosabb útig. Így megismeri ôket Porfirea és Zsuzsanna, és a ti feleségetek és leányaitok is, Fülöp és Bertalan.

Mária kedvesen mosolyog Fiára.

-- Hova megyünk elôször, Mester?

-- Betszaidába. Utána Magdalába, Tibériásba, Kánába és Názáretbe, onnan Jaffán és Szemeronon keresztül a galileai Betlehembe, azután Sicaminonba és Cezareába...

Magdolna sírni kezd. Jézus ránéz, és folytatja:

-- Cezareában találjátok a kocsitokat. Oda rendeltem a szolgátokat, és Betániába mentek. Ott majd viszontlátjuk egymást a sátoros ünnepen.

Utána Jézus megmagyarázza, hogy azért akarja végigvezetni Magdolnát azokon a városokon, ahol botrányokat okozott, hogy lássák, megtért, és ô megerôsödjék elhatározásában. Ha most nem néz szembe a világgal, később sem meri megtenni. Magdolna vállalkozik az áldozatra.

Mindnyájuk jelenlétében mondja el Jézus a halakról, gyöngyökrôl és a családatyákról szóló példabeszédeket...

(4-696)

Tibériásban egy írástudó megfeddi Jézust azért, mert Magdolnának megengedi, hogy vele járjon. Jézus kijelenti, hogy ô a bűnösökért jött, és figyelmezteti az írástudót saját bűnére: a kevélységre. Az azonban ostobának nevezi ezért Jézust.

-- Ezt az én bűnöm okozta, Mester! -- mondja Magdolna. És amikor látja, hogy a Szűzanya elsápad, felsóhajt: -- Bocsáss meg nekem! Miattam sértegetik a Fiadat. Visszavonulok...

-- Nem. Te maradj ott, ahol vagy. Ezt akarom! -- mondja Jézus parancsoló hangon. Utána szelídebben megismétli: -- Maradj, ahol vagy. Ha valaki nem tudja elviselni közellétedet, az a valaki menjen el, ô egyedül!

Tovább mennek, de Magdolna csendesen sír a fátyla alatt. A Szűzanya megvigasztalja:
-- Ne sírj, Mária! Késôbb majd megbecsül téged a világ. Az elsô napok a legfájdalmasabbak.
-- Ó, nem magam miatt sírok! Ômiatta. Ha ártanának neki, nem bocsátanám meg magamnak. Hallottad, mit mondott az írástudó? Én veszélyt hozok rá.
-- Szegény leányom! Te nem tudod, hogy ezek a szavak kígyókként sziszegtek körülötte már akkor, amikor te még nem is gondoltál arra, hogy hozzá jöjj. Simon mondta nekem, hogy így vádolták ôt a múlt évtôl kezdve, mert meggyógyított egy leprást, egy bűnös nôt, akit csak a csoda pillanatában látott, többé nem, és aki idôsebb volt nálam, aki anyja vagyok. Nem tudod, hogy menekülnie kellett Lázár egyik birtokáról, mert odament egy szerencsétlen nôvéred, a megváltást keresve? Hogyan vádolhatják ôt, a bűntelent? Hazugságokkal. Mibe akaszkodnak bele? Küldetésébe, ami az emberekhez szól. Jócselekedeteit bűnnek tudják be. És bármit tenne a Fiam, az mindig bűn lenne számukra. Ha bezárkózna egy remeteségbe, akkor bűnös lenne azért, mert elhanyagolja Isten népét. Ha leszáll a nép közé, bűnös azért, mert érintkezik velük. Az ô számukra ô mindig bűnös.
-- Akkor gyűlöletes módon gonoszok!
-- Nem. Makacsul bezárkóznak a Fény elôtt. Ô, az én Jézusom az Örökké Felfoghatatlan. Mindig az, és mindinkább az lesz.
-- És nem szenvedsz emiatt? Oly nyugodtnak tűnsz elôttem!
-- Hallgass! Olyan ez, mintha szívemet tüzes tüskék vennék körül. Minden lélegzetvételnél beleszúrnak. De ô ne tudja meg ezt! Erôltetett nyugalmammal ôt akarom támogatni. Ha a Mamája nem vigasztalná meg, hol
találna vigaszt az én Jézusom? Kinek a keblére hajthatná le a fejét anélkül, hogy megsebeznék vagy megrágalmaznák érte? Azért nagyon helyes, hogy én, a szívemet tépô tüskék ellenére, és a könnyek ellenére, amelyeket iszom az egyedüllét óráiban, a szeretet puha köntösét terítsem rá, mosolyogva, bármibe kerül is az nekem, hogy nyugodtabbá tegyem, nyugodtabbá addig... addig, amíg a gyűlölet hulláma oly naggyá nem lesz, hogy többé már semmi sem segít. Még a Mama szeretete sem... -- Mária sápadt arcán két patakban ömlik a könnye.

A két nôvér megindulva nézi.
-- De mi szeretjük ôt. És az apostolok is -- mondja Márta, hogy megvigasztalja.
-- Ti igen. Az apostolok igen. De még nagyon távol attól, ahogyan kellene... És az én fájdalmam még erôsebb azért, mert tudom, hogy ô mindent tud.
-- Akkor azt is tudja, hogy én engedelmeskedni akarok neki akár az önfeláldozásig is, ha szükséges? -- kérdezi Magdolna.
-- Tudja. Te nagy örömöt szerzel neki kemény életútján.
-- Ó, Anya! -- és Magdolna megfogja Mária kezét, és érzelmesen megcsókolja.

(4-713)

Amikor Jézus ismét meglátogatja Kánát apostolaival és a nôtanítványokkal, akik között ott van Anyja is, a háziasszony, Zsuzsanna kéri a nôtanítványokat, hogy segítsenek neki elkészíteni a fekvôhelyeket a férfiak számára.
-- Én is jövök, Zsuzsanna -- ajánlkozik azonnal a Szűzanya.
-- Nem. Elegen vagyunk, és ez segít abban, hogy megismerjük egymást, mert a munka barátokká tesz minket.

(4-727)

Názáret felé haladva az egyik dombon János sajnálkozik, hogy nem látják onnan a tengert, amelyet ô annyira szeret, végtelensége miatt. Erre szóba hozzák, hogy amikor Jézussal a Tábor-hegyen jártak, elmondta nekik a teremtés történetét. Buzdítják Jánost, hogy ismételje el a nôtanítványoknak. Ô megteszi.
-- Három dolog beszél leginkább az Istenrôl a teremtett világban, amely mind róla tanúskodik. A fény, az égbolt és a tenger. A csillagvilág és az idôjárás rendje visszatükrözi az isteni rendet. A fényt csak Isten tudja létrehozni. A tenger Isten hatalmát tükrözi vissza, amelynek csak Isten tudott határokat szabni, miután megteremtette; ô adott neki mozgást, hangot, amely nélkül ez kárt okozna a földnek, mint a rendetlenség háborgó eleme, amelyet a föld

hordoz a felszínén.
Mélyedjetek el a fény titkába, amely sose emészti fel magát. Emeljétek fel tekinteteteket az égre, ahol nevetnek a csillagok és a bolygók. Tekintsetek le a tengerre. Lássátok annak, ami. Nem elválaszt, hanem híd a népek között, amelyek a másik partján élnek, láthatatlanul, sôt, ismeretlenül, amelyeknek létezésében azonban hinnünk kell, már csak azért is, mert ez a tenger létezik. Isten nem alkotott semmit sem hiába. Nem alkotta volna tehát ezt a végtelenséget, ha annak nem lenne határa, ott, a látóhatáron túl, amelynek látásában gátol minket. Más vidékek vannak ott, más emberek laknak rajtuk, akik ugyanattól az egyetlen Istentôl származnak, akiket Isten akaratából oda vittek a viharok és áramlatok, hogy benépesítsék a világrészeket és a vidékeket. És ez a tenger elhozza hullámaival és dagályaival a távollévôk hívó szavát. Ösvény a tenger, nem pedig elválasztó. Ez az epedô vágy, Jánosnak ez a kedves vágya a tenger után jelzi a távoli testvérek hívását. Minél inkább a lélek uralkodik a test felett, annál inkább képes meghallani a lelkek hangját, akik egyesülnek velünk akkor is, ha el vannak választva tôlünk, úgy, mint az egy gyökérbôl származó ágak egyesülnek akkor is, ha egyik nem látja a másikat, mert valami akadály van köztük. A fény módjára nézzétek a tengert. Akkor látni fogjátok a földeket, amelyek a partján vannak, ahonnan jön az egyesült kiáltás: „Jöjjetek! Hozzátok el nekünk a Világosságot, amelynek birtokában vagytok! Hozzátok el az Életet, amelyben részesültetek! Mondjátok el szívünknek a beszédeket, amelyeket nem ismerünk, de amelyekrôl tudjuk, hogy a világegyetem alapját képezik: ami a szeretet. Tanítsatok meg minket arra, hogy el tudjuk olvasni a szavakat, amelyeket az égbolt és a tenger végtelen partjain kirajzolódva látunk: Isten. Világosítsatok meg minket, mert halljuk, hogy van egy még igazibb fény, mint az, amely bíborba öltözteti az eget és gyémántként csillogtatja a tengert. Árasszátok sötétségünkbe a Világosságot, amelyet Isten nektek adott, miután szeretetével létrehozta, és amit mindenki részére adott nektek, az ég és a föld számára egyaránt. Ti vagytok a csillagok, mi vagyunk a por. De alakítsatok ki minket, amint a Teremtô teremtette a földet a porból, hogy az ember benépesítse, imádva ôt most és mindenkor, egészen addig, amíg csak el nem jön az óra, amikor többé nem lesz föld, hanem eljön az ô Országa. A fény, a szeretet, a béke Országa, úgy, amint az

ilô Isten mondta nektek, hogy eljön. Mi is ennek az Istennek a gyermekei vagyunk, és kérjük, hogy megismerjük Atyánkat"

Tudjatok járni a végtelen útjain, félelem és megvetés nélkül! Közeledjetek azokhoz, akik hívnak titeket, és sírnak! Azokhoz is, akik fájdalmat okoznak nektek, mert érzik, hogy van Isten, de nem tudják imádni ôt. Ezek is megdicsôítenek majd titeket, mert nagyok lesztek annak mértékében, amint birtokoljátok a szeretetet, és ki tudjátok azt árasztani azáltal, hogy elviszitek az Igazságot azokhoz a népekhez, amelyek arra várakoznak.

Így mondta Jézus, sokkal jobban, mint ahogy én elmondtam. De legalábbis ezek voltak a gondolatai.

-- János, te pontosan elismételted azt, amit a Mester mondott. Csak azt hagytad ki, amit ô a te képességedrôl mondott: azért tudod így felfogni Istent, mert nagylelkűen neki adod magadat. Te jó vagy, János! A legjobb köztünk! Megtettük az utat anélkül, hogy észrevettük volna. Íme, ott van Názáret, a dombokon. A Mester néz minket és mosolyog. Csatlakozzunk hozzá, hogy együtt lépjünk be a városba!

-- Köszönöm neked, János! -- mondja a Szűzanya. -- Nagy ajándékot adtál a Mamának.

-- Én is köszönöm. A szegény Magdolnának megnyitottad a végtelen látóhatárokat...

-- Mirôl beszéltek annyit? -- kérdezi Jézus, amikor elérik ôt.

-- János elismételte azt, amit a Tábor-hegyén mondtál. Tökéletesen. És örültünk neki.

-- Örülök neki, hogy Anyám hallotta. Az ô neve kapcsolatban áll a tengerrel, és az ô szeretete oly végtelen, mint a tenger.

-- Fiam, te vagy birtokában annak, mint Ember, és semmi az a te végtelen szereteteddel, mint az isteni Igéjével összehasonlítva! Kedves Jézusom!

-- Jöjj, Anyám, oldalamra! Menjünk úgy, mint amikor visszatértünk Kánából, vagy Jeruzsálembôl gyermekkoromban, amikor a kezemet fogtad.

És szeretettel néznek egymásra.

(4-739)

A galileai Betlehem felé vezetô úton, egy magaslaton, ahonnan szép

kilátás nyílik a Kármel-hegyére, megpihennek. Egyesek alszanak, Jézus félrevonul imádkozni, János felmegy egy magaslatra, ahonnan megláthatja az ô kedves tengerét.

Magdolna, aki kibontotta a haját, most ismét rendbehozza azt, és kijelenti:

-- Elmegyek Jánoshoz, aki a zelóta Simonnal van, és megnézem az ô tengerüket.

-- Én is megyek -- mondja Mária.

Mielôtt elérnék a két apostolt, elhaladnak a mellett a hely mellett, ahol Jézus egyedül imádkozik.

-- Fiam az imában talál pihenést -- mondja halkan Mária.

-- Azt hiszem, hogy elengedhetetlenül szükséges számára az egyedüllét is, hogy fenntartsa csodálatos önuralmát, amellyel rendelkezik, és amit a világ oly súlyos próbának tesz ki -- mondja Magdolna. -- Tudod, Anya? Megtettem, amit mondtál nekem. Minden éjjel hosszabb-rövidebb ideig elvonulok, hogy helyreállítsam magamban azt a nyugalmat, amelyet sok dolog megzavar. Utána sokkal erôsebbnek érzem magamat.

-- Jelenleg erôsebbnek, késôbb pedig boldoggá tesz. Hidd el, Magdolna, hogy az örömben éppúgy, mint a fájdalomban, a békében, mint a küzdelemben a mi lelkünknek szüksége van arra, hogy egészen elmerüljön az elmélkedés óceánjában azért, hogy helyreállítsa azt, amit a világ és az események elgyöngítenek, és hogy új erôre tegyen szert a mind magasabb szárnyaláshoz. Izraelben használjuk a szóbeli imát, és vissza is élünk vele. Nem akarom azt mondani, hogy az hasztalan és Isten nem nézi jó szemmel. De igenis állítom, hogy mindig hasznosabb a léleknek az értelem felemelése Istenhez, az elmélkedés, amelyben szemléljük az ô isteni tökéletességét és a mi nyomorúságunkat, vagy a sok szegény lélekét, nem azért, hogy elítéljük ôket, hanem, hogy részvéttel legyünk irántuk, és megértsük ôket, és hogy hálásak legyünk az Úrnak azért, hogy segítségével elkerülhettük a bűnt, vagy azért, hogy megbocsátott nekünk, és nem engedte, hogy bűneinkben maradjunk. Így eljutunk oda, hogy igazán imádkozunk, azaz szeretünk. Mert az imának szeretetnek kell lennie ahhoz, hogy igazán imává legyen. Egyébként csak az ajkak motyogása, miközben a lélek távol van.

-- De szabad-e beszélni Istennel, amikor az ajkak még piszkosak a sok közönséges beszédtôl? Én, összeszedettségem óráiban, amelyeket úgy

végzek, amint te tanítottál rá, kedves apostolom, visszaszorítom szívemet, amely azt szeretné mondani Istennek: „Szeretlek!"
-- Miért?
-- Mert nekem szentségtörésnek tűnik szívem felajánlása neki...
-- Ne tedd ezt, leányom, ne tedd! A te szívedet Fiam bocsánata újra felszentelte, és az Atya csak ezt a bocsánatot látja. De még akkor is, ha Jézus nem bocsátott volna meg neked, de te egyedüllétedben, amely ugyanúgy lehet testi, mint erkölcsi, Istenhez kiáltanál: „Szeretlek, Atyám, bocsásd meg nyomorúságaimat, mert az visszatetszô nekem a fájdalom miatt, amit neked okozok", hidd el, Magdolna, hogy az Atyaisten feloldozna téged, és kedves lenne neki szeretetteljes kiáltásod. Engedd át magadat, engedd át magadat a szeretetnek! Ne szorítsd vissza azt! Inkább engedd, hogy az szenvedélyes legyen, mint egy lángoló tűzvész. A tűzvész felemészt minden anyagot, de nem teszi tönkre a levegônek legkisebb részecskéjét sem. Mert a levegô nem anyagi természetű. Sôt, megtisztítja az apró tisztátalanságoktól, amelyeket a szél odahordott, és könnyedebbé teszi. Így tesz a szeretet is a lélekkel. Megsemmisíti gyorsan az anyagiast az emberben, ha Isten megengedi, de nem teszi tönkre a lelket. Sôt, növeli annak elevenségét, megtisztítja és képesíti az Istenhez való felemelkedésre. Látod ott Jánost? Valójában egy gyermek. De tiszta és olyan, mint egy sas. Ô a legerôsebb az összes apostol között. Mert felfogta az erô titkát, a lelki fejlôdés titkát: a szeretetteljes elmélkedést.
-- De ô tiszta. Én... Ô egy gyermek. Én...
-- Nézd akkor a zelótát! Ô nem gyermek. Élt, küzdött, gyűlölték. Ôszintén bevallja. De megtanult elmélkedni. És hidd el nekem, ô tiszta, és ugyancsak magasban van. Látod? Ez a kettô keresi egymás társaságát. Mert érzik, hogy egyenlôk. Eljutottak ugyanarra a tökéletes lelki életkorra, ugyanazzal az eszközzel: az elmélkedô imával. Ezáltal a gyermek férfiassá vált lélekben, és ezáltal a már öreg és fáradt emberbe visszatért az erôteljes férfiasság. És ismersz egy másikat, aki anélkül, hogy apostol lenne, szintén nagyon elôrehaladt, mert természetes hajlama van az elmélkedésre, amely azóta, hogy Jézus barátjává vált, lelki szükségletévé lett. A te testvéred.
-- Lázárom?... Ó, Anya! Mondd meg nekem, te, aki annyi dolgot ismersz, mert Isten megmutatja neked, miért bánt velem úgy Lázár elsô

találkozásunkkor? Elôször megvetôen hallgatott. De azért tette ezt, mert én nem tudom elviselni a megjegyzéseket. Nagyon durva voltam testvéreimhez... Most felfogom. Most, hogy tudja, hogy beszélhet, mit fog mondani nekem? Félek attól, hogy nyilvánosan megfedd. Ó, biztosan emlékeztet engem mindarra a fájdalomra, amit neki okoztam. Szeretnék Lázárhoz repülni, de félek tôle. Azelôtt odamentem anélkül, hogy meghalt mamám emlékei, az ô könnyei, amelyek még élnek az általa használt dolgokon, értem ontott könnyei, az én bűneim miatt, zavartak volna engem. Szívem cinikus volt, arcátlan, bezárult minden szó elôtt, a rosszat kivéve. De most már többé nincs hatalma fölöttem a gonosznak, is félek... Mit tesz velem Lázár?

-- Kitárt karokkal fogad, és szívével inkább, mint ajkával, ,,kedves nôvérének" szólít. Annyira átalakult Istenbe, hogy csak így viselkedhet. Ne félj! Egy szót sem fog szólni a múltadról. Ô -- mintha csak látnám ôt -- ott van Betániában, és hosszúnak tűnnek számára a várakozás napjai. Vár téged, hogy szívére öleljen. Hogy eltöltsön testvéri szeretetével. Neked nem kell mást tenned, csak úgy kell szeretned ôt, amint ô szeret téged, hogy megérezzed, mily édes dolog az, hogy egy méhbôl születtetek.

-- Szeretném ôt akkor is, ha megfeddne. Megérdemeltem.

-- De csak szeretni fog téged. Csak szeretni.

Elérkeztek Jánoshoz és Simonhoz, akik az elôttük álló útról beszélnek, és akik tisztelettel felállnak, amikor az Úr Anyja csatlakozik hozzájuk.

-- Mi is eljöttünk, hogy dicsérjük az Urat a szép dolgokért, amelyeket teremtett.

-- Láttad már a tengert, Anya?

-- Ó, láttam! Akkor nyugodtabb volt a vihar ellenére, mint az én szívem, és kevésbé sós, mint könnyeim, miközben a Vörös-tenger felé menekültem Gáza tengerpartján, Gyermekemmel a karomban, és félve Heródes kardjától. És láttam a visszatéréskor. De akkor tavasz volt a földön és az én szívemben. A hazámba való visszatérés tavasza. És Jézus tapsolt kezecskéivel, boldogan, hogy új dolgokat láthat... És én is boldog voltam Józseffel együtt. Az Úr jósága ezernyi módon megkönnyítette számunkra a számkivetést Matareában.

Társalgásuk így folytatódik egészen addig, amíg a látomás megszűnik.

(4-757)
==========
==========
Az anya és fia

Estefelé érnek el a galileai Betlehembe. Jézus elôreküldi a kerióti Júdást és a zelóta Simont, hogy szállást keressenek, és így fordul Anyjához:
-- Most más lesz, mint a másik Betlehemben. Szállást fogsz találni, Anyám. Kevesen vannak úton ebben az évszakban, és nem adtak ki semmiféle rendeletet.
-- Ebben az évszakban kellemes lenne a mezôkön is az alvás, vagy a pásztorok és a juhok között -- mondja Mária, miközben Fiára mosolyog és a pásztorokra, akik kíváncsian nézik ôt. Úgy mosolyog, hogy az egyik oldalba böki a másikat, és halkan azt suttogja:
-- Nem lehet más, csak ô. -- És elôre lépve biztosan szól: -- Üdvözöllek, Mária, kegyelemmel teljes! Veled van az Úr?
Mária még kedvesebb mosollyal felel:
-- Íme, itt az Úr -- és Jézusra mutat, aki unokatestvérei felé fordulva velük beszélget, megbízva ôket, hogy adjanak alamizsnát a szegényeknek, akik már rimánkodva közelednek feléjük. Az Anya gyengéden
megérinti Fiát, és azt mondja neki:
-- Fiam, ezek a pásztorok téged keresnek, és felismertek engem. Nem tudom, hogyan...
-- Bizonyára erre járt Izsák, és hátrahagyta a kinyilatkoztatás illatát. Ifjú, gyere ide!
A pásztorfiú, egy barna hajú, tizenkét-tizennégy éves, aki sovány volta ellenére erôteljes, szénfekete szemmel, ébenfekete, lehulló sörénnyel, bárányborbe burkolva -- olyan, mint az Elôfutár lehetett ifjúkorában -- boldog mosollyal közeledik, mintegy elbűvölve, Jézushoz.
-- Béke veled, gyermek! Hogyan ismerted fel Máriát?
-- Csak az Üdvözítô Anyja mosolyoghatott így, és csak neki lehet ilyen tekintete. Azt mondták nekem: ,,Angyali a tekintete,

csillagszemei vannak és mosolya édesebb, mint az anyai csók, édes, mint a neve, Mária, oly szent, hogy az újszülött Isten fölé hajolhatott."
Ezt láttam benne, és üdvözöltem, mert téged kerestelek. Téged kerestelek, Uram, és... nem mertelek téged üdvözölni elôször.
-- Kik beszéltek neked rólunk?
-- Izsák, aki megígérte nekünk, hogy elvezet bennünket hozzád az ôsszel.
-- Itt volt Izsák?
-- Még ezen a vidéken van, sok tanítvánnyal. De hozzánk, pásztorokhoz ô beszélt. És mi hittünk szavának. Uram, engedd meg, hogy mi is imádjunk téged, amint azok a társaink tették a boldog éjjelen. -- És miközben letérdel az út porába, odakiált a többi pásztornak, akik megállították a nyájat a város kapujánál, ott, ahol Jézus is megállt, hogy bevárja az asszonyokat, és velük együtt lépjen be a városba.
-- Atyám, testvéreim és barátaim, megtaláltuk az Urat! -- kiáltja feléjük. -- Gyertek és imádjuk!
A pásztorok jönnek, és a nyájjal körülveszik Jézust. Kérik, hogy ne menjen máshová, hanem fogadja el az ô szegényes házukat, ami kissé távolabb van, és ott pihenjen meg barátaival.
-- Egy tágas akol -- magyarázzák --, mert Isten oltalmaz minket, és vannak ott szobák és árkádok, tele illatos szénával. A szobák az Anya és nôvérei számára, mert asszonyok. De neked is jut egy. A többiek velünk aludhatnak az árkádok alatt a szénán.
-- Én is szívesen maradok veletek. És oly jól fogok pihenni, mintha a király szobájában aludnék. Menjünk azonban elôbb értesíteni Júdást és Simont.
-- Megyek én, Mester -- mondja Péter és elmegy Jakabbal, Zebedeus fiával együtt.
Megállnak az út szélén, hogy megvárják a négy apostol visszaérkezését.
A pásztorok úgy néznek Jézusra, mintha már Istent látnák dicsôségében. A fiatalabbak igazán boldogok, és úgy tűnik, hogy meg akarják jegyezni emlékezetükben Jézusnak és Máriának minden vonását. Mária lehajolva simogatja a bárányokat, amelyek bégetve térdéhez dörzsölik orrukat.
-- Volt egy bárány, rokonom, Erzsébet házában, amelyik megnyalta a

hajamat minden alkalommal, amikor meglátott. Barátomnak hívtam, mert valóban barátom volt, mint egy gyermek, és amint lehetett, hozzám futott. Ez egészen rá emlékeztet, ezzel a kétféle színű szemmel. Ne öljétek le! Azt a másikat is életben hagyták azért, mert úgy szeretett engem.

-- Egy nôstény bárány, Asszony, és el akartuk adni, mert kétféle színű szeme van, és azt hiszem, az egyikkel alig lát. De megtartjuk, ha te úgy akarod.

-- Ó, igen! Én szeretném, ha sose ölnének meg egyetlen báránykát sem... Oly ártatlanok, hangjuk olyan, mint egy mamáját hívó gyermeké. Nekem úgy tűnne, mintha egy gyermeket ölnének meg, amikor ezek egyikét megölik.

-- De akkor, Asszony, nem lenne többé hely számunkra a földön, ha minden bárány életben maradna -- mondja a legöregebb pásztor.

-- Tudom. De én az ô szenvedésükre gondolok, és anyjuk fájdalmára. Annyira sírnak, amikor elveszik tôlük gyermeküket. Valóban anyáknak látszanak, mint mi. És én nem tudom nézni, hogy bárki is szenvedjen, hanem fáj nekem az anya gyötrelme. Ez a fájdalom különbözik minden mástól, mert nemcsak szívünket és agyunkat gyötri egy gyermekünk halála, hanem az egész bensônket. Mi anyák mindig egyesülve maradunk gyermekünkkel. És szenvedést okoz az ô minden szenvedésük. -- Mária többé nem mosolyog, hanem könny csillog kék szemében, és Jézusra néz, aki hallgatja ôt és reá néz. Mária félkarjával átkarolja Fiát, mintha attól félne, hogy elszakítják ôt oldalától.

A poros úton kis fegyveres csoport közeledik. Hat férfi, akiket kiáltozó emberek kísérnek. A pásztorok nézik ôket, és halkan egymás között beszélnek. Utána Máriára és Jézusra tekintenek. A legöregebb megszólal:

-- Most jó, hogy nem mentél be Betlehembe ezen az estén.

-- Miért?

-- Mert ezek az emberek, akik most beléptek a városba, azért mennek, hogy elszakítsanak egy gyermeket az anyjától.

-- Ó, de miért?

-- Hogy megöljék.

-- Ó, nem! Mit csinált?

Jézus is ezt kérdezi, és az apostolok körülveszik, hogy hallják.

A pásztorok elmondják, hogy a fiatalembert gyilkossággal gyanúsítják, de a pásztorok nem hiszik, hogy igaz a vád. Ôk azt hiszik, hogy a vádlók az ifjú fiatal anyját, aki özvegy, akarják megszerezni.
-- Értem -- mondja Jézus. -- Menjünk, barátaim! Ti asszonyok, maradjatok itt a pásztorokkal! Hamarosan visszatérek.
-- Nem, Fiam! Én veled megyek!
Jézus már gyorsan megy a város belseje felé. Mária, és a másik Mária, Alfeus felesége is követi Jézust és az apostolokat.
Az ifjú anyja tanúskodik arról, hogy a gyilkosság idején az ifjú otthon volt. A fiatalember is hangoztatja ártatlanságát. Az anya belekapaszkodik a fiába, és csak miután véresre verték, tudják kiszakítani a kezébôl. A fiú már búcsúzik anyjától, amikor Jézus megérkezik, és megállítja a fegyvereseket. A hamis tanúk erôteljesen tiltakoznak közbelépése miatt. Jézus erre port kever egy pohár vízbe, is az ifjúval is, a hamis tanúkkal is itat belôle egy kortyot. Az ifjúnak semmi baja nem történik, a másik három azonban rögtön leprássá válik. Erre az egyik, aki a meggyilkolt szolgája volt, bevallja, hogy a másik kettô lefizette ôt, és ô tartóztatta vissza urát egy elhagyott helyen, ahol a másik kettô meggyilkolta.
Amíg Jézus igazságot szolgáltat, és a három leprás leverten elvonul, Mária és Alfeus felesége az elájult anya segítségére siet. Utána Jézus is odamegy. Az anya lassan magához tér, fia simogatja és csókolgatja. Betlehem népe megrettenve a történtektôl, nagy tisztelettel kéri Jézust:
-- Beszélj hozzánk, Urunk! Te valóban hatalmas vagy. Valóban te vagy az, akirôl az az ember beszélt nekünk, aki erre járt a Messiást hirdetve.
-- Este majd beszélek a pásztorok karámjánál. Most megyek, hogy segítsek az anyán.
Az anya Máriának, Alfeus feleségének ölében ül, és mindinkább magához tér. Szeretettel néz Máriára, aki reá mosolyog. Az anya, kezére boruló fiának fejére néz, és megkérdi:
-- Én is meghaltam? Ez a limbus?
-- Nem, asszony. Ez a föld, ez a fiad, aki megmenekült a haláltól. És ez Jézus, az én Fiam, az Üdvözítô.
Amikor az asszony magához tér, annyira hálás Jézusnak, hogy kéri,

engedje meg, hadd kísérhesse ô is fiával együtt, mindenét elhagyva. Jézus megengedi nekik.

Jézus Anyjával és Alfeus feleségével visszamegy a pásztorokhoz. Azok már nagy tábortüzet gyújtottak, hogy megvilágítsák az összegyűlteket. Köztük van a megmentett ifjú, Ábel is.

(4-763)

Másnap a kerióti Júdás szóbahozza az anya fájdalmát fia miatt, valamint a Keresztelô elfogatását, és okosabbnak tartja, ha Jézus nem kockáztatja, hogy hasonló sorsra jusson.

Jézus erre odahívja Anyját:

-- Anyám, gyere ide!

Mária Jézushoz siet és megkérdi:

-- Mit akarsz, Fiam?

-- Anyám, a kerióti Júdás védelmedre kelt, mert szeret téged és engem is.

-- Védelmedre? Miben?

-- Meg akar gyôzni engem arról, hogy bölcsebb lesz, ha elkerülöm rokonunknak, a Keresztelônek a sorsát. Azt mondja, hogy tekintettel kell lenni az anyákra, meg kell ôket kímélni ettôl, mert így kívánja a negyedik parancsolat. Te mit mondasz? Átadom neked a szót, Anyám, hogy kedvesen kioktasd errôl ezt a Júdásunkat.

-- Én azt mondom, hogy nem szeretném többé Fiamat, mint Istent, és kételkednék abban, hogy nem estem-e csalódásba az ô természetét illetôleg, ha azt látnám, hogy emberi megfontolások miatt tökéletlenül cselekedne, elveszítve az emberfeletti szempontokat szeme elôl: azaz a megváltást, az emberek megváltásának keresését, mert szereti ôket és mert meg akarja dicsôíteni Istent akkor is, ha ez neki szenvedésbe kerül és gyűlölik miatta. Szeretném akkor még ôt, mint egy gonosz erôtôl tévútra vitt gyermeket, kegyeletbôl, mert az én fiam, mert szerencsétlen lenne, de többé nem a szeretetnek azzal a teljességével, amellyel most szeretem ôt, amikor látom, hogy hűséges az Úrhoz.

-- Önmagához, akarod mondani.

-- Az Úrhoz. Most ô az Úr Messiása, és hűségesnek kell lennie az Úrhoz úgy, mint bárki másnak, sôt, még inkább, mert neki minden

eddiginél nagyobb küldetése van, ami csak valaha volt és lesz a földön, is biztos, hogy Isten ennek megfelelôen segíti ôt ebben a nagy küldetésben.
-- De ha baja lenne, nem sírnál?
-- Minden könnyemet kisírnám. De könnyeket és vért sírnék, ha látnám, hogy hűtlenné lett Istenhez.
-- Ez nagyban csökkenti azok bűnét, akik üldözik ôt.
-- Miért?
-- Mert mind te, mind ô mintegy igazoljátok ôket.
-- Ne gondold! A bűn mindig ugyanolyan nagy lesz Isten szemében, akár elkerülhetetlennek ítéljük azt mi, akár úgy ítélünk, hogy Izraelben egyetlen embernek sem szabad vétkezni a Messiás ellen.
-- Izraelben? És ha pogányok tennék, nem lenne az ugyanaz?
-- Nem. A pogányok számára ez csak egy hozzájuk hasonló ellen elkövetett bűn lenne. Izrael tudja, kicsoda Jézus.
-- Sokan nem tudják Izraelben.
-- Nem akarják tudni! És szándékosan hitetlenek. Hitetlenségük társul szeretetlenségükhöz, és tagadja a reményt. Lábbal taposni a három legfôbb erényt nem csekély bűn, Júdás. Súlyos, lelkileg súlyosabb, mint a Fiam ellen elkövetett tettlegességek.
Júdás kifogy az érvekbôl, lehajol, hogy megkösse egyik szandálját, és hátramarad.

(4-777)

Miközben Jézus apostolaival Sicaminon vidékét járja, a nôtanítványok kimossák ruháikat és megszárítják a szél és a nap segítségével. Mária Magdolna is velük van, de a szobában várja, amíg kimosott ruhái megszáradnak. Zsuzsanna megjegyzi:
-- Sose panaszkodik! Nem gondoltam, hogy ilyen jó.
-- És ilyen alázatos, mondhatnánk; és kevés beszédű. Szegény leány! Valóban az ördög gyötörte! Miután Jézusom megszabadította, ismét olyanná vált, mint amilyen biztosan volt gyermekkorától fogva.
Így beszélgetnek egymással, miközben visszatérnek a házba a kimosott ruhákkal.
A konyhában Márta szorgoskodik az ételek elkészítésével, és Szűz

Mária segít neki a zöldségek megtisztításában egy kis rézedényben, és utána forró vízben kifôzi a vacsorához.
Már messzirôl látják, amikor öt bárka megérkezik Jézussal és a tanítványokkal. Az asszonyok eléjük mennek.
-- Isten áldjon meg téged, Fiam! -- üdvözli Mária Jézust, amint az partra száll.
-- Isten áldjon téged, Mama! Aggódtál értem? Nem volt Szidonban az, akit kerestünk. Elmentünk egészen Tírusig. És ott megtaláltuk. Jöjj, Hermasteus... Íme, János. Ez a fiatalember oktatásban akar részesülni. Reád bízom.
-- Nem fogok neked csalódást okozni abban, hogy kioktassam ôt tanításodról. Köszönöm, Mester! Sokan várnak itt rád -- válaszol endori János.
-- Van itt egy szegény, beteg gyermek is, Fiam, és anyja vágyakozik utánad.
-- Azonnal megyek hozzá.
-- Tudom, ki az, Mester. Elkísérlek. Gyere te is, Hermasteus! Kezdd el megismerni Urunk végtelen jóságát -- mondja az endori.
A második bárkából kiszáll Péter, a harmadikból Jakab, a negyedikbôl András, az ötödikbôl János, a négy kormányos, akiket követ a többi apostol és a tanítványok, akik velük voltak, és akik most körülveszik Jézust és Máriát.
-- Menjetek a házhoz! Én is azonnal jövök. Közben készítsétek el a vacsorát, és mondjátok meg a várakozóknak, hogy a vecsernye után beszélek hozzájuk.
-- És ha vannak ott betegek?
-- Azokat elôször meggyógyítom, még vacsora elôtt, hogy boldogan térhessenek vissza otthonukba.
Elválnak. Jézus endori Jánossal és Hermasteussal a város felé megy, a többiek pedig elindulnak a homokos, kavicsos tengerparton, elbeszélve, mit láttak és hallottak. Megelégedettek, mint a gyermekek, akik visszatérnek anyjukhoz. Júdás is megelégedett. Megmutatja mindazokat az ajándékokat, amelyeket a bíborhalászok adtak neki, és fôleg egy értékes anyagot tartalmazó kis batyut.
-- Ez a Mesteré. Ha ô nem viseli, egyáltalán ki viselheti?
Félrevontak engem, és azt mondták: ,,Értékes kagylóink vannak a

bárkában, és van egy gyöngyünk is. Egy kincs! Nem tudom, miért volt ilyen szerencsénk. De örömmel neked adjuk a Mester számára. Jöjj és nézd meg!" Elmentem, hogy eleget tegyek kérésüknek, miközben a Mester visszavonult egy barlangba imádkozni. Gyönyörű koralljaik voltak és egy gyöngy, ami nem volt nagy, de szép volt. Azt mondtam nekik: „Ne fosszátok meg magatokat ezektôl! A Mester nem hord ékszereket. Inkább adjatok nekem egy keveset abból a bíborból, hogy díszítsük vele a ruháját." Ezt a halmot mindenáron nekem akarták adni. Vedd, Anya, készíts belôle egy szép ruhát Urunknak. De ô ne vegye észre, mert akkor azt akarja, hogy adjuk el a szegények számára. És nekünk tetszene, ha úgy látnánk ôt öltözni, amint megérdemli. Nemde?

-- Ó, valóban! Szenvedek, amikor látom, hogy oly egyszerű ô, a Király, a többiek között, rosszabbul öltözik, mint a rabszolgák, és mindenki rojtokkal ellátott, ragyogó ruhában van. Úgy néznek rá, mint egy szegényre, aki méltatlan hozzájuk! -- mondja Péter.

-- Láttátok, mint nevettek azok az urak Tirusban, amikor elbúcsúztunk a halászoktól? -- mondja Péter testvére.

-- Azt mondtam nekik: „Szégyelljétek magatokat, ti kutyák! Az ô fehér ruhájának egy foszlánya többet ér, mint a ti összes cafrangotok!" -- mondja Jakab, Zebedeus fia.

-- Szeretném, ha elkészítenéd neki ezt a sátoros ünnepre -- mondja Júdás Tádé.

-- Sose fontam bíbort. De megpróbálom... -- mondja Mária, megérintve a selymes, könnyű, puha, pompás színű szálacskákat.

-- Az én dajkám szakértô ebben. Cezareában megtaláljuk ôt. Megmutatja neked. Azonnal megtanulod, mert te mindent jól tudsz csinálni. Én készítenék egy szegélyt a nyakra, a kézujjakra és a ruha aljára. A bíbor a fehér vásznon vagy gyapjún nagyon jól állna, pálmákkal és rózsákkal, mint a Szentély márványán, és középen Dávid csatjával -- mondja Magdolna, aki szakértô a szép dolgokban.

Márta hozzáteszi:

-- Anyánk ezt a mintát készítette Lázár ruhájára, amikor az Szíriába ment, hogy átvegye birtokát. Megôriztem, mert ez volt anyánk utolsó műve. Elküldöm majd neked.

-- Miközben készítem, imádkozni fogok édesanyádért.

Mária, Alfeus felesége megsejti, hogy fia, Júdás, akirôl Jézus bizalmasan beszélt testvérével, Jakabbal, vértanúhalált fog halni. Jakab titokban tartja elôtte, amit Jézus mondott neki, de az anya továbbra is nagyon nyugtalan.

Szűz Mária igyekszik megvigasztalni rokonát, aki sóhajtozik:

-- Mondd meg neki te, hogy ne, hogy ne, Júdásom ne halljon meg...

Mária még rokonánál is jobban elsápad, és azt válaszolja:

-- Kérhetem-e ezt számodra, ha még saját gyermekem számára sem kérhetem, hogy megmeneküljön a haláltól? Mária, mondd velem: ,,Legyen meg a te akaratod, Atyám, az égben, a földön és az anyák szívében." Számunkra, anyák számára megváltó vértanúság az, hogy elfogadjuk Isten akaratát gyermekeink sorsát illetôen... És másrészrôl... Nem mondták, hogy Júdásnak vértanúhalált kell halnia, vagy hogy megölik, mielôtt te meghalnál. Mennyire nyomná lelkedet mostani imád, amikor az Igazság és Szeretet Országában a dolgokat Isten fényében látod majd, és anyaságod átszellemül, ô pedig túlél téged a földön. Akkor, és errôl biztos vagyok, azt szeretnéd mint boldog és mint anya is, hogy Júdás hasonlóvá legyen Jézusomhoz megváltó sorsában, és égnél a vágytól, hogy hamarosan veled legyen ismét és mindörökre. Mert az anyák számára gyötrelem, hogy távol vannak gyermekeiktôl. Oly nagy gyötrelem, hogy azt hiszem megmarad, mint szeretetteljes vágyakozás még az égben is, amely befogad minket.

Máriának, Alfeus feleségének a sírása oly erôs a hajnali csendben, hogy mindnyájan visszafordulnak, hogy megtudják, mi történt, és így hallják Mária szavait, és ôk is meghatódnak.

Mária Magdolna könnyezve suttogja:

-- És én mily gyötrelmet okoztam anyámnak már a földön!

Márta is könnyezik, és azt mondja:

-- Kölcsönös fájdalom a gyermekek és anyák számára az, hogy távol vannak egymástól.

Péter szemei is nedvesek, és a zelóta azt mondja Bertalannak:

-- Mily bölcs szavak, amelyek megmagyarázzák, hogy milyen lesz egy üdvözült anyasága!

-- És hogy egy üdvözült anya miként fogja kiértékelni a dolgokat az

átszellemült anyaság isteni fényében... Az ember lélegzete is eláll a ragyogó titok elôtt -- válaszolja neki Natanael.
A kerióti azt mondja Andrásnak:
-- Az anyaság elveszti az érzékek minden súlyát és egészen felemelkedik, mintha szárnyakat kapna, hogy így mondjuk. Anyáink már úgy tűnnek elôttünk, hogy átváltoztak, felfoghatatlanul megszépültek.
-- Igaz. A mienk, Jakab, így fog szeretni minket. Képzeld el, milyen tökéleten lesz akkor a szeretete -- mondja János a testvérének, és ô az egyetlen, aki mosolyog arra a gondolatra, hogy anyja elérkezik a tökéleten szeretetre, és ez a gondolat örömmel tölti el.
-- Sajnálom, hogy oly nagy fájdalmat okoztam -- mentegetôzik Jakab, Alfeus fia. -- De jobban belelátott abba, amit nem mondtam... Hidd el nekem, Jézus.
-- Tudom, tudom. De anyád dolgozik saját tökéletesítésén, és ez erôsebben formálja, mint egy vésô. Megszabadítja sok halott tehertôl -- mondja Jézus.
-- Anyám, elég a sírásból! Ez fájdalmat okoz nekem. Úgy szenvedsz, mint egy szegény asszonyka, aki nem ismeri Isten Országának bizonyosságát. Egyáltalán nem hasonlítasz a makkabeus gyermekek anyjához (Ld. 2Mak 7) -- korholja meg szigorúan Júdás Tádé, de ugyanakkor átölelve anyját, és megcsókolva ôszülô haját. -- Olyannak tűnsz, mint egy kisleány, aki fél az árnyékoktól és a meséktôl, amelyeket azért mondanak neki, hogy megfélemlítsék. De te tudod, hol találsz meg engem: Jézusban. Milyen mama! Milyen mama! Akkor kellett volna sírnod, ha azt mondták volna neked, hogy a jövôben én leszek Krisztus elárulója, aki elhagyja ôt, és elkárhozik. Akkor igen! Sôt, véres könnyeket kellett volna sírnod. De, ha Isten segít, ezt a fájdalmat sose okozom neked, anyám. Veled akarok lenni az egész örökkévalóságban...
A szemrehányás, és az azt követô kedveskedés megszünteti Alfeus feleségének sírását, és most már szégyenli gyengeségét.

(4-809)

Amikor elérkeznek Magdolna volt dajkájához, az öreg dajka sietve úrnôje elé megy. De Magdolna mond neki valamit, és ô azonnal Máriához

fordul:
-- Bocsáss meg... De oly nagy öröm látnom ôt, hogy csak ôt látom. Jöjj, áldott! A nap tüze éget. A kocsiban árnyék van.
Mindnyájan felszállnak és ott várják be a férfiakat, akik nagyon hátramaradtak. Míg várakoznak, Sintica felölti azt a ruhát, amelyben tegnap Magdolna volt, és megcsókolja annak lábát, annak ellenére, hogy mondták neki, számukra nincs se szolga, se rabszolga, hanem csak vendég Jézus nevében. Szűz Mária megmutatja az értékes batyucskát, amely a bíborszálakat tartalmazza, és megkérdezi, hogyan fonhatja össze a rövid szálakat fonallá, amikor azok nem veszik be a nedvességet és merevek.
-- Nem úgy használják ezeket, Asszonyom! Porrá zúzzák, és úgy használják, mint bármely más festéket. Ez a kagyló váladéka, nem haj, se nem bôr. Látod, milyen törékeny most, hogy kiszáradt? Finom porrá töröd össze, átszitálod, hogy ne maradjon közte egy hosszú szál sem, amely foltossá tenné a szálat vagy az anyagot. Legjobb, ha a fonalköteget fested meg. Amikor biztos vagy benne, hogy az egész porrá vált, feloldod, mint ahogy a bíbortetűvel vagy a sáfránnyal teszik, vagy az indigóval vagy fakéreggel, gyökerekkel, gyümölcsökkel, és azt használod. Rögzítsd a festéket erôs savban.
-- Köszönöm, Noémi. Úgy teszek, amint kioktattál. Hímeztem már bíbor fonalakkal, de azokat már használatra készen kaptam... Íme Jézus már közel van. Itt az ideje, hogy elbúcsúzzunk egymástól, leányaim. Megáldalak mindnyájatokat az Úr nevében. Menjetek békében, és vigyétek el a békét és az örömöt Lázárnak.
Isten veled, Magdolna! Ne felejtsd el, hogy elsô boldog sírásodat az én keblemen sírtad el. Azért anyád vagyok, és mindig az maradok. Amit a legkedvesebb nôvér, a legszeretôbb dajka mondhat neked, tôlem jön. Mindig meg foglak érteni. Amit nem mertél megmondani Jézusomnak, mert még átjárt az emberi gyöngeség, amit ô nem akar benned látni, azt elmondtad nekem. Mindig részvéttel leszek hozzád. És ha majd el akarod mondani nekem diadalmaidat is -- de jobban szeretném, ha ezeket ôneki mondanád el, mint illatos virágokat, mert ô a te Üdvözítôd, nem én, -- akkor veled együtt örvendezek majd.
Isten veled, Márta! Most boldogan mész el, és ez a természetfeletti boldogság tartós lesz. Nincs azért másra szükséged, csak arra, hogy tovább haladj az életszentségben abban a békében, amit többé semmi sem

zavar meg benned. Tedd ezt Jézus iránti szeretetbôl, aki annyira szeretett téged, hogy te is szeresd ôt, aki teljesen szeret téged.
Isten veled, Noémi! Menj megtalált kincseddel! Amint egykor tejeddel tápláltad, most táplálkozz te a szavakkal, amelyeket ô és Márta mond neked, és eljutsz majd oda, hogy Fiamban sokkal többet látsz egy ördögűzônél, aki megszabadítja a szíveket a gonosztól.
Isten veled, Sintica, Görögország virága, aki magadtól meg tudtad érteni, hogy van valami, ami több a testnél. Most Istenben virágzol, és légy te Görögország elsô új virága Krisztus számára.
Nagyon meg vagyok elégedve azzal, hogy így egyesülve hagylak el titeket. Szeretettel megáldalak mindnyájatokat.

(4-824)

Jézus felmegy a Kármel-hegyére Jakabbal, Alfeus fiával, apostolait pedig addig Máriára bízza, és megmondja nekik, mit tegyenek.
-- Anya, a te kezedben vagyunk. Irányíts minket, mert... semmire sem vagyunk képesek -- vallja be alázatosan Péter.
Mária megnyugtatja ôt mosolyával, és azt mondja neki:
-- Nagyon egyszerű. Nem kell mást tenni, mint engedelmeskedni Jézus rendelkezéseinek, és mindent jól tesztek. Menjünk!

(4-836)
==========
Az irgalmasság anyja

Jézus Názáret felé megy apostolaival és Anyjával, valamint Alfeus feleségével. Mielôtt elválnának egymástól, és Jézus Tibériásba menne apostolaival, betérnek egy házba, ahol már elôzôleg is szívesen fogadták ôket. Jézus bemutatja a gazdasszonynak -- aki éppen kenyérsütéshez készülôdik -- anyját és rokonát:
-- Béke veled, asszony! Elkísértem hozzád Anyámat, amint megígértem. Íme, itt van! És ez az ô rokona, Jakab és Júdás anyja. Hol van Dina és Fülöp?

Az asszony, miután üdvözölte a két Máriát, azt mondja:
-- Dinának tegnap megszületett a harmadik kisleánya. Egy kicsit szomorúak vagyunk, mert fiút vártunk. De megelégedettek is, igaz, Matatia? -- mondja férjének.
-- Igen, mert szép kisleány, és mégis a mi vérünk. Megmutatjuk neked. Fülöp elment, hogy elhozza Annát és Noémit szüleitôl. Hamarosan visszatér.
Jézus felajánlja, hogy megáldja az újszülöttet, Mária pedig kijelenti:
-- Megyek üdvözölni az anyát.
A fáradt apostolok leülnek egy fa árnyékába, és hamarosan elalszanak. Mária máris jön az újszülöttel, akinek csak a feje és két keze látszik ki a fehér pólyából.
-- Nézd, Jézus, milyen szép kisleány! Hasonlít kissé hozzád, amikor egynapos voltál. Ilyen szôke voltál, annyira, hogy alig látszott volna a hajad, ha nem lett volna hullámos, és neked is ilyen rózsás színed volt. És nézd, nézd, most, hogy kinyitja szemecskéit, és keresi a mellbimbót, olyan sötétkék szeme van, mint neked... Ó, kedves! De nekem nincs tejem, kicsinykém, rózsácskám, galambocskám! -- és a Szűzanya ringatja a kisdedet, ami lecsillapítja, nyöszörgését galambturbékolássá változtatja, és elalszik.
-- Mama, így tettél velem is? -- kérdi Jézus, aki figyeli Anyját, amint ringatja a kicsinyt, arcával annak szôke fejét érintve.
-- Igen, fiam. De neked azt mondtam: ,,kis bárányom". Szép, ugye?
-- Nagyon szép és erôs. Az anya boldog lehet -- erôsíti meg Jézus, ô is föléje hajolva, hogy megfigyelje az ártatlan álmát.
-- De nem az... A férje dühös, mert minden gyermeke leány. Igaz, hogy a birtokunkban levô mezôkön hasznosabbak a fiúk, de ez nem a leányunk hibája... -- sóhajt fel a háziasszony, aki éppen odaért.
-- Fiatalok. Szeretik egymást, és lesz fiúgyermekük is -- mondja biztosan az Úr.
-- Íme, Fülöp... Most el fog borulni... -- mormolja zavarodottan a háziasszony. És hangosabban hozzáteszi: -- Fülöp, itt van a názáreti Rabbi.
-- Nagyon örülök neki, hogy látom. Béke veled, Mester!
-- Veled is, Fülöp! Láttam szép kisleányodat. Isten megáld téged

szép, egészséges, jó gyermekekkel. Nagyon hálásnak kell lenned ezért... Nem válaszolsz? Gyötör valami?
-- Én reméltem, hogy fiú lesz!
-- Csak nem akarod azt mondani nekem, hogy igazságtalanul vádolod az ártatlant azért, mert leány, és még kevésbé azt, hogy durva vagy jegyesedhez? -- kérdi szigorúan Jézus.
-- Én fiút akartam! Az Úrért és számomra! -- kiált fel sértôdötten Fülöp.
-- És azt reméled, hogy elnyered azt igazságtalanságod és lázadásod által? Talán ismered Isten gondolatait? Több vagy nála, hogy azt mondod neki: „Tegyél így, mert ez az igazságos?!" Ez az asszony, nôtanítványom, és gyermektelen. És azt mondta nekem: „Áldom terméketlenségemet, amely szabaddá tesz arra, hogy kövesselek téged." És ez, négy fiú anyja, arra vágyakozik, hogy a négy fia ne legyen többé az övé. Nemde, Zsuzsanna és Mária? Hallod? És te, aki néhány éve vetted feleségül ezt a termékeny asszonyt, aki meg van áldva három rózsás szájacskával, amelyek szeretetedet kérik, te méltatlankodsz? Ki ellen? Miért? Nem akarod megmondani? Megmondom én: Azért, mert önzô vagy! Hagyj fel azonnal a haragoddal! Tárd ki karodat e felé a te magodból született gyermek felé, és szeresd ôt! Gyerünk! Vedd át ôt! -- és Jézus fogja a pólyába burkolt gyermeket, és fiatal atyjának a karjába teszi. Jézus folytatja: -- Menj feleségedhez, aki sír, és mondd meg neki, hogy szereted ôt. Különben Isten igazán sose ad neked egy fiút. Én mondom neked! Menj!...
A férj felmegy a szobába, ahol a felesége van.
-- Köszönöm, Mester! -- suttogja az anyósa. -- Tegnaptól fogva nagyon kegyetlen volt...
A férj néhány pillanat múlva visszajön, és azt mondja:
-- Megtettem, Uram. Az asszony hálás neked. És azt mondja, kérdezzem meg tôled, mi legyen a kicsi neve..., mert én igazságtalan gyűlöletemben nagyon csúnya nevet szántam neki...
-- Nevezd ôt Máriának. Keserű könnyeket ivott az elsô tejcsöppekkel, keserűket, a te durvaságod miatt, azért Máriának lehet nevezni, és Mária szeretni fogja. Ugye, Anyám?
-- Igen, szegény kisleány. És annyira kedves. Biztosan jó lesz, és az ég egy csillaga lesz belôle.

Az apostolok még alszanak, a kerióti Júdást kivéve, aki mintha tűkön ülne.
-- Rám vársz, Júdás? -- kérdi tôle Jézus.
-- Nem, Mester, de nem sikerül aludnom, és szeretnék kimenni egy kissé.
-- Ki tiltja meg neked? Én is kimegyek. Felmegyek arra a kis dombra. Egészen árnyékban van... Ott pihenek, imádkozva. Velem akarsz jönni?
-- Nem, Mester. Zavarnálak téged, nem vagyok olyan állapotban, hogy imádkozzam. Talán... talán nem érzem jól magamat, és ez zavar...
-- Maradj akkor! Senkit sem kényszerítek. Isten veled! Isten veletek, asszonyok! Anyám, amikor endori János felébred, küldd hozzám, egyedül.
-- Igen, Fiam. Béke legyen veled!
Jézus kimegy. Mária és Zsuzsanna a szövôszék fölé hajolva figyeli a rajta levô anyagot. Mária leül, kezét ölébe téve, kissé meghajolva. Talán ô is imádkozik.
Alfeus felesége hamarosan belefárad a szövôszék figyelésébe. Leül egy sötét sarokba, és mindjárt elalszik. Zsuzsanna jónak látja követni. Csak Mária és Júdás van ébren. Az egyik teljesen összeszedetten. A másik nem veszi le róla tágranyílt szemét.
Végül feláll, és lassan hozzá megy, semmi zajt nem okozva. Halkan megszólítja:
-- Mária!
-- Mit kívánsz tôlem, Júdás? -- kérdi Mária kedvesen, és nagy szeretettel néz rá.
-- Szeretnék beszélni veled...
-- Beszélj! Hallgatlak.
-- Nem itt... Nem akarom, hogy mások meghallják... Nem jönnél ki velem egy kicsit? Ott is van árnyék...
-- Menjünk hát. De látod... Mindnyájan alszanak... itt is beszélhettél volna -- mondja Mária. De feláll és kimegy vele. -- Mit kívánsz tôlem, Júdás? -- kérdezi ismét, élesen az apostolra nézve, aki megzavarodik egy kissé, mintha nem találná a szavakat. -- Rosszul érzed magad? Vagy rosszat tettél, és nem tudod, hogyan fejezd ki magadat? Vagy kísértést éreztél arra, hogy rosszat tegyél, és nehéz bevallanod? Beszélj, fiam! Amint meggyógyítottam a testedet, meggyógyítom a lelkedet is. Mondd meg nekem, mi zavar, és ha tudlak, megnyugtatlak. Ha

nem tudom egyedül megtenni, megmondom Jézusnak. Mégha sok bűnöd lenne
is, ô megbocsát neked, ha én kérek bocsánatot számodra. Valójában Jézus is azonnal megbocsátana neked... De talán elôtte, a Mester elôtt, szégyenled magad. Én egy édesanya vagyok... Én nem szégyenítlek meg...
-- Igen. Nem szégyenítesz meg, mert édesanya vagy és nagyon jó. Valóban a béke vagy közöttünk. Én... Én nagyon meg vagyok zavarodva. Nagyon jellemtelen vagyok, Mária. Nem tudom, mi van a véremben és a szívemben... Idônként nem tudok többé uralkodni magamon... és akkor a legkülönösebb... és legrosszabb dolgokat teszem.
-- Még Jézus közelében sem sikerül ellenállnod annak, aki kísért?
-- Még az ô közelében sem. És, hidd el, szenvedek miatta. De így van. Szerencsétlen vagyok.
-- Imádkozni fogok érted, Júdás.
-- Az nem elég.
-- Imádkoztatok másokat is anélkül, hogy megmondanám nekik, kiért lesz az ima, amit az igazaktól kérek.
-- Nem elég.
-- Imádkoztatom a gyermekeket. Oly sokan jönnek hozzám, a kertembe, mint a madarak a magot keresve. És a mag, amit nekik adok, a simogatás és szavaim. Istenrôl beszélek nekik. És ôk, az ártatlanok, jobban szeretik ezt a játékoknál és a meséknél. A gyermekek imája kedves az Úr elôtt.
-- Sose annyira, mint a tied. De még az sem elég.
-- Megmondom Jézusnak, hogy imádkozzon az Atyához érted.
-- Még az sem elég.
-- De ennél több nincsen! Jézus imája még az ördögöket is legyôzi...
-- Igen. De Jézus nem imádkozna állandóan. És én visszatérnék ahhoz, ami vagyok... Jézus mindig azt mondja, hogy egy napon elmegy. Nekem gondolnom kell arra az idôre, amikor nélküle leszek. Jézus most szét akar küldeni minket igehirdetésre. Én félek attól, hogy elmenjek ezzel az ellenségemmel, amely én magam vagyok, hogy elhintsem Isten szavait. Szeretném, ha mostanára már kialakultam volna.
-- De, fiam, ha még Jézusnak sem sikerül elérnie azt, amit akarsz, ki képes erre?
-- Te, Anya! Engedd meg, hogy egy ideig veled lehessek. Voltak veled

pogányok és kéjnôk. Én is veled lehetek. Ha nem akarod, hogy én ott tartózkodjam, ahol te élsz, éjjelre elmegyek Alfeushoz és Mária Kleofáshoz aludni, de a napot veled töltöm. Egyszer megpróbáltam, hogy magamban legyek, és még rosszabbá váltam. Ha Jeruzsálembe megyek, ott sok gonosz barátom van, és abban az állapotban, amelyben akkor vagyok, amikor erôt vesz rajtam ez a dolog, az ô cinkostársukká leszek... Ha más városba megyek, hasonló a helyzet. Ha Keriotba megyek, anyámhoz, a kevélység rabszolgájává leszek. Ha egyedül maradok, a csend felerôsíti a sátán hangját. De nálad... ó, érzem, hogy nálad más leszek!... Engedd meg, hogy veled menjek! Mondd Jézusnak, hogy engedje meg! Azt akarod, hogy elvesszek? Félsz tôlem? A megsebzett gazella szemével nézel rám, amelynek nincs többé ereje ahhoz, hogy elmeneküljön támadóitól. De én nem bántalak téged. Nekem is van anyám... és téged anyámnál is jobban szeretlek. Légy irgalmas egy bűnös iránt, Mária! Nézd: sírok lábaidnál... Ha te elutasítasz engem, az lelki halálomat jelentheti...
-- és Júdás igazán sír Mária lábánál, aki irgalmasan tekint rá, de egyúttal aggódva és félve. És nagyon sápadt.

Mária Júdás barna hajára teszi kezét:

-- Hallgass! Nehogy meghalljanak! Beszélek Jézussal. És ha ô akarja... akkor az én házamba jössz. A világ ítéletével nem törôdöm. Az nem sebzi meg az én lelkemet. Csak attól irtózom, hogy én bűnt kövessek el Isten ellen. A rágalom közömbösen hagy. De nem fognak rágalmazni, mert Názáret tudja, hogy leánya nem hoz botrányt városára. De elvégre, bármi történjék is, a fontos, hogy te megmentsd a lelkedet. Megyek Jézushoz. Nyugodj meg!

Mária beburkolózik kendôjébe, amely fehér, mint a ruhája, és gyorsan megy az ösvényen, amely az olajfákkal borított kis dombra vezet. Keresi Jézusát, és megtalálja ôt imába mélyedve.

-- Fiam, én vagyok... Hallgass meg!

-- Ó, Mama! Eljöttél, hogy velem imádkozzál? Milyen öröm, milyen vigasztalás számomra!

-- Mi van veled, Fiam? Lelkileg elfáradtál? Szomorú vagy? Mondd meg a Mamádnak!

-- Jól mondtad, elfáradtam, és le vagyok sújtva. Nem annyim a fáradtságtól és a nyomorúságtól, amit a szívekben látok, mint inkább azok megváltoztathatatlansága miatt, akik barátaim. De nem akarok

igazságtalan lenni velük szemben. Csak egy szomorít el engem. És az Júdás, Simon fia.
-- Fiam, azért jöttem, hogy róla beszéljek...
-- Rosszat tett? Fájdalmat okozott neked?
-- Nem. De fáj nekem, amikor látok valakit, aki nagyon meg van fertôzve... Szegény gyermek! Mennyire beteg a lelke!
-- És te könyörületet érzel iránta? Nem félsz többé tôle? Egy idôben féltél...
-- Fiam, könyörületem még nagyobb, mint a félelmem. És szeretnélek segíteni téged és ôt abban, hogy lelke üdvözüljön. Te mindent meg tudsz tenni, és nincs szükséged rám. De te azt mondod, hogy mindenkinek közre kell működnie Krisztussal a megváltásban... és ez a gyermek annyira rászorul a megváltásra!
-- Mit kell tennem, amit még nem tettem meg érte?
-- Te már nem tehetsz többet. De megengedheted, hogy én tegyek valamit. Kért engem, hogy engedjem ôt házunkban tartózkodni, mert úgy tűnik neki, hogy ott megszabadulna szörnyetegétôl... Te fejedet rázod? Nem akarod? Megmondom neki...
-- Nem, Mamám. Nem, hogy nem akarom. Azért rázom a fejemet, mert tudom, hogy hasztalan. Júdás olyan, mint az, aki fuldoklik, de annak ellenére, hogy érzi fuldoklását, kevélyen visszautasítja a kötelet, amelyet feléje vetettek, hogy a partra húzzák. Hiányzik belôle az akarat ahhoz, hogy kijöjjön a partra. Idônként, a megfulladástól való félelmében, keresi a segítséget, és kéri is, igénybe is veszi, de utána ismét felülkerekedik benne a kevélysége, és elengedi a segítô kezet, ellöki magától, önmaga akarja megmenteni magát... és mindig jobban elmerül az iszapos vízben, ami elnyeli. De nehogy azt mondja, nem próbálkoztunk meg egy ellenszerrel, tegyük meg ezt is, szegény Mamám... Igen, szegény Mamám, aki a lelkek iránti szeretetbôl kiteszed magad annak, hogy közeledben legyen... az, akitôl félsz.
-- Nem, Jézus. Ne mondd ezt! Én egy szegény asszony vagyok, mert még alá vagyok vetve az ellenszenvnek. Korholj meg érte. Megérdemlem. Az irántad való szeretetbôl nem lenne szabad, hogy bárkitôl is undorodjam. De nem más miatt vagyok szegény. Ó, ha visszaadhatnám neked Júdást, lelkileg meggyógyulva! Aki egy lelhet ad neked, kincset ad. És aki kincset ad, az nem szegény. Fiam!... Megyek, megmondom Júdásnak, hogy

te megengeded. Rendben van? Te azt mondtad: „Jön majd egy idô, amikor azt mondod: »Milyen nehéz a Megváltó Anyjának lenni!«". Egyszer már mondtam... Aglae miatt... De mit számít egyszer? Oly sok ember van! És te mindenkinek a Megváltója vagy. Fiam! Fiam!... Amint karomban tartottam a kicsinyt, hogy hozzád vigyem áldásodért, engedd, hogy Júdást is karomban tartsam, hogy hozzád vigyem áldásodat kérve...

-- Mama... Mama... Ô nem érdemel meg téged...

-- Jézusom, amikor te haboztál Péternek adni Marciamot, azt mondtam neked, hogy ez segíteni fog rajta. Nem tagadhatod, hogy Péter megújult attól a pillanattól... Engedd, hogy megtegyem Júdással!

-- Legyen, amint akarod! És légy áldott irántam és Júdás iránt érzett szeretetteljes szándékodért! Most imádkozzunk együtt, Mama! Oly édes veled imádkozni!...

* * *

Estefelé elhagyják a házat, amely vendégül látta ôket. Jézus endori Jánossal és Hermasteusszal megy, Mária az asszonyokkal együtt követi Fiát. Az apostolok beszélgetnek a nap eseményeirôl.

-- Szép bolond ez a Fülöp! Azonnal megtagadta volna feleségét és leányát, ha nem érttetted volna meg vele eljárásának értelmetlenségét -- mondja Péter.

-- Reméljük, hogy kitart mostani bűnbánatában, és nem esik vissza azonnal az ostoba megvetésbe a nôk iránt. Végül is az asszonyoknak köszönhetô, hogy a világ még fennáll -- mondja Tamás, és sokan nevetnek következtetésén.

-- Biztos. Igaz. De tisztátalanabbak, mint mi, és... -- válaszolja Bertalan.

-- Ugyan menj! Ami a tisztátalanságot illeti, mi sem vagyunk angyalok. Szeretném tudni, hogy a megváltás után is mindig így lesz-e az asszonyokkal? Azt tanítják, hogy tiszteljük az anyát, a nôvért, a leányokat, nagynéniket, menyet, minden rokont, és azután... kiátkozás itt, kiátkozás ott! A Templomban nem mehetnek bárhová... Vétkezett Éva? Elismerem. De Ádám is vétkezett. Isten ugyancsak szigorúan megbüntette Évát. Nem elég ez?

-- De Tamás! Még Mózes is tisztátalannak tekintette az asszonyt! (Vö.

Lev 12; 15,19-30)
-- Aki a nôk nélkül meghalt volna, a vízbe fulladva... (Vö. Kiv 2,1-10) De légy türelemmel, Bertalan, mert én nem vagyok olyan képzett, mint te, csak egy aranyműves vagyok, de Mózes azért említi a nô testi tisztátalanságát, hogy mi tiszteletben tartsuk (ôt a szülés után), nempedig azért, hogy kiátkozzuk.
A vita fokozódik. Jézus, aki elöl ment az asszonyokkal, és Jánossal és a kerióti Júdással, megáll, megfordul, és közbeszól:
-- Isten elôtt egy erkölcsileg és lelkileg képzetlen nép állt, amelyet a bálványimádókkal való kapcsolat megfertôzött. Testileg és lelkileg erôs népet akart formálni belôle. Parancsokként adta az üdvös irányelveket a testi erôhöz és egészséghez, valamint a becsületes szokásokhoz. Nem tehetett másképpen ahhoz, hogy megfékezze a férfias vágyakat, nehogy megismétlôdjenek azok a bűnök, amelyek miatt elmerült a vízözönben a föld, és elégett Szodoma és Gomorra. De a jövô korszakban a megváltott asszony nem lesz úgy elnyomva, mint ma. Megmaradnak a testi elôvigyázatra vonatkozó tilalmak, de megszűnnek az akadályok, amelyek gátolták ôket az Úrhoz jövetelben. Én már eltávolítom azokat, hogy elôkészítsem a jövô korszak elsô papnôit.
-- Ó, papokká lesznek az asszonyok?! -- kérdi meghökkenve Fülöp.
-- Ne értsetek félre! Nem lesznek úgy papok a nôk, mint a férfiak, nem változtatnak át és nem szolgáltatják ki Isten ajándékait, amelyeket ti most még ismertek. De a papi osztályhoz tartoznak ôk is, közreműködve a papokkal sokféle módon a lelkek javára.
-- Prédikálni fognak? -- kérdi hitetlenkedve Bertalan.
-- Amint már Anyám prédikál.
-- Apostoli utakra vállalkoznak? -- kérdi Máté.
-- Igen. Nagyon messzire elviszik a hitet, és azt kell mondanom, hogy még nagyobb hôsiességgel, mint a férfiak.
-- Csodákat tesznek majd? -- kérdi nevetve a kerióti.
-- Néhányan csodákat is tesznek. De ne építsetek a csodákra, mint valami lényeges dologra. Ôk, a szent asszonyok, sok csodát tesznek majd imáikkal megtérítve az embereket.
-- Hm! Az asszonyok addig imádkoznak, amíg csodát nem tesznek? -- dörmög Natanael.
-- Ne légy korlátolt, mint egy írástudó, Bertalan. Szerinted mi az

ima?
-- Istenhez fordulás a szövegekkel, amelyeket ismerünk.
-- Ennél több. Az ima a szív beszélgetése Istennel, és az ember szokásává kellene válni. Az asszony nálunk jobban képes erre a beszélgetésre, mert jobban visszavonult az élete, mint a mienk, és érzelmei is erôsebbek a mieinknél. Ebben nyer ô vigasztalást szenvedéseiben, enyhülést fáradalmaiban, amelyek nemcsak a házimunkákkal és a gyermekszüléssel kapcsolatosak, hanem azzal is, hogy elviselnek minket, férfiakat. Az ima szárítja fel könnyeiket, és csal ismét mosolyt az ajkukra. Mert az asszony tud beszélni Istennel, és a jövôben még inkább ért majd ehhez. A férfiak lesznek az óriások a tudományok területén, az asszonyok lesznek mindig azok, akik támogatják az óriásokat és a világot fenntartják, mert sok szerencsétlenséget hárítanak majd el imáikkal és sok büntetést visszatartanak. Ezért csodákat tesznek, amelyek nagyobb részt láthatatlanok lesznek, és csak Isten ismeri azokat, de ezért még valóságosak.
-- Ma te is láthatatlan, de biztosan valóságos csodát tettél, igaz, Mester? -- kérdi Tádé.
-- Igen, testvérem.
-- Jobb lett volna, ha látható lett volna -- jegyzi meg Fülöp.
-- Azt szeretted volna, ha fiúvá változtattam volna át a kisleányt? A csoda valójában az elhatározott dolgok megváltoztatása, egy jótékony rendetlenség, mert Isten azáltal, hogy meghallgatja az imát, megmutatja, hogy szereti az embert, vagy pedig meggyôzi ôt létezéséröl. De mivel Isten maga a rend, nem sérti meg túlzott módon a rendet. A gyermek leánynak született, és az is marad.
-- Annyira lesújtott voltam ma reggel! -- sóhajt fel Mária.
-- Miért? Nem a tied volt a kisleány, akit nem szerettek -- mondja Zsuzsanna. És hozzáteszi: -- Én amikor látok valami balsorsot egy gyermekben, azt mondom: „Jó, hogy nem az enyém!"
-- Ne mondd ezt, Zsuzsanna! Ez nem szeretetteljes. Én inkább mondhatnám, mert az én egyetlen anyaságom felülmúlja a természetes törvényeket. De nem mondom, hanem mindig arra gondolok: „Ha Isten nem
akarta volna, hogy szűz legyek, talán velem történt volna ez, és én lennék ennek a szerencsétlennek az anyja. És így irgalmas vagyok

mindenkihez..." Mert azt mondom: „Az én gyermekem lehetett volna, és mint anya, szeretném, ha minden gyermekem jó, egészséges, szeretett és szeretetreméltó lenne, mert ezt kívánják az anyák gyermekeik számára" -- válaszol kedvesen Mária. És Jézus annyira tündöklik, mintha fénybe öltözött volna, amikor sugárzó szemmel tekint anyjára.

-- Ezért vagy irgalmas irántam -- mondja Júdás csendesen.

-- Mindenki iránt. Még Fiam gyilkosa iránt is ezt tenném. Mert arra gondolok, hogy neki van leginkább szüksége a bűnbocsánatra... és szeretetre. Mert biztosan az egész világ gyűlölné ôt.

-- Asszonyom, nagyon sokat kellene fáradoznod, hogy megvédd, és idôt adj neki a megtérésre... Én azonnal eltávolítanám ôt körünkbôl, elsônek... -- mondja Péter.

-- Íme, itt a hely, ahol elbúcsúzunk egymástól. Anyám, Isten legyen veled! És veled, Mária! (Alfeus felesége.) És veled is, Júdás...

Megcsókolják egymást, és Jézus még hozzáfűzi:

-- Ne felejtsd el, hogy nagy dolgot engedtem meg neked, Júdás. Használd fel jóra, ne a rosszra. Isten veled!

Jézus és a tizenegy vele maradt apostol kelet felé megy, Mária, rokona és a kerióti pedig egyenesen tovább.

(4-872)

==========

Júdás Máriánál

Júdás több hétig tartózkodott Názáretben. A következôk csak egy napjáról számolnak be, amely után hamarosan elhagyta Máriát.

Mária fürgén megy a galambok fészkéhez a kis forrás mellé, amely a kis barlang közelében csörgedez. Az itt viruló virágokat a házból is láthatja, még munkája közben is, a galambokkal együtt, amelyek az ösvényen táncolnak vagy körözve repülnek a ház és a kert felett.

Belép a kertbe a kerióti Júdás is, virágokat és dugványokat hozva.

-- Üdvözöllek, Anya! Mindent odaadtak nekem, amit csak akartam. Siettem velük, hogy ne szenvedjenek. Remélem megerednek, mint a jerikói lonc. Jövôre kerted olyan lesz, mint egy virágkosár. Így mindig

emlékezni fogsz majd a szegény Júdásra és az ô itt tartózkodására -- mondja, miközben gondosan kihúz egy tasakból egy virágot, amelynek gyökerét föld veszi körül, és levelei nedvesek. Egy másik tasakból a palántákat veszi ki.

-- Köszönöm neked, Júdás! Igazán, nagyon köszönöm. Nem tudod elhinni, milyen boldog vagyok, hogy a jerikói lonc a kis barlang mellett van. Kiskoromban, ott, annak a mezônek a végén, amely akkor a mienk volt, volt egy még szebb barlang, és vadborostyán és jerikói loncok borították be az ágakat, és virágok vették körül és adtak menedéket az apró liliomoknak, amelyek a barlang belsejében nôttek, amely mindig zöld volt a vénuszhajtól. Mert ott volt egy valódi forrás. A Templomban mindig erre a barlangra gondoltam, és mondom neked, amikor a Szentek Szentjének függönye elôtt imádkoztam, én a Templom szüze, nem éreztem jobban Isten jelenlétét. Meg kell mondanom azt is, hogy ott újból átálmodtam lelkem édes beszélgetéseit Urammal... Józsefem örömöt akart szerezni nekem azzal, hogy elkészítette annak a barlangnak kicsiny mását, egy kis vízérrel, ami hasznos is. És odaültetett egy jerikói loncot és a vadborostyánt is, ami még mindig él, míg az elsô elpusztult a számkivetés évei alatt... Utána újraültettem, de három éve elszáradt. Most te tetted vissza. Megeredt, látod? Nagyon jó kertész vagy!

-- Igen. Gyermekkoromban nagyon szerettem a növényeket, és a mamám megtanított gondozásukra... Most ismét gyermekké válok melletted, Anya, és ismét megtalálom múltbeli képességemet. Azért, hogy örömöt szerezzek neked. Olyan jó vagy hozzám! -- válaszolja Júdás, szakértôként dolgozva a palánták legmegfelelôbb helyre való ültetésén. És odamegy a sövény mellé, ahol az éjjeli virágok vannak. -- Itt jó helyük lesz -- mondja, lenyomva egy kis kapával a földet az elültetett gyökerek fölött. -- Ezek szeretik az árnyékot. Nem akarta odaadni nekem ôket Eleázár szolgája, de addig erôsködtem, amíg megkaptam.

-- Ezeket az indiai jázminokat sem akarták odaadni Józsefnek, de ô elvégzett nekik valami munkát ingyen, hogy megszerezze nekem. Egyre jobban virulnak.

-- Íme, kész vagyok, Anya. Most meglocsolom ôket, és minden jól megy majd.

Meglocsolja, majd megmossa kezét a forrásnál.

Mária figyeli ôt. Olyan más, mint a Fia, de nagyon különbözik attól a

Júdástól is, akinek néha viharzik a lelke. Vizsgálja, gondolkodik, melléje megy, és egyik kezével megfogja a karját, és kedvesen megkérdezi tôle:
-- Jobban vagy, Júdás? Lelkileg, akarom mondani.
-- Ó, Anya! Sokkal jobban! Békét élvezek. Látod, kedvemet találom az egyszerű munkákban és a veledlétben. Sose szabadna elhagynom ezt a békét, ezt az összeszedettséget. Itt... milyen távol van a világ ettôl a háztól! -- és Júdás végignéz a kerten, a virágokon, a házon... Befejezi: -- De ha itt maradnék, itt sose lennék apostol. És én az akarok lenni...
-- Hidd el, jobb neked egy igaz léleknek lenned, mint egy rossz apostolnak. Ha felfogod, hogy a világgal való érintkezés megzavar téged, ha felfogod, hogy az apostolokra halmozott dicséret és megtiszteltetés árt neked, mondj le róla, Júdás! Jobb neked egy egyszerű hívônek lenned, aki hűséges Jézusomhoz, aki egy szent hívô, mint egy bűnös apostolnak.
Júdás elgondolkozva hajtja le a fejét. Mária engedi, hogy elmélkedjék, és belép a házba, hogy dolgát végezze.
Júdás egy ideig állva marad, utána fel-alá jár a lugasban. Karját összefonja, fejét lehajtja. Gondolkozik, gondolkozik, beszél magában, és gesztikulál hozzá... Szavait nem lehet megérteni. De kézmozdulataiból ki lehet venni, hogy gondolatai nagyon ellenkeznek egymással. Úgy tűnik, mint aki könyörög és aki visszaüt, vagy panaszkodik, vagy elátkoz valamit. Arckifejezése hol kérdést árul el, hol félelmet, aggodalmat. Legrosszabb pillanataiban hirtelen megáll az ösvény közepén, és úgy marad egy ideig, igazán démoni arckifejezéssel... Utána arcához emeli a kezét és elmenekül az olajfák közé, ahol Mária nem láthatja, és sír, kezébe rejtett arccal, míg végre megnyugszik, és ülve marad, hátával egy olajfának támaszkodva, mintegy elkábultan...
Amikor beesteledik, Názáret megnyitja ajtóit, amelyeket napközben zárva tartottak a nagy nyári hőség miatt. Az asszonyok, a férfiak és a gyermekek kimennek a kertekbe vagy az utakra, amelyek még melegek, de többé nem naposak, hogy levegôzzenek, a forráshoz menjenek, játsszanak, beszélgessenek... miközben a vacsorára várakoznak. Az emberek üdvözlik egymást, csevegnek, nevetnek, kiáltoznak.

Júdás is kimegy a forráshoz a rézkorsókkal. A názáretiek látják és „a Templom tanítványának" nevezik. Júdás füleinek ez kellemes muzsikaként hangzik. Kedvesen üdvözli az embereket, de még tartózkodóan, ami ha még nem is dölyfös kevélység, de közel áll hozzá.
-- Legyél nagyon jó Máriához, Júdás! -- mondja neki egy szakállas názáreti.
-- Ô megérdemli ezt és még többet. Igazán nagyszerű asszonya Izraelnek. Boldogok lehettek, hogy polgártársatok.
Názáret asszonyának dicsérete félrevezet sok názáretit, akik elismétlik egymásnak, amit Júdás mondott.
Ô közben megérkezik a kúthoz, megvárja, amíg rá kerül a sor, udvariasan segíti vinni egy öregasszony korsóit, aki nem gyôzi áldani ôt, és vizet merít két asszony számára, akik gátolva vannak ebben, mert karjukon hordják kisgyermeküket. Kissé félrehúzzák a fátylukat és azt mormolják: „Isten fizesse meg!"
-- A felebarát szeretete Jézus barátjának elsô kötelessége -- válaszolja meghajolva Júdás. Megtölti saját korsóit, és visszafelé indul a házba.
Útközben megállítja ôt a zsinagógafônök, és meghívja, hogy a következô szombaton beszéljen a zsinagógában.
-- Több, mint két hete vagy velünk, és csak irántunk való nagy udvariasságoddal adtál leckét nekünk -- mondja panaszkodva a zsinagógafônök, és vele együtt a vidék más vezetôi.
-- De ha ti nem veszitek szívesen, hogy a ti nagyobb földitek beszéljen hozzátok, szívesen fogadhattok-e engem, az ô tanítványát, aki ráadásul még júdeai is? -- válaszolja Júdás.
-- A te gyanúd igazságtalan és fájdalmat okoz nekünk. Mi ôszintén hívunk téged. Te tanítványa vagy, és júdeai. Ez igaz. De te a Templomból való vagy. Azért beszélhetsz. Mert a Templomban van a tudás. József fia csak egy ács...
-- De ô a Messiás!
-- Ezt mondja ô... De igazán az lesz? Vagy csak képzelôdik?
-- De az ô életszentsége, názáretiek! Az ô életszentsége! -- Júdás megütközik a názáretiek hitetlenségén.
-- Nagy. Az igaz. De ez még nem elég ahhoz, hogy a Messiás legyen! És azután... Miért beszél olyan keményen?

-- Keményen? Nem! Nekem nem tűnik keménynek. Hanem inkább, valóban,
úgy van, túlságosan ôszinte és hajlíthatatlan. Nem enged eltakarni egyetlen bűnt sem, nem habozik elítélni a visszaélést... és ez nem tetszik az embereknek. Ujját pontosan a seb közepére teszi. És ez fáj neki. De azért teszi ezt, mert szent. Ez biztos! Csak ezért jár el így. Én többször megmondtam neki: ,,Jézus, te ártasz ezzel magadnak!" De nem akarja belátni, hogy igazam van!
-- Te nagyon szereted ôt, és mivel tanult vagy, irányíthatod.
-- Ó, tanult nem... De jártas, az igen! A Templom dolgaiban, tudjátok?! Ismerem a szokásokat. Vannak barátaim. Annás fia olyan, mintha testvérem lenne. Ha valamit akartok a nagytanácstól, csak mondjátok meg nekem... De most hagyjátok, hogy hazavigyem a vizet Máriának, aki vacsorára vár engem.
-- Gyere vissza utána! Az én teraszom hűvös. Ott lesznek a barátaim, és beszélgetünk egymással...
-- Jól van. Isten veletek! -- és Júdás hazamegy, és mentegetôdzik Máriának a késésért, mert a zsinagógafônök és a vezetôk feltartották. Ezzel fejezi be: ,,Szeretnék, ha beszélnék szombaton... A Mester nem parancsolta meg ezt nekem. Te mit mondasz, Anya? Irányíts!"
-- Beszélni a zsinagógafônökkel... vagy beszélni a zsinagógában?
-- Az egyiket is és a másikat is. Én nem szeretnék beszélni senkivel sem, mert ellenkeznek Jézussal, és mert ahol csak neki van joga beszélni, mivel ô a Mester, ott szentségtörésnek tűnik számomra, hogy én beszéljek. De annyira erôltették! Beszélni akarnak velem vacsora után... Ezt szinte megígértem nekik. És ha te úgy gondolod, hogy megtehetem, elmegyek, és beszélek velük, hogy megszüntessem ellenállásukat a Mester iránt, ami olyan fájdalmas számomra. De nehezemre esik ez. Igyekszem nagyon türelmes lenni makacsságukkal szemben. Mert felfogtam, hogy ha kemény vagyok, azzal csak rosszabbá teszem a helyzetet. Nem akarok ismét olyan hibát elkövetni, mint Esdrelonban tettem. A Mesternek nagyon visszatetszett! Nem szólt nekem semmit, de észrevettem. Többé nem teszem. De szeretném úgy elhagyni Názáretet, hogy elôbb meggyôzzem ôket arról, hogy a Mester a Messiás, és hinniük kell benne, és szeretniük kell ôt.
Júdás Jézus szokott helyén ül az asztalnál, és miközben eszi a Mária

által elkészített ételeket, mondja az elôzôket. Mária hallgatja ôt, és édesanyjaként szolgálja ki. Válaszol neki:
-- Valóban jó lenne, ha a názáretiek felfognák és elfogadnák az igazságot. Én nem tartalak vissza téged. Menj csak! Senki se mondhatja nálad jobban, hogy Jézus szeretetet érdemel. Gondolj csak arra, mennyire szeret téged, amit megmutat azzal, hogy mindig menteget, és igyekszik boldoggá tenni, amennyire csak képes rá... Ha erre gondolsz, szavaid és cselekedeteid szentek lesznek.
A vacsorát hamar befejezik. Júdás elôbb megöntözi a virágokat a kertben, utána kimegy, Máriát a teraszon hagyva, ahol összehajtja a ruhákat, amelyeket kitett oda, hogy megszáradjanak.
Júdás útközben üdvözli Alfeust, Sára fiát és Mária Kleofást, akik együtt beszélnek az utóbbi házának kapujában, és egyenesen a zsinagógafônök házába megy. Jelen vannak az Úr unokatestvérei közül Simon és József, és hat vezetô férfiú.
Nagy ünnepélyességgel köszöntik egymást, és utána leülnek, komolyan, a díszes vánkosokra, és ánizzsal vagy mentával ízesített frissítôket isznak.
-- Örülök, hogy elfogadtad a meghívásomat, és eljöttél. Fiatal vagy. Egy kis szórakozás jót tesz neked -- mondja a zsinagógafônök, nagy tisztelettel kezelve Júdást.
-- Attól féltem, hogy alkalmatlankodom, azért nem jöttem korábban. Tudom, hogy ti lenézitek Jézust és az ô követôit...
-- Lenézzük? Nem. Nem hiszünk... és meg nagyunk sértve... -- valljuk be igazában -- az ô túlságosan durva igazsága által. Mi azt hittük, hogy te vetsz meg minket, és azért nem hívtunk meg elôbb.
-- Megvetni, én? Sôt, ellenkezôleg! Nagyon jól megértelek titeket... De meg vagyok gyôzôdve arról, hogy végül helyreáll a béke köztetek és ô közte. Erre neki is szüksége van, és nektek is. Neki, mert mindenkire rászorul, és nektek, mert méltatlan hozzátok, hogy a Messiás ellenségének nevezzenek titeket.
-- És te valóban hiszed, hogy ô a Messiás? -- kérdi József, Alfeus fia. -- Nincs benne semmi királyi vonás, amirôl a próféták beszéltek nekünk. Talán azért nem látjuk ezt, mert mi ácsként ismerjük ôt... De... Hol van benne a szabadító király?
-- Dávid is csak pásztorgyereknek látszott. De tudjátok, hogy nem

volt Dávidnál nagyobb király. Salamon, minden dicsôségében sem volt nagyobb. Mert végül is, Salamon csak folytatta, amit Dávid megkezdett, és sose kapott annyi sugalmazást, mint ô. Míg Dávid!... Figyeljétek csak meg Dávid alakját! Ô egy óriás! Országa az égig ér majd. Ne gondoljátok, hogy Krisztus származása miatt kételkedhettek királyságában. Dávid király és pásztor. Vagy helyesebben pásztor és utána király. Jézus király és ács. Vagy helyesebben ács, és utána király.

-- Te úgy beszélsz, mint egy rabbi. Érezni lehet szavaidból, hogy a Templomban nevelkedtél -- mondja a zsinagógafônök. -- Tudathatnád a nagytanáccsal, hogy énnekem, a zsinagógafônöknek a Templom segítségére van szükségem egy magánügyben?

-- Minden bizonnyal! Beszélek Eleazárral. Képzeld el! És utána az öreg Józseffel, tudod, Arimatea gazdag férfiával. És utána az írástudó Szádokkal... és utána... ó, csak mondd meg, és szólok nekik.

-- Akkor holnap légy a vendégem. Beszélgetünk.

-- Vendéged? Nem. Nem hagyom el azt a szent és lesújtott asszonyt, Máriát. Éppen azért jöttem, hogy társasága legyen.

-- Mi van a rokonunkkal? Tudjuk, hogy egészséges, és szegénysége ellenére boldog -- mondja Simon, Alfeus fia.

-- Igen. És mi nem hagyjuk ôt magára. Anyám mindig a közelében van. És én is, és a feleségem. Jóllehet... Jóllehet én nem tudom megbocsátani neki gyengeségét Fia iránt. És a fájdalmat sem, amit Jézus okozott atyámnak, akinek halálakor csak két fia volt jelen az ágyánál. És azután! És azután!... De a rokonság szomorúságát nem hirdeti az ember a háztetôrôl! -- sóhajt fel József, Alfeus fia.

-- Igazad van. A pince mélyén susogja az ember egy baráti szívnek. Így van ez sok fájdalommal. Nekem is megvannak a fájdalmaim, mint tanítványnak... De ne beszéljünk róluk!

-- Beszéljünk csak róluk! Mi az? Jézus durvasága? Mi nem helyeseljük a viselkedését. De mindig rokonai vagyunk. És készen állunk arra, hogy melléje álljunk ellenségeivel szemben. Beszélj! -- mondja ismét József.

-- Durvasága? Ó, nem! A tanítványnak oly sok fájdalma van! Nemcsak az, hogy fáj látni, miként bánik a Mester a barátaival és az ellenségeivel, kárt okozva saját magának, hanem az is, amikor látjuk, hogy nem szeretik ôt. Azt szeretném, ha ti mindnyájan szeretnétek ôt...

-- De hogyan tehetnénk? Te mondod, hogy sajátos módon viselkedik... Nem volt így, mielôtt elhagyta Anyját -- védekezik a zsinagógafônök. -- Nem így van? Mondjátok meg ti mindnyájan!

Mindnyájan komolyan helyeslik, megemlékezve, hogy Jézus elôzôleg csendes, szelíd és visszavonult volt.

-- Ki gondolhatta volna, hogy olyanná válik, mint amilyen most? Csak otthona és rokonsága érdekelte. És most? -- mondja egy nagyon idôs názáreti.

Júdás felsóhajt:

-- Szegény asszony!

-- De végül is mondd, mit tudsz? Beszélj! -- kiáltja József.

-- Semmivel sem többet, mint amit te tudsz. Azt hiszed, kellemes számára, hogy el van hagyatva?

Az egyik szolga újabb italokat hoz be, és meggyújtja a mécseseket. Kínálják Júdást, de ô szabadkozik:

-- Köszönöm! Nem maradok tovább. Kötelességeim vannak Mária iránt -- mondja, miközben feláll. Alfeus két fia is feláll, és kijelenti:

-- Veled megyünk. Mi is arra lakunk... -- és nagy búcsúzkodás után kettészakad a gyűlés. Az utak már elhagyottak.

Alfeus két fia és Júdás néhány métert csendben tesz meg. Akkor József megáll, megfogja Júdás egyik kezét:

-- Ide hallgass! Úgy vettem észre, hogy tudsz valamirôl, de nem akartál beszélni róla az idegenek jelenlétében. De most nekem el kell mondanod! Én vagyok a legidôsebb a házban, jogom és kötelességem, hogy mindenrôl tudjak.

-- És én azért jöttem ide, hogy megmondjam nektek, és megvédjem a Mestert, Máriát, testvéreit és az ô nevüket. Nagyon fájdalmas dolog errôl beszélni, és ezt hallani. Mert árulkodásnak látszik. De kérlek titeket, jól értsetek meg engem! Nem az! Csak szeretet és bölcsesség. Én sok mindent tudok, ami számotokra sem ismeretlen. A Templomban szerzett barátaimtól tudom. És tudom, hogy veszélyben van Jézus élete és a család jó hírneve. Én igyekeztem megértetni a Mesterrel. Nem sikerült. Sôt! Minél több tanácsot adtam neki, ô annál helytelenebbül cselekedett, és mind több bírálatot és gyűlöletet vont magára. Azért van ez, mert ô oly nagy szent, hogy nem képes megérteni, mi a világ. De szomorú dolog nézni, hogy elvész egy szent dolog az alapító oktalansága

miatt.
-- De végül is, mirôl van szó? Mondj el mindent! És mi majd gondoskodunk róla. Nemde, Simon?
-- Minden bizonnyal! De számomra lehetetlennek tűnik, hogy Jézus oktalanul cselekedjék, és küldetése ellenére...
-- De ha ez a derék ifjú, aki ugyancsak szereti Jézust, mondja?! Látod, milyen vagy? Mindig ugyanaz. Bizonytalan. Habozol, mindig egyedül hagysz engem a kritikus pillanatban. Az egész rokonság ellenem van. Nem vagy részvéttel hírnevünk iránt és szegény testvérünk iránt, aki tönkreteszi magát!
-- Nem! Nem teszi tönkre magát! De veszít értékébôl! Íme.
-- Beszélj! Beszélj! -- sürgeti József, miközben Simon zavartan hallgat.
-- Én beszélnék... De szeretnék biztos lenni arról, hogy nem mondjátok meg Jézusnak, hogy tôlem hallottátok. Esküdjetek meg rá!
-- A Szent Függönyre megesküszünk. Beszélj!
-- De még anyátoknak sem, és még kevésbé testvéreiteknek nem szabad elmondanotok, amit tôlem hallotok.
-- Biztos lehetsz hallgatásunkról!
-- És hallgatni fogtok Mária elôtt is? Nehogy fájdalmat okozzatok neki. Amint én is teszem, hallgatok, és gondoskodom ennek a szegény anyának a békességérôl...
-- Mindenki elôtt hallgatunk. Esküszünk neked erre.
-- Akkor halljátok... Jézus többé nem korlátozza magát arra, hogy megközelítse a pogányokat, a nyilvános bűnösöket és a kéjnôket, amivel megbántja a farizeusokat és a többi vezetôt, hanem ugyancsak képtelen dolgokat művel. Fontoljátok meg, hogy a filiszteusok földjén volt, és ott vándoroltatott minket, magával hozva egy teljesen fekete kecskét. Utána egy filiszteust fölvett tanítványai közé. És elôzôleg, az a gyermek, akit felszedett! Nem tudjátok, milyen megjegyzéseket tettek ránk! És néhány napja meg befogadott egy görög rabszolganôt, aki megszökött római urától. És utána beszédei, amelyek ellenkeznek a bölcsességgel! Összevéve mindent, bolondnak látszik. És kárát vallja. Filiszteában belopakodott egy boszorkányszertartásba, és versenyre hívta ki ôt. Ô gyôzött, de...
Az írástudók és farizeusok már gyűlölik ôt. De mi lesz, ha fülükbe

jutnak ezek a dolgok? Nektek kötelességtek, hogy közbelépjetek és megakadályozzátok...
-- Ez súlyos. Nagyon súlyos. De honnan tudhattuk volna? Mi itt élünk... És most is, honnan tudhatjuk?
-- Mégis rátok tartozik, hogy közbelépjetek, és megakadályozzátok. Az Anya anya, és nagyon jó. Nektek nem szabad így magára hagynotok. Sem ômiatta, sem a világ miatt. Azután ott van az állandó ördögűzés is... Az a hír járja, hogy Belzebub segíti ôt. Nézzetek utána, tudjátok-e ôt segíteni ebben? És utána! De milyen király lehet belôle, ha a tömeg már most nevet rajta és megütközik a viselkedésén?
-- De... igazán ezeket teszi? -- kérdi hitetlenkedve Simon.
-- Kérdezzétek meg tôle. Azt fogja mondani, hogy igen. Mert még dicsekszik is vele.
-- Neked értesíteni kellett volna minket...
-- Igen, megteszem a jövôben. Amikor valami újat látok, értesítelek titeket. De kérlek titeket, hallgassatok errôl most, és mindig, mindenki elôtt!
-- Erre megesküdtünk. Mikor mész vissza?
-- A szombat után. Már nincs többé célja ittlétemnek. Megtettem a kötelességemet.
-- És mi hálásak vagyunk neked érte. Én mondtam, hogy ô megváltozott! Te, testvérem, nem akartál hinni nekem. Látod, hogy igazam van? -- mondj a József.
-- Én... én még igyekszem hinni benne, ha nehezemre esik is. Júdás és Jakab, elvégre, nem ostobák. Miért nem mondtak nekünk semmit? Miért nem
gátolják meg ezeknek a dolgoknak a bekövetkezését? -- mondja Simon.
-- Ember, ne légy tiszteletlen irántam azáltal, hogy nem hiszel mindabban, amit mondtam! -- mondja sértôdötten Júdás.
-- Nem... de... Elég! Bocsáss meg, ha azt mondom neked: hiszek, amikor látok.
-- Rendben van! Hamarosan látni fogod, és azt mondod nekem: „Igazad volt". Itt van a házatok. Most elválunk egymástól. Isten veletek!
-- Isten veled, Júdás! És... ide hallgass! Te se beszélj errôl másoknak! Az ô becsülete miatt.
-- Még a levegônek sem mondom el. Isten veletek!

Gyorsan hazamegy. Máriát a teraszon találja. Könnyezik.
-- Miért sírsz, Mária? -- kérdi aggódva.
-- Mert úgy tűnik nekem, hogy a világ jobban el van telve csalárdsággal, mint az ég csillagokkal. Ármánykodnak Jézusom ellen... -- Júdás figyelmesen, de megzavarodva hallgatja. Ô kedvesen fejezi be: -- De bátorságot önt szívembe a tanítványok szeretete... Nagyon szeressétek Jézusomat... Szeressétek ôt... Itt akarsz maradni, Júdás? Én lemegyek a szobámba. Mária Kleofás már lefeküdt, miután elkészítette a holnapi ételeket.
-- Igen, itt maradok. Jó itt lenni.
-- Béke veled, Júdás...
-- Béke veled, Mária...

(4-888)
==========
Ki az én anyám? (Mt 12,46-50; Mk 3,31-35; Lk 8,19-21)

Miközben Jézus Kafarnaumban beszél az utcán összegyűlt embereknek, megérkezik Anyja, Alfeus két fiával: Józseffel és Simonnal.
A Jézus közelében levô apostolok szólnak neki:
-- Mester, itt van Anyád, és itt vannak a testvéreid. Kint vannak az úton, és téged keresnek, mert beszélni akarnak veled. Parancsold meg a tömegnek, hogy engedjenek helyet nekik, hogy ôk hozzád jöhessenek, mert biztosan valami komoly ok hozta ide ôket, hogy téged keressenek.
Jézus felemeli a fejét, és látja a tömeg végén Anyjának aggódó arcát. Mária csak nehezen tudja visszafojtani a sírását. József, Alfeus fia izgatottan beszél hozzá. Mária erôteljes mozdulatokkal utasítja el ôt, József erôlködése ellenére. Jézus látja Simon zavarodott arcát is. Ô nyilvánvalóan szomorú, kiábrándult... Jézus azonban nem mosolyog rájuk, és nem ad ki semmiféle parancsot. Hagyja a lesújtottat elmerülni fajdalmában, és unokatestvéreit ott, ahol vannak. Szemét a tömegre irányítja, és válasza, amit a körülötte álló néhány apostolnak ad, szól azoknak a távolabb levôknek is, akik megkísérlik, hogy a vérségi kötelék fölülmúlja a kötelességet.

-- Ki az én Anyám? Kik az én testvéreim? -- Komoly arccal körülnéz. Belesápad az erôfeszítésbe, amellyel a kötelességet elônyben részesíti az érzelmekkel és a vérségi kötelékekkel szemben. Megtagadja az Anyjával való köteléket, hogy szolgálja az Atyát. A körülötte tolongó tömegre mutatva mondja: -- Íme, az én anyám, íme a testvéreim. Akik Isten akaratát teljesítik, azok az én testvéreim és nôvéreim, azok az én anyám. Nem rendelkezem másokkal. És ezek az enyéim lesznek, ha mindenek elôtt és másoknál tökéletesebben teszik meg Isten akaratát, minden más akaratnak, vagy a vér és az érzelmek hangjának teljes feláldozásával.

A tömeg erôteljesebben zúg, mintha egy hirtelen szél felkorbácsolná a tengert.

Az írástudók adják meg a hangot:

-- Ez ördög! Még a saját vérét is megtagadja!

A rokonai tovább fokozzák:

-- Bolond! Még a saját anyját is kínozza!

Az apostolok kijelentik:

-- Ez igazán hôsies beszéd!

A nép:

-- Mennyire szeret minket!

Mária, József és Simon nagynehezen átvergôdik a tömegen. Mária nagyon kedves, József dühöng a méregtôl, Simon egészen össze van zavarodva. Jézus közelébe érnek.

József azonnal nekitámad:

-- Bolond vagy! Mindenkit megbántasz. Még Anyádra sem vagy tekintettel! De most itt vagyok én, és megakadályozlak ebben. Igaz, hogy munkásként mész ide-oda? És ha igaz, miért nem dolgozol a te műhelyedben, hogy Anyád ne éhezzen? Miért hazudod, hogy a te munkád a prédikálás? Munkakerülô vagy és hálátlan! És utána elmész fizetésért dolgozni egy idegen házban? Valóban úgy tűnik nekem, hogy egy ördög vett hatalmába, és letérített téged a jó útról. Válaszolj nekem!

Jézus megfordul, és karjába veszi a gyermek Józsefet. Felemeli ôt a hóna alatt tartva, és azt mondja:

-- Azért dolgozom, hogy tápláljam ezt az ártatlant és az ô rokonait, és hogy meggyôzzelek benneteket Isten jóságáról. Korozainban beszéltem az alázatosságról és a szeretetrôl. És nemcsak Korozainban, hanem neked

is, József, igazságtalan testvérem! De megbocsátok neked, mert tudom, hogy a kígyó harapott meg téged. Megbocsátok neked is, állhatatlan Simon. Anyámnak semmit nem kell megbocsátanom. Neki sem kell megbocsátania nekem semmit, mert ô igazságosan ítél. A világ tegye azt, amit akar, én azt teszem, amit Isten kíván. És boldogabb vagyok Atyám és Anyám áldásával, mintha az egész világ kikiáltana királyává. Jöjj, Anyám, ne sírj! Ezek nem tudják, mit tesznek. Bocsáss meg nekik!
-- Ó, Fiam! Tudom. Te tudod. Nem kell mást mondani...
-- Nem kell mást mondani, kivéve a tömegnek azt, hogy: ,,Menjetek békével!"
És Jézus megáldja a tömeget. Utána jobbjával Máriát, baljával a gyermeket fogva felmegy a lépcsôn.

(4-943)

Mária Jézussal van, amikor visszatér a hetvenkét tanítvány, és beszámol apostolkodásának eredményérôl. Ott van Marciam is, aki örül annak, hogy ismét Máriával, Jézussal és Péterrel lehet.

(4-1020)

A sátoros ünnepen Mária is Jézussal van több nôtanítvánnyal együtt. Jézus a Templom udvarában beszél:
-- Miért tolongtok körülöttem? Mondjátok meg! Vannak híres és tanult rabbijaitok, akiket mindenki kedvel, én pedig az ismeretlen, a nem-szívesen-látott vagyok. Miért jöttök hozzám?
-- Mert szeretünk téged -- válaszolják egyesek.
-- Mert te másképp beszélsz, mint a többiek -- mondják mások.
-- Azért, hogy csodáidat lássuk.
-- Mert hallottunk téged beszélni.
-- Mert csak nálad vannak az örök élet igéi és az azoknak megfelelô művek. Csatlakozni akarunk tanítványaidhoz.
Jézus végignéz az embereken, és ránéz az éppen beszélôkre, lelkükbe hatoló pillantással, hogy lássa legtitkosabb érzelmeiket is. Egyesek nem tudnak ellenállni ennek a pillantásnak és eltávoznak, vagy legalábbis elrejtôznek az oszlop mögé.

Jézus ismét beszél hozzájuk.
-- De tudjátok-e, mit jelent, miben áll az én követésem? Csak erre az egyre válaszolok, mert választ sem érdemel a kíváncsiság. Aki éhezi beszédemet, az ennek következtében megszeret engem, és csatlakozni kíván hozzám. Azok között, akik szóltak, egyesek kíváncsiak, ezekkel nem törôdöm. Mások ôszintén, komolyan hivatást éreznek arra, hogy tanítványaim legyenek.
Tanítványként hozzám jönni annyit jelent, mint lemondani minden szeretetrôl egyetlen szeretetért, az én szeretetemért. Az önmaguk iránti szeretetrôl, a vagyon, az érzéki vágyak, vagy a hatalom bűnös szeretetérôl, a jegyes iránti becsületes szeretetrôl, az anya és az apa iránti szent szeretetrôl, a gyermekek és a testvérek kedves szeretetérôl, mindenrôl le kell mondani az én szeretetemért, ha valaki tanítványom akar lenni. Bizony mondom nektek, hogy a levegôben repdesô madaraknál is szabadabbaknak kell lenniük az én tanítványaimnak. Szabadabbaknak a szélnél, amely száguldozik az égbolton anélkül, hogy valaki is vissza tudná tartani. Senki és semmi nem akadályozhatja. Szabadoknak kell lenniük, súlyos láncok nélkül, az anyagias szeretet kötelékei nélkül. Még a legfinomabb pókhálónak sem szabad lekötnie ôket. A szellem olyan, mint egy könnyű pillangó, amely be van zárva a test súlyos gubójába. Megnehezítené a repülését, vagy teljesen lehetetlenné tenné még a fénylô és tapintással nem érzékelhetô pókháló is: az érzékiség pókhálója, a nagylelkű áldozatkészség hiányának pókhálója. Én fenntartás nélkül mindent akarok. A léleknek szüksége van erre a szabadságra az odaadásban, erre a nagylelkűségre. Csak így lehet biztos abban, hogy nem bonyolódik bele az érzelmek, a szokások, a meggondolások, a félelmek pókhálójába. A lelkek elrablója, a sátán szövi ezeket a szálakat, mint valamilyen szörnyű nagy pók.
Ha valaki hozzám akar jönni, és nem gyűlöli „szent gyűlölettel" apját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit, nôvéreit és még saját életét is, nem lehet tanítványom. Azt mondtam: „szent gyűlölettel". Ti szívetekben azt mondjátok: „Ô azt tanítja, hogy a gyűlölet sose szent. Ezért ellentmond önmagának." Nem. Nem mondok ellent önmagamnak.
Azt mondom: Gyűlöljétek a nehézkes, testi szenvedélyektôl fűtött szeretetet, amelyet anyátok, apátok, jegyesetek, gyermekeitek,

testvéreitek, nôvéreitek és saját életetek iránt is éreztek. De azt is megparancsolom, hogy a szellemeket jellemzô könnyed szabadsággal szeressétek rokonaitokat és az életet. Szeressétek ôket Istenben és Istenért. Sose helyezzétek ôket Isten elé.

Törekedjetek arra, hogy ôket is elvigyétek oda, ahová a tanítvány eljutott, vagyis az Igazság Isteséhez. Így szentül szeretitek rokonaitokat és Istent. Összeegyeztetitek a két szeretetet. A vérségi kötelékek nem húznak le titeket, hanem szárnyakat adnak nektek, nem bűnökbe visznek, hanem megigazulásra vezetnek. Még arra is készen kell állnotok, hogy saját életeteket megvessétek, ha követni akartok engem. Gyűlöli saját életét az, aki szolgálatomba állítja anélkül, hogy félne elvesztésétôl, vagy szomorkodna emiatt. Ez azonban csak látszólag gyűlölet. Tévesen nevezi ezt gyűlöletnek az az ember, aki nem képes felemelkedni a földiektôl, és aki alig áll az állatok felett. Valójában szeretet ez a látszólagos gyűlölet. Megtagadja az érzékek kielégítését azért, hogy mindinkább éltesse a lelket. Szeretet ez, éspedig a legmagasabb fokú szeretet, ami csak létezik, és a legáldottabb.

Sok szenvedést okoz az alsóbbrendű kielégülésnek a megtagadása, az érzéki vágyak megtiltása. Követésem kiválthatja mások helytelenítését, igazságtalan megjegyzéseit. Miattam megbüntethetik, kiutasíthatják, megátkozhatják, sôt, esetleg üldözhetik is követôimet. Mindezt azonban át kell karolniuk, és keresztként vállalniuk. Ezen a kereszten kiengesztelik minden bűnüket, és megigazultan mennek Isteni felé. Általa elnyernek tôle minden kegyelmet, Isten igazi, hatásos, szent kegyelmét azok számára, akiket szeretnek. Aki nem veszi fel keresztjét, és nem követ engem, aki nem tudja megtenni ezt, az nem lehet a tanítványom.

Fontoljátok meg ezért nagyon alaposan, ti akik mondjátok: ,,Azért jöttünk, mert csatlakozni akarunk tanítványaidhoz." Nem szégyen, hanem bölcs dolog megfontolni, eldönteni és megvallani önmagatoknak és mások elôtt is: ,,Én nem vagyok alkalmas arra, hogy tanítvány legyek." Nos, a pogányok egyik tanításának alapja az ,,önismeret" szükségessége. Ti, izraeliták, nem tudnátok megtenni ezt azért, hogy elnyerjétek az eget?

Mert, jól jegyezzétek meg, boldogok azok, akik hozzám jönnek. De annál, hogy miután hozzám jöttetek, elárultok engem és azt, aki engem küldött, jobb, ha egyáltalán nem jöttök, hanem megmaradtok a Törvény

fiainak, akik eddig voltatok.
Utánozzátok azért azt, aki tornyot akar építeni. Elôbb gondosan kiszámítja, mennyit kell ráköltenie. Utánanéz, mennyi pénze van, hogy lássa, be tudja-e fejezni. Nehogy, miután az alapokat elkészítette, fel kelljen függesztenie a munkát, mivel nincs több pénze. Ebben az esetben azt is elveszítené, amije elôzôleg volt. Se tornya nem lenne, se pénze. Helyette kiváltaná a nép gúnyolódását: „Ez belevágott valamibe, de nem tudta befejezni. Most megtöltheti gyomrát befejezetlen művének romjaival."
Kövessétek a föld királyait is. A világ sanyarú eseményeit használjátok fel természetfeletti tanításra. Azok, amikor egy másik király ellen háborút akarnak indítani, nyugodtan és figyelmesen megvizsgálnak mindent, ami mellette és ellene szól. Megfontolják, hogy hasznos-e a hódítás, megéri-e alattvalóik életének feláldozását. Tanulmányozzák, meg tudnák-e hódítani azt a helyet? Gyôzhetnek-e hadseregükkel, amely csak a felét teszi ki az ellenségének, jóllehet harciasabb. Ha helyesen úgy ítélik meg, hogy tízezerrel aligha gyôzhetnek le húszezret, mielôtt megütköznének, követséget küldenek ellenfelükhöz. Gazdag ajándékokkal elaltatják gyanakvását a mozgósítás miatt. Lefegyverzik ôt, barátságukat bizonygatva. Megszüntetik gyanújukat, békét kötnek velük. Valójában ez mindig elônyösebb mind emberileg, mind lelki szempontból, mint a háború.
Így kell tennetek nektek is, mielôtt új életet kezdenétek, és hadakoznátok a világ ellen. Mert ezt jelenti az én tanítványaimnak lenni: Ellene szegülni a világ, a test és a sátán zavaros és erôszakos árjának. És ha nem éreztek bátorságot magatokban arra, hogy az én szeretetemért mindenrôl lemondjatok, ne jöjjetek hozzám, mert nem lehettek az én tanítványaim.
Miután Jézus választ ad egy farizeus közbevetésére, folytatja tanítását egy példabeszéddel. Ezzel megvilágítja egyik kijelentését, amelyet ennek a farizeusnak tett: „Tanítványaim közül nem mindenki szerez ugyanannyi érdemet. Egyesek közülük nemcsak hogy nem érik el a csúcsot, hanem elveszítik még egyetlen pénzdarabjukat is."
-- Egy ember hosszú útra készült. Sokáig lesz távol. Ezért összehívta szolgáit, és rájuk bízta egész vagyonát. Az egyiknek öt ezüst talentumot adott, a másiknak kettôt. Volt, aki egy arany talentumot

kapott. Mindenkinek rangja és képessége szerint osztotta szét vagyonát, utána útnak indult. Nos, a szolga, aki öt ezüst talentumot kapott, elment, és megfontoltan kereskedett talentumaival. Egy bizonyos idô múlva másik ötöt szerzett velük. Az, aki két ezüst talentumot kapott, ugyanígy tett, és megkettôzte az összeget. Az viszont, akinek a gazda többet adott: egy hamisítatlan arany talentumot, félt attól, hogy nem tud mit kezdeni vele. Félt a rablóktól, ezernyi elképzelt veszedelemtôl, de fôleg a lustaságától. Ezért egy nagy gödröt ásott a földbe, és abba rejtette el urának pénzét.

Sok-sok hónap múlva visszatért az úr. Azonnal hívatta szolgáit, hogy számot adjanak neki a náluk letett pénzrôl. Jött az, akinek öt ezüst talentumot adott, és azt mondta:

-- Íme, Uram, ötöt adtál nekem. Helytelennek tartottam volna, ha nem kamatoztatom. Törekedtem hát erre, és még ötöt nyertem vele számodra. Többet nem tudtam...

-- Jól van, nagyon jól van, jó és hűséges szolgám! Hűséges voltál a kicsiben. Buzgó és becsületes voltál. Sokak fölé helyezlek. Lépj be Urad örömébe!

Utána jött, akinek két talentumot adott, és azt mondta:

-- Megengedtem magamnak, hogy javadra felhasználjam a javaidat. Íme, itt a számadás arról, hogyan használtam fel a pénzedet. Látod? Két ezüst talentum volt, most négy van. Meg vagy elégedve, Uram?

És az úr ugyanazt mondta a jó szolgának, mint az elôzônek.

Végül jött az, aki urának legnagyobb bizalmát élvezte, aki egy arany talentumot kapott tôle. Kibontotta azt burkából és azt mondta:

-- Te rám bíztad a legnagyobb értéket, mert tudtad, hogy okos és hűséges vagyok. Én is tudom, hogy te meg nem alkuvó és sokat követelô vagy, és nem tűrted volna el, hogy elveszítsem a pénzedet. Ha szerencsétlenség ér, kitöltöd bosszúdat azon, aki a legközelebb áll hozzád, mert valójában te aratsz, ahol nem vetettél, és gyűjtesz, ahol nem szórtál szét. Nem engedsz el semmiféle okból egy fillért sem intézôdnek. Annyinak kell lennie a pénznek, amennyinek te mondod. Ezért én féltem, hogy csökkenni fog ez a kincs, és elrejtettem. Nem bíztam meg senkiben, még önmagamban sem. Most kiástam, és visszaadom neked. Íme a talentumod!

-- Gonosz és lusta szolga! Valójában azért nem szeretsz te engem,

mert nem ismertél meg. Nem szeretted javaimat sem, mert nem kamatoztattad. Méltatlan voltál a megbecsülésre, a bizalomra, amit beléd helyeztem. Hazugságokat találsz ki, vádolsz és elítélsz engem. Tudtad, hogy aratok, ahol nem vetettem, és gyűjtök, ahol nem szórtam szét. Akkor miért nem gondoskodtál arról, hogy arathassak és gyűjthessek? Így válaszoltál bizalmamra? Ilyennek ismersz engem? Miért nem vitted el a pénzt a bankárokhoz, hogy kamatostul kapjam vissza? Erre különös gonddal oktattalak ki téged, és te ostoba, lusta, nem számoltál vele. Ezért elveszik tôled a talentumot és az egyéb javakat, amelyeket kaptál, és annak adják, akinek tíz talentuma van.

-- De annak már van tíz talentuma, míg ennek semmije sem lesz... -- vetették ellene.

-- Így van ez rendjén. Az, akinek van, és aki dolgozik azzal, amije van, még többet kap egészen addig, amíg bôvelkedik. De attól, akinek nincs, mert nem akarta, hogy legyen, azt is elveszik, amit kapott. Ami pedig a haszontalan szolgát illeti, aki visszaélt bizalmammal, és nem kamatoztatta a kapott adományokat, vessétek ki birtokomról, menjen sírva, és mardossa ôt a szíve.

Ez a példabeszéd. Jöjj és lásd, rabbi, hogy akinek többje volt, annak kevesebbje maradt, mert nem érdemelte meg, hogy megôrizhesse Isten ajándékát... Nagyon sok meglepetésben részesíti az embereket az Úr, mert az emberek nagyon sokféleképpen válaszolnak neki. Látjátok majd, hogy a pogányok és a szamaritánusok eljutnak az örök Életbe, és birtokolni fogják az Eget. És látjátok majd, hogy az izraelita követôim elveszítik az Eget és az örök Életet.

(4-1025)

Miután Jézus több példabeszédben oktatta a népet, megkérdezi Anyjától:

-- Hallottál engem, Anyám?

-- Igen, Fiam, és Mária Kleofás szomorúságához hozzájárul az enyém is. Ô sírt egy kissé, mielôtt belépett a Templomba...

-- Tudom, Anyám. És tudom az okát is. De nem kell sírnia, csak imádkoznia.

-- Ó, sokat imádkozik! Ezen az estén, a sátra alatt, alvó fiai között

imádkozott és sírt. Én hallottam a sírását a vékony falon keresztül, a szomszédos lombsátorban. Néhány lépésre látni Józsefet és Simont, közel, de mégis annyira megosztottan! És nem ô az egyetlen, aki sír. Velem sírt Johanna is, aki oly nyugodtnak látszik neked...
-- Miért, Anyám?
-- Kúza miatt... Viselkedése megmagyarázhatatlan... Néha mindenben mellette áll, máskor mindenben visszautasítja ôt. Ha olyan helyen vannak, ahol senki sem látja ôket, a férj mindig példaadó. De ha mások vannak vele, a királyi udvarból, akkor természetesen parancsolgatóvá válik, és megveti szelídségéért a feleségét. Ô nem érti, hogy miért.
-- Én megmondom neked. Kúza Heródes szolgája. Érts meg engem, Anyám!
„Szolga." Én nem mondom meg ezt Johannának, hogy ne okozzak neki fájdalmat. De így van. Amikor nem fél attól, hogy felettese megalázza és kineveti, akkor ô a jó Kúza. Amikor félhet ettôl, többé nem az.
-- És miért dühös Heródes Mannaenre, és...
-- Azért, mert Heródest megôrjíti a kései lelkiismeretfurdalás, hogy engedett Heródiásnak. De Johanna már oly sok jót kapott az élettôl. Vezekelnie kell diadémja alatt.
-- Annalia is sír.
-- Miért?
-- Mert jegyese ellened fordult.
-- Ne sírjon! Mondd meg neki! Ez a fordulat Istennek egy jótéteménye. Áldozata ismét jóra vezeti Sámuelt. Jelenleg az szabadon hagyja ôt, és nem erôlteti a házasságot. Megígértem neki, hogy magamhoz veszem. Megelôz engem a halálban...
-- Fiam! -- Mária megszorítja Jézus kezét, arcából kiszáll a vér, elsápad.
-- Kedves Mamám! Az emberekért van, tudod. Az emberek szeretetéért. Igyuk ki a kelyhünket szívesen, igaz?
Mária felszárítja könnyeit, és válaszol:
-- Igen.
Ez az „igen" nagyon de nagyon nagy erôfeszítésébe kerül. Marciam felnéz Jézus arcára:
-- Miért mondod ezeket a csúnya dolgokat, amelyek fájdalmat okoznak a mamádnak? Én nem engedlek meghalni. Amint megvédtem a bárányokat,

úgy
téged is megvédelek.
Jézus megsimogatja ôt, hogy lelket öntsön a két lesújtottba, és megkérdezi, Marciamot:
-- Mit csinálnak most a báránykáid? Nem siratod ôket?
-- Ó, veled vagyok! De mindig gondolok rájuk...

(4-1035)

Jézus Betániában van Anyjával, a nôtanítványokkal és nyolc apostollal -- Júdás nincs köztük -- valamint Marciammal. Boldogok, mint egy kis család.
Péter nem tudja megállni, hogy ki ne fejezze örömét, milyen jól érzi magát Júdás nélkül, de félbehagyja a mondatot, mielôtt még kimondta volna Júdás nevét:
-- Átkozott nyelv! Megint nem tartottam meg a Mesternek tett ígéretemet!... Mester, Mester!
-- Mit akarsz, Simon?
-- Morogtam Júdás ellen, pedig megígértem neked, hogy többé nem teszem. Bocsáss meg!
-- Jól van, de törekedj arra, hogy többé ne tedd!
-- Még 489-szer számítok a megbocsátásodra.
-- De mit beszélsz, testvérem? -- kérdi András csodálkozva.
Péter szellemesen válaszolja:
-- Nem emlékszel, mit mondott ô arról, hogy hetvenszer hétszer kell megbocsátani? Azért még 489 bocsánatra számíthatok. Pontos számadást vezetek róla...
Mindnyájan nevetnek, még Jézus is kénytelen mosolyogni. De azt mondja neki:
-- Jobban tennéd, ha azt tartanád számon, amikor jó tudsz lenni, te nagy gyermek!
Péter odamegy Jézushoz, jobb karjával átöleli Jézus derekát és azt mondja:
-- Kedves Mesterem! Milyen boldog vagyok, hogy veled vagyok anélkül... No, már megint! Te is örülsz... És megérted, mit akarok mondani. Együtt vagyunk. Itt van Anyád. Itt van a gyermek (Marciam).

Megyünk Kafarnaum felé. Az évszak szép... Öt ok arra, hogy boldogok legyünk. Ó, milyen jó veled lenni! Hol állunk meg ma este?
-- Jerikóban.
-- A múlt évben ott láttuk a Fátyolozottat. De ki tudja, sikerült-e neki... Kíváncsi lennék rá. És megtaláltuk azt a szôlôskertet.
Péter nevetése oly hangos, hogy átragad másokra is. Mindnyájan nevetnek, visszagondolva a kerióti Júdással kapcsolatos jelenetre.
-- Javíthatatlan vagy, Simon! -- korholja ôt Jézus.
-- Nem mondtam semmit, Mester. De nevetnem kellett, amikor visszagondoltam az arcára, amikor megtaláltuk ôt... a szôlôskertjében.
-- Péter olyan jóízűen nevet, hogy meg kell állnia, miközben a többiek, de ôk sem tudják visszatartani a nevetésüket.
Péter csatlakozik az asszonyokhoz. Mária kedvesen megkérdi:
-- Mi az, Simon?
-- Oh, nem mondhatom meg, mert megint vétenék a szeretet ellen. De... íme, Anya, mondj nekem valamit, te, aki bölcs vagy. Ha célzok valakire, vagy ami még rosszabb, megrágalmazok valakit, akkor természetesen vétkezem. De ha nevetek egy dolgon, amit mindenki ismer, egy eseten, amirôl mindenki tud, amin nevet az ember, mint például amikor visszaemlékezik egy hazug ember meglepetésére, zavarára, mentegetôzésére, és ismét nevet azon, hogy hogyan nevettek akkor rajta, ez helytelen?
-- Tökéletlenség a szeretettel szemben. Nem bűn, mint a megszólás vagy a rágalmazás, sem mint a gyanúsítás, de mindig a szeretet hiánya. Olyan, mint amikor egy szálat kihúznak egy szövetbôl. Nem igazi szakadás, sôt, még az anyag kopása sem, de mindig valami, ami érinti az anyag teljességét és szépségét, és elôkészíti a szakadást és a lyukat. Nem gondolod?
Péter a homlokát dörzsöli és kissé megszégyenülve mondja:
-- De igen. Sose gondoltam erre.
-- Gondolj rá most, és ne tedd többé! A nevetés jobban sérti a szeretetet, mint az arculütés. Tévedett valaki? Hazugságon kaptuk rajta, vagy más valamin? Rendben van. Miért kell visszaemlékezni rá? És miért kell másokat visszaemlékeztetni? Borítsunk fátylat a testvér hibájára, mindig arra gondolva: „Ha én volnék a hibás, szeretném-e, hogy valaki visszaemlékezne erre a hibára, és másokat is emlékeztetne

rá?" Van bensô szégyenérzet is, Simon, amely nagyon fájdalmas! Ne rázd a fejedet! Tudom, mit akarsz mondani... De hidd el, még a bűnösöknek is van szégyenérzetük. Indulj ki, indulj ki mindig ebbôl a gondolatból: „Szeretném-e én, ha velem tennék ezt?" Meglátod, hogy többé nem vétesz a szeretet ellen, és mindig nagy béke uralkodik majd benned. Nézd ott Marciamot, mennyire boldogan ugrál és énekel! Azért, mert neki nincs semmiféle gond a szívében. Neki nem kell gondoskodnia az útitervrôl, a kiadásokról, arról, hogy mirôl beszéljen. Csinálj te is így! Hagyj mindent Istenre! Az emberek megítélését is. Amíg olyan lehetsz, mint egy gyermek, akit a jó Isten vezet, miért akarod hordozni a döntés és ítélethozás terhét? Eljön majd az idô, amikor ítélned kell, és döntened, és akkor majd azt mondod: „Ó, mennyivel könnyebb volt azelôtt, mily kevésbé veszélyes!" És ostobaságnak tartod majd, hogy idô elôtt akartad hordozni ezt a nagy felelôsséget. Ítélni! Mily nehéz dolog! Hallottad, mit mondott Sintica néhány napja? „Az érzékek révén végzett kutatás mindig tökéletlen." Nagyon jól mondta. Sokszor az érzékeinkre hagyatkozva ítélünk. Azért a legnagyobb fokú tökéletlenséggel. Hagyjuk az ítélkezést...

-- Igen, Mária. Különösen is megígérem neked, de én nem tudom mindazt a szép dolgot, amit Sintica tud!

(4-1060)

Útközben egy gazdag kereskedô csatlakozik Jézus csoportjához, és felajánlja védelmét a rablóktól veszélyeztetett vidéken, és egyben ô is kéri Jézus védelmét karaván ja számára. A kereskedô elbeszélget Máriával, és beszámol neki nagy családjáról. Tizenkét gyermeke van.

-- Szép család -- jegyzi meg Mária. -- ôrizze meg neked az Ég!

-- Valóban nem panaszkodhatok a segítsége miatt, pedig én nagyon kevéssé érdemlem meg az Ég segítségét.

Tovább beszélget a kereskedô és Jézus, Mária pedig hallgatja ôket. Amikor a kereskedô a karaván élére megy, Mária megjegyzi:

-- Egy becsületes és boldogtalan ember, Fiam...

-- És te szeretnéd, ha boldog lenne, bölcsességed révén, nemde?

Kedvesen egymásra mosolyognak az esti szürkületben. Amikor nyugovóra térnek, Marciam a Szűzanya karjai között alszik el, megfeledkezve

arról, hogy „ô már egy felnôtt".

(4-1065)
==========
„Boldog a méh..." (Lk 11,27-28)

Jézus Gerazában beszél a város lakóihoz. Amikor befejezi, egy asszony, mint egy éneklô pacsirta, felkiált:
-- Boldog a méh, amely téged hordozott, és az emlôk, amelyeket szoptál!
Jézus az asszony felé fordul, aki Anyját magasztalja Fia iránti csodálatában. Mosolyog, mert kedves számára, ha Anyját dicsérik. De utána azt mondja:
-- Még boldogabbak azok, akik hallgatnak Isten szavára és aszerint élnek. Tedd ezt, asszony!
Utána áldást ad, és a mezôk felé indul, apostolaitól követve, akik megkérdezik tôle:
-- Miért mondottad ezt?
-- Azért, mert igazán mondom nektek, hogy az ég nem földi mértékekkel mér. És Anyám maga nem annyira azért lesz boldog, mert szeplôtelen a lelke, hanem azért, mert hallgatott Isten szavára, és engedelmesen aszerint élt. A Teremtô csodája az, hogy Mária lelkét bűn nélkül teremtette. Azért Ôt illeti a dicséret. De a „legyen nekem a te Igéd szerint" az én Anyám remekműve. Ezért nagy az ô érdeme. Oly nagy érdeme, hogy a világ Üdvözítôje egyedül azért jött el, mert ô képes volt hallgatni Istenre, aki Gábriel ajkával beszélt hozzá, és életre váltotta Isten szavát anélkül, hogy latolgatta volna a nehézségeket és a közvetlen, valamint a jövôbeli szenvedéseket, amelyek emiatt érni fogják. Ti tehát lássátok, hogy ô nemcsak azért az én boldog Anyám, mert engem megszült és táplált, hanem azért, mert hallgatott Isten szavára, és azt engedelmesen valóra váltotta.
De most térjünk haza! Anyám úgy tudta, hogy én csak egy kis ideig maradok távol, és félhet, amikor látja, hogy késlekedem. Félpogány vidéken vagyunk. De valójában ez a vidék jobb, mint a többi.

(4-1082)

Jézus megkéri endori Jánost, hogy tanítsa Marciamot és a görög származású volt rabszolganôt, Sinticát:
-- Ô, Marciam, és te egy ideig Názáretben fogtok tartózkodni. Szép lesz. Anyám és te tanítjátok majd a két lelket, akik megnyílnak Isten elôtt. Anyám: az Isten tudományának angyali Tanítónôje, te: az emberi tudás tapasztalt mestere, aki most már természetfeletti utalásokkal tudod magyarázni. Szép lesz. És jó lesz.
-- Igen, áldott Uram! Nagyon szép a szegény János számára! -- és endori János mosolyog arra a gondolatra, hogy hamarosan békében, Mária mellett lesz, Jézus házában...

(4-1094)

Mária ezüstös hangján szól Fiához:
-- Fiam, egymás közt ma arról beszéltünk, amit Ramotban mondtál. Mindegyikünk más érzéseket és gondolatokat táplált. Megmondanád nekünk,
te mit gondolsz? Azt mondtam nekik, hogy jobb lett volna azonnal téged hívnunk, de endori Jánossal beszéltél.
Mária kedvesen néz Fiára, összetett kézzel, mintha imádkozna. Tiszta arcéle kiemelkedik a fekete fal hátterébôl. Olyan, mint az állandóan imádó Szűz.
Sintica bevallja, hogy ô kezdte el a kérdések felvetését:
-- Azt kérdeztem: ,,Talán ez megerôsíti a sok pogány által hitt lélekvándorlás felvetését?", és Anyád, Mester, megmagyarázta nekem, hogy te másról beszéltél. Most légy szíves, magyarázd meg nekem ezt is, Uram!
Jézus erre megmagyarázza neki a lélekvándorlás hitének tévességét.

(4-1096)

A pogány Bozra városában Péter csúnya szóváltásba keveredett a vendéglôssel, ahol megszálltak. Jézus lecsillapítja a kedélyeket, és a

vendéglôs segítségét kéri: Értesítse Bozra lakóit, hogy a vendéglô udvarán beszélni kíván hozzájuk. Szétküldi apostolait is, Pétert és endori Jánost kivéve, hogy hívják meg beszédére a lakosságot.

Mária a nôtanítványok között van, és szomorú a történtek miatt. Amikor Jézus belép a szobába, azonnal hozzá megy. Nem szól semmit, de egész lénye kifejezi kérdését. Jézus rámosolyog. Péter megkérdezi tôle:

-- Miért nem küldtél el engem is?

-- Amikor valaki nagyon indulatos, maradjon otthon. Simon, Simon! Mikor tanulod meg felebarátod felé fordítani a szeretetedet? Jelenleg lángolva ég a szereteted, de csak irántam. Légy szelíd, Simon, Jónás fia!

-- Igazad van, Uram! Anyád is megfeddett engem, ahogy ô tudja ezt tenni anélkül, hogy az a másiknak rosszul esne. Minôen szava belém hatolt. Feddj csak meg te is, de utána többé ne nézz rám ilyen szomorúan!

-- Légy jó! Légy jó!... Sintica, szeretnék külön beszélni veled. Menj fel a teraszra! Anyám, te is gyere...

A teraszon Jézus lassan sétál Mária és a görög nô között, és azt mondja:

-- Holnap elválunk egy idôre. Arbela közelében ti, asszonyok, endori Jánossal együtt a Galileai-tenger felé mentek együtt, egészen Názáretig. De hogy ne küldjelek titeket egyedül egy annyira gyenge emberrel, elkísértetlek titeket unokatestvéreimmel és Simon Péterrel. Elôre látom, hogy ez az elválás nehezére fog esni egyeseknek, de az igaz ember erénye az engedelmesség. Amikor átmentek azon a területen, amelyet Heródes nevében Kúza gondoz, Johanna ad kíséretet az út további részére. Akkor küldjétek vissza Alfeus fiait és Simon Pétert. Azért kértem, hogy jöjjetek ide, mert meg akartam mondani neked, Sintica: Elhatároztam, hogy egy ideig Anyám házában maradsz. Ô már tudja. Ott lesz veled endori János és Marciam is. Legyetek bátrak, és alakuljatok mindinkább a Bölcsesség szerint. Azt akarom, hogy nagyon gondoskodjál a szegény Jánosról. Anyámnak nem mondom ezt, mert ô nem szorul tanácsra. Te meg tudod érteni Jánost, és tudsz részvéttel lenni iránta, ô meg sok jót tehet neked, mert tapasztalt tanítómester. Utána jövök én is. Hamarosan. És gyakran látjuk majd egymást. Remélem, hogy mind bölcsebbnek találllak az Igazságban. Megáldalak téged, Sintica,

különösen. Ez az én búcsúm ez alkalommal számodra. Názáretben szeretetre és gyűlöletre találsz, mint mindenütt, de a házamban békét élvezel. Mindig.
-- Názáret nem fog tudomást venni rólam, és én róla. Annak fogok élni, hogy táplálkozzam az Igazsággal, és a világ semmi sem lesz számomra, Uram.
-- Rendben van. Menj csak, Sintica! És egyelôre hallgass errôl... Anyám, te tudod... Rádbízom ezt a számomra legkedvesebb gyöngyöt. Amíg
békét élvezünk egymás között, Mama, tedd, hogy, Jézusod felüdüljön kedveskedésedben...
-- Mennyi gyűlölet, Fiam!
-- Mennyi szeretet!
-- Mennyi keserűség, drága Jézusom!
-- Mennyi kedvesség!
-- Mennyi megnemértés, Gyermekem!
-- Mennyi megértés, Mama!
-- Ó, kincsem, drága Fiam!
-- Mama! Isten öröme és az enyém! Mama!
Megcsókolják egymást, és utána egymáshoz közel állva Jézus átkarolva tartja Anyját, védôn és szeretettel, ô pedig Fiának vállára hajtja a fejét, fogva a kezét. Boldogok... Olyan távol van a világ! Eltemetve a szeretet és a hűség hullámában.

(4-1107)

Amikor eljön a búcsúzás ideje, a gazdag kereskedô, Misace Sándor letérdel Mária elôtt és mondja:
-- A te tiszta hajnalcsillagodnak a fénye halálomig ragyogni fog gondolatomban.
-- Az Életig, Sándor. Szeresd Fiamat, és engem is szeretni fogsz, és én szeretni foglak téged.
Amikor Jézus megmondja Péternek, hogy ô is el fogja kísérni egy ideig Anyját és a többieket, Péter fájlalja, hogy el kell válnia Jézustól:
-- Ó, Uram! Te haragszol rám, és megbüntetsz engem... Milyen fájdalmat okozol nekem, Uram!

-- Simon, az érzi megbüntetve magát, aki tudja, hogy bűnt követett el. A bűntudat okoz neki fájdalmat, nem a büntetés. De nem hiszem, hogy büntetés lenne az, hogy elkíséred Anyámat és a nôtanítványokat a hazatérés útján.

(4-1117)

Búcsúzáskor Jézus megcsókolja Anyját, nagynénjét, unokatestvéreit, Pétert, endori Jánost és Marciamot. Megáldja az asszonyokat, és útnak indítja ôket...

(4-1121)
==========
Otthon a fény ünnepén

Jézus késô este érkezik Názáretbe. Mielôtt bekopogtatna, figyelmesen hallgatózik az ajtónál, hall-e valami hangot? Semmi...
-- Késô van már -- sóhajt fel. -- Megvárom a hajnalt, és csak akkor kopogok be.
De mielôtt még eltávozna, meghallja a szövôszék ütemes zaját. Elmosolyodik. Azt mondja:
-- Fenn van. Szô... Biztosan ô az... Ez a Mama üteme.
Bekopogtat. A zaj egy pillanatra elhallgat, majd hallatszik az elmozdított szék zaja, azután pedig az ezüstös hang kérdezi:
-- Ki kopog?
-- Én, Mama!
-- Fiam!
Örömteljes kiáltás, jóllehet csendes hangon. Kinyílik az ajtó, és Mária Jézus karjába esik, ott a küszöbön, mintha egy pillanatig sem tudna várni arra, hogy fogadja ôt, ô pedig, hogy Fia Szívére boruljon.
-- Fiam! Fiam! Fiam! -- Csókok és kedves szavak: „Mama!", Fiam!" -- Utána bemennek, és az ajtót csendesen becsukják.
Mária halkan magyarázza:
-- Mindnyájan alszanak. Én virrasztottam... Amióta Jakab és Júdás

visszatért, mondván, hogy te követed ôket, mindig késô estig vártam rád. Átfáztál, Jézus? Igen. Jéghideg vagy... Gyere! Ég a tűz a kályhában. Rádobok egy köteget és megmelegszel -- és kézen fogva oda vezeti, mintha még mindig a kis Jézus lenne.

A tűz vidáman lobog a kályhában. Mária Jézust nézi, aki kezét a lángok fölé tartja, hogy fölmelegedjen.

-- Milyen sápadt vagy! Nem voltál ilyen, amikor elhagytunk... Egyre soványabb és sápadtabb leszel, Gyermekem. Egykor tej-és rózsaszínű voltál, de most olyannak tűnsz, mint a régi elefántcsont. Mi történt megint, Fiam? Mindig a farizeusok?

-- Igen... meg más is, de most boldog vagyok melletted, és hamarosan jól leszek. Ebben az évben itt ünnepeljük meg a Fény ünnepét, Mama! Itt, a te oldalad mellett jutok el a tökéletes életkorra.

-- Igen, de a tökéletes életkor számodra, szívem, még távol van... Fiatal vagy, és számomra mindig az én Gyermekem. Íme, a tej meleg. Itt akarod meginni, vagy ott?

-- Ott, Mama. Már felmelegedtem. Megiszom majd, miközben te befeded a
szövôszékedet.

Visszatérnek a szobácskába, és Jézus leül a ládapadra az asztal mellé, és issza a tejét. Mária nézi és mosolyog. Még jobban mosolyog, amikor megérinti Jézus zsákját, és egy kis asztalra teszi. Annyira mosolyog, hogy Jézus megkérdezi:

-- Mire gondolsz?

-- Arra gondolok, hogy te pont a mi Betlehembe indulásunk évfordulójára érkeztél meg... Akkor is voltak zsákok és nyitott ládák, tele ruhákkal és fôleg kis ruhadarabokkal... egy Kisded számára, aki megszülethet, mondtam Józsefnek, akinek meg kell születnie, mondtam magamban, Júda Betlehemében... Elrejtettem a mélyre, hogy József ne féljen emiatt. Nem tudta még, hogy Isten Fiának születése nem lesz alávetve sem Ô maga, sem a Mamája számára a szüléssel járó közönséges nyomorúságoknak. Nem tudta, és félt attól, hogy ebben az állapotban távol legyen Názárettôl. Én biztos voltam benne, hogy ott fogok szülni. Te nagyon örvendeztél bennem annak, hogy elérkeztél a születésnapodhoz és a Megváltás születésnapjához, ezért nem ámítottam magam. Az angyalok forgolódtak az Asszony körül, aki téged hordozott, Istenem! Többé nem a

fenséges fôangyal, se nem az én kedves ôrangyalom volt ott, mint az elsô hónapokban. Most az angyalok karainak sokasága jött le az égbôl az én kis Egemhez, az én méhemhez, ahol te voltál... Hallottam énekelni ôket, és amint fényes szavaikkal beszéltek egymással, vágyakozva, hogy meglássanak téged, a megtestesült Istent... Hallottam ôket, amint szeretetteljesen kiáramlottak a Paradicsomból, hogy eljöjjenek imádni téged, az Atya Szeretetét, aki elrejtôzött az ölemben. És igyekeztem megtanulni a szavaikat, énekeiket és buzgóságukat... De egy emberi teremtmény nem tudja elmondani és birtokolni azt, ami az Éghez tartozik...

Jézus hallgatja ôt az asztalnál ülve. Ô az asztal mellett áll, álmodozva, boldogan, félkezével az asztalon, a másikkal a szívénél... És Jézus betakarja Mária kis fehér, finom kezét az ô hosszabb és sötétebb kezével, és megszorítja ezt a szent kezecskét. Amikor Mária elhallgat, mintegy sajnálkozva, hogy nem tudta megtanulni az angyalok szavait, énekeit és buzgóságát, Jézus azt mondja:

-- Az angyalok minden szava, éneke, buzgósága nem tett volna engem boldoggá a földön, ha nem lett volna részem a tiédben, Mamám... Te azt mondtad és adtad nekem, amit ôk nem voltak képesek adni. Nem te tanultál tôlük, hanem ôk tôled... Gyere ide, Mama, mellém, és beszélj még! Nem az akkoriakról, hanem a mostaniakról... Mit csináltál?

-- Dolgoztam...

-- Tudom. De mi volt az? Fogadom, hogy értem fáradoztál. Lássuk...

Mária jobban elpirul, mint amilyen piros a szövôszéken levô anyag, amelyet Jézus, odamenve, megfigyel.

-- Bíbor? Ki adta ezt neked?

-- A kerióti Júdás. A szidoni halászoktól kapta, azt hiszem. Azt akarja, hogy egy királyi ruhát csináljak neked... Igen, a ruhát elkészítem. De neked nincs szükséged bíborra ahhoz, hogy király legyél.

-- Júdás makacsabb az öszvérnél -- ez egyetlen megjegyzése az ajándékba kapott bíborra. Utána Anyjához fordul:

-- És egy egész ruhára telik abból, amit neked adott?

-- Ó, nem, Fiam! Csak a ruha és a köntös szegélyére lehet elég, nem többre.

-- Rendben van. Értem, miért az alsó szegélyre használod. Akkor... Mama, nekem tetszik a gondolat. Tartsd meg ennek a szegélynek egy

részét, és egy napon majd szólok neked, hogy használd fel egy szép ruhára. De most még van idô, ne fáraszd magad vele.
-- Dolgozom, amikor Názáretben vagyok.
-- Rendben van... És a többiek mit csináltak ez alatt az idô alatt?
-- Oktatásban részesültek.
-- Vagyis inkább: Te oktattad ôket. Mi a véleményed?
-- Ó, három jó ember. Rajtad kívül sosem volt kedvesebb és figyelmesebb tanítványom, mint ôk. Igyekeztem egy kissé felerôsíteni a szegény Jánost. Nagyon beteg, nem sokáig fog élni...
-- Tudom. De számára ez áldás. Ô maga is ezt kívánja. Magától megértette a szenvedés és a halál értékét. És Sintica?
-- Fájdalmas lesz elválni tôle. Felér száz tanítvánnyal életszentség és a természetfeletti dolgok megértése tekintetében.
-- Megértem. De ezt kell tennem.
-- Amit te teszel, azt mindig jól teszed, Fiam.
-- És a gyermek?
-- Ô is tanul. De nagyon szomorú ezekben a napokban... Visszaemlékezik a mintegy egy évvel ezelôtt történt eseményekre... Ó, nincs sok vidámság itt! János és Sintica sóhajtozik arra gondolva, hogy el kell menniük innen, a gyermek meg sír meghalt mamájára gondolva...
-- És te?
-- Én... Tudod, Fiam. Nincs napsugár, amikor te távol vagy tôlem. Még akkor sem lenne, ha szeretne téged a világ. De akkor legalább nyugodt lennék. Ehelyett azonban...
-- Sírsz, szegény Mama!... Nem kérdezôsködtek tôled János és Sintica felôl?
-- Ki kérdezôsködött volna? Mária, Alfeus felesége tudja, de hallgat. Alfeus, Sára fia már látta Jánost, de nem kíváncsi természetű. ,,A tanítványnak" hívja ôt.
-- És a többiek?
-- Márián és Alfeuson kívül senki sem jön hozzám, csak néhány asszony valamilyen munkáért vagy tanácsért, de Názáret férfiai nem lépik át többé a küszöbömet.
-- Még József és Simon sem?
-- Nem... Simon küld nekem olajat, lisztet, olajbogyókat, fát, tojást... mintegy bocsánatot kérve azért, hogy nem ért meg téged,

ajándékaival kifejezve ezt. De anyjának, Máriának adja ezeket, ô nem jön ide. De bárki is jönne, csak engem látna, mert Sintica és János visszavonul, amikor valaki zörög az ajtón...

-- Nagyon szomorú élet...

-- Igen. És a gyermek szenved miatta egy kicsit, annyira, hogy most Mária, Alfeus felesége magával viszi, amikor bevásárol nekem valamit. De most nem vagyunk többé szomorúak, Jézusom, mert te itt vagy!

-- Itt vagyok... Most menjünk aludni. Áldj meg, Mamám, mint amikor még kicsi voltam.

-- Te áldj meg engem, Fiam! A tanítványod vagyok.

Megcsókolják egymást... Meggyújtanak egy mécsest, és nyugovóra térnek.

(4-1180)

-- Mester! Mester! Mester! -- hangzik endori János hármas kiáltása, amikor kimegy a szobácskájából, hogy megmosakodjon a víztartálynál, és maga elôtt látja Jézust, aki onnan jön.

Felébreszti Marciamot, aki kifut a szobájából, pusztán csak rövid tunikájába öltözve, még mezítláb. Tágra nyitott szemmel és szájjal nézi és kiáltja: „Itt van Jézus!" És teljes erejével fut, hogy a karjaiba ugorjon. Felébresztik Sinticát is, aki József volt műhelyében alszik, és néhány pillanat múlva már megjelenik felöltözve, de még kibontott hajjal, amint az vállaira omlik.

Jézus, még karjaiban a gyermekkel, üdvözli Jánost és Sinticát, és bekíséri ôket a házba, mert az északi szél nagyon erôs. Ô maga lép be elsônek, karjában a félmeztelen gyermekkel, akinek vacognak a fogai lelkesedése ellenére. A tűzhöz viszi ôt, ahol Mária már siet felmelegíteni a tejet, és utána Marciam ruháit, nehogy valamilyen betegséget kapjon. A másik kettô nem beszél, de látszik rajtuk, hogy elragadtatásban vannak az örömtôl. Jézus leül, a gyermekkel az ölében, míg Mária gyorsan felöltözteti ôt a felmelegített ruhákba. Jézus felemeli a tekintetét, és rájuk mosolyogva mondja:

-- Megígértem nektek, hogy jövök. Ma vagy holnap itt lesz a zelóta Simon is. Megbízatásommal elment valahová, de hamarosan megérkezik, és sok napig együtt leszünk.

Marciam felöltöztetése befejezôdött, és visszatért a szín az arcára. Jézus leengedi ôt a térdérôl, és feláll. Átmegy a szomszédos szobába. Mindnyájan követik. Utoljára Mária jön, kezénél fogva a gyermeket. Kedvesen megfeddi ôt:
-- Mit kellene most csinálnom veled? Engedetlen voltál. Megmondtam neked, maradj az ágyadban, amíg visszajövök. És te elôbb kijöttél...
-- De felébresztett János kiáltása... -- védekezik Marciam.
-- Akkor is engedelmeskedned kellett volna. Ha valaki csak addig marad az ágyban, amíg alszik, az nem engedelmesség, és nem szerez érdemet vele. Meg kellett volna tenned, amikor érdemszerzô, mert megköveteli az akaratot. Én elhoztam volna hozzád Jézust. Egészen a tied lett volna anélkül, hogy kockára tetted volna az egészségedet.
-- Nem tudtam, hogy olyan hideg van.
-- De én tudtam. Fájdalmat okoz nekem, amikor engedetlennek látlak.
-- Nem, Mama! Nekem fáj, hogy így látlak téged. Ha nem Jézusért lett volna, akkor nem keltem volna fel akkor sem, ha itt felejtettél volna anélkül, hogy enni adtál volna, szép Mama, Mamám!... Csókolj meg, Mama,
tudod, hogy én csak egy szegény gyermek vagyok...
Mária a karjába veszi, és megcsókolja ôt, megállítva így a könnyeket az arcocskáján. Ismét mosolyog és megígéri:
-- Többé nem leszek engedetlen, soha, soha, soha többé!
Jézus közben beszélget a két tanítvánnyal. Tudomást szerez a Bölcsességben való elôrehaladásukról, és mivel azt mondják, hogy Mária szavai világosítottak meg bennük mindent, kijelenti:
-- Tudom, Isten természetfeletti módon megvilágított Bölcsessége a legkeményebb szívekben is felfogott fénnyé válik, ha ô beszél róla. De ti nem vagytok keményszívűek, és ezért teljes hasznot merítetek az ô tanításából.
-- Most itt vagy te, Fiam. A tanítónô tanítvánnyá válik.
-- Ó, nem! Te továbbra is tanítónôként működj. Én ugyanúgy hallgatlak téged, mint ôk. Csak „a Fiú" vagyok ezekben a napokban. Te leszel a Keresztények Anyja és Tanítónője. Az vagy mostantól kezdve. Én, a te elsôszülötted vagyok az elsô növendéked, és ôk, és velük Simon, amikor megjön, és a többiek... Látod, Anyám? Itt van a világ. A holnap világa a kis tiszta izraelitában, aki észre sem veszi, hogy „keresztténnyé"

válik. A világ, Izrael régi világa a zelótában, az emberiség Jánosban, a pogányság Sinticában. És mindnyájan hozzád jönnek, szent Dajka, aki a Bölcsesség és az Élet tejét adod a világnak és a századoknak. Mennyi ajak vágyakozott arra, hogy te tápláld ôket! És mennyien teszik ezt a jövôben! Terád vágyakoztak a pátriárkák és a próféták, mert a te termékeny öledbôl jön az emberiség tápláléka. És téged fognak keresni az „enyéim", hogy bocsánatot nyerjenek, oktatásban részesüljenek, megvédd, szeresd ôket, mint mindmegannyi Marciamot. És boldogok azok, akik ezt teszik majd. Mert nem lesz képes kitartani Krisztus mellett az, akit nem erôsít meg a kegyelem a te segítségeddel, ó, kegyelemmel teljes Anya!

Mária rózsának tűnik sötét ruhájában, annyira elpirul az arca Fiának dicsérete következtében. Gyönyörűséges rózsa az ugyancsak alázatos ruhában, a sötétbarna, durván szôtt gyapjúruhában.

Kopogtatnak és egy csoportban lép be Mária, Alfeus felesége, Jakab és Júdás. Az utóbbiak vizeskorsókat és rôzseköteget hoznak. Kölcsönösen örülnek a viszontlátásnak. Örömük még fokozódik, amikor megtudják, hogy hamarosan megjön a zelóta is. Mária, Alfeus felesége felajánlja, hogy ô ad majd szállást a zelótának, de Jézus kijelenti:

-- Nem, Mária! Ô az én tetôm alatt fog élni. Sintica majd Anyámmal alszik, én Marciammal, Simon a műhelyben. Legjobb lesz mindjárt elô is készíteni, gyerünk!

És a férfiak kimennek a kertbe Sinticával, míg a két Mária a konyhába megy dolgozni.

(4-1185)

Amikor a zelóta megérkezik, mély tisztelettel mondja:

-- Üdvözöllek, Uramnak Anyja, és áldom jóságodat, amiért megengeded, hogy a ti házatokban lakjam.

(4-1193)

A szövôszéket nem használják, mert Mária és Sintica gyorsan varrja a zelóta által hozott anyagot. A már kiszabott ruhadarabok összehajtva, szép rendben fekszenek az asztalon, színek szerint, és idônként az

asszonyok vesznek belôlük egy darabot, összeférczelik az asztalon, míg a férfiak a sarokba szorulnak ahol a szövôszék áll. Ôket nem érdekli a nôk munkája. Jelen van a két apostol is, Júdás és Jakab, Alfeus fiai.

A férfiak beszélgetnek a názáretiek magatartásáról. Júdás kijelenti, hogy legszívesebben nem jönne többé Názáretbe, hogy ne lássa ellenségeskedésüket.

-- Szegény mamád! Nagy fájdalmat okoznál neki -- jegyzi meg Mária közbeszólva.

Marciam elalszik, Sintica térdére támasztva a fejét. Rá terelôdik a szó, dicsérik értelmességét és tanulékonyságát. János visszaemlékszik arra, hogy egyszer nem tudott válaszolni Sintica és Marciam kérdéseire, és segítségül hívta az igazi Tanítónôt, mert könyveiben nem talált feleletet számukra.

-- És Anyám adott nektek választ azon a napon?

-- Tökéletes világossággal, tiszta szavakkal, amelyek alkalmasak arra, hogy egy gyermek és két különbözô nemű felnôtt pirulás nélkül hallgassa.

-- Mirôl volt szó?

-- Az eredeti bűnrôl, Mester. Feljegyeztem Anyád magyarázatát, hogy visszaemlékezzek rá -- mondja Sintica.

(4-1196)

Az Úr Jézus most mondja el az eredeti bűnnel kapcsolatos példabeszédét Sintica kérdésére...

* * *

Egy este vacsora után beszélgetnek. Péter is Názáretben van. Szeretnék tudni, mi vár rájuk a jövôben, de Jézus kitérô választ ad.

-- És a következô évben hol leszünk, Uram? -- kérdezi a zelóta Simon.

-- Ott, ahol az Örökkévalónak tetszik. Elôre akarod ismerni a távoli idôt, amikor még az a pillanat sem biztos, amelyben élünk, hogy befejezhetjük-e? Ami a többit illeti, bárhol is lesz a jövôben a Fény ünnepének a helye, mindig szent lesz, ha ott teljesítitek Isten akaratát.

-- Teljesítitek?... És te? -- kérdi Péter.

-- Én mindig ott leszek, ahol szeretteim lesznek.
Mária nem szól bele a társalgásba, de a szemét egy pillanatra sem veszi le Fiának arcáról, kutatva annak kifejezéseit... Marciam kérdése megszakítja ôt ebben a figyelésben.
-- Anya, miért nem tetted a mézeskalácsot az asztalra? Jézus szereti, és János torkának is jót tesz. És apám is szereti...
-- És te is -- fejezi be Péter.
-- Számomra... mintha nem is lenne... Én megígértem...
-- Ezért nem tettem az asztalra, kedvesem... -- mondja Mária, megsimogatva ôt.
-- Nem, nem. Idehozhatod. Sôt, ide kell hoznod, és én adok belôle mindenkinek.
Sintica odahozza a mézeskalácsot, és Marciam elôször Jézusnak, utána Máriának, Péternek, a zelótának és Sinticának ad belôle. Jánosnak kettôt ad, és megcsókolja hálából azért, amire tanította.

(4-1218)

Egy esôs, téli reggelen Jézus a műhelyben dolgozik. Belép Mária, kezében egy tálon gôzölgô tejjel.
-- Igyál, Jézus! Már olyan régóta felkeltél! Nedves és hideg az idô...
-- Igen, de legalább be tudtam fejezni mindent. Ez a nyolcnapos ünnep megbénította a munkát.
Jézus leül egy padra, iszik a tejbôl, míg Mária megfigyeli a Sintica számára készített szövôszéket, és megsimogatja.
-- Megáldod, Mama? -- kérdi Jézus mosolyogva.
-- Nem, azért simogatom, mert te készítetted. Te áldottad meg azzal, hogy elkészítetted. Jól tetted. Sintica megérdemli, nagyon ügyesen szô. És ez segíteni fogja ôt abban, hogy megközelítse az asszonyokat és a lányokat. Mi mást készítettél még, mert látom, hogy finom forgács van az esztergapad mellett?
-- Jánosnak készítettem hasznos dolgokat. Látod? Egy tokot az írófvesszôk számára, és egy kis íróasztalt. És ezeket az állványokat a könyveinek. Nem tudtam volna ezeket elkészíteni, ha Simon, Jónás fia, nem gondolt volna a kocsira. De most ezeket is elvihetjük, és ôk érezni

fogják, hogy ezekben a kis dolgokban is szeretjük ôket.
-- Szenvedsz amiatt, hogy távol lesznek tôled, igaz?
-- Szenvedek... Nekem és nekik is fájdalmas lesz ez. Eddig az óráig vártam arra, hogy beszéljek nekik róla... Szenvedést okozott a szívemnek ez a sok lámpa fénye ellenére ezekben a napokban. (A Fény ünnepét lámpások gyújtásával ünnepelték meg. Ez volt Jézus születésnapja is egyben.) A szenvedés, amit most másoknak kell okoznom... Ó, Mamám, szeretném, ha ezt egyedül csak én szenvedném el!
-- Jó Fiam! -- Mária simogatja ôt, hogy megvigasztalja. Egy ideig hallgatnak, utána Jézus ismét beszélni kezd:
-- Felkelt már János?
-- Igen. Hallottam köhögni. Talán a konyhába ment, hogy tejet igyon. Szegény János! -- egy könnycsepp gördül végig Mária arcán.
Jézus feláll:
-- Megyek... Mennem kell, hogy megmondjam neki. Sinticával sokkal könnyebb lesz, de neki... Mama, menj Marciamhoz, keltsd fel, és imádkozzatok, míg én ezzel a férfival beszélek. Olyan, mintha a bensejében kellene vájkálnom... Megölhetem vele, vagy megbéníthatom a lelki erejét... Mennyire nehéz, Atyám! Megyek... -- és valóban nagyon szomorúan megy ki...
Jézus hosszasan beszélget Jánossal. Utána kijön, közben János sír, és csókolgatja, simogatja a falakat és a bútorokat a kis vendégszobában. Együtt lép be Mária Marciammal.
-- Ó, Anya! Hallottad? Tudtad?
-- Tudtam. És fájt nekem. De én is el vagyok választva Jézustól. És az anyja vagyok.
-- Igaz... Marciam, gyere ide! Tudod, hogy elmegyek, és többé nem látjuk egymást?

(4-1221)
==========
==========
Fájdalmas búcsú

Jézust megkérdezi unokatestvére, Simon:

-- Hol van Anyád?
-- Kenyeret készít.
Simon gyermekei odamennek Máriához. Egyikük, egy kislány, hamarosan visszatér:
-- Mária sír. Miért? Jézus, miért sír a Mamád?
-- Sír... Ó, a drága! Megyek hozzá -- mondja Szalóme.
Jézus megmagyarázza:
-- Azért sír, mert elmegyek... De te vele leszel, ugye? Megtanít téged hímezni, te pedig felvidámítod ôt. Megígéred nekem?
-- Én is eljövök, most, hogy atyám megengedi -- mondja Alfeus, Simon fia, miközben egy meleg pogácsát eszik, amit az imént kapott.
Késôbb megjelenik Mária is. Az arcán jól láthatók a sírás nyomai.

(5,10, 12)

János és Sintica már készen áll az antiochiai útra. Éjjel fognak eltávozni Názáretbôl, hogy a lakosság ne vegye észre ôket. Péter bérelt számukra egy kocsit. Mindenki nagyon szomorú a búcsúzás miatt, de szükség volt erre a lépésre, hogy Jézus megmentse Jánost és Sinticát a nagytanács tagjainak kellemetlenkedéseitôl.
Mária és Alfeus felesége szomorúan, anyai gondoskodással jön-megy, és szolgálja ki a jelenlevôket. Marciam megfogadta, hogy egy kegyelem elnyeréséért egy ideig lemond az édességekrôl, de most, hogy endori Jánost kínálgatják vele, ô is szeretne venni belôle. Elôbb azonban megkérdezi Máriát:
-- Ehetek belôle? Még öt nap hiányzik a fogadalmam végétôl.
-- Igen, fiam, ehetsz belôle -- mondja Mária, megsimogatva ôt.
A gyermek még mindig bizonytalan, de akkor Mária, hogy eloszlassa aggályát, Fiához fordul:
-- Jézus, Marciam kérdezi, hogy ehet-e az árpakásából, a méz miatt, ami édessé teszi, tudod...
-- Igen, igen, Marciam, ezen az estén felmentelek téged az áldozatod alól, feltéve, hogy János is eszik a mézeskalácsból. Látod, mennyire kívánja ez a gyermek? -- mondja Jánosnak. -- Segítsd hát, hogy teljesüljön a kívánsága.
János, akinek a szomorúságtól elment az étvágya, erre, erôltetve,

megeszi a kását. Mária, Alfeus felesége most egy tál sült körtével kínálja meg ôt.
-- Köszönöm, Mária, de többet nem eszem -- mondja János, visszautasítva a gyümölcsöt.
-- Ezt nem utasíthatod vissza, ezt Mária sütötte. Semmibe veszed az általa készített ételt? Nézd, milyen jól elkészítette! Ez felmelegít és meggyógyít. Mária, mondd meg neki te, milyen jót tett Alfeusomnak is, amikor beteg volt. De azt akarta, hogy te készítsd el. A te kezed szent, és egészséget ad. Áldottak az ételek, amelyeket te készítesz. Alfeusom megnyugodott, miután ezeket a körtéket ette. Könnyebbé vált a lélegzete. Szegény férjem!
Mária most újra belép, egyik kezét Sintica vállára teszi, aki Jézus elôtt ül, Simon és Máté között.
-- Rajta, egyetek! Úgy akartok elmenni, hogy aggódjam értetek, mert üres gyomorral indultatok útnak?
-- Ettem, Anya -- mondja Sintica, felemelve fáradt tekintetét, amely a többnapos sírás nyomait viseli. Utána Mária kezére hajtja a fejét. Mária megsimogatja ôt a másik kezével.
-- Egyél, János! Igazán jót tesz neked. Szükséged van rá, hogy ne fázz meg. Te, Simon, gondoskodj arról, hogy minden este meleg mézes tejet adj neki, vagy legalábbis meleg mézes vizet. Ne felejtsd el!
-- Gondoskodom róla én is, Anya! Biztos lehetsz benne -- mondja Sintica.
-- Biztos vagyok. De ezt akkor fogod te tenni, amikor letelepedtetek Antiochiában. Egyelôre Simon, Jónás fia fog gondoskodni errôl. És ne felejtsd el, Simon, hogy sok olajat adj neki. Ezért adtam neked azt az olajos korsót. Vigyázz, nehogy eltörjön! És ha látod, hogy nehezen lélegzik, tedd azt, amit mondtam a másik balzsamos edénnyel kapcsolatban. Vegyél belôle annyit, amennyi elég arra, hogy megkend a mellét, a vállát, a veséit. Elôbb melegítsd meg annyira, hogy megérinthesd anélkül, hogy megégetnéd magadat. Utána takard be azonnal azzal a gyapjúkötéssel, amit adtam neked. Erre a célra készítettem. És te, Sintica, jegyezd meg az összetételét, hogy újra el tudd készíteni. Mindig találhatsz liliomot és kámfort, ezerjófüvet és gyantát, szegfűt, babért, ürmöt és sok egyebet. Hallottam, hogy Lázár Antigóniában levô kertjében termeszti ezeket.

Amikor befejezik az étkezést, Mária összegyűjti a megmaradt körtéket, és egy edénybe téve odaadja azokat Andrásnak, hogy vigyék magukkal az útra.

János Jézus keblére borulva keservesen sír a búcsúzáskor. Mária és Sintica igyekszik megnyugtatni ôt, és Mária, aki mindig annyira tartózkodó, magához vonja ôt Jézustól, átöleli, és így szól:

-- Kedves Fiam, nagyon kedves Fiam!

Végül Jézus áldását adja Sinticára, fejére téve a kezét, és imádkozik érte. Mária odavezeti Jánost, és letérdelteti Sintica mellé:

-- Ôt is áldd meg, Fiam, hogy szentül és megbékélve szolgáljon téged.

Jézus megismétli az áldást János lehajtott fején. Utána mindketten felállnak, és Jézus Mária kezébe teszi kezüket, mondván:

-- És ô legyen az utolsó, aki itt megsimogat titeket -- és gyorsan kimegy.

-- Anya, Isten veled! Sose felejtem el ezeket a napokat! -- sóhajt János.

-- Én sem felejtelek el téged, kedves fiam!

-- És én sem, Anyám. Isten veled! Engedd, hogy még egyszer megcsókoljalak... Ó, oly sok éven keresztül éheztem az anyai csókokra! Most már többé nem... -- Sintica sír Mária karjában, aki megcsókolja ôt.

János nem tartja vissza sóhajait. Mária ôt is átkarolja. Most mindkettôt karja között tartja, a Keresztények igazi Anyja, és megcsókolja János ráncos arcát tiszta, de annyira szeretetteljes csókkal. És csókjával ott marad a könnye is a sovány arcon.

Mária Sintica kezét fogja, Marciam pedig Jánosét, amikor elhagyják a názáreti házat.

(5-18)

Miután Jézus elkíséri egy darabig Jánost és Sinticát, egy barlangban bevárja a velük menô tanítványok visszaérkezését. Utána a föníciai tengerparton meglátogat néhány várost, majd visszatér Názáretbe Péterrel és Tamással. Elôbb azonban megkérdezi ôket:

-- Szívesen jöttök velem Názáretbe?

-- Még kérded? -- válaszol Péter boldogan.

Tamás nyugodtabb, de az ô arca is ragyog az örömtôl, és kijelenti:
-- Nem tudod, hogy Anyád közelében lenni oly kellemes, hogy azt szavakkal nem is lehet kifejezni? Mária az én szerelmem. Nem vagyok szűz, és gondoltam a családalapításra, már szemelgettem is a leányokat, de még nem voltam biztos abban, kit válasszak jegyesemül. De most! De most! El vele! Szerelmes vagyok Máriába. Nem érzéki szerelemmel! Az érzékek meghalnak már pusztán a rá gondolásnál! Vidámító lelki szeretet ez. Mindazt, amit a nôkben láttam, még a számomra legkedvesebbekben is mint anyámban és drágagyöngyömben, mindazt a jót, amit felfedeztem bennük, ha összehasonlítom azzal, amit Anyádban vettem észre, azt mondom magamban: ,,Benne van minden szentség, minden báj és szépség. Mennyei virágoskert az ô szeretetreméltó lelke, egy költemény a tekintete..." Mi, izraeliták, nem merünk az angyalokra gondolni, és rettegô tisztelettel figyeljük a Szentek Szentjének kerubjait! Milyen ostobák vagyunk! Nem nézünk legalább tízszer akkora tisztelettel és félelemmel ôrá! Ôrá, aki -- biztos vagyok benne -- felülmúlja Isten szemében az összes angyalok szépségét...
Jézus nézi az Anyjába szerelmes Tamást, aki mintegy átszellemül, annyira áthatja arcát Mária iránti érzelme.
-- Íme, néhány óráig vele leszünk. Ott maradunk egészen holnapután ig. Utána elmegyünk Tibériásba, hogy lássuk a két gyermeket és bárkán Kafarnaumba menjünk.
-- És Betszaidába? -- kérdi Péter.
-- Visszafelé, Simon. Visszafelé odamegyünk, hogy magunkkal vigyük Marciamot a húsvéti zarándoklatra.
Aznap este, miközben Péter és Tamás már alszik, Jézus kedvesen beszélget Anyjával.
-- Minden jól ment, Anyám. Ôk most békét élveznek. A te imád segítette a vándorokat, és most, mint a harmat a virágon, amely kiszáradt, meggyógyítja fájdalmukat.
-- Szeretném meggyógyítani a tiedet, Fiam! Mennyit szenvedhettél! Nézd! Itt a halántékodon ráncok keletkeztek, és itt, az arcodon egy ránc úgy vágja át a homlokodat, mint egy kardcsapás emléke. Ki sebzett meg így, szívem?
-- A fájdalom, hogy fájdalmat kell okoznom, Mama.
-- Csak ez, Jézusom? Tanítványaid nem okoztak neked szenvedést?

-- Nem, Mama. Jók voltak, mint a szentek.
-- Azok, akik veled voltak. De azt mondom: mind...
-- Látod, elhoztam Tamást, hogy megjutalmazzam, és szerettem volna elhozni azokat is, akik nem voltak itt elôzôleg. De máshová kellett küldenem ôket, elôre...
-- És kerióti Júdás?
-- Júdás velük van.
Mária átöleli Fiát, és fejét a vállára hajtja, sírva.
-- Miért sírsz, Mama? -- kérdi Jézus, megsimogatva a haját.
Mária hallgat és sír. Csak a harmadik kérdésre suttogja:
-- Mert félek... Szeretném mindig, ha elhagyna téged... Vétek azzal, igaz, hogy ezt kívánom? De olyan erôs, olyan erôs a tôle való félelmem, miattad...
-- Csak az változtatná meg a helyzetet, ha eltűnne a halálban. De miért kellene meghalnia?
-- Nem vagyok olyan rossz, hogy ezt kívánjam neki... Neki is van anyja! És van lelke... Lelke, amelyet még megmenthet. De... ó, Fiam, nem lenne talán jó számára a halál?
Jézus felsóhajt és egész halkan azt mondja:
-- Oly sok ember számára jó lenne a halál... -- És utána hangosan: -- Tudsz valamit az öreg Johannáról? Földjeirôl?...
-- A jégverés után odamentem Máriával, Alfeus feleségével és Szalóméval, Simon feleségével. De az ô vetése, amelyet késôn vetett el, még nem sarjadt ki, és nem szenvedett kárt. Három napja visszatért Mária, hogy lássa. Azt mondja, olyan mint egy szônyeg. A legszebb mezôk ezen a földön. Ráchel jól van, és az öreg asszony boldog. Mária, Alfeus felesége is örül most, hogy Simon egészen a tiéd. Holnap biztosan meglátod. Mindennap eljön. Ma épp az elôtt ment haza, hogy megjöttél. Tudod? Senki sem vett észre semmit sem. Egyesek beszéltek arról, hogy észrevették volna, ha itt lettek volna. (Ez valószínűleg endori János és Sintica távozására vonatkozik.) De mondd el nekem, ha igazán nem vagy fáradt, az utadat.
Jézus elmond mindent, kivéve a szenvedését Jiftael barlangjában. Mária figyelmesen hallgatja...

(5-178)

==========
Mária dicsérete

Tavasz van. Az apostolok Jézussal együtt Fülöp Cezareája körül járnak. A zelóta megjegyzi:
-- Johanna kertjei már teljes virágdíszben lehetnek.
-- Názáret kertje is már olyan lehet, mint egy virágos kosár -- jegyzi meg Jakab, Alfeus fia. És folytatja -- Mária ott a kedves méh, megy rózsatôtôl rózsatôig, és azoktól a jázminig, amely hamarosan kivirágzik, a liliomokhoz, amelyeknek már bimbói vannak a tövükön. Levesz egy ágat a mandulafáról, amint mindig teszi, meg a körtefáról és a gránátalmafáról, hogy a szobájában levô vázába tegye. Amikor gyermekek voltunk, minden évben megkérdeztük: ,,Miért tartasz mindig ott egy virágzó faágat, és nem egy rózsaszálat?" És ô azt válaszolta: ,,Mert ennek szirmain látom ráírva az üzenetet, amely Istentôl jött számomra, és érzem az égi légkör tiszta illatát." Emlékszel erre, Júdás? -- kérdi testvérétôl.
-- Igen. Emlékszem. És emlékszem, hogy amikor férfivá cseperedtem, vágyakozva vártam a tavaszt, hogy lássam, amint Mária a kertjében jár virágzó fáinak felhôi alatt és az elsô rózsák sövényei között. Sose láttam szebb látványt ennél az örök leánynál, amint virágról virágra száll a repkedô galambok között...
-- Ó, menjünk gyorsan, hogy lássuk ôt, Uram! Hogy én is lássam mindezt! -- kéri Tamás.
-- Nem kell mást tennünk, csak meggyorsítanunk menetünket és keveset pihenni éjszaka, hogy idejében Názáretbe érjünk -- válaszolja Jézus.
-- Igazán teljesíted a vágyamat, Uram?
-- Igen, Tamás. Mindnyájan elmegyünk Betszaidába, utána Kafarnaumba, és ott elválunk. Mi a bárkával Tibériásba megyünk, majd Názáretbe. Így mindnyájan, kivéve titeket, júdabelieket, magunkhoz vesszük a könnyebb ruházatot. A tél elmúlt.
-- Igen. Elmegyünk és azt mondjuk a galambnak: ,,Kelj föl, kedvesem, gyere szépségem! Nézd, elmúlt a tél, elállt az esô, elvonult. A föld színén immár virágok nyílnak... Kelj föl kedvesem, gyere szépségem!

Sziklák hasadékában fészkelô galambom... mutasd meg arcodat, hadd halljam hangodat!" (Ld. Én. 2,10-14)

-- Brávó, János! Olyannak tűnsz, mint egy szerelmes, aki énekli dalát szépjének! -- mondja Péter.

-- Az vagyok. Máriába az vagyok. Nem fogok más asszonyt látni, aki felébresztené szerelmemet. Csak Mária, akit teljes lényemmel szeretek.

-- Ezt mondtam én is egy hónapja. Igaz, Uram? -- szól közbe Tamás.

-- Azt hiszem, mindnyájan szerelmesek vagyunk belé. Egy oly égi, oly mennyei szerelemmel, amilyet csak ez az asszony tud sugallni. És a lélek teljesen szereti az ô lelkét, miközben az értelem szereti és csodálja az ô értelmét, a szem csodálja, és boldog az ô tiszta kecsessége miatt, amely félelem nélkül gyönyörködhet, úgy, amint az ember egy virágot néz... Mária, a föld Szépsége, és hiszem, hogy az ég Szépsége is -- mondja Máté.

-- Igaz! Igaz! Mindnyájan azt látjuk Máriában, ami a legkedvesebb a nôben. Ô a tiszta leány, a legkedvesebb anya. És az ember nem tudja, hogy az egyik vagy a másik kegyelem miatt szereti ôt jobban -- mondja Fülöp.

-- Azért szeretjük ôt, mert ô „Mária". Íme! -- vélekedik Péter.

Jézus, aki hallotta beszédüket, azt mondja:

-- Mindnyájan helyesen szóltatok. Péter fejezte ki magát a legjobban. Máriát szeretjük, mert ô „Mária". Amikor Cezareába mentünk, mondtam nektek, hogy csak azok értik meg a következô szavak igazi jelentését, akik egyesítik a tökéletes hitet a tökéletes szeretettel: „Jézus, a Krisztus, az Ige, az Isten Fia és az Emberfia." De most azt is mondom, hogy van egy másik név is, amelybe sok jelentés tömörül össze. És ez Anyám neve. Csak azok, akik egyesítik a tökéletes hitet a tökéletes szeretettel, jutnak el arra, hogy megismerjék Mária nevének igazi jelentését. Ô Isten Fiának Anyja. És igazi jelentése akkor kezd majd megvilágosodni az igazi hívôk és az igazán szeretni tudók elôtt, amikor egy rettenetesen gyötrelmes órában az Anya szenvedni fog Szülöttjével együtt, amikor az egész világ szeme elôtt a Megváltóhoz társulva ô is részt vesz mindenki megváltásában, ami a századokon keresztül folytatódik.

Az apostolok érdeklôdnek ennek ideje felôl, de Jézus másra tereli a beszédet. Dél van. Leülnek étkezni. Utána Jézus ismét Anyjáról beszél:

-- Nagy dolog már az is, hogy valaki test szerint Anyám. Gondoljatok arra, amit feljegyeztek Elkana feleségérôl, Annáról, Sámuel anyjáról. De ô csak egy próféta volt. Mégis megemlékeztek anyjáról, aki világra szülte ôt. Azért a legnagyobb dicsérettel emlékeznek meg majd Máriáról, aki Jézust, az Üdvözítôt adta a világnak. De ez csekélység volt ahhoz képest, amit Isten kíván tôle, hogy beteljesítse a világ megváltásáért megkívánt mértéket. Isten nem fog csalatkozni várakozásában Máriát illetôen. Sose csalatkozott benne. A teljes szeretet elvárásától kezdve a teljes áldozatéig. Ô megadta és meg fogja adni neki. És amikor beteljesedik majd a legnagyobb áldozat, velem, általam, a világért, akkor az igazi hívek és az ôszintén szeretôk megértik majd az ô nevének igazi jelentését. És a századokon keresztül minden igazi hívô, minden igazán szeretô lélek megismeri majd a Nagy Anyának, a Szent Dajkának a nevét, azét, aki századokon keresztül táplálja majd Krisztus gyermekeit könnyével, hogy növekedjenek az Ég életében.

-- Könnyeivel, Uram? Sírnia kell Anyádnak? -- kérdi a kerióti.

-- Minden anya sír. És az enyém többet fog sírni mindenki másénál.

-- De miért? Az enyém néha sírt miattam, mert nem voltam mindig jó fiú. De te! Te nem okozol sose fájdalmat Anyádnak.

-- Nem. Én valóban nem okozok neki fájdalmat, mint Fia. De fájdalmat okozok majd neki, mint Megváltó. Ketten lesznek, akik vég nélkül sírásra indítják Anyámat: én, hogy megváltsam az emberiséget, és az emberiség azzal, hogy állandóan bűnöket követ el. Minden ember, aki élt, él vagy élni fog, könnyekbe kerül Máriának.

-- De miért? -- kérdi csodálkozva Jakab, Zebedeus fia.

-- Mert minden ember megváltása kínokba kerül nekem.

Most Jézus részletesen kezd beszélni szenvedéséről, amit az apostolok megdöbbenve és kétkedve hallgatnak... A vége felé ismét említi Anyját:

-- És Isten megengedi, hogy ezt megtegyék. Mert így kell lennie, mivel én az engesztelés Báránya vagyok az egész világ bűneiért. A szenvedés tengerében, amelyet megoszt velem Anyám és néhány más személy, meghalok a kereszten...

(5-246)

==========

Miközben Názáret felé mennek, csatlakozik hozzájuk Heródes féltestvére, Mannaen, aki már régóta követi Jézust.
Felajánlja szolgálatait. Jézus így szól hozzá:
-- Mannaen, kérek tôled valamit, mivel eljöttél. Ne velem, hanem az asszonyokkal menj Jeruzsálem felé. Én ezekkel (az apostolokkal) ismeretlen úton megyek majd, és nekem nem okozhatnak bajt. De ôk asszonyok és védtelenek, és aki ôket kíséri, szelíd természetű, aki megtanulta, hogy ha megütik, a másik orcáját nyújtsa nekik. A te jelenléted biztos védelem lesz számukra. Megértem, hogy ez áldozat számodra. De Júdeában együtt leszünk. Ne tagadd meg ezt tôlem, barátom!
-- Uram, minden kívánságod törvény szolgád számára. A te Anyád és a nôtanítványok szolgálatára állok ettôl a pillanattól egészen addig, amíg te akarod.
-- Köszönöm! Ezt az engedelmességedet is feljegyzik az égben. Most várakozzunk mindnyájan a bárkákra, és közben meggyógyítom azokat, akik rám várnak.

(5-264)

Íme, itt van Názáret... itt van Máriának, Alfeus feleségének a háza. Mária már fiainak karjaiban van. Kezei még vizesek és vörösek a mosástól, amivel éppen foglalkozik. Megsimogatja ôket, és utána megtörli a kezét kötényében és siet átölelni Jézust...
És íme, itt van Alfeusnak, Sára fiának a háza, közvetlenül Mária háza elôtt. Alfeus elküldi legnagyobb unokáját, hogy értesítse Máriát, és közben nagy léptekkel Jézus felé megy, kis unokáival a karjaiban, és üdvözli ôt, mintha virágcsokrot tartana a kezében.
Mária már a kapuban áll, a napon, világoskék háziruhájában, aranyos haja Fia mellére hull, amikor nagy szeretettel megcsókolja ôt.
A többiek tapintatosan megállnak, hogy szabadon hagyják ôket találkozásuk elsô pillanataiban. De Mária azonnal elszakad Fiától, és angyali hangjával üdvözli ôket:
-- Béke veletek, az Úr szolgái és Fiam tanítványai! Béke veletek, az

Úr nôvérei! -- És a kocsiról leszálló nôtanítványokkal testvéri csókot váltanak.
-- Ó, Marciam! Most többé már nem tudlak karomban tartani téged. Már férfi vagy! De jöjj a Mamához, hogy még megcsókoljalak! Kedves! Áldjon meg téged az Isten, és növekedjél az ô útjain, erôsen, amint ifjú tested növekszik, és még inkább. Fiam, el kellene vinni ôt öregapjához. Boldog lesz, hogy így látja ôt -- mondja utána, Jézushoz fordulva.
És utána megöleli Jakabot és Júdást, Alfeus fiát. És hírül adja nekik azt, amit ôk biztosan örömmel hallanak:
-- Ebben az évben Simon velem jön, mint a Mester tanítványa. Ô mondta nekem.
És egyenként üdvözli a leginkább ismerteket, a legbefolyásosabbakat, mindenkihez néhány kedves szót intézve.
Mannaent Jézus vezeti hozzá, és bemutatja neki, mint kísérôjét a jeruzsálemi úton.
-- Te nem jössz velünk, Fiam?
-- Anyám, más helyeken kell hirdetnem a jó hírt. Látjuk majd egymást Betániában.
-- Legyen meg most és mindig a te akaratod. Köszönöm, Mannaen. Te: emberi angyal, ôrzôink: az ég angyalai és mi biztonságban leszünk, mintha csak a Szentek Szentjében lennénk. -- És barátsága jeléül kezét nyújtja Mannaennek. És a lovag, aki pompában nevelkedett fel, térdet hajtva csókolja meg a neki nyújtott bájos kezet.
Közben kirakják a kocsiból a virágokat és mindazt, aminek Názáretben kell maradnia. Utána a kocsi elmegy rendeltetési helyére, valamelyik istállóba a városban.
A kis ház olyannak tűnik, mint egy rózsakert, a nôtanítványok által mindenfelé letett rózsák miatt. De Mária leginkább Porfirea (Péter felesége) virágait csodálja meg, amelyeket az asztalra tettek, és amiket az általa ajánlott alkalmas helyre visz. Júdás, Alfeus fia mosolyogva megkérdezi Máriát:
-- Ma is levágtad az ágat a virágvázádba?
-- Természetesen, Júdás. És azt néztem, amikor megérkeztetek...
-- És ismét átálmodtad, Mama, a te távoli titkodat -- mondja Jézus átölelve ôt bal karjával, és szívére vonva.
Mária felemeli elpirult arcát, és felsóhajt:

-- Igen, Fiam... és újra álmodtam elsô szívverésedtôl bennem...
Jézus rendelkezik:
-- Itt maradnak a nôtanítványok, az apostolok, Marciam, a pásztor-tanítványok, János pap, István, Hermas és Mannaen. A többiek széledjenek szét és keressenek szállást...
-- Sokan megszállhatnak a házamban... -- kiáltja a küszöbrôl Simon, Alfeus fia. -- Tanítványtársuk vagyok, és igényt tartok rájuk.
-- Ó, testvér, jöjj, hogy megcsókolhassalak! -- kiáltja lelkesen Jézus, miközben Alfeus, Sára fia, Izmael és Aser, a két tanítvány, volt szamárhajcsár Názáretbôl, szintén kijelenti:
-- A mi házunkba! Jöjjetek, jöjjetek!
A tanítványok, akikrôl Jézus nem rendelkezett, elmennek, és bezárhatják a kaput. De azonnal ismét kinyílik, mert megérkezik Mária, Alfeus felesége, aki nem tudott sokáig távol maradni még akkor sem, ha mosással foglalkozott. Mintegy negyvenen vannak, ezért szétszóródnak a langyos és nyugodt kertben, míg eljön az ebédosztás ideje. Az ételeket mindenki olyan ízletesnek találja, mintha az égbôl kapta volna, annyira boldogok, hogy az Úr házában étkezhetnek, és Mária osztja ki nekik.
Visszatér Simon, aki elhelyezte a tanítványokat, és azt mondja:
-- Engem nem hívtál meg, mint a többieket, de testvéred vagyok, és azért eljöttem.
-- Jó, hogy eljöttél, Simon! Azt akartam, hogy itt legyetek, hogy megismertessem veletek Máriát. Sokan közületek ismerik Máriát, mint ,,anyát". Egyesek, mint ,,jegyest". De senki sem ismeri a ,,szűz" Máriát. Én meg akarom ismertetni veletek ebben a virágzó kertben, amelybe eljöttetek a kényszerű messzeségbôl, hogy kipihenjétek apostoli fáradalmaitokat.
Hallottalak beszélgetni titeket, apostolok, tanítványok és rokonok, és hallottam benyomásaitokat, emlékeiteket, véleményeteket Anyámról. Én átváltoztatom mindezeket a nagyon csodáló, de még nagyon emberi ismereteket természetfeletti megismeréssé. Mert Anyámnak, engem megelôzve, át kell változnia az erre legérdemesebb szemek elôtt, hogy olyannak mutassam ôt, amilyen. Ti egy nôt láttok. Egy nôt, aki szentsége miatt számotokra a többiektôl eltérônek látszik, de akit valójában olyannak láttok, mint bármelyik nôvérét, akinek testbe burkolt lelke van. De most fel akarom fedni elôttetek Anyám lelkét. Az

ô igazi és örök szépségét.
Jöjj ide, Anyám! Ne pirulj el! Ne vonulj vissza félénken, Istennek kedves galambja! A te Fiad Isten Igéje, és beszélhet rólad és a te titkodról, a te titkaidról, ó, Isten fenséges Titka! Üljünk le itt, ezeknek a virágzó fáknak a könnyű árnyában, a ház mellett, a te szent szobád közelében. Így! Emeljük fel ezt a hullámzó függönyt, és ebbôl a szűzi szobából kiáradnak a szentségnek és a Paradicsomnak a hullámai, hogy mindnyájunkat eltöltsenek veled... Igen. Engem is. Hogy én illatozzam tôled, tökéletes Szűz, hogy elviselhessem a világ bűzét, hogy láthassam a tisztaságot, miután szemem betelt a te Tisztaságoddal... Ide, Marciam, János, István, és ti, nôtanítványok, a minden asszony között Tisztának tiszta lakása elé, amelynek ajtaja nyitva áll. És mögéjük ti, barátaim. És ide, mellém, te, kedves Anyám.
Röviddel ezelôtt azt mondtam nektek: ,,Anyám lelkének örök szépsége". Én vagyok az Ige, és azért tévedés nélkül tudok beszélni. Azt mondtam: örök, nem azt, hogy halhatatlan. Én nem céltalanul mondtam ezt. Halhatatlan az, aki miután megszületett, többé nem hal meg. Így az igaznak a lelke halhatatlan az égben, a bűnösnek a lelke halhatatlan a pokolban, mert a lélek, miután Isten megteremtette, többé nem hal meg, csak a kegyelmi életét vesztheti el. De a lélek él, létezik attól a pillanattól kezdve, amikor Isten elgondolja ôt. És Isten gondolata teremti meg. Anyám lelkét Isten öröktôl fogva elgondolta. Azért örök szépségében, amelybe Isten kiárasztotta minden tökéletességét, hogy gyönyörködjék benne, és vigasztalására legyen.
Ôsünk, Salamon elôre látott téged, és azért a te prófétádnak mondható. Az ô könyvében meg van írva: ,,Alkotó munkája elején teremtett az Úr, ôsidôktôl fogva, mint legelsô művét. Az idôk elôtt alkotott, a kezdet kezdetén, a föld születése elôtt. Amikor létrehozott, még ôsvizek sem voltak, és a forrásokból még nem tört elô víz. Mielôtt a hegyek keletkeztek volna, korábban hívott létre, mint a halmokat, amikor a földet és a mezôket még nem alkotta meg, és a föld elsô rögét sem. Ott voltam, amikor az eget teremtette, és az ôsvíz színére a kört megvonta, amikor a felhôket felerôsítette, és az ôsforrások erejét megszabta; amikor kijelölte a tenger határát -- és a vizek nem csaptak ki --, amikor megrajzolta a föld szilárd részét. Ott voltam mellette, mint a kedvence, napról napra csak bennem

gyönyörködött. Játszottam az egész földkerekségen." (Péld 8,22-31)
Igen, ó, Anya, akivel Isten, a Végtelen, a Fönséges, a Szűz, a Teremtetlen terhes volt, és aki hordozott téged, mint legkedvesebb terhét, örvendezve, amikor érezte, hogy mozogsz benne. Arra a mosolyra indítottad ôt, amellyel megalkotta a teremtett világot! Isten végtelen szeretettel teremtett testbe öntött téged, hogy a Szűz „Szűz" lelke legyél. A teremtett világ Tökéletessége, a Paradicsom Világossága, Isten Tanácsa, aki rád tekintve meg tudta bocsátani a Bűnt, mert egyedül te, önmagadban, úgy tudsz szeretni, amint arra az egész emberiség egybevéve sem képes. Benned van az Isten Bocsánata! Benned van Isten Orvossága. Te vagy az Örökkévaló simogatása a seben, amelyet az ember ütött Istenen! Benned van a világ Üdvössége, ó, Anyja a Teremtetlen Szeretetnek, a földnek adott Megváltónak! Anyám lelke! A Szeretetben egybeforrva az Atyával téged néztelek magamban, ó, Anyám lelke! És a te ragyogásod, a te imád, az a gondolat, hogy te fogsz hordozni engem, megvigasztaltak engem örökre fájdalmas küldetésemben, és annak embertelen megtapasztalásában, ami a romlott világ a tökéletes Isten számára. Köszönöm, Anyám! Amikor eljöttem, már átjárt teljesen a te vigasztalásod, amikor leszálltam, csak téged éreztelek, a te illatodat, a te énekedet, a te szeretetedet... Örömöm, örömöm!
De halljátok, ti, akik most tudjátok, hogy csak egy Asszony van, akiben nincs szeplô, csak egy Teremtmény, aki nem sebezte meg a Megváltót, halljátok Máriának, Isten Választottjának második átváltozását.
Ádár hónapjának egy békés délutánján, amikor a csendes kert fái virágoztak, Mária, József jegyese levágott egy ágat egy virágzó fáról, hogy kicserélje azt, ami a szobácskájában volt. Mária nemrég jött Názáretbe a Templomból, hogy a szentek egyik házát feldíszítse. A Templom, a ház és az ég között megosztott lélekkel nézte a virágzó ágat, és egy hasonló ágra gondolt, amelyet télen vágtak le ebbôl a kertbôl, és amely hirtelen kivirágzott, mint tavasszal, az Úr Szövetségszekrénye elôtt -- talán a Nap-Isten dicsôségének sugara melegítette fel -- hogy Isten kinyilvánítsa vele akaratát. És arra is gondolt, hogy házasságkötésük napján József virágokat is hozott, de ezek nem hasonlítottak egyáltalán az elsôre, amelynek gyengéd szirmaira ez volt írva: „Azt akarom, hogy te egyesülj Józseffel"... Oly sok

dolog eszébe jutott... És gondolatban felszállt Istenhez. Keze szorgoskodott a guzsaly és az orsó között, és finomabb fonalat font, mint ifjú fejének hajszála...

Lelke a szeretet szônyegét szôtte, fürgén haladva, mint a szövôszék vetélôje a föld és az ég között. A ház szükségletei, jegyeséi, lelkéjéi, Istenéi. És énekelt, és imádkozott. És a szônyeg kialakult a titokzatos szövôszéken, kigöngyölôdött a földtôl az égig, felszállt, hogy ott fenn elvesszék... Mibôl készült? Finom, tökéletes szálakból, erôsekbôl, erényeibôl, a repülô vetélô szálaiból, amelyrôl ô azt gondolta, hogy az „övé", pedig Istené volt: az Isten Akaratának vetélôje, amelyre fel volt göngyölítve Izrael kis, nagy Szűzének akarata, akit a világ nem ismert, de annál inkább ismert Isten. Akarata egybefonódott, egyesült az Úr akaratával. És a szônyegen kivirágzottak a szeretet, a tisztaság, a béke pálmájának, a dicsôség pálmájának, az ibolyának, a jázminnak a virágai... Minden erény kivirágzott a szeretet szônyegén, amelyet az Isten Szüze kigöngyölt, hívogatva a földrôl az eget. És mivel a szônyeg nem volt elég, felröpítette a szívét, énekelve: „Jöjjön el Kedvesem kertjébe, és egyen almafájának gyümölcsébôl... Kedvesem szálljon le kertjébe, illatozó virágágyába, hogy táplálkozzék a kertekben, és liliomokat szedjen. Én az én Kedvesemé vagyok, és az én Kedvesem az enyém. Ô az, aki a liliomok között eszik." (Vö. Én 5,1; 6,2-3)

És a végtelen távolságokból, a Fény áradatából jön egy Hang, amelyet emberi fül nem hallhatott, sem emberi torok nem adhatott ki. És azt mondta: „Mily szép vagy, kedvesem!" (Vö. Én 4,1.11-12) Mily szép vagy!... Méz csepeg az ajkadról... Zárt kert vagy, lepecsételt forrás, ó, nôvérem, jegyesem..." és a két hang egyesülve énekelte az örök igazságot: „A szeretet erôsebb a halálnál. (Én 8,6-7) Semmi sem tudja kioltani, vagy elfojtani a „mi" szeretetünket."

És a Szűz átalakult így... így... így... miközben Gábriel leszállt, és visszahívta ôt, buzgóságával, a földre, ismét egyesítette a lelket a testtel, hogy ô megérthesse és felfoghassa annak kérését, aki „Nôvérének" nevezte, és aki „Jegyeséül" akarta.

Íme, ott ment végbe a Titok... És egy szemérmes, a legszemérmesebb az asszonyok között, az, aki sose ismerte a test ösztönös ösztönzését, elkábult Isten angyala elôtt, mert még egy angyal is megzavarja a Szűz

alázatosságát és szemérmességét. Csak akkor tért vissza a békéje, amikor hallotta ôt beszélni, és hitt, és kimondta a szavakat, amelyek által az ô szeretetük Testté lett, és legyôzi majd a Halált, és semmiféle víz nem képes kioltani, sem gonoszság elsüllyeszteni...

Jézus kedvesen Mária fölé hajol, aki mintegy elragadtatva a lábához borult, amikor Jézus felelevenítette a távoli idôt, amely rendkívüli fényben ragyogott, amely úgy tűnt, hogy lelkébôl áradt. Halkan megkérdezte tôle:

-- Mi a te válaszod, ó, Legtisztább, annak, aki biztosított téged arról, hogy Isten Anyjává válva nem vesztetted el tökéletes Szüzességedet?

És Mária mintegy álomban, lassan, mosolyogva, boldog sírásban kitágult szemmel mondja:

-- Íme az Úr szolgáló leánya! Legyen nekem a te Igéd szerint -- és fejét imádva Fiának térdére hajtja.

Jézus befödi ôt köpenyével, elrejtve mindenki szeme elôl, és azt mondja:

-- És megtörtént. És meg fog történni mindvégig. Az ô újabb és újabb átváltozásáig. Mindig ,,az Isten szolgáló leánya" lesz. Mindig azt teszi, amit az Ige mond. Anyám! Ez az én Anyám. És jó, hogy elkezditek megismerni mindenben az ô szent alakját... Anyám! Anyám! Emeld fel tekintetedet! Kedves... Hívd vissza tisztelôidet a földre, ahol jelenleg vagyunk... -- mondja, levéve köpenyét Mária fejérôl. Egy ideig csak a méhek zúgása és a kis forrás csörgedezése hallatszik.

Mária felemeli sírástól puha arcát, és azt suttogja:

-- Fiam, miért tetted ezt velem? A Király titkai szentek...

-- De a Király felfedheti azokat, amikor akarja. Anyám, azért tettem, hogy felfogják, amit a próféta mondott: ,,Egy Asszony magába zárja majd az Embert" (Vö. Jer 31,22) és egy másik próféta: ,,A Szűz fogan és Fiút szül." (Iz 7,14) És azért is, hogy azok, akik rettegnek sok dologtól, ami számukra lealázza Isten Igéjét, ellensúlyként részesüljenek sok más dologban, amelyek megerôsítik bennük az örömöt, hogy ôk az ,,enyéim". Így soha többé nem ütköznek meg, és ezáltal elnyerik az eget...

(5-266)

==========
==========
Mária titka

Jézus Jeruzsálem felé megy a Jordán keleti partján. A folyó vize megduzzadt a sok esôtôl. Egyik este mégis látják, hogy Magdolna lóháton átkel rajta. Azért jött, hogy figyelmeztesse Jézust: el akarják fogni, amint átkel a Jordánon. Kéri, forduljon vissza. Jézus megnyugtatja, hogy még nem jött el az ô ideje, ezért nem árthatnak neki. De hogy megnyugtassa, visszafordul. Késôbb átkel a megduzzadt Jordánon, hogy Szamarián keresztül, nagy kerülôvel menjen Jeruzsálembe.

Az úton hirtelen feltűnik egy kocsi. Péter felismeri, hogy az Johannáé, és az asszonyokat szállítja. Izsák, a pásztor is az asszonyokkal utazik. Amikor Jézus megállítja a kocsit, ô kitekint és felkiált:

-- A Mester! Anya, örvendj! Itt van!

Marciam és Izsák siet a Mesterhez. Mannaen is leugrik a lováról.

-- Még itt vagy, Mannaen?

-- Hűségesen a megbízatáshoz. És most még inkább, mint bármikor, mert az asszonyok félnek... De... Engedelmeskedtünk neked, mert engedelmeskedni kell, de hidd el, semmi ok sincs az aggodalomra. Biztosan tudom, hogy Pilátus rendbeszedte a nyugtalankodókat, kijelentve, hogy aki lázadást szít ezekben a napokban, az ünnep alatt, azt szigorúan megbünteti. Azt hiszem, Pilátus felesége, és fôleg feleségének barátnôi befolyásolták e tekintetben. Az udvarban mi mindent tudunk, és semmit. De eleget tudunk... -- és Mannaen átengedi helyét Máriának, aki leszállt a kocsiból, és egész testében remeg és megrendült.

Megcsókolják egymást, miközben a nôtanítványok mind kifejezik tiszteletüket a Mester iránt. Lázár nôvérei nincsenek köztük. Mária halkan mondja:

-- Mennyi szomorúság az óta az este óta! Fiam, mennyire gyűlöl téged mindenki! -- és könnyek peregnek le az arcán, amin meglátszik, hogy sokat sírt ezekben a napokban.

-- De látod, hogy az Atya gondunkat viseli. Azért ne sírj! Én bátran

szembenézek az egész világ gyűlöletével, de lesújt, ha egyetlen könnyedet látom. Fel a fejjel, szent Anya! -- és félkarral átkarolva ôt a nôtanítványokhoz fordul, hogy üdvözölje ôket, és Johannához külön is szól néhány szót. Johanna elkísérte Máriát, amikor az hazafelé indult.

-- Ó, Mester! Nem fáradságos Anyáddal lenni! Magdolnát Betániában tartotta testvérének a szenvedése. Ezért én jöttem. A gyermekeket a palotaôr feleségére bíztam, aki jóságos és anyai. De Kúza is mondta, hogy felesleges elmennünk. A prokonzul fenyegetése még Heródiás karmait is letörte. A tetrarcha remeg a félelemtôl, és csak egyre gondol: hogy ôrködjék Heródiás felett, nehogy az tönkretegye ôt Róma szemében. János halála sok dolgot tönkretett Heródiást illetôleg. És Heródes nagyon is jól érzi, hogy a nép lázadozik ellene János megöletése miatt. A róka megérzi, hogy a legrosszabb büntetés lenne, ha elvesztené Róma védelmét. A nép azonnal fellázadna. Azért, ne kételkedj! Semmit sem mer tenni saját kezdeményezésébôl!

-- Akkor forduljunk vissza Jeruzsálem felé! Nyugodtan mehettek. Gyerünk! Az asszonyok szálljanak fel a kocsira, és velük Máté is, aki fáradt. Betelben megpihenünk. Menjünk!

(5-403)

Jézus a Getszemáni kertben lévô ház felé megy Marciammal, aki bevallja neki, hogy Júdás megütközést keltett benne, de nem akarja megnevezni bűnét. Kéri Jézust, hogy ne firtassa, mi volt az... és sírva elfut tôle. Jézus hiába hívja.

Hangjára azonban felfigyelnek azok, akik a kertben lévô házban tartózkodnak. A konyha küszöbén megjelenik Jónás, és utána Jézus Anyja, és mögötte a nôtanítványok: Mária Kleofás, Mária Szalóme, és Porfirea. Látják Jézust, és eléje mennek.

-- Béke mindnyájatoknak! Íme, itt vagyok, Mama!

-- Egyedül? Miért?

-- Elôre siettem. A többieket a Templomban hagytam... De Marciammal voltam...

-- És hol van a fiam, hogy nem látom? -- kérdi Porfirea, kissé nyugtalanul.

-- Elfutott, oda fel. De majd idejön. Van élelmetek mindenki számára?

Hamarosan megérkeznek a többiek.
-- Nem, Uram. Azt mondták, hogy Betániába mentél...
-- Menjetek, gyorsan vegyetek, amire szükség van, és sietve térjetek vissza. Én Anyámmal maradok.
A nôtanítványok szó nélkül engedelmeskednek.
Jézus egyedül marad Máriával, és lassan sétálnak.
-- Étkezés után Betániába megyek Simonnal.
-- Jónás fiával?
-- Nem. A zelóta Simonnal. És magammal viszem Marciamot... -- Jézus elgondolkozva elhallgat. Mária figyeli. Utána megkérdi:
-- Marciam valami rosszat tett?
-- Nem, Mama. Éppen ellenkezôleg! Miért gondolod?
-- Miért merültél el gondolataidban?... Miért hívtad ôt parancsolólag? És miért hagyott el téged? Miért szakadt el tôled, mintha szégyellt volna valamit? Még anyját és engem sem jött üdvözölni!
-- A gyermek elfutott egy kérdésem miatt.
-- Ó! -- Mária nagyon elcsodálkozik. Hallgat egy kissé, majd mond valamit, mintha magának beszélne: ,,A kettô a földi Paradicsomban elfutott, a bűn után, amikor hallotta Isten hangját... De, Fiam, részvéttel kell lenni a gyermek iránt. Kezd férfivá válni... és talán... Fiam. A sátán megharap minden embert..." -- Mária nagyon részvétteljes és kérleli Fiát...
Jézus ránéz, és azt mondja:
-- Mennyire anya vagy! Mennyire az ,,Anya" vagy! De ne hidd, hogy a gyermek vétkezett. Sôt, hinned kell, hogy azért szenved, mert egy felfedezést leforrázott valaki. Nagyon tiszta. És nagyon jó... Ma magammal viszem, hogy megértessem vele, szavak nélkül, hogy tudom. Minden beszéd túl sok lenne számára... és egy szóval sem tudnám mentegetni azt, aki egy ártatlant megsért. -- Jézus komolyan mondja ki ezeket az utolsó szavakat.
-- Ó, Fiam! Itt tartunk. Nem kérdezek neveket tôled. De ha közülünk valaki képes volt megzavarni a gyermeket, az csak egyvalaki lehetett... Az a sátán!
-- Menjünk, keressük meg Marciamot, Mama! Ô nem fog elfutni elôled.
Mennek, és megtalálják ôt egy galagonyabokor mögött.
-- Virágot szedsz nekem, fiam? -- kérdi Mária elôre menve és átölelve

ôt.
-- Nem. De vágyakoztam utánad -- mondja Marciam, még könnyekkel az arcán.
-- És én eljöttem. Gyere gyorsan! Mert ma Jézusommal Betániába kell menned! És rendbe kell hoznod magadat, amint illik.
Marciam arca ragyog, már elmúlt elôzô zavara, és azt mondja:
-- Én egyedül, vele?
-- És a zelóta Simonnal.
Marciam, aki még nagyon is gyermek, ugrik egyet örömében, és elôfut rejtekébôl, pont Jézus karjaiba... Megzavarodik. De Jézus nevet és azt mondja neki:
-- Fuss, és nézd meg, hogy megérkezett-e már apád.
És miközben Marciam elfut, Jézus megjegyzi:
-- Igazi gyermek, jóllehet már komolyan gondolkozik. Nagy vétség megzavarni a szívét. De majd gondoskodom róla -- s közben Máriával a ház felé megy. De még meg sem érkeznek, amikor látják, hogy Marciam visszafelé fut.
-- Mester... Anya... itt vannak azok, akik a Templomban voltak... az áttértek... Itt van egy asszony... egy asszony, aki téged akar látni, Anya. Azt mondja, Betlehembôl ismer téged. Noéminek hívják.
-- Oly sokat ismertem akkor! De menjünk!
Amikor odaérnek, az asszony megszólal:
-- Te nem emlékezel rá, betlehemi Mária. De én harminc éven keresztül tartottam az emlékezetemben nevedet és arcodat, mint az irgalmasságét. Én is messzirôl jöttem, Pergából, a rendelet miatt. És terhes voltam. De reméltem, hogy idejében visszatérek. Férjem megbetegedett útközben, és Betlehemben meghalt. Én húsz nappal az ô halála elôtt megszültem a fiamat. És kiáltásom áttörte az eget, és tejem kiszáradt, vagy méreggé vált. Gennyes sebek borítottak el engem és a fiamat is... És egy barlangba vetettek minket, hogy ott haljunk meg... Csak te jöttél, óvatosan, egy hónapon keresztül, ennivalót hozva nekem, és gyógyítva sebeimet, velem sírva, tejet adva gyermekemnek, aki neked, egyedül neked köszönheti, hogy él... Meg akartak kövezni minket, mert leprásnak neveztek engem... Ó, kedves csillagom! Nem felejtettem el ezt. Miután meggyógyultam, elmentem. És Efezusban hallottam a vérengzésrôl. Annyit kerestelek téged! Annyit, de annyit! Nem tudtam elhinni, hogy megöltek

téged Fiaddal azon a rettenetes éjjelen. De nem találtalak meg. A múlt nyáron egy efezusi hallotta Fiadat, tudta, ki volt, követte egy ideig, másokkal együtt a sátoros ünnepen... És visszatérve elmondta. Én eljöttem, hogy lássalak téged, ó Szent, mielôtt meghalok. Hogy megáldjalak annyiszor, ahány csepp tejet adtál az én Jánosomnak, elvéve azt a te áldott Fiadtól... -- Az asszony sír, kissé meghajolva, tiszteletteljesen állva, kiterjesztett karjával Mária karjában...

-- A tejet sose tagadja meg az ember, nôvérem. És...

-- Ó, nem! Én nem vagyok a te nôvéred! Te az Üdvözítô Anyja vagy, én szegény, elveszett asszony voltam, távol otthonától, özvegyen, fiával az ölén, kiszáradt keblén... Tenélküled meghaltam volna. Te mindent megadtál nekem, és én visszatérhettem testvéreimhez, akik kereskedôk voltak Efezusban. Ezt neked köszönhetem.

-- Két anya voltunk, két szegény anya, két gyermekkel, a világ számára. És te szenvedtél özvegységed miatt, én pedig azért, mert Fiamban engem is átszúrnak majd, amint az öreg Simeon megmondta a Templomban. Csak azt tettem, ami kötelességem volt, mint nôvérnek, azt adva neked, ami neked többé nem volt. És a fiad él?

-- Ô ott van. És a te szent Fiad meggyógyította ôt ma reggel. Áldott legyen érte! -- és az asszony letérdel az Üdvözítô elôtt, kiáltva:

-- Jöjj, János, adj hálát az Úrnak!

A Jézus korabeli férfi odamegy, és hálálkodik, hogy Jézus meggyógyította szembaját, ami vakséggal fenyegette. Zsinagógafônök volt, és már nem tudott olvasni. Most Jézus tanítványa kíván lenni.

Az asszonyok és az apostolok meghatódva beszélnek az eddig ismeretlen eseményrôl és Mária mélységes szeretetérôl...

(5-427)

==========

Az anyai szív

Jézus a zelóta Simonnal és Marciammal Betániából a Getszemáni kert felé megy. Csatlakozik hozzájuk Anastasica is, aki egészen fátyolába

burkolózik. (Anastasicát útközben haldokolva találta Jézus, és meggyógyította. A fiatal nôt férje egy másik nô kedvéért bélpoklosnak mondta, és elűzte magától, pedig tudta, hogy nem bélpoklos. Már három napja nem evett, amikor Jézus rátalált. Magával hozta, hogy rábízza Elízára, akit elôzôleg gyógyított ki búskomorságából.) Jézus a zelótával megy, Marciam pedig Anastasicával. Beszélgetnek egymással.

Anastasica azt mondja Marciamnak:

-- Alig várom az órát, hogy megismerjem Máriát. Hidd el, hogy nem voltam ekkora izgalomban, amikor a menyegzôre mentem, vagy amikor leprásnak nyilvánítottak. Hogyan üdvözöljem?

Marciam kedves mosollyal, ugyanakkor komolyan mondja:

-- Ó, az ô igazi nevén szólítsd! Mama!

-- De én nem ismerem ôt. Nem túlságosan bizalmas ez? Elvégre is, ki vagyok én ôhozzá hasonlítva?

-- Az, aki én voltam tavaly. Sôt, sokkal több vagy nálam! Én csak egy szegény, piszkos, félénk és durva, árva gyermek voltam. Ô mégis mindig fiának szólított, az elsô pillanattól kezdve, és igazi anyámmá vált. Tavaly remegtem az izgalomtól arra várakozva, hogy meglássam ôt. De utána, amint megláttam, többé nem remegtem. Egészen elmúlt a félelmem, amely véremben volt azóta, amióta gyermekszemeimmel elôször láttam a természet dühöngését, amely teljesen lerombolta otthonomat és családomat, és utána... és utána ezekkel a gyermekszemeimmel láthattam, kellett látnom, hogy az ember kegyetlenebb vadállat a sakálnál és a vámpírnál. Mindig remegni... mindig sírni... egy csomót érezni itt, amely szorít, kemény, fájdalmas a félelem miatt, a büntetés, a gyűlölet, minden miatt... Néhány hónap alatt megismertem a világ minden rosszát, szenvedését és vadságát... És többé nem tudtam hinni abban, hogy van még jóság, szeretet, védelem...

-- Hogy lehet az? Amikor a Mester magához vett téged... És amikor az ô tanítványai között voltál, akik oly jók?

-- Akkor még remegtem, nôvérem... és még gyűlöltem. Szerettem volna, ha az idô megszüntette volna félelmemet. És még jobban szerettem volna, ha letehettem volna gyűlöletemrôl, amely miatt szenvedett a lelkem, mert megismertem, hogy mivé lehet egy ember: ördöggé a vadállat bôrében. Amikor valaki gyermek, a szenvedés mély nyomot vés a lelkébe... Jelet hagy benne, mert a szíve még gyengéd, lágy az anyai

csóktól, jobban szomjazza a csókokat, mint ahogy valaki a kenyérre éhezik. És ehelyett ütéseket kap...
-- Szegény gyermek!
-- Igen, szegény, nagyon szegény. Többé már nem reméltem az Istenben, és nem becsültem az embert... Féltem az embertôl. Még Jézus közelében, még Péter karjaiban is féltem... Azt mondtam: ,,Lehetséges ez? Ó, ez nem fog így tartani sokáig! Ôk is belefáradnak majd abba, hogy jók legyenek..." És sóhajtoztam Mária után. Egy mama mindig mama marad, igaz? És valóban, amikor megláttam ôt, amikor karjában tartott többé nem féltem. Megértettem, hogy a múlt teljesen befejezôdött, és hogy a pokolból átmentem a paradicsomba... Utolsó fájdalmam az volt, hogy úgy láttam, megfeledkeznek rólam, mellôznek... Mindig rosszat sejtettem. És nagyon sírtam. Ó, akkor... mekkora szeretettel vett magához! Nem, attól a pillanattól kezdve nem sirattam a mamámat, többé nem remegtem... Mária a szerencsétlenek számára kedvesség és a béke...
-- És én is rászorulok a kedvességre és a békére... -- sóhajt fel a nô.
-- Hamarosan részed lesz benne. Látod azt a zöld foltot ott lenn? Ott rejtôzik, a Getszemáni kert házában.
-- És ott lesz Elíza is? De mit mondjak neki? Mit mondanak majd nekem?
-- Nem tudom, hogy Elíza ott van-e. Beteg volt.
-- Ó, csak nem fog meghalni?! Akkor ki fogadna el leányának?
-- Ne félj! Ô azt mondta: ,,Lesz anyád és otthonod". És így is lesz. Menjünk egy kicsit gyorsabban! Én nem tudom fékezni magamat, amikor Mária közelében vagyok.
(Felgyorsítják lépteiket, és a látnok többé nem hallja, mit beszélnek...)
A zelóta nézi ôket, és megjegyzi Jézusnak:
-- Olyanok, mintha testvérek lennének. Nézd, milyen jó barátok!
-- Marciam ért ahhoz, hogy mindenkivel megtalálja a megfelelô hangot. Ez nagyon nehéz erény, és nagyon szükséges számára jövendô küldetéséhez. Igyekszem növelni benne ezt a hajlamot, mert nagy szolgálatot fog tenni neki.
-- Ôt kedvedre alakíthatod Igy van, Mester?
-- Igen. A kora megengedi ezt.

-- De az öreg Jánost is alakítani tudtad...
-- Igen, de azért, mert engedte, hogy teljesen leromboljam a múltját és újjáteremtsem ôt.
-- Igaz. Észrevettem, hogy a legnagyobb bűnösök, amikor megtérnek, felülmúlnak minket az életszentségben, minket, akik aránylag nem vagyunk oly bűnösek. Miért van ez?
--Mert a bűnbánatuk arányos a bűneikkel. Végtelen. Így megôrli ôket a fájdalom és az alázatosság malomköve.

* * *

Anastasica nem mer bemenni a házba, ahol Mária van, hanem leül egy kiszögellésre, hogy bevárja Jézust. Marciam eltűnt.
Mielôtt Jézus odaérne hozzá, máris jön ki a házból Mária, rokonával, Szalóméval, Porfíreával és Bertalan, valamint Fülöp feleségével. Jézus messzirôl üdvözli ôt, és odamegy Anastasicához, megfogja a kezénél, és úgy vezeti ôt anyja felé.
-- Íme, Anyám, ô ennek a húsvétnak a virága. Csak egy ebben az évben. De kedves lesz számodra, mert én vezetem ôt hozzád.
A nô letérdel.
Mária fölé hajol és felemeli ôt, mondván:
-- A leányok a mamájuk szívén vannak, nem a lábánál. Jöjj, leányom! Ismerjük meg egymást arcunkról, amint lelkünk már ismeri egymást. Íme, a jelenlevô nôvérek. A többiek később jönnek ide. Kedves család ez, amelynek tagjai szeretik egymást, és teljesen Isten dicsôségére szentelik magukat.
A nôtanítványok is megcsókolják és szeretettel nézik. A férfiak Jézussal együtt alkotnak egy csoportot a ház teraszán, a nôk pedig az új jövevény körül csoportosulnak. Visszaérkezik Zsuzsanna a városból, férjével együtt. Jön Johanna a gyermekekkel. Angyali arcával megjelenik Annalia. Jaírus, leányával együtt az asszonyok csoportjához megy, Mária közelébe, aki megsimogatja a leányt.
Vacsora után Jézus hívja Anyját és Alfeus feleségét, hogy menjenek vele és a tanítványokkal a csendes olajfakertbe. Ott felolvassa nekik endori János és Sintica levelét.
Utána András lehajol, hogy valamit kérdezzen Máriától, és megdöbbenve

látja a könnyeket annak arcán.
-- Sírsz? --kérdezi tôle.
-- Miért sírsz? Mi történt, Anya? -- kérdik sokan.
-- Én tudom, miért sír -- mondja Marciam.
-- Miért?
-- Mert János megemlítette az Úr halálát.
-- Igazán? De honnan tudja, hiszen már nem volt velünk, amikor te megjövendölted azt -- kérdezik Jézustól.
-- Tôlem tudja, vigasztalására megmondtam neki.
-- Vigasztalására...?
-- Igen, a vigasztalására. Megígértem neki, hogy nem kell sokáig várnia az Országra. Ô megérdemelte ezt, mert felülmúlt titeket akaratával és engedelmességével.

(5-440)

Másnap az asszonyok megbeszélik teendôiket. Anastasica még nem eléggé jártas ezekben, ezért talajt vesztve, kissé távolabb áll tôlük, gondolataiba merülve. Mária, aki Marciammal beszélgetett, látja ôt, odamegy hozzá, és egyik karjával átöleli a derekát.
-- Egy kicsit egyedül érzed magadat, leányom? De ma jobban fog menni. Látod? Fiam szétküldi az apostolokat a nôtanítványok házaihoz, hogy összegyűjtsék ôket délutánra Johanna házában. Biztosan beszélni akar hozzánk, fôleg hozzánk, nôkhöz, és elôzôleg biztosan ad neked egy anyát. Jót, tudod? Ismerem ôt abból az idôbôl, amikor a Templomban voltam. Már akkortól kezdve anyjuk volt a legkisebbeknek a szüzek között. És megérti majd a szívedet, mert ô is sokat sírt. Fiam tavaly meggyógyította ôt halálos búskomorságából, ami erôt vett rajta két fiának halála után. Ezeket azért mondom el neked, hogy tudd, ki az, aki ezentúl szeretni fog téged, és akit te is szeretni fogsz. De, amint tavaly Péternek mondtam, amikor fiává fogadta Marciamot, most neked is azt mondom: „Ez az érzelem ne tegye lanyhává a szívedet, akaratodat illetôen, hogy Jézust szolgáld." Ha ez történne, Isten ajándéka veszélyesebb lenne számodra a lepránál, mert kioltaná benned a jóakaratot, amelynek révén egy napon birtokolhatod majd az Országot.
-- Ne félj, Anya! Amennyire rajtam áll, ebbôl az érzelembôl lángot

gyújtok, hogy mind buzgóbban szolgáljam az Üdvözítôt. Nem lesz az teher számomra, sem Elíza számára, hanem inkább együtt, szent vetélkedéssel arra törekszünk, hogy segítsük az Urat az ô útján.

(5-453)

Jézus meggyógyított halálos betegségébôl egy leányt, aki házasság elôtt állt. A leány, Annalia, hálából lemondott a házasságról, és csak az Urat akarta szolgálni. Anyja nem akar ebbe belenyugodni. Jézus igyekszik meggyôzni ôt:

-- Gondolj arra, asszony, hogy még Isten sem tudja elnyomni az ember szabad akaratát, Ôk, Sámuel (a jegyes) és a te leányod jogosan követhetik azt, amit jónak látnak. Fôleg Annaliának van erre joga...

-- De miért?

-- Mert Isten még Sámuelnél is jobban szereti ôt. Mert ô jobban szereti Istent Sámuelnél. A te leányod Istené!

-- Nem! Izraelben ez nem áll. A nônek meg kell házasodnia! Ô az én leányom. Eljegyzése békét adott nekem eljövendô napjaimra...

-- A te leányod már egy éve a sírban lenne, ha én nem gyógyítottam volna meg. Ki vagyok én számodra?

-- A Mester és Isten.

-- És mint Isten és Mester mondom, hogy a Magasságbelinek mindenki másnál több joga van gyermekeire. Sokan meg fognak változni a vallásban, és mostantól kezdve lehetséges lesz a szüzek számára, hogy azok legyenek mindörökre Isten szeretetébôl. Ne sírj, anya! Hagyd el a házadat, és jöjj ma velünk! Gyere! Ott kinn van Anyám más hôs anyákkal, akik gyermekeiket az Úrnak adták. Csatlakozzál hozzájuk...

-- Beszélj Annaliával... Próbáld meg, Uram! -- sóhajt az asszony.

-- Rendben van. Úgy teszek, amint akarod -- mondja Jézus. És kinyitva az ajtót, kiáltja:

-- Anyám, jöjj Annaliával!

Ôk sietve jönnek. Belépnek.

-- Leány, anyád azt akarja, hogy én mondjam neked, fontold meg még egyszer. Azt akarja, hogy beszéljek Sámuellel. Mit tegyek? Mit válaszolsz nekem?

-- Beszélj csak Sámuellel! Én is kérlek, tedd meg ezt! De csak azért,

mert szeretném, hogy téged meghallgatva helyesen cselekedjen. Ami engem illet, te tudod. Kérlek, add anyámnak a legigazibb választ.
-- Hallod, asszony?
-- Mi tehát a válasz? -- kérdi megtört hangon az idôs asszony, aki leányának elsô szavaira azt hitte, hogy az visszalépett, de utána megértette, hogy nem ez a helyzet.
-- A válasz az, hogy egy éve a te lányod Istené, és a fogadalom örök, amíg az élete tart.
-- Ó, én szerencsétlen! Van-e nálam szerencsétlenebb anya?
Mária elengedi a leány kezét, hogy megfogja az asszony karját, és kedvesen mondja neki:
-- Ne vétkezzél gondolataiddal és nyelveddel! Nem szerencsétlenség Istennek adni egy gyermeket, hanem nagyon nagy dicsôség. Azt mondtad nekem egy nap, fájlalod, hogy csak egy leányod van, mert szerettél volna egy fiút, hogy az Úrnak szenteld ôt. Nem egy fiad van, hanem egy angyal, egy angyal, aki az Üdvözítô elôtt fog járni diadalában. És szerencsétlennek akarod mondani magadat? Anyám önként az Úrnak szentelt
engem elsô szívverésemtôl kezdve, amelyet méhében hallott, engem, akit idôs korában fogant. És csak három évig tartott magánál. Én is csak a szívemben birtokoltam ôt. Mégis, halálában békét adott neki, hogy engem átengedett Istennek. Jöjj, menjünk a Templomba, hogy dicsérd énekeddel azt, aki annyira szeret téged, hogy leányodat választotta jegyeséül. Legyen igazi bölcsesség a szívedben! Igazi bölcsesség, amely nem szab határt saját nagylelkűségének az Úr iránt.
Az asszony nem sír többé. Hallgatja ôt... Utána dönt. Fogja a köpenyét, és magára teríti. De amikor elhalad leánya elôtt, felsóhajt:
-- Elôbb a betegség, utána az Úr... Ah, nem kellett volna az enyémnek lenned!
-- Ne, mama! Ne beszélj így! Sose voltam annyira a tied, mint most. Tied és Istené. Istené és a tied. Egyedül a tietek, mindhalálig... -- és kedvesen megöleli ôt, kérve:
-- Áldásodat, anyám! Áldásodat... mert annyit szenvedtem amiatt, hogy szenvedést okozok neked. De Isten így akarta...
Megcsókolják egymást, sírva. Utána kimennek a házból, Jézus és Mária után...

==========
==========
Szüzek királynéja

Délután Johanna házában gyülekeznek a tanítványok a nôtanítványokkal együtt. Jézus a zelóta Simonnal az elsô lépcsôsorhoz érkezik, amikor Jaírus leánya és Annalia oly gyorsan jön le rajta, hogy szinte repülni látszanak.
-- Mester! Uram! -- kiáltják.
-- Isten legyen veletek! Hová mentek?
-- Törülközôkért. Johanna szolgálóleánya küldött minket. Beszélsz, Mester?
-- Minden bizonnyal!
-- Ó, akkor fuss, Mirjam! Csináljuk gyorsan! -- mondja Annalia.
-- Van bôven idôtök megtenni azt, amit tennetek kell. Más személyeket is várok. De leányom, mióta hívnak téged Mirjamnak? -- kérdezi Jaírus lányára nézve.
-- Mától fogva. Mostantól. Anyád adta nekem ezt a nevet. Mert... igaz, Annalia? Ma nagy nap van négy szűz számára...
-- Ó, igen. Megmondjuk az Úrnak, vagy engedjük, hogy Mária mondja meg
neki?
-- Mária, Mária. Menj, menj, Urunk! Anyád beszélni fog veled -- és könnyedén elfutnak, ifjúságuk elsô virágzásában, emberi alakban, de angyalian sugárzó tekintettel...

* * *

Mária Fia mellett áll. A szokásosnál is fiatalabbnak látszik, mintha csak nôvére lenne a legfiatalabb tanítványnak.
-- Anya, a feleségem szokatlan módon beszélt... Mi történt vele, mert azt lehetne mondani, hogy egyszerre megcsonkítva és megkoronázva érzi magát? -- kérdi Fülöp.

Mária kedvesen mosolyog, miközben nézi ôt. Bizalmasan megfogja a kezét és megkérdezi tôle:
-- Képes Lennél Jézusomnak adni a számodra legkedvesebbet? Valójában meg kellene ezt tenned... mert Ô az eget adja neked és az utat, hogy eljuss oda.
-- Minden bizonnyal, Anya, ha tudnám... és fôleg, ha boldoggá tenném ôt ezzel.
-- Azzá teszed. Fülöp, a másik leányod is az Úrnak szenteli magát. Az imént mondta ezt nekem és anyjának, sok nôtanítvány jelenlétében...
-- Te?! Te?! -- kérdi Fülöp elképedve, ujjával a gyengéd leányra mutatva, aki Máriához simul, mintha védelmét keresné. Az apostol nehezen tudja lenyelni ezt a második csapást, amely mindörökre megfosztja ôt reményétôl, hogy unokái lesznek. Letörli izzadságát, amit a váratlan hír váltott ki belôle. Megfordul, és végignéz a körülötte levô arcokon. Küzd... Szenved...
A leány röstellkedve mondja:
-- Atyám, add bocsánatodat... áldásodat... -- és a lábához csúszik.
Fülöp gépiesen megsimogatja barna haját, és a torkát reszeli, amely összeszorult. Végül megszólal:
-- Azoknak a gyermekeknek bocsátanak meg, akit vétkeztek. Te nem vétkeztél, amikor a Mesternek szentelted magadat. És... és a te szegény atyád nem tehet mást, csak azt mondhatja neked... csak azt mondhatja neked: „Légy áldott!". Oh, lányom! Lányom! Milyen kellemes és félelmetes az Isten akarata! -- lehajol, felemeli, átkarolja, megcsókolja a homlokán, haján, sírva... és utána, még mindig karjaiban tartva, Jézus felé megy, és azt mondja neki:
-- Íme, én nemzettem ôt, de te vagy az Istene... A te jogod több az enyémnél... Köszönöm... köszönöm, Uram, az örömöt, hogy... -- nem tudja tovább folytatni. Térdre esik Jézus lábánál, lehajol, hogy megcsókolja a lábát, nyögve:
-- Soha, soha nem lesznek unokáim! Az én álmom! Öregségem mosolya! Bocsásd meg ezt a sírást, Uram! Egy szegény ember vagyok...
-- Kelj fel, barátom! És örvendj annak, hogy az angyali virágágy elsô virágait adod. Jöjj! Jöjj ide, közém és Anyám közé! Halljuk tôle, hogyan történt a dolog, mert biztosítalak arról, hogy részemrôl nem vagyok bűnös benne, se nem az én érdemem.

Mária megmagyarázza:
-- Én is csak keveset tudok. Mi asszonyok beszélgettünk egymás között, amint gyakran megtörténik, kérdezôsködtek a szüzességi fogadalmam felôl. Megkérdezték azt is, hogyan lesznek a jövôben a szüzek, mi lesz a feladatuk, milyen dicsôségben részesülnek énszerintem. Válaszoltam nekik, ahogy tudtam... Jövôjüket illetôleg elôre láttam, hogy életüket imában és az én Jézusom megvigasztalásában töltik, hogy enyhítsék a szenvedését, amelyet a világ okoz neki. Azt mondtam: ,,A szüzek lesznek azok, akik fenntartják az apostolokat, akik megmossák a piszkos világot, tisztaságukba öltöztetve azt, illatossá teszik, angyalok lesznek, akik dicsérô énekükkel elfödik a káromlásokat. És Jézust ez boldoggá teszi, és kegyelmet ad a világnak, és irgalmaz neki, ezekért a bárányokért, akik szét vannak szórva a farkasok között..." -- és más egyebeket is mondtam. Akkor kért Jaírus leánya: ,,Adj nekem egy nevet, Anya, szűzi jövôm számára, mert én nem engedhetem meg, hogy egy férfi örvendjen a testnek, amelyet Jézus élesztett újra. Ez a testem egyedül az övé lesz egészen addig, amíg a test a síré lesz, a lélek pedig az égé." És Annalia azt mondta: ,,Én is úgy éreztem, hogy így kell tennem. És ma boldogabb vagyok a fecskénél, mert minden köteléktôl megszabadultam." Akkor történt, hogy leányod, Fülöp, azt mondta: ,,Én is olyan leszek, mint ti. Szűz, mindörökké!" Az anya, aki íme, jön, figyelmeztette ôt, hogy ily nagy elhatározást nem lehet így tenni. De ô nem változtatta meg a véleményét. Megkérdezték tôle, hogy régen gondolt-e már erre. ,,Nem" -- válaszolta. Arra a kérdésre, hogy miként jutott erre az elhatározásra, azt mondta: ,,Nem tudom. Mint egy fényes nyíl érte a szívemet, és megértettem, mennyire szeretem Jézust."
Fülöp felesége megkérdezi férjét:
-- Hallottad?
-- Igen, asszony. A test nyöszörög, pedig dalolnia kellene, mert ez megdicsôíti. A mi nehézkes testünk két angyalnak adott életet. Ne sírj, asszony! Te mondtad az elôbb: ,,Ô megkoronázott téged... A királynô nem sír, amikor megkoszorúzzák..."
De Fülöp is sír, és sírnak sokan a férfiak és az asszonyok közül, akik körülveszik ôket. Mária, Simon felesége egy sarokban zokogva sír... Mária Magdolna egy másik sarokban sír. Anastasica kezével

igyekszik eltakarni könnyes arcát.
-- Miért sírtok? -- kérdi Jézus.
Senki se válaszol. Jézus odahívja Anastasicát, és ismét megkérdezi ôt. Ô ezt feleli:
-- Azért, Uram, mert egy undorító gyönyör által egyetlen éjszaka elveszítettem annak lehetôségét, hogy egyik szüzed lehessek.
-- Minden életállapot jó, ha az Urat szolgálják abban. A jövô Egyházban lesznek szüzek és matrónák. Mindnyájan elôsegítik Isten Országának diadalát a világban, és paptestvéreik munkáját. Betszúri Elíza, jöjj ide! Vigasztald meg ezt a még szinte leányt...
És Anastasica kezét Elíza kezébe teszi. Jézus nézi, miként simogatja ôt Elíza, és a másik miként engedi át magát anyai ölelésének. Utána megkérdezi:
-- Elíza, ismered az ô történetét?
-- Igen, Uram. És nagyon fáj nekem. Szegény, fészek nélküli galamb.
-- Elíza, szereted ezt a nôvért?
-- Szeretem-e? Nagyon! De nem nôvérként. Ô a leányom lehetne. És most, hogy karjaim között tartom, úgy tűnik nekem, hogy ismét a boldog anya vagyok, mint a múltban. Kire bízod ezt a kedves gazellát?
-- Terád, Elíza.
-- Rám? -- az asszony csodálkozva, hitetlenkedve néz Jézusra.
-- Rád. Nem akarod?
-- Ó, Uram! Uram! Uram...! -- Elíza térdre ereszkedik Jézus elôtt, és nem tudja, mit mondjon, nem tudja, hogyan fejezze ki örömét.
-- Kelj fel, és légy neki szentül anyja, és ô legyen neked szentül leányod, és mindketten haladjatok elôre az Úr útján. Magdolna, miért sírsz, te, aki kevéssel ezelôtt oly vidám voltál? Hol van a tíz virág, akiket nekem akartál hozni?
-- Egészségesen alszanak a napfényben, Mester... És én sírok, mert többé nem rendelkezem a szüzek tisztaságával, és lelkem mindig sírni fog, sose elégül ki, mert... mert vétkeztem...
-- Az én bocsánatom és a te sírásod tisztábbá tesznek téged ezeknél. Jöjj ide! Ne sírj többé! Hagyd a sírást azoknak, akiknek szégyenkezniük kell valami miatt. Fel a fejjel! Menj, hozd ide virágaidat! Menjetek ti is, jegyesek és szüzek! Menjetek, mondjátok meg a vendéglátóknak, hogy menjenek Jeruzsálembe a kapuzárás elôtt.

Elmennek engedelmesen, csak Jézus marad a helyén, simogatva a két gyermeket: Máriát és Mátyást. Mária részvéttel hajol Júdás anyja fölé. Jézus észreveszi ezt, és ô is odamegy. Kezét Júdás anyjának fejére teszi, és megkérdezi:

-- Miért sírsz, asszony?

-- Ó, Uram, Uram! Én egy ördögöt szültem! Izraelben nincs még egy anya, akinek ilyen fájdalma lenne!

-- Mária, egy másik anya, ugyancsak ezért mondta és mondja ezt nekem. Szegény anyák!

-- Ó, Uram, van-e még egy más valaki, aki mint az én Júdásom, hűtlen és elvetemült irántad? Ó, nem lehetséges! Ô, akinek része van benned, tisztátalan cselekedetekre adta magát. Ô, aki a te lélegzetedet szívja be, érzékies és tolvaj, és talán gyilkossá válik. Ô... ó! Hazugság az ô gondolata! Láz az élete. Tedd, hogy meghaljon, Uram! Irgalomból! Tedd, hogy meghaljon!

-- Mária, a te szíved rosszabbnak mutatja ôt, mint amilyen. A félelem megôrjít téged. Nyugodj meg, és gondolkodj! Milyen bizonyítékod van tetteirôl?

-- Irántad semmi. De lavinaként zúdul alá. Megleptem, és nem tudta elrejteni a bizonyítékokat, amelyek... Íme itt vannak... De könyörületbôl, hallgass! Figyel engem. Gyanakszik. Ô az én fájdalmam. Nincs nálam szerencsétlenebb anya Izraelben!

Mária suttogja:

-- Én... Mert az én fájdalmamhoz hozzácsatolom minden szerencsétlen anya fájdalmát... Mert az én fájdalmamat nem egy valakinek a gyűlölete okozza, hanem az egész világé.

Johanna elhívja Jézust, és Ô odamegy hozzá. Közben megérkezik Júdás, és anyja felé megy, akit Mária vigasztal. Ráförmed:

-- Elmondtad esztelenségeidet? Megrágalmaztál? Most boldog vagy?

-- Júdás! Így beszélsz anyádhoz? -- kérdezi szigorúan Mária.

-- Igen! Mert belefáradtam abba, hogy üldöz engem.

-- Ó, fiam, ez nem üldözés! Ez szeretet. Te betegnek tartasz engem. De te vagy a beteg! Te azt mondod, hogy én megrágalmazlak, és ellenségeidre hallgatok. De te vagy igazságtalan velem szemben, mert te követed a gonoszokat, akik megváltoztatnak téged. Mert te gyenge vagy, fiam, és ôk ravaszok... Adj igazat anyádnak! Hallgass Ananiásra, aki

öreg és bölcs. Júdás! Júdás! Légy irgalmas irántam! Júdás!!! Hová mégy, Júdás?!
Júdás, aki szinte futva megy el a teraszról, megfordul és azt kiáltja:
-- Oda, ahol hasznos vagyok, és ahol tisztelnek -- és gyorsan lemegy a lépcsôn, miközben a szerencsétlen anya utána kiáltja:
-- Ne menj! Ne menj! Ôk pusztulásodat akarják! Fiam! Fiam! Fiam!...
Júdás eltűnik a fák között.
-- Elment!... A kevélység elnyeli ôt! -- nyögi az anyja.
-- Imádkozzunk érte, Mária! Imádkozzunk mi ketten, együtt... -- mondja Szűz Mária, fogva a szomorú anya kezét.

(5-476)
==========
==========
Mária és a gyöngyvirág

Jézus az apostolokkal egy virágokkal teli völgyben halad. Júdás Tádé gyönyörködik a gyöngyvirágokban. Hasonlóképpen vélekedik Tamás és András is. Júdás azonban megvetéssel leszólja a gyöngyvirágot. Ô inkább az agave fenséges virágját szereti. Jézus szótlanul hallgatja megjegyzéseiket, de amikor Tamás hozzá fellebbez:
-- Mester, tetszenek neked ezek a virágok? -- Jézus megjegyzi:
-- Nekem minden tetszik a teremtésben. De ezeket a virágokat különösen kedvelem...
-- Miért? -- kérdezik többen.
-- Alázatosságuk miatt. Ezekben a virágokban minden az alázatosságról beszél. A helyek, amelyeket szeretnek... a virág lehajló kelyhe... Anyámra emlékeztet. Ezek a virágok... milyen kicsinyek! Mégis, milyen illatosak! A levegô körülöttük illatozik tôlük... Anyám is alázatos, tartózkodó, ismeretlen, és csak azt kívánja, hogy ismeretlen maradjon. Mégis szentségének illata oly erôs volt, hogy levont engem az égbôl...
-- Anyád jelképét látod ebben a virágban?
-- Igen, Tamás.
-- És azt gondolod, hogy ôseink, amikor dicsérték a gyöngyvirágot,

elôre megérezték ôt? -- kérdezi Jakab, Alfeus fia. Akkor más fákhoz és virágokhoz is hasonlították ôt. A rózsához, az olajfához, és a leggyengédebb állathoz, a gerlicéhez, a galambhoz...
-- Mindenki azt mondta, ami számára legszebb volt a teremtett világban. És valóban ô a Teljesen Szép a teremtmények között. De én gyöngyvirágnak és békét hozó Olajfának nevezném ôt, ha dicsérni akarnám -- mondja Jézus nyugodtan, sugárzó tekintettel, és kissé eltávolodik apostolaitól, hogy átadja magát gondolatainak.

(6-783)
==========
==========
Mária nagysága

Egy ördögűzés után az apostolok arról beszélgetnek, hogy miért szállja meg az ördög az embereket. Jézus kijelenti, hogy háromféle út vezet a megszálláshoz, az érzékiség, a kapzsiság és a kevélység. A három út közül az elsô sose hiányzik. Az ördögtôl való megszabadulásnak pedig mindig elôsegítôje, ha valaki meg akar szabadulni tôle. Akibôl hiányzik ez az akarat, az nem tud megszabadulni az ördögtôl. Jézus Júdásra céloz.
Máté felteszi a kérdést:
-- Mester, miért látjuk, hogy sok asszonyt megszáll az érzékiség ördöge?
-- Azért, Máté, mert a nô nem azonos a férfival kialakulásában és az eredeti bűn hatását illetôleg. A férfi többféle, többé-kevésbé jó célra vágyakozik. A nô csak egyre: a szeretetre. A férfi alkata más. A nôé érzékenyebb, mint a férfié, mert rendeltetése, hogy szüljön. Tudod, hogy minden tökéletesség növeli az érzékenységet. Akinek tökéletes a hallása, meghallja azt, amit más füle nem vesz észre, és öröme telik benne. Így van ez a szemmel, az ízléssel és a szaglással is.
A nônek kellett Isten kedvességét képviselnie a földön, a szeretetnek kellett lennie, meg kellett testesítenie ezt a tüzet, amely Azt mozgatja, Aki Van. E szeretet megnyilvánulásának, tanúbizonyságának kellett lennie. Azért Isten rendkívül érzékeny lélekkel ajándékozta meg

ôt, mert amikor a nô egy napon anyává lesz, értenie kell ahhoz, képesnek kell lennie arra, hogy megnyissa gyermekeinek szemét és szívét Isten szeretetére és a hozzá hasonlók szeretetére, úgy, amint a férfinak meg kell nyitnia gyermekeinek értelmét a megértésre és a cselekvésre. Gondolj Istennek önmaga számára adott parancsára: „Alkossunk segítôtársat Ádámnak!" Isten, aki maga a Jóság, csak jó társat volt képes alkotni Ádám számára. Aki jó, az szeret. Ádám társának azért képesnek kellett lennie a szeretetre, hogy boldoggá tegye Ádámot. Annyira képesnek kellett lennie a szeretetre, hogy Isten mása, munkatársa és helyettese lehessen a férfi szeretetében, aki az Ô gyermeke, úgy, hogy még azokban az órákban is, amikor az Istenség nem nyilvánul meg teremtménye számára szeretetteljes szavával, a férfi akkor se érezze magát boldogtalannak a szeretet hiánya miatt.

A sátán tudott errôl a tökéletességrôl. A sátán nagyon sok dolgot tud. Ô az, aki az óriáskígyó ajkával beszél, vegyítve a hazugságokat az igazsággal. Ô gyűlöli ezt az igazságot, mert ô maga a Hazugság, és csak azért mondja -- jól jegyezzétek meg ezt mindnyájan, akik éltek és élni fogtok, -- hogy félrevezessen az áltatással, hogy amit ô mond, az nem sötétség, hanem világosság. A sátán ravasz, alattomos és kegyetlen. Elhiteti ezt a tökéletességet, és megmar, otthagyja a mérgét. A nô tökéletessége a szeretetet illetôen így eszközzé vált a sátán számára arra, hogy uralkodjék a nô és a férfi fölött, és elterjessze a rosszat...

-- De akkor a mi anyáink?

-- János, félsz tôlük? Nem minden nô válik a sátán eszközévé. Mindig tökéletesek az érzelemben, mindig végletekbe mennek a cselekvésben. Isten angyalai akarnak lenni, vagy a sátán ördögei. A szent asszonyok és a te anyád azok közé tartoznak, akik Istenéi akarnak lenni, és angyalok.

-- Nem tűnik számodra igazságtalannak a nô megbüntetése, Mester? A férfi is vétkezett!

-- És a jutalma? Isten megmondta, hogy a nô által tér majd vissza a világra a Jó, és ô fogja legyôzni a sátánt.

-- Sose bíráljátok Isten cselekedeteit! Ez az elsô dolog, amit mondani akarok. Hanem gondoljatok arra, hogy amint a nô által lépett be a rossz, a nô által lép be a világba a jó is, és ez az igazságos. Ott

van a nô, hogy megsemmisítsen egy oldalt, amit a sátán írt. És egy nô sírása teszi majd meg ezt. És utána, miközben a sátán mindörökké kiáltozni fog, íme, a nô énekelni fog, hogy elnyomja ezeket a hangokat.
-- Mikor?
-- Igazán mondom nektek, hogy az ô hangja már felszállt az égbe, ahol öröktôl fogva énekelte allelujáját.
-- Nagyobb lesz Juditnál?
-- Nagyobb minden asszonynál!
-- Mit fog tenni? Mi egyebet tesz majd?
-- Megfordítja Éva hármas bűnét. Tökéletes engedelmesség. Tökéletes tisztaság. Tökéletes alázatosság. Ezek képezik az alapját, és rajtuk áll királynôként és gyôzelmesen...
-- De nem a te Anyád az, Jézus, aki a legnagyobb azért, mert téged a világra szült?
-- Nagy az, aki Isten akaratát teszi. És ezért nagy Mária. Minden más érdeme Istentôl jön. De ez teljesen az övé, és ezért áldott.

(6-853)
==========
==========
A tanítónô

Jézus megmentett egy 12-13 éves leányt egy rómaitól, aki rabszolgaként tartotta. Néhány asszonnyal és pásztorral elôreküldte ôt Názáretbe az üzenettel, hogy néhány nap múlva ô is megérkezik.
Unokatestvérei, Tamás és a zelóta Simon társaságában Jézus Názáret felé megy, a többi apostolt pedig Kafarnaumba küldi a kerióti Júdással együtt, aki később csatlakozott hozzájuk, és így nem tud a megmentett leányról, Aureáról.
Tamás már messzirôl észreveszi, hogy füst száll fel Mária házának kéményébôl.
-- Anya otthon van, és kenyeret süt... -- mondja olyan gyengéden, mintha saját anyjáról lenne szó.
A zelóta mosolyogva hozzáteszi:
-- Igen. És az ô békéje már elér a szívünkbe.

-- Menjünk gyorsan -- mondja Jakab. -- Gyertek ezen az ösvényen, hogy a názáretiek ne lássanak meg, különben feltartóztatnának...
-- De akkor nem megyünk el a ti házatok mellett... A ti anyátok is vágyakozik rá, hogy viszontlásson titeket.
-- Ó, biztos lehetsz, Simon, hogy anyánk Máriánál van. Szinte mindig ott van. És ott lesz, mert kenyeret készítenek a beteg leány számára. (Aurea ugyanis lázas lett útközben, és betegen érkezett Názáretbe.)
Amikor az ösvényen elérkeznek Mária kertjéhez, Jézus azt ajánlja, hogy ne a kerten keresztül menjenek be a házba, hanem az utcára nyíló ajtón kopogtassanak be.
-- Anyámnak fájdalmat okozna, ha látná, hogy sövényét szétromboltuk.
-- Az ô zárt kertje! -- kiált fel Júdás Tádé.
-- Igen, és ô benne a rózsa! -- mondja Tamás.
-- A liliom a tövisek között -- mondja Jakab.
-- A lepecsételt forrás -- teszi hozzá a zelóta.
-- Még inkább: A kertnek forrása élô víz kútfeje, amely a Libanonról csörgedezik alá, amely az Élô Vizet adja a földnek, és illatos szépségével az ég felé szökell -- egészíti ki Mária dicséretét Jézus.
-- Hamarosan boldog lesz, hogy láthat téged -- mondja Jakab.
-- Testvérem, mondj meg nekem valamit, amit már jó ideje szeretnék tudni. Te miként látod Máriát? Mint Anyát, vagy mint alattvalódat? Ô a te Anyád, de asszony, és te Isten vagy... -- kérdezi Tádé.
-- Mint nôvéremet és jegyesemet, mint akiben Istennek kedve telik, és akiben megnyugszik, és mint az Ember vigaszát. Én mindezt látom és birtokolom Máriában, mint Isten és mint Ember. Ô a Háromság második Személyének Gyönyörűsége volt az égben. Gyönyörűsége az Igének, az Atyának és a Léleknek, és Gyönyörűsége a Megtestesült Istennek, és az lesz a megdicsôült Istenembernek.
-- Mily nagy titok! Isten tehát kétszeresen megfosztotta magát azoktól, akikben tetszését nyerte? Benned, és Máriában, és a földnek adott titeket... -- elmélkedik a zelóta.
-- Mily nagy szeretet! Ezt kell mondanom. A szeretet ösztökélte a Háromságot, hogy Máriát és Jézust a földnek adja -- mondja Jakab.
-- És nem magadért, aki Isten vagy, hanem Rózsádért nem féltél az emberekre bízni. ôt, akik teljesen méltatlanok arra, hogy ôrködjenek felette? -- kérdi Tamás.

-- Tamás, az Énekek Éneke megválaszol neked: „A békeszeretônek volt egy szôleje, és rábízta azt a vincellérekre, azokra a megszentségtelenítôkre, akiket felbujtogatott a gonosz, hogy nagy összeget adjanak érte, azaz mindenképpen igyekezzenek elcsábítani. De az Úr szép Szôleje megôrizte magát, és nem akarta másnak adni gyümölcsét, hanem csak az Úrnak, és csak neki nyílt meg, hogy a felbecsülhetetlen Kincset, az Üdvözítôt megszülje." (Vö. Én 8, 11-12)

Elérkeznek a ház ajtajához. Miközben Jézus kopog, Júdás megjegyzi:

-- Azt mondhatnánk: „Nyiss ajtót nekem, nôvérem, jegyesem, kedvesem, galambom, szeplôtelen..."

De amikor az ajtó kinyílik, és megjelenik Mária kedves arca, Jézus nem mond mást, csak a legkedvesebb szót, kitárt karokkal fogadva ôt: „Mama!"

-- Ó, Fiam! Te áldott! Lépj be, a béke és a szeretet legyen veled!

-- És az én Mamámmal, a házzal, és azzal, aki benne van! -- mondja Jézus, miközben belép, a többiektôl követve.

-- Ott van anyátok, míg a két nôtanítvány a kenyérkészítéssel és a mosással van elfoglalva... -- magyarázza Mária, miután kölcsönösen üdvözölték egymást az apostolokkal és az unokatestvérekkel. És ezek tapintatosan visszavonulnak, hogy egyedül hagyják az Anyát Fiával.

-- Íme, itt vagyok, Anyám. Egy ideig együtt maradunk. Milyen édes a hazatérés az otthonba, és fôleg hozzád, Anyám, miután annyit jártam az emberek között!

-- Akik mindinkább megismernek téged, és ez a megismerés két csoportra osztja ôket: azokra, akik szeretnek, és azokra, akik gyűlölnek. És az utóbbi a nagyobb csoport...

-- A gonosz érzi, hogy hamarosan vereséget szenved, és dühöng... és mások dühét is felkelti... Hogy van a leány?

-- Kissé jobban. De közel állt a halálhoz... Szavai azonban most, hogy már nem beszél félre, mint amikor lázas volt, megfelelnek, ha tartózkodóbban is, azoknak, amelyeket önkívületi állapotában mondott. Hazudnánk, ha azt mondanánk, hogy nem ismerjük a történetét... Szerencsétlen!

-- Igen. De a Gondviselés ôrködött felette.

-- És most?

-- És most... Nem tudom. Aurea nem tartozik hozzám, mint ember. A

lelke az enyém, a teste Valériáé (aki kiváltotta ôt rabszolgaságából.) Egyelôre itt marad, hogy feledjen...
-- Mirta szeretné ôt.
-- Tudom... De nincs jogom rendelkezni a római nô engedélye nélkül. Azt sem tudom, hogy pénzen szerezte-e meg ôt, vagy ígéretek révén... Amikor a római nô majd visszakéri ôt...
-- Én elmegyek helyetted, Fiam. Nem lenne jó, ha te mennél oda... Engedd át ezt a Mamádnak. Mi asszonyok... jelentéktelenek vagyunk Izrael szemében, azért nem figyelnek meg minket annyira, ha elmegyünk beszélni a pogányokkal.
-- Elmehetnél Johanna házába... és ott beszélhetnél az úrnôvel...
-- Így teszek, Fiam. Legyen egy gonddal kevesebb a szíveden, Jézusom! Annyira le vagy sújtva... Megértem, és annyit szeretnék tenni érted!
-- És annyit teszel, Mama! Hála mindazért, amit teszel.
-- Ó, nagyon szegényes az én segítségem, Fiam! Mert nem sikerül elérnem, hogy szeressenek téged, hogy örömöd legyen... amíg meg van engedve neked, hogy egy kissé részed legyen benne. Ugyan, mi is vagyok én? Egy ugyancsak szegény nôtanítvány.
-- Mama! Mama! Ne mondd ezt! Az én erôm a te imáidból fakad. Megnyugszik értelmem, amikor rád gondolok, és íme, most megvigasztalódik a szívem, hogy így a te áldott szívedre hajthatom fejemet... Mamám! -- Jézus magához vonja Anyját, aki mellette állt, míg ô a fal melletti ládapadon ült, és homlokát Mária keblére helyezi, aki gyengéden simogatja a haját...
Egy ideig élvezik egymás szeretetét.
Utána Jézus felemeli fejét, és feláll. Azt mondja:
-- Menjünk a többiekhez! És a leányhoz -- teszi hozzá, és kimegy Anyjával a kertbe.
Jézus odamegy a szobához, amelyben a még mindig súlyosan beteg Aurea alszik. Még álmában is beszél, és gesztikulál, mintha valakit távol akarna tartani. Alfeus felesége, Mirta és Noémi aggódnak életéért. Már nagyon megszerették. De a leány meg akar halni, hogy többé ne lásson rómaiakat.
Jézus részvéttel nézi. Utána hangosan megszólítja:
-- Aurea! Jöjj! Itt van az Üdvözítôd!
A leány hirtelen felül az ágyában, meglátja Jézust, egy kiáltással

leszáll az ágyról, és hosszú tunikájában Jézus lába elé veti magát:
-- Uram! Igen, most megszabadítottál engem!
-- Meggyógyult. Látjátok? Nem halhatott meg, mielôtt meg ne ismerte volna az Igazságot -- mondja Jézus. És a leánynak, aki megcsókolja a lábát, azt mondja:
-- Kelj fel, és élj békében! -- közben kezét fejére teszi, amely már nem lázas.

(6-944)

Jézus názáreti tartózkodása alatt mondja el a lépcsôfestésrôl szóló példabeszédet, amelynek végét Aurea is hallja. A kenyérkészítés közben Mária is mondott neki két rövid példabeszédet.
Utána Aurea kéri Jézust, hogy ne küldje el ôt Máriától.
-- Nem mennél szívesen Mirtával és Noémivel? -- kérdi tôle Jézus.
-- Szívesebben maradnék itt... De... velük is. Csak a rómaiakkal ne, Uram!...
-- Imádkozzál, leányom! -- mondja neki Jézus, szôke hajára téve kezét. -- Megtanultad az imádságot?
-- Ó, igen! És oly szép azt mondani: ,,Atyám..." és az égre gondolni... De... Isten akarata félelemmel tölt el... mert nem tudom, hogy Isten akarja-e azt, amit én akarok...
-- Isten a te javadat akarja.
-- Igen? Te mondod? Akkor többé nem félek... Úgy érzem, hogy Izraelben maradok, hogy mindig többet tudjak meg errôl az Atyámról... És... hogy Gallia elsô nôtanítványa legyek, Uram!
-- Hited meghallgatást nyert, mert jó. Menjünk!...
Mindnyájan kimennek, hogy megmosakodjanak a víztartályban, míg Aurea gyorsan Máriához fut. Hallják a két nôi hangot, Máriáét, aki gyorsan beszél, és Aurea bizonytalan, szavakat keresô beszédét és csengô nevetését, amikor Mária kedvesen kijavítja valamelyik beszéd közben ejtett hibáját...
-- Gyorsan és jól tanul ez a leány -- jegyzi meg Tamás.
-- Igen. Jó és készséges.
-- És azután! Anyád a tanítónôje!... Még a sátán sem állna ellen neki! -- mondja a zelóta.

Jézus felsóhajt anélkül, hogy valamit mondana.
-- Miért sóhajtasz így, Mester? Nem jól mondtam?
-- Nagyon jól. De vannak emberek, akik a sátánnál is jobban ellenállnak. A sátán legalábbis elfut Mária láttára. De vannak emberek, akik a közelében maradnak, és annak ellenére, hogy ô tanítja ôket, nem javulnak meg...
-- Nem rólunk van szó, ugye?
-- Nem rólatok... Menjünk! -- és bemennek a házba...

(6-956)

Szombaton a názáreti házban is pihennek. Befedik a szerszámokat, és szép rendben helyükre rakják.
Pénteken este, amikor elérkezett a napnyugta, Mária felkel a nagy kerti almafa alatt levô kisebb szövôszéke mellôl, lefödi azt, és Tamás segítségével visszaviszi a házba, a helyére. Hívja Aureát, aki egy kis zsámolyon ült Mária lábánál, és még ügyetlen kezekkel varrta a római nôktôl neki adott ruhákat, hogy azokat átalakítsa saját termetére. Összehajtatja vele a munkáját, és mindent bevitet kis szobájának asztalára. Miközben Aurea ezzel van elfoglalva, Mária belép Tamással a műhelybe, ahol Jézus a zelótával együtt éppen helyükre teszi a szerszámokat.
Aurea elbeszélget Tamással arról, hogy a rabszolgakereskedôk miként csapták be vevôiket etiópiaknak mondva a pusztán naptól lebarnított lányokat.
-- Hallod, Mester? Mennyi mindenrôl nem tudtunk mi! -- mondja Tamás Jézusnak.
-- Hallom. De a legszomorúbb nem a vevô becsapása, hanem ezeknek a leányoknak a sorsa.
-- Igaz. Mindörökre megszentségtelenített lelkek. Elveszettek...
-- Nem. Isten mindig közbeléphet.
-- Velem ez történt. Te megmentettél engem! -- mondja Aurea, az Úr felé fordulva, tiszta, nyugodt tekintetével. -- És nagyon boldog vagyok! -- fejezi be szavait.
Mivel nem tud Jézushoz menni, hogy átölelje, félkarjával átöleli Máriát, szôke fejét az ô vállára hajtva, bizalmas szeretetének jeléül.

Nagyon kedves jelenet. De Mária a vacsorára gondol. Kibontakoznak az ölelésbôl, és elmennek.
Közben váratlanul megérkezik Péter, Andrással, Jánossal és a testvérével, Jakabbal, valamint Jézus unokatestvérei: Júdás és Jakab. Aurea értesíti errôl Máriát, aki belép.
-- Béke veled, Mária! -- mondják a Kafarnaumból jövôk.
-- Béke veletek! Nem tudtam, hogy itt vagytok. Azonnal gondoskodom rólatok is. Addig jöjjetek be...
-- Jön anyánk különféle ételekkel, és Szalóme is. Ne legyen ezzel gondod, Mária! -- mondja Jakab, Alfeus fia.
-- Menjünk a kertbe! Jön az esti szél, és kellemes lesz ott -- mondja Jézus.
A kertben itt-ott leülnek és beszélgetnek egymással, míg Mária, Alfeus felesége, Aureával és Máriával elkészíti az ételeket a vendégeknek.

(6-958)

Szombaton reggel, amikor még nem nyomasztó a hôség, a kertben sétálnak föl s alá, Jézus, a tanítványok és a nôtanítványok. Jézus tanít, anélkül, hogy akarná. Ugyanígy tesz Mária is. A tanítványok és nôtanítványok pedig figyelnek két tanítójuk minden szavára.
Az asszonyok egy csoportban leülnek. Aurea szokott zsámolyán ül Mária lábánál, mintegy lekuporodva, karját térde körül tartva, felemelt tekintettel, Máriára nézve. Olyannak tűnik, mint egy kisleány, aki valami pompás mesét hallgat. De nem meséról van szó, hanem egy szép igazságról. Mária Izrael ôsi történeteit beszéli el a tegnap még kis pogány leánynak és a többieknek, akik jóllehet ismerik hazájuk történetét, mégis figyelemmel hallgatják. Mert nagyon kedves dolog hallani Ráchel, Jefte leánya, Anna, Elkána feleségének történetét ezekrôl az ajkakról.
Júdás, Alfeus fia lassan közeledik hozzájuk, és mosolyogva hallgatja a szavakat. Mária háta mögött áll, aki ezért nem látja ôt. De Júdás anyjának mosolygó tekintetére felfigyel, és felfogja, hogy valaki van a háta mögött. Megfordul:
-- Ó, Júdás?! Otthagytad Jézust, hogy egy szegény asszonyt hallgass?

-- Igen. Elhagytalak téged, hogy Jézushoz menjek, mert te voltál elsô tanítónôm. De kedves dolog számomra néha elhagyni Ôt, hogy hozzád jöjjek, gyermekké válva, mint amikor a te tanítványod voltam. Kérlek, folytasd...
-- Aurea minden szombaton meg akarja kapni jutalmát. És jutalma az, hogy elmondjam neki azt a részt, ami legjobban megragadta ôt történetünkbôl, amit apránként mondok el neki napközben, amíg dolgozunk.
A többiek is odajönnek. Tádé megkérdezi:
-- És mi tetszik neked, leányom?
-- Sok, mondhatnám, minden. De nagyon, nagyon tetszik Ráchel és Anna, Elkána felesége, utána Rut... és utána... ah, a szép Tóbiásnak és fiának története az angyallal, és a jegyesé, aki imádkozik, hogy megszabaduljon...
-- És Mózes nem?
-- Félelmet kelt bennem... Nagyon nagy... És a próféták közül tetszik nekem Dániel, aki megvédi Zsuzsannát. Körülnéz, majd halkan hozzáteszi:
-- Engem is megvédett az én Dánielem -- és Jézusra néz.
-- De Mózes könyvei is szépek!
-- Igen. Amikor arra tanítanak, hogy ne tegyük azt, ami csúf. És ahol a csillagról beszélnek, amely Jákobtól születik majd. Most már tudom a nevét. Elôzôleg semmit sem tudtam. És szerencsésebb vagyok ennél a prófétánál, mert látom Ôt, éspedig közelrôl. Ô elmondott nekem mindent, és én is tudom -- fejezi be diadalmasan.
-- És a húsvét nem tetszik neked?
-- Igen... de... mások gyermekei is egy anya gyermekei. Miért kell megölni ôket? Én jobban szeretem azt az Istent, aki megment, annál, aki megöl...
-- Igazad van. Mária, nem mondtál el még semmit az Ô születéséről? -- kérdi Jakab, Jézusra mutatva, aki csendben hallgatja ôket.
-- Még nem. Azt akarom, hogy elôbb jól ismerje a múltat, mielôtt megismerné a jelent. Hogy megértse a jelent, ami a múltban gyökerezik. Amikor megismeri azt, látni fogja, hogy a Sínai félelmetes Istene nem más, mint a komoly szeretet Istene, de mindig a szereteté.
-- Ó, Anya! Mondd el nekem most! Könnyebben megértem a múltat, amikor

ismerem a jelent, amely, amennyire máris ismerem, nagyon szép, és félelem nélkül megszeretteti Istent. Szükségem van arra, hogy ne féljek!

-- A leánynak igaza van -- mondj a Jézus. -- Jusson mindig eszetekbe ez az igazság, amikor hirdetitek az evangéliumot. A lelkeknek szükségük van arra, hogy ne féljenek teljes bizalommal Istenhez fordulni. Ezt törekszem én is elérni, fôleg akkor, amikor tudatlanságuk vagy bűneik miatt nagyon félnek az emberek Istentôl. De Isten mindig jó, az az Isten is, aki lesújtott az egyiptomiakra, és aki félelemmel tölt el téged, Aurea. Látod, amikor megölte a kegyetlen egyiptomiak fiait, irgalmas volt fiaikhoz, mert megakadályozta azt, hogy azok felnôvén, ugyanolyan bűnösökké váljanak, mint apjuk. És idôt adott a szülôknek is arra, hogy megbánják gonosztetteiket.

Tehát szigorúan jóságos volt. Mindig meg kell tudnunk különböztetni az igazi jóságot attól, ami csak elkényeztetés a nevelésben. Akkor is, amikor én kicsiny voltam, sok kisdedet megöltek anyjuk keblén. És a világ elborzadva kiáltott fel. De amikor a Templom nem lesz többé az egyesek vagy az egész emberiség számára, megértitek majd, milyen szerencsések, áldottak voltak Izraelben azok, akiket gyermekkorukban megöltek, és így megmentettek a sokkal nagyobb vétektôl, hogy bűntársak legyenek az Üdvözítô halálában.

-- Jézus! -- kiált fel Mária, Alfeus felesége, elrettenve felugorva, és úgy nézve körül, mintha attól félne, hogy az istengyilkosok elôlépnek a sövény és a kert fái mögül. -- Jézus! -- ismétli, fájdalommal nézve rá.

-- És miért? Nem ismered talán többé az Írásokat, hogy annyira elképeszt az, amit mondok? -- kérdezi tôle Jézus.

-- De... De lehetetlen... Nem szabad megengedned. Anyád...

-- Ô Megváltó, mint én, és tudja. Nézz reá! És kövesd!

Mária valóban komoly, királynôi sápadtságában, ami nagyon mély. És mozdulatlan. Kezei ölében imára kulcsolva, arca felfelé néz, a távolba meredô tekintettel...

Mária, Alfeus felesége nézi ôt. Utána ismét Jézushoz fordul:

-- De nem szabad ezt a rettenetes jövôt neki mondanod! Tôrt döfsz vele a szívébe!

-- Harminckét éve szívében van ez a tôr.

-- Neeem! Lehetetlen! Mária mindig oly nyugodt... Mária...
-- Higgyél neki, ha nem hiszed, amit mondok.
-- Igen, megkérdem ôt! Igaz ez, Mária? Te tudod?
Mária üres hangon, de határozottan mondja:
-- Igaz. Ô negyvennapos volt, és egy szent mondta nekem. De elôzôleg is... Ó, amikor az angyal megmondta nekem, hogy szűznek maradva Fiat foganok, és hogy isteni fogantatásánál fogva Isten Fiának nevezik, és valóban az lesz, amikor ezt mondta nekem, és azt, hogy Erzsébet magtalan méhében az Örökkévaló csodája egy gyümölcsöt alakított ki, nem kellett erôltetnem, hogy visszaemlékezzem Izajás szavaira: ,,Íme, a Szűz fiat fogan, akit Emmánuelnek neveznek."
Az egész, egész Izajás? És az, ahol az Elôfutárról beszél... És ahol a fájdalmak Férfiáról beszél, aki vörös, vörös a vértôl, felismerhetetlen... mint egy leprás... a bűneink miatt... Attól kezdve a tôr a szívemben van, és mindez még jobban beledöfte: az angyalok éneke és Simeon szavai, a napkeleti királyok jövetele, és minden, minden...
-- De miféle más minden, Máriám? Jézus diadalmaskodik, Jézus csodákat tesz, Jézust mind többen követik. Ez talán nem igaz? -- kérdezi Mária, Alfeus felesége.
És Mária, még mindig ugyanabban a testtartásban válaszol minden kérdésre:
-- Igen, igen, igen -- mondj a szomorúság nélkül, öröm nélkül, csak nyugodtan, beleegyezve, hogy így van...
-- És akkor? Miféle más minden mélyíti el a tôrt a szívedben?
-- Ó, minden...
-- És ilyen nyugodt vagy? Ilyen békés? Mindig ugyanilyen, amióta harminchárom évvel ezelôtt jegyesként idejöttél, amire úgy emlékszem, mintha tegnap lett volna... De hogyan tudod így elviselni? Én, én belebolondulnék... Én... nem tudom, mit tennék... Én... De nem! Lehetetlen, hogy egy anya tudja mindezt, és nyugodt maradjon!
-- Mielôtt Anya lennék, Isten leánya és szolgálója vagyok... Miben találom nyugalmamat? Isten akaratának teljesítésében. Honnan jön a békém? Ennek az akaratnak a megtevésébôl. Ha egy ember akaratát kellene teljesítenem, megzavarodhatnék, mert egy ember, mégha a legbölcsebb is, mindig akarhat tévesen valamit. De Isten akarata! Ha Ô azt akarta, hogy

Krisztusának Anyjává legyek, talán azt kell gondolnom, hogy ez kegyetlenség, és e miatt a gondolat miatt el kell veszítenem a nyugalmamat? A gondolatnak, hogy az, ami a Megváltás lesz az Ô számára, és az én számomra, az én számomra is, zavart kellene keltenie lelkemben, hogy miként élem túl azt az órát? Ó, rettenetes lesz... -- és Mária akaratlanul összerezzen, mintha hirtelen végigfutna rajta a hideg, és összekulcsolja kezeit, hogy meggátolja azok remegését, vagy hogy még buzgóbban imádkozzon. Miközben arca még sápadtabbá válik, lehunyja szemét aggodalmában. De egy mély sóhajtás után ismét megerôsödik a hangja, és kijelenti: -- De Ô, aki azt akarta, hogy teljesítsem akaratát, és akit bizalommal teljes szeretettel szolgálok, segíteni fog engem abban az órában. Engem és Ôt... Mert az Atya nem kívánhat olyat az embertôl, ami meghaladja az erejét... és segít... mindig... És segíteni fog minket, Fiamat... minket... Ô segíteni fog minket... És neki végtelen eszközei vannak arra, hogy megsegítsen minket, amint arra csak Ô képes.

-- Igen, Anyám. A Szeretet segíteni fog minket, és a szeretetben mi segíteni fogjuk egymást. És a szeretetben megváltunk.

Jézus Anyja mellé megy, és kezét a vállára teszi. Ô reá emeli tekintetét, az ô szép és egészséges Jézusára, akinek az lesz a sorsa, hogy a kínzás eltorzítja, ezernyi sebbel megölik. És azt mondja:

-- A szeretetben és a szenvedésben... Igen. És együtt... Senki se beszél többet... A Golgota tragédiájának két jövendô fôszereplôje körül az apostolok és a nôtanítványok gondolatba merült szobroknak látszanak...

Aurea kôvé meredve ül zsámolyán... De ô tér elôször magához, és anélkül, hogy felállna, térdre ereszkedik Mária elôtt. Átöleli ôt térdénél, fejét ölébe hajtja és mondja:

-- Mindez értem is! Mennyibe kerülök, és mennyire szeretlek titeket azért, amibe nektek kerülök! Ó, Istenem Anyja, áldj meg engem, hogy ne hiába kerüljek nektek ennyibe...

-- Igen, leányom. Ne félj! Isten téged is segíteni fog, ha mindig elfogadod az Ô akaratát. -- Megsimogatja a haját és az arcát, és érzi, hogy az könnyes a sírástól. -- Ne sírj! Elôször Krisztus fájdalmas sorsát ismerted meg, az ô emberi küldetésének végét. Nem lenne igazságos, hogy miután ezt megismerted, ne ismernéd meg az elsô órát,

amikor a világra jött. Ide figyelj... Mindenkinek tetszeni fog, hogy kilépjen a keserű szemlélôdésbôl, amely sötét, visszaemlékezve az édes órára, amely teljesen fényes, énektôl hangzik, hozsannázástól, az Ô születésének órájára... Halljad!

És Mária elmondja, miért ment Júda Betlehemébe, a városba, amelyrôl elôre megjövendölték, hogy a Megváltó születésének helye lesz. Kedvesen elmondja Krisztus születésének éjszakáját.

(6-964)

==========

Tibériásban

Jézus egy este a kôpadon ül Máriával együtt a ház mellett. A sötét éjszakát csak az ebédlôbôl kiszűrôdô lámpafény világítja meg. De ez elég ahhoz, hogy ki lehessen venni arcélüket, amint bensôséges beszélgetésben töltik az idôt.

Rokonaikról beszélgetnek... Józsefrôl, Alfeus fiáról, aki még mindig makacs, Simonról, aki nem nagyon bátor hitének megvallásában, és még mindig testvérének befolyása alatt áll. József pedig éppoly megrögzött felfogásában, mint amilyen az apja volt. Nagy fájdalom ez anyjuk számára, aki szeretné, ha Jézus mindegyik unokatestvére az Ô tanítványa lenne.

Jézus vigasztalja ôt, és mentegeti unokatestvérét annak erôs zsidó hitével:

-- Azt mondod, egy akadály? Egy igazi akadály. Mert minden formula és parancs akadály az igazi messiási eszmény elfogadása elôtt. Könnyebb megtéríteni egy pogányt, mert lelke még nincs teljesen megromolva. A pogány elgondolkozik, és látja a különbséget az ô Olimpusza és az én Országom között. De Izrael... Izrael a maga részérôl műveltebb. Azért fáradságosabb számára az új felfogást követni...

-- Íme, mindig ez a felfogás!

-- Igen. És mindig ez a Tízparancsolat, mindig ezek a jövendölések, de meghamisítva az ember által. Fogja, és a természetfeletti síkról leviszi azt a föld síkjára, a világ légkörébe, belekeveri a saját

emberi elgondolásait, és megváltoztatja azokat. A Messiás, a nagy Ország lelki Királya, akit Izrael királyának neveznek, mert a Messiás Izrael trónjáról születik, de akit helyesebben nevezhetnek Krisztus Királynak, mert Krisztus összpontosítja azt, ami a legjobb Izraelben, jelenleg és a múltban, és azt felemeli saját isten-emberi tökéletességében. A Messiás számukra nem lehet egy szelíd, szegény ember, aki nem vágyakozik hatalomra, gazdagságra, engedelmeskedik azoknak, akik isteni büntetésként uralkodnak rajtunk, mert az engedelmesség szent, amikor nem gyengíti a nagy Törvényt. És ezért azt lehet mondani, hogy az ô hitük hadakozik az igazi Hit ellen. Nagyon sok ilyen ember van, aki meg van gyôzôdve igazságáról. Sokan vannak minden néposztályban, rokonaim és apostolaim között is. Hidd el, Anyám, hogy ezért állnak ellen oly makacsul annak, hogy higgyenek az én szenvedésemben. Ez az eredete téves ítéletüknek. És makacs ellenkezésüké is, amellyel a pogányokra, a bálványimádókra néznek, nem az embert tekintve, hanem az ember lelkét, azt a lelket, amelynek csak egyetlen eredete van, és amelynek Isten csak egyetlen célt tűzött ki: az eget. Nézd Bertalant... Egy példa erre. Nagyon jó, bölcs, hajlandó mindenre, hogy megtiszteljen és megvigasztaljon engem. De nem tud letenni a pogányok megvetéséről, és még az én példám sem gyôzi meg ôt. Sem pedig szavaim, hogy én mindenkiért jöttem. És ez nemcsak egy Aglaéra vagy Sinticára vonatkozik, aki már egy virág a szegény Aglaéval összehasonlítva, akit csak a bűnbánat hoz vissza a sárból a virágzáshoz, hanem egy leányra, egy szegény leányra is, akinek sorsa részvétet kelt mindenkibôl, és akinek ösztönszerű szemérmessége csodálkozásra indít.

-- Igazad van. Éppen Bertalan és a kerióti Júdás, a két legképzettebb, vagy legalábbis: a képzett Bertalan és a kerióti Júdás, akirôl nem tudom pontosan, milyen osztályba lehetne helyezni, de aki beitta a Templom légkörét és egészen eltelt vele. De Bertalan jó, és az ô ellenállása még menthetô. Júdásé nem. Hallottad, mit mondott Máté, aki szándékosan Tibériásba ment. Máté jártas az életben, és fôleg ebben az életben. És helyes Jakabnak, Zebedeus fiának az észrevétele: ,,De ki az, aki annyi pénzt ad Júdásnak?" Mert ez az életmód költséges. Szegény Mária, Simon felesége! (Júdásnak az anyja)

Jézus egy kézmozdulatot tesz, ami kifejezi: ,,Így van...", és sóhajt

egyet. Utána azt mondja:
-- Hallottad? A római nôk Tibériásban vannak... Valéria nem adott semmit sem tudtomra. De nekem tudnom kell, mielôtt ismét útra kelek. Azt akarom, hogy egy ideig velem légy Kafarnaumban, Mama. Utána te visszatérsz ide, én pedig elmegyek a szír-fôníciai vidékekre, majd visszatérek, hogy üdvözöljelek téged, mielôtt lemegyek Júdeába, Izrael konok juhához.
-- Fiam, holnap este elmegyek... Magammal viszem Máriát, Alfeus feleségét. Aurea Simonhoz, Alfeus fiához megy, mert megvádolnák, ha több napon keresztül itt maradna veletek... Ilyen a világ... És én elmegyek... Kána lesz az elsô állomás, onnan hajnalban elmegyek, hogy megálljak Szalóme anyjánál. Azután este elindulunk, és még világos lesz, amikor megérkezünk Tibériásba. Elmegyek József tanítvány házába, mert én személyesen akarok Valériához menni, és ha Johannához mennék, ô szeretne elmenni hozzá... Nem. Én, az Üdvözítô Anyja más leszek az ô szemében, mint az Üdvözítô nôtanítványa, és nekem nem fog nemet mondani. Ne félj, Fiam!
-- Nem félek. De elszomorít a fáradságod.
-- Ó, azért, hogy megmentsünk egy lelket?! Mi ez a semmiség, ez a mintegy húsz mérföld a jó évszakban?
-- Lelkileg is fárasztani fog. Kérni, és esetleg megaláztatást szenvedni...
-- Csekélység, ami elmúlik. De egy lélek megmarad!
-- Olyan leszel, mint egy eltévedt fecske a romlott Tibériásban. Vidd magaddal Simont!
-- Nem, Fiam! Csak mi ketten, két szegény asszony... De két anya és két nôtanítvány. Azaz két nagy erkölcsi erô. Hamarosan elvégzem. Engedj elmenni!... Csak add áldásodat!
-- Igen, Mama. Egész fiúi szívemmel, és egész isteni hatalmammal. Menj, az angyalok kísérjenek utadon!
-- Köszönöm, Jézus. Akkor menjünk be. Hajnalban fel kell kelnem, hogy mindent elôkészítsek annak számára, aki elmegy, és aki itt marad. Mondd el az imát, Fiam...
Jézus feláll Máriával együtt, és elmondják a Miatyánkot... Utána visszatérnek a házba, bezárják az ajtót... a fény eltűnik, és megszűnik minden emberi hang. Csak az enyhe szellô lengeti az ágakat, és a víz

csobogását lehet hallani a víztartály felôl.

(6-970)

Tibériás már a látóhatáron van, miközben a két vándor fáradtan halad a leszálló szürkületben.
-- Hamarosan besötétedik, és mi még a mezôk között vagyunk... Két asszony, egyedül. És a közelben egy nagy város, telve... ó, milyen emberekkel! Belzebubok. A többségük Belzebub... -- mondja Mária, Alfeus felesége, félénken körülnézve.
-- Ne félj, Mária! Belzebub nem árthat nekünk. Csak azoknak árthat, akik befogadják ôt a szívükbe...
-- De ezek a pogányok befogadták!
-- Tibériásban nemcsak pogányok laknak. És a pogányok között is vannak igazak.
-- Ugyan már! Nem imádják a mi Istenünket!
Mária nem vitatkozik, mert úgy látja, hogy hasztalan lenne. Jó rokona egyike azoknak az izraelitáknak, akik azt hiszik, hogy csak ôk erényesek... mert izraeliták.
A csendben csak a fáradt és poros lábak szandáljainak csoszogása hallatszik.
-- Jobb lett volna a megszokott úton mennünk, amit ismerünk. Azon több ember jár. Ezen... a kertek között... elhagyatott, ismeretlen úton... Azért félek!
-- Ugyan, Mária! Nézd! A város ott van, két lépésnyire. És ezeket a csendes kerteket Tibériás lakosai művelik, és ott van a folyó is a közelben. Azt akarod, hogy a folyó mentén menjünk? Ott találkozunk halászokkal... Nem kell mást tennünk, csak keresztül mennünk ezeken a kerteken.
-- Nem, nem! Azzal csak újból eltávolodnánk a várostól! És utána... A bárkások szinte mindnyájan görögök, krétaiak, arabok, egyiptomiak, rómaiak...
Alfeus felesége úgy említi ezeket a neveket, mintha pokolbéli csoportokat sorolna fel. Mária nem tudja visszatartani mosolygását fátyla mögött.
Tovább mennek. Az út fasorrá változik. Azért még több az árnyék, mint

eddig... és Mária, Alfeus felesége, még jobban fél. Segítségül hívja Jahvét minden lépésnél, és lelassul a járása.
-- Elôre, erôteljesen! Siess, ha félsz! -- ösztökéli Mária rokonát, akinek minden fohászára „Jöjj el, Uram!"-mal válaszol. De Alfeus felesége megáll, és megkérdezi:
-- De miért akartál ide jönni? Talán a keriótival akarsz beszélni?
-- Nem, Mária. Vagy legalábbis nem éppen ezért. Azért jöttem, hogy Valériával, a római nôvel beszéljek.
-- Irgalom! Az ô házába megyünk?! Ó, nem, Mária! Ne tedd azt! Én... én nem kísérlek el! De mit akarsz itt tenni? Attól a... attól a... attól az átkozottól...!
Mária kedves mosolya komoly arckifejezéssé változik, és megkérdezi:
-- Elfelejtetted, hogy meg kell mentenünk Aureát? Fiam kezdte el a megszabadítását. Én fejezem be. Így gyakorlod te a szeretetet a lelkek iránt?
-- De nem izraelita...
-- Igazában te még nem értettél meg egy szót sem a Jó Hírbôl! Nagyon tökéletlen nôtanítvány vagy... Nem dolgozol a te Mesteredért, és nagy fájdalmat okozol nekem.
Mária, Alfeus felesége lehajtja fejét... De szíve tele van az izraeliták elôítéleteivel, jóllehet természeténél fogva jó. Hirtelen sírva fakad, és átkarolja Máriát, kérve:
-- Bocsáss meg! Bocsáss meg! Ne mondd, hogy fájdalmat okozok neked, és hogy nem szolgálom Jézusomat! Igen, igen! Nagyon tökéletlen vagyok, megérdemlem a korholást... De többé nem teszem... Jövök, jövök! Még a pokolba is, ha te oda mégy, hogy megments egy lelket és Jézusnak add... Csókolj meg, Mária, annak jeléül, hogy megbocsátasz nekem...
Mária megcsókolj a ôt, és tovább mennek, gyorsan, a szeretettôl fellelkesülve.
Íme, itt van Tibériás, a halászok kikötôjével. Megkeresik Józsefnek, a halász tanítványnak a házát. Megtalálják. Bekopogtatnak.
-- Mesterem Anyja! Lépj be, Asszonyom! Isten legyen veled és velem, aki szállást adok neked. Lépj be te is, és béke legyen veled, apostolok anyja!
Belépnek, miközben a halász felesége és fiatal leánya odasietnek, hogy üdvözöljék ôket, nyomukban egy fészekrevaló kisebb gyermekkel...

Gyorsan magukhoz veszik a szegényes vacsorát, és Mária, Alfeus felesége visszavonul a gyermekekkel együtt pihenni, mert fáradt. A halász, feleségével és Máriával együtt a teraszon marad, ahonnan látni lehet a tavat -- vagy inkább hallani, mert a hold még nem jött föl -- amint s hullámok a parthoz csapódnak. A halász felesége fejét mellére hajtva alszik.

-- Fáradt... -- mentegeti ôt József.

-- Szegény! A háziasszonyok mindig fáradtak este.

-- Igen, ôk dolgoznak. Nem olyanok, mint azok ott, akik csak az idôt töltik! -- mondja a halász megvetéssel, a kivilágított bárkák felé mutatva, amelyek énekszóval épp eltávolodnak a folyótól. -- Ôk most mennek ki! Számukra most kezdôdik a fáradozás! Amikor a jó emberek alszanak. És kárt okoznak a munkásoknak, mert halászatot tettetve a legjobb helyekre mennek, és a halak elmenekülnek. Pedig ez a mi kenyérkeresetünk a családunk számára...

-- Kik ezek?

-- Rómaiak és hozzájuk hasonlók. És a hasonlók között van Heródes felesége és fajtalan leánya, valamint más zsidó nôk is. Mert sok Mária Magdolnánk van... Azt akarom mondani, a bűnbánat elôtti Máriánk...

-- Szerencsétlenek...

-- Szerencsétlenek? Mi vagyunk a szerencsétlenek, akik nem kövezzük meg ôket, hogy kiűzzük ôket Izraelbôl, amit megrontanak, és ránk hozzák Isten átkát.

Valóban, más bárkák is elindulnak, és a tó piroslik a bárkák vidám utasainak lámpásaitól.

-- Érzed a gyanták bűzét? Elôször megrészegednek a füsttôl, utána csinálják a többit lakomázásuk közben. Képesek arra, hogy elmenjenek a túlsó parton lévô meleg forrásokhoz. Azokban a meleg forrásokban... pokoli dolgok következnek! Hajnalban térnek vissza, talán késôbb... részegen, egymáson fekve, mintha zsákok lennének, férfiak és nôk, és a rabszolgák beviszik ôket a házakba, hogy kialudják tobzódásukat. Ma este minden szép bárka kimegy! Nézd! Nézd! De én inkább haragszom a zsidókra, akik közéjük keverednek. Ôk... tudjuk! Féktelen állatok. De mi! Asszonyom, tudod, hogy itt van Júdás apostol?

-- Tudom.

-- Tudod, hogy nem ad jó példát?

-- Miért? Ezekkel megy?...
-- Nem. De... bűnös társakkal... és egy nôvel. Én nem láttam... Senki se látta ôt így. De a farizeusok megvetnek minket, s azt mondják: „Apostolotok mestert cserélt. Most van egy nôje, és a nyilvános bűnösök jó társaságában van."
--Ne ítélj, József, abból, amit csak másoktól hallottál. Tudod, hogy a farizeusok nem szeretnek minket, és a Mestert sem dicsérik.
-- Ez igaz. De a hír körüljár, és árt...
-- Amint keletkezik, úgy meg is szűnik. Te ne vétkezzél testvéred ellen. Hol lakik? Tudod?
-- Igen. Azt hiszem, egy barátjánál, akinek kocsmája és fűszerkereskedése van. A harmadik kocsma a piactól keletre, a forrás után...
-- Minden római egyforma?
-- Ó, nagyjából! Akkor is, ha nem mutatkoznak, rosszat tesznek.
-- Kik azok, akik nem mutatkoznak?
-- Azok, akik húsvétkor Lázártól jöttek. Inkább visszavonultak... akarom mondani, nem mennek mindig a lakomákra. De még elég gyakran mennek ahhoz, hogy tisztátalanoknak mondhassuk ôket.
-- De azért mondod ezt, mert biztos vagy benne, vagy mert zsidó elôítéleted beszél belôled? Vizsgáld csak meg magadat...
-- Igazában véve... nem tudom... Nem látom többet ôket a piszkos bárkákon... De éjjel ôk is kimennek bárkával a tóra.
-- Te is kimész.
-- Minden bizonnyal! Ha halászni akarok!
-- Olyan meleg van! Csak a tavon hűvös az éjszaka. Te magad mondtad ezt vacsora közben.
-- Ez igaz.
-- Akkor miért nem tételezed fel, hogy csak ezért mennek ki a tóra?
A férfi elhallgat... Utána azt mondja:
-- Késô van. A csillagok állása szerint a második ôrség ideje van. Én lepihenek. Asszony, nem jössz?
-- Nem. Itt pihenek imádkozva. Hamarosan kimegyek. Ne csodálkozz, ha nem találsz itt hajnalban.
-- A tetszésed szerint tégy, amint akarod. Anna! Kelj föl! Menjünk aludni! -- és felrázza feleségét, aki mélyen alszik.

Mária egyedül marad. Letérdel, és imádkozik, imádkozik... de nem téveszti szem elôl a vitorlás bárkákat, az úri bárkákat, amelyek teljesen kivilágítva mennek, felvirágozva, éneklés és tömjénfüst közepette. Sok megy, megy, megy kelet felé, mind kisebbeknek látszanak, ahogy távolodnak, énekük hangja már nem ér ide. Csak egy ragyogó bárka marad a közelben a felkelô holdvilág által megvilágított tavon. Lassan vitorlázik fel, le... Mária figyeli, amíg csak nem látja, hogy orrát a part felé fordítja.

Akkor Mária feláll, és imádkozik:

-- Uram, segíts! Tedd, hogy ez legyen... -- és utána könnyedén lemegy a lépcsôn, csendben belép egy szobába, amelynek ajtaja félig van betéve. A holdfénynél ki lehet venni egy ágyat. Mária föléje hajol:

-- Mária! Mária! Ébredj fel! Menjünk!

Mária, Alfeus felesége, az álomtól még kábultan igyekszik kinyitni a szemét:

-- Már ideje van, hogy menjünk? Hogyan hajnalodott ki ilyen gyorsan?!

Annyira álmos, hogy még nem fogja fel, nem a hajnal fényét látja, hanem a holdét, ami bevilágít a nyitott ajtón. Észreveszi azonban, amikor már kinn van a ház elôtt.

-- De hiszen éjjel van! -- kiált fel.

-- Igen. De elôbb tesszük, és elôbb megyünk ki ebbôl a városból... legalábbis remélem. Jöjj! Oda, a folyó mellé. Gyorsan! Mielôtt a bárka kiköt.

-- A bárka? Miféle bárka? -- kérdi Mária. De fut Szűz Mária mögött, aki gyorsan megy az elhagyatott parton a kis kikötô felé, ahová a bárka tart.

Lihegve érnek oda, valamivel ô elôttük... Mária élesen figyel. Felkiált:

-- Dicséret Istennek! Ôk azok, Most te jöjj utánam... mert oda kell mennünk, ahová ôk mennek... Nem tudom, hol laknak...

-- De Mária! Irgalom!... Azt hiszik, mi is kéjnôk vagyunk!

A Legtisztább a fejét csóválva mondja:

-- Elég, hogy nem vagyunk azok. Gyere! -- és magával húzza ôt egy ház árnyékába.

A bárka kiköt, és közben megáll ott egy gyaloghintó, várakozva. Két asszony beszáll, míg másik kettô gyalog megy mellette. A gyaloghintót

négy numídiai viszi, akik nagyon rövid tunikát viselnek csak, ami alig fedi el testüket.
Mária utánuk megy, Alfeus feleségének tiltakozása ellenére:
-- Két asszony, egyedül, ezek után! Félmeztelenek... Jaj nekem!...
A gyaloghintó hamarosan megáll. Az egyik nô kiszáll, miközben elsô kísérôjük bezörget egy ajtón.
-- Isten veled, Lídia!
-- Isten veled, Valéria! Üdvözöld Fausztínát helyettem. Holnap este még nyugodtan olvasni fogunk, miközben a többiek dorbézolnak...
A kapu kinyílik, és Valéria a rabszolganôjével, vagy felszabadított rabszolgájával be akar lépni.
Mária elôre lép, és megszólítja:
-- Úrnô, egy szóra!
Valéria nézi a két zsidó köpenybe burkolódzó asszonyt, akik nagyon egyszerűek és el vannak fátyolozva. Koldusoknak gondolja ôket. Rendelkezik:
-- Barbara, adj nekik alamizsnát!
-- Nem, Úrnô! Nem pénzt kérek. Mária vagyok, a názáreti Jézus Anyja, és ez az én rokonom. Az Ô nevében jövök, hogy kérjek tôled valamit.
-- Asszony! Talán... üldözik Fiadat...
-- Nem jobban a szokásosnál. De Ô szeretne...
-- Lépj be, Asszony! Nem méltó, hogy az utcán maradj, mint egy koldus.
-- Nem. Gyorsan elmondom, ha titokban meghallgatsz...
-- Menjetek el mind! -- rendelkezik Valéria a szolgáknak és a gyaloghintót vivôknek. -- Egyedül vagyunk. Mit kíván a Mester? Azért nem mentem az S városába, hogy ne ártsak neki. Ô pedig talán azért nem jött, hogy ne ártson nekem, a férjemre való tekintettel?
-- Nem. Én tanácsoltam neki. Fiamat gyűlölik, Úrnô.
-- Tudom.
-- És csak a küldetése jelent számára vigasztalást.
-- Tudom.
-- Nem kér megtiszteltetést, sem hadsereget. Nem vágyakozik sem az uralkodásra, sem a vagyonra. De érvényesíti jogát a lelkek felett.
-- Tudom.
-- Úrnô... Neki vissza kellene adnia neked azt a leányt... De ne vedd

zokon, ha azt mondom, hogy ô itt nem tudná a lelkét Jézusnak adni. Te jobb vagy a többieknél... De körülötted... nagyon eleven még a világ szennye.
-- Igaz. És aztán?
-- Te anya vagy... Fiam atyailag érez minden lelket illetôleg. Te eltűrnéd, hogy leányod olyan környezetben növekedjék, amely tönkreteheti ôt?
-- Nem. Megértem... Rendben van... Mondd meg Fiadnak, Fausztínára emlékezve, akinek testét megmentette, Valéria neki adja Aureát, hogy mentse meg a lelkét... Igaz. Mi nagyon romlottak vagyunk ahhoz, hogy egy szentet bízzanak ránk... Asszony, imádkozz értem! -- és gyorsan visszavonul, mielôtt még Mária hálálkodni tudna neki. Sírva vonul vissza...
Mária, Alfeus felesége kôvé meredve áll.
-- Menjünk Mária... Este eltávozunk, és holnap estére Názáretben leszünk.
-- Menjünk... Úgy átengedte, mint valami dolgot...
-- Számukra egy dolog. Számunkra egy lélek. Jöjj! Nézd... Már pirkad az ég ott a távolban. Azt lehet mondani, hogy ebben a hónapban nincs éjjel...
Amint a házak között mennek, egy sarkon felbukkan Júdás, nyilvánvalóan részegen. Ki tudja miféle estélyrôl tér haza, összekuszált hajjal, gyűrött ruhában, összevert arccal.
-- Júdás! Te? Ilyen állapotban?
Júdás nem tetteti, hogy nem ismeri fel ôket, és menekülni sem tud... A meglepetéstôl a földbe gyökerezik a lába. Mária, legyôzve undorát, a közelébe megy, és megkérdezi:
-- Júdás, szerencsétlen fiú, mit csinálsz? Nem gondolsz Istenre? Lelkedre? Anyádra? Mit csinálsz, Júdás? Miért akarsz vétkezni? Nézz rám, Júdás! Nincs jogod megölni a lelkedet... -- és megérinti ôt, hogy megfogja kezét.
-- Hagyj békén! Elvégre is férfi vagyok! És... szabadon tehetem azt, amit mindenki tesz. Mondd meg annak, aki kémkedni küldött téged, hogy nem vagyok még pusztán csak lélek. Fiatal vagyok!
-- Nem szabad tönkretenned magadat! Júdás! Gondolj magadra... Ha így teszel, sose lesz boldog a lelked. Júdás, Ô nem küldött engem utánad

kémkedni. Ô imádkozik érted. Csak ezt teszi, és én vele együtt. Anyád nevében...
-- Hagyj békén! -- mondja modortalanul Júdás. És utána, talán érezve, hogy hitványul viselkedett, kijavítja: -- Nem érdemlem meg a részvétedet. Isten veled... -- és gyorsan odébb áll...
-- Milyen ördög! Megmondom Jézusnak! -- kiált fel Alfeus felesége. -- Igaza van az én Júdásomnak!
-- Te nem fogsz senkinek semmit sem mondani. Imádkozni fogsz érte. Igen... imádkozni...
-- Sírsz? Ôt siratod? Ó!
-- Sírok... Boldog voltam, hogy megmentettem Aureát... Most sírok, mert Júdás vétkezik. De Jézusnak, aki annyira le van sújtva, csak jó hírt viszünk. És elragadjuk a sátántól a bűnöst vezeklésünkkel és imánkkal... Mintha a mi fiunk lenne, Mária! Mintha a mi fiunk lenne!... Te is anya vagy, és tudod... Azért a szerencsétlen anyáért, ezért a bűnös lélekért, Jézusunkért...
-- Igen, imádkozni fogok... De nem gondolom, hogy megérdemli...
-- Mária! Ne mondd ezt!
-- Nem mondom. De így van. Nem megyünk Johannához?
-- Nem. Hamarosan eljövünk, Jézussal.

(6-973)

Mária nagyon fáradtan érkezik haza, de nagyon boldog. Azonnal Jézusához megy, aki még dolgozik. Amint meglátja Máriát, leteszi szerszámait, és megtörli kezét a kötényében. Kölcsönös mosolyuk ragyogóvá teszi a kertet, amelyre már leszáll az esti szürkület.
-- Béke veled, Mama!
-- Béke veled, Fiam!
-- Milyen fáradt vagy! Nem pihentél...
-- Egy fél nap hajnaltól estig József házában... De ha nem lett volna ilyen meleg, azonnal hazaindultam volna, hogy megmondjam neked, Aurea a
tiéd.
-- Igen?! -- Jézus arca megfiatalodik örvendetes meglepetésében. Alig látszik valamivel többnek húsz évesnél, és örömében még hasonlóbbá

válik Anyjához, aki mindig oly nyugodt leánynak látszik mozdulataiban és tekintetében.
-- Igen, Jézus. És minden fáradság nélkül elértem ezt. Az úrnô azonnal hozzájárult. Megindult, elismerve, hogy ô, és vele barátnôi, túl romlottak ahhoz, hogy Istennek egy gyermekét neveljék. Olyan alázatos volt ez az elismerés, olyan ôszinte, igaz! Nem könnyű olyanokat találni, akik anélkül, hogy kényszerítenék rá ôket, elismerik fogyatékosságaikat.
-- Igen, nem könnyű. Izraelben sokan nem képesek erre. Szép lelkek, akik el vannak temetve a szenny kérge alatt. De amikor a szenny lehull...
-- Meg fog történni ez, Fiam?
-- Nem vagyok biztos benne. Ösztönszerűleg törekszenek a jóra. Elérik majd. Mit mondott neked?
-- Ó, csak néhány szót... Azonnal megértettük egymást. De jó lesz azonnal elhozni Aureát. Szeretném én megmondani neki ezt, ha te is így akarod, Fiam.
-- Igen, Mama. Elküldjük érte Simont -- és kiált Simonnak, aki azonnal jön.
-- Simon, menj Alfeus fiához, Simonhoz, és mondd meg neki, hogy Anyám
visszatért. Utána jöjj a leánnyal és Tamással, aki biztosan ott van, hogy befejezze azt a kis munkát, amit Szalóme kért tôle.
Simon meghajol és azonnal elmegy.
-- Beszéld el, Mama az utadat, a beszélgetésedet! Szegény Mama, milyen fáradt vagy az én ügyem miatt!
-- Ó, nem, Jézus! Semmi a fáradtság, amikor te boldog vagy... -- és Mária elbeszéli útját, rokonának félelmét, a halász házában való tartózkodását, találkozását Valériával, és ezzel fejezi be:
-- Jobbnak tartottam, hogy éjjel találkozzam vele, feltéve, hogy az ég megengedi. Igy szabadabb volt ô is, én is. Mária Kleofás is gyorsabban megvigasztalódott, mert félelemmel töltötte el, hogy a két asszony egyedül van Tibériásban. Csak az irántad való szeretet, a te szolgálatodnak gondolata tudta legyôzni a félelmét -- és Mária mosolyogva gondol vissza rokonának aggodalmaira.
Jézus is mosolyogva jegyzi meg:

-- Szegény asszonyka! Igazi izraelita asszony, régimódi, tartózkodó, teljesen családias, a Példabeszédek erôs asszonya. (Vö. Péld 31,10-31) De az új vallásban az asszony nemcsak a házában lesz erôs. Sokan felülmúlják Juditot és Jaelt a Makkabeus anya hôsiességével. És ilyen lesz a mi Máriánk is. De jelenleg még ilyen. Láttad Johannát?
-- Nem akartam újabb aggodalmakat okozni Máriának. És arra gondoltam, hogy hamarosan látjuk ôt a tónál.
-- Jól tetted. Bebizonyítottad nekem a római nôk érzelmét irányomban. Ha Johannát megkérted volna, talán azt gondolhattuk volna, hogy barátnôje kedvéért engedte át nekünk Aureát. Most megvárjuk a szombatot, és ha Mirta nem jön el, mi megyünk el hozzá Aureával.
-- Fiam, én szeretnék itt maradni...
-- Látom, nagyon fáradt vagy.
-- Nem, nem ezért... Arra gondolok, hogy Júdás ide jöhet. Milyen jó, hogy Kafarnaumban mindig várja valaki, hogy barátként fogadja. Itt is jó lesz, ha lesz valaki, aki szeretettel fogadj a.
-- Köszönöm, Mama. Te egyedül tudod, hogy mi tudja még megmenteni ôt... Mindketten felsóhajtanak.
==========
Aurea áldozata

Megérkezik Simon és Tamás Aureával, aki Máriához fut. Jézus Anyjánál hagyja ôt, és bemegy a házba az apostolokkal.
-- Sokat imádkoztál, leányom, és a jó Isten meghallgatott téged -- kezdi Mária --, de a leány félbeszakítja, örömmel felkiáltva:
-- Veled maradok! -- és a nyakába ugrik, hogy megcsókolja. Mária viszonozza a csókot, és még mindig karjában tartva, mondja:
-- Amikor valaki nagy kegyet gyakorol velünk, viszonozni kell, igaz?
-- Ó, igen. És én nagy szeretettel viszonzom a tiedet!
-- Igen, leányom. De Isten felettem van. És Ô tette veled ezt a nagy kegyet, hogy befogadott téged népének tagjai közé, és az Üdvözítô Mester tanítványává tett. Én csak a kegyelem eszköze vagyok, de a kegyelmet a Magasságbeli adta neked. Mit adsz majd tehát a Magasságbelinek, hogy kifejezzed háládat?

-- De... nem tudom... Mondd meg nekem te, Anya!
-- Szeretetet, ez biztos. De ahhoz, hogy a szeretet igazi legyen, társulnia kell hozzá az áldozatnak, mert ha valami sokba kerül, több az értéke, igaz?
-- Igen, Anya.
-- Íme, akkor én azt mondanám, hogy ugyanazzal az örömmel, amellyel azt kiáltottad: ,,Veled maradok!", azt kellene kiáltanod; ,,Igen, Uram!", amikor én, az Ô szegény szolgája, megmondom neked az Úr rád vonatkozó akaratát.
-- Mondd meg nekem, Anya! -- mondja Aurea, komollyá vált arccal.
-- Isten akarata két jó anyára bíz téged, Noémire és Mirtára...
A leány tiszta szemében nagy könnyek csillognak, és lefolynak rózsás arcocskájára.
-- Jók. Kedvesek Jézusnak és nekem. Egyiküknek Jézus megmentette a fiát, a másikét én magam szoptattam. És te is láttad, hogy jók...
-- Igen, de én reméltem, hogy veled maradok.
-- Leányom, nem részesülhetsz mindenben! Látod, hogy én magam sem maradok Jézusommal. Nektek adom Ôt, és távol maradok, nagyon távol tôle, míg Ô körbejár Palesztínában, hogy tanítson, gyógyítson és megmentse a leányokat...
-- Igaz.
-- És ha én meg akartam volna tartani Ôt magamnak, nem mentett volna meg téged... Ha én magamnak akartam volna Ôt, a ti lelketeket nem mentette volna meg. Gondold csak el, milyen nagy az én áldozatom. Nektek adom Fiamat, hogy feláldozzák Ôt a ti lelketekért. Azonkívül te és én mindig egyesülve leszünk, mert a nôtanítványok mindig egyesülnek Krisztus körül, egy nagy családot alkotva, amelyet az Ô iránta érzett szeretet egyesít.
-- Igaz. És akkor... ide jövök majd, ugye? És még látjuk egymást?
-- Minden bizonnyal. Addig, amíg Isten akarja.
-- És te mindig imádkozni fogsz értem...
-- Igen, mindig imádkozni fogok érted.
-- És amikor együtt leszünk, még tanítani fogsz engem?
-- Igen, leányom...
-- Oh, szeretnék olyanná lenni, mint amilyen te vagy! Képes leszek erre valamikor? Tudni, hogy jó legyek...

-- Noémi egy zsinagógafônöknek és az Úr tanítványának az anyja. Mirta fia kiérdemelte a csoda kegyelmét, és jó tanítvány. És a két asszony jó és bölcs azon felül, hogy el van telve szeretettel.
-- Biztosítasz engem errôl?
-- Igen, leányom.
-- Akkor... áldj meg, és legyen meg az Úr akarata, amint Jézus imája mondja. Oly sokszor elmondtam! Igazságos, hogy most megtegyem azt, amit
mondtam, hogy elérjem, többé ne menjek a rómaiak közé...
-- Jó leány vagy! És Isten mindig segíteni fog téged. Jöjj, menjünk megmondani Jézusnak, hogy legfiatalabb nôtanítványa ért ahhoz, hogy teljesítse Isten akaratát... -- és kezénél fogva a leányt, visszatér vele a házba.

(6-981)

Egy szombati nap kezdete elôtt megérkezik Mirta, Noémi és Ábel a názáreti házba.
-- Béke veled, Mester, és tanítványaiddal! -- üdvözlik az asszonyok Jézust, Tamást és Simont.
-- Béke veletek! Nagyon hűségesek vagytok! Eljöttetek ebben a melegben!
-- Ó, semmi! Olyan jó itt lenni, hogy mindent elfelejtünk. Hol van Anyád?
-- Ott. Éppen befejez egy ruhát Aurea számára. Menjetek csak!
A két asszony gyorsan elmegy, és csak hangjuk hallatszik, amint belevegyül Aurea és Mária hangjába.
-- Most boldogok lesznek! -- mondja Tamás.
-- Igen. Jó asszonyok -- válaszolja Jézus.
Megérkezik a többi apostol is, a kerióti Júdás kivételével. Mindegyik hoz valami ajándékot. Máté egy facsemetét ad Máriának:
-- Jó a gyümölcse és szép, a virágjának pedig kellemes illata van. Olyan, mint egy viaszcsillag, egy csillag, mint a te neved. Íme! -- és átadja a fácskát Máriának.
-- De mennyit fáradoztál ezzel a súllyal, Máté! Hálás vagyok neked! Egyre szebbé teszitek a kertemet! Porfirea kámfora, Johanna rózsái, és

a te ritka fád, Máté, és a többi virág, amelyeket a kerióti Júdás hozott... Mennyi szép dolog, milyen jók vagytok mindnyájan Jézus Anyjához!

Az apostolok mind meghatódnak, csak Júdás nevének említésére néznek egymásra.

-- Igen, jót akarnak neked. De én is azt akarom -- mondja komolyan József, Alfeus fia, aki szintén eljött.

-- Minden bizonnyal! Ti Alfeusnak, rokonomnak, és Máriának kedves fiai vagytok. És jót akartok nekem. De ez természetes. Rokonok vagyunk. Ezek azonban nem vérrokonaink, mégis olyanok számomra, mintha fiaim lennének, mintha Jézus testvérei lennének, annyira szeretik és követik Ôt...

József felfogja a célzást, és torkát köszörülve keresi a szavakat. Amikor megtalálja, így válaszol:

-- Igen! De ha én még nem tartok velük, az azért van mert arra gondolok, mi lenne ennek a következménye az Ô számára és a te számodra... és... és... Elvégre is! Az enyém is szeretet, fôleg irántad, szegény asszony, aki oly sokáig egyedül maradsz. És azért jöttem, hogy megmondjam Jézusnak, meg vagyok elégedve vele, hogy Ô is gondolt Anyjának szükségleteire, hasznos munkát végzett itt. Most látszik, hogy ennek az asszonynak van egy fia! Örülök neki, hogy ismét megtalálom az én bölcs Jézusomat, József fiát. Brávó, brávó!

Jézus mosolyogva fogadja József tekintélyt sugárzó szavait, s ezzel fékentartja apostolaiban a kitörni készülô megjegyzéseket.

Józsefet ez felbátorítja, és folytatja:

-- Szeretném remélni, hogy mostantól fogva Názáret többé nem lát egy szegény anyát, akit fia oktalanul elhagyott, hogy letérve a járt ösvényrôl, bizonytalan utakra térjen. Beszélek majd barátaimmal, a zsinagógafônökkel... Meg fogunk bocsátani neked... Ó, Názáret nagyon boldog lesz, hogy ismét karjába fogadhatja visszatérô fiát. Holnap én magam kísérlek el a zsinagógába, és...

Jézus felemeli a kezét, csendet parancsolva, és nyugodtan, de nagyon határozottan kijelenti:

-- A zsinagógába, mint hívô, biztosan elmegyek, amint más szombatokon is elmentem. De nem szükséges, hogy te beszélj az érdekemben. Mert néhány órával napnyugta után ismét útnak indulok, hogy folytassam a Jó

Hír hirdetését, amint az kötelességem, engedelmeskedve a Magasságbelinek.
Nagy pofon ez József számára! Nagyon nagy! Kedvessége mindjárt megszűnik, és ismét elôtűnik ellenséges hajthatatlansága:
-- Rendben van! De ne jöjj majd hozzám a szükség idején! Én megtettem a kötelességemet, és nem okolhatnak engem a te szerencsétlenségedért. Isten veled! Nincs itt szükség rám, mert én nem tudlak megérteni téged, te pedig nem tudsz megérteni engem. Visszavonulok, harag nélkül, de nagyon szomorúan. Védelmezzen meg téged az Úr, amint védelmezze meg mindazokat, akik együgyűek, tökéletlenek gondolkozásukban... Isten veled, Mária! Légy bátor, szegény anya!
-- Isten veled, József! De nem Ô szorul rá bátorságomra, hanem te. Mert te vagy az, aki nem jársz Isten útján, és fájdalmat okozol nekem -- mondja Mária békésen, de határozottan.
-- Íme, milyen ostoba vagy! És ha nem lennél már a család feje, pofon vágnálak téged, aki vér szerint gyermekem vagy, de szellem szerint nem! -- kiabál Mária, Alfeus felesége. És többet is mondana, de Mária kéri ôt:
-- Hallgass, az én szeretetemért.
-- Hallgatok, igen. De... De nézzétek, hogy fiaim között egy ilyen fattyat kell látnom!
A fattyú közben elment, és a jó Mária, Alfeus felesége hordozza makacs fiának terhét. Nagy sírásban és sóhajtozásban tör ki, kimondva legnagyobb fájdalmát:
-- És nem lesz velem az égben, nem lesz! Gyötrelmek között fogom látni! Ó, Jézus! Tégy vele csodát!
-- Igen, Mária, igen. Ne sírj! Az ô órája is eljön majd. Tizenegykor, talán. De eljön. Biztosítalak róla. Ne sírj! -- vigasztalja ôt Jézus.

(6-985)

Szombat elmúltával Jézus útra készülôdik az apostolokkal. Tamás, aki ittléte alatt buzgón dolgozott, mint aranyműves, ezüstbôl gyöngyvirágot készített, és most odaadja ajándékba Máriának.
-- Te nem fogod hordani, Mária, tudom, de fogadd el ugyanúgy. Akkor határoztam el a készítését, amikor egy napon Urunk rólad beszélt, és a

gyöngyvirághoz hasonlított. Én nem csináltam semmit a te házad számára. De elkészítettem ezt, hogy Fiad dicséretének jelképe legyen számodra, aki minden más asszonynál jobban megérdemled ezt. És ha nem tudtam olyan hajlékonnyá tenni a fémet, mint az igazi növény szára, és nem tudtam illatossá tenni, ôszinte, tiszteletteljes szeretetem irántad meglágyítják azt, és irántad, Urunk Anyja iránt táplált áhítatom illatossá teszi.

-- Ó, Tamás! Igazad van. Én nem hordok ékszereket, mert azok hiúságoknak tűnnek számomra. De ez nem olyan. Ez Jézusom szeretete és az ô apostoláé, és kedves nekem. Mindennap rá fogok nézni, és a jó Tamásra gondolok, aki annyira szereti Mesterét, hogy nemcsak tanítását jegyzi meg, hanem a legalázatosabb dolgokra, és még jelentéktelenebb személyekre vonatkozó legegyszerűbb szavait is. Köszönöm Tamás! Nem az
értéke miatt, hanem a szereteted miatt, köszönöm!

Mindenki csodálja Tamás tökéletes munkáját. Ô nagyon boldog. Elôvesz egy még kisebb remekművet: három szál jázmint, amely egy apró ággal van összekötve kör alakban, és Aureának adja.

-- Mert nem sóvárogtál utána, mert akkor tartózkodtál itt, amikor a jázmin virágzik, és mert ezek a csillagocskák emlékeztetnek a mi Csillagunkra. De vigyázz! Neked erényeiddel kell illatosakká tenned a virágokat, és neked is virággá kell válnod, tisztává, széppé, ragyogóvá, amelynek illata felszáll az égbe. Ha nem teszel így, visszakérem a melltűt. Fel a fejjel, ne sírj, mert minden elmúlik, és... és hamarosan visszatérünk Máriához, vagy ô jön el hozzánk.

Noémi, Mirta és Aurea szamárra ülnek. Mária és rokona még egyszer megcsókolják Aureát, és amikor látják Jézust jönni, megcsókolják a két nôtanítványt, és utoljára még egyszer üdvözlik Jézust, aki megáldja ôket, mielôtt elindulna.

Mária és Mária Kleofás visszatérnek a házba. Mária megsimogatja a kis szövôszéket, amelyen Aureát dolgozni tanította. Könnyek csillognak a szemében.

-- Te szenvedsz, Mária! -- mondja Mária Kleofás, aki szintén sír, és nem is igyekszik visszatartani. -- Kedves volt számodra... Ide jönnek, azután elmennek... és mi szenvedünk.

-- Ez a mi életünk, mint nôtanítványoké. Hallottad, mit mondott ma

Jézus: „Így tesztek majd a jövôben. Minden teremtményben testvéri lelket láttok, és azért szívesen befogadjátok ôket. Természetfeletti módon lesztek vendégszeretôk, érezve, hogy ti is vándorok vagytok, és vándorokként fogadjátok be ôket. Segítséget nyújtotok nekik, felüdítitek ôket, tanácsokat adtok, és utána engeditek, hogy testvéreitek menjenek saját rendeltetésükre anélkül, hogy féltékeny szeretettel visszatartanátok ôket. Biztosak vagytok benne, hogy a halál után ismét találkoztok velük. Jönnek majd az üldöztetések, és sokakat elengedtek, hogy vértanúkká legyenek. Ne legyetek gyávák, és ne tanácsoljatok gyávaságot! Maradjatok imádkozva az üres otthonokban, hogy erôsítsétek a vértanúk bátorságát, nyugodtan megerôsítitek a gyengébbeket, erôs lélekkel készen álltok, hogy kövessétek a hôsöket. Szoktassátok rá magatokat az elszakadásra, a hôsiességre, a testvéri szeretet apostolságára mostantól fogva..." És mi ezt tesszük. Szenvedve, az igaz. Testtel rendelkezô teremtmények vagyunk, de a lélek szellemi örömmel örvend azért, mert az Úr akaratát teljesíti, és közreműködik az ô dicsôségének növelésében. Másrészt pedig, én mindenkinek az Anyja vagyok, és nem szabad csak egyetlen egynek anyjává lennem. Nem vagyok kizárólagosan még Jézusé sem. Látod, miként hagyom elmenni anélkül, hogy visszatartanám. Szeretnék vele lenni, igen. De Ô úgy ítéli, hogy itt kell maradnom addig, amíg Ô nem mondja: „Jöjj!" És itt maradok. Az Ô itt-tartózkodásai? Örömöt szereznek nekem, mint mamának. Vele való utazásaim? Örömömre szolgálnak, mint tanítványnak. Egyedüllétem itt? Örülök annak, hogy hűségesen teljesítem Uram akaratát.

-- Ez az Úr a te Fiad, Mária...

-- Igen, de mindig Uram... Velem maradsz, Mária?

-- Igen, ha engeded. És olyan szomorú az én házam az elsô órákban, amikor hiányoznak belôle gyermekeim! Holnap már más lesz a helyzet, de ez alkalommal még többet fogok sírni...

-- Miért, Mária?

-- Mert tegnap óta telve vagyok sírással. Mint egy víztartály... Egy víztartály esô idején.

-- De miért, kedvesem?

-- József miatt... Tegnap... Ó! Nem tudom, mit tegyek? Menjek, és élesen megrójam ôt, mert elvégre is az én fiam, mert ez a méh hordozta,

és ezek az emlôk táplálták, és nem ô az elsôszülött, aki anyja felett van, vagy pedig ne beszéljek hozzá többet, soha többet ehhez a fattyúhoz, akit szültem, és aki megbántja Jézusomat és téged...
-- Ezek egyikét se tedd. Te az ô számára mindig a ,,mama" leszel. A mama, aki részvéttel van makacs, beteg, eltévelyedett fia iránt, és aki lecsillapítja ôt jóságával, és Istenhez viszi imájával és türelmével... Fel, ne sírj! Jöjj inkább velem. Imádkozzunk a szobámban érte, azokért, akik úton vannak, a leányért, aki szenved kissé és szentté lesz... Jöjj, jöjj, Máriám! -- és magával viszi ôt...
Közben az utasok úton vannak délnyugati irányban. Elöl vannak az asszonyok szamárháton. A szamarak, miután megetették ôket, és pihentek, vidáman ügetnek. Marciam és Abel Aurea mellett mennek, aki elôször van nyeregben, és vigyáznak rá. És ha fáradságos az utazás, jó arra, hogy elterelje a leány figyelmét fájdalmáról, amit a Máriától való elválás okozott neki.
Idônként Mirta megállítja a szamarát, hogy a két ifjú levegôhöz jusson, és csak akkor indul el ismét, amikor az apostolok csoportja eléri ôket. A pihenôknél, amikor a lovaglás nem köti le többé a figyelmét, Aurea ismét elszomorodik... Marciam, aki megtapasztalta az árvák sorsát, és akit szeretetbôl gyermekévé fogadott egy anya, miután megismerte Máriát, vigasztalja ôt, amint tudja. Felkelti érzelmeit az ôt örökbe fogadó anya iránt, ,,aki igazán olyan, mintha a mi mamánk volna", és elmondja saját benyomásait. Elbeszéli, milyen boldogok Mária és Mátyás Johannánál és Anastasica Elízánál.
Aurea hallgatja ezeket a beszámolókat, és amikor Marciam befejezi, azt mondja:
-- Elhiszem, hogy a nôtanítványok mind jók, és Jézus tud a, kinek adjon minket, szegényeket.
Ábel kijelenti:
-- És nem kell bizalmatlannak lenned a mamám iránt, aki nagyon boldog azért, hogy te az övé leszel, és sokat imádkozott ezekben a napokban azért, hogy megkapjon téged Istentôl.
Aurea ezt válaszolja:
-- Elhiszem. És jót akarok neki. De Mária, Mária.., részvéttel kell lennetek irántam...
-- Igen. De rosszul esik nekünk, hogy szomorúnak látunk...

-- Ó, nem vagyok már olyan szomorú, mint a római házában, és mint megszabadulásom elsô óráiban... Csak... elveszett vagyok. Nekem sose voltak olyan éveim, amelyekben simogattak volna... Csak Mária adta meg nekem ezt, oly sok év után...
-- Lelkem! De itt vagyok én, hogy megadjam neked! Második Mária leszek számodra. Jöjj ide, a közelembe! Ha kisebb lennél, magamhoz vennélek a nyeregbe, mint Ábelemmel tettem, amikor kisgyermek volt. De már egy felnôtt nô vagy... -- mondj a Mirta, közelébe menve, és megfogva kezét. -- Te vagy az én kisasszonyom, és sok dologra foglak tanítani téged, és amikor Ábel távol lesz, hogy a Jó Hírt hirdesse, én és te befogadjuk a vándorokat, amint az Úr mondta, és sok jót teszünk az ô nevében. Fiatal vagy, és segíteni fogsz nekem...

(6-992)
==========
Nagyokosságú szűz

Amint feljött a hajnal, Júdás bekopogtat Mária házának ajtaján, de nem kap választ. Talán rokonához ment aludni? Júdás félhangosan beszélgetni kezd magában. Azon tűnôdik, nem lenne-e jobb otthagynia Jézust, mielôtt annak kudarcba fullad a vállalkozása? Így legalább saját bôrét megmentheti. Arra is gondol, hogy talán ô lesz majd az árulója. Ettôl azonban visszaborzad, inkább a halált kívánja magának. Míg így motyog, megszólal egy hang:
-- Júdás, megbolondultál? Egy ideje figyellek már az olajfa ágai közül. Hadonászol és magadban beszélsz... Napszúrást kaptál? -- Alfeus, Sára fia, leszáll a fáról, amely kb. harminc méterre van Júdástól.
Júdás összerezzen, körülnéz, meglátja, és dörmög:
-- Dögölj meg! A kémek átkozott vidéke ez! -- de utána mosolyt erôltetve magára odakiált -- Nem! Csak aggódom, mert Mária nem nyit ajtót... Csak nem beteg? Zörgettem és újra zörgettem!
-- Mária? Neki ugyan zörgethetsz! Egy szegény özvegynél van, aki haldoklik. Éjjel hívták el ôt hozzá...
-- De nekem beszélnem kell vele.

-- Várj! Elmegyek hozzá, és értesítem. Sürgôsen szükséged van rá?
-- De még mennyire! Már hajnalhasadás óta itt vagyok.
Alfeus szolgálatkészen, gyorsan elmegy.
-- Ez is meglátott engem... Most bizonyára másokkal együtt tér vissza! Semmi sem sikerül nekem! -- morog Júdás, és litániaként sorra veszi a názáretieket, szidva mindenkit, még a Szűzanyát is, a haldoklóval együtt...
Még be sem fejezi, amikor Mária belülrôl kinyitja az ajtót, amelyik a kertbe vezet, és amely elôtt Júdás vár rá. Mária nagyon sápadt és szomorú.
-- Júdás!
-- Mária! -- mondják egyszerre.
-- Alfeus csak annyit mondott nekem: ,,Menj haza! Valaki keres téged". Ide siettem, annál is inkább, mert a szegény öregasszonynak többé nincs rám szüksége. Belehalt szomorúságába rossz fia miatt...
-- Béke veled, kerióti Júdás! Lépj be!
-- Béke veled, Mária!
Júdás kissé habozik. Mária szelíd, de komoly.
-- Sokat kopogtattam hajnaltól fogva.
-- Tegnap este egy fiú miatt megszakadt egy anyának a szíve... És eljöttek, Jézust keresve. De Jézus nincs itt. Neked is azt mondom: Jézus nincs itt. Késôn jöttél.
-- Tudom, hogy nincs itt.
-- Honnan tudod, ha épp most érkeztél meg...?
-- Anya, ôszinte akarok lenni veled, aki annyira jó vagy. Már tegnap óta itt vagyok...
-- És miért nem jöttél be? Társaid csak egyszer nem jöttek el ezeken a szombatokon.
-- Tudom. Elmentem Kafarnaumba, de nem találtam ott ôket.
-- Ne hazudj, Júdás! Te sose voltál Kafarnaumban! Bertalan mindig ott maradt, és sose látott téged. Bertalan csak tegnap jött el. De te itt voltál már tegnap... És azért... Miért hazudsz, Júdás? Nem tudod, hogy a hazugság az elsô lépés a lopás és a gyilkosság felé? A szegény Esztert fiának viselkedése miatti fájdalma ölte meg. És Sámuel, az ô fia, kis hazugságokkal kezdte, amelyek mind nagyobbakká váltak. Így lett Názáret szégyenévé. Ezektôl tovább ment a többiekig. Ôt akarod

követni, te, az Úr apostola? Azt akarod, hogy a te anyád is meghaljon a fájdalomtól?
A feddést halk hangon, lassan mondja Mária. De menynyire a lélekbe vág vele! Júdás nem tudja, mit válaszoljon. Hirtelen leül, kezei közé hajtva fejét.
Mária figyeli ôt. Utána folytatja:
-- Rendben van. Miért akartál engem látni? Miközben a szegény Esztert segítettem, imádkoztam érte és anyádért... Mert szánlak mindkettôtöket, különféle okokból.
-- Akkor irgalmasan megbocsátasz nekem?
-- Sose haragudtam rád.
-- Hogyan?... Azért... azért a reggelért sem Tibériásban?... Tudod, azért voltam olyan, mert elôzô este a római nôk úgy bántak velem, mint valami bolonddal, és mint... a Mester árulójával. Igen, bevallom. Helytelenül tettem, hogy beszéltem Klaudiával. Ezt eltévesztettem. De jó célom volt vele. Megszomorítottam a Mestert. Ô nem mondta ezt nekem, de én tudom, hogy Ô tudja, én voltam az, aki beszélt. Biztosan Johanna értesítette Ôt róla. És Johanna többé nem akart látni engem, és a római nôk fájdalmat okoztak nekem... Leittam magamat, hogy elfelejtsem...
Mária résztvevô tekintete akaratlanul is megváltozik. Látszik, hogy nem fogadja el Júdás szavait, és azt válaszolja:
-- Akkor Jézusnak minden este részegre kellene innia magát a sok fájdalom miatt, amelyben mindennap része van...
-- Megmondtad neki?
-- Én nem növelem Fiam keserű kelyhét újabb hűtlenségek, bukások, bűnök, cselvetések híreivel... Hallgattam és hallgatni fogok.
Júdás térdre ereszkedik, és igyekszik megcsókolni Mária kezét, de ô visszalép, udvariatlanság nélkül, de nagyon határozottan, hogy ne engedje megcsókolni és megérinteni magát.
-- Köszönöm, Anya! Te megmentesz engem. Ezért jöttem ide... és azért, hogy megkönnyítsd számomra a Mester megközelítését a feddéstôl és megszégyenítéstôl való félelem nélkül.
-- Elég lett volna, hogy elmenj Kafarnaumba, és ide jöjj a többiekkel együtt, hogy elkerüld azt. Nagyon egyszerű volt.
-- Igaz... De a többiek nem jók, és leselkedtek utánam, hogy megfeddhessenek és vádolhassanak.

-- Ne vádold testvéreidet, Júdás! Elég a bűnökbôl! Te kémkedtél itt, Názáretben, Krisztus városában, te...
Júdás félbeszakítja:
-- Mikor? Tavaly? Íme! Kiforgatták a szavaimat! De hidd el, hogy én...
-- Nem tudom, hogy mit mondtál és tettél itt tavaly. Én tegnapról beszélek. Te tegnap óta itt voltál. Tudod, hogy Jézus elment, tehát nyomoztál utána. És nem a barátok házánál, Ásernél, Izmaelnél, Alfeusnál, vagy Júdás és Jakab testvérénél, és nem Máriánál, Alfeus feleségénél, és nem azoknál a keveseknél, akik szeretik Jézust. Mert ha náluk érdeklôdtél volna, eljöttek volna hozzám, és megmondták volna. Eszter háza tele volt asszonyokkal hajnalban, amikor meghalt. De senki se tudott rólad. Ôk Názáret legjobb asszonyai közül valók, akik mind szeretnek engem, és szeretik Jézust. Ôk törekednek az Ô tanítása szerint élni, mitsem törôdve férjük, szüleik és gyermekeik ellenségeskedésével. Tehát te azoknál érdeklôdtél, akik Jézusom ellenségei. Te minek nevezed ezt? Én nem mondom ki. Neked, magadnak kell megmondanod. Miért tetted ezt? Nem akarom tudni. Csak annyit mondok neked, hogy sok tôr járja át a szívemet, és kegyetlenül forgatják benne azok, akik megszomorítják Jézusomat és gyűlölik Ôt. De az egyik tôr a tied lesz, és azt soha többé nem húzzák ki onnan. Mert a te emléked, Júdás, aki nem akarod megmenteni magadat, aki tönkre teszed magad, aki félelemmel töltesz el engem, nem magamat féltve, hanem a te lelkedet, ez az emlék sohasem fog eltávozni a szívembôl. Az egyik tôrt az igaz Simeon döfte a szívembe, amikor szívemen hordoztam Gyermekemet,
az én szent Báránykámat... A másik... a másik tôr te vagy... A te tôröd már gyötri a szívemet. De nem elégszel meg azzal, hogy ezt a fájdalmat okozod egy szegény asszonynak, hanem teljesen bele akarod döfni azt abba a szívbe, amely csak szeretetet adott neked... De ostoba vagyok, hogy irgalmat várjak tôled, aki kegyetlen vagy a saját anyádhoz!...
Sôt, íme, megmondtam! Egy döféssel döföd át ôt, és döfsz át engem, te szerencsétlen fiú, akit két anyának az imádsága sem képes megmenteni...
Mária sírva mondja ezeket, de könnyei nem hullanak Júdás barna hajára, mert ô ott maradt, ahol térdre esett, távol Máriától. A téglapadló issza fel ezeket a szent könnyeket...

-- Nem tudsz egy szót sem szólni, Júdás? Nem sikerül erôt gyűjtened ahhoz, hogy jó feltételt tegyél? Ó, Júdás! Júdás! De mondd nekem: Meg vagy elégedve az életeddel? Vizsgáld meg magad, Júdás! Légy alázatos, ôszinte magaddal! Ez az elsô lépés! És utána Istennel, hogy hozzá menj terheddel, a szívedben hordozott kövekkel, és mondd neki: „Íme, a te szeretetedbôl eltávolítottam magamból ezt a kôszívet."
-- Nincs... nincs bátorságom vádolni magamat Jézus elôtt.
-- Nincs benned alázatosság ahhoz, hogy megtedd ezt!
-- Igaz. Segíts rajtam...
-- Menj Kafarnaumba, és ott várd be Ôt, alázatosan.
-- De te megtehetnéd...
-- Én nem tehetek mást, minthogy azt mondjam és tegyem, amit Fiam tesz mindig: az irgalmasságot gyakoroljam. Nem én oktatom ki Jézust, hanem Jézus az ô nôtanítványának az oktatója.
-- Te az Ô Anyja vagy.
-- Az vagyok, szívem által. De jog szerint Ô az én Mesterem. Nem inkább, sem kevésbé, mint minden nôtanítványé.
-- Te tökéletes vagy.
-- Ô a legtökéletesebb.
Júdás elhallgat, és gondolkozik. Utána megkérdezi:
-- Hová ment a Mester?
-- A galileai Betlehembe.
-- És utána?
-- Nem tudom.
-- De visszatér ide?
-- Igen.
-- Mikor?
-- Nem tudom.
-- Nem akarod megmondani nekem!
-- Nem mondhatom meg azt, mit nem tudok. Te két éve követed Ôt. Állíthatod, hogy az Ô útirendje mindig biztos? Az emberek akarata hányszor kényszerítette Ôt arra, hogy megváltoztassa!
-- Igaz. Elmegyek. Kafarnaumba...
-- A nap nagyon melegen süt ahhoz, hogy útrakelj. Maradj! Vándor vagy, mint a többiek mind. És Ô azt mondta, hogy a nôtanítványoknak gondoskodniuk kell a vándorokról.

-- Én terhes vagyok számodra...
-- Az okoz fájdalmat nekem, hogy nem akarsz meggyógyulni! Csak ez... Vedd le a köpenyed... Hol aludtál?
-- Nem aludtam. Vártam a hajnalt, hogy egyedül beszélhessek veled.
-- Akkor fáradt vagy. A nagyszobában vannak az ágyak, amelyeket Simon és Tamás használt. Még csend van és korai az idô. Menj, és aludj addig, amíg ebédet készítek számodra!
Júdás ellenkezés nélkül megy. És Mária, aki éjjel nem pihent, mert virrasztott a haldokló mellett, megy a konyhába, hogy tüzet rakjon, és a kertbe, hogy zöldségeket hozzon. És könnyek, könnyek, könnyek hullanak csendesen a szemébôl, miközben lehajol a tűzhelynél, hogy elrendezze a fahasábokat, és a kertben, miközben összeszedi a zöldségeket, megmossa azokat a víztartálynál és elrendez mindent... És könnyek esnek a búzaszemekre, miközben azokat a galamboknak adja, és a fehérneműre, amelyet kivesz a dézsából, és kiterít a napra... Isten Anyjának a könnyei... azéi, aki jóllehet bűn nélküli, nem mentes a fájdalomtól, és minden más asszonynál inkább szenved, mert ô a Társmegváltó...

(6-1002)
==========
A közbenjáró

Jézus Tibériásban van egy tanítvány házában az apostolokkal együtt. Júdás is velük van. Megérkezik Johanna is Jonátával, és üdvözli az apostolokat:
-- Béke veletek!
A város épp egy vihar után van, az utak még sárosak, amikor megérkezik Mária, Alfeus feleségével együtt.
-- Itt van Anyád, Mester! -- értesíti Tamás Jézust. Jézus eléjük megy a többiekkel együtt. Gratulálnak az asszonyoknak, hogy szárazon megúszták a vihart, csak ruhájuk szegélye lett kissé sáros.
Az elsô cseppeknél megálltunk egy kertésznél -- magyarázza Máté, aki az asszonyok elé ment még néhány apostollal.

-- Sokat vártatok ránk? -- kérdezi.
-- Nem. Hajnalban érkeztünk ide.
-- Egy szerencsétlen dolog fenntartott minket -- mondja András.
-- Rendben van. Most, hogy mindnyájan együtt vagyunk és az idô jó, azt mondanám, induljunk el este Kafarnaumba -- mondja Péter.
Mária, aki mindig beleegyezik, most kijelenti:
-- Nem, Simon. Nem indulhatunk el, elôször... Fiam... egy anya segítséget kért tôlem, mert te, egyedül te tudod megtenni, hogy megtérítsd egyetlen fiát. Kérlek, hallgass meg engem, mert megígértem neki. Bocsáss meg neki... Bocsánatodat...
-- Már megadta, Mária. Már beszéltem a Mesterrel... -- szakítja félbe a kerióti, azt gondolva, hogy Mária róla beszél.
-- Nem rólad beszélek, Júdás, Simon fia. Eszterrôl, Lévi feleségérôl, a názáreti asszonyról beszélek, akit megölt Fiának viselkedése. Jézus, ô azon az éjjelen halt meg, amikor te elmentél. És az ô hozzád intézett kérései nem önmagára vonatkoztak, egy rosszhírű fiú szegény vértanú anyjára, hanem a fiára... mert mi, anyák, nem magunkért aggódunk...
Ô az ô Sámuelét akarta megmenteni... De most, hogy meghalt, Sámuelt elfogta a lelkiismeretfurdalás, szinte belebolondult, nem hallgat semmiféle érvelésre... De te, Fiam, meg tudod gyógyítani értelmét és lelkét egyaránt...
-- Megbánta bűnét?
-- Hogyan kívánhatod tôle ezt, ha kétségbeesett?
-- Valóban kétségbeesésbe kell kergetnie ôt a gondolatnak, hogy megölte anyját, állandóan fájdalmat okozva neki. Nem lehet büntetetlenül megszegni a felebaráti szeretet elsô parancsát. Anyám, hogyan kívánhatod, hogy én megbocsássak, és Isten békét adjon egy anyagyilkosnak, aki nem bánja bűnét?
-- Fiam, ez az anya kéri a békét a másvilágról... Jó volt... Oly sokat szenvedett...
-- Ô békét fog élvezni...
-- Nem, Jézus. Nem élvezhet békét egy anya lelke, aki látja, hogy gyermeke nélkülözi az Istent...
-- Igazságos, hogy meg van fosztva tôle.
-- Igen, Fiam. Igen. De a szegény Eszterért... Utolsó szava fiáért mondott ima volt... És azt mondta, mondjam meg neked, Jézus, Eszternek

ebben az életben soha nem volt egyetlen öröme sem, te tudod. Add meg neki ezt az örömet most, miután meghalt, add meg lelkének, amely szenved a fia miatt.
-- Anyám, én igyekeztem megtéríteni Sámuelt názáreti tartózkodásom alatt. De hiába beszéltem neki, mert aludt benne a szeretet...
-- Tudom. De Eszter felajánlotta bocsánatát, szenvedéseit, hogy a szeretet újjáéledjen Sámuelben. És ki tudja? Ez a jelenlegi gyötrelme nem újjáéledô szeretetébôl fakad? Fájdalmas szeretetbôl, és valaki azt mondhatná: hasztalan szeretetbôl, feltételezve, hogy anyja már nem örvendhet neki. De te tudod, és én is tudom, én hitbôl, te ismereted révén, hogy a holtak szeretete ôrködik és közelünkben van. Ôk nem közömbösek, és nem ismeretlen számukra az, hogy mi történik hátrahagyott szeretteikkel... És Eszter még örvendhet ennek a megkésett szeretetnek, amelyben hálátlan fiától részesül, akit most a lelkiismeretfurdalás marcangol. Ó, Jézusom, tudom, ez az ember undorral tölt el téged bűnének nagysága miatt. Egy fiú, aki gyűlöli saját anyját, egy szörnyeteg számodra, aki a teljes szeretet vagy Anyád iránt. De éppen azért, mivel te a teljes szeretet vagy irántam, hallgass meg engem! Menjünk vissza együtt Názáretbe, azonnal. Nem terhes számomra az út, semmi sem terhes számomra, ha az egy lélek megmentésére szolgál.
-- Rendben van. Gyôztél, Anyám... Júdás, Simon fia, vedd magadhoz Józsefet, és induljatok Názáretbe. Vezessétek hozzám Sámuelt Kafarnaumba.
-- Én? Miért én?
-- Mert te nem vagy fáradt. A többiek igen. Sokat jártak, miközben te pihentél...
-- Én is úton voltam. Názáretben voltam, téged kerestelek. Anyád megmondhatja.
-- Társaid minden szombatra elmentek Názáretbe, és most tértek vissza egy hosszú körútról. Menj, és ne vitatkozzál!
-- És... a názáretiek nem szeretnek engem... Miért éppen engem küldesz?
-- Engem sem szeretnek, mégis elmegyek Názáretbe. Nem szükséges, hogy
szeressenek minket ahhoz, hogy elmenjünk egy helyre. Menj, és ne

vitatkozzál, ismétlem!
-- Mester... én félek az ôrültektôl...
-- Az illetônek lelkiismeretfurdalása van, de nem ôrült.
-- Anyád mondta.
-- És én harmadszor mondom neked: Menj, és ne vitatkozzál! Csak jót tehet neked, hogy elgondolkozol azon, hová vezethet az, ha valaki szenvedést okoz anyjának...
-- Sámuelhez hasonlítasz engem? Anyám királynô az otthonában. Én még ott sem vagyok, hogy ellenôrizzem ôt, és hogy megterheljem eltartásommal...
-- Az anyák számára nem ezek a dolgok terhesek, hanem az nehezedik rájuk sziklaként, hogy fiaik szeretetlenek, tökéletlenek Isten és az emberek szemében. Menj, mondom!
-- Megyek. És mit mondjak neki?
-- Hogy jöjjön Kafarnaumba, hozzám.
-- Ha még anyjának sem engedelmeskedett, azt akarod, hogy neked engedelmeskedjen, most, miután annyira elcsüggedt?
-- Még mindig nem érted, hogy ha téged elküldelek, az annak a jele, hogy már működtem Sámuel lelkében, megszüntetve esztelen, csüggeteg lelkiismeretfurdalását?
-- Megyek. Isten veled, Mester! Isten veled, Anya! Isten veletek, barátaim! -- és elmegy, egyáltalán nem lelkesedve, Józseftôl követve, aki viszont nagyon boldog, hogy ôt választották ki erre a küldetésre.
Péter dúdol valamit a fogai között. Jézus megkérdezi:
-- Mit mondasz, Simon, Jónás fia?
-- Egy öreg tavi ének szavait...
-- Melyek azok?
-- Ezek: ,,Mindig így van! Tetszik a halászat a földművesnek, nem szeret azonban halászni a halász!" Ennek igazsága látható itt, hogy inkább szeret halászni a tanítvány, mint az apostol...
Mindnyájan nevetnek. Jézus nem nevet, hanem felsóhajt.
-- Megszomorítottalak, Mester? -- kérdi Péter.
-- Nem. De ne bírálgass mindig!
-- Judásnak szólt a bírálata, aki megszomorította testvéremet -- mondja Júdás Tádé.
-- Te is hallgass, fôleg a szíved mélyén!

-- De igazán részesült már Sámuel a csodában? -- kérdezi kíváncsian és kissé hitetlenkedve Tamás.
-- Igen.
-- Akkor felesleges, hogy Kafarnaumba jöjjön.
-- Szükséges. Nem gyógyítottam meg teljesen a szívét. Neki magának kell keresnie a gyógyulást, vagyis a bocsánatot szent bűnbánattal. De megtettem, hogy képes legyen ismét gondolkodni. Most szabad akaratától függ, hogy a többit is elnyerje.

(6-1031)

Amikor Sámuel megérkezik, egy sarokba vonul, de Jézus felszólítja:
-- Jöjj ide!
-- Ne átkozz el engem!
-- Ahhoz, hogy megtegyem, nem kellett volna idehívni téged. Csak ennyi mondanivalód van az Üdvözítônek? -- Jézus szigorú, de ugyanakkor bátorítja is ôt.
A férfi ránéz... Utána hirtelen sírásba tör ki, és a földre vetve magát felkiált:
-- Ha te nem bocsátasz meg nekem, nem lesz békém!
-- Amikor jót akartam tenni veled, miért nem akartad? Már késô van a jóvátételre. Anyád meghalt.
-- Oh, ne emlékeztess rá! Kegyetlen vagy!
-- Nem. Az Igazság vagyok. Az Igazság voltam akkor is, amikor azt mondtam, hogy megölöd anyádat. Az vagyok most is. És te akkor kinevettél. Miért keresel engem most? Anyád meghalt. Te vétkeztél, folyton vétkeztél, jóllehet tudtad, hogy bűnöket követsz el. Megmondtam neked, ez a te nagy bűnöd: vétkezni akartál, megvetve a Szeretet szavát. Miért siránkozol akkor most, hogy nincs békéd?
-- Uram, Uram! Irgalmazz! Elment az eszem, és meggyógyítottál, reméltem benned, miután elôzôleg semmiben sem reméltem. Ne engedd, hogy
csalatkozzam reményemben!
-- És miért nem reméltél elôzôleg?
-- Mert... anyám halálát okoztam a szenvedésekkel... Még utolsó estéjén is... A végét járta... és nem voltam jó hozzá... megütöttem,

Uram!!!
Oly csüggeteg felkiáltás ez, amely megtölti a szobát.
-- Megütöttem... És meghalt aznap éjjel!... És nem mondott nekem mást, csak azt, hogy legyek jó... Anyám! Én. öltem meg!
-- Éveken keresztül gyötörted ôt, Sámuel! Attól kezdve, amikor megszűntél jónak lenni. Szegény Eszter! Hányszor láttam ôt sírni! És hányszor kért engem, hogy simogassam meg ôt, mint gyermeke, helyetted... És te tudod, hogy nem irántad való barátságból, aki velem egykorú vagy, hanem anyád iránti irgalomból jöttem a házadba... Nem kellene megbocsátanom neked, de két anya kért engem éretted, és a te bánatod ôszinte. Ezért megbocsátok. Egy feddhetetlen élettel töröld el polgártársaid szívébôl a bűnös Sámuel emlékét, és nyerd vissza magadnak anyádat. Megteszed ezt, ha igaz élettel elnyered az eget, és anyádat abban. De emlékezz rá, és jól jegyezd meg, hogy nagyon nagy volt a bűnöd, és ezért arányosan nagynak kell igaz voltodnak is lennie, hogy eltörölje tartozásodat.
-- Ó, te jó vagy! Nem olyan, mint az a tieid közül, aki azonnal kiment, miután beléptem ide. És aki csak azért jött Názáretbe, hogy elrettentsen engem! Ezek megmondhatják...
Jézus megfordul... Az apostolok közül csak a Kerióti hiányzik, tehát ô az, aki rosszul bánt Sámuellel. Mit kell Jézusnak mondania? Azért, hogy ne bírálják, se mint apostolt, se mint embert, kijelenti:
-- Senki sem tud túl szigorú lenni a bűnödet illetôleg. Amikor valaki rosszat tesz, gondolnia kell arra, hogy az emberek elítélik, gondolnia kell arra, hogy módot ad nekik az elítélésére... De ne haragudj rá! A gyötrelem, amiben részesültél, legyen része a kiengesztelésnek Isten mérlegén. Menjünk! Itt, az igazak között, örvendezünk a te megtérésednek. Testvérek között vagy, akik nem vetnek meg téged. Mert minden ember vétkezhet, de csak az megvetésre méltó, aki kitart a bűnben.
-- Áldalak téged, Uram! Bocsánatodat kérem azért is, hogy oly sokszor megvetettelek... Nem tudom, hogyan háláljam meg... És a béke, tudod? A béke, ami visszatér belém és sírni kezd, de most már nyugodt sírással...
-- Anyámnak adj hálát! Ha bocsánatot nyertél, ha meggyógyultál ôrjöngésedbôl, hogy képes légy a bűnbánatra, azt neki köszönheted.

(6-1139)

Sámuel bűnbánata ôszinte és maradandó volt. Késôbb Jézus tanítványai között találjuk ôt.

(7-1424)

A kafarnaumi zsinagógában egy szemtelen farizeus, akinek unokáját az ô könyörgésére Jézus megmentette a haláltól, miután egy kígyó megmarta, most gyalázni kezdi Jézust. A kafarnaumi százados, aki jelen van, megfenyegeti a farizeust, hogy Róma megbünteti majd. Erre az megijed, és Jézus közbenjárását kéri a századosnál, hogy álljon el a tervétôl. A százados teljesíti Jézus kívánságát.
-- Kár! Pedig jó lett volna! -- kiált fel Péter.
Máté egyetért vele:
-- Igen. Hagynia kellett volna a Mesternek, hogy megbüntessék, annyit sértegetett minket. Gyűlölködô vénember!
-- És oly készséges arra, hogy újrakezdje! -- kiált fel Tamás.
Jézus szigorúan megfordul:
-- Engem követtek, vagy az ördögöt? Távozzatok tôlem, ti irgalmatlan szívűek! Fájdalmas számomra a jelenlétetek! A három ott helyben megáll, kôvé dermedve a feddéstôl.
-- Fiam! Már annyi fájdalmad van! És nekem is annyira fáj! Ne csatold hozzá ezt, nézz rájuk! -- könyörög Mária.
Jézus megfordul, és ránéz a háromra... Három lesújtott arc, de remény és fájdalom tükrözôdik a szemükbôl.
-- Jöjjetek ide! -- parancsolja Jézus.
Ó, a fecskék nem olyan sebesek, mint ez a három!
-- Ez az utolsó alkalom legyen, hogy ilyen beszédet hallok! Neked, Máté, nincs ehhez jogod! Te, Tamás, még nem haltál meg, hogy megítéld, ki a tökéletlen, és hogy üdvözültnek hidd magadat. Te pedig, Simon, Jónás fia, úgy tettél, mint az, aki nagy fáradsággal felcipelt a csúcsra egy nagy sziklát, és utána legördítette a völgybe. Értsétek meg ezért, mit akarok mondani... Itt, a zsinagógában és a városban hasztalanul beszélek. Beszélni fogok a bárkáról, a tavon. Készítsetek

elô annyi bárkát, amennyire szükség van, és elmegyünk egy nyugodt estén, vagy friss reggelen...

(6-1038)

(Tamásnak igaza volt. A farizeus nem tért meg, hanem ott volt a kereszt alatt Jézus gúnyolói között. Jézus elôre tudta ezt, mégis megbocsátott neki!)

* * *

Jézus a Genezáreti-tó túlsó partján jár, és sok beteget visznek elé. Ó meggyógyítja ôket. Mária is vele van. Egy asszony leborul elôtte, és kéri: .

-- Anyaságodra kérlek, légy irgalmas hozzám! -- mondja az asszony, aki gyermeket szeretne, de terméketlen. Mária lehajol fölé, és megkérdezi tôle:

-- Mit akarsz, nôvérem?

-- Hogy anyává legyek... Egy gyermeket! Csak egyet! Gyűlölnek magtalanságom miatt. Hiszem, hogy Fiad mindent meg tud tenni, de oly nagy a belé vetett hitem, hogy azt gondolom, mivel tôled született, téged oly szentté és hatalmassá tett, mint amilyen Ô. Most kérlek téged, anyai örömödre kérlek, tégy engem termékennyé! Érints meg kezeddel, és boldog leszek...

-- Nagy a te hited, asszony. De abban kell hinni, akinek joga van erre: Istenben. Jöjj azért Jézusomhoz... -- megfogja a kezét, és kéri a tömeget, hogy engedjék ôt Fiához menni.

A többi nôtanítvány követi ôt az úton, amit a tömeg nyit számára. Amikor megérkeznek Jézushoz, Mária kéri Ôt:

-- Jézus, hallgass meg! Itt van egy asszony, aki kegyelmet kér. Terméketlen...

-- Ne zavard a Mestert ôérette, asszony! Méhe elhalt -- mondja valaki, aki nem tudja, hogy Isten Anyjához beszél.

Amikor figyelmeztetik erre, megzavarodik, és igyekszik eltűnni, miközben Jézus egyszerre válaszol neki és a könyörgônek:

-- Én vagyok az Élet. Asszony, legyen a te hited szerint! -- és kezét

egy pillanatra annak fejére teszi.

(6-1065)
==========
A kis Alfeus

Kafarnaumban egy anya rosszul bánt kisfiával, Alfeussal. A gyermek atyja meghalt. Jézus Máriával együtt elmegy a gyermek anyjához. Útközben Mária megkérdezi:
-- Mit mondasz majd neki, Fiam?
-- Mama, mit akarsz, hogy mondjak valakinek, akiben nincs szeretet még saját szülöttje iránt sem?
-- Igazad van... És akkor?
-- És akkor... Imádkozzunk, Anyám!
Imádkozva folytatják útjukat. Mária nyakában viszi a kisfiút.
Amikor a gyermek anyja meglátja ôket, szidni kezdi a fiát:
-- Itt vagy? Mit csináltál! Indulj haza! Mindig csavarogsz, mint a vadállatok, mint a gazdátlan kutyák, mint...
-- Mint az anyátlan gyermekek. Asszony, tudod, hogy rossz bizonyítvány egy anyáról, ha gyermekei nem maradnak körülötte?
-- Azért, mert rosszak...
-- Nem. Harminc hónapja járok erre. Elôször, amikor még élt a gyermek atyja, és özvegységed elsô hónapjában, nem így volt. Utána újraházasodtál... és elfeledkeztél gyermekeidrôl. Asszony, imádkozol te az Úrhoz?
-- Természetesen. Nem vagyok pogány!
-- És hogyan tudsz beszélni az igazságos Úrhoz, amikor igazságtalan vagy? És hogyan mehetsz a zsinagógába, hogy hallgasd az Írások felolvasását, amikor azok arról szólnak, hogy Isten szereti gyermekeit. Nem érzel lelkiismeretfurdalást? Miért hallgatsz ilyen arcátlanul?
-- Azért, mert nem kértem, hogy beszélj hozzám... és nem tudom, miért jöttél ide, zavarni engem... Állapotom tiszteletet érdemel...
-- És a lelked állapota nem? Miért nem tartod tiszteletben lelked jogait? Tudom, mit akarsz mondani nekem, azt, hogy a harag

veszélyeztetheti a méhedben hordozott gyermeked életét... De a lelked életével nem törôdsz? Az értékesebb egy születendô gyermek életénél... Tudod... Állapotod halállal végzôdhet. És azt akarod, hogy megzavarodott, beteg, igazságtalan lélekkel nézz szembe azzal az órával?

-- Férjem azt mondja, hogy te azok közé tartozol, akikre nem szabad hallgatni. Nem hallgatok rád! Jöjj, Alfeus... -- és a gyermek felé fordul, aki tudja, hogy ismét verés vár rá, és nem akarja elengedni Mária kezét. Mária felsóhajtva igyekszik meggyôzni ôt, és az asszony felé fordul:

-- Én is anya vagyok, és sok dolgot meg tudok érteni. Ezért részvéttel tudok lenni az anyák iránt. Rossz idôszakod van, igaz? Szenvedsz, és nem tudod elviselni... És ez ingerültté tesz... Nôvérem, hallgass rám! Ha most odaadnám neked a kis Alfeust, te igazságtalan lennél vele szemben, és magaddal szemben. Engedd, hogy velem maradjon néhány napig! Meglátod, hogy amikor majd nem lesz veled, vágyakozni fogsz utána... Mert amikor egy ilyen kedves fiú távol van tôlünk, szegénynek érezzük magunkat, fagyosnak, sötétnek...

-- Vidd csak! Vidd! Bárcsak elvinnéd a másik kettôt is! De nem tudom, hol vannak...

-- Elviszem ôt, igen. Isten veled, asszony! Jöjj, Jézus! -- és Mária gyorsan megfordul, és felsóhajtva eltávozik...

-- Ne sírj, Mamám!

-- Ne ítéld el ôt, Fiam!

-- Ha nem értik meg a természetes szeretetet, megérthetik-e valaha a Jó Hírben rejtett szeretetet? -- mondják együtt, és egymásra néznek az ártatlan gyermek fölött, aki bizalommal és boldogan Máriára hagyatkozik, annak karjaiban...

-- Eggyel több tanítványunk lesz, Mama, mint elôre láttuk volna.

-- És békés napoknak fog örvendeni...

Amikor elérkeznek a tópartra, Jézus átveszi a gyermeket Mária kezébôl, és mielôtt beszállna a bárkába, felemeli, és mosolyogva mondja azoknak, akik már a bárkában vannak:

-- Ide nézzetek! Ez alkalommal gyümölcsözô lesz prédikálásunk, mert egy ártatlan van velünk!

Ô is beszáll a bárkába, és leül Anyja mellé. A bárka elindul a

Genezáreti tó túlsó partján levô Hippó felé.

(6-1059)

Hippóban történt a terméketlen asszony meggyógyítása. Utána a szomszédos Gamalába megy Jézus az apostolokkal és a nôtanítványokkal. A kis Alfeus Máriának és rokonának, a másik Máriának a kezét fogva megy. Azzal szórakozik, hogy nagyokat ugrik minden kô fölött, amelyik útjukba esik. És nevet minden alkalommal:

-- Látod, milyen bátor vagyok? Nézd, nézd csak! -- és a két szent asszony, aki a kezét tartja, nagy érdeklôdést mutat játéka iránt, és dicsérik ôt bátorságáért, amit az ugrálással mutat meg. A szegény kisgyermek újból kivirágzott néhány nap alatt a békés és szeretetteljes környezetben. Szeme vidám, mint a boldog gyermekeké, ezüstös kacagása még szebbé teszi ôt, és még gyermekdedebbé. Most már nem az a szomorú kis emberke, aki Kafarnaumból való elindulásuk estéjén volt.

Alfeus felesége látva ezt, és meghallva az özvegy Sárának egy megjegyzését, azt mondja Máriának:

-- Valóban jó lenne így. Ha én lennék Jézus helyében, neki adnám. (Sára örökbe szeretné fogadni a gyermeket.)

-- Van neki anyja, Mária...

-- Anyja? Nem mondanám! A farkas inkább anya, mint az a szerencsétlen.

-- Ez igaz. De ha nem is érzi kötelességét a fia iránt, mindig joga van a fiához.

-- Azám! Hogy szenvedést okozzon neki! Nézd, mennyivel jobban érzi magát!

-- Látom. De... Jézusnak nincs joga ahhoz, hogy elvegye a gyermekeket az anyáktól, sem ahhoz, hogy azoknak adja, akiknek szeretné.

-- Az embereknek sincs joguk ahhoz... Elég. Én tudom, mihez.

-- Ó, megértelek... Azt akarod mondani: Az embereknek sincs joguk ahhoz, hogy elvegyék tôled a Fiadat, mégis azt teszik. De amikor ezt teszik, ami emberileg kegyetlen cselekedet, egy végtelenül jó dolgot váltanak ki vele. Itt azonban nem lenne jó ennek az asszonynak.

-- De a kicsi számára igen. És miért mondotta Ô nekünk azt a rettenetes dolgot? Nincs többé békém, amióta tudom...

-- És nem tudtad már elôzôleg, hogy a Megváltónak szenvednie kell, és meg fog halni?
-- Igen, azt tudtam! De nem tudtam, hogy Jézus lesz az. Neki jót akartam, tudod? Inkább, mint saját fiaimnak. Oly szép, olyan jó!... Ó, irigyeltelek téged, Máriám, amikor kisgyermek volt, és utána mindig, mindig... Nem tudok arra gondolni, hogy meg fogják kínozni...
Mária, Alfeus felesége sír a fátyla alatt.
És Mária, az Anya vigasztalja:
-- Máriám, ne emberi oldaláról nézd a dolgokat! Gondolj a gyümölcseire... Én arra gondolhatok minden naplementénél: egy nappal kevesebb ideig lesz velem Jézus... Ó, Mária! Különösen egy dologért adok hálát a Magasságbelinek: azért, hogy megengedte nekem eljutnom a tökéletes szeretetre, tökéletesre, amennyire abban egy teremtmény részesedhet, ami megengedi nekem, hogy meggyógyítsam és megerôsítsem a
szívemet, mondván: ,,Az Ó fájdalma és az enyém hasznos testvéreim számára, azért legyen áldott a fájdalom." Enélkül nem tudnám így szeretni a felebarátaimat... nem tudnám, nem, nem, arra gondolva, hogy halálba küldik Jézust...
-- De akkor milyen szeretet a tied? Milyen szeretetre van szükséged ahhoz, hogy ezeket a szavakat mondhasd? Hogy... hogy nem menekülsz el saját gyermekeddel, megvédve Ôt, és azt mondva a felebarátnak: ,,Elsô felebarátom a saját fiam, és Ôt minden más fölött szeretem?"
-- Istent kell mindenek fölött szeretnünk.
-- És Ô Isten.
-- Ô az Atya akaratát teljesíti, és én vele. Milyen szeretet az enyém? Milyen szeretetre van szükség ahhoz, hogy ezeket a szavakat mondhassa valaki? Az Istennel egyesítô szeretetre, a teljes egységre, a teljes ráhagyatkozásra, arra, hogy elvesszünk Ôbenne, ne legyünk többé mások, csak az Ô része, úgy, amint a kezed a te egy részed, és azt teszi, amit a fejed parancsol neki. Íme, az én szeretetem, és ilyen szeretetre van szükség ahhoz, hogy mindig jóakarattal teljesítsük Isten akaratát.
-- De te te vagy! Te vagy az Áldott minden teremtmény között. Bizonyára már ilyen voltál, mielôtt Jézust bírtad, mert Isten kiválasztott téged arra, hogy a tiéd legyen, és neked könnyű ez...

-- Nem, Mária. Én olyan asszony és Anya vagyok, mint minden más asszony és anya. Isten ajándéka nem nyomja el a teremtményt. Neki ugyanolyan az embersége, mint bárki másnak, akkor is, ha az ajándék nagyon nagy lelki erôvel látja el ôt. Te már tudod, hogy nekem saját, önkéntes akaratommal el kellett fogadnom az ajándékot és annak minden következményét, ami vele járt. Mert minden isteni ajándék nagy boldogság, de nagy kötelezettséggel is jár. És Isten nem kényszerít egy embert sem arra, hogy elfogadja ajándékait, hanem megkérdezi a teremtményt, és ha a teremtmény a hozzá beszélô lelki hangra azt válaszolja: ,,Nem", Isten nem erôlteti. Minden lelket, legalább egyszer élete folyamán megkérdez Isten, hogy...

-- Ó, nem engem! Tôlem nem kért semmit sem! -- kiált fel biztosan Mária, Alfeus felesége.

Szűz Mária szelíden mosolyogva válaszolja:

-- Te nem vetted észre, és a lelked válaszolt rá anélkül, hogy észrevetted volna, és azért, mert már nagyon szeretted az Urat.

-- Mondom neked, hogy hozzám sose beszélt!

-- És akkor miért vagy itt, nôtanítványként, Jézus mögött? És miért okoz fájdalmat neked, hogy nem minden fiad követi Jézust? Te tudod, mit jelent Ôt követni, és azért akarod, hogy fiaid kövessék.

-- Minden bizonnyal! Mindegyiküket neki szeretném adni. Akkor igazán elmondhatnám, hogy a Világosságra szültem gyermekeimet. És imádkozom, imádkozom, hogy Jézus számára megszülhessem ôket, igazi, örök anyasággal.

-- Látod? És ez miért van? Azért, mert egy napon Isten megkérdezett téged, és azt mondta neked: ,,Mária, átengednéd nekem fiaidat, hogy szolgáim legyenek az új Jeruzsálemben?" És te azt válaszoltad: ,,Igen, Uram!" És most is, hogy tudod, hogy a tanítvány nem több Mesterénél, Istennek, aki még mindig megkérdez téged, hogy próbára tegye szeretetedet, azt válaszolod: ,,Igen, Uram. Szeretném, hogy ôk a tieid legyenek." Nemde így van?

-- Igen, Mária. Így van. Igaz. Én annyira tudatlan vagyok, hogy nem tudom felfogni, mi megy végbe a lélekben. De amikor Jézus vagy te elgondolkoztatsz engem, azt mondom, hogy igazatok van. Valóban ez az igazság. Azt mondom, hogy... szívesebben látnám, ha megölnék ôket az emberek, minthogy ellenségeivé váljanak Istennek... Minden bizonnyal,

ha látnám ôket meghalni.., ha... ó! De az Úr segítene engem, igaz? Az Úr, abban az órában... vagy csak téged segít?
-- Segíti minden hűséges gyermekét és a vértanúkat lélekben, vagy lélekben és testben az Ô dicsôségére.
-- De kit kell megölni? -- kérdezi a gyermek, aki többé nem ugrál, hanem hallgatja ezt a társalgást, csupa füllé válva. És még egyszer megkérdezi, egy kicsit kíváncsian, kicsit félénken körülnézve az elhagyatott vidéken, az esti szürkületben:
-- Rablók vannak itt? Hol vannak?
-- Nincsenek itt rablók, gyermek. És jelenleg senkit sem kell megölni. Ugrálj csak, ugrálj még... -- válaszol neki a legszentebb Mária.

(6-1097)

Jézus és kísérete az éjjelt a szabadban tölti, a földön vagy szénán aludva. Jézus ébred fel elsônek, és félrevonul imádkozni. Utána felébreszti az apostolokat és az asszonyokat.
Mária már ébren van, de a gyermek még mellette alszik. Az asszonyok egy nagy barlangban kaptak helyet. Mária Fiához megy és üdvözli:
-- Isten áldjon, Fiam, ezen a napon!
-- Isten legyen veled, Mama! Rosszul aludtál az éjjel?
-- Egyáltalán nem. Sôt, nagyon boldoggá tett. Úgy tűnt nekem, hogy téged tartalak kisgyermekként a karjaimban... És azt álmodtam, hogy arany folyam áradt a szádból, és egy kimondhatatlanul kedves hang ezt mondta: ,,Ez a Szó, amely meggazdagítja a világot, és boldoggá teszi azt, aki hallgat rá és engedelmeskedik neki. Nincs határa erejének, idejének, terének. Ez üdvözít..." Ó, Fiam! És te, az én Gyermekem vagy ez a Szó! Hogyan hálálhatom meg az örökkévalónak, hogy Anyáddá tett?
-- Ne is gondolj erre, Mama! Szívednek minden dobbanása fizet érte Istennek. Te Isten élô dicsérete vagy, és mindig az maradsz, Mama. Te hálálkodsz neki attól kezdve, hogy létezel...
-- Nem tűnik ez nekem elégségesnek, Jézus. Oly nagy dolog ez! Oly nagy dolgot cselekedett velem Isten! Elvégre is mi többet teszek én ezeknél a jó asszonyoknál, akik mint én, a te nôtanítványaid? Mondd meg te, Fiam, Atyánknak, hogy adjon módot nekem arra, hogy megháláljam úgy,

amint adománya megérdemli.
-- Anyám! Azt hiszed, hogy Atyámnak szüksége van arra, hogy én kérjem ezt számodra? Ô már elôkészítette számodra az áldozatot, amelyet neked meg kell hoznod ezért a tökéletes dicséretért. És tökéletes leszel, amikor véghezviszed...
-- Jézusom! Értem, mit akarsz mondani... De képes leszek gondolkodni abban az órában? A te szegény Mamád...
-- Az örök Szeretet boldog Jegyese! Mama, ez vagy te. És a Szeretet gondolkodni fog benned.
-- Te mondod, Fiam, és én megnyugszom szavadon. De te... imádkozzál értem, abban az órában, amelyet ezek közül senki sem fog fel, és amelyik már hamarosan bekövetkezik... Igaz? Talán nem így van?
Lehetetlen leírni Mária arcának kifejezését ez alatt a párbeszéd alatt. Szavakkal ezt nem lehet kifejezni. Csak az, akinek van szíve, és jó szíve, érzô szíve, az tudja elképzelni Mária arcának kifejezését ebben a pillanatban.
Jézus nézi ôt... Az Ô arckifejezését sem lehet szavakkal leírni. Így válaszol neki:
-- És te imádkozzál értem a halál órájában... Igen. Ezek közül senki sem érti meg... Nem az ô hibájuk ez. A sátán borítja füstbe ôket, hogy ne lássanak, és olyanok legyenek, mint a részegek, és ne értsenek, és azért felkészületlenek legyenek, és könnyebben legyôzze ôket... De én és te megmentjük ôket a sátán cselvetéseinek ellenére. Mostantól kezdve rád bízom ôket, Anyám. Emlékezz szavaimra, rád bízom ôket. Neked adom ôket örökségemül. Nincs semmim a földön egy Anyán kívül, és felajánlom ôt Istennek: Áldozatot az Áldozattal, és Egyházamon kívül, és ezt rád bízom. Légy te a Dajkája. Kevéssel ezelôtt arra gondoltam, hogy a századokon keresztül mily sokakban újjáéled a kerióti ember, minden fogyatékosságával. És arra gondoltam, hogy az, aki nem Jézus, elvetné ôt, ezt a fogyatékos lényt. De én nem vetem el. Jézus vagyok. A földön hátralevô idôdben támogasd Pétert, mint az Egyház fejét. Ô a Fô, te a hívô. Mint az Egyház Anyja, mindenkit megelôzöl, mert te szültél engem, ennek a titokzatos Testnek a Fejét. Te ne vesd el a sok Júdást, hanem támogasd. És tanítsd Pétert, unokatestvéreimet, Jánost, Jakabot, Simont, Fülöpöt, Bertalant, Andrást, Tamást és Mátét, hogy ôk se vessék el, hanem támogassák ôket. Védj meg engem követôimben. Védj meg azok

ellen, akik szét akarják szórni és darabolni a születô Egyházat. A századokon keresztül pedig, Anyám, mindig te légy az, aki közbenjár és oltalmaz, megvédi és segíti Egyházamat, papjaimat, híveimet a gonosztól és a büntetéstôl, önmaguktól... Mily sok Júdás lesz, Anyám, a századokon keresztül! És mily sok hozzájuk hasonlóan fogyatékos, akik nem képesek felfogni, vagy vakok és süketek, akik nem tudják meghallani és meglátni, vagy nyomorékok és bénák, akik nem tudnak mozdulni... Anyám, mindnyájan a te köpenyed alatt vannak! Egyedül te vagy képes megváltoztatni az Örökkévaló határozatát az egyesek vagy sokak büntetését illetôen. Mert a Háromságban senki sem lesz sohasem képes arra, hogy nemet mondjon a Virágjának.

-- Így teszek majd, Fiam. Amennyire rajtam áll. Menj békében a célod felé. Mamád itt van, hogy mindig megvédjen téged Egyházadban.

-- Isten áldjon meg téged, Mama! Jöjj! Összegyűjtöm neked az illatos harmattal teli virágokat, és te felfrissítheted vele arcodat, amint én tettem. Legszentebb Atyánk készítette elô ezeket, és a madarak mutatták meg ôket nekem. Nézd, miként szolgál minden Istennek a Teremtés rendjében! Ez a fennsík a tó közelében oly termékeny a galileai tengerbôl felszálló ködök által, és a magas növények által, amelyek magukhoz vonják a harmatot, és megengedik a füvek és a virágok termékenységét még a nyári hôségben is. A bôséges harmatnak a hullása megtölti ezeket a virágkelyheket, hogy kedves gyermekei megmoshassák arcukat... Íme, mennyi mindent elôre elkészített az Atya annak a számára, akit szeret! Fogd! Víz Istentôl, Isten kelyheiben, hogy felfrissítse az új Paradicsom Éváját.

Jézus összegyűjti ezeket a nagyon nagy virágokat, és Mária tenyerébe önti a kelyhükben összegyűlt vizet...

(6-1106)

Jézus Jeruzsálembe készül a sátoros ünnepekre. Kafarnaumban elôkészítik a bárkákat.

-- Anyám, jöjj fel velem! Együtt leszünk ezekben az órákban.

Mária szó nélkül követi ôt. Felmennek a ház felsô szobájába, amelyik hűvös, mert a szôlôtô árnyékban tartja.

-- Te elmész, Jézusom?!

Mária nagyon sápadt.
-- Igen. Itt az ideje.
-- És nekem nem kell elmennem a sátoros ünnepekre? Fiam! -- Mária felsóhajt.
-- Mama! Miért? Nem az elsô eset, hogy elhagyjuk egymást!
-- Nem. Ez igaz. De... Ó, emlékszem arra, amit Gamala közelében mondtál nekem az erdôben... Fiam! Bocsáss meg egy szegény asszonynak! Én engedelmeskedem neked... Én, Isten segítségével erôs leszek... De szeretnék egy ígéretet tôled...
-- Mire vonatkozóan, Anyám?
-- Hogy nem rejted el elôttem a félelmetes órát. Se irgalmasságból, se bizalmatlanságból... Nagyon fájdalmas lenne... és túlságosan nagy gyötrelem... Fájdalmas, mert... mindent hirtelen tudnék meg, és attól, aki nem szeret engem úgy, mint ahogy te szereted szegény Anyádat... És gyötrelmes lenne, ha arra gondolnék, hogy talán abban a pillanatban, amikor szövök, vagy fonok, vagy a galambokat gondozom, téged, Gyermekemet a halálba küldenek...
-- Ne félj, Anyám! Meg fogod tudni... De ez nem az utolsó búcsúzás. Még látni fogjuk egymást...
-- Igazán?
-- Igen. Látni fogjuk egymást.
-- És azt fogod mondani nekem: „Megyek beteljesíteni az Áldozatot"? Ó!
-- Nem így fogom mondani. De te megérted majd... És utána béke lesz. Nagy béke... Miután mindent megtettünk, amit Isten kívánt tôlünk, gyermekeitôl, minden többi gyermekének a javára. Nagy béke... A tökéletes szeretet békéje.
Jézus átkarolja Anyját gyermeki szeretettel, és ô hôsiesen megismétli:
-- Igen, igen. Amit Isten akar...
Többet nem mondanak egymásnak. A két Tökéletes már véghezviszi az áldozatot, amit a legkeményebb engedelmesség megkíván tôlük. Már könnyeket sem ontanak. Se meg nem csókolják egymást. Csak lehelyezik Isten lába elé szeretetüket ôk ketten, akik tökéletesen szeretnek.

(6-1151)

Elindulnak a bárkák Kafarnaumból Tibériásba, ahol Kúza kertjénél kötnek ki. Jézus száll ki elôször, és karját nyújtja a két Máriának, hogy segítse ôket a kiszállásban. A többiek elmennek a város kikötôjébe, és ott szállnak ki.

Johanna Jézus elé siet, és megcsókolja Jézus lábát.

-- Béke veled, Johanna!

-- Amikor te velem vagy, mindig béke van bennem és a házamban... Anya! -- és meg akarja csókolni Mária lábát is, de ô átkarolja és megcsókolja ôt. Alfeus feleségével is csókot vált Johanna.

Johanna kertjében Jézus felolvassa Sintica levelét az apostolok és a nôtanítványok elôtt. Utána Anyjához fordul:

-- Anyám, gyere velem! Ti pedig várjatok rám, vagy pihenjetek! Én nem megyek be a házba. Pihenek, Anyámmal imádkozva. Johanna, ha valaki keres engem, a tó melletti lugasban vagyok.

Péter félrevonja Máriát, és izgatottan, halk hangon mond neki valamit. Mária rámosolyog, és mormol valamit. Utána csatlakozik Fiához, aki az éjjel alig látható ösvényen megy.

-- Mit akart Simon, Jónás fia?

-- Tudni valamit, Fiam. Olyan, mint egy gyermek... egy nagy gyermek... De nagyon jó.

-- Igen, nagyon jó. És kért téged, aki a legjobb vagy, hogy megtudjon valamit... Felfedezte gyenge pontomat: téged és Jánost. Tudom. Úgy teszek, mintha nem tudnám, de tudom. De nem tudok mindig engedni, hogy kielégítsem ôt... Ekkor Jonáta odafut egy ezüst mécsessel, amit a lugas asztalára tesz, a nála levô párnákat pedig a székekre.

-- Nincs rá szükség, Jonáta. A sötétben is tudunk beszélgetni -- mondja Jézus.

-- Johanna parancsolta meg. Béke veled, Mester!

-- Veled is!

Egyedül maradnak.

-- Azt mondtam, hogy nem tudom mindig kielégíteni. Ma este nem tudtam. Egyedül te ismerheted meg Sintica levelének ama részeit, amelyeket elhallgattam. Ezért akartalak idehozni, és azért is, hogy veled legyek, Mama... Veled az utolsó órákban, mielôtt ismét elválunk. Is sok kedvet adó erôt akartam gyűjteni, hogy meggazdagodjam az

egyedüllét sok órájára, amelyet a világban kell töltenem, amely nem ért meg engem, vagy félreért. És veled akarok lenni a visszatérés elsô óráiban, hogy azonnal megerôsödjem kedvességedben mindazoknak a kelyheknek a kiürítésére, amelyeket ki kell innom a világban, és amelyek undorítóak és keserűek.

Mária simogatja ôt, anélkül, hogy szólna valamit. Fia mellett áll, aki ül. Az Anya vigasztalja Fiát, de ô leülteti, és azt mondja: „Halljad!" És akkor Mária leül elé, figyelmesen hallgatva rá, mint nôtanítványa, aki Jézusnak, Mesterének ajkán csügg.

-- Sintica írja Antiochiáról beszélve: „Idehozott az én vágyamnál erôsebb akarat -- nem tudom megkülönböztetni, hol szűnik meg az emberek akarata és kezdôdik Istené, mert nem vagyok bölcs -- és ki tudja, hogy nem teljesen Isten akarata volt-e. Biztos, hogy az ég kegyelmébôl már szeretem ezt a várost, amely emlékeztet engem két hegyével, elvesztett hazámra. Úgy tűnik nekem, hogy ez az elsô lépés földemre való visszatérésemhez. Már nem a fáradt vándorként megyek, aki hazatér meghalni, hanem az élet hírnökeként, aki jön, hogy életet adjon annak, aki anyja volt. Úgy tűnik nekem, hogy innen, mint a röptében megpihenô fecskének, és a Bölcsesség által tápláltnak, oda kell repülnöm, abba a városba, ahol megszülettem, és ahonnan, miután átadom neki a nekem adott Világosságot, szeretnék felszállni a Világossághoz.

Tudom, hogy akik benned testvéreim, nem hagynák jóvá ezt a gondolatot. Csak a maguk számára akarják lekötni a te Bölcsességedet. De tévednek. Egy nap megértik majd, hogy a világ várja, és hogy a megvetett világ a jobbik világ lesz. Én elkészítem számukra az utat. Nemcsak itt, hanem miután itt gyökeret vertek, innen más országokba mennek. Nem törôdnek sokat azzal, hogy azok pogányok, vagy áttértek, görögök vagy rómaiak, vagy más gyarmatai a birodalomnak és a szórványnak. Beszélek, felkeltem a vágyat, hogy megismerjenek téged... A tenger nem egy felhôbôl jött létre, amely esôvé vált. Felhôk, felhôk és felhôk ontották az esôt a földre, és tértek vissza a tengerbe. Én egy felhô leszek. A kereszténység lesz a tenger. Sokakkal meg akarlak ismertetni téged, hogy hozzájáruljak a keresztény tenger kialakulásához. Én, a görög, tudok beszélni a görögökkel, nem annyira a szavak miatt, mint inkább azért, mert megértem ôket... Én, aki a rómaiak rabszolganôje voltam, tudok a rómaiakkal dolgozni, akiknek

ismerem érzékeny pontjaikat. És mivel sokat éltem a zsidók között, azt is tudom, hogy velük hogyan kell bánnom, fôleg ott, ahol sokan vannak a zsidó vallásra áttértek. János megdicsôített téged halálával. Én életemmel foglak megdicsôíteni. Áldd meg a mi lelkünket!

És odébb, ahol János haláláról beszél, amit nem engedtem Simonnak elolvasni, ezt írja: „János meghalt, miután befejezett minden megtisztulást, a végsôt is, megbocsátva azoknak, akik megölték ôt viselkedésmódjukkal, és akik kényszerítettek téged arra, hogy eltávolítsad ôt. Ismerem ezeknek a nevét, legalábbis a jelentôsebbekét. János felfedte elôttem, azt mondván: „Légy mindig bizalmatlan hozzá! Ô egy áruló. Elárult engem, el fogja árulni Ôt és társait is.

De én megbocsátok a Keriótinak, amint Ô is megbocsát neki. Már nagyon mély szakadékban van, és nem akarom azt még mélyebbé tenni azzal, hogy nem bocsátok meg neki, azért, hogy megölt engem, elválasztva Jézustól. Az én bocsánatom nem menti meg ôt. Semmi se menti meg ôt, mert ô egy ördög. Nem kellene ezt mondanom nekem, aki gyilkos voltam, de engem legalább egy sértés tett bolonddá. Ô azonban olyat támad meg, aki nem tett vele rosszat, és azzal végzi majd, hogy elárulja Üdvözítôjét. De megbocsátok neki, mert Isten jósága javamra fordította irántam érzett haragját. Látod? Mindent kiengeszteltem. Ô, a Mester mondta nekem tegnap este. Mindent kiengeszteltem. Most elhagyom börtönömet. Most leszek igazán szabad, szabad még Júdás bűnének emlékétôl is, amelyet egy szerencsétlen ellen követett el, aki megtalálta békéjét Uránál."

Az ô példáját követve, én is megbocsátok neki azért, hogy elszakított tôled, az áldott Anyától, a nôtanítvány nôvérektôl, attól, hogy téged hallhassalak, követhesselek mindhalálig, hogy jelen lehessek megváltói diadalodon. Ezt érted teszem, a te dicsôségedért, hogy enyhítsem szenvedésedet. Légy nyugodt, Uram! Nem veszem ajkamra annak a gyalázatosnak a nevét, aki követôid sorában van, és nem mondok el semmit abból, amit Jánostól hallottam, amikor beszélt a te láthatatlan, boldogító Jelenlétedrôl. Gondoltam arra, hogy elmegyek hozzád, mielôtt berendezem új tartózkodási helyemet, de hallottam, hogy elárulna undorom a kerióti iránt, és hogy ártanék neked ellenségeidnél. Azért feláldoztam ezt a vigasztalást is, biztos lévén abban, hogy áldozatom meghozza gyümölcsét és jutalmát."

Íme, Anyám. Felolvashattam volna ezt Simonnak?

-- Nem. Se neki, se a többieknek. Fájdalmamban örömöt jelent Jánosnak ez a szent halála... Fiam, imádkozzunk, hogy ô megérezze szeretetünket.., és hogy Júdás ne legyen a gyalázatos... Ó, rettenetes!... Mégis... mi megbocsátunk majd neki...
-- Imádkozzunk!...
Felállnak, és imádkoznak a mécses remegô fényénél...

(6-1171)
==========
Titkos találkozás

Jézus egy Názáret közelében levô erdôben vár Máriára. János kíséretében megérkezik Mária, sötétkék ruhában. János egy zsákot hoz. Kétszer is kiált:
-- Mester!
És amint Jézus megfordul:
-- Íme a te Anyád!
Jézus azonnal feláll, Anyja elé megy, és Jánossal együtt segíti ôt az út egy nehezebb szakaszán. Figyeli Anyját, és megkérdezi:
-- Fáradt vagy?
-- Nem, Jézus -- és mosolyog.
-- Nekem azonban úgy tűnik, hogy igen. Sajnálom, hogy ide kellett jönnöd. De én nem mehettem...
-- Ó, semmiség, Fiam. Egy kicsit megizzadtam. De itt jó lesz... Te inkább vagy nagyon fáradt, és szegény János is.
János azonban a fejét rázza, nevetve, és leteszi a zsákot. Visszavonul, mondván:
-- Elmegyek oda le. Láttam egy kis forrást. Felfrissítem magam egy kicsit abban a vízben. Hallani fogom, amikor hívtok -- és elmegy, hogy Anya és Fia szabadon beszélgethessen.
Mária meglazítja köpenyét, és leveszi fátylát, hogy megtörölje vele izzadó homlokát. Nézi Jézust, és mosolyog rá. Issza az Ô mosolyát, mert Ô is mosolyog, miközben simogatja Mária kezét, és arcához emeli, hogy ô is megsimogassa ôt. Mária kiszabadítja kezét, és nagy szeretettel

elrendezi Jézus haját, és azt mondja:
-- Egészen átizzadtál, Jézus. Köpenyed a válladnál nedves, mintha csak esôben jártál volna. De most felveheted a másikat. Ezt pedig magammal viszem. Kifakult a naptól és a portól. Mindent elkészítettem, és... Nézd! Tudom, hogy alig ettél, csak egy darab száraz kenyeret, egy kis olajbogyóval, és az annyira sós volt, hogy marja a torkodat. János mondta, aki amikor megérkezett, mást sem csinált, csak vizet ivott. De én hoztam neked friss kenyeret. Épp most sütöttem, és egy lépesmézet, amit tegnap vettem ki a kaptárból, hogy Simon kisgyermekeinek adjam. De számukra van még. Vedd, Fiam! A mi házunkból való... -- és lehajol, hogy kinyissa a zsákot, amelyben ezeken kívül van egy fonott kosár is gyümölccsel. Felajánlja mind Fiának a friss, ropogós kenyérrel.
És miközben Jézus eszik, ô kiveszi a zsákból a ruhákat, amelyeket a téli hónapokra készített elô. Vastagok, melegek, amelyek megvédenek a hidegtôl és a víztôl. Megmutatja Jézusnak, aki azt mondja:
-- Mennyit dolgoztál, Mama! Megvolt még az, amit a múlt télen használtam...
-- A férfiak, amikor távol vannak asszonyaiktól, teljesen új ruhákra szorulnak, amelyeket nem kell javítgatni ahhoz, hogy rendesek legyenek. De semmit sem vesztegettem el. Ez a köpenyem a tied volt, megrövidítettem és átfestettem. Nekem még jó lesz. De számodra már nem volt jó. Te Jézus vagy...
Lehetetlen leírni, mi van ebben a kifejezésben: ,,Te Jézus vagy!" Egyszerű mondat. De benne van az Anyának, a nôtanítványnak, a régi zsidó asszonynak egész szeretete a megígért Messiás iránt, és az áldott idôk zsidó asszonyáé, aki birtokában van Jézusnak. Ha az Anya leborult volna, hogy imádja Fiát, mint Istent, akkor csak korlátozott módon fejezte volna ki tiszteletét. De ezekben a szavakban több van az imádó térdhajtásnál, a földre borulásnál, ebben benne van Mária egész lénye, teste, vére, értelme, szíve, lelke, szeretete, amely teljesen, tökéletesen imádja az Istenembert.
Sose láttam nagyszerűbb, tökéletesebb imádást annál, ahogyan Mária imádja Isten Igéjét, aki neki Fia, de akirôl mindig tudja, hogy Istene. Össze se hasonlítható ez a meggyógyítottak imádásával. Mária valóban Isten leánya, aki mentes a bűntôl. Ezért tud így szeretni! Ezt vesztette el az ember az eredeti bűnnel. Ettôl fosztotta meg a sátán

ôsszüleinket. Elvette a képességünket, hogy úgy szerethessük Istent, mint ahogy Mária szerette.
Jézus befejezte étkezését. Leült a fűre, Anyjának lábához, fejét annak térdére teszi, mint egy fáradt gyermek, aki szomorú is, és ahhoz menekül, aki egyedül képes megvigasztalni ôt. És Mária simogatja a haját, megérinti Jézusának sima homlokát. Mintha csak el akarná űzni annak minden fáradtságát, minden szenvedését, ezzel a simogatással. Jézus behunyja szemét, és Mária abbahagyja a simogatást. Kezét Jézus hajára helyezi, és maga elé néz, elgondolkozva, mozdulatlanul. Talán azt gondolja, hogy Jézus elaludt. Nagyon fáradt...
De Jézus szinte azonnal kinyitja a szemét. Látja, hogy közeledik az este. Látja, hogy nem nyújthatja el a vigasztalás óráját. Felemeli fejét, és ülve marad ott, ahol van, és beszél:
-- Tudod-e Mama, honnan jövök?
-- Tudom. János megmondta. Két lélek Istenhez fordult. Öröm ez számodra és számomra.
-- Igen. Ezzel az örömmel megyek Jeruzsálembe.
-- Vigasztalás ez számodra a csalódásért, amelyben aznap részesültél, amikor elváltunk egymástól.
-- Honnan tudod? János mondta neked? Csak ô tudja.
-- Nem. Én kérdeztem meg tôle. De János azt válaszolta: ,,Anya, hamarosan meglátod. Kérdezd meg Ôt!"
Jézus mosolyogva mondja:
-- János hűséges az aggályosságig.
Szünetet tart. Utána megkérdezi:
-- Akkor ki beszélt neked róla?
-- Nekem senki. Emberek jöttek Józsefhez, unokatestvéredhez. És... ô jött hozzám. Még egy kicsit... Igen, Fiam, mindig legjobb megmondani az igazságot. Egy kicsit nyugtalan volt azután, hogy találkozott veled Kafarnaumban, és fôleg Júdással és Jakabbal való beszélgetése után. Jakab nagyon szigorú volt, mondhatnám, túlságosan. De az Örökkévaló, aki mindig jó, jóra fordította ezt a nézeteltérést. A nézeteltérés a szeretet két forrásából származott. Két különbözô forrásból, az igaz, de mindig szeretetbôl. Tökéletlenbôl, igaz. Mert ha tökéletesek lettek volna, vagy legalábbis az egyik tökéletes lett volna, akkor nem vezetett volna haragra... Talán túl erôs kifejezés haragról beszélni,

de Jakab lelkülete kétségtelenül nagyon, nagyon szigorú volt. Te biztosan figyelmeztetted volna, hogy legyen szeretetteljes. Én nem helyeseltem, de részvétet éreztem iránta, mert megértettem, mi tette ennyire nyugtalanná a mindig türelmes Jakabot. Nem követelhetjük meg, hogy tökéletes legyen... Ember. Méghozzá nagyon is ember! Ó, még hosszú utat kell bejárnia ahhoz, hogy Jakab elérkezzék arra az életszentségre, amely megvolt az én Józsefemben! Ô mindig tudott uralkodni magán, és mindig jó volt. De eltértem... Azt mondtam, hogy tökéletlen mindkettôjük szeretete irántad, de nagyon szeretnek téged! József is, jóllehet elsô tekintetre nem így látszik. De irántad való szeretetbôl gondozza ezt a szegény asszonyt is. (Mária önmagára céloz.) És irántad való szeretet irányítja gondolatait, mint atyjáét is a zsidók régi elgondolása irányította. Mindent odaadna azért, hogy mindenkitôl szeretve lásson téged! Az ô módján... Kétségtelenül. De, hogy a tárgyra térjek, meg kell neked mondanom, hogy József, akinek nem tett rosszat Jakab határozott fellépése, mindennap eljön hozzá, és tudod-e miért? Azért, hogy az Igazság fényénél a Szentírást magyarázzam neki... Nehéz ez akkor, amikor aki minket hallgat, egy József, Alfeus fia, azaz egy olyan valaki, aki erôsen hisz a Messiás földi uralmában, királyi születésében és sok más dologban!

De büszkesége segített nekem abban, hogy elfogadtassam vele a gondolatot, hogy Izrael Királyának Dávid királyi törzsébôl kell származnia, igen, de nem szükséges, hogy királyi palotában szülessék. Ó, mily nagyra tartja, hogy Dávid törzsébôl származunk! Kedvesen elmondtam neki sok mindent, és ô megértette a dolgok lényegét. Most elismeri, a jövendölésekkel összhangban, hogy te vagy az, akit megjövendöltek. De nem sikerült volna meggyôznöm arról, hogy a te igazi nagyságod éppen abban van, hogy a lelkek Királya vagy, hogy ez az egyetlen dolog, ami egyetemes és örök királlyá tehet téged, ha nem érte volna két újabb támadás... Az elsô még azoktól a kafarnaumiaktól, és másoktól, akik velük tartottak, miután újból félrevezették ôket a kápráztató ígéretekkel az egész ház nagyságát illetôleg, amikor látták, hogy nem hajlandó engedni nekik. Ôk tettették, ôk kényszerítettek téged, és engem, hogy elfogadjál egy koronát. Elárulták magukat azzal, hogy fenyegetôzni kezdtek. A szokott fenyegetésekkel, amelyeket használnak. Puha gyapjúba takart éles tôrökkel, hogy ártalmatlanoknak

lássanak... És József ezt válaszolta nekik: ,,Én idôsebb vagyok, de ô nagykorú, és a mi családunkban sose voltak ostobák vagy bolondok. Mint aki már húsz éve nagykorú, tudja, mit csinál. Menjetek azért, és kérdezzétek meg, és ha ô visszautasít titeket, hagyjátok békében! Ô felelôs a saját cselekedeteiért."

De utána, éppen szombat elôestéjén, megérkeztek tanítványaid... Figyelsz rám, Fiam? Engedd, hogy ne mondjam meg a nevüket, hanem engedd, hogy azt mondjam, bocsáss meg nekik... Egy fiú, aki felemelte kezét ôsz atyjára, egy levita, aki megszentségtelenítette az oltárt és fél Jahve haragjától, nem lenne olyan, mint amilyenek ôk voltak... Kafarnaumból jöttek, ahol téged kerestek... Elmentek Magdalába és utána Tibériásba, remélve, hogy megtalálnak téged... Találkoztak Hermással és Istvánnal, akik másokkal Jeruzsálembe tartottak, miután néhány napig Gamáliel vendégei voltak. Nem akarom elmondani neked, amit ôk mondtak, amit neked akartak mondani, és vágyakoznak, hogy megmondják neked. De szavaik még inkább növelték a tanítványok fájdalmát, akiket nagyon félrevezetett az, aki hazug, kenetteljes szavakkal el akart árulni téged. Amikor eljöttek, József nálam volt. És jó, hogy így történt. Ó, József még nem érkezett el a Világosságra, de már annak hajnali szürkületében él. József felismerte a cselt... és nagyon szeret téged most, a mi Józsefünk. Szeret téged, nem merném mondani, hogy helyesen, de legalábbis mint idôs rokonunk, aki szenved, amikor téged szenvedni lát, aki ôrködik a te sértetlenségeden, és aki ismeri ellenségeidet...

Íme, ezért tudom, hogy mit tettek veled, Fiam. Fájdalom és öröm, mert egynél többen felismerték, hogy ki vagy. Fájdalom és öröm ez neked és nekem is. És megbocsátunk mindnyájuknak, ugye? Én már megbocsátottam a
bűnbánóknak, amennyire ez módomban volt.

-- Mama, helyettem is megbocsáthattál volna. Mert én már megbocsátottam nekik, látva szívüket. Emberek... Jól mondottad! De én is örülök annak, hogy látom, József halad a hajnaltól az igazi Világosság felé...

-- Igen. Ô remélte, hogy láthat téged. Jó lenne, ha láthatna. Ma estig távol volt. És fájni fog neki, hogy nem látott téged. De megteheti ezt Jeruzsálemben.

-- Nem, Anyám. Nem fogok oly módon tartózkodni Jeruzsálemben, hogy

láthassanak. Szüksége van a városnak arra, hogy hirdessem a Jó Hírt, és a szomszédos helyeknek is, de azonnal elfognának, ha felfedeznének. Azért úgy kell tennem, mint aki rosszat művel, jóllehet csak javukat akarom... Ez a helyzet.

-- Akkor nem látod Józsefet? Holnap indul el a sátoros ünnepekre. Együtt mehetnétek...

-- Nem tehetem...

-- Annyira üldöznek már téged, Fiam? -- Mária nagyon szomorúan mondja ezt.

-- Nem, Anyám. Nem. Nem inkább, mint elôbb. Nyugodj meg! Sôt, jó lelkek jönnek hozzám. Mások, akik nem jók, megállnak, gondolkozva, míg elôzôleg ok nélkül lesújtottak rám. A tanítványok száma növekszik, a régiek mind jobban átalakulnak, az apostolok tökéletesebbekké lesznek. Nem Jánosról beszélek. Ô mindig az Atyától kapott ajándék volt számomra, de értem Simont, Jónás fiát és a többieket. Simon, mondhatom, napról napra átváltozik a régi emberbôl, aki volt, az apostollá, és te tudod, mit akarok ezzel mondani. Sok örömöt szerez nekem. Nátánael és Fülöp is felszabadul elképzeléseik kötelékeibôl. És Tamás, és... De mit mondjak! Mind! Igen, hidd el! Ebben az órában mind jó, örömömre válik. Nyugodt lehetsz annak tudatában, hogy velük vagyok: barátokkal, vigasztalókkal, Fiad megvédôivel. Bárcsak téged is így védenének és szeretnének!

-- Ó, nekem ott van Mária, József és Simon feleségei, és ôk maguk, és gyermekeik. Ott van a jó Alfeus. És aztán ki ne akarna jót Názáretben Názáret Máriájának? Légy nyugodt! Az egész vidék szereti a Mamádat.

-- De nem szeret engem, néhányat kivéve. Tudom ezt, és tudom, hogy irántad érzett szeretetük részvétbôl fakad, amelyet egy bolond és csavargó anyja iránt éreznek. De te tudod, hogy nem vagyok az, és hogy szeretlek téged. Tudod, hogy az engedelmesség választ el tôled, amit az Atya kíván tôlem, és ami szeretetteljesen fájdalmas.

-- Igen, Fiam! Igen, tudom. Semmi sem szomorít el engem. Biztos, hogy szívesebben lennék veled, a sárban, a szélben, a szabad ég alatt, üldözve, fáradtan, födél és tűzhely nélkül, kenyér nélkül, amint te vagy oly sokszor, minthogy otthonomban legyek, amíg te távol vagy, és nem tudom, hogy vagy, miközben rád gondolok. Te velem és én veled, kevesebbet szenvednél, és én is kevésbé szenvednék... Mert Fiam vagy,

és mindig karjaimban tarthatnálak, és megvédhetnélek a hidegtôl, a sziklák keménységétôl, és fôleg a szívek keménységétôl az én szeretetemmel, keblemmel, karjaimmal. Fiam vagy. Sokszor tartottalak a szívemen a barlangban, útközben Egyiptomba, és a visszatérésnél. Mindig, amikor az idôjárás és az emberek árthattak volna neked. Miért ne tehetném most is? Nem vagyok talán többé Anyád, mert te most már férfi vagy? Nem lehetek többé anyja a fiamnak, mivel ô már nem kicsiny gyermek? Arra gondolok, hogy ha veled lennék, nem árthatnának neked... mert senki... Nem. Ostoba vagyok... Te a Megváltó vagy... és az emberek, láttam, nem irgalmaznak még saját anyjuknak sem... De engedd, hogy a közeledben legyek. Minden jobb annál, hogy távol vagyok tôled.

-- Ha az emberek jobbak lennének, visszatérnék még Názáretbe. De Názáret is... Nem számít! Majd jönnek hozzám... Most másokhoz megyek. És nem vihetlek magammal. Nem térek vissza ide, csak akkor, amikor ôk majd tudják, ki vagyok. Most Júdeába megyek... Felmegyek a Templomba... Utána a vidéken tartózkodom... Végigmegyek még egyszer Szamarián. Dolgozom ott, ahol több munka vár rám. Ezért, Anyám, azt ajánlom neked, készülj fel arra, hogy csatlakozz hozzám a tavasz elején, és tartózkodj Jeruzsálem közelében. Ott könnyebben láthatjuk majd egymást. Én elmegyek egészen a tíz városig még egyszer, és látjuk még egymást... Remélem. De általában Júdeában fogok tartózkodni. Jeruzsálem a juh, amely leginkább rászorul a gondozásra, mert valójában makacsabb egy öreg kosnál, és kötekedôbb egy vadkecskénél. Megyek, hogy kiárasszam a Szót, mint a harmatot, amelyet nem fáraszt az, hogy száraz vidékre hull...

Jézus feláll, elhallgat, nézi Anyját, aki erôsen figyeli Ôt. Kinyitja száját, de utána fejét rázva mondja:

-- Végül még ezt kell mondanom: Anyám, ha József beszélni akar velem, legyen hajnal felé holnapután az úton, amely Názáretbôl a Táboron keresztül Jezraelbe megy. Ott leszek egyedül vagy Jánossal.

-- Megmondom neki, Fiam.

Hallgatás, mély hallgatás, mert még a madarak is elhallgattak az ágak között, és a szél is elállt, miközben erôsödik az esti szürkület. Utána Jézus, aki úgy látszik, mintha fáradságosan keresné a szavakat, amelyeket utoljára akar mondani:

-- Mama -- mondja --, vége az itt-tartózkodásomnak... Egy csókot,

Mama. És áldásodat!
Megcsókolják és kölcsönösen megáldják egymást.
Utána Jézus lehajol, hogy felvegye Anyjának fátylát, és Jánost hívja, hogy könnyebbé tegye szavait. Azt mondja:
-- Amikor Júdeába jössz, hozd magaddal a legszebb ruhámat. Azt, amit az ünnepekre szôttél nekem. Jeruzsálemben a ,,Mesternek" kell lennem a legteljesebb értelemben, és emberileg is a legérzékelhetôbb módon, mert azok a zárkózott és képmutató lelkek inkább a külsôt nézik: a ruhát, mint a belsôt: a tanítást. És így a kerióti Júdás is meg lesz elégedve... és megelégedett lesz József, aki igazán királyi öltözetben lát majd engem. Ó, az diadal lesz! És az általad szôtt ruha hozzá fog járulni... -- és fejét rázza mosolyogva, hogy csökkentse a szívbemarkoló igazságot, amelyet ezek a szavak takarnak.
De Máriát ez nem vezeti félre. Feláll és Jézus karjába veti magát, felkiáltva:
-- Fiam! -- oly fájdalmasan, hogy még hallani is szenvedést okoz. Jézus szívére szorítja, és ô sír a szívén...
-- Mama, ezért akartam beszélni veled ebben a békés órában... Rádbízom titkomat és mindazt, ami kedves nekem idelenn. Tanítványaim közül senki sem tudja, hogy nem térnek vissza erre a vidékre addig, amíg minden be nem lesz fejezve. De te... A te számodra nincsenek titkok... Megígértem neked, Mama. Ne sírj! Még sok órát töltünk majd együtt. Ezért mondom neked: ,,Jöjj Júdeába!" Az, hogy a közelemben leszel, kárpótol engem a legnehezebb igehirdetés fáradalmaiért azoknál a keményszívűeknél, akik akadályokat emelnek Isten Szava elé. Jöjj a galileai nôtanítványokkal! Nagyon hasznosak lesztek számomra. János gondoskodik majd helyrôl számodra és számukra. Most, mielôtt ô visszatérne, imádkozzunk együtt! Utána te visszatérsz a városba, és én is elmegyek éjjel...
Együtt imádkoznak, és a Miatyánk utolsó szavainál tartanak, amikor a félhomályban megjelenik János, aki, amikor a közelükbe ér, és meglátja a sírás jeleit Mária arcán, elképedve megáll. De nem szól semmit. Üdvözli a Mestert, és azt mondja:
-- Reggelre a Názáretbôl kivezetô úton leszek... Jöjj, Anya! Az erdôn kívül még világosság van, és az utat megvilágítják a rajta haladó kocsik lámpái...

Mária megcsókolja még Jézust, sírva a fátyla alatt, és utána Jánossal együtt, aki a könyökénél tartja ôt, lemegy az ösvényen a völgy felé.
Jézus egyedül marad, imádkozni és gondolkozni, és sírni. Mert Jézus sírva nézi, amint Anyja lefelé halad. Utána visszatér oda, ahol elôzôleg volt, és leül, imára kulcsolva kezét, miközben az árnyék és a csend mind sűrűbb lesz körülötte.

(7-1329)
==========
==========
A Társmegváltó éneke

Jézus a Jeruzsálem közelében levô Nobéban van apostolaival és a nôtanítványokkal. Szóba kerül a nôk helyzete a zsidó felfogás szerint és a jövô Egyházában. Jézus ezt mondja:
-- Mi Izraelben, és nemcsak mi, hozzászoktunk ahhoz, hogy a nôt alsóbbrendű lénynek tekintsük. Nem! Ha alá is van vetve a férfinak, amint ez igazságos, ha Éva bűne miatt nagyobb büntetés éri, ha küldetése az, hogy fátyol és félárnyék borítsa, feltűnô cselekedetek nélkül, ha benne mindent mintegy függöny takar el, ezért még nem kevésbé erôs és képes, mint a férfiak. Anélkül, hogy emlékeztetnélek titeket Izrael nagy asszonyaira, azt mondom, hogy nagy erô van a nôi szívben. A szívben. Amint nekünk, férfiaknak, az értelmünkben. És mondom nektek, hogy hamarosan megváltozik a nô helyzete a szokásokat illetôen éppúgy, mint sok más dolgot illetôen. És igazságos lesz ez, mert amint én minden férfi számára, úgy egy Asszony a nôk számára különös módon elnyeri a kegyelmet és a megváltást.
-- Egy nô? És hogyan akarod, hogy egy nô megváltson? -- kérdi nevetve a kerióti.
-- Igazán mondom neked, hogy Ô már megvált. Tudod te azt, mit jelent a megváltás?
-- Természetesen tudom! A bűn eltávolítását.
-- Igen. De a bűn eltávolítása nem sokat érne, mert az ellenfél örökké él, és visszatérne cselvetéseivel. De a földi Kertbôl egy hang jött, Isten hangja, és azt mondta: ,,Én ellenségeskedést vetek közéd és

az Asszony közé... Ô széttapossa fejedet, és te a sarka után leselkedel." Nem többrôl van szó, csak leselkedésrôl, mert az Asszony rendelkezik magában azzal, ami legyôzi az ellenséget. És megvált, mert ad, amikor van. Megváltás tettben, jóllehet rejtett. De hamarosan kilép a világ színe elé, és az asszonyok megerôsödnek majd benne.
-- Az, hogy te megváltasz... rendben van. De hogy egy asszony meg tudja ezt tenni... ezt nem fogadom el, Mester.
-- Nem emlékszel Tóbiásra? Az ô énekére?
-- Igen. De az Jeruzsálemrôl szól.
-- Van talán Jeruzsálemben még egy Tabernákulum, amelyben Isten tartózkodik? Részt vehet Isten, dicsôségében, a bűnökben, amelyeket elkövetnek a Templom falai között? Egy másik Tabernákulumra volt szükség, és arra, hogy szent legyen, és csillag legyen, amely visszavezeti a Magasságbelihez a tévelygôket. És ebben van része a Társmegváltónak, aki századokon keresztül örvend annak, hogy a megváltottak Anyja. ,,Ragyogó fényben fogsz tündökölni. A föld minden népe leborul majd elôtted. A nemzetek hozzád jönnek távolról, ajándékokat hozva, és imádják benned az Urat... Segítségül hívják a te nagy nevedet... Azok, akik nem hallgatnak rád, átkozottak lesznek, és áldottak azok, akik hozzád húzódnak... Boldog leszel fiaidban, mert ôk lesznek az áldottak, akik egyesülnek az Úr közelében." (Vö. Tób 13) Ez igazán a Társmegváltóról szóló ének. És már éneklik a mennyben az angyalok, akik látják... ,,Az új Jeruzsálem, a mennyei, benne elkezdôdött. Ó, igen, ez az igazság. És a világ nem vesz tudomást róla. És Izrael elsötétült rabbijai sem..."
Jézus elmerül gondolataiban...
-- De kirôl beszél? -- kérdi a kerióti Fülöptôl, aki a közelében áll. Mielôtt ô mondana valamit, megválaszol neki Elíza, aki éppen az asztalra teszi a sajtot és a fekete olajbogyókat.
-- Anyjáról beszél. Nem veszed észre?

(7-1581)
==========
==========
Mária Efraimban

Lázár feltámasztása után Jézus egy ideig Efraimban tartózkodik, ami Szamariában van, közel annak déli határához. Jézus Mária elé megy, mert tudja hogy Lázárral együtt jön, annak kocsiján. Közben az apostolok errôl beszélgetnek Efraimban. János, aki nemrég találkozott Máriával, kijelenti:

-- Meglátjátok majd, mennyire megviselt Mária. Olyannak tűnik, mint aki gyorsan megöregedett.

Hamarosan meg is érkeznek a kocsik Lázárral, Jézussal és Anyjával, valamint a nôtanítványokkal.

-- Végre! Béke veled, áldott Mária! Végre ismét látlak téged! Most minden szép, mert te velünk vagy! -- üdvözli Péter Máriát, a földig hajolva elôtte. Mária arca szomorú, sápadt és fáradt, már a Fájdalmas Anya arca.

-- Igen, most minden kevésbé fájdalmas, mert itt vagyok az Ô közelében... De a nap elhomályosult számomra, és eltűnt a békém, amikor megtudtam, hogy Fiam itt van... Megértettem... Ó! -- és ismét könnyek futnak le sápadt arcán.

-- Ne sírj, Mamám! Ne sírj! Jó emberek között vagyok itt, egy másik Mária mellett, aki szintén anya... -- mondja neki Jézus, miközben egy szoba felé vezeti, amely a nyugodt kertre nyílik. Mindnyájan kísérik ôket.

Mária az öreg háziasszonynak azt mondja:

-- Te jó vagy Fiamhoz. Ô elmondta nekem, milyen jó vagy hozzá. Engedd, hogy megcsókoljalak, és ezzel fejezzem ki, milyen hálás vagyok neked. Nem tudlak semmivel sem kárpótolni, szeretetemen kívül. Én is szegény vagyok... és én is azt mondhatom, hogy nincs többé fiam, mert Ô Istené és küldetéséé... És így legyen mindig, mert szent és igazságos mindaz, amit Isten akar.

Mária kedves, de már össze van törve... Az apostolok mind részvéttel nézik ôt.

* * *

Jézus ellenségei képmutató módon arra buzdították a szamaritánusokat, hogy tartsák ott Jézust, és vegyék rá, hogy húsvétkor Jeruzsálem

helyett Szichemben ünnepeljen. Kérik azért a szamaritánusok Jézust, hogy menjen Szichembe húsvét elôtt.
-- Elmegyek. Elmegyek, mielôtt Jeruzsálembe megyek húsvétra.
-- Ne menj! Ne menj! Maradj velünk! Velünk! Mi megvédünk téged! Királlyá és Fôpappá teszünk! Ôk gyűlölnek téged! Mi szeretünk! Le a zsidókkal! Éljen Jézus!
-- Csönd! Ne lármázzatok! Anyám szenved ezek miatt a kiáltások miatt, amelyek jobban árthatnak nekem, mintha valaki megátkozna. Még nincs itt az én órám. Menjetek! Elmegyek Szichembe. De távolítsátok el a szívetekbôl a gondolatot, hogy hitvány emberi gyávaságból és szentségtörôen fellázadva Atyám akarata ellen én hajlandó volnék nem teljesíteni zsidó kötelességemet, hogy az igaz Istent az egyetlen Templomban imádjam, amelyben Ôt imádhatják. Nekem, mint Messiásnak Jeruzsálemben kell felvennem a koronámat, nem másutt. Ott kennek majd fel engem egyetemes Királynak a nagy próféták által meglátott igazság szavai szerint.
-- Le vele! Nincs más próféta Mózes után! Ábrándozol!
-- Ti is. Talán szabadok vagytok? Nem! Hogy hívják ma Szichemet? Mi az új neve? És hozzá hasonlóan sok más szamariai városé, júdeai és galileai városé! Mert a rómaiak lemángorolnak mindent. Talán Szichemnek hívják? Nem. Nápolynak nevezik. Úgy, amint Betscant Scitopolinak hívják, és sok más várost, amelyek vagy a rómaiak akaratából, vagy a nekik hízelgô csatlósok kívánságára más nevet vettek fel, amelyet a rajtuk uralkodók, vagy a hízelgôk adtak nekik. És ti, egyenként többek akartok lenni egy városnál, többek a rajtunk uralkodóknál, többek Istennél? Nem. Senki sem tudja megváltoztatni azt, amit mindenki üdvösségére Isten elhatározott. Én az egyenes úton járok. Kövessetek engem, ha be akartok lépni velem az Örök Országba!
Jézus vissza akar vonulni. De a szamaritánusok annyira zajonganak, hogy a galileaiak kifutnak a házból, s felmennek a teraszokra. Jézus mögött megjelenik Mária is, sápadt és szomorú, aggódó arccal átkarolja, magához szorítja Ót, mintha meg akarná védeni a sértegetésektôl, amelyek lentrôl szállnak felé: ,,Te elárultál minket! Te hozzánk menekültél elhitetve velünk, hogy szeretsz minket, miközben megvetettél minket! Miattad még jobban megvetnek majd minket!" és így tovább. ,,Miért küldted akkor hozzánk tanítványaidat, hogy azt mondják nekünk,

üldöznek téged?"
-- Én senkit sem küldtem hozzátok. Íme, itt vannak a Szichembôl valók. Jöjjetek ide. Mit mondtam nektek egy hegyen?
-- Igaz. Ô azt mondta nekünk, hogy csak a Templomban imádhat egészen addig, míg az új idô el nem jön mindenki számára. Mester, hidd el, nem mi vagyunk a hibásak. Hanem ezeket a hamis küldöttek vezették félre.
-- Tudom. De most menjetek. Én azért elmegyek Szichembe. Nem félek senkitôl sem. De most menjetek, hogy ne ártsatok se magatoknak, se vérrokonaitoknak. Látjátok hogy csillognak ott az úton a légionáriusok páncéljai? Ók biztosan távolról követtek minket, amikor látták a nagy kíséretet, és az erdôben maradtak, várakozva. A ti kiáltozástok ide vonzza ôket. Menjetek, saját érdeketekben!
A nép erre lassan szétoszlik. Csak az efrémbeliek, a galileaiak és a tanítványok maradnak ott. Jézus a tanítványokon kívül a többieket is elküldi. A kerióti Júdás nevetve mondja:
-- Most meglátod a ,,jó szamaritánusokat", mennyire gyűlölnek téged! Országot akarsz építeni, és szétszórod a köveket. És az épület szétszórt kövei fegyverül szolgálnak nekik, hogy megdobáljanak vele téged. Te megvetetted ôket. És ôk nem fogják ezt elfelejteni!
-- Gyűlöljenek. Nem félek gyűlöletüktôl, és emiatt nem mulasztom el megtenni kötelességemet. Jöjj, Anyám! Menjünk, mondjuk meg a tanítványoknak, hogy mit kell tenniük, mielôtt elbúcsúzunk tôlük.
Miután kiadja utasításait a tanítványoknak, hívja Lázárt, hogy menjen vele a hegyi patakhoz. Ott azt mondja neki:
-- Ezt akarom mondani neked: Anyám nagyon levert. Látod. Küldd ide nôvéreidet! Én valóban elmegyek Szichembe az összes apostollal és a nôtanítványokkal. De utána elôreküldöm ôt Betániába, míg én megállok Jerikóban egy kis idôre.

(8-257)

Az asszonyok egymás közt beszélgetve megjegyzik, hogy Lázár kocsija sok fáradságot kímélt meg Máriának.
-- De te úgy érzed, hogy meg tudnál tenni ilyen nagy utat?! -- kérdezi tôle Alfeus felesége, szomorúan nézve rá. Sápadt és fáradt vagy, Mária

-- Nem vagyok beteg, Mária, és biztos, hogy tudok gyalogolni.
-- Beteg nem vagy, de nagyon le vagy sújtva, Anya. Évtizedeket adnék életembôl, átkarolnék minden fájdalmat, ha ezáltal olyannak láthatnálak, mint elôször -- mondja János, részvéttel nézve rá.
-- De a te szereteted már orvosság, János. Érzem, hogy szívem megnyugszik, amikor látom, mennyire szeretitek Gyermekemet. Mert csak ez szenvedésem oka. Az, hogy látom, nem szeretik Ôt. Itt, az Ô közelében, és ti köztetek, akik oly hűségesek vagytok, már feléledek. De biztos, hogy ezek a hónapok... egyedül Názáretben, miután láttam eltávozni, már annyira korlátozva, annyira üldözve... és miután hallottam azokat a hangokat... ó, mennyi, mennyi fájdalom! Így közelemben látom Ôt, és azt mondom neki: ,,Fiamnak legalább van Anyja, aki megvigasztalja, akinek szavai elfödik azokat a másfajta szavakat", és látom azt is, hogy a szeretet nem halt ki egészen Izraelben. Békét érzek. Egy kis békét. Nem sokat... mert...
Mária nem mond többet. Lehajtja fejét, amit felemelt, miközben Jánossal beszélt. És két könnycsepp fénylik sötét ruháján.
Jézus felsóhajt, és feláll a helyérôl. Odamegy hozzá és leül a lábánál. Térdére hajtja fejét, és megcsókolja a kezét. Így marad egy ideig, mint egy gyermek, aki pihen. Mária égre emeli tekintetét, s bizonyára imádkozik, bár ajka nem mozog. Utána lehajol, és megcsókolja Fiának a haját.

(8-272)

Jézus vigasztal egy Mária nevű szamariai asszonyt, és megígéri, hogy tanítványai majd visszatérnek hozzá. Ô ezt válaszolja:
-- Én öreg vagyok, Uram. Nem élek addig, hogy ezt meglássam. Te fiatal vagy és erôs, és Anyád még sokáig örülni fog jelenlétednek azokkal együtt, akik a te népedbôl szeretnek téged... Miért sírsz, az Áldottnak Anyja? -- kérdezi elámulva, amikor meglátja, hogy a Szűzanya szemében könnyek csillognak.
-- Nincs semmim fájdalmamon kívül... Isten veled, Mária! Isten áldjon meg téged mindazért, amit Fiamért tettél. És ne felejtsd el, hogy ha a te fájdalmad nagy, az én fájdalmamnál nincs nagyobb, és nem is lesz a földön. Soha! Ne felejtsd el Názáret fájdalmas Máriáját... Isten veled!

-- És miután megcsókolja az öregasszonyt a ház küszöbén, elindul az asszonyokkal és Jánossal az oldalán.
János kissé meghajolva, felnéz Máriára, és azt mondja:
-- Ne sírj így, Mária! Ha sokan gyűlölik is Jézusodat, de sokan vannak azok is, akik szeretik Ôt. Emeld fel lelkedet, Anya, és nézd azokat, akik jelenleg és a századokon keresztül szeretik majd Gyermekedet, teljes odaadással -- és halkan fejezi be, mintha csak Máriának suttogna, akit könyökénél fogva vezet és támogat, nehogy megbotoljék a kiálló kövekben, amelyeket könnyei miatt nem lát. -- Nem minden anya láthatja, hogy szeretik gyermekét... Lesznek olyanok, akik aggódva kiáltanak fel: ,,Miért fogantam meg ôt?!"
Jézus utoléri ôket, mert Mária és János kissé lemaradtak a nôtanítványok mögött. Jézussal van Jakab, Alfeus fia. A többség egy csoportban hátrább követi ôket. Az efraimi férfiak egy csoportja is utánuk megy.
-- A búcsúzások mindig szomorúak, Mama. Fôleg akkor, amikor valaki nem tudja, hogy egy vég egy tökéletesebb dolog kezdete. Ez a bűn szomorú következménye. És megmarad a bocsánat elnyerése után is. De az emberek el tudják majd viselni, mert buzgóbbak lesznek, mint Isten barátai.
-- Igazad van, Jézus. De van egy fájdalom, aminek megízlelését Isten megengedi, jóllehet Ô a legatyaibb Barát, aki csak létezhet. Számomra ilyen. Ó, Isten jó! Nagyon jó. Nem szeretném, ha János és Jakab, vagy bárki más megütközne sírásomon. Isten jó. Mindig jó volt szegény Máriájához. Ezt mondtam mindennap attól kezdve, hogy gondolkozni tudtam. És most... és most ezt mondom minden órában, az órának minden pillanatában. Minél inkább mondom, annál nagyobb a fájdalmam... Isten jó. Ô adott téged nekem, szeretett és szent Fiam, és ezzel, pusztán teremtményként is kárpótol minden asszonyi fájdalomért... Ô adott téged nekem, szegény leánynak, felemelve megtestesült Igéjének Anyjává... És ez az öröm, hogy ,,Fiam"-nak mondhatlak, szeretett Uram, oly nagy, hogy semmiféle gyötrelemnek nem lenne szabad könnyekre fakasztania, ha oly tökéletes lennék, amint te tanítod. De szegény asszony vagyok, Fiam! És te Gyermekem vagy! És... milyen az az anya, aki nem sírhat, amikor tudja, hogy gyermekét gyűlölik, és tudja...? Fiam, segítsd szolgálódat!... Biztos voltam kevélységemben, amikor azt gondoltam,

hogy erôs leszek... De akkor... akkor még távol volt az idô... Most itt van... Érzem... Gyámolíts, Jézusom, Istenem! Biztos, hogyha Isten megengedi, hogy így szenvedjek, ezzel jó célja van számomra. Mert ha akarta volna, megtehette volna, hogy csak az okozzon szenvedést, ami megtörténik... Ô alkotott meg téged így a méhemben! Mint... Nem lehet hasonlattal kifejezni, hogyan alkotott téged... De azt akarja, hogy szenvedjek... és legyen áldott... mindig. De te segíts engem, Jézus! Segítsetek ti mindnyájan... mindnyájan, mert nagyon keserű tenger az, amely szomjúságomat oltja.

-- Mondjuk el az imát! Mi négyen. Mi, akik teljes szívünkbôl szeretünk téged, Mama. Itt, én, a te Fiad, és János és Jakab, akik úgy szeretnek téged, mintha anyjuk lennél... „Miatyánk, ki vagy a mennyekben..." és Jézus irányítja a három hangból álló kis kórust, elmondja az egész imát, nagyon kihangsúlyozva néhány kifejezését, mint: „legyen meg a te akaratod... „ne vígy minket a kísértésbe". Utána azt mondja:

-- Íme, az Atya segíteni fog minket akaratának teljesítésében akkor is, ha az olyan, amit a mi emberi gyengeségünk nem tudna megtenni. Nem visz minket a kísértésbe jóságát illetôleg, miközben iszunk a legkeserűbb kehelybôl, amit angyala ad majd nekünk. Keserűvé tett ajkunkat letörli majd égi vigaszával.

Jézus megfogja Anyjának kezét, és a szívére vonja ôt. Mária hôsiesen küzdött a sírással. A két apostol megrendülve nézi ôket.

A nôtanítványok néhányszor hátrafordulnak, amikor hallják Mária sírását és négyük imáját. De tartózkodnak attól, hogy csatlakozzanak hozzájuk. Hátul az apostolok azt kérdezik egymástól: „De miért sír így Mária?"

(8-297)

==========

Megbocsátani mindenkinek

Jézus a szamariai Edomban jár apostolaival és a nôtanítványokkal, akik között ott van Mária is. Kiszabadít egy árva pásztorfiút egy

kegyetlen zsarnok pásztor hatalmából. A gyermek boldogan csatlakozik Jézushoz, aki elénekli neki a jó pásztorról szóló zsoltárt: ,,Az Úr az én pásztorom..."
-- Boldog a Fiad, Mária -- jegyzi meg Alfeus felesége.
-- Igen. Boldog. Még mindig akad néhány dolog, ami megörvendezteti...
-- Egyik út sem gyümölcstelen. Ô kegyelmeket hintve jár, és mindig van valaki, aki igazán találkozik az Üdvözítôvel. Emlékszel arra az estére a galileai Betlehemben? -- kérdi Mária Magdolna.
-- Igen. De nem szeretek visszagondolni azokra a leprásokra és erre a vakra... (ott leprával, itt vaksággal sújtotta Isten a megátalkodott bűnösöket.)
-- Te mindig megbocsátanál. Nagyon jó vagy! De az igazságszolgáltatásra is szükség van -- jegyzi meg Mária Szalóme.
-- Az is szükséges. De jó számunkra, hogy nagyobb az irgalmasság -- mondja ismét Mária Magdolna.
-- Te mondhatod ezt, de Mária... -- válaszolja Johanna.
-- Mária nem akar mást, csak bocsánatot, akkor is, ha ô maga nem szorul rá. Igaz, Mária? -- kérdi Zsuzsanna.
-- Nem akarok mást, csak bocsánatot. Igen. Csak azt. Pusztán az, hogy valaki gonosz, már rettenetes szenvedés... -- mondja sóhajtva.
-- Te megbocsátanál mindenkinek, igazán mindenkinek? De igazságos lenne ez? Egyesek megátalkodtak a rosszban, a bocsánatot gyengeségnek tartják és kinevetik -- mondja Márta.
-- Én megbocsátanék nekik. A magam részérôl megbocsátanék. Nem ostobaságból, hanem azért, mert minden lelket olyannak látok, mint egy többé-kevésbé jó gyermeket. Mint egy fiút... Egy anya mindig megbocsát... akkor is, ha azt mondja: ,,Az igazságosság igazságos büntetést kíván". Ó, ha egy anya meghalhatna azért, hogy új, jó szívet adhasson gonosz fiának, azt hiszitek, nem tenné meg? De nem teheti meg. Vannak szívek, akik minden segítséget visszautasítanak... És én azt gondolom, hogy az irgalmasságnak azoknak is meg kellene bocsátania. Mert már oly nagy terhet hordoznak szívükön: bűneikét, Isten szigoráét... Ó, bocsássunk meg, bocsássunk meg a bűnösöknek... És, bár Isten elfogadná a mi teljes bocsánatunkat, és csökkentené az ô tartozásukat...
-- De miért sírsz mindig, Mária? Még most is, amikor Fiadnak egy

örvendetes órában volt része! -- panaszkodik Alfeus felesége.
-- Nem volt teljes az öröme, mert a bűnös nem bánta meg bűnét. Jézus öröme akkor teljes, amikor megszabadíthat valakit...

(8-335)
==========
==========

Kék nefelejcs

Jézus Anyja és Alfeus felesége között megy. Mária enyhén mosolyog, mert rokona virágmagokat mutat neki, és azt mondja, hogy el akarja azokat vetni Názáretben húsvét után a kis barlang körül, amely annyira kedves Máriának.
-- Amikor kisleány voltál, emlékszem, mindig ezeket a virágokat tartottad kezecskéidben. A te eljöveteled virágainak hívtad azokat. Valóban, amikor megszülettél, kerted tele volt velük. Azon az estén, amikor egész Názáret sietett, hogy meglássa Joákim leányát, gyémántként ragyogtak a lenyugvó nap utolsó sugarában a vizcseppek ezeken a virágokon, és kis csillagoknak látszottak. Mindenki, aki ezekre a kis ragyogó csillagokra nézett, azt mondta: „A virágok feldíszítették magukat, hogy ünnepeljék Joákim Virágát, és a csillagok elhagyták az eget, hogy eljöjjenek a Csillaghoz." Mindenki boldogan mosolygott a jóslat és atyád öröme miatt. És József, férjem testvére azt mondta: „Csillagok és vízcseppek. Valóban Mária!" Ki tudta volna akkor elôre megmondani, hogy te az ô csillagává leszel? Amikor visszatért Jeruzsálembôl, mint a te választott jegyesed, egész Názáret ünnepelni akarta, mert nagyon megtisztelte ôt az ég. Ô azonban kedvesen, de határozottan visszautasított minden ünneplést, amin mindenki elképedt, mert hol van olyan ember, aki miután a Magasságbeli határozatára ilyen megtisztelô házasságra lett kiválasztva, ne akarná testileg és lelkileg megünnepelni boldogságát? De ô azt mondta: „A nagy kiválasztás nagy elôkészületet kíván." És ezt az idôt azzal szentelte meg, hogy megtartóztatta magát a beszédtôl és a tápláléktól, mint minden egyébtôl, amit mindig gyakorolt, s dolgozott és imádkozott. Hiszem, hogy minden kalapácsütése, minden vésônyoma imává vált, ha imádkozni

lehet munkával is. Arca olyan volt, mint aki elragadtatásban él.
Én elmentem, hogy rendbehozzam a házat, kifehérítsem a lepedôket és minden egyebet, amit anyád hátrahagyott, és amelyek idôvel megsárgultak. Néztem ôt, miközben a kertben és a házban dolgozott, hogy oly szépekké tegye azokat, mintha sose lettek volna elhagyva. Beszéltem is hozzá... de mindig el volt merülve gondolataiban. Mosolygott. De nem rám vagy másokra, hanem saját gondolatára, amely nem olyan gondolat volt, mint amilyennel minden férfi foglalkozik a lakodalom elôtt. Nem. Az rosszindulatú és testies vidámság. Ô... úgy tűnt, mintha Isten láthatatlan angyalaira mosolyogna, és velük beszélne, tanácsukat kérné... Ó, biztosra veszem hogy azok kioktatták ôt, miként bánjon veled. Mert miután másodszor is elképesztette Názáretet azzal, hogy addig halasztotta a lakodalom idejét, ameddig csak lehetett, amivel férjemnek szinte megvetését váltotta ki, utána hirtelen elhatározta, hogy a kijelölt idô elôtt üli meg azt. És akkor is, amikor megtudta anyaságodat, mennyire elképedt Názáret az örömön, amely átjárta ôt!... De az én Jakabom is kissé ilyen. És mindinkább ilyenné válik. Most, hogy jól megfigyelem ôt -- nem tudom, miért, de mióta Efraimba jöttünk, egészen újnak tűnik elôttem -- így látom ôt, akárcsak Józsefet. Nézd csak meg ôt most is, Mária, vagy ha ismét felénk fordul, hogy ránk nézzen. Nemde gondolataiba elmerült az arca, mint ahogy rendszerint Józsefé, jegyesedé volt? Ugyanúgy mosolyog, és nem tudom megmondani róla, hogy szomorú-e vagy távolba néz. Néz a távolba, rajtunk túl, amint József oly sokszor tette. Emlékszel, miként ugratta ôt Alfeus? Azt mondta neki: ,,Testvérem, még a piramisokat látod?" És ô a fejét rázta, szó nélkül, türelmesen, titokban tartva gondolatait. Mindig keveset beszélt.
De amikor visszatértél Hebronból! Többé nem jött egyedül a forráshoz, mint elôzôleg tette, és mint mindnyájan teszik. Vagy veled volt, vagy a munkájánál. Azokban a hónapokban senki sem látta Józsefet egyedül járni, kivéve amikor a zsinagógába ment, vagy valamit beszerezni. Utána elmentetek...
Mily szomorúságot okozott, hogy a vérengzés után semmit sem tudtunk rólatok! Alfeus elment Betlehembe. ,,Elmentek", mondták neki. De hogyan lehetett hinni nekik, amikor gyűlöltek titeket a városban, ahol még piroslott az ártatlanok vére, és füstöltek a romok, és ahol titeket

okoltak a vérontásért? Elment Hebronba, és utána a Templomba, mert Zakariáson volt a sor. Erzsébet csak sírt, Zakariás erôsítgette. Mindketten aggódtak Jánosért, újabb vérengzéstôl félve, elrejtették ôt, és reszkettek érte. Rólatok semmit se tudtak, és Zakariás azt mondta Alfeusnak: „Ha meghaltak, rajtam szárad a vérük, mert én vettem rá ôket, hogy Betlehemben maradjanak." Az én Máriám! Az én Jézusom, akit oly szépnek láttam húsvétkor, születése után! És semmit sem tudtunk róluk. Oly hosszú ideig! De miért nem adtál soha semmi jelet?...

-- Mert jobb volt hallgatni. Ott, ahol voltunk, sok Mária és József volt, és jó volt hogy közönséges házasoknak tartottak minket -- válaszolja Mária, és felsóhajt: -- És a szomorúságban voltak még boldog napok. A rossz akkor még oly távol volt! Ha emberileg sok minden hiányzott is nekünk, lelkünk eltelt örömmel azért, mert birtokoltunk téged, Fiam!

-- Mária, most is birtokolod Fiadat. Hiányzik József, ez igaz! De Jézus itt van, és teljes felnôtt szeretetével -- jegyzi meg Alfeus felesége.

Mária felemeli fejét és Jézusára néz. Látszik a gyötrelem az arcán akkor is, ha ajka gyengéden mosolyog. De nem szól semmit.

(8-367)

==========

Jézus búcsúja Lázártól

Egy este, Lázár kertjében Jézus elbúcsúzik legjobb barátjától. Bizalmasan feltárja elôtte szenvedését, amit közelgô halála minden részletének ismerete okoz számára. Ezek között legfájdalmasabb a búcsúzás legkedvesebb barátaitól és anyjától.

-- Ó, Mester! Te sírsz?! Tudom, hogy sírtál az én sírom elôtt is, mert szerettél engem. De most... Most ismét sírsz. Egészen fagyosak a kezeid, akárcsak egy holttesté. Te szenvedsz... Nagyon szenvedsz!...

-- Ember vagyok, Lázár. Nemcsak Isten. Az ember érezni képes és érzelmei vannak. És a lelkem gyötrôdik, amikor Anyámra gondolok... Az Anya... ó, mily szívbe markoló róla beszélni!... Az Anya már annyit

szenved! Ô is kimerült haldokló... Már harminchárom éve, hogy haldoklik, és most egyetlen seb, mint a kegyetlenül kivégzett áldozat. Mondom neked, hogy küzdött értelmem a szívemmel, a szeretet az ésszel, hogy elhatározzam, igazságos lenne-e eltávolítanom ôt, visszaküldenem a házába, ahol mindig a Szeretetrôl álmodozik, ahol Anya marad, élvezi tüzes csókjának ízét, elragadtatásban átszáll ezen az emléken, és lelki szemeivel mindig látja az angyalok ragyogásától megmozdított levegô lengedezését. Galileába a halál híre szinte abban a pillanatban érkezik majd meg, amikor azt mondhatom neki: „Anyám, én vagyok a gyôztes!" De nem tehetem, nem tehetem ezt. A szegény Jézusnak, a világ bűnei hordozójának egy vigasztalóra van szüksége. És Anyám adja nekem ezt a vigaszt. A még szegényebb világnak két Áldozatra van szüksége. Mert a férfi az asszonnyal együtt vétkezett; és az Asszonynak épp úgy meg kell váltania, mint ahogy a Férfi megvált. De addig, amíg az óra nem üt, én mosolyommal biztosítom az Anyát... Ô remeg... tudom. Érzi a Gyötrelem közeledését. Tudom. És visszataszítja természetes undorral és szent szeretetbôl, úgy, amint én is visszataszítom a halált, mert „élôlény" vagyok, akinek meg kell halnia. De jaj lenne, ha tudná, hogy öt napon belül... Nem jutna el élve addig az óráig, és én azt akarom, hogy éljen, hogy erôt merítsek ajkáról, amint életet merítettem keblébôl. És Isten ott akarja ôt az én Kálváriámon, hogy szűzi sírásának vize elvegyüljön az isteni Vér borában, és bemutassa az elsô szentmisét. Tudod, mi lesz a mise? Nem tudod. Nem tudhatod. Az én halálomnak örök alkalmazása lesz az élô vagy vezeklô emberi nemre. Ne sírj, Lázár! Ô erôs. Nem sír. Sírt egész életében, mint Anya. Most nem sír többé. Keresztre van feszítve a mosoly az arcán... Láttad, milyenné vált arca ezekben az utolsó idôkben? Keresztre feszítette arcán a mosolyt, hogy megvigasztaljon engem. Kérlek, kövesd Anyámat. Többé nem tarthatom magamban a titkomat. Körülnéztem, keresve egy ôszinte, megbízható barátot. Találkoztam a te hűséges tekinteteddel. Azt mondtam: „Lázárnak". Én, amikor nagy terhet hordoztál a szíveden, tiszteletben tartottam a titkodat, és megvédtem azt a kíváncsiak elôl. Most ugyanezt kérem tôled a magam számára. Halálom után majd elmondhatod. Mondd el ezt a beszélgetést. Hogy megtudják, Jézus tudatosan ment a halálba, és gyötrelmei közé tartozott az is, hogy mindent tudott, mind a személyeket, mint saját sorsát illetôleg. Hogy megtudják, nem akartam

megmenteni magamat, amikor még megtehettem volna, mert az emberek iránt
érzett végtelen szeretetbôl csak arra vágytam, hogy beteljesítsem az áldozatot értük.
-- Ó, Mester, mentsd meg magadat! Én segíteni tudlak a menekülésben. Még ezen az éjszakán. Egyszer elmenekültél Egyiptomba! Menekülj el most is! Jöjj, menjünk! Vegyük magunkhoz Máriát és nôvéreimet, és menjünk. Tudod, hogy vagyonom nem tart vissza engem. Te vagy az én vagyonom, és Máriáé és Mártáé. Menjünk!
-- Lázár, akkor elmenekültem, mert még nem jött el az idô. Most itt van. És maradok.

(9-35)
==========
Ne mondjátok meg Máriának...

Jézus Betániából Jeruzsálem felé megy apostolaival. Azt mondj a nekik:
-- Elôre küldtem az asszonyokat, mert csak hozzátok akarok beszélni. Az elsô idôkben, amikor veletek voltam, azt mondtam: „Ne zavarjátok meg Anyámat azzal, hogy elmondjátok neki, milyen rosszul bántak az emberek a Fiával." Akkor azok nagyon súlyos dolgoknak látszottak... Ti hárman, akik akkor annak tanúi voltatok -- te, János, te, Simon és te, kerióti Júdás -- jól láthatjátok, hogy azok homokszemekhez hasonlíthatók a mostani sziklákkal egybevetve. De akkor ti, én és Anyám, nem voltunk felkészülve az emberi gonoszságra. Az ember nem jut el hirtelen sem a jó, sem a gonosz csúcspontjára. Hanem fokozatosan jut el oda. És így van a fájdalommal is. Most ti, akik jók vagytok, elôre haladtatok a jóban, és megütközés nélkül tudjátok megállapítani, hogy milyen mélyre tud lezuhanni a sátán hatalmába került ember. Ugyanígy én és Anyám is el tudjuk viselni az emberektôl jövô szenvedést anélkül, hogy belehalnánk. Megerôsödtünk lélekben. Mindnyájan. A jóban, a rosszban vagy a szenvedésben. De még nem jutottunk el a csúcsig. Még nem érintettük meg a csúcsot... Ó, ha tudnátok, mily magas a jónak, a

rossznak, a fájdalomnak a csúcsa! De megismétlem azt, amit akkor mondtam. Ne mondjátok el Anyámnak azt, amit az Emberfia most nektek mond. Túl nagy fájdalmat okoznátok neki vele. Az, akit meg kell ölni, iszik a kegyesen készített kotyvalékból, amely elkábítja, hogy ne tudjon odafigyelni minden pillanatban a kivégzés órájában. A ti hallgatástok olyan lesz a Megváltó Anyja számára, mint ez a kegyes keverék. Most fel akarom tárni elôttetek a jövendölés értelmét, hogy semmi se maradjon homályos. És nagyon, nagyon kérlek titeket, maradjatok velem. Nappal mindenkié leszek. Éjjel, kérlek titeket, legyetek velem, mert én veletek akarok lenni. Szükségem van rá, hogy ne érezzem egyedül magamat...

* * *

Jézus részletesen alkalmazza magára a húsvéti báránya vonatkozó elôírásokat. Utána elküldi néhány apostolát az ünnepélyes bevonuláshoz szükséges szamárért és csikajáért.

Ô pedig csatlakozik Anyjához és az asszonyokhoz. Anyja vállára teszi kezét, és azt mondja nekik:

-- Íme, közel van a város. Azt tanácsolom, menjetek elôre, biztonságban, és lépjetek be a városba. Rogel forrásánál vannak a pásztorok és a leghűségesebb tanítványok. Ôk lesznek a ti védô kíséretetek.

-- Fiam... és egyedül mész? Nem maradhatok a közeledben? -- kérdi Mária, felemelve szomorú arcát kedves Fiára. -- Arra kérlek, maradj rejtve. Mint a galamb a sziklahasadékban. Jelenlétednél jobban szükségem van az imádra, kedves Mamám!

-- Ha így van, Fiam, mi imádkozunk. Mindnyájan. Érted. Jézus kijelöl egy házat Anyja számára, ahonnan láthatja majd diadalmas bevonulását Jeruzsálembe.

-- Menjetek! Béke veletek! Isten veled, Mama! Béke veled! Isten veletek! -- megcsókolja, és elbúcsúzik tôle. A nôtanítványok engedelmesen elmennek.

A diadalmas bevonulás közben Péter észreveszi Máriát: -- Nézd, Anyád! -- kiáltja, és egy sarokházra mutat. Jézus felnéz, és rámosolyog Anyjára, aki ott áll a hűséges asszonyok között.

(9-55)

Jézus diadalmas bevonulása alatt Annália, aki kérte Jézust, hogy vegye el életét az Ô halála elôtt, örömében felkiált, és meghal.
==========
==========
Annália anyjánál

Jézus éjjel felkeresi Anyját, aki Lázár Jeruzsálemi palotájában kapott szállást. Gyengéden bekopogtat ajtaján. Mária halkan megkérdezi:
-- Ki kopog?
-- Én, Mama. Nyisd ki!
Az ajtó azonnal kinyílik. A nyitott ablakon bevilágító holdsugárban látszik, hogy Mária ágya érintetlen.
-- Nem aludtál még? Késô van!
-- Imádkoztam... Jöjj, Fiam! Ülj le ide, ahol én voltam, és az ablaknál levô székre mutat.
-- Nem tudok itt maradni. Azért jöttem, hogy magammal vigyelek Elízához Ófelbe. Annália meghalt. Még nem tudjátok?
-- Nem. Senki... Mikor, Jézus? -- Bevonulásom után.
-- Bevonulásod után! Tehát a szabadító Angyal voltál számára?! Oly rab volt ô ezen a földön! A boldog! Szeretnék a helyében lenni! Meghalt... természetes halállal? Azt akarom mondani: nem szerencsétlenség következtében?
-- A szeretet öröme okozta halálát. Akkor tudtam meg, amikor már a Templom lépcsôjénél voltam. Jöjj velem, Mama! Mi nem félünk attól, hogy megszentségtelenítjük magunkat azáltal, hogy megvigasztalunk egy anyát, aki karjai között tartja a természetfeletti öröm miatt meghalt leányát... A mi elsô szüzünket! Azt, aki Názáretbe jött, hozzád, hogy megtaláljon engem, és ezt az örömöt kérje tôlem... Távoli, nyugodt napok.
-- Tegnapelôtt énekelt, mint egy szerelmes fülemüle, és megcsókolt engem, mondván: „Boldog vagyok!" és vágyakozott, hogy mindent megtudjon rólad. Hogyan alakított ki téged Isten? Hogyan választott ki

engem? És elsô szívdobbanásaimat, mint Istennek szentelt szűz... Most megértem... Kész vagyok, Fiam.

Mária elrendezi már kibontott haját, felveszi fátyolát és palástját. Csendesen kimennek a házból. Az utcák csendesek, elhagyatottak. A hold megvilágítja útjukat. Elérkeznek az Ófel nevű városnegyedbe Annália házához. Be van zárva. Sötét. Csendes. A virágok még ott vannak a lépcsôkön.

Jézus bekopogtat a kapun. Ismét kopogtat. Egy emeleti ablakból kiszól valaki:

-- Ki kopog?

-- Mária és a názáreti Jézus -- válaszolja Mária. -- Ó, jövök!...

Kisvártatva megjelenik az ajtóban Elíza sírástól megviselt arca, fáradtan az ajtófélfához támaszkodva. Amikor Mária belép kitárt karral, keblére omlik gyenge zokogással, mert a sok sírás elvette hangját.

Jézus beteszi az ajtót és türelmesen megvárja, hogy Anyja lecsillapítsa a szomorú asszonyt. Az ajtó mellett van egy szoba. Belépnek oda, és Jézus felveszi a földrôl a mécsest, amit Elíza letett, mielôtt ajtót nyitott nekik.

Úgy látszik, hogy az anya sírása nem tud véget érni. Rekedt sóhajtások közben beszél Máriához. Beszél az anya az Anyához. Jézus egy fal mellett állva hallgat... Elíza nem tudja okát adni ennek a halálnak, amely így történt... Sámuelt, a hűtlen jegyest okolja érte: „Az az átkozott törte össze szívét. Ô nem mondta ezt. De biztosan ki tudja, mennyit szenvedett! És amikor örömében felkiáltott, megszakadt a szíve. Átkozott legyen mindörökre!"

-- Nem, kedves. Ne! Ne átkozódj! Nem így van. Isten annyira szerette ôt, hogy békét akart adni neki. De mégha Sámuel miatt halt volna is meg -- nem így volt, de egy pillanatra tételezzük fel -- akkor is gondolj örvendetes halálára, és arra, hogy a gonosztett boldog halált szerzett neki.

-- Többé nincs leányom. Meghalt számomra! Meghalt! Te nem tudod, mit jelent elveszteni egy leányt! Kétszer ízleltem meg ezt a fájdalmat. Mert már elsirattam halottként, amikor Fiad meggyógyította. De most... De most... Ô nem tért vissza! Nem volt irgalmas... Én elvesztettem! Elvesztettem! Már a sírban van a gyermekem! Tudod te, mit jelent haldokolni látni egy gyermeket? Tudni, hogy meg kell halnia? Halottnak

látni, amikor azt hittem, hogy meggyógyult és erôs? Nem tudod. Nem tudsz szólni... Szép volt, mint egy nyíló rózsa, amikor hajnalban feldíszítette magát. Azt a ruhát vette fel, amit menyegzôjére készítettem. Azt akarta, hogy menyasszonyi koszorú díszítse. Utána szétszedte a már kész koszorút, hogy virágait Fiad elé szórja, és énekelt! Énekelt! Hangja betöltötte a házat. Bájos volt, mint a tavasz. Az örömtôl csillagokként ragyogtak szemei, gránátalma piros volt az ajka, ragyogtak fehér fogai, és orcája olyan volt, mintha harmatos rózsák díszítették volna. És elfehéredett, mint az éppen kinyílt liliom. És keblemre hajolt, mint egy letört virágszál... Többé egy szót sem szólt! Nem lélegzett! Nem volt színe. Nem nézett. Nyugodt volt, szép, mint Istennek egy angyala, de élettelen. Te nem tudod, te, ki örvendsz Fiad diadalának, és Ôt egészségesnek és erôsnek tudod, te nem érted meg az én fájdalmamat! Miért nem tért vissza? Miben vétettem ellene, hogy nem hallgatta meg kegyesen imámat?

-- Elíza! Elíza! Ne mondd... Fájdalmad vakká és süketté tesz téged... Elíza, te nem ismered az én szenvedésemet. És nem ismered a mélységes tengert, amellyé válik majd szenvedésem. Te láttad ôt nyugodtan és szépen, amint békében megmerevedett. A te karjaid között. Én... Én több mint harminc éve szemlélem gyermekemet, és sima, tiszta testén túl, amelyet szemlélek és simogatok, látom a Fájdalmak emberének sebeit, akivé válik majd Gyermekem. Tudod te, aki azt mondod, hogy én nem tudom, mit jelent kétszer látni a halálba menni egy gyermeket, tudod, mit jelent egy anya számára harminc éven keresztül látni ezt a látomást, és békében maradni? A Fiam! Íme, itt van. Már pirosba öltözött, mintha vérfürdôbôl jött volna ki. És hamarosan, mielôtt a te leányod arca elsötétülne a sírban, én látni fogom ôt ártatlan vérének bíborába öltözve. Abba a vérbe, amelyet én adtam neki. És ha te szívedre szorítottad a leányodat, tudod-e, milyen lesz az én fájdalmam, amikor a Fiamat, mint egy gonosztevôt látom meghalni a fán? Nézd Ôt, minden ember Megváltóját! Lélekben és testben. Mert az általa megváltottak teste romlatlan lesz, és boldog az Ô Országában. És nézz engem! Nézd ezt az Anyát, aki most elkíséri és vezeti -- ó, én egy lépéssel sem tartanám vissza -- Fiát az Áldozatra! Én meg tudlak érteni téged, szegény mama. De te értsd meg az én szívemet! Ne gyűlöld Fiamat! Annália nem lett volna képes elviselni Urának haláltusáját. És Ura

boldoggá tette ôt az ujjongás órájában.
Elíza felhagy a sírással e kinyilatkoztatás hatására. Nézi Máriát, akinek sápadt, vértanú arcát csendesen mossák a könnyek. Nézi Jézust, aki részvéttel tekint rá... és Krisztus lábai elé csúszik, sóhajtozva:
-- De ô meghalt számomra! Számomra meghalt, Uram! Mint egy liliom, egy letört liliom. Rólad azt mondták a költôk, hogy te örömödet leled a liliomok között! Ó, valóban, te, aki a liliom--Máriától születtél, gyakran leszállsz a virágok közé, és a piros rózsákból fehér liliomokat csinálsz, és összegyűjtöd azokat, eltávolítva a világból. Miért? Miért, Uram? Nem igazságos, hogy egy anya örvendjen a tôle született rózsának? Miért oltod ki bíborszínüket a liliom halálának hideg fehérjével?
-- A liliomok! Ôk lesznek azok jelképei, akik úgy szeretnek engem, amint Anyám szerette Istent. Az isteni Király fehér virágágyai.
-- De mi, anyák, sírni fogunk. Nekünk, anyáknak, jogunk van gyermekeinkre. Miért veszed el ôket az életbôl?
-- Nem így akarom mondani, asszony. Megmaradnak a leányok, de a Királynak szentelve, mint a szüzek Salamon palotáiban. Emlékezz az Énekek énekére... És jegyesek lesznek a szeretettek a földön és az égben.
-- De a gyermekem meghalt! Meghalt! -- és újból sír a gyötrelemtôl.
-- Én vagyok a Feltámadás és az Élet. Aki hisz bennem, mégha meghal is, él, és igazán mondom neked, hogy nem hal meg mindörökké. Leányod él. Örökké él, mert hitt az Életben. Az én halálom az ô számára a teljes Élet lesz. Megismerte az örömöt, hogy bennem élt, mielôtt megismerte volna a fájdalmat, hogy látott volna engem megfosztva életemtôl. A te fájdalmad vakká és süketté tesz téged. Jól mondta Anyám. De hamarosan azt fogod mondani, amit ma reggel üzentem neked: ,,Valójában az ô halála Isten kegyelme volt." Hidd el, asszony! Rettegés vár erre a helyre. És eljön majd a nap, amelyen az anyák, akik hozzád hasonlóan le vannak sújtva, azt mondják majd: ,,Dicséret Istennek, hogy megmentette gyermekeinket ettôl az órától." És az anyák, akik nem veszítették el gyermekeiket, felkiáltanak az égbe: ,,Istenem, miért nem ölted meg gyermekeinket ez elôtt az óra elôtt?" Hidd el nekem, asszony! Higgyél szavaimnak! Ne állítsd fel közted és Annáliád között az igazi válaszfalat: a különbözô hitet. Látod? Megtehettem volna, hogy nem jövök el. Te tudod, mennyire gyűlölnek

engem. Ne ámítson el egy órának a diadala!... Minden sarok cselvetést rejthet számomra. És eljöttem egyedül, éjjel, hogy megvigasztaljalak, és ezeket mondjam neked. Én részvéttel vagyok egy anya fájdalma iránt. Azért jövök, hogy békét adjak ezekkel a szavakkal lelkednek. Legyen békéd! Békéd!

-- Add meg nekem te, Uram! Én nem vagyok képes rá! Nem tudok békét adni lelkemnek szenvedésemben. De te, aki életet adsz a halottaknak, és egészséget a betegeknek, adj békét egy gyötrôdô anyai szívnek!

-- Így legyen, asszony. Béke veled! -- Áldva ráteszi kezét, és csendben imádkozik felette. Mária letérdel Elíza mellé, és egyik karjával átöleli ôt.

-- Isten veled, Elíza. Én elmegyek...

-- Nem látunk többé, Uram? Én nem lépek ki a házból sok napon keresztül, és te elmész a húsvéti ünnepek után. Te... még egy kicsit leányom része vagy.., mert Annália... mert Annália benned és érted élt.

Sír. Nyugodtabban, de mennyit sír!

Jézus nézi ôt... Megsimogatja ôsz fejét. Azt mondja:

-- Még meglátsz engem. -- Mikor?

-- Mától számítva nyolc napon belül.

-- És akkor megvigasztalsz engem? Megáldasz, hogy erôt adj nekem?

-- Szívem megáld téged szeretetem teljességével azok iránt, akik szeretnek engem. Jöjj, Anyám!

-- Fiam, ha megengeded, szeretnék még itt maradni ennél az anyánál. A fájdalom olyan, mint egy magas hullám, amely visszatér, miután eltávozott az, aki békét adott... Vissza fogok térni reggel hét elôtt. Nem félek attól, hogy egyedül megyek. Tudod. És tudod, hogy egy ellenséges seregen is keresztül mennék azért, hogy megvigasztaljam egy testvéremet.

-- Legyen, amint akarod. Én megyek. Isten veled!

(9-87)

==========

A király kertjében

Nagyszerdán délelôtt Jézus a Templomban beszél, visszavetve a farizeusok támadásait. Utána Mannaen ajánlatára a jeruzsálemi királyi kertbe vonul vissza apostolaival, tanítványaival és nôtanítványaival pihenni néhány órára. Fáradtan leül egy jázminlugasban, és a kôasztalra hajtva fejét elalszik.

Megérkezik Mária is, és Mannaen megmutatja neki, hol van Jézus. Mária csendben közelíti meg Fiát, nehogy felébressze, és leül melléje. Szemléli Fiát, fájdalmas és szeretetteljes mosollyal, és közben csendben hullanak ölébe a könnyei. Imára kulcsolt kézzel egész szívébôl imádkozik, de ajkának mozgása nélkül. Csak akkor mozdítja meg kezét, amikor egy légy akar rászállni az alvóra.

Az Anya virraszt Fia fölött. Fiának utolsó álma ez, amely felett virraszthat. Jézus megmozdul, és Mária gyorsan felszárítja könnyeit. De Jézus nem ébred fel, csak arcának helyzetét változtatja meg, és Mária folytatja mozdulatlan virrasztását.

De valami Mária szívébe markol. Hallja, hogy Jézusa sír álmában, és Júdás nevét mormolja.

Mária feláll. Fia fölé hajol, és szívére szorított kézzel hallgatja Fiának zavart suttogását. Felfogja, hogy Jézus álmában felelevenedik a jelen és a múlt, és utána a jövô is, míg végül hirtelen felébred, mintegy menekülve valami rettenetes dologtól. De Anyjának keblén találja magát, annak karjában, az ô mosolyát látja, kedves hangját hallja, csókját, simogatását érzi, amint fátyolával letörli arcáról az izzadtságot, miközben azt mondja neki:

-- Kellemetlenül érezted magadat és álmodtál... Izzadsz és fáradt vagy, Fiam -- és elrendezi összekuszált haját, megtörli arcát és megcsókolja, átkarolja, szívéhez vonja.

Jézus rámosolyog és azt mondja:

-- Mindig a Mama vagy. Ez, ami megvigasztal. Ez kárpótol mindenért. Az én Mamám!

Melléje ül, és kezét Mária ölébe teszi, aki simogatja ujjait és kézfejét, elsimítja az alvás közben kidagadt ereket. És igyekszik másra terelni a figyelmét...

-- Eljöttünk. Mindnyájan itt vagyunk. Valéria is. A többiek az Antóniánál vannak. Klaudia akarta, hogy vele legyenek, mert nagyon szomorú. Azt mondja, az az elôérzete, hogy sokat fog sírni. Babona!

Csak Isten ismeri a jövôt...
-- Hol vannak a nôtanítványok?
-- A kert elején. Márta frissítô italokat és ételeket akart készíteni számodra, hogy megerôsítsen, amennyire teheti. De nézd, ez mindig tetszik neked, és én hoztam. Az én részem. Jobb, mert a Mamáéból van.
Megmutatja neki a mézet és egy kis kenyérpogácsát, amit Fiának ad, mondván:
-- Olyan, mint Názáretben, amikor megpihentél a legmelegebb órában, és utána felébredtél kimelegedve, és én jöttem a hűvös barlangból ezzel a frissítôvel... -- megáll, mert remeg a hangja.
Fia ránéz, és utána azt mondja:
-- És amikor ott volt József, kettônk számára hoztad a frissítôt és a friss vizet a lyukacsos korsóban, amelyet a folyóvízben tartottál, hogy frissebb legyen, és még frissebbé tették a vadmenta szálai, amelyeket beléje helyeztél. Mily sok menta nôtt ott, az olajfák alatt! És mily sok méh volt a menta virágain! A mi mézünknek mindig egy kissé ilyen illata volt... -- Elgondolkodik... visszaemlékezik...
-- Láttuk Alfeust, tudod? József késik, mert az egyik fia kissé beteg. De holnap biztosan itt lesz Simonnal. Szalóme ôrzi házunkat és Máriáét.
-- Mama, amikor egyedül leszel, ki lesz melletted?
-- Akit te mondasz, Fiam. Engedelmeskedtem neked, mielôtt még az enyém lettél, Fiam. Folytatni fogom ezt azután is, hogy elhagysz.
Hangja remeg, de hôsies mosoly van az ajkán.
-- Te tudsz engedelmeskedni. Milyen pihenés veled lenni! Mert, látod, Mama? A világ nem képes megérteni, de az engedelmesek mellett megpihenek... Igen. Isten megpihen az engedelmesek mellett. Istennek nem kellett volna szenvednie, fáradoznia, ha az engedetlenség nem jött volna a világra. Minden azért történt, mert nem engedelmeskedtek. Ezért van a szenvedés a világon... Ezért szenvedünk mi.
-- De ez a mi békénk is, Jézus. Mert mi tudjuk, hogy a mi engedelmességünk megvigasztalja az Örökkévalót. Ó, fôleg számomra, micsoda ez a gondolat! Nekem, teremtménynek meg van engedve, hogy megvigasztaljam a Teremtômet!
-- Ó, Isten öröme ! Te nem tudod, mi Örömünk, mi számunkra ez a te szavad! Felülmúlja a mennyei kórusok összhangját... Áldott! Áldott, aki

megtanítasz engem az utolsó engedelmességre, és oly kedvessé teszed számomra ezzel a gondolattal annak megvalósítását!
-- Neked nincs szükséged arra, hogy én tanítsalak téged, Jézusom. Mindent tôled tanultam.
-- Mindent tôled tanult az Ember, a názáreti Mária Jézusa.
-- A te fényed áradt ki belôlem. A Fény, amely te vagy, és amely az emberi öltözetben megsemmisülve jött az Örök Világosságtól... Johanna testvérei elmondták nekem beszédedet, amit mondtál. El voltak ragadtatva a csodálattól. Erôsen felléptél a farizeusokkal szemben...
-- Ez a legfelsôbb igazság órája, Mama. Számukra holt marad az igazság. De a többiek számára élô igazság lesz. Szeretettel és szigorral kell megharcolnom az utolsó harcot, hogy elszakítsam ôket a gonosztól.
-- Igaz. Azt mondták nekem, hogy Gamáliel, aki ott volt a többiekkel együtt az oszlopcsarnokban, azt mondta a végén, amikor sokan nyugtalanok voltak: ,,Ha nem akarják a feddést, éljenek igaz módon", és e megjegyzése után eltávozott.
-- Örülök neki, hogy a rabbi hallgatott engem. Ki mondta ezt neked?
-- Lázár. És róla azt mondta Eleazár, hogy ott volt a többiekkel a csarnokban. Lázár délben jött. Azt mondta, küldd el Jánost vagy másokat, hogy vigyék el a gyümölcsöket és a virágokat, amelyek a megfelelô helyen vannak.
-- Holnap elküldöm Jánost.
-- Lázár mindennap eljön. De Mária Magdolna nyugtalan, mert olyan mint egy jelenés. Felmegy a Templomba, jön, rendelkezik, és ismét elmegy.
-- Lázár is tud engedelmeskedni. Így rendelkeztem, mert ôrá is ármánykodnak. De ezt nem mondom meg a nôvéreknek. Semmi baja sem lesz.
És most menjünk a nôtanítványokhoz.
-- Ne te menj! Majd én hívom ôket. A tanítványok mind alszanak...
-- És hagyjuk is ôket aludni. Éjjel keveset alszanak, mert oktatom ôket a Getszemáni csendjében.
Mária elmegy, és visszatér az asszonyokkal, akik oly könnyedén járnak, mintha megszűnt volna a súlyuk. Az asszonyok ételeket hoznak Jézusnak, és étkezés közben Jézus beszélget velük. Utána megáldja ôket

és elbúcsúzik tôlük. Anyját azonban visszatartja:
-- Mielôtt beesteledik, Lázár palotájában leszek. Még szükségem van arra, hogy téged lássalak. És velem lesz János. De nem akarok másokat, csak téged, Anyám, és a többi Máriát, Mártát és Zsuzsannát. Nagyon fáradt vagyok...
-- Csak mi leszünk ott. Isten veled, Fiam...
Megcsókolják egymást, és elválnak... Mária lassan megy el. Megfordul, mielôtt kilépne. Megint megfordul a kis híd elôtt. Újból megfordul, amíg csak láthatja Jézust... Úgy látszik, hogy nem tud eltávozni tôle.
Jézus ismét egyedül van. Feláll, és kimegy a lugasból. Felébreszti Jánost.
-- Este Anyámhoz megyünk. De csak mi ketten.

(9-139)
==========
Jézus elbúcsúzik anyjától

Az utolsó vacsora terme nem tökéletes négyzet alakú, kissé téglalap alakja van. Rövidebb oldalain egy-egy ablak van, bezárt ablaktáblákkal. A hosszú falak egyikén nincs semmiféle nyílás, a másik végén hat lépcsô vezet egy kis ajtóhoz.
A terem ajtaja egy folyosóra nyílik, amely a bejárathoz vezet. A folyosóról be lehet menni egy másik, kisebb terembe. Ebben a szobában tartózkodik jelenleg Mária más asszonyokkal. Ott van köztük Magdolna, Jakab, és Júdás anyja, akit szintén Máriának hívnak. Néhány férfi is van velük, akik Jézus tanítványai lehetnek.
Mária sötétkék ruhában van. Fején négyszögletes fehér kendô van a köpeny alatt, amely szintén befedi a fejét is. Arca nagyon megviseltnek látszik. Nagyon szomorú, jóllehet néha kedvesen mosolyog. Nagyon sápadt. Mozgása is fáradt és bizonytalan, mint azé, aki elmélyed a gondolataiban.
A ház gondnoka meggyújtja az utolsó vacsora termének olajlámpásait. Utána a kapuhoz megy és kinyitja, és belép rajta Jézus az apostolaival. Már sötétedik.

Jézus a szokásos módon üdvözli a gondnokot:
-- Béke ennek a háznak! -- és utána, miközben az apostolok a vacsora termébe mennek, ô bemegy abba a szobába, ahol Mária tartózkodik. Az asszonyok üdvözlik ôt, és magára hagyják Anyjával.
Jézus átöleli Anyját és homlokon csókolja. Mária elôször Fiának a kezét csókolja meg, utána jobb arcát. Jézus leülteti Máriát, és leül mellé egy támla nélküli székre. Fogja Mária kezét, miközben ô leül, és utána is.
Jézus is gondolataiba merül, szomorú, bár néha mosolyt kényszerít magára. Mária aggodalmas arccal tanulmányozza Ôt. A szegény Édesanya a kegyelem és szeretet révén felfogja, hogy ez az az óra! Fájdalmas vonások jelennek meg Mária arcán és szeme kitágul, mint akinek kínos bensô látomása van. De nem rendez jeleneteket. Méltóságteljes, akárcsak a Fia. Jézus beszél. Anyja imáiba ajánlja magát:
-- Mama, azért jöttem, hogy megerôsíts és megvigasztalj. Olyan vagyok, mint egy kisgyermek, Mama, akinek szüksége van fájdalmában az anyai szívre és az anyai ölre, hogy megerôsítse. Visszatértem ebben az órában, mint egykori kis Jézusod. Nem a Mester vagyok, Mama. Egyedül a Fiad vagyok, mint Názáretben, amikor kicsi voltam, mint Názáretben, mielôtt elhagytam magánéletemet. Nincs senkim, csak te. Az emberek ebben a pillanatban nem barátaim, nem hűségesek Jézusodhoz. Mégcsak nem
is bátrak a jóra. Csak a gonoszok állhatatosak és erôsek gaztetteikre.
De te hűséges vagy hozzám, te vagy az én erôm, Mama, ebben az órában. Támogass engem szereteteddel és imáddal. Csak te tudsz itt imádkozni ebben az órában. Imádkozni és megérteni. A többiek ünnepelnek, gondolataikat leköti az ünneplés vagy a bűntény, miközben én annyi minden miatt szenvedek. Sok minden meg fog halni ez után az óra után. Ezek között emberségük, és hogy méltók tudjanak lenni hozzám mindnyájan, kivéve azt, aki elveszett, és akit semmiféle erô sem tud rávenni arra, hogy legalább bűnbánatot tartson. De most még nehéz a felfogásuk, még nem érzik, hogy én meghalok, miközben ôk ünnepelnek, azt gondolva, hogy már közel van diadalmam. Néhány nappal elôbb megrészegítette ôket a hozsannázás. Mama, ezért az óráért jöttem, és természetfeletti módon örömmel látom ennek elérkezését. De énem fél is tôle, mert ennek a kehelynek a neve: árulás, megtagadás, vadság,

káromlás, elhagyás. Támogass engem, Mama! Mint amikor imáddal levontad
magadra Isten Lelkét, és Általa a világnak adtad Azt, akire a nemzetek vártak. Vondd le most Fiadra az erôt, ami segít engem annak a műnek a véghezvitelére, amiért jöttem. Mama, Isten veled! Áldj meg, Mama, az Atya által! És bocsáss meg mindent! Bocsássunk meg együtt, bocsássunk meg mindazoknak, akik gyötörnek minket.

Miközben beszél, Jézus térdre ereszkedik Mária lába elôtt, és derekánál átölelve tartja ôt.

Mária sír, sóhajtozás nélkül, arcát kissé felemelve, bensôségesen imádkozva Istenhez. Könnyei lecsordulnak sápadt arcára és ölébe hullanak és Jézus fejére, amelyet Ô végül a szívére hajt. Azután Mária Jézus fejére teszi kezét, mintha megáldaná, és utána lehajol, megcsókolja a haját, simogatja, simogatja vállát, karját, keze közé veszi arcát és maga felé fordítja, szívére szorítja. Könnyezve megcsókolja Ôt homlokán, orcáin, fájdalmas szemén, ringatja ezt a szegény, fáradt fejet, mintha kisgyermek volna, amint az Újszülöttet ringatta a barlangban. De most nem énekel. Csak azt mondja: „Fiam! Fiam! Jézus! Jézusom!" De olyan hangon, hogy fájdalom hallani.

Utána Jézus felkel. Megigazítja palástját, megáll Anyja elôtt, aki még mindig sír, és most Ô áldja meg ôt. Majd az ajtóhoz megy. Mielôtt kimenne, azt mondja:

-- Mama, eljövök még, mielôtt befejezném az én húsvétomat. Várj imádkozva! -- És kimegy.

==========

Jézus megáldoztatja anyját

A vacsora után Jézus így szól:

-- A régi szertartást befejeztük. Most az új szertartást kezdem meg. Megígértem nektek a szeretetnek egy csodáját. Azt viszem most végbe. Ezért vágyakoztam erre a húsvétra. Ettôl az órától kezdve ezután ez az Áldozat, amelyet bemutatnak a szeretet örök szertartásában. Szeretett barátaim, egész földi életemben szerettelek titeket. Fiaim, az egész örökkévalóságban szeretlek titeket. És szeretni akarlak titeket

mindvégig. Nincs számotokra ennél nagyobb dolog. Emlékezzetek erre. Én elmegyek. De mindörökre egyesülve maradunk a csoda révén, amit most viszek végbe.

Jézus vesz egy teljes kenyeret, a teli kehely fölé helyezi. Megáldja és felajánlja mindkettôt, utána megtöri a kenyeret és tizenhárom darabot tör le róla. Mindegyik apostolnak ad egyet, mondván:

-- Vegyétek és egyétek. Ez az én Testem. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre, aki elmegyek.

Átadja nekik a kelyhet, és azt mondja:

-- Vegyétek és igyatok belôle. Ez az én Vérem. Ez az Újszövetség kelyhe a Vérben és Vérem által, amelyet értetek ontok majd bűneitek bocsánatára, és hogy az Életet adjam nektek. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.

Jézus nagyon szomorú. Elhagyta ôt minden mosoly, a fénynek minden nyoma, arcszíne. Arcán már haláltusája tükrözôdik vissza. Az apostolok aggodalommal figyelik. Jézus feláll, és azt mondja:

-- Maradjatok a helyeteken! Azonnal visszatérek.

Veszi a tizenharmadik kis kenyérdarabot, fogja a kelyhet és kimegy a terembôl.

-- Anyjához megy -- suttogja János.

-- Szegény asszony! -- sóhajt fel Júdás Tádé.

-- Gondolod, hogy tudja? -- kérdezi halkan Péter.

-- Mindent tud. Mindig tudott mindent.

Mindnyájan nagyon halkan beszélnek, mintha egy halott elôtt lennének.

-- De csakugyan azt hiszitek, hogy... -- kérdi Tamás, aki még nem akarja elhinni.

-- Kételkedsz benne? Ez az Ô órája -- mondja Zebedeus Jakab.

-- Isten adjon nekünk erôt, hogy hűségesek legyünk -- mondja Simon, a Zelóta.

-- Ó! Én... -- kezdi Péter. De ekkor János, aki figyel, megszólal:

-- Psszt! Itt van.

Jézus belép. Kezében az üres kehely. Csak az alján van a bornak egy árnyéka, és a lámpa fényénél valódi vérnek látszik.

==========

Még ô sem jöhet oda...

Jézus szavai, amit búcsúbeszédében mondott:
...Most még nem jöhettek oda, ahová én megyek. A zsidóknak is azt mondtam: „Kerestek majd, de ahová én megyek, oda ti nem jöhettek." Azt mondom nektek is.
Gondoljatok az Anyára... Még ô sem jöhet oda, ahová én megyek. Pedig én elhagytam az Atyát, hogy hozzá jöjjek és Jézussá váljak szeplôtelen méhében. Pedig a Szűztôl jöttem, születésnapom fényes elragadtatásában. És ô táplált engem szeretetével, amely tejjé vált. Tisztaságból és szeretetbôl lettem, mert Mária termékeny szüzességében táplált engem. Az égben élô tökéletes Szeretet tette ôt termékennyé. És én általa növekedtem, az ô fáradalmával és könnyeinek árán... Most olyan hôsiességet kívánok tôle, amelyet még sose vittek végbe, és amellyel összehasonlítva Judit és Debora hôsiessége csak szegény asszonyoké, akik veszekednek vetélytársaikkal a falusi kút mellett. Senkit sem lehet hozzá hasonlítani, és senki sem szeretett engem nála jobban. És ennek ellenére itthagyom ôt, és oda megyek, ahová ô még sokáig nem jöhet. Számára nem parancsolom, amit nektek mondok: „Szentelôdjetek meg évrôl évre, hónapról hónapra, napról napra, óráról órára, hogy hozzám jöhessetek majd, amikor eljön a ti órátok." Ô minden kegyelemmel és szentséggel teljes. Ô az a teremtmény, aki mindenben részesült, és aki mindent odaadott. Semmit nem lehet hozzáadni, sem elvenni. Ô a legszentebb tanúbizonysága annak, mire képes az Isten.
==========
Mária imájának ereje

Jézus megjegyzése:
Én az emberré lett Isten voltam. Testem szeplôtelen volt, és birtokában volt a lelki erônek, amely uralkodott a testen. Mégsem utasítottam vissza, sôt, segítségül hívtam a Kegyelemmel Teljes segítségét, aki a kiengesztelésnek abban az órájában -- igaz -- zárva találta feje fölött az eget, de nem annyira, hogy ne sikerült volna neki onnan kihívni egy angyalt, -- hiszen ô az Angyalok Királynéja --

hogy megvigasztalja Fiát, Ó! Nem saját vigasztalására, szegény Mama! Ô is megízlelte az Atyától való elhagyatottság keserűségét, de ezt a fájdalmát felajánlotta a megváltásért, s ezáltal számomra elérte az erôt hogy legyôzzem az olajfák-hegyi haláltusát, és véghezvigyem a szenvedést annak sokféle gyötrelmében, amelyek mindegyike eszközül szolgált a bűn valamelyik fajtájának lemosására.
==========
==========
Júdás Mária elôtt

Árulása után Júdás félôrülten futkos Jeruzsálem utcáin, és akaratlanul is többször találkozik Jézussal, amint Ôt Heródeshez viszik, vagy onnan visszafelé hozzák. El akarja kerülni a fôútvonalat, s egyszercsak az utolsó vacsora termének háza elôtt találja magát. Az ajtó be van zárva. Elhagyatottnak látszik.

Megáll. Nézi. ,,Az Anya!" -- mormolja. ,,Az Anya...!" Habozva áll... ,,Nekem is van egy anyám! Megöltem egy anya fiát!... Mégis... Be akarok lépni... Ismét látni akarom azt a szobát... Ott nincs vér..." Bekopog az ajtón. Megint... Megint... A ház asszonya jön, és kissé kinyitja az ajtót. A résen keresztül egy feldúlt, felismerhetetlen férfit lát. Felkiált, és igyekszik bezárni az ajtót. De Júdás a vállával belöki azt, és fellökve a megrémült asszonyt, bemegy.

Elôször a vacsora termébe megy. Ott kiissza a kancsóból a maradék bort. De utána meglátja a kelyhet, amelynek alján még van egy kis bor, ami a napfényben vérként csillog. ,,Vér! Vér itt is! Az Ô Vére! Az Ô Vére...!" ,,Tegyétek ezt az én emlékezetemre...! Vegyétek és igyátok! Ez az én Vérem... Az új szövetség vére, amelyet majd értetek ontok..." ,,Ó, én átkozott! Értem többé nem omlik, az én bűnöm bocsánatára. Nem kérek bocsánatot, mert Ô nem tud nekem megbocsátani. El, el! Nincs többé hely, ahol Isten Káina nyugalmat találna. A halálba! A halálba!"

Kimegy, és Mária elôtt találja magát, aki az elôtt a szoba elôtt áll, ahol Jézus hagyta ôt. Hallotta a zajt, és kijött, remélve, hogy talán Jánost látja, aki már oly sok órája távol van. Sápadt, mint aki elvesztette vérét. A fájdalom a szemét még hasonlóbbá teszi Fiáéhoz. Júdás szeme találkozik a tekintetével, amely ugyanúgy néz rá, amint

Jézus nézett rá az úton. Egy megrettent „Ó!" kiáltással a falhoz támaszkodik.
-- Júdás! -- mondja Mária --, Júdás, miért jöttél? -- Ugyanazok a szavak, mint Jézuséi, fájdalmas szeretettel mondva. Júdás visszaemlékezik erre, és felüvölt.
-- Júdás -- ismétli Mária -- mit tettél? Árulással válaszoltál a sok szeretetre? -- Mária szava simogatja a remegôt. Júdás elfut. Mária olyan hangon hívja, amelynek még egy ördögöt is meg kellene térítenie:
-- Júdás! Júdás! Állj meg! Állj meg! Idehallgass! Az Ô nevében mondom neked, bánd meg bűnödet, Júdás! Ô megbocsát... -- de Júdás elmenekült.
Megy a szakadék felé. Találkozik Jánossal, aki a ház felé fut, hogy magához vegye Máriát. Az ítéletet kihirdették. Jézus hamarosan elindul a Kálváriára. Itt az ideje, hogy az Anyát a Fiúhoz vezesse. János felismeri Júdást, pedig nagyon kevés maradt a kevéssel ezelôtt még szép Júdásból. „Te, itt?" -- mondja neki János nyilvánvaló undorral. „Te itt? Átkozott, az Isten Fiának gyilkosa! A Mestert elítélték. Örvendj, ha tudsz! De félre az útból! Megyek, hogy elhozzam az Anyát. Hogy ô, a te másik Áldozatod, ne találkozzék veled, csúszómászó!"
Júdás elmenekül, fejére húzva a kabátját, hogy csak a szeme látszik ki. Olyan, mint aki eszét vesztette.

(9-297)

Jézus később a következôket mondta Júdásról:
-- Sokan azt hiszik, hogy Júdás bűne csekély volt. Sôt, egyesek azt mondják, hogy érdemet szerzett vele, mert nélküle nem jött volna el a Megváltás, és ezért megigazult Isten színe elôtt.
Igazán mondom nektek, hogy ha a pokol még nem létezett volna, minden gyötrelmével, akkor Júdás miatt lett volna megteremtve, még rettenetesebb és örökkétartó módon, mert minden bűnös és elkárhozott között ô a leginkább elkárhozott és legnagyobb bűnös, és büntetése nem fog csökkenni az örökkévalóságon keresztül.
Ha lelkiismeretfurdalásához bűnbánatot csatolt volna, az megmenthette volna ôt. De ô nem akarta megbánni bűnét, hanem ellenállt a kegyelem hívásának, amikor az Eucharisztia nyomait látta, és ellenállt Anyám szavának.

Anyám a Kegyelem volt, aki beszélt hozzá, és Kincstárnokom, aki nevemben felajánlotta a bocsánatot, amikor azt mondta neki: ,,Bánd meg bűnödet, Júdás! Ô megbocsát...

Ó, ha megbocsátottam volna neki! Ha az Anya lába elé vetette volna magát, mondván: ,,Irgalom!" Ô, az Irgalmas felkarolta volna, mint egy sebesültet, és sátáni sebeire ontotta volna könnyeit, amelyek gyógyítanak, és elhozta volna ôt a kereszt lábához, kezénél fogva, hogy a sátán ne tudja ôt elragadni, és a tanítványok ne tudják ôt megütni. Odahozta volna, hogy a vérem legelôször ôreá hulljon, a legnagyobb bűnösre. És ô a csodálatos Papnôvé vált volna oltáránál, a Tisztaság és a Bűn között, mert ô a szüzek és a szentek Anyja, de a bűnösök Anyja is.

De ô nem akarta. Elmélkedjetek az akarat hatalmán, aminek ti vagytok legfelsôbb bírái. Az által lehet részetek az égben vagy a pokolban. Elmélkedjetek azon, mit jelent kitartani a bűnben.

(9-303)

==========

Máriának meg kell semmisítenie Évát

Jézus magyarázata:

-- A Jézus-Mária pár ellentéte az Ádám-Éva párnak. Feladata, hogy megsemmisítse mindazt, amit Ádám és Éva művelt, és visszavigye az emberiséget arra a pontra, amelyen megteremtésekor volt: gazdag a kegyelemben és minden ajándékban, amelyet a Teremtôtôl kapott. Az emberiség a Jézus-Mária pár műve által teljes újjáalakuláson ment keresztül. Így Jézus és Mária váltak az emberiség új fejévé. Teljesen megszűnt az elôzô idô. Az ember ideje és története attól a pillanattól számítódik, amelyben az új Éva a teremtés megfordítása által az Úristen műve által az új Ádámot adja sértetlen méhébôl.

De ahhoz, hogy az elsô kettô művét megsemmisítsék, ennek a két Másodiknak mindenben az ellenkezô módon kellett működniük, mint az elsô
kettô tette. Az elsô kettô okozta a halálos gyengeséget, az állandó

megcsonkulást, elszegényedést, sôt: a lelki ínséget -- mert Ádám és Éva bűne után mindentôl meg lettek fosztva, amit Isten nekik ajándékozott a Szent, Örök Atya végtelen gazdagságából. Azért a tökéletességig kell vinni az engedelmességet, amely megsemmisül, feláldozza magát a testben, az érzelmekben, a gondolatban, az akaratban, elfogadva mindent, amit csak Isten kíván. A tökéletes tisztaságig kell vinni a tisztaságot. Mi volt a test a mi számunkra, a két tiszta számára? Vízfátyol a diadalmas lélek felett, a szél simogatása a lelki király felett, kristály, amely elszigeteli a lelki urat, és nem rontja meg, indítás, amely felemel, és nem teher, ami lenyom. Ez volt a test számunkra. Könnyebb és kevésbé érezhetô, mint egy vászonruha, könnyű anyag a világ és az emberfeletti én ragyogása között, eszköz annak véghezvitelére, amit Isten akart. Semmi más.

Szerettünk? Minden bizonnyal! A „tökéletes szeretet" volt a miénk. Emberek, nem szeretet az érzékek éhezése, ami titeket testi vágyakkal és kielégüléssel tölt el. Az bujaság. Nem több. Annyira igaz ez, hogy így szeretve -- ti ezt szeretetnek képzelitek -- nem tudtok részvéttel lenni, segíteni egymást, megbocsátani egymásnak. Mi akkor a ti szeretetetek? Gyűlölet. Rögeszmékben szenvedô ôrület, amely arra ösztönöz titeket, hogy inkább szeressétek a rothadt ételek ízét, mint az egészségesét, a választékos érzelmek erôsítô táplálékát. A mi szeretetünk tökéletes volt. Mi tökéletesen tiszták voltunk. Ez a szeretet átölelte Istent az égben és vele egyesült, amint az ágak egyesülnek az ôket tápláló törzzsel, kiterjedt és felszállt nyugalmat, menedéket, táplálékot, vigasztalást adva a földön annak lakóinak. Senki sem volt kizárva ebbôl a szeretetbôl. Sem a hozzánk hasonlók, sem az alattunk állók, sem a természet növényei, sem a vizek, sem a csillagok. Még a gonoszok sem voltak kizárva ebbôl a szeretetbôl. Mert ôk is, jóllehet halott tagok voltak, mindig tagjai voltak a teremtett világ nagy testének, és azért -- jóllehet eltorzulva és gonoszságuktól elcsúfítva -- láttuk bennük az Úr képét, akinek képére és hasonlóságára lettek formálva.

Szerettünk örvendezve a jókkal, sírva a nem jók fölött, imádkozva a jókért, hogy még jobbakká legyenek, és minél inkább megközelítsék a Jónak a tökéletességét, aki szeret minket az égbôl. Imádkoztunk azokért, akik ingadoznak a jó és a rossz között, hogy megerôsödjenek,

és ki tudjanak tartani a szent úton. Imádkoztunk a gonoszokért, hogy a Jóság beszéljen lelkükhöz, terítse le ôket esetleg hatalmának fényével, de térítse ôket Urukhoz, Istenükhöz. Úgy szerettünk, mint ahogy senki más nem képes szeretni. A tökéletesség csúcsáig hajtottuk a szeretetet, hogy szeretetünk óceánjával megtöltsük az Elsô szeretetlensége által vájt szakadékot. Ôk magukat inkább szerették, mint Istent, Isten fölé akartak kerekedni azt kívánva, ami tilos volt számukra. Azért a tisztaság, engedelmesség, szeretet elszakadt a föld minden gazdagságától. A test, a hatalom, a vagyon a sátán hármasa ellentéte Isten hármas hitének, reményének és szeretetének. A gyűlölet, a bujaság, a harag, a kevélység, a négy bűnös szenvedély, ellentéte a négy szent erénynek: a lelkierônek, mérsékletességnek, igazságosságnak és az okosságnak. Nekünk kellett egyesíteni állandó gyakorlattal mindazt, ami ellenkezett az Ádám-Éva pár cselekvésmódjával.

És ha végtelen jóakaratunk miatt sokszor könnyű volt ezt megtennünk, csak az Örökkévaló tudja, hányszor volt szükség hôsies gyakorlásukra bizonyos pillanatokban és esetekben. Itt csak egyrôl akarok beszélni, Anyámról. Nem magamról. Az új Éváról, aki már leggyengédebb éveitôl visszautasította a sátán cselvetéseit, hogy megízlelje a gyümölcsöt, és érezze annak ízét, ami ostobává tette Ádám társát. Az új Éva nem korlátozta magát arra, hogy visszautasította a sátánt, hanem legyôzte ôt szétzúzva engedelmes akaratával, szeretetével, és nagy tisztaságával. Nem mintha a sátán nem emelné fel fejét Szűz Anyám sarka alatt! Tajtékzik és habzik, ordít és káromkodik. De nyála lefolyik a mélybe, ordítása nem érinti a légkört, amely körülveszi az én Szentemet, aki nem érzi a sátáni bűzt, sem a démoni röhögést nem hallja, sem nem látja a csúszómászó utálatos nyálát, mert égi összhang és égi illatok táncolnak körülötte, és mert az ô szeme, amely tisztább a liliomnál, és szerelmesebb a turbékoló galambnál, csak Örök Urán nyugszik, akinek ô leánya, Anyja és Jegyese.

Amikor Káin megölte Ábelt, az anya szája átkot mondott, amit az ô Istentôl elszakadt lelke sugallt neki legbensôségesebb felebarátja iránt: saját méhének fia iránt, akit a sátán megszentségtelenített, és oktalan állattá tett zavaros vágyával. És ez az átok volt a szennyfolt az emberi erkölcs birodalmában, mint ahogy Káin vétke az emberi állat birodalmának szennyfoltja volt. Vér a földön, amelyet testvéri kéz

ontott. Az elsô vér, amely ezernyi mágnesként vonzza mindazt a vért, amit az ember keze ont az ember ereibôl. Átok a földön, amely az ember szájából származik. Mintha a föld nem volna még elégségesen megátkozva az Isten ellen fellázadt ember miatt, és meg kellene ismernie a töviseket és a föld keménységét, a szárazságot, a jégesôket, fagyot és kánikulát. Annak a földnek, amit Isten tökéletesnek teremtett, hogy királyának, az embernek kellemes és szép lakóhelye legyen, amelyet az elemek tökéletesen szolgálnak.

Máriának meg kell semmisítenie Évát. Mária látja a második Káint: Júdást, és tudja, hogy az ô Jézusának Kainja. Jézus a második Ábel. Tudja, hogy ennek a második Ábelnek a vérét ez a Káin eladta, és ki fogják ontani. De nem átkozza el. Szeret és megbocsát. Szeret és visszahív.

Ó, a Vértanú Máriának Anyasága! Fenséges Anyaság épp annyira, amennyire szűzi és isteni. Ezt az utóbbit Isten adta neked ajándékul. De az elsôt, te, szent Anya, Társmegváltó, te adtad ajándékul, mert te, egyedül te tudtad abban az órában, az ostorcsapásoktól megtört szívvel, amelyek megtörték az én testemet, mondani Júdásnak azokat a szavakat. Te, egyedül csak te tudtál abban az órában, amikor már érezted a keresztet, amint széthasítja szívedet, szeretni és megbocsátani.

Mária: az új Éva. Ô tanít titeket az új vallásra, amely arra ösztönzi a szeretetet, hogy bocsásson meg annak, aki megöli fiát. Ne legyetek olyanok, mint Júdás, aki bezárja ez elôtt a Kegyelem Tanítónője elôtt a szívét, és elcsüggedve mondja: „Ô nem képes megbocsátani nekem", kétségbe vonva az Igazság Anyjának szavát, és azért az én szavaimat, amelyekkel mindig ismételtem, hogy üdvözíteni jöttem, és nem elpusztítani. Megbocsátani annak, aki bűnét bánva jött hozzám.

Mária: új Éva, és ô is új fiat kapott Istentôl „a Káin által megölt Ábel helyébe". De azt nem az állati örömnek egy órájában kapta, amely az érzék gôzeivel eltompítja a fájdalmat és a fáradtságot. A teljes fájdalom órájában kapta azt, a kereszt lábánál, a Haldokló halálhörgése közepette, aki az ô Fia volt, az istengyilkos tömeg káromlásai közepette, meg nem érdemelt és teljes lehangoltságban, mert még Isten sem vigasztalta meg ôt többé.

Az új élet az emberiség és az egyes emberek számára Máriától kezdôdött. A ti iskolátok az ô erénye és életmódja. És üdvösségtek az ô

fájdalmában van, amelynek sokféle arca között van az is, hogy megbocsát Fia gyilkosának.

(9-305)
==========
==========
János Máriával

János bekopog az utolsó vacsora házának ajtaján. A ház asszonya attól fél, hogy Júdás tért vissza, azért elôbb megkérdezi, ki az. Amikor megtudja, hogy János, beengedi.

János is elôször az utolsó vacsora termébe megy. Letérdel ott, ahol Jézus ült, és sír. Megcsókolja az asztalterítôt, megsimogatja a kelyhet... Utána felsóhajt:

-- Ó, Magasságbeli Isten, segíts engem! Segítsd megmondani az Anyának! Nincs hozzá szívem... Mégis meg kell mondanom. Nekem kell megmondanom, mert egyedül maradtam!

Felkel és gondolkodik. Megint megérinti a kelyhet, mintegy erôt gyűjtve belôle. Körülnéz... Látja egy sarokban a törülközôt, amelyet a Mester használt kezének megtörlésére, és a másikat is, amelyet derekára kötött. Felveszi, összehajtja, megsimogatja, megcsókolja. Utána zavarodottan áll a terem közepén. Azt mondja: „Menjünk!", de nem mozdul. Visszafordul az asztalhoz, veszi a kelyhet és a megtört kenyeret. Szívéhez szorítja ezeket. Fogja a kendôket is, és elindul.

-- János, eljöttél? -- kérdi tôle Mária, aki már a folyosón várja, az ajtófélfához támaszkodva, mintha nem lenne ereje egyenesen állni.

János felemeli fejét, és ránéz. Szeretne beszélni, kinyitja száját, de hang nem jön ki belôle. Csak két nagy könnycsepp gördül végig arcán. Gyengeségét szégyellve lehajtja fejét.

-- Gyere ide, János! Ne sírj! Neked nem kell sírnod. Te mindig szeretted és boldoggá tetted Ôt. Ez vigasztaljon meg. Ezekre a szavakra János oly hangosan kezd zokogni, hogy kijön a háziasszony, Mária Magdolna, Zebedeus felesége és mások is.

-- Jöjj ide, János! -- Mária megfogja János csuklóját és bevezeti a szobájába, mint egy gyermeket. Csendesen becsukja az ajtót, hogy

egyedül maradjanak.
János, amikor érzi, hogy Mária remegô kezét az ô fejére teszi, térdre esik, és a földre helyezi a kezében tartott dolgokat. Megfogja Mária ruhájának szélét, arcához szorítja, és sóhajtozik:
-- Bocsánat! Bocsánat! Anya, bocsánat!
Mária, egyenesen állva, nehezen lélegezve, egyik kezét a szívén tartva, a másik oldalánál csüng, szenvedô hangon mondj a:
-- Mit kell neked megbocsátanom, szegény fiam? Mit? Neked!
János felemeli arcát, amely olyan, mint egy síró gyermeké, és felkiált:
-- Azt, hogy elhagytam Ôt! Hogy elmenekültem! Hogy nem védtem meg! Ó,
Mesterem! Mesterem, bocsánat! Meg kellett volna halnom, mielôtt elhagyom! Anyám, Anyám, ki szünteti meg ezt a lelkiismeretfurdalásomat?
-- Békesség, János! Ô megbocsát neked, már megbocsátott. Sose tartja számon eltévelyedésedet. Szeret téged. Mária szüneteket tart beszéd közben, mintegy szomorúságával küzdve, kezét János fején tartva.
-- De én még tegnap este sem tudtam megérteni Ôt... és aludtam, miközben Ô kérte, hogy erôsítsük meg virrasztásunkkal. Egyedül hagytam Jézusomat! És utána elfutottam, amikor az az átkozott jött a bitangokkal...
-- János, ne átkozódj! Ne gyűlölj, János! Bízd az ítéletet az Atyára. Ide hallgass! Hol van Ô most?
János arccal ismét a földre esik, és még erôsebben sír. -- Válaszolj, János! Hol van a Fiam?
-- Anya... én... Anya, Ô... Anya...
-- Tudom, hogy elítélték. Azt kérdem tôled: Hol van ebben a pillanatban?
-- Megtettem minden lehetôt, hogy lásson engem... igyekeztem felkeresni azt, aki hatalmas, hogy irgalmat nyerjek számára, hogy... hogy kevésbé szenvedjen. Nem bántak nagyon rosszul vele...
-- Ne hazudj, János, még irgalomból sem, egy anyának! Nem sikerülne neked. Hasztalan lenne. Én tudom. Tegnap estétôl követtem Ôt szenvedésében. Te nem láttad. De az én testemet összetörték ugyanazok az ostorok, az én homlokomon vannak a tövisek, éreztem az ütéseket... mindent. De most... nem látom többé. Most nem tudom, hol van az én

keresztre ítélt Fiam!... Keresztre!... Keresztre!... Ó, Istenem, adj erôt! Neki látnia kell engem. Nem szabad éreznem az én fájdalmamat addig, amíg ô érzi a sajátját. Amikor azután... mindennek vége lesz, akkor vedd el az életemet, Istenem, ha akarod. Most ne. Érte, ne. Hogy lásson engem. Menjünk, János! Hol van Jézus?

-- Pilátus házától indul el. Ezt a zajt a körülötte levô tömeg kiáltozása okozza. Ó, meg van kötözve, a pretórium lépcsôjénél, várva a keresztre, vagy már megy a Golgota felé.

-- Értesítsd anyádat, János, és a többi asszonyokat! És menjünk! Vedd azt a kelyhet, azt a kenyeret, azokat a kendôket... Tedd ôket ide. Vigasztalásomra fognak szolgálni... késôbb... és menjünk!

János összegyűjti a földön maradt tárgyakat, és kimegy, hogy hívja az asszonyokat. És Mária vár rá, nézve a kendôket, megcsókolva a kelyhet és a kenyeret, és mindent egy állványra tesz. Felveszi köpenyét, arra a fátylát, amit megerôsít a nyakánál. Nem sír. De remeg. És nehezen lélegzik, nyitott szájjal. János visszajön, követve a síró asszonyokkal.

-- Leányok! Hallgassatok! Segítsetek engem nem sírni! Menjünk! -- És Jánosra támaszkodik, aki vezeti és támogatja, mintha vak lenne.

(9-317)

==========

Találkozás a keresztúton

Mária Jánossal együtt a Kálvária oldalán vezetô úton áll, az árnyékban. Halottsápadt, nagyon kimerült. Ruhája sötétkék, majdnem fekete. János részvéttel nézi. Az ô arca is színtelen, szeme fáradt, tágranyílt, haja összekuszált, arca beesett, mint egy betegé. Ott van a többi asszony is: Lázár két nôvére, Alfeus és Zebedeus felesége, Zsuzsanna Kánából, a ház asszonya és még néhányan mások. Figyelik az utat, hogy jön-e az Üdvözítô.

Amikor feltűnik Longinus, Mária az út közepére megy, Jánossal, aki a könyökénél támogatja ôt. Csak akkor áll félre, amikor Longinus odaér. Longinus nézi ôket, és a fejét csóválja. Mária igyekszik átmenni a

gyalogos katonák között, de azok visszatartják ôt lándzsájuk nyelével. A csôcselék köveket dobál az asszonyok felé, és kiáltozik:
-- Gyorsan! Holnap húsvét. Mindent be kell fejezni az est leszállta elôtt! Bűntársak! Törvényünk kigúnyolói! Elnyomók! Halál a betolakodókra és Krisztusukra! Szeretik ôt! Mennyire szeretik! De vegyétek! Tegyétek ôt átkozott városotokba! Nektek adjuk ôt! Nem akarjuk ôt! A hullát a hullának! A leprást a leprásoknak!
Longinus beleugrat a csôcselékbe, s az elmenekül. Ott áll egy negyven-negyvenötévesnek látszó erôs cirenei földműves két fiával és szamár által vont kocsijával. Longinus odakiált neki:
-- Ember, gyere ide! Látod ezt az embert? -- kérdi, Jézusra mutatva. Látja ekkor, hogy Mária könyörög a katonáknak, hogy engedjék Fiához. Megkönyörül rajta, és odakiált:
-- Engedjétek át az Asszonyt! -- majd ismét a cireneihez fordul. -- Nem tud tovább menni így megterhelve. Te erôs vagy. Vedd a keresztjét, és vidd fel a csúcsra!
-- Nem tehetem... Szamaram csökönyös... és a gyerekek nem bírnak vele...
Longinus azonban azt mondja:
-- Menj, ha nem akarod elveszteni a szamarat, és büntetésbôl húsz csapást kapni!
Erre a cirenei nem mer többé ellenállni. Odakiált a gyerekeknek:
-- Menjetek azonnal haza! És mondjátok, hogy én is hamarosan jövök -- és Jézushoz megy.
Épp akkor ér oda, amikor Jézus Anyja felé fordul, akit csak most lát feléje jönni, mert annyira lehajolva járt, szinte becsukott szemekkel, mintha már vak lenne. Felkiált:
-- Mama!
Ez az elsô szava azóta, hogy megkínozták, és kifejezi szenvedését. Mert ebben a kiáltásban benne van minden lelki, erkölcsi és testi fájdalma. Olyan, mint az egyedül haldokló gyermek kiáltása a hóhérok és kínzások közepette.
Mária a szívére szorítja kezét, mintha szúrást érezne, és megremeg. De magához tér, felgyorsítja lépteit, és miközben Gyermeke felé tárja karját, gyötört hangon felkiált:
-- Fiam! -- olyan hangon mondja ezt, hogy meghasad a szíve annak, aki

hallja. A rómaiakon is látszik a részvét, és a cirenein is. Látja, hogy Mária nem ölelheti át Fiát a kereszt miatt, azért siet leemelni a keresztet Jézusról. Oly gyengéden teszi ezt, mint egy atya, hogy ne üsse meg vele a töviskoronát, és ne horzsolja fel sebeit. Közben Mária is leereszti a kezét, és igyekszik rámosolyogni Fiára, miközben remegô ajka issza könnyeit. Jézus is igyekszik visszamosolyogni rá felduzzadt, sebes ajkával, csókjára vágyakozva.

De Mária nem tudja megcsókolni Gyermekét... A leggyengédebb érintés is gyötrelmet okozna összeroncsolt testének, ezért tartózkodik tôle. Csak lélekben csókolja meg egymást a két gyötrôdô lélek.

A dühöngô tömeg alulról nyomást gyakorol a menetre, amely ismét tovább megy. Az Anyát a hegy oldalához nyomják, megvetô szavak közepette. A cirenei Jézus után viszi a keresztet. Jézus most könnyebben halad, de erôsen liheg, és kezét gyakran a szívére szorítja, mintha hasító fájdalmat érezne.

Mária visszavonul az asszonyokkal. Amikor elvonul a menet, felmegy a csúcsra. Longinus elôzôleg megtisztította a Kálvária csúcsát a tömegtôl.

Az asszonyok mellett ott vannak Jézus unokatestvérei: József és Simon, és Alfeus is, Sára fia, valamint a pásztorok egy csoportja.

A csôcselék megint gyalázni kezdi Máriát és kíséretét:

-- Halál a galileaiakra! Halál! Galileaiak! Galileaiak! Átkozottak! Halál a káromló galileaira! Szögezzétek a keresztre a méhet is, amely hordozta! El a viperákkal, akik ördögöket szülnek! Halál rájuk! Tisztítsátok meg Izraelt a kecskékkel közösülô asszonyoktól!

Longinus, aki leszállt a lováról, megfordul, és látja Máriát. Megparancsolja, hogy hagyjanak fel ezzel a lármával... A katonák elzavarják a csôcseléket, amely egymás hegyén-hátán menekül.

Felérkeznek a csúcsra az elítéltek is, és Jézus megint Mária közelében halad el, aki felnyög fájdalmában, de igyekszik elnyomni hangját a köpenyével. A zsidók látják ezt, és kinevetik, gúnyolódnak rajta.

János, a szelíd János, aki egyik karjával Mária vállát tartja, hogy ôt támogassa, megfordul, dühös tekintettel. Villámlanak a szemei. Ha nem kellene az asszonyokat oltalmaznia, bizonyára torkon ragadna néhány hitványt.

(9-335)
==========
A kereszt alatt

Amikor Jézust teljesen levetkôztetik, Mária leveszi fehér fátyolát, és átnyújtja azt Jánosnak, aki odaadja Longinusnak, az pedig Jézusnak, hogy elfedje vele ágyékát. Jézus felismeri a fátylat. Maga köré tekeri, és jól megerôsíti, hogy le ne essék... A könnytôl ázott fátyolra hullanak most megnyílt sebeibôl a vércseppek.

Amikor Jézus jobbkezét felszegezik, az éles fájdalomtól felkiált, és szemei könnybe lábadnak. Mária egy nyögéssel válaszol Fiának kiáltására, meghajol, mintha kettétört volna, és fejét kezeibe temeti. Jézus, hogy ne gyötörje ôt jobban, többé nem kiált fel.

A kalapácsütésekre Mária mind jobban meggörnyed, mintha ôt érnék az ütések.

Amikor felállítják Jézus keresztjét, Longinus észreveszi Máriát, aki meggyötört arccal néz fel Fiára a távolból. Odahív egy katonát, és azt mondja neki:

-- Ha az Anya fel akar jönni a fiával, aki vele van, jöjjön. Vezesd fel ôt és segítsd!

Mária feljön a ,,fiúval", Jánossal, akit Longinus Mária fiának gondolt, és a kereszt lábához megy. Megrendíti ôt, hogy Jézus látja ôt, és ô is közelrôl látja Jézusát. A tömeg azonnal újra kezdi a gúnyolódást és a sértegetést. Káromolják Fiát. De ô, reszketô ajkakkal, amelyek fehérekké váltak, igyekszik vigasztalást nyújtani neki és meggyötört arcával mosolyogni, miközben folynak a könnyei, amelyeket a legnagyobb akaraterôvel sem tud visszatartani.

Miután Jézus megígéri a paradicsomot a megtérô latornak, kékülni kezd, mintha már meghalt volna. Feje lehanyatlik a mellére. Ereje gyorsan elhagyja. Reszket az ôt égetô láz ellenére. Gyengeségében suttogja:

-- Mama! Mama!

Csendesen mondja, mintegy sóhajként, és Mária minden alkalommal

akaratlanul is kitárja feléje karját, mintha segíteni akarná.
A nap sötétedni kezd, és a félelmetes szürkületben Jézus Jánost Máriának adja, és Máriát Jánosnak:
-- Asszony, íme a te Fiad! Fiú, íme a te Anyád!
Ez Jézus végrendelete. A szegény Anya igyekszik csak némán sírni, mert a sírást nem tudja visszatartani. Közben fájdalmas mosolyával nézi Ôt, hogy megvigasztalja.
A gyötrelmek mindinkább növekszenek. És a fény mindinkább csökken.
Jézus már halottnak látszik, nem lélegzik többé, feje erôtlenül csüng mellén. Mária felkiált:
-- Meghalt! -- Tragikus kiáltása elterjed a levegôben. A zsidók azonban nem hiszik, hogy Jézus valóban meghalt, és kôvel dobálni kezdik. Úgy látszik valamelyik sebét érte az egyik kô, mert Jézus felnyög, és magához tér. Megindul a lélegzése.
Amikor Jézus szomjúságról panaszkodik, Mária felnyög, és azt mondja Jánosnak:
-- Ó, és én még könnyeimnek egy cseppjét sem tudom adni neki... Ó, keblem, amely nem adsz tejet! Ó, Istenem, miért hagysz így el minket? Művelj egy csodát Gyermekem számára! Ki segít nekem, hogy enyhítsem szomját véremmel, ha már tejem nincsen?
Jézus ismét kisgyermekként hívja panaszosan anyját:
-- Mama! -- És Mária válaszol:
-- Igen, kincsem, itt vagyok! -- És amikor Jézus látása elködösül, s azt mondja:
-- Mama, hol vagy? Nem látlak többé. Te is elhagytál? Ô azt mondja:
-- Nem, nem, Fiam! Én nem hagylak el! Hallj engem kedves... A Mama itt van, itt van... és csak az gyötri, hogy nem tud odamenni, ahol te vagy...
János nem tudja visszatartani a sírást. Jézus bizonyára hallja, de nem mond semmit. A közeli halál bizonyára már magán kívüli állapotot hoz létre, és ô sem tudja, mit mond, se nem fogja fel az anyai vigaszt és szeretett tanítványának részvétét.
Jézus teste utolsókat vonaglik és egy utolsó erôs kiáltás hagyja el ajkát, amely a „Mama" szónak az elsô felét képezi. Utána semmi...
Feje a mellére hanyatlik, teste elôre dôl, a rezgés megszűnik, lélegzés is. Meghalt.

Jézus halálakor hatalmas földrengés rázza meg a Kálváriát és egész Jeruzsálemet. Longinus, János, a katonák belekapaszkodnak, amibe tudnak, hogy ne essenek el. De János, miközben egyik karjával a keresztet fogja, a másikkal Máriát tartja, aki mind a fájdalom miatt, mind pedig a himbálózás miatt szívére borul.

Háromszor ismétlôdik a földrengés, majd teljes nyugalom áll be, mintha a világ is meghalt volna.

Mária felemeli fejét János keblérôl, és nézi Jézusát. Hívja ôt, mert rosszul lát a kevés fényben, és könnyekkel telt szemeivel. Háromszor hívja Ôt:

-- Jézus! Jézus! Jézus!

Ez az elsô alkalom, hogy nevén szólítja Ôt, mióta a Kálvárián van. Végre egy villámlásnál, amely mintegy koronát képez a Golgota csúcsa körül, látja, mozdulatlanul, egészen elôre hajolva, feje annyira elôre és jobb oldalra hajolva, hogy arca érinti a vállát és álla a bordáit. Akkor megérti. Remegô karjait kitárja a sötétben, és felkiált:

-- Fiam! Fiam! Fiam! -- Utána figyel... A szája nyitva van, mintha azzal is figyelne, szemei tágra nyílva, hogy lásson, lásson... Nem tudja elhinni, hogy Jézusa nincs többé.

János, aki szintén nézi és figyeli Jézust, és felfogja, hogy minden befejezôdött, átöleli Máriát, és igyekszik eltávolítani, mondván:

-- Nem szenved többé.

De mielôtt az apostol befejezte volna a mondatot, Mária, aki felfogta, kiszabadítja magát, meggörnyedve elfedi szemét a kezével, és felkiált:

-- Nincs többé Fiam!

Utána remeg, és elesne, ha János nem vonná a szívére. János leül a földre, hogy jobban tudja keblén tartani Máriát, míg a másik két Mária oda nem siet, és át nem veszi az apostol szerepét az Anyánál.

Magdolna leül oda, ahol János volt, és mintegy ölében tartja Máriát, megcsókolva sápadt arcát. Márta és Zsuzsanna egy ecetbe mártott ronggyal megtörli halántékát és orrát, miközben rokona a kezét csókolja, és nevén szólítja ôt. Amint Mária kinyitja a szemét, és körülnéz, a fájdalomtól szinte eszét vesztve azt mondja neki:

-- Leányom, kedves leányom, ide figyelj... Mondd nekem, hogy látsz engem... a te Máriád vagyok... ne nézz így rám!... És miután Mária

felsóhajt, és könnyezni kezd, a jó Mária, Alfeus felesége azt mondja:
-- Igen, igen, sírj... Itt, velem, mint egy mamával, szegény, szent leányom! -- és amikor hallja ôt azt mondani: „Ó, Mária! Mária! Láttad? -- felsóhajt: „Igen, igen... de... de, leányom... ó, leányom!" Nem talál más szavakat az öreg Mária. Egy csüggedt sírás, amit a többiek visszhangoznak, azaz Márta és Mária, János anyja és Zsuzsanna.
Longinus odamegy Jánoshoz, és halkan mond neki valamit. Utána egy lándzsát kér az egyik katonától. Figyeli az asszonyokat, és Máriát, aki lassan magához tér. Mindnyájan háttal vannak a keresztnek.
Longinus a keresztrefeszített elé áll, tanulmányozza, majd a lándzsa mélyen behatol jobbról balra.
János küzd a vággyal, hogy lássa, és a rettegéssel, hogy meglátja, és egy pillanatra elfordítja arcát.
-- Megtörtént, barátom -- mondja Longinus, és befejezi: Jobb így. Mint egy lovag. És csonttörés nélkül... Valóban egy Igaz volt!

(9-341)
==========
==========
Jézus levétele a keresztrôl

Nikodémus és József megkapta Pilátus engedélyét, hogy eltemethessék Jézust. József és Nikodémus létrát támasztanak a keresztnek, és megkérik Jánost, hogy tartsa azt, amíg ôk harapófogókkal és feszítôvasakkal igyekeznek kihúzni a szögeket.
Mária remegve feláll, és az asszonyoktól támogatva a kereszthez megy.
A katonák befejezték munkájukat, és elmennek. Longinus még visszanéz lováról Máriára és a Keresztrefeszítettre. A balkézbôl kivették a szöget. János tartja most Jézus holttestét. Kiveszik a lábából is a szöget. Végül nagy nehezen kihúzzák a jobbkéz szögét is.
Mária közben már leült a kereszt alá, háttal annak támaszkodva, készen arra, hogy ölébe fogadja Fiát. Mikor leveszik a holttestet, be akarják takarni egy lepelbe, de Mária nem engedi. Ölébe fogadja Fiát, mint valami bölcsôbe. Jézus olyannak tűnik, mint egy nagy gyermek, aki alszik anyja ölében. Mária szólongatja Ôt fájdalmas hangon. Csókolgatja

sebeit, s hullanak rájuk a könnyei. Simogatja arcát, fôleg ott, ahol kék és dagadt, csókolgatja szemeit. Félkézzel óvatosan leveszi Jézus fejérôl a töviskoronát, utána csókjaival gyógyítgatja a tövisek által okozott sebeket. Reszketô kézzel rendbehozza Jézus haját, sír, és csendesen beszél. Kezével letörli könnyeit Jézus testérôl. Még Jézus derekán van a fátyol, de annak szabad végével törölgeti Jézus testét. Mindig visszatér az arc simogatásához, majd a kezeket, a felsebzett térdeket simogatja. Majd megint a könnyektôl áztatott testet szárítgatja.

Eközben keze hozzáér az oldalsebhez. Kis keze szinte teljesen eltűnik annak nyílásában. Mária lehajol, hogy a félhomályban jobban lásson. Látja a megnyílt oldalseben keresztül Fiának Szívét. Felkiált, mintha egy kard az ô szívébe hatolt volna. Ismét felkiált, és utána ráborul Fiára, és ô is halottnak látszik.

Odafutnak hozzá és vigasztalják. Fel akarják emelni az isteni Halottat. Mária felkiált:

-- Hová, hová tegyelek, ami biztos és méltó lesz hozzád? József tiszteletteljesen lehajolva hozzá, mellére tett kézzel mondja:

-- Vigasztalódj, Asszony! Az én sírom új és méltó egy tekintélyes emberhez. Neki ajándékozom. És Nikodémus barátom már a sírhoz vitte a fűszereket, amelyeket a maga részérôl fel akar ajánlani neki. De kérlek, mivel az este közeledik, engedd, hogy megtegyük... A szombat elôestéje van. Légy jó, szent Asszony!

János és az asszonyok is ugyanerre kérik Máriát, aki megengedi, hogy felemeljék ölérôl az ô Gyermekét. Szomorúan feláll, és miközben beburkolják Ôt a lepelbe, kéri ôket:

-- Ó, lassan csináljátok!

Nikodémus és János a vállnál, József a lábánál fogva felemelik a holttestet, amelyet köpönyegeikbe is beburkoltak, hordágyként használva azokat, és elindulnak lefelé az úton.

Máriát rokona és Magdolna segíti, a többi asszony pedig követi ôket s viszik a szegeket, harapófogókat, a töviskoronát, a szivacsot és a nádat.

(9-368)

==========

A temetés

A sziklába vájt sír elôkamrájában készítik elô a holttestet a temetésre. Ez a helyiség kicsi, Józsefen és Nikodémuson kívül csak János és Mária fér be. Leteszik Jézus testét a kôasztalra, és leveszik róla a leplet. Míg Nikodémus és József elôkészíti a balzsamozásra szolgáló fűszereket és kendôket, Mária Fia fölé hajolva sír. Ez az egyetlen mosás, amiben a holttest részesül, de a bôséges könnyek nem elégségesek ahhoz, hogy teljesen eltávolítsák a port, izzadtságot és vért. A fátyol még mindig Jézus csípôjén van, és Mária azzal törölgeti a testet.

Nem fárad bele a hideggé vált végtagok simogatásába. Gyengéden kezébe veszi Jézus kezét, csókolgatja, igyekszik összezárni sebeit, mintha gyógyítani akarná, hogy ne fájjanak annyira, arcához szorítja ezeket a kezeket, amelyek többé nem tudják ôt megsimogatni, és nyög, nyög kegyetlen fájdalmában. Kiegyenesíti és egymás mellé teszi a szegény lábakat, amelyek annyira elfáradtak az értünk tett utakon. De azok nagyon eltorzultak a kereszten, fôleg a bal láb, amely oly lapos, mintha nem is lenne bokája.

Utána ismét a test felé fordul, és simogatja. Újra meglátja a szájként tátongó oldalsebet, amelyen keresztül látszik az átdöfött szív csücske. Mária ismét felkiált, mint a Kálvárián. Meggörnyed, mintha ôt érte volna a lándzsadöfés, és kezét a szívére szorítja. Mennyi csókot nyom erre a szívsebre a szegény Anya!

Utána a fejet igyekszik kiegyenesíteni, mert erôsen jobbra hajlik. Próbálja lezárni a szemhéjait, amelyek makacsul félig nyitva maradnak, és a nyitott szájat, amely kissé eltorzult a jobb oldalán. Elrendezi a haját, amely összecsomósodott a vértôl. És nyög, nyög, mert visszaemlékezik Jézus gyermekkorára és arra a gondra, amellyel vigyázott rá, és összehasonlítja azt azzal, amit az emberek tettek vele.

Halkan beszél Fiához: „Szegény Fiam! Mennyi seb!... Mennyire szenvedtél! Nézd, mit tettek veled!... Milyen hideg vagy, Fiam! Ujjaid fagyosak. És milyen mozdulatlanok! Olyanoknak látszanak, mintha

összetörtek volna. Sose voltak ilyenek, még gyermekkorod legmélyebb alvása közben sem, sem pedig, amikor elfáradtál munkád közben... És milyen hidegek! Szegény kezek! Add ide azokat a Mamádnak, Kincsem, szent szerelmem, szeretettem! Nézd, mennyire meg vannak roncsolva! Nézd, János, ezt a tátongó, mély sebet! Ó, a kegyetlenek! Ide, ide, Mamádnak azt a sebes kezet. Hogy meggyógyítsa. Ó, nem okozok neked fájdalmat... Csókkal és könnyel, leheletemmel és szeretetemmel felmelegítelek. Simogass meg engem, Fiam! Te jéghideg vagy, én meg láztól égek. Lázam felolvasztja a te fagyosságodat, és a te fagyosságod enyhíteni fogja az én lázamat. Egy simogatást, Fiam! Néhány óra telt el azóta, hogy nem simogattál meg, és számomra századoknak tűnik. Hónapok teltek el a te simogatásod nélkül, de nekem óráknak tűntek, mert mindig vártam a jöveteledet, és minden napból egy órát csináltam, minden órából egy percet, azt mondva magamnak, hogy nem leszel távol tôlem egy vagy több hónapig, hanem csak néhány napig, néhány óráig. Miért olyan hosszú most az idô? Ó, embertelen szenvedés! Mert te meghaltál. Megöltek számomra! Nem vagy többé a földön! Többé! Minden helyen kerestelek téged lélekben, és átöleltelek, mert téged megtalálni, birtokolni, érezni, az életet jelentette testem, lelkem számára. Kerestelek téged mindenütt szeretetem hullámával. Többé nem talállak, többé nem talállak! Csak ez a hideg holttest maradt nekem, ez a lélek nélküli test! Ó, Jézusom lelke, ó Krisztusom lelke, ó Uram lelke, hol vagy? Miért vittétek el a Fiam lelkét, ti kegyetlen hiénák, akik a sátánnal egyesültetek? És miért nem feszítettetek engem is vele együtt a keresztre? Féltetek egy második bűntény elkövetésétôl? (Mária hangja mind erôsebb és fájdalmasabb lesz.) És mi lett volna számotokra megölni egy szegény asszonyt, számotokra, akik nem haboztatok megölni a testté lett Istent? Nem követtetek el egy második bűntényt? És nem gonoszabb ez, hogy engedtek túlélni egy anyát, akinek fiát megöltétek?

Mária, aki hangjával együtt a fejét is felemelte, most ismét meggörnyed kimerült arcával, és csendesen beszél, csak Ôhozzá: „Legalább itt a sírban együtt leszünk, amint együtt voltunk a haláltusában a fán, és együtt az úton a másvilágon az Élet felé. De ha nem tudlak követni a másvilági úton, itt maradok, rád várakozva."

Felegyenesedve megfordul, és erôs hangon azt mondja a jelenlevôknek: „Menjetek el mindnyájan! Én itt maradok. Zárjatok be engem vele! Várom

Ôt. Mit mondtok? Hogy nem tehetem? Miért nem? Ha meghaltam volna, nem
lennék-e itt, mellette fekve, várva a temetésre? Az ô oldalánál leszek, de térdenállva. Ott voltam, amikor Ô nyöszörgött, gyengéden és rózsaszínűen, egy decemberi éjjelen. Ott leszek most, a világnak ebben az éjszakájában, amelyben nincs többé a Krisztus. Ó, igazi éjszaka! A Világosság nincs többé!... Ó, fagyos éjszaka! A Szeretet meghalt! Mit mondasz, Nikodémus? Megfertôzöm magamat? Az Ô vére nem fertôz. Nem
fertôzött meg engem akkor sem, amikor megszültem. Ó, hogyan mentél ki, te, Virágom, a méhembôl anélkül, hogy megsértettél volna egy rostot is, igazán, mint egy illatos nárcisz virág, amely kinyílik a lélekbôl, a méh gumójából, és kivirágzik akkor is, ha a föld nem ölelte át gumóját? Szűzi kivirágzás volt ez a te esetedben, Fiam, aki az égi ölelésbôl jöttél, és égi fények között születtél."

Most a gyötrött Anya ismét Fia fölé hajlik, tudomást sem véve kívüle semmirôl. Halkan mondja: „De emlékszel, Fiam, milyen fenséges fénybe öltözött minden, amikor a te mosolyod a világra született? Emlékszel, milyen boldogító fényt küldött az Atya az égbôl, hogy beborítsa a te kivirágzásod titkát, és hogy kevésbé visszataszítónak találd ezt a sötét világot te, aki a Világosság voltál, és az Atya és a Szentlélek Világosságától jöttél? És most?... Most sötét van és hideg... Milyen hideg! Milyen! Én egészen remegek. Jobban, mint azon a decemberi éjjelen. Akkor örültem annak, hogy az enyém vagy, és szívemen melengethetlek. Volt két teremtményed, aki szeretett téged... Most... Most egyedül vagyok, és én is haldoklom. De kettô helyett szeretlek: azok helyett, akik oly kevéssé szerettek téged, hogy elhagytak a szenvedés órájában, és szeretlek azok helyett, akik gyűlöltek téged. Az egész világ helyett szeretlek téged, Fiam! Nem fogod érezni a világ hidegségét. Nem, nem fogod érezni. Te nem nyitottad meg a méhemet azért, hogy megszülessél, de hogy ne érezd a hideget, én kész vagyok megnyitni azt számodra és bezárni téged méhem ölelésébe. Te emlékszel rá, mennyire szeretett téged ez a méh, kis dobogó csírámat?... Ez a méh mindig ugyanaz. Ó, ez az én jogom, az én anyai kötelességem. Ez az én vágyam. Csak az Anya részesedhet ebben, a Fia számára csak neki lehet oly nagy szeretete, mint a világegyetem.

Most megint felemeli hangját, és teljes erejébôl mondja: „Menjetek! Én itt maradok. Térjetek vissza három napon belül, és együtt megyünk ki. Ó, ismét meglátni a világot, a te karodra támaszkodva, Fiam! Mily szép lesz a világ a te feltámadt mosolyod fényénél! A világ, amely remegett Urának távozásakor! A föld megrendült, amikor a halál kiszakította lelkedet és szellemed elhagyta Szívedet. De most remegni fog... ó, többé nem a rettegéstôl és a görcsöktôl, hanem kellemes remegéssel, amelyet én nem ismerek, de amit nôiességem elôre megérez, amit egy szűz érez, aki jegyesének távolléte után hallja lépteit, amint éjjel jön. Még inkább: a föld szent remegéssel fog remegni, mint én megremegtem akkor, a legmélyebben, amikor bennem volt az Egy és Hármas
Úr, és az Atya akarata a Szeretet tüzével megteremtette a magot, amelybôl te jöttél, szent Gyermekem, mindenem! Mindenem! A Mama mindene! A Mamáé!... Minden gyermeknek van atyja és anyja. Még a fattyúnak is van apja és anyja. De neked csak Mamád volt, hogy rózsából és liliomból testet alkosson neked, és megalkossa az ereknek ezt a hímzését, amelyek kékek, mint a folyóink Galileában, és ezeket a gránátpiros ajkakat, és ezt a hajat, és ezeket a szemeket, a Paradicsom két kis tavát.

A zene és a szeretet alkotott téged: a tisztaság és az engedelmesség hozott létre, ó örömöm! Mi a te Szíved? Az én szívem lángja, amely elvált, hogy koronává sűrűsödjék Isten csókja körül az Ô szüze számára. Íme, mi a te Szíved. Ah! (A kiáltás oly fájdalmas, hogy Magdolna Jánossal együtt odafut. A többiek nem mernek mozdulni, csak sírva és elfátyolozva néznek be a nyíláson.) Ah! Összetörtek téged! Íme, azért vagy oly hideg, és azért vagyok én ily hideg! Nincs többé benned az én szívem lángja, és én nem tudok tovább élni arra a lángra visszagondolva, amely az enyém volt, és amelyet neked adtam, hogy szívet csináljak neked. Itt, itt, itt az én keblemen! Mielôtt a halál megöl engem, fel akarlak melegíteni, ringatni akarlak. Azt énekeltem neked: „Nincs otthonod, nincs táplálékod, nincs más, csak szenvedés." Prófétai szavak! Szenvedés, szenvedés, szenvedés számodra, számomra. Azt énekeltem neked: „Aludj, aludj a szívemen". Most is, itt, itt, itt...

És leül a kô szélére, és félkarjával vállai alatt átkarolva ölébe

veszi Fiát, vállára támasztva annak fejét, és ráhajtva sajátját, keblére szorítva, ringatva, csókolgatva, gyötrôdve.
Nikodémus és József odamegy, odatéve egy székfélét, edényeket, kötelékeket és a tiszta leplet és egy nagy tálat .. vízzel és gyapotcsomókat.
Mária látja, és erôs hangon megkérdezi: „Mit csináltok? Mit akartok? Elôkészíteni ôt? Mire? Hagyjátok Mamájának az ölén. Ha sikerül felmelegítenem, hamarabb feltámad. Ha sikerül megvigasztalnom az Atyát, és megvigasztalni Ôt az istengyilkos gyűlöletért, akkor az Atya elôbb megbocsát, és Ô gyorsabban visszatér.
A Fájdalmas Anya szinte félrebeszél.
„Nem, nem adom Ôt nektek! Odaadtam egyszer, egyszer a világnak adtam, és a világ nem akarta Ôt. Megölte, mert nem akarta. Most nem adom többé oda! Mit mondotok, hogy szeretitek? Ugyan! Akkor miért nem védtétek meg? Vártatok azzal, hogy megmondjátok neki: szeretitek, amikor nincs többé senki, aki hallhat titeket! Milyen szegényes a ti szeretetetek! De ha annyira félnétek a világtól, hogy nem mertétek megvédeni az ártatlant, akkor legalább nekem kell adnotok Ôt, az Anyának, hogy megvédje Szülöttjét. Ô tudja, ki volt, és mit érdemelt. Ti!... Mesteretek volt, de semmit sem tanultatok tôle. Talán nem igaz? Talán hazudok? De nem látjátok, hogy nem hisztek a feltámadásában? Hisztek? Nem! Miért álltok ott, elôkészítve a kötelékeket és a fűszereket? Azért, mert egy szegény halottnak tartjátok, aki ma jéghideg, holnap felbomlik, és ezért be akarjátok balzsamozni. Hagyjátok kenôcseiteket! Jöjjetek a betlehemi pásztorok tiszta szívével imádni az Üdvözítôt! Nézzétek! Álmában nem más, csak egy fáradt ember, aki pihen. Mennyit fáradozott az életben! Mind jobban elfáradt! És ezekben az utolsó órákban!... Most nyugszik. Számomra, a Mamája számára
nem más, csak egy nagy Gyermek, aki fáradt és alszik. Ugyancsak nyomorúságos ágyban és szobában! De elsô fekhelye sem volt szebb, elsô lakása sem volt vidámabb. A pásztorok imádták Üdvözítôjüket az alvó kisdedben. Ti imádjátok az Üdvözítôt a sátánon aratott diadalának álmában. És azután, mint a pásztorok, menjetek, és mondjátok a világnak: „Dicsôség Istennek!
A bűn meghalt! A sátán le van gyôzve! Béke legyen a földön és az

égben, Isten és az ember között!" Készítsétek elô visszatérésének ztját! Én parancsolom nektek! Én, akit az Anyaság a szertartás Papnôjévé tesz. Menjetek! Mondtam, hogy nem akarom. Én megmostam Ôt könnyeimmel. Az elég. Többre nincs szükség. És ne gondoljatok arra, hogy azt ráteszitek. Könnyebb lesz számára feltámadni, ha szabad ezektôl a temetési kötelékektôl. Miért nézel rám így, József? És te miért, Nikodémus? Ezeknek a napoknak borzalmai elvették az eszeteket? Nem emlékeztek? ,,Ennek a gonosz és házasságtörô nemzedéknek, amely egy
jelet kíván, nem adatik más, csak Jónás jele... Így az Emberfia három napig és három éjjelen a föld szívében lesz". Nem emlékeztek? ,,Az Emberfiát az emberek kezébe adják, akik megölik, de harmadnapra feltámad." Nem emlékeztek? ,,Rontsátok le az igaz Istennek ezt a Templomát, és három nap alatt felépítem azt." A Templom az Ó teste volt, emberek. Rázzátok a fejeteket? Siránkoztok rajtam? Bolondnak tartotok? De hogy lehet? Feltámasztotta a halottakat, és saját magát ne tudná feltámasztani? János?"

-- Anya!

-- Igen, hívjál engem ,,anyának". Nem tudok élni arra gondolva, hogy nem hívnak majd így! János! Te jelen voltál, amikor feltámasztotta Jairus leányát és a naimi ifjút. Ugyancsak halottak voltak ezek, igaz? Nemcsak mélyen aludtak? Válaszolj!

-- Holtak voltak. A leány két órája, az ifjú másfél napja. -- És feltámadtak a parancsára?

-- És feltámadtak a parancsára.

-- Hallottátok? Ti ketten, hallottátok? De miért rázzátok a fejeteket? Ah, talán azt akarjátok mondani, hogy az élet gyorsabban visszatér egy ártatlanba és ifjúba? De az én Gyermekem az Ártatlan! És ô az Örök Ifjú! Az én Fiam Isten!...

Az Anya meggyötört, lázas szemekkel nézi a két férfit, akik elcsüggedve, de kérlelhetetlenül elôkészítik a tekercseket, amelyeket már beáztattak a fűszerekbe. Mária két lépést tesz. Visszahelyezte már Fiát a kôre, oly gyengéden, ahogy egy újszülöttet helyeznek a bölcsôbe. Két lépést tesz, lehajol a halotti ágy lábánál, ahol Magdolna térdenállva sír. Vállára teszi kezét, megrázza, és megkérdezi:

-- Mária, felelj ! Ezek azt gondolják, hogy Jézus nem támadhat fel,

mert férfi és belehalt a sebekbe. De a te testvéred nem volt idôsebb, mint Ô?
-- De igen!
-- Nem rothadásnak indult már, mielôtt sírba tették? -- De igen!
-- És nemde feltámadt négy nap után a fulladásból és a rothadásból?
-- De igen!
-- Hát akkor?
Hosszú, súlyos csönd. Utána egy szörnyű kiáltás. Mária remegve szorítja kezét a szívére. Támogatják ôt. De ô visszautasítja ôket. Úgy tűnik, mintha a kegyeseket utasítaná vissza. Valójában azt utasítja vissza, akit egyedül ô lát. És felkiált:
-- Vissza! Vissza, kegyetlen! Nem ezt a bosszúállást! Hallgass! Nem akarlak hallani! Hallgass! Ah, a szívembe markol!
-- Ki, Anya?
-- Ó, János! A sátán! A sátán, aki azt mondja: ,,Nem támad fel. Egy próféta sem mondta." Ó, Magasságbeli Isten! Segítsetek nekem, ti, jó lelkek, ti irgalmas emberek! Értelmem ingadozik! Nem emlékszem többé semmire. Mit mondanak a próféták? Mit mond a Zsoltár? Ó, ki ismétli el nekem a szövegeket, amelyek Jézusomról beszélnek?
Magdolna orgonahangján elmondja a dávidi zsoltárt a Messiás szenvedéséről. (22. Zsoltár)
Az Anya még erôsebben sír, Jánosra támaszkodva, és könnye halott Fiára hull, aki egészen átázik tôle. Mária látja, és felszárítja, és halk hangon mondja: ,,Mennyi könny! És amikor szomjaztál, egy cseppet sem tudtam neked adni. És most.., egészen megfürdetlek! Olyan vagy, mint egy erôs harmattól borított bokor. Hadd szárítson meg a Mama, Fiam! Oly keserűt ízleltél! Felsebzett ajkadra nem esik más, csak a keserűség és az anyai könny sója!... Azután erôs hangon kéri:
-- Mária, Dávid nem mondja... Ismered Izajást? Mondd az ô szavait...
Magdolna elmondja a szenvedésre vonatkozó részt, és egy sóhajtással fejezi be: ,,...életét halálra adta, és a gonosztevôk közé sorolták, noha sokak vétkeit hordozta, és közben imádkozott a bűnösökért." (Iz 53, 1-12; 52, 13-53, 12)
-- Ó, hallgass! Nem a halál! Nem halálra van szánva! Nem! Nem! Ó, a ti hitetlenségtek szövetségesnek társul a sátán kísértéséhez, kételyt támaszt a szívemben! Nem kellene hinnem neked, Fiam? Nem hinni szent

szavaidnak?! Ó, mondd lelkemnek! Beszélj! A távoli partokról, ahová mentél, hogy megszabadítsd azokat, akik eljöveteledre várnak, vesd lelked szavát az én kitáruló lelkemnek, amely egészen nyitva áll, hogy befogadja szavadat. Mondd Anyádnak, hogy visszatérsz! Mondd: „Harmadnapra feltámadok". Kérlek, Fiam és Istenem! Segítsd nekem megvédeni a hitemet! A sátán rátekeredik gyűrűivel, hogy megfojtsa. A sátán felemelte kígyószáját az ember testérôl, mert te megfosztottad ôt ettôl a zsákmányától, és most szívem húsába vájta méregfogait, és megbénítja szívverésemet, erômet, hômérsékletemet. Isten! Isten! Isten! Ne engedd, hogy kételkedjek! Ne engedd, hogy a kétely megfagyasszon! Ne adj szabadságot a sátánnak, hogy csüggedésbe vigyen engem! Fiam! Fiam! Tedd szívemre a kezedet! Űzd el a sátánt! Tedd kezedet a fejemre! Az visszahozza a Világosságot. Szenteld meg egy simogatásoddal ajkamat, hogy megerôsödjön azt mondani: „Hiszek!" Akkor is hiszek, ha az egész világ nem hisz! Ó, mily fájdalmas nem hinni! Atyám! Nagyon sokat kell megbocsátani annak, aki nem hisz. Mert amikor valaki nem hisz többé... amikor nem hisz többé... akkor minden borzasztó dolog könnyűvé válik. Én mondom neked... én, aki tapasztalom ezt a gyötrelmet. Atyám, légy irgalmas a hitetlenek iránt! Add nekik, Szent Atya, add nekik, ezért a felemésztett Áldozatért és értem, az áldozatért, aki még emésztôdik, add a te hitedet a hitetleneknek!

Hosszú hallgatás.

Nikodémus és József intenek Jánosnak és Magdolnának. -- Jöjj, Anya! -- Magdolna beszél, megkísérelve eltávolítani Máriát Fiától, és szétválasztani Mária ujjait Jézusétól, akit csókolgat, sírva.

Mária felegyenesedik. Ünnepélyes. Utoljára kiegyenesíti a vértelen ujjakat, a test mellé helyezi az elernyedt kezet. Utána leengedi karját a föld felé, eléggé kitárva, fejét enyhén felfelé tartva, imádkozik és felajánl. Nem hallani a hangját. De megértik, hogy imádkozik, testtartásából. Valóban ô a Papnô az oltárnál, a Papnô a felajánlás pillanatában. „Felajánljuk magasztos Fölségednek ezt a tiszta, szent és szeplôtelen áldozati adományt..." (a mise kánonjának szavai).

Azután megfordul:

-- Csináljátok csak! De Ô fel fog támadni! Hiába kételkedtek az én értelmemben, és vagytok vakok az igazságnak, amit Ô mondott. Hiába kísért a sátán, hogy cselt vessen hitemnek. A világ megváltásához

hiányzik a gyötrelem, amit a legyôzött sátán adott szívemnek. Elfogadom a gyötrelmet, és felajánlom a jövôbeliekért. Isten veled, Fiam! Isten veled, Gyermekem! Isten veled, Kisfiam! Isten veled... Isten veled... Szent... Jó... Leginkább Szeretett és szeretetreméltó... Szépség... Öröm... Üdvösség forrása... Isten veled... Csókom... csókom... csókom... szemeidre... arcodra... aranyos hajadra... kihűlt tagjaidra... átszúrt szívedre..., ó, átszúrt szívedre!... Uram! Légy hozzám irgalmas!

* * *

Jézus szavai:

-- És a gyötrelem folytatódott megújuló támadásokkal egészen vasárnap hajnalig. Én szenvedésem alatt csak egy kísértést álltam ki. De Anyám, az Asszony, engesztelt az asszonyért, aki minden rosszban bűnös, ismét és ismét. És a sátán százszoros dühvel támadt Legyôzôjére. Mária legyôzte ôt. A legkegyetlenebb kísértéseket állta ki Mária testében, szívében, lelkében. A világ azt hiszi, hogy a megváltás végetért utolsó leheletemmel. Nem. Az Anya fejezte be azt, hozzáadva hármas gyötrelmét, hogy megváltson a hármas bűnös vágytól, három napig küzdve a sátánnal, aki rá akarta bírni ôt szavam megtagadására, hogy ne higgyen feltámadásomban. Mária volt az egyetlen, aki továbbra is hitt. Nagy és boldog e miatt a hite miatt is.

Mária gyötrelme hasonló volt az enyémhez a Getszemániban. A világ nem fogja megérteni ezeket a lapokat. De azok, akik a világban vannak anélkül, hogy a világból valók lennének, azok megértik, és jobban fogják szeretni a Fájdalmas Anyát. Ezekért mondtam ezt. (Vö. Jn 17, 16)

A két férfi megmossa Jézus testét és bekeni a kenôcsökkel. Felkötik állát, hogy szája csukva maradjon. Mária erôsebben nyög. Betakarják Jézust a lepellel. József még rátesz az arcra egy kendôt, és a leplet is a testhez erôsíti nagy, széles csíkokkal.

Mária még erôsebben sír.

(9-372)

Visszatérés Jeruzsálembe

József eloltja az egyik fáklyát, a másikkal pedig megvilágítja a barlang bejáratánál állva az utat Mária számára, aki még egyszer megcsókolja Fiát a leplen keresztül. Nehezen tud elválni tôle, és ismételten visszafordul, miközben kifelé kísérik.

A csendes kertre már leszáll az est sötétje. A nehéz sziklaajtót odagörgetik a bejárat elé. Mária, akit eddig János támogatott, és elég nyugodt volt sóhajtozásai közepette, kiszabadítja magát az apostol kezei közül. Egy szívbemarkoló kiáltással az ajtóra veti magát, és el akarja tolni azt. A durva kô lehorzsolja a bôrét és eltöri a körmeit, de nem mozdul meg. Mária többé nem a szelíd názáreti Szűz, a türelmes asszony. Inkább egy anyaoroszlánhoz hasonlít. Kéri a férfiakat, engedelmeskedjenek neki, és nyissák ki a sírt.

Miután a makacs szikla felsebezte kezét és ajkát, megfordul, és parancsol:

-- Nyissátok ki! Nem akarjátok? Rendben van, én itt maradok. Nem belül? Akkor itt, kívül. Itt van az én kenyerem és az én ágyam. Itt az én lakásom. Nincs más házam, se más célom. Ti menjetek csak! Térjetek vissza a világba, amely undorító. Én ott maradok, ahol nincs vérszomj és vérszag.

-- Nem teheted, Asszony!

-- Nem teheted, Anya!

-- Nem teheted, kedves Mária!

Igyekeznek leválasztani kezét a szikláról, amelyet átölelve tart. Megfélemlíti ôket Mária keményen és parancsolóan szikrázó szeme.

A szelídek és alázatosak azonban nem tudnak kitartani makacsságukban. És Mária is azonnal felhagy heves akaratával és parancsaival. Ismét visszatér szelíd tekintete, olyan, mint egy meggyötört galamb, lehajtja fejét, és összetett kézzel könyörög:

-- Ó, hagyjatok engem! Halottaitokért, azokért, akiket szerettek az élôk közül, legyetek irgalmasak egy szegény anya iránt!... Halljátok... Halljátok a szívemet! Békére van szüksége, hogy megszűnjön ez a kegyetlen dobogása. Ott fenn, a Kálvárián kezdett így dobogni. A kalapács hangja: kop, kop, kop... és minden ütése megsebezte

Gyermekemet... és ütötte az agyamat és a szívemet... és a fejem tele van ezekkel az ütésekkel, és szívem gyorsan ver, mint az a kop, kop, kop, Jézusom kezein és lábain, az én kis Jézusomén... Gyermekem! Gyermekem!...

Visszatér a gyötrelme, amely látszólag lecsillapodott, miután az Atyához imádkozott a balzsamozó asztalnál. Mindnyájan sírnak.

-- Szükségem van arra, hogy ne halljam se a kiáltásokat, se az ütéseket. És a világ tele van hangokkal és zajokkal. Minden hang a „nagy kiáltásnak" tűnik számomra, amelynek hatására kôvé vált a vér az ereimben, és minden zaj a kalapács a zajának tűnik a szögeken. Szükségem van arra, hogy ne lássam az emberek arcát. És a világ tele van arcokkal... Már szinte tizenkét órája látom a gyilkosok arcát... Júdást... a hóhérokét... a papokét... a zsidókét... Mind, mind gyilkosok!... El! El!... Nem akarok többé látni senkit sem... Minden emberben egy farkas és egy kígyó van. Utálatot és félelmet kelt bennem az ember... Hagyjatok itt, ezek alatt a nyugodt fák alatt, a virágzó kertben... Hamarosan itt lesznek a csillagok... Azok mindig az Ô barátai voltak és az én barátaim... Tegnap este társai voltak egyedülálló haláltusánknak... Azok annyi mindent tudnak... Azok Istentôl jönnek... Ó, Isten, Isten -- és sír, és térdre borul -- Béke, Istenem! Nem maradt számomra más, csak te!

-- Jöjj, leányom! Isten békét ad neked. De jöjj! Holnap húsvét szombatja van. Nem hozhatunk neked ételt...

-- Semmit! Semmit! Nem akarok ételt! Gyermekemet akarom! Jóllakom a fájdalmammal, könnyem oltja a szomjamat... Itt... Halljátok, miként sír az a fülesbagoly? Velem sír, és hamarosan sírni fognak a fülemülék. És holnap, a napsütésben, sírni fognak a mezei pacsirták és az erdei poszáták, és minden madár, amelyet Ô szeretett, és a galambok jönnek, hogy velem üssék ezt a sziklát, és azt mondják Neki: „Kelj fel, szerelmem, és jöjj! Szerelmem, aki a szikla hasadékában vagy, a szirtek szegélyezte ösvényen, mutasd meg arcodat hadd halljam hangodat!" (Vö. Én 2, 10, 14) Ó, mit mondok! Ôk is, ôk is, a gonosz gyilkosok az Énekek Énekével válaszoltak nekem! „Igen, jöjjetek, Jeruzsálem leányai, lássátok Királyotokat a koronával, amellyel saját hazája koronázta meg a halállal való eljegyzésének napján, az Ô megváltói diadalának napján!" (Vö. Én 3,11)

-- Nézd, Mária! Jönnek a Templom ôrei. Jöjj el, nehogy szidalmazzanak!
-- Az ôrök? Szidalmak? Nem. Gyávák. Gyávák. És ha én, rettenetes fájdalmamban fellépnék ellenük, elmenekülnének, mint a sátán Isten elôl. De én tudom, hogy Mária vagyok... és nem ütöm meg ôket, mint ahogy arra jogom lenne. Jó leszek... és nem is fognak látni engem. És ha meglátnak, és megkérdezik: „Mit akarsz?", azt mondom nekik: „Alamizsnát, hogy belélegezzem a balzsamos levegôt, amely ebbôl a hasadékból árad. Azt mondom nekik: „Anyátok nevében." Mindenkinek van anyja... ezt mondta a megtért lator is...
-- De ezek rosszabbak a latroknál. Sértegetni fognak téged.
-- Ó... van-e még sértés, a maiak után, amit nem hallottam?
Magdolna az, aki megtalálja az érvet, amellyel engedelmességre tudja bírni a Fájdalmas Anyát: „Te jó vagy, szent vagy, hiszel, és erôs vagy. De mi mik vagyunk?... Látod! A legtöbben elmenekültek. A többiek gyávák. A kétely, amely már bennünk van, megtörne minket. Te az Anya vagy. Nem csak Fiad iránt van kötelezettséged és jogod, hanem azok iránt is, akik Fiadéi. Neked vissza kell térned velünk, közénk, hogy összegyűjts minket, hogy biztosíts minket, hogy belénk öntsd a hitedet. Te mondtad, miután igazságosan megkorholtad gyávaságunkat és hitetlenségünket: „Könnyebb lesz számára feltámadni, ha szabad ezektôl a felesleges kötelékektôl." Én mondom neked: „Ha minekünk sikerül egyesíteni hitünket az Ô feltámadásában, akkor hamarosan feltámad. Kihívjuk ôt szeretetünkkel... Anya, Üdvözítôm Anyja, térj vissza velünk, te, Isten szerelme, hogy nekünk add ezt a szeretetedet! Azt akarod talán, hogy a szegény Mária Magdolna ismét elveszítse azt, amit Ô oly nagy irgalmasan megmentett?"
-- Nem. Szemrehányást tennék magamnak. Igazad van. Vissza kell térnem... hogy megkeressem az apostolokat... a tanítványokat... a rokonokat... mindenkit... Hogy azt mondjam nekik: Higgyetek! Hogy azt mondjam: Ô megbocsát nektek... Kinek mondtam már?... Ah, a keriótinak... Szükséges... igen, szükséges ôt is megkeresni, mert ô a legnagyobb bűnös...
Mária mellére hajtott fejjel áll, remeg, mintha undort érezne, majd azt mondja:
-- János, keresd meg ôt! És hozd hozzám! Meg kell tenned! És nekem

meg kell tennem. Atyám! Legyen meg ez is az emberiség megváltásáért. Menjünk!

Feláll. Kimennek a félsötét kertbôl. Az ôrök nézik ôket, amint kimennek, de egy szót sem szólnak.

Útközben Mária kétszer is felkiált, és lehajol, tanulmányozva a gyenge fénynél a földet, mert úgy tűnik neki, hogy vért lát, és azt gondolja, Fiáé. De csak rongydarabok.

A város teljesen elhagyatottnak látszik. Mielôtt Mária bemegy a városkapun, visszafordul a Kálvária csúcsa felé... és keservesen sír. Utána azt mondja:

-- Menjünk! De vezessetek engem! Nem akarom látni Jeruzsálemet, az utcáit, lakóit.

-- Igen, igen, de menjünk gyorsan! Már be akarják zárni a kapukat, és látod? Megerôsítették náluk az ôrséget. Róma zavargástól fél.

-- Joggal. Jeruzsálem tigrisek barlangja! És gyilkosok törzse! Rablóbanda. És ezek a bitorlók nemcsak a vagyont, hanem az életet akarják elrabolni. Harminckét éve ármánykodnak Gyermekem élete ellen... Kis bárány volt, tejbôl és rózsából... egy aranyos bárányka... Alig tudta még mondani: ,,Mama", és megtenni az elsô lépéseket, és nevetni néhány fogával halvány korallszínű ajka között, amikor jöttek, hogy átvágják a torkát... Most azt mondják, hogy káromkodott, és megsértette a szombatot, és lázadást szított, trónusra vágyakozott, asszonyokkal vétkezett... De akkor mit tett? Miféle káromlást tudott volna elkövetni, amikor még a Mamáját is alig tudta hívni? Miféle törvényt sérthetett volna meg Ô, az Örök Ártatlan, aki akkor még emberként is kis ártatlan volt? Miféle lázadást szíthatott volna, amikor még ellenkezni sem tudott? Miféle trónra vágyakozott? Az Ô trónusa a föld és az ég, az az övé volt, és mást nem kért: az égben ott volt Atyjának öle, a földön pedig az enyém. Sose nézett senkire érzékiesen, ti fiatalok és szépek, megmondhatjátok ezt. De akkor, de akkor... Ó, Gyermekem... És a te halálodat akarták! Életedet akarták elvenni! A te egyetlen kincsedet. Az Anyát a Fiútól, a Fiút az Anyától, hogy a világegyetemet a legnyomorúságosabbá, legelhagyatottabbá tegyék. Miért akarták elvenni az életet az Élôtôl? Miért bitorolták a jogot, hogy elvegyék azt, ami az élet: a virágnak és az állatnak a java, az embernek a java? Jézusom semmit sem kért tôletek. Sem pénzt, sem

ékszereket, sem lakást. Egy otthona volt neki: kicsi és szent, de elhagyta irántatok való szeretetébôl, hiéna-emberek. Lemondott róla értetek, és elment szegényen és egyedül. Még az az ágya sem volt, amit az Igaz készített számára, se kenyere, amit a Mamája készített neki, és ott aludt, ahol tudott, és azt evett, amije éppen volt. A jó emberek házaiban, mint minden emberfia, vagy a mezôk fagyos füvén, a csillagok virrasztottak felette. Leült egy asztalhoz, vagy megosztotta az Isten madaraival a gabonaszemet és a vadszedret. És nem kért tôletek semmit. Sôt, adott nektek. Csak az életet akarta, hogy szavával az Életet adja nektek. És ti, és te, Jeruzsálem, megfosztottátok Ôt az élettôl. Vérét ittátok és Testét ettétek! Jóllaktatok vele? Vagy még nem töltött be titeket? És ti, hiénák, a vámpírok és keselyűk után az Ô holttestén táplálkoztok, és nem elégített ki még titeket a gyalázat és gyötrelem, még kegyetlenkedtek és örültök holtteste eltorzításának és görcsei újbóli látásának, remegésének, zokogásának, rángásai látásának bennem, a megölt Anyjában? Megérkeztünk? Miért álltok meg? Mit akar ez az ember, József? Mit mond?

Valóban Józsefet megállította a ritka arrajárók egyike, és a teljes csendben jól hallatszik beszédük.

-- Észrevették, hogy beléptél Pilátus házába. A Törvény meggyalázója! Számot fogsz adni ezért! Tilos számodra a húsvét! Meg vagy fertôzve!

-- Te is, Elchiás! Megérintettél engem, és engem Krisztus vére föd és halálos izzadtsága!

-- Ah! Rettenetes! El! El! Az a vér, el!

-- Ne félj! Téged már elhagyott! Átkozott vagy!

-- De te is átkozott vagy! És ne gondold, hogy most, hogy szerelmeskedtél Pilátussal, elviheted a holttestet. Már gondoskodtunk arról, hogy a játék megszűnjön.

Nikodémus lassan közeledik hozzá, míg az asszonyok megálltak Jánossal, egy bezárt, mély kapuhoz támaszkodva.

-- Láttuk -- válaszolja József. -- Gyáva népség! Még egy halottól is féltek! De az én kertemben és az én sírommal azt teszek, amit akarok.

-- Majd meglátjuk!

-- Meglátjuk. Fellebbezek Pilátushoz.

-- Igen. Paráználkodj most Rómával!

Nikodémus elôrelép:

-- Jobb Rómával, mint a démonnal, mint ti, istengyilkosok! És mondd meg nekem, hogyan gazdagodsz meg ismét? Vagy most futsz rémületedben?
Nem elég, amit kaptál? Nem égett le az egyik házad? Remegj! A büntetés még nem ért véget, sôt, most jön. Rádtör, mint a pogányok nemezise. Sem az ôrök, sem a lepecsételés nem akadályozza meg a Bosszúállót attól, hogy felkeljen és lesújtson.
-- Átkozott! --Elchiás elmenekül, s közben odakiált valamit az asszonyoknak. Durván megsérti Máriát.
János nem szól semmit. Ráugrik, mint egy párduc, belekapaszkodik, leteperi a földre, és térdeivel leszorítva tartja, kezével a nyakán, és azt mondja neki:
-- Kérj bocsánatot, vagy megfojtalak, te ördög! -- És nem engedi el addig, amíg az János kezétôl fojtogatva fuldokolva nem mondja: „Bocsánat!"
De kiáltása odavonta az ôrjáratot.
-- Állj! Mi történik? Újabb lázadás? Álljatok meg mind, vagy leütünk titeket! Kik vagytok?
-- Arimateai József és Nikodémus, akit a Prokonzul felhatalmazott a megölt Názáreti eltemetésére. Visszatérünk a sírtól az Anyával, fiúval, rokonokkal és barátnôkkel. Ez megsértette az Anyát, és kényszerült bocsánatot kérni.
-- Csak ez? Meg kellett volna fojtanotok! Menjetek! Katonák, tartóztassátok le ezt! Mit akarnak még ezek a vámpírok? Az anya szívét is? Üdvözlünk titeket, zsidók!
-- Mily rettenetes! De többé nem emberek... János, légy jó velük! Emlékezz az én és a te Jézusodra! Ô bocsánatot hirdetett.
-- Anya, igazad van. De gonosztevôk, és elveszik az eszemet. Szentségtörôk, megsértenek téged. És ezt nem engedhetem meg nekik.
-- Igen, gazemberek. És értenek hozzá. Nézd, milyen kevesen vannak az úton. És ezek a kevesek mily alattomosan járnak. A bűntény után a gonosztevôk félnek. Irtózattal tölt el engem, amikor látom ôket így menekülni, bemenni házaikba, bezárkózni a félelemtôl. Mindnyájukat bűnösnek érzem az istengyilkosságban. Nézd, Mária, azt az öreget. Már a sír szélén jár, és mégis, amikor megvilágítja ôt a fény ebbôl a kinyíló ajtóból, úgy tűnik nekem, hogy láttam ôt ott a Kálvárián, vádolva

Jézusomat... Latornak mondta Ôt... Latornak Jézusomat!... Ez a fiatal, aki alig idôsebb egy gyermeknél, ocsmány káromlásokkal magára hívta az Ô Vérét... Ó, a szerencsétlen!... És ez az ember? Olyan izmos és erôs, tartózkodik attól, hogy megüsse? Ó, nem akarom látni! Nézzétek, arcuk többé nem emberi arc, hanem ördögi... Oly bátrak voltak a Megkötözöttel, a Keresztrefeszítettel szemben... És most menekülnek, elrejtôznek, bezárkóznak. Félnek. Kitôl? Egy halottól. Számukra csak egy halott, mert tagadják, hogy Isten. Kitôl félnek akkor? Ki elôtt zárják be az ajtót? A lelkiismeretfurdalástól félnek. A büntetéstôl. Nem segít. A lelkiismeretfurdalás bennetek van. És örökké kísérni fog titeket! És a büntetés nem emberi. És nem segítenek a zárak és a botok, az ajtók és a rácsok. Az az égbôl száll alá, Istentôl, aki megbosszulja az Ô Feláldozottját, behatol a falakon és ajtókon keresztül, és égi lángja természetfeletti büntetésre jelöl meg titeket, ami rátok vár. A világ eljön Krisztushoz, Isten Fiához és az én Fiamhoz, eljön ahhoz, akit ti átszögeztetek, de ti mindörökre meg lesztek jelölve, Isten Káinjai, megjelölve, mint az emberi nem gyalázatosai. Énnekem, aki tôletek születtem, nekem, aki mindenki Anyja vagyok, azt kell mondanom, hogy számomra, leányotok számára rosszabbak vagytok a mostohaapáknál, és hogy gyermekeim végtelen számában ti vagytok azok, akiket nehéz elfogadnom, mert szennyesek vagytok bűnményeitektôl, amelyeket Gyermekem ellen elkövettetek. És nem bánjátok meg, mondva: „Te a Messiás voltál! Elismerünk és imádunk!" Íme, egy újabb római ôrjárat! A Szeretet nincs többé a földön. A Béke nincs többé az emberek között. És a gyűlölet és a háború lobog, mint ezek a füstölgô fáklyák. Az uralkodók félnek a láncaiból kiszabadult tömegtôl. Tapasztalatból tudják, hogy amikor ez a vadállat, amely embernek hívja magát, megérezte a vér ízét, vágyakozik a vérengzésre... De ne féljetek ezektôl! Ezek nem oroszlánok, se nem igazi párducok. Ezek gyáva hiénák! A gyenge bárányt támadják meg. De félnek a lándzsával és tekintéllyel felfegyverzett oroszlántól. Ne féljetek ezektôl a csúszómászó sakáloktól. A ti kemény léptetek menekülésre készteti ôket, és a ti lándzsátok ragyogása szelídebbekké teszi ôket a házinyúlnál. Ezek a lándzsák! Egyikük megnyitotta Fiam szívét! Melyik közülük? Látása szívembe nyilallik... Mégis szeretném birtokolni, ezekbe a reszketô kezeimbe venni mindegyiket, hogy lássam, melyiken van még a vér nyoma,

és azt mondani: „Ez az! Add nekem, ó katona! Add egy anyának, a te távoli anyád emlékére, és én imádkozni fogok érte és érted." És egy katona sem tagadná meg azt tôlem, mert ôk, a háború emberei, a legjobbak voltak a Fiú és az Anya haláltusája alatt. Ó, miért nem gondoltam erre ott fönn? Olyan voltam, mint akit fejbevertek. Már elkábítottak azok az ütések... Ó, azok az ütések! Ki adja meg nekem, hogy ne halljam ôket többé, itt, szegény fejemben? A lándzsa... Mennyire szeretném...

-- Megkereshetjük azt, Anya. A százados nagyon jónak tűnt irányunkban. Azt hiszem, nem tagadja meg tôlem. Holnap elmegyek érte.

-- Igen, igen, János. Szegény vagyok. Csak kevés pénzem van, de az utolsó fillérig megfosztom magamat tôle, hogy enyém legyen az a vas... Ó, hogy tehettem, hogy nem kértem el akkor?

-- Kedves Mária, közülünk senki sem tudott arról a sebrôl. Amikor megláttad, a katonák már távol voltak.

-- Igaz... Elvesztettem eszemet a fájdalomtól. És a ruhák? Semmim sincs az övébôl! Véremet adnám birtoklásukért...

Mária újból keservesen sír.

Így érnek el arra az útra, ahol az utolsó vacsora terme van. Ideje már, mert ki van merülve, és úgy vonszolja magát, mint egy gyenge öregasszony. Mondja is.

-- Bátorság! Már odaértünk.

-- Odaértünk? Oly rövid az út, amely reggel oly hosszúnak tűnt nekem? Ma reggel? Ma reggel volt? Nem régebben? Hány óra, vagy mennyi század telt el azóta, hogy tegnap este beléptem ide, és attól, amikor ma reggel kimentem? Valóban én vagyok, az ötvenéves Anya, vagy egy évszázados öregasszony, egy asszony, akinek meghajlott vállán és ôsz fején századok vannak? Úgy tűnik nekem, hogy láttam a világ minden fájdalmát, és hogy az egész világ az én vállamon van, és annak súlya alatt hajlok meg. Láthatatlan kereszt, de oly súlyos! Kôbôl van. Talán még súlyosabb Jézusoménál. Mert én hordozom az enyémet és az övét a szenvedés emlékével, és saját szenvedésem valóságával. Menjünk be! Mert be kell lépnünk. De nem vigasztaló. Növeli a fájdalmat. Ezen az ajtón lépett be Fiam utolsó étkezésére. Ezen ment ki, hogy a halálba menjen. És oda kellett tennie a lábát, ahová árulója tette, kimenve, hogy hívja az Ártatlan elfogóit. Ezen az ajtón keresztül láttam Júdást... Láttam

Júdást! És nem átkoztam el. Hanem beszélt hozzá a gyötrött anya. Aki szenvedett jó Fia miatt és gonosz fia miatt... Láttam Júdást! A démont láttam benne! Én, aki mindig sarkam alatt tartottam Lucifert, és csak Istenre tekintettem, soha nem néztem le a sátánra, felismertem ôt az áruló arcára nézve. A démonnal beszéltem! És ô elmenekült, mert nem bírja elviselni a hangomat. Elhagyta ôt most? Úgy, hogy beszélhetek vele arról a halottról, én, a Szülôje, hogy egy Isten Vérével ismét megfoganjam és megszüljem a kegyelemre? János, esküdj meg nekem, hogy
meg fogod keresni, és nem leszel kegyetlen vele! Nem én vagyok az, akinek erre joga lenne... Ó, engedjetek belépni abba a szobába, ahol Jézusom utoljára étkezett! Ahol Gyermekem hangja utoljára beszélt békében!

-- Igen. Megyünk. De most, nézd, jöjj ide, ahol tegnap voltunk. Pihenj! Üdvözöld Józsefet és Nikodémust, akik visszavonulnak!

-- Igen, üdvözlöm ôket. Ó, üdvözlöm ôket. Hálás vagyok nekik. Megáldom ôket!

-- De jöjj, jöjj! Kényelmesebben teszed ott.

-- Nem. Itt. József... Ó, nem ismertem senkit ezzel a névvel, aki ne szeretett volna engem...

Mária, Alfeus felesége hirtelen sírni kezd.

-- Ne sírj... József is... Szeretetbôl tévedett a te fiad. Emberileg békét akart adni nekem... De ma!... Láttad... Ó, minden József jó Máriával... József, hálát adok neked. És neked, Nikodémus... Szívem leborul fáradt lábatok elôtt, amelyek annyit jártak érte... és az utolsó megtiszteltetéséért... Csak szívemet tudom nektek adni... és nektek adom, Fiam hűséges barátai... és... és bocsássátok meg egy átszúrt szívű anyának a szavakat, amelyeket a sírban mondottam...

-- Ó, Szent! Te bocsáss meg! -- mondja Nikodémus.

-- Légy jó most! Nyugodj meg hitedben! Holnap látni fogunk -- teszi hozzá József.

-- Igen, látni fogunk. Rendelkezésedre állunk.

-- Holnap szombat van -- veti ellen a ház asszonya.

-- A szombat meghalt. Eljövünk. Isten veled! Az Úr legyen veletek! -- és elmennek.

-- Jöjj, Mária!

-- Igen, Anya, jöjj!
-- Nem! Nyissátok ki! Megígértétek nekem hogy megteszitek az üdvözlések után. Nyissátok ki ezt az ajtót! Nem zárhatjátok be egy anya elôtt. Egy anya elôtt, aki be akarja lélegezni a levegôben gyermekének leheletét, testének illatát. Én, én, aki kilenc hónapon át hordoztam, aki megszültem, tápláltam, felneveltem, gondoztam. Az a lehelet az enyém! Testének az az illata az enyém! Az enyém, szebbé válva Jézusomban. Engedjétek, hogy még egyszer érezzem.
-- Igen, kedves, de holnap. Most fáradt vagy. Égsz a láztól. Nem teheted. Rosszul vagy.
-- Igen, rosszul. De azért, mert szemem elôtt van a Vére és orromban sebes testének a szaga. Látni akarom az asztalt, amelyre támaszkodott élve és egészségesen, érezni akarom ifjú testének illatát. Nyissátok ki! Ne temessetek el engem harmadszor! Már elrejtettétek elôlem a fűszerek és kötelékek alá, utána elzártátok elôlem a sziklával. Most miért, miért tagadjátok meg egy Anyától, hogy ismét megtalálja az Ô utolsó nyomát a leheletben, amelyet otthagyott e mögött az ajtó mögött? Engedjetek belépni! Keresni fogom a földön, az asztalon, a széken, az Ô lábainak, kezeinek nyomát. És megcsókolom, csókolgatom addig, amíg elkopik az ajkam. Keresni fogom... keresni fogom... Talán találok egy hajszálat szôke hajából. Egy hajszálat, amely nem csomósodott meg a vértôl. Tudjátok ti, mit jelent fiának egy hajszála anyja számára? Te, Mária, Alfeus felesége, te Szalóme, anyák vagytok. És nem értitek? János! János, hallgass rám! Én Anyád vagyok! Ô tett engem azzá. Te köteles vagy nekem engedelmeskedni. Nyisd ki! Én szeretlek téged, János. Mindig szerettelek, mert szeretted Ôt.
Még jobban foglak szeretni. De nyisd ki! Nyisd ki, mondom! Nem akarod? Nem akarod? Ah, akkor többé nem vagy a fiam?! Jézus semmit sem
tagadott meg tôlem. Mert fiam volt. Te megtagadod... Nem vagy az. Nem érted meg a fájdalmamat... Ó, János, bocsáss meg... bocsáss meg... Nyisd ki... Ne sírj... Nyisd ki... Ó, Jézus, Jézus!... Hallgass meg... A te szellemed műveljen csodát! Nyisd ki szegény Mamádnak ezt a bejáratot, amelyet senki sem akar kinyitni! Jézus! Jézus!
Mária veri ökölbe szorított kezével a jól bezárt ajtót. A szenvedésnek egy rohama vesz erôt rajta. Végül elsápad, és azt

mormolja:
-- Ó, Jézusom! Jövök! Jövök! -- erôtlenül a síró asszonyok karjába roskad, akik támogatják, hogy meggátolják elesését, ennél az ajtónál, és így viszik az elöl levô szobába.

(9-386)
==========
==========
Nagypéntek éjjele

Mária csendesen sír. Visszautasítja a felajánlott bort, mézet, kecsketejet. Nem akar semmit. Csak sír. És kéri, és megígérteti, hogy megkeresik az apostolokat és a tanítványokat, a lándzsát és a ruhákat, és hogy reggel megengedik neki a belépést az utolsó vacsora termébe.
-- Igen. Ha egy kissé megnyugszol, ha kissé pihensz, én odavezetlek téged -- mondja rokona. -- Mi ketten bemegyünk, és én térdenállva keresem számodra Jézus minden jelét... -- mondja Alfeus felesége, felsóhajtva. -- De látod? Itt van a kehely és az általa megtört kenyér, amit az Eucharisztia számára használt. Lehet-e ennél szebb emlék? Látod? János ma reggel idehozta neked, hogy láthasd ma este... Szegény János, aki ott van és sír, és fél...
-- Fél? Miért? Jöjj ide, János!
János kijön az árnyékból, mert a szobában csak egy mécses világít az asztalon a Szenvedés tárgyai mellett. Mária lábához térdel, aki megsimogatja ôt, és megkérdi:
-- Miért félsz?
János megcsókolja a kezét, és sírva mondja:
-- Mert te rosszul vagy. Lázas vagy, és szomorú... És nem nyugszol meg. És ha ez így tart, meghalsz, amint Ô meghalt.
-- Ó, bár igaz volna!
-- Nem! Anya! Mama! Ó, édesebb azt mondani: „Mama". Mint az enyémnek! Engedd, hogy ezt mondjam... De amint én nem látok különbséget
anyám között és teközötted, sôt, téged jobban szeretlek, mint ôt, mert az Ô Mamája vagy, és nekem adott, te se láss nagyon nagy különbséget

született Fiad között, és a fiú között, akit Ô neked adott... És szeress engem egy kicsit, amint Ôt szereted... Ha Ô mondta volna neked: „Félek, hogy te meghalsz", azt válaszoltad volna: „Ó, bárcsak igaz volna"? Nem. Neki nem mondtad volna ezt. Sôt, fájna neked elmenni és a farkasok világában hagyni Ôt a te Bárányodat... És miattam nem szomorkodsz? Én még inkább bárány vagyok, mint Ô. Nem a jóság vagy a tisztaság tekintetében, hanem ostobaságom és félelmem miatt. Ha te engem elhagysz, a szegény Jánost széttépik a farkasok, mielôtt még egyet bégetne, hogy beszéljen a Mesterérôl... Azt akarod, hogy meghaljak így, anélkül, hogy szolgálnám Ôt? Ostobán a halálban éppúgy, mint az életben? Nemde igaz? És akkor, Mama, igyekezzél megnyugodni... Ôérte... Ó, nem azt mondod, hogy föltámad? Igen, azt mondod, és igaz. És akkor azt akarod, hogy amikor Ô föltámad, üresen találja a házat, nélküled? Mert biztos, hogy Ô idejön... Ó, szegény, szegény Jézus, ha a te szeretetteljes felkiáltásod helyett a mi részvétkiáltásainkat hallaná, és ahelyett, hogy öledben nyugtathatná az Ô meggyötrött és dicsôséges fejét, a te sírod ajtaját látná... Élned kell! Hogy üdvözöld Ôt, amikor visszatér... Nem mondom „a mi szeretetünkért". Mi megérdemlünk minden szemrehányást azért, ahogy viselkedtünk. De a te szeretetedért. Ó, milyen lesz a találkozás? És Ô milyen lesz? Bölcsesség Anyja, a te nagyon tudatlan Jánosod Mamája, te, aki mindent tudsz, mondd meg nekünk, milyen lesz Ô, amikor feltámadva megjelenik?

-- Lázár lábán a sebek bezárultak, de látni lehetett a helyüket. És gennyekkel tele kötelékekben jelent meg -- mondja Márta.

-- Mosni és mosni kellett ôt... -- teszi hozzá Mária.

-- És gyenge volt, és az Ô parancsára meg kellett ôt erôsítenünk -- fejezi be Márta.

-- A naimi özvegy fia olyan volt, mint egy elkábult, és egy járni képtelen kisgyermeknek tűnt, aki nem tudott folyékonyan beszélni, annyira, hogy Ó megbízta anyját, hogy tanítsa meg ôt ismét az élet módjára. És Jairus kisleánya elsô lépteit Ô maga irányította... -- mondja János.

-- Én azt gondolom, hogy Urunk ide küldi egy angyalát, hogy azt mondja nekünk: „Jöjjetek egy tiszta ruhával!". És én már szeretettel elôkészítettem azt. A palotában van. Én nem tudtam megszôni, dajkámmal készíttettem el, aki most már nyugodt a jövômet illetôleg, és nem sír

többé. A legértékesebb vásznat vettem, és Plautinától kaptam bíbort, és Noémi megszôtte a szegélyt; és én elkészítettem az övet, a táskát és az imaköpenyt, éjjel hímezve, hogy ne lássanak. Tôled tanultam, Anya. Nem tökéletes. De a gyöngyöknél inkább, amelyek az övön és a táskán az Ô nevét képezik, szebbé teszik szeretetteljes könnyeim gyémántjai és csókjaim. Minden öltés egy áhítatos szívverés érte. És elhozom neki ezt. Te megengeded, ugye?

-- Ó... Én nem gondoltam, hogy megfosztják Ôt ruháitól... nem vagyok jártas a világ szokásaiban és vadságában... Azt hittem, hogy már ismerem... (ismét könnyek gördülnek végig az arcán), de látom, hogy még semmit sem tudtam... És azt gondoltam: ,,Utána is a Mama által készített ruháját fogja hordani." Annyira tetszett neki! Ô akarta így. Régen megmondta nekem: ,,Te csinálsz egy ruhát így és így. És elhozod nekem húsvétra... Mert Jeruzsálemnek királyi bíborba öltözve kell látnia engem..." Ó, az a gyapjú, amely hónál fehérebb volt, miközben szôttem, pirossá vált Isten szemében és az enyémben, mert szavai új sebet ejtettek szívemen. A többiek, évek múlva vagy hónapok múlva, ha nem is zárultak be, kiszáradtak, és nem szivárgott belôlük a vér. De ez! Mindennap, minden órában megfordult a tôr a szívemben: ,,Egy nappal kevesebb! Egy órával kevesebb! És utána halott lesz!" Ó, ó... És a fonál az orsón vagy a szövôszéken vörössé vált... Már vörös volt... -- Mária ismét sír.

Igyekeznek megvigasztalni azzal, hogy a feltámadásról beszélnek. Zsuzsanna megkérdezi:

-- Mit mondasz te? Milyen lesz feltámadása után? És hogyan támad fel?

És ô, megzavarodva, megvakulva a megváltó szenvedésnek ebben az órájában, azt válaszolja:

-- Nem tudom... Többé semmit sem tudok... Csak azt, hogy Ô meghalt!... -- Ismét heves sírásban tör ki, és megcsókolja a kendôt, amely Fiának derekán volt, és szívéhez szorítja, ringatja, mint egy kisgyermeket.

És megérinti a szögeket, a töviskoronát, a szivacsot, és felkiált:

-- Ezek! Ezeket tudta adni neked a hazád! Vasat, töviseket, ecetet és epét! És sértéseket, sértéseket, sértéseket! És Izrael minden fia közül egy cireneit kellett kiválasztani arra, hogy hordja keresztedet! Ez az ember szent számomra, mint egy jegyes. És ha ismernék még valakit, aki

segítette Gyermekemet, megcsókolnám a lábát. De senki sem volt részvéttel hozzá? Menjetek ki! Menjetek! Még a ti látástok is szenvedést okoz nekem! Mert nem tudtátok elérni, hogy egy kevésbé kegyetlen kínzásban legyen része. Királyotok hasztalan és gyenge szolgái! Menjetek ki!

Rettenetes kitörésében. Feláll mereven, még magasabbnak tűnik, parancsoló szemekkel, az ajtó felé mutató kézzel. Úgy parancsol, mint egy királynô a trónusáról.

Mindnyájan kimennek ellenállás nélkül, hogy ne izgassák fel még jobban, és leülnek a bezárt ajtó elôtt, hallgatva nyögését és minden zajt, ami kihallatszik. De miután hallják az ellökött szék zaját, és térdeiét, amint a padlóra esik, mert letérdelt, fejét az asztalra hajtva, amelyen a Szenvedés tárgyai vannak, többet nem hallanak, csak szüntelen vigasztalan sírását.

Mormol valamit, de olyan halkan, hogy a kintlevôk nem hallhatják:

-- Atyám, Atyám, bocsánat! Kevéllyé váltam és gonosszá. De te látod, igaz, amit mondok. Tömegek voltak körülötte. És az egész Palesztína ezeken az ünnepeken a szent falakon belül van... Szentek? Nem! Többé nem szentek... Azok maradtak volna, ha Ó azokon belül halt volna meg. De Jeruzsálem kiűzte ôt, mint ahogy kihány az ember valamit. Azért Jeruzsálemben csak a Bűntény van... Rendben van: mindebbôl a népbôl, amely Ôt követte, nem tudott összegyűlni egy kis csoport, amely elérte volna, nem mondom, megmentését. Meg kellett halnia, hogy megváltson. De
azt, hogy oly nagy gyötrelem nélkül haljon meg. Meghúzódtak az árnyékban, vagy elmenekültek... Szívem fellázad ekkora gyávaság láttára. Az Anya vagyok. Ezért bocsásd meg durva kevélységem bűnét... és sír...

Kint a többiek tűkön ülnek, és sokféle okból.

Visszajön a ház asszonya, aki kiment, hogy kiváncsiskodjék, és rettenetes hírekkel jön vissza. Azt mondja, sokan meghaltak a földrengésben, sokan megsebesültek a verekedésben a názáreti követôi és a zsidók között, sokakat letartóztattak és újabb kivégzések lesznek, mert Pilátus elrendelte a názáreti minden követôjének és a nagytanács vezetôinek letartóztatását, mindazokét, akik a városban vannak, vagy elmenekültek már Palesztínába, és hogy Johanna haldoklik palotájában,

Mannaent Heródes letartóztatta, mert az egész udvar elôtt szemtelenül azzal vádolta, hogy bűntárs az istengyilkosságban. Egy csomó szerencsétlen hír...

Az asszonyok aggódni kezdenek hozzátartozóikért. Sírnak, kivéve Mária Magdolnát, akinek szikrázik a szeme. Igy telik az idô. Idônként valamelyikük lassan kinyitja kissé az ajtót, és benéz. Utána becsukja.

-- Mit csinál? -- kérdezik a többiek.

-- Még mindig térdenáll. Imádkozik. -- Mintha valakivel beszélne...

-- Lehet, hogy felállt és fel-alá járkál a szobában.

(9-398)

==========

Mária siralmai

-- Jézus! Jézus! Hol vagy? Hallasz még engem? Hallgasd még a te szegény Mamádat, aki kiáltja a te szent és áldott nevedet most, miután oly sok órán keresztül szívén tartott téged! A te szent neved, amit szeretettel ejtett ki ajkam, amelynek méz íze volt, most keserűnek tűnik attól a keserűségtôl, amely a te ajkadon maradt. A kegyetlen keverék keserűségétôl... Örömtôl duzzadt a szívem, amikor a te nevedet, szívem szerelme, kiejtettem. Szívem vérébe öltöztettelek, amikor leszálltál hozzám az égbôl. Oly kicsiny voltál, oly apró, hogy el lehetett volna helyezni téged a vadmenta virágjának kelyhében.

Te, aki oly nagy vagy, te, a Hatalmas, megsemmisültél egy emberi csírában a világ üdvösségéért. A te neved fájdalmas most szívem számára. Elszakítottak téged Mamád simogatásától. A hóhérok kezébe vetettek, akik kínoztak addig, amíg meg nem haltál.

Kinek mondom a te nevedet? Senki sem válaszol kiáltásomra. Akkor sem, ha addig kiáltanék, amíg széttörne a szikla, amely sírodat elzárja. Te nem hallanád, mert halott vagy. Nem hallod többé a Mamádat? Hányszor neveztelek Fiamnak ebben a harmincnégy évben! (Mária beleérti a kilenc hónapot is, amikor méhében hordozta Jézust.) Attól kezdve, amikor megtudtam, hogy anyává kell lennem, és hogy kicsinyemet Jézusnak fogják hívni! Te még nem születtél meg, és én simogattam a méhemet, ahol te

növekedtél, és halkan hívtalak: „Jézus!" és úgy tűnt nekem, hogy megmozdultál, hogy azt mondod nekem: „Mama!" Én már hangot adtam neked, és már a te hangodról álmodtam. Hallottam azt, mielôtt beszélni tudtál volna. És amikor meghallottam, gyengén, mint egy épp most született bárányét, remegve a hideg éjszakában, amelyben születtél, az öröm mélységét ismertem meg... és hittem, hogy megismertem a fájdalom mélységét, mert sírt a Gyermekem, aki fázott, aki nélkülözött, aki elôször sírt, mint Megváltó. És nekem nem volt tüzem és bölcsôm, és nem tudtam helyetted szenvedni, Jézusom! Csak ölemben tudtalak melengetni, és arcommal, és szeretetemmel, imádva téged, szent Fiam.

Azt hittem, hogy megismertem a szenvedés mélységét... A szenvedés hajnala volt az, a szenvedés pereme. Most a dele van. Most a mélyén vagyok. Ez a mélység, amelyet most érintek, miután leszálltam bele ebben a harmincnégy évben, lelökve oly sok dolog által, és elterülve a rettenetes mélységben, ma, a te keresztednél.

Amikor kicsiny voltál, ringattalak, énekelve: „Jézus, Jézus!" Melyik összhang szentebb és szebb ennél a névnél, amely mosolygásra indítja az ég angyalait? Számomra az szebb volt, mint az angyaloknak oly édes éneke születésed éjszakáján. Ott láttam az égben az egész eget ezen a néven keresztül. És most, amikor azt mondom neked, aki meghaltál, és nem hallasz engem, és nem válaszolsz nekem, mintha sose léteztél volna, látom a poklot. Az egész poklot. Íme: most megértem, mit jelent az, hogy valaki elkárhozott. Azt, hogy nem mondhatja többé: „Jézus!" Rettenetes! Rettenetes! Rettenetes!...

Meddig tart ez a pokol a Mamád számára? Te azt mondtad: „Három nap alatt újra felépítem ezt a Templomot". Ma egész nap ismétlem ezeket a szavaidat, hogy ne essek össze holtan, hogy készen legyek üdvözölni téged visszatérésedkor, és még szolgáljalak... De hogyan tudom elviselni három napig, hogy te halott vagy? Három napig vagy a halálban te, te, Életem?

De hogyan? Te, aki mindent tudsz, mert te vagy a végtelen Bölcsesség, nem ismered a Mamád gyötrelmét? Nem tudod elképzelni, visszaemlékezve,
amikor elvesztettelek Jeruzsálemben, és te láttál engem tolongva a tömegben, amely körülötted állt, egy hajótörött arcával, aki oly sok küzdelem után megérinti a partot, legyôzve a hullámokat és a halált,

egy olyan valakinek arcával, aki kilép egy kimerítô kínzásból, vérét vesztve, megöregedve, összetörve? És akkor csak arra tudtam gondolni, hogy elvesztettelek, Azzal ámíthattam magamat, hogy csak így volt. Ma nem. Ma nem. Tudom, hogy halott vagy. Nem lehetséges az önámítás. Láttalak, amint megöltek. Íme, ha a fájdalom miatt nem tudnék visszaemlékezni rá, íme, itt van véred a fátylamon, amely ezt mondja nekem: „Meghalt! Nincs többé vére! Ez az utolsó, ami szívébôl folyt ki! A szívébôl! Gyermekem szívébôl! A Fiaméból! Jézusoméból! Ó, Istenem! Irgalmas Istenem, ne emlékeztess arra, hogy átdöfték a szívét..."

Jézusom, nem tudok itt maradni egyedül, miközben te ott vagy egyedül! Én, aki sose szerettem a világ útjait és a tömeget, és te tudod, mióta elhagytad Názáretet, mindig utánad mentem, hogy ne éljek tôled távol. Szembenéztem a kíváncsiakkal és a gúnyolódókkal, nem számított a fáradtság, mert ezek megsemmisültek, amikor láttalak téged, amikor ott élhettem, ahol te voltál. És most itt vagyok, egyedül! És te ott vagy, egyedül! Miért nem engedtek engem a sírodban maradni? Leültem volna hideg ágyad mellé, kezemben tartottam volna kezedet, hogy éreztessem veled, a közeledben vagyok... Nem, hogy érezzem, hogy én a közeledben vagyok. Te többé semmit sem érzel. Halott vagy!

Milyen gyakran töltöttem az éjszakát bölcsôd mellett, imádkozva, szeretve, boldogan. Akarod, hogy elmondjam neked, hogyan aludtál, kis zárt ökleiddel mint két virágbimbóval szent arcod mellett? Akarod, hogy elmondjam neked, miként mosolyogtál álmodban, bizonyára a Mamád tejére
emlékezve? Alvás közben is úgy tettél, mintha szoptál volna. Akarod, hogy elmondjam neked, miként ébredtél fel, nyitottad ki kis szemeidet, és nevettél, látva engem arcod fölé hajolva, és terjesztetted ki kis kezeidet türelmetlen örömmel, hogy felvegyelek, és egy kedves csiripeléssel, mint ahogy egy fülemüle énekel, kérted táplálékodat? Ó, mily boldog voltam, amikor ölembe vettelek, és éreztem puha arcod melegét, kezecskéid simogatását!

Nem tudtál Mamád nélkül lenni. És most egyedül vagy! Bocsáss meg, Fiam, hogy egyedül hagytalak! Hogy nem lázadtam fel életemben elôször, és nem maradtam ott. Az volt az én helyem. Nem éreztem volna magamat annyira elhagyatottnak, ha halálos ágyad mellett maradtam volna...

Akkor is, ha te nem tudtál volna rám mosolyogni, és velem beszélni, nekem úgy tűnt volna, hogy újból piciny vagy. Szívemre szorítottalak volna, hogy ne érezd a szikla hidegét, a márvány keménységét. Nem tartottalak téged ma is? Egy anyának az öle mindig képes befogadni fiát, akkor is, ha férfi. A fiú mindig egy gyermek a mamája számára, akkor is, ha levették a keresztrôl, és sebekkel van borítva.

Mennyivel! Mennyi sebbel! Mennyi szenvedés! Ó, Jézusom, Jézusom, mennyi seb! Igy megsebesítve! Igy megölve! Nem! Nem! Uram, nem! Nem lehet igaz! Én megbolondultam! Jézus meghalt? Önkívületi állapotban vagyok! Jézus nem halhat meg! Szenvedni, igen. Meghalni, nem! Ô az Élet! Ô az Isten Fia. És Isten nem hal meg!

Nem hal meg? Akkor miért hívják „Jézusnak"? Mit akar mondani „Jézus"? Azt akarja mondani... ó, azt akarja mondani: „Üdvözítô"! Meghalt! Meghalt, mert Üdvözítô. Üdvözíteni akart mindenkit, elveszítve önmagát... Nem vagyok önkívületi állapotban! Nem bolondultam meg! Nem.

Bár az lennék! Kevésbé szenvednék! Ô meghalt! Íme a Vére. Íme a koronája! Íme a három szög: ezekkel, ezekkel engem szögeztek át!

-- Emberek, nézzétek, mivel szögeztétek át Istent, a Fiamat! És nekem meg kell nektek bocsátanom! És nekem szeretnem kell titeket! Mert Ô megbocsátott nektek. Mert Ô mondta nekem, hogy szeresselek titeket! Anyátokká tett engem, Gyermekem gyilkosainak anyjává! Utolsó szavainak egyike, amikor a haláltusáját vívta: „Anya, íme a te fiad... a te fiaid". Akkor is, ha nem volnék az, aki engedelmeskedik, ma engedelmeskednem kellene, mert ez volt a haldokló parancsa.

Íme! Íme! Jézus, én megbocsátok! Én szeretem ôket! Ah, megszakad szívem ebben a bocsánatban, ebben a szeretetben! Hallod, hogy megbocsátok nekik, hogy szeretem ôket? Imádkozom értük, Íme, imádkozom
értük... Behunyom a szememet, hogy ne lássam kínzásodnak ezeket az eszközeit, hogy meg tudjak nekik bocsátani, hogy szeretni tudjam ôket, hogy imádkozni tudjak értük. Minden szög arra szolgál, hogy keresztre feszítse minden akaratomat, hogy ne bocsássak meg, hogy ne szeressek, hogy ne imádkozzam gyilkosaidért.

Arra kell gondolnom, azt akarom gondolni, hogy a te bölcsôd mellett vagyok. Akkor is imádkoztam az emberekért. De akkor könnyű volt. Te

éltél, és én, jóllehet gondoltam az emberek kegyetlenségére, sose jutottam el addig, hogy elgondoljam, hogy ilyen kegyetlenek tudnak lenni veled, aki mértéken felül jót tettél velük. Imádkoztam, meggyôzôdve arról, hogy a te szavaid jókká teszik ôket. Szívemben azt mondtam, rájuk tekintve: ,,Most gonoszok, betegek vagytok, testvéreim. De Ô hamarosan beszélni fog hozzátok, hamarosan legyôzi bennetek a sátánt. Visszaadja nektek az elvesztett életet!" Az elvesztett életet! Te, te, te vesztetted el az életedet értük, Jézusom!

Ha akkor, amikor pólyában voltál, láthattam volna ennek a napnak a borzalmát, akkor édes tejem méreggé vált volna a fájdalomtól! Simeon azt mondta: ,,Egy tôr járja át majd szívedet." Egy tôr? A tôröknek egy erdeje! Mennyi sebet ütöttek rajtad, Fiam? Mennyit nyögtél? Mennyi görcs kínzott? Hány csepp vért vesztettél? Nos, mindegyik egy tôr számomra. A tôrök erdeje. Nincs rajtad egy darab bôr, ami nincs felsebezve. Rajtam sincs, ami nincs átdöfve. Átmennek testemen és behatolnak a szívembe.

Amikor születésedre vártam, elôkészítettem számodra a pólyákat és a pelenkákat, a föld legpuhább lenjébôl szôve. Nem néztem az árat, hogy a legsimább gyapjút kapjam meg. Milyen szép voltál a Mamád pólyájában! Mindenki azt mondta nekem: ,,Szép a gyermeked, Asszony!" Szép voltál! A fehér vászonból kiemelkedett rózsás arcocskád. Két szemecskéd kékebb volt az égnél, fejedet mintha arany köd burkolta volna be, oly szôke volt hajad és olyan selymes. Olyan voltál, mint az éppen kibimbózó mandula. Azt gondolták, hogy én illatosítottalak. Nem. Az én kincsemnek nem volt más illatszere, mint a Mamája által mosott pólya, amelyet szívén melegített meg, és ajkával csókolgatott. Sose fáradtam bele az érted végzett munkába.

És most? Semmit sem tudok többé tenni érted. Három évig távol voltál otthonodtól. De még te voltál napjaimnak a célja. Rád gondolni. Ruháidra. Ételedre: megôrölni a búzát és kenyeret készíteni, gondozni a méheket, hogy mézet adjanak neked, gondozni a fákat, hogy gyümölcsüket élvezhesd. Mennyire szeretted a dolgokat, amelyeket a Mamád hozott neked! A gazdagok asztalának ételei, a drága anyagból készült ruhák nem voltak olyanok számodra, mint ezek, amelyeket a Marnád keze szôtt, varrt, gondozott, művelt. Amikor megérkeztem hozzád, mindjárt kezemre néztél, mint amikor kicsiny voltál. József és én szegényes ajándékokat

adtunk neked, hogy éreztessük veled, te vagy a mi Királyunk. Sose voltál falánk, Gyermekem, a szeretetet kerested, az volt a te táplálékod, és a mi szolgálatkészségünket. Megtaláltad. Most is megtaláltad, azt kerested, szegény Fiam, akit a világ oly kevéssé szeretett!

Most többé semmi! Minden befejezôdött! Marmád semmit nem fog többé számodra csinálni. Többé semmire nincs szükséged... Most egyedül vagy... És én is egyedül vagyok... Ó, boldog József, aki nem érte meg ezt a napot! Bár én se lennék többé itt! De akkor neked nem lett volna meg az a vigaszod sem, hogy láthasd szegény Mamádat. Egyedül lettél volna a kereszten, amint egyedül vagy a sírban. Csak sebeid vannak veled.

Ó, Istenem, Istenem, mennyi sebet kapott Fiad, az én Fiam! Hogyan tudtam látni anélkül, hogy meghaltam volna, én, aki elkábultam, amikor kiskorodban bajod lett.

Egyszer elestél a názáreti kertben, és megsebezted a homlokodat. Néhány vércsepp. De én, aki úgy éreztem, hogy meghalok, amikor a körülmetélésnél láttam a véredet csöpögni -- és Józsefnek kellett tartania engem, mert remegtem, mint aki haldoklik -- nekem úgy tűnt, hogy ez a kis seb megöl téged, és inkább könnyemmel, mint vízzel és olajjal gyógyítottam, és nem éreztem jól magamat addig, amíg nem láttam, hogy a vérzés elállt. Egy másik alkalommal dolgozni tanultál, és megsebesítetted magad a fűrésszel. Egy kis seb. De olyan volt, mintha a fűrész engem vágott volna ketté. Nem volt nyugtom addig, amíg hat nap múlva nem láttam, hogy meggyógyult a kezed.

És most? És most? Most tátong a seb a kezeiden, lábaidon, az oldaladon, most cafatokban lóg a húsod, össze van zúzva az arcod. Az az Arc, amelyet én nem mertem megérinteni csókommal, és sebes a homlokod és a nyakszirted. És senki sem adott neked gyógyszert és vigaszt.

Nézd szívemet, Istenem, amelyet átvertél Gyermekemben! Nézd! Nemde sebes, mint Fiadnak és az én Fiamnak a teste? A korbácsütések úgy hullottak rám, mint a jégesô, miközben Fiamat ütötték. Mit számít a távolság a szeretet számára? Én elszenvedtem Fiam gyötrelmeit! Bárcsak egyedül én szenvedtem volna el! Bárcsak én lennék a kôsírban! Nézz engem, Istenem! Nemde vér csöpög a szívembôl? Íme, itt van a tövisek körvonala! Érzem. Egy kötelék, amely szorít és szúr. Íme a szögek által

vert lyuk: három szög a szívbe szúrva.
Ó, azok az ütések! Azok az ütések! Hogy nem szakadt le az ég ezekre a szentségtörô ütésekre Isten testén? És nem tudtam kiáltani! Nem tudtam rájuk vetni magamat, hogy elvonjam a gyilkosok kezét, és megvédjem haldokló Gyermekemet! Hanem hallanom kellett, hallanom, és semmit sem tennem! Egy ütés a szögre, és a szög behatol az élô testbe. Egy másik ütés, és még jobban behatol. Egy másik és egy másik, és széttépik a csontokat és az idegeket, és át van szögezve Gyermekem teste és Mamájának a szíve!
És amikor felemeltek téged a kereszten?! Mennyit kellett szenvedned! Szent Fiam! Látom még, amint szétroncsolta kezedet az ütés, amikor a kereszt beleesett a gödörbe. Szívem is szét van roncsolva, mint az. Össze vagyok törve, zúzva, meg vagyok ostorozva, szúrva, ütve, átszögelve, mint te. Nem leszek veled a kereszten. De nézz Mamádra! Különbözik tôled? Nem. Nincs különbség a gyötrelemben. De a tied már befejezôdött. Az enyém viszont még tart. Te nem hallod többé a hazug vádakat, én hallom. Te nem hallod többé a rettenetes káromlásokat, én még hallom. Te nem érzed többé a tövisek szúrását és a szögeket, a szomjúságot és a lázt. Én tele vagyok égetô szúrásokkal és olyan vagyok, mint aki meghal a szomjúságtól és az ôrjítô fájdalomtól.
Legalább lett volna egy csepp vizem, amit megengedtek volna, hogy neked adjam! Könnyem, ha az emberek vadsága megtagadta a Teremtôtôl a vizet, amelyet Ô teremtett. Csak tejet adtam neked, mert szegények voltunk, Fiam, és annyit elvesztettünk az egyiptomi menekülésben, és újból tetôt, bútorokat, ruhákat és táplálékot kellett szereznünk. Nem tudtuk, meddig fog tartani a számkivetés, sem azt, hogy mit találunk, amikor visszatérünk országunkba. A szokásos idôn kívül is tejet adtam neked, hogy ne érezd a táplálék hiányát. Addig, amíg nem vettünk egy kis kecskét, a te Mamád volt a te kecskéd, gyermekem. Már sok fogad volt, és haraptál...
Ó, mily öröm volt nevetni látni téged kisded játékaidban!... Járni akartál. Nagyon egészséges és erôs voltál. Én órákon keresztül segítettelek téged, és nem éreztem veséim összetörését azáltal, hogy föléd hajolva álltam. Te kis lépteket tettél, és minden lépésnél azt mondtad: „Mama! Mama!" Ó, boldoggá tett, amikor hallottam, hogy ezt a nevet énekeled!

Ma is azt mondtad: ,,Mama, Mama!" De a Mamád nem tehetett egyebet, minthogy meghalni lásson téged. Még a lábadat sem tudtam megsimogatni! A lábadat? Ó, nem érinthettelek volna meg még akkor sem, ha hozzád juthattam volna, mert növeltem volna gyötrelmedet. Mennyire kellett szenvedniük szegény lábaidnak, Jézusom! Bár felszállhattam volna hozzád és magamat a fa közé és tested közé helyezhettem volna, hogy meggátoljam haláltusád görcseit, amelyek a fához ütöttek. Még hallom, amint fejed a fához ütôdött az utolsó rángásoknál. És ez a hang, ez a hang az eszemet veszti. Olyan a fejemben, mint egy kalapács.

Térj vissza, térj vissza, kedves Fiam, szent Fiam! Én meghalok! Nem bírom el ezt a lehangoltságot! Mutasd meg nekem újból az arcodat! Hívj ismét! Nem tudlak elgondolni hang nélkül, tekintet nélkül, hideg és élettelen holttestként! Ó Atyám, segíts te nekem! Jézus nem hall! Nincs még befejezve a szenvedés? Nincs minden teljesítve? Nem elegek ezek a szögek, ezek a tövisek, ez a vér, ez a sírás? Még mást is akarsz tôlünk, hogy meggyógyuljon az ember?

Atyám, megnevezem szenvedésének eszközeit és sírásomat. De ez a legkevesebb. Az, ami emberfeletti gyötrelmeket okozott a halálban a teáltalad való elhagyás volt. Ez váltja ki belôlem a kiáltozást, a teáltalad való elhagyás. Nem érezlek téged többé. Hol vagy, Szent Atyám? Én voltam a ,,Kegyelemmel Teljes." Az Angyal mondta: ,,Üdvözlégy, Mária, kegyelemmel teljes, az Úr van teveled, és áldott vagy az asszonyok között. Nem. Nem igaz! Nem igaz! Olyan vagyok, mint egy általad megátkozott, az ô bűne miatt. Te nem vagy többé velem! A kegyelem visszavonult, mintha én egy második bűnös Éva lennék.

De én mindig hű maradtam hozzád. Miben tetszettem vissza neked? Azt tetted velem, ami neked tetszett, és mindig azt mondtam: ,,Igen, Atyám, kész vagyok!" Lehetséges akkor, hogy az angyalok hazudnak? És Anna, aki biztosított engem, hogy te nekem adod angyalodat a szenvedés órájában? Egyedül vagyok. Nem vagyok többé a kegyelem birtokában a szemed elôtt, nem vagy többé bennem, te, Kegyelem. Nincs többé Angyalom. Hazudnak tehát a szentek? Miben tetszettem vissza neked, ha ôk hazudnak, és én megérdemeltem ezt az órát?

És Jézus? Miben vétett a te tiszta és szelíd Bárányod? Mivel bántottunk meg téged, hogy a szenvedésen kívül, amit az emberek okoztak, még a te elhagyásodnak kiszámíthatatlan gyötrelmét is el kell

viselnünk? Ô, ô, aki elvégre is a te Fiad volt, és aki olyan hangon hívott téged, amelytôl megborzongott a föld, és megrázkódott zokogva részvétében! Hogyan hagyhattad Ôt egyedül ily nagy gyötrelmében?

Jézus szegény Szíve, amely annyira szeretett téged! Hol van Szíve sebének jele? Íme, itt van. Nézd, Atyám, ezt a jelet! Itt van kezem nyoma, amely behatolt a lándzsa által ejtett mély, tátongó sebbe! Itt... Itt... A Mamának sem sírása, sem csókja, amely kiégette szemeimet és elemésztette ajkaimat a sírásban és a csókolásban, nem semmisítik meg azt. Ez a jel kiált és szemrehányást tesz! Ez a jel inkább hozzád kiált a földrôl, mint Ábel vére. És te, aki megátkoztad Káint és bosszút álltál rajta, nem léptél közbe az én Ábelemért, akinek már vérét ontották az Ô Káinjai, és megengedted az utolsó megsebzést! Te összetörted a szívét azáltal, hogy elhagytad, és megengedted, hogy egy ember feltárja azt, hogy én lássam, és összetörjek. De én nem számítok. Róla van szó. Róla, aki kért téged és hozzád kiáltott, hogy válaszolj neki. Nem kellett volna...

Nem kellett volna... Ó, bocsáss meg, Atya! Bocsáss meg, Szent Atyám! Bocsáss meg egy Anyának, aki siratja Gyermekét... Meghalt! Meghalt a Fiam! Meghalt, összetört szívvel! Ó, Atyám, Atyám, irgalom! Én szeretlek téged! Mi szerettünk téged, és te annyira szerettél minket! Hogyan engedted meg, hogy megsebezzék Fiunk Szívét? Ó, Atyám!... Irgalmazz egy szegény asszonynak! Én félrebeszélek, Atyám. Én a tied vagyok, a te semmid, és én merek szemrehányást tenni neked! Irgalom! Jó vagy! A seb, az egyetlen seb, amely nem fájt neki, ez.

A te elhagyásod arra szolgált, hogy meghaljon az est beállta elôtt, hogy elkerüljön más gyötrelmeket. Jó vagy! Mindent jó céllal teszel. Mi teremtmények vagyunk, akik nem értjük meg. Te jó vagy. Jó vagy! Mondd, lelkem, ezt a szót, hogy eltávolítsd a te szenvedésed maró fájdalmát. Isten jó, és mindig szeretett téged, lelkem. A bölcsôtôl eddig az óráig, mindig szeretett. Neked adta az idônek minden örömét. Mindent. Neked adta Ôt magát. Jó, jó, jó. Köszönöm, Uram, légy áldott végtelen jóságodért!

Köszönöm, Jézus, köszönetet mondok neked is! Csak én én éreztem az enyémben, amikor láttam megnyitott Szívedet. Most az enyémben van a te lándzsád, és gyötör. De jobb így! Te nem érzed.

De Jézusom, irgalom! Egy jelet tôled! Egy simogatást, egy szót a te

szegény Mamád gyötrôdô szívének! Egy jel, egy jel, Jézus, ha élve akarsz találni visszatérésedkor!

Egy határozott kopogás az ajtón felugraszt mindenkit. A háziasszony gyáván elfut. Mária, Zebedeus felesége szeretné, ha Jánosa követné ôt, ezért a folyosó felé löki. A többiek, Magdolnát kivéve, egymásba kapaszkodnak, nyögve. Mária Magdolna egyenesen és erôsen az ajtóhoz megy, és megkérdi:

-- Ki kopogtat?

Egy asszony hangja válaszol:

-- Veronika vagyok. Van valamim, hogy az Anyának adjam. Nyissátok ki! Gyorsan! Az ôrjárat körbejár.

János, aki megszabadult anyjától és Magdolna mellett futott, dolgozik a többszörös záron, amelyek mind jól meg vannak erôsítve ezen az estén. Kinyitja. Belép Veronika a szolgálójával és egy erôs férfival, aki kíséri. Bezárják az ajtót..

-- Van valamim... -- és Veronika sír, nem tud beszélni... -- Mi? Mi? -- mindenki kíváncsian odamegy.

-- A Kálvárián... Láttam az Üdvözítôt abban az állapotában... Elkészítettem az ágyékkendôt, hogy ne a hóhérok rongyát használja... De annyira izzadt, vérrel szemében, hogy arra gondoltam, odaadom neki, törölje meg magát. És ô megtette... És visszaadta nekem a kendôt. Én nem használtam többé... Meg akartam tartani ereklyeként izzadtságával és vérével. És látva a zsidók engesztelhetetlen gyűlöletét, kissé utána, Plautinával és a többi római nôvel, Lidiával és Valériával együtt, elhatároztuk, hogy visszafordulunk. Félelembôl, hogy elveszik tôlünk ezt a kendôt. A római nôk férfias asszonyok. Közrevettek engem, engem és a szolgálót, és megvédtek minket. Igaz, hogy fertôzést jelentenek Izrael számára... és veszélyes megérinteni Plautinát. De erre nyugodt idôkben gondolnak. Ma mind részegek voltak... Otthon sírtam... órákon keresztül... Utána jött a földrengés, és elájultam... Amikor magamhoz tértem, meg akartam csókolni ezt a kendôt, és láttam... ó... Rajta van az Üdvözítô arca!...

-- Mutasd, hadd lássuk! Hadd lássuk! -- Nem! Elôször az Anyának. Az ô joga.

-- Annyira kimerült! Nem tudja elviselni...

-- Ó, ne mondjátok! Inkább vigasztalására lesz. Figyeljétek meg!

János halkan kopog az ajtón. -- Ki az?
-- Én, Anya. Itt van Veronika... Éjjel jött... Hozott neked egy emléket... egy ajándékot... Reméli; hogy megvigasztal vele.
-- Ó! Csak egy ajándék tud engem megvigasztalni! Az Ô arcának mosolya...
-- Anya! --János megragadja a gondolatot, és azt mondja, mintha Isten nevében mondaná: -- Az! Az Ô arcának mosolya, belenyomódva a kendôbe, amellyel Veronika megtörölte Ôt a Kálvárián!
-- Ó, Atyám! Magasságos Isten! Szent Fiam! Örök Szeretet! Áldottak legyetek! A jel! A jel, amelyet kértem! Jöjjön, jöjjön be!
Mária leül, mert többé nem tud állni, és miközben János int az asszonyoknak, akik Veronikára kacsintanak, hogy menjen, ô rendbehozza magát.
Veronika belép, és letérdel lába elôtt a szolgálóval együtt. János Mária mellett áll, és hátulról fogja Mária vállát, hogy támogassa. Veronika egy szót sem szól, csak kinyitja a ládát, kiveszi a kendôt, és széthajtja. És Jézus arca, az élô Jézus arca, a fájdalmas és mégis mosolygó Jézus arca néz az Anyára, és rámosolyog.
Mária felkiált szeretetteljes fájdalmában, és kitárja karjait. Az asszonyok visszhangozzák az ajtóból, ahol összegyűltek. És követik ôt, letérdelve az Üdvözítô Arca elôtt.
Veronika egy szót sem tud szólni. Az anyai kezekbe adja a kendôt, és utána letérdel, hogy megcsókolja ruhájának szegélyét. Utána hátrafelé menve kimegy, meg sem várva, hogy Mária magához térjen elragadtatásából.
Elmegy... Már kinn van, az éjszakában, amikor reá gondolnak... Nincs más hátra, mint bezárni az ajtót, amint elôbb volt.
Mária ismét egyedül van. Beszélget lelkében Fiának képmásával, mert mindnyájan ismét visszavonulnak. Telik az idô. Utána Márta megkérdezi:
-- Hogyan csináljuk meg a kenôcsöket? Holnap szombat van... Magdolna elmegy a palotájába, s hoz bôven fűszereket és illatszereket a kenôcs elkészítéséhez. Miközben az asszonyok a mozsárban törik a tömjént, Mária Jánost hívja.
-- Anya, mit kívánsz? -- Ezek az ütések...
-- A tömjént törik össze...
-- Ah, de... bocsássatok meg... ne zajongjatok vele...

kalapácsütéseknek tűnnek a számomra...
Valóban, a bronz mozsártörôk a márványon olyan zajt okoznak, mint a kalapácsok.
János megmondja ezt az asszonyoknak, s azok távolabbra mennek, hogy Mária kevésbé hallja ôket.
János visszatér az Anyához. -- Hogyan tettek rá szert?
-- Lázár nôvére elment a házába és Johannához... És mások is odavitték...
-- Nem jött senki?
-- Veronika után senki.
-- De nézd, János, milyen szép ebben a fájdalmában is! Mária elmerül összetett kezekkel a kendôt nézve, amely egy ládán van, és súlyok tartják a helyén.
-- Igen, Anya, szép. És rád mosolyog... Ne sírj többé...
Már néhány óra elmúlt. Ezzel is kevesebbet kell várni az Ô visszatérésére... -- és közben János sír...
Mária megsimogatja az arcát. De csak Fia képmását nézi. János kimegy, alig látva a sírástól.
Magdolna megerôsíti János hitét, és jó példát ad neki a sírás visszatartására. Valaki erôsen kopog az ajtón.
-- Valéria lesz. Nyisd ki!
János félelem nélkül megteszi, oly nagy hatással van rá Magdolna nyugalma. Valóban Valéria az rabszolgáival, akik gyaloghintón hozzák ôt. Leszáll róla, belép, és latinul üdvözli a többieket:
-- Salve!
-- Béke veled, nôvér! Lépj be! -- mondja János.
-- Felajánlhatom az Anyának Plautina tiszteletét? Claudia is hozzájárult. De csak ha nem fájdalmas számára engem látni.
János belép Máriához.
-- Ki kopogott? Péter? Júdás? József?
-- Nem. Valéria. Értékes tömjént hozott. Szeretné neked felajánlani... ha nem okoz vele fájdalmat.
-- Felül kell múlnom a fájdalmat. Ô meghívta Országába Izrael fiait is a pogányokat. Mindenkit meghívott. Most... halott... De én itt vagyok helyette. És mindent elfogadok. Lépj be!
Valéria belép. Levette sötét köpenyét, és teljesen fehér ruhában van.

Földig hajol. Üdvözöl és beszél:
-- Úrnô! Te tudod, kik vagyunk. A sötét pogányság elsô megváltottjai. Sár és sötétség voltunk. A te Fiad szárnyakat adott nekünk és világosságot. Most... elaludt békében. Ismerjük szokásaitokat. És azt akarjuk, hogy Róma balzsama hulljon a Gyôzelmesre.
-- Isten áldjon meg titeket, Uram leányai! És... bocsáss meg, ha nem tudok többet mondani...
-- Ne erôltesd magadat, Úrnô! Róma erôs. De meg tudja érteni a fájdalmat és a szeretetet. Megért téged, Fájdalmas Anya. Isten veled!
-- Béke veled, Valéria! Áldásom Plautinának és nektek mindnyájatoknak!
Valéria visszavonul, otthagyva tömjéneit és fűszereit.
-- Látod, Anya? Az egész világ ad az ég és a föld Királyának.
-- Igen -- mondja Mária -- Az egész világ. És az Anya nem tudott mást adni, csak a sírását.
Egy kakas vidáman kukorékol valahol a közelben. János összerezzen.
Mi bajod, János? -- kérdezi a Szűz. -- Simon Péterre gondoltam...
-- De nem volt veled? -- kérdi Magdolna, aki belép a szobába.
-- De igen. Annás házában. Utána megértettem, hogy ide kell jönnöm. És nem láttam többet.
-- Hamarosan hajnal lesz. -- Igen. Nyissátok ki!
Kinyitják az ablaktáblákat, és a hajnal zöldes fényében arcuk még hamuszínűbbnek látszik.
Nagypéntek éjjelének vége.

(9-404)
==========
==========
Nagyszombaton

János kora reggel kimegy, .amint kinyitják a város kapuit. Mária még mindig a szobájában van, és ölébe tett kézzel kinéz a kis kertre nyíló ablakon. De nem a kertet nézi, hanem fáradt agya elôtt még mindig Fia haláltusájának képe van.
Az asszonyok jönnek, mennek. Megsimogatják. kérik, hogy pihenjen, de

ô nem szól semmit. Kimerült. Vár. Valaki kopog a kapun. Az asszonyok ajtót nyitnak. Mannaen jött. Fel akarja ajánlani szolgálatait.
-- Mannaen... Jöjjön be! Mindig jó volt. De azt hittem, nem ô volt... -- mondja Mária.
-- Mit hittél, Anya?
-- Késôbb... késôbb. Jöjjön be!
Mannaen belép. Nem a szokásos pompás öltözetben. Közönséges sötétbarna ruhában, hasonló köpennyel. Nincsenek rajta ékszerek, sem kard. Olyannak tűnik, mint egy jómódú, de közönséges ember.
Meghajol, mellén keresztbe tett kezekkel, azután térdet hajt, Máriát üdvözölve.
-- Kelj fel! És bocsáss meg, hogy nem válaszolok meghajlással. Nem vagyok képes...
-- Nem kell. Nem is engedném meg. Tudod, ki vagyok. Azért kérlek, számíts szolgádnak. Szükséged van rám? Látom, hogy nincs egy férfi sem körülötted. Nikodémustól tudom, hogy elmenekültek. Semmit sem tehettek, igaz. De legalább vigaszára lettek volna, ha látta volna ôket. Én... én üdvözöltem ôt az úton. Többet nem tehettem, mert... De felesleges elmondani. Ezt is a sátán akarta. Most szabad vagyok arra, hogy szolgálatodra álljak. Parancsolj, Úrnô!
-- Szeretném tudni, és tudatni, hogy Lázár... A nôvérek szenvednek, és rokonom és a másik Mária szintén. Szeretném tudni, hogy Lázár, Jakab, Júdás és a másik Jakab megmenekült-e.
-- Júdás? A kerióti! De ô árulta el!
-- Júdás, jegyesem testvérének a fia.
-- Ah, megyek -- mondja és felkel. De látszik, hogy a mozdulat fájdalmat okoz neki.
-- Megsebesültél?
-- Hm... igen. Semmiség. Az egyik karom fáj egy kicsit. -- Talán a mi ügyünkben? Ezért nem voltál ott fenn?
-- Igen. Ezért. És csak ez fáj. Nem a seb. A farizeizmus, hebreizmus és sátánizmus, ami bennem volt, mert sátánimádattá vált a tisztelet Izraelben, mind kiment azzal a vérrel. Olyan vagyok, mint egy gyermek, aki a köldökzsinór elvágása után többé nincs kapcsolatban az anyai vérrel, és a néhány csepp, ami még a zsinórban marad, nem megy belé, amikor elkötik, hanem lehull... már hasztalan. Az újszülött saját

szívével és saját vérével él. Így vagyok én is. Eddig még nem alakultam ki egészen. Most eljutottam a végsô határig, és jövök, és a Világosságra jöttem. Tegnap születtem. Anyám a názáreti Jézus. Akkor szült engem, amikor utolsót kiáltott. Tudom... Mert az este Nikodémus házába menekültem. Egyedül akartam látni. Ó, amikor a sírhoz mentek, mondjátok meg nekem. Jövök... Nem ismerem az arcát, mint Megváltóét!

-- Téged néz, Mannaen. Fordulj meg!

A férfi, aki lehajtott fejjel lépett be, és utána csak Máriát nézte, szinte félve megfordul, és meglátja a kendôt. Térdre esik, imádva... És sír. Utána felkel. Meghajol Mária elôtt, és azt mondja:

-- Megyek.

-- De szombat van, tudod. Már vádolnak minket azzal, hogy megszegjük a Törvényt.

-- Kiegyenlítettük egymást, mert ôk megsértik a Szeretet törvényét. Az elsôt és a legnagyobbat. Ô mondotta. Vigasztaljon téged az Úr! -- és kimegy.

Az órák múlnak. Lassan, annak számára, aki várakozik. Mária feláll, és a bútorokra támaszkodva az ajtó felé megy. Igyekszik átmenni a tágas elôcsarnokon a bejáratnál. De amikor nincs többé támasztéka, imbolyog, mint a részeg. Márta észreveszi, és odasiet.

-- Hová akarsz menni?

-- Oda be. Megígértétek nekem. -- Várd meg Jánost!

-- Eleget vártam. Látjátok, hogy nyugodt vagyok. Menjetek, és nyissátok ki, mert belülrôl van bezárva. Én itt várok. Zsuzsanna, mert mindnyájan odafutottak, elmegy, hívni a gondnokot a kulcsokkal. Közben Mária nekitámaszkodik az ajtónak, mintha akaratának erejével kívánná kinyitni. Jön a gondnok, félve, kinyitja és visszavonul. Mária, Márta és Alfeus feleségének karján belép az ebédlôbe.

Még minden úgy van, mint a vacsora végén. Csak a fekhelyeket tették vissza a helyükre. És Mária, aki nem volt ott a vacsorán, egyenesen Jézus helyére megy. Mintha egy kéz irányítaná. Olyannak tűnik, mint egy alvajáró, annyira mereven jár... Az asztalnál kiegyenesedik egy pillanatra, majd leborul az asztalra, és újból sírni kezd. Utána megnyugszik. Letérdel, és fejét az asztal széléhez támasztva imádkozik. Megsimogatja az asztalterítôt, a fekhelyet, az edényeket, a nagy tálat, amelyen a bárány volt, a nagy kést, amellyel felszeletelték, a kancsót.

Nem tudja megérinteni azt, amit a kerióti is megérintett. Azután fejét karjára téve marad.
Mindenki hallgat. Végre rokona azt mondja:
--Jöjj, Mária! Félünk a zsidóktól. Azt akarod, hogy bejöjjenek ide?
-- Nem! Nem. Ez szent hely. Menjünk! Segítsetek... Jól tettétek, hogy megmondtátok nekem. Szeretnék egy ládát is: szépet, nagyot, bezárhatót. Hogy elzárjam benne minden kincsemet.
-- Holnap hozatok egyet a palotából. A legszebb a házban. Erôs, és biztonságos. Örömmel neked adom -- ígéri Magdolna.
Kimennek. Mária nagyon kimerült. Ingadozva megy fel a néhány lépcsôn. Nincs már ereje drámai kitörésekre. De annál tragikusabb ez a békéje.
Ismét bemennek a szobába. Mielôtt Mária visszatérne a helyére, megsimogatja a Szent Arcot, mintha élô lenne. Ismét kopogtatnak az ajtón. Az asszonyok odasietnek. Mária fáradt hangján mondja:
-- Ha a tanítványok, fôleg Simon Péter és Júdás, jöjjenek azonnal hozzám.
De a pásztor, Izsák jött. Néhány perc múlva sírva belép, és azonnal leborul a kendô elôtt, majd az Anya elôtt, és nem tudja, mit mondjon. Mária szólal meg:
-- Köszönöm! Látott téged, és én is láttalak. Tudom. Rátok nézett, amíg tudott.
Izsák még erôsebben sír. Csak akkor tud szólni, amikor befejezte a sírást.
-- Nem akartunk elmenni. De Jonatás kért minket. A zsidók fenyegették az asszonyokat... és utána többé nem tudtunk jönni. Minden minden befejezôdött... Hová kellett volna mennünk akkor? Szét vagyunk szóródva a vidéken, és éjjel egyesültünk félúton Jeruzsálem és Betlehem között. Arra gondoltunk, hogy elmegyünk a barlangjába... De éreztük, hogy nem lenne helyes oda menni... Visszatértünk a városba... És magunk se tudjuk hogyan, Betániában találtuk magunkat...
-- Fiaim! Lázár! Jakab!
-- Mindnyájan ott vannak. Lázár mezôi hajnalban tele voltak bolyongókkal, akik sírtak... Az Ô barátaival és tanítványaival!... Én... Lázárhoz mentem, és azt hittem, én vagyok az elsô... Azonban már ott volt a te két fiad, asszony, és a tied, Andrással, Bertalannal és Mátéval. A zelóta Simon vette rá ôket, hogy odamenjenek. És Massiminus

(Lázár gondnoka) kiment a mezôkre kora hajnalban, és ott talált másokat. Lázár segítette mindnyájukat. És még mindig ezt teszi. Azt mondja, hogy a Mester parancsolta ezt neki. És ezt mondja a Zelóta is.
-- De Simon és József, a fiaim, hol vannak?
-- Nem tudom, asszony. Együtt voltunk a földrengés végéig. Utána... semmit sem tudok biztosan. A sötétben, a villámlások, a feltámadt halottak, a földrengés és a dühöngô szél elvette az eszemet. A Templomban találtam magamat. És még mindig kérdem magamtól, hogyan lehettem ott benn, túl a szent határvonalon. Azt gondolom, hogy csak egy könyöknyi volt köztem és az illatszerek oltára között... Én ott, ahová csak a beosztott papok tehetik be a lábukat!... És... és láttam a Szentek Szentjét!... Igen. Mert a Szent Függöny kettéhasadt tetejétôl az aljáig, mintha egy óriás széttépte volna... Ha megláttak volna engem ott benn, megköveztek volna... De senki sem látott többé. Nem találkoztam csak a halottak kísérteteivel és az élôk kísérteteivel. Mert kísérteteknek tűntek a villámok fényénél és a tűzvész lángjainál, rettegéssel arcukon...
-- Ó, az én Simonom! Az én Józsefem!
-- És Simon Péter? És kerióti Júdás? És Tamás és Fülöp?
-- Nem tudom, Anya... Lázár elküldött, hogy lássalak titeket, mert azt mondták, hogy... hogy megöltek titeket.
-- Akkor menj azonnal, hogy megnyugtassad! Már elküldtem Mannaent. De
menj te is, és mondd... mondd neki, hogy egyedül Ôt ölték meg. És engem vele együtt. És ha látod a többi tanítványt, vidd el ôket magaddal. De a Keriótit és Simon Pétert én akarom látni!
-- Anya... bocsáss meg nekünk, hogy nem tettünk többet! -- Mindent megbocsátok... Menj!
Izsák elmegy. És Márta, Mária, Szalóme és Alfeus felesége elhalmozzák ôt kérésekkel, tanácsokkal és parancsokkal. Zsuzsanna csendesen sír, mert senki sem beszél az ô férjérôl. És akkor Szalóme is saját férjére gondol, és ô is sír.
Ismét csend van. Addig, amíg újból kopogtatnak az ajtón. Amikor az asszonyok meglátják az ajtóban Longinust, úgy elfutnak, mintha egy halottat, vagy magát az ördögöt látnák. Odasiet Magdolna, aki Máriával volt. Longinus akaratlanul is elmosolyodik, amikor belép, és beteszi a

súlyos ajtót. Nincs egyenruhában, hanem szürke, rövid ruhában, sötét köpennyel.
Magdolna nézi ôt, ô pedig Magdolnát. Utána, még mindig az ajtónál állva, megkérdezi:
-- Beléphetek anélkül, hogy megfertôznék valakit? És anélkül, hogy félelmet keltenék valakiben? Ma reggel láttam Józsefet, és megmondta nekem az Anya kívánságát. Bocsánatot kérek, hogy magamtól nem gondoltam
erre. Íme, a lándzsa. Megtartottam, emlékként egy... Szentek szentjének emlékéül. Ó, igen, ez Ô. De igazságos, hogy az Anyáé legyen. Ami a ruhákat illeti... az már nehezebb. Ne mondjátok neki... de talán már eladták néhány dénárért... Ez a katonák joga. De igyekszem megtalálni...
-- Jöjj! Ô ott van.
-- De én pogány vagyok!
-- Nem számít. Megyek, megmondom neki. Ha kívánod.
-- Ó, nem... nem gondolom, hogy megérdemlem. Mária Magdolna elmegy a
Szűzhöz:
-- Anya, Longinus itt van... Felajánlja neked a lándzsát. -- Jöjjön be!
A gondnok dünnyög: -- De egy pogány.
-- Mindenkinek Anyja vagyok, ember! Amint Ô is mindenkinek a Megváltója.
Longinus belép, és a küszöbön római kézmozdulattal üdvözli Máriát, utána szóval is:
-- Üdvözlégy, Úrnô! Egy római üdvözöl, emberi nem Anyja! Az igazi Anya. Nem akartam én azt... azt... azt a dolgot. De parancs volt. De ha szolgálatot tehetek azzal, amit kívánsz, bocsáss meg, hogy ezt a rettenetes dolgot választottam. Íme -- és átadja a piros kendôbe burkolt lándzsát. Csak a vasat. Nem a nyéllel.
Mária átveszi, és még jobban elsápad. Még az ajka is. Remegô ajakkal mondj a:
-- Vezessen Ô magához. A te jóságodért.
-- Ô volt az egyetlen Igaz, akivel találkoztam a nagy római birodalomban. Sajnálom, hogy csak a társaim szavaiból ismertem Ôt. Most

már késô!
-- Nem, fiam. Ô befejezte a Jó Hír hirdetését. De Jó Híre itt marad, Egyházában.
-- Hol van az Egyháza? -- Longinus kissé gúnyos.
-- Itt van. Ma lesújtva és szétszóródva. De holnapra egyesül, mint ahogy egy fa kiegyenesíti lombját a vihar után. És akkor is, ha nem volna senki más, én itt vagyok. És Jézus Krisztusnak, Isten Fiának és az én Fiamnak az egész evangéliuma a szívembe van írva. Csak a szívembe kell tekinteni, és elismételhetem.
-- Eljövök! Egy vallás, amelynek ily hôs a feje, csak isteni lehet. Üdvözlégy, Úrnô!
És Longinus is elmegy.
Mária megcsókolja a lándzsát, amelyen még rajta van Fiának a vére... Le akarja törölni azt a vért. De hagyja: ,,Isten rubinja a kegyetlen lándzsán" -- mondja.
Így telik a nap. Az ég hol kitisztul, hol beborul. János déltájban visszatér, egyedül.
-- Anya, nem találtam senkit, kivéve... kerióti Júdást. -- Hol van?
-- Ó Anya! Rettenetes! Egy olajfán függ, felduzzadva, és feketén, mintha már egy hete halott lenne. Rothad. Borzasztó. Felette keselyűk, hollók, kegyetlenül rikácsolva... Az ô rikácsolásuk hívta fel rá figyelmemet. Az Olajfák-hegyére vezetô úton jártam, amikor egy dombon fekete madarakat láttam körözve, körözve. Odamentem... Miért? Nem tudom. És láttam, rettenetes!...
-- Rettenetes! Jól mondod. De a Jóság fölött volt az Igazságosság. Valójában a Jóság most távol van... De Péter! De Péter!... János, megkaptam a lándzsát! De a ruhák... Longinus nem beszélt róluk.
-- Anya el akarok menni a Getszemáni kertbe. Amikor elfogták Ôt, nem volt rajta a köpenye. Talán ott van még. Utána elmegyek Betániába.
-- Menj! Menj a köpenyért... A többiek Lázárnál vannak. Azért ne menj Lázárhoz! Nem szükséges. Térj vissza ide! János elmegy. Anélkül, hogy táplálékot venne magához. Amint Mária sem evett semmit sem. Az asszonyok állóhelyzetben ettek kenyeret és olajbogyót; miközben a balzsamon dolgoztak.
És megjön Jonatással Johanna, Kúza felesége. Arca egészen elváltozott a sok sírástól. Alighogy meglátja Máriát, felkiált:

-- Engem meggyógyított, engem meggyógyított, és Ô halott! Most szeretném, ha nem élnék!
A Fájdalmas Anyának kell megvigasztalnia ezt a meggyógyított teremtményt, aki betegesen érzékeny maradt:
-- Ha nem ismerted volna meg Ôt és nem szeretett volna, akkor most nem tudnád Ôt szolgálni. Mily sok tennivalónk lesz a jövôben! És nekünk meg kell tennünk, mert látod... mi itt maradtunk, és a férfiak elmenekültek. Mindig az asszony az igazi szülô. A jóban és a rosszban egyaránt. Mi szüljük az új hitet. Ezzel mi el vagyunk telve, mert maga isteni Jegyesünk helyezte belénk. És megszüljük azt a földnek. A világ javára. Nézd, milyen szép! Mennyire mosolyog, és kéri ezt a mi szent munkánkat! Johanna, tudod, hogy én szeretlek. Ne sírj tovább!
-- De Ô meghalt! Igen, ott fenn még hasonló egy élôhöz. De most többé nem él. Mi a világ nélküle, megfosztva tôle?
-- Ô vissza fog térni. Menj! Imádkozz! Várj! Minél inkább hiszel, annál gyorsabban feltámad! Ez a hit ad nekem erôt... És csak én, Isten és a sátán tudja, mennyi támadásban részesült ez az én hitem az Ô feltámadásában.
Johanna is elmegy, gyengén, és meghajolva, mint egy liliom, amely túl sok vizet kapott. Amint ô elmegy, Mária visszaesik gyötrelmeibe.
-- Mindenkinek! Mindenkinek erôt kell adnom! És nekem ki ad? -- és sír, simogatva az Arc képét, mert most a láda mellett ül, amelyen a kendô ki van terítve.
Jön József és Nikodémus. Megkímélik az asszonyokat attól, hogy kimenjenek mirhát és aloét vásárolni, mert ôk hoznak magukkal. Nagy hatással van rájuk Jézus képe a kendôn, és az Anya állapotának látványa. Egy ideig csendben ülnek egy sarokban, utána elmennek.
Máriának sincs ereje többé a beszédre. Minél inkább közeledik az este, annál fájdalmasabb lesz. Az est sötétje növeli szenvedését neki is, mint mindenkinek. Fôleg Szalóme, Mária, Alfeus felesége és Zsuzsanna szomorúak. De legalább számukra jön az erôsítés, mert egy csoportban megérkezik Zsuzsanna férje, Simon és József, Alfeus fiai. Simon megkérdezi:
-- Hol van Mária? Látni szeretném -- és anyjától vezetve belép, és megcsókolja szenvedô rokonát.
-- Egyedül vagy? Miért nincs veled József? Miért hagytátok el

egymást? Még mindig ellentét van köztetek? Nem szabad. Látod? A surlódás oka meghalt! -- És a kendôn levô képre mutat.
Simon nézi és sír. Azt mondja:
-- Nem hagytuk el egymást. És nem is fogjuk. Igen, a súrlódás oka meghalt. De nem úgy, amint te gondolod. Azért halt meg, mert József most megértette... Kint van József... és nem mer bejönni...
-- Ó, nem! Ne féljen tôlem. Én csak az irgalmasság vagyok. Megbocsátottam volna még az árulónak is. De többé nem tudok. Megölte magát.
Felkel. Meghajolva jár, kiáltja: -- József! József!
De József fuldokolva a sírástól, nem válaszol.
Mária az ajtóhoz megy, és a küszöbön állva kitárja a másik kezét, és legmakacsabb unokaöccsének a fejére teszi. Megsimogatja ôt, és azt mondja:
-- Engedd, hogy egy Józsefre támaszkodjak! Minden békében volt és nyugalomban, amíg ez a név királyként házamban volt. Utána szentem meghalt számomra... És meghalt a szegény Mária számára minden emberi jó
is. Megmaradt Istenemnek és Fiamnak természetfeletti jósága... Most az Elhagyatott vagyok... De ha egy Józsefnek, akit szeretek, a karjai között lehetek, és te tudod, hogy szeretlek, akkor kevésbé érzem elhagyatottnak magamat. Úgy tűnik számomra, hogy visszatérek. Azt mondhatom: ,,Jézus távol van, de nem halt meg. Kánában van, Naimban dolgozik, de most visszatér..." Jöjj, József! Lépjünk be együtt oda, ahol Ô vár téged, hogy rád mosolyogjon. Itthagyta mosolyát, hogy azt mondja nekünk, nem haragszik.
József belép, Mária kezét tartva, és amint ô leül, letérdel eléje, fejét ölébe teszi, és sóhajtozik:
-- Bocsánat, bocsánat!
-- Nem tôlem. Tôle kell kérned!
-- Nem tudtam megtenni. A Kálvárián igyekeztem magamra vonni figyelmét. De csak téged nézett, rám nem... Oka volt... Túl késôn ismertem és szerettem meg, mint Mestert. Most vége.
-- Most kezdôdik. Elmész Názáretbe, és azt mondod: ,,Hiszek". A te hited végtelen értékű lesz. Szeretni fogod Ôt a jövô apostolainak tökéletességével, akik csak lélekben ismerik Jézust, de szeretik.

Megteszed?
-- Igen, igen! Engeszteléskénť. De szeretném hallani egy szavát. És többé nem fogom hallani...
-- Harmadnapon Ô feltámad, és beszélni fog azokhoz, akiket szeret. Az egész világ vár az Ô szavára.
-- Áldott vagy, hogy tudsz hinni...
-- József, József! Az én jegyesem a te nagybátyád volt. És hitt valamiben, amiben még nehezebb volt hinni, mint ebben. Tudott hinni abban, hogy a szegény názáreti Mária lesz Isten jegyese és Anyja. Miért nem tudsz hinni te, aki ennek a Józsefnek a nevét viseled, hogy Isten azt mondhatja a Halálnak: ,,Elég!" és az Életnek: ,,Térj vissza!"
-- Én nem érdemlem meg ezt a hitet, mert gonosz voltam. Igazságtalan voltam vele szemben. De te... te az Anya vagy. Áldj meg engem! Bocsáss meg nekem... Adj nekem békét!...
-- Igen... Béke... Bocsánat... Ó, Isten! Egyszer azt mondtam: ,,Milyen nehéz Megváltónak lenni." Most azt mondom: ,,Milyen nehéz a Megváltó Anyjának lenni!" Irgalom, Istenem! Irgalom!... Menj, József! Anyád annyit szenvedett ezekben az órákban! Vigasztald meg... Én itt maradok... Mindazzal, amim van a Gyermekembôl... És a könnyeim egyedüllétemben elnyerik számodra a hitet. Isten veled, unokaöcsém! Mondd mindazoknak, akik hallgatni, gondolkodni, imádkozni akarnak... Egy szegény asszony vagyok, felfüggesztve egy fonalon a mélység fölött... A fonal az én hitem... És a ti nem-hitetek, mert senki sem tud teljesen és szentül hinni, állandóan lökdösi ezt a fonalamat... És nem tudjátok, milyen fáradságot okoztok nekem... Nem tudjátok, hogy a sátánt segítitek gyötörni engem. Menj!...
És Mária egyedül marad.
Letérdel a kendô elôtt. Csókolgatja Fiának szent Arcát, és azt mondja: ,,Így, így! Hogy erôm legyen... Hinnem kell! Hinnem kell! Mindenkiért."
Leszállt az éj. Csillagok nélkül. Sötét. Fojtogató. Mária fájdalmának homályában marad.
A szombati nap befejezôdött.

(9-421)

==========

Nagyszombat éjjele

Mária, Alfeus felesége óvatosan belép a szobába, ahol Mária tartózkodik. Látja, hogy Mária térdenállva imádkozik a kendôn levô kép elôtt. Ô azonban azt gondolja, hogy elaludt, vagy elájult. Mária azonban megnyugtatja:
-- Nem, imádkoztam.
-- De térdenállva! Sötétben! Hidegben. Az ablak nyitva van! Érzed? Hideg vagy.
-- De sokkal jobban vagyok, Mária. Miközben imádkoztam -- és csak az Örökkévaló tudja, mennyire kimerített azoknak a támogatása, akik ingadoznak hitükben -- úgy tűnt nekem, hogy angyali illatot éreztem, amely felüdített az égbôl, egy szárny simogatását... Egy pillanatig... Nem tovább. De úgy tűnt nekem, hogy a keserűség tengerébe, amelyben már
három napja elmerültem, belevegyült egy békét hozó édesség. Úgy tűnt nekem, hogy a bezárult égbolt kinyílt, és egy fénylô szeretetsugár szállt le az elhagyatottra. Úgy tűnt nekem, hogy a végtelen távolságból egy halk szellemi hang azt mondotta: „Valójában befejezôdött". Imám, amely addig a pillanatig lehangolt volt, nyugodtabbá vált. Világító béke árasztja el, ahogy azelôtt érintkeztem Istennel az imában... Az én imáim!... Mária, nagyon szeretted Alfeusodat, amikor eljegyzett szűz voltál?
-- Ó, Mária!... Örvendeztem hajnalban, és azt mondtam: „Elmúlt egy éjjel. Eggyel kevesebbet kell várakozni". Örvendtem napnyugtakor: „Egy másik nap bevégzôdött! Közelebb van belépésem az ô fedele alá." És amikor leszállt a nap, énekeltem, mint egy pacsirta, azt gondolván: „Hamarosan eljön". És amikor láttam ôt jönni, szép arcával, mint az én Júdásomé -- és ezért Júdást szeretem legjobban --, de a szerelmes szarvas szemeivel, mint Jakabomé, ó, akkor nem tudtam többé, hol voltam! És amikor üdvözölt, mondván: „Kedves Jegyesem!", és én azt mondhattam neki: „Uram!", akkor én... azt hiszem, nem éreztem volna fájdalmat, ha abban a pillanatban egy súlyos szekér elgázolt volna, vagy egy nyilat lôttek volna belém. És utána!... Amikor a felesége

voltam... Ah!... -- Mária elvész elragadtatásának emlékében, azután megkérdezi:
-- De miért tetted fel nekem ezt a kérdést?
-- Hogy megmagyarázzam neked, mi volt számomra az ima. Szorozd meg százzal érzelmeidet, növeld azokat ezerszer és ezerszer, és felfogod, mi volt számomra mindig az ima, a várakozás erre az órára... Azt hiszem, hogy akkor is, amikor nem imádkoztam barlangom csendjében, vagy
a szobámban, hanem a házi munkákat végeztem, lelkem akkor is szüntelenül imádkozott... De amikor azt mondhattam: ,,Íme, jön az óra, hogy összeszedetten elmerüljek Istenben", akkor szívem hevesen vert a buzgóságtól. És amikor elvesztem Ôbenne... akkor... Nem... Ezt nem tudom neked megmagyarázni. Amikor Isten világosságában leszel, akkor majd megérted... Mindezt elvesztettem három napja... És ez még fájdalmasabb volt Fiam elvesztésénél... És a sátán még elmélyítette ezt a két sebet, amelyet Gyermekem halála és az Istentôl való elhagyatottság okozott, és egy harmadik sebet okozott a félelemmel, hogy elvesztettem a hitemet. Mária, jót akarok neked, mert rokonom vagy. Mondd meg majd apostol fiaidnak, hogy ellen tudjanak állni a sátánnak apostolkodásukban, és gyôzedelmeskedni tudjanak rajta, mondd meg nekik, hogy ôket is így fogja kísérteni a világ, a test, a hatalom, a sátán. Maradjanak erôsek, minden gyötrelem ellenére. A testiek lesznek a könnyebbek. Ne rombolják le azt, amit Jézus művelt. Biztos vagyok benne, hogy ha elfogadtam volna a kételyt, ha engedtem volna a sátán kísértésének, és azt mondtam volna: ,,Lehetetlen, hogy Ô föltámadjon"; megtagadva Istent -- mert ezt mondani Isten Igazságának és Hatalmának a tagadását jelentené -- akkor semmivé vált volna a megváltás. Én, az új Éva, beleharaptam volna a kevélységnek és a lelki érzékiségnek az almájába, és tönkretettem volna Megváltóm művét.
-- Mondd meg te, Mária, a fiaimnak... Mit tud mondani a te szegény rokonod? Ó, ha eljöttek volna! Elmenekültek az elsô órában! De legalább utána!
-- Látod, hogy Lázár és Simon parancsot kapott arra, hogy ôket Betániába vezessék. Jézus mindent tudott...
-- Igen... De... Amikor meglátom ôket, keserű szemrehányást teszek nekik. Gyáván viselkedtek. Mindnyájan megtehették, de nem ôk! Az én

fiaim! Sose bocsátom meg ezt nekik...
-- Bocsáss meg nekik, bocsáss meg... Megzavarodtak abban a pillanatban... Nem hitték, hogy Ôt elfoghatják. Ô megmondta nekik...
-- Éppen azért nem bocsátok meg nekik. Ôk tudták. Már elô voltak készítve rá. Amikor valaki tud valamit, és hisz annak, aki azt mondja, akkor többé semmi sem döbbenti meg.
-- Mária, nektek is megmondta: ,,Feltámadok". Mégis... Ha meg tudnám nyitni kebleteket, fejeteket, szíveteket és agyatokat, ott azt látnám írva: ,,Nem lehetséges".
-- De legalább... Igen... Nehéz elhinni... De legalább mi ott maradtunk a Kálvárián.
-- Isten ingyenes kegyelmébôl. Máskülönben mi is el futottunk volna. Hallottad, mit mondott Longinus? Azt mondta: ,,rettenetes dolog". És ô harcos katona. Mi asszonyok, egy gyermekkel együtt ott maradtunk, mert Isten közvetlenül segített minket. Ne dicsekedjél azért ezzel! Nem a mi érdemünk.
-- És ôk miért nem kapták meg ezt a kegyelmet?
-- Azért, mert ôk lesznek a holnap papjai. Azért tudniuk kell, meg kell tapasztalniuk, mit jelent a megpróbáltatás, mily könnyű egy hívô számára hittagadásba esni.
-- Úgy beszélsz, mintha Jézus már visszatért volna.
-- Látod? Te is bevallod, hogy nem hiszel. Hogyan tehetsz akkor szemrehányást fiaidnak?
Mária, Alfeus felesége nem tudja, mit válaszoljon erre. Lehajtja fejét, gépiesen mozgatja a tárgyakat. Talál egy mécsest, kimegy vele, hogy utána meggyújtva visszahozza, és szokásos helyére teszi.
Mária újból leül a képet tartalmazó kendô mellé. A mécses sárga, mozgó lángjánál Jézus arca különösen megelevenedik, s úgy tűnik, mintha mozogna az ajka és a szeme.
-- Nem eszel semmit? -- kérdi kissé gyötrôdve rokona.
-- Egy kis vizet: Szomjas vagyok. Mária elmegy, és visszatér... tejjel.
-- Ne erôltesd! Nem tudom lenyelni. Vizet igen. Nincs többé víz bennem... Azt hiszem, vérem sincs többé. De... Kopognak az ajtón. Alfeus felesége kimegy. Beszélnek a folyosón, és utána János bedugja a fejét.

-- János! Visszatértél? Még mindig semmi?
-- Igen. Simon Péter... és Jézus köpenye... együtt... a Getszemáni kertben. A köpeny... -- János térdre ereszkedik, és azt mondja: -- Íme... De egészen véres és szakadozott. A kéz nyomai Jézuséi. Csak neki voltak ily hosszú és finom ujjai. De a szakadások fogaktól erednek, világosan látszik, hogy ez egy ember szájának a nyoma. Azt gondolom... azt gondolom, a kerióti Júdásé, mert annak a helynek a közelében, ahol Simon Péter megtalálta a köpenyt, volt egy foszlány Júdás sárga ruhájából. Visszatért oda... miután... mielôtt megölte magát. Nézd, Anya!
Mária eddig csak simogatta és csókolgatta Fiának nehéz, piros köpenyét, de János sürgetésére kihajtja, és látja a véres nyomokat és a fogak által okozott szakadást. Remeg, és azt mormolja: ,,Mennyi vér!" Úgy látszik, csak ezt látja.
-- Anya... a föld piros tôle. Simon, aki a reggel elsô óráiban futott oda, azt mondja, hogy a fű még friss vértôl volt borítva... Jézus... Nem tudom... Nekem nem tűnt sebesültnek... Honnan a sok vér?
-- Testébôl. A haláltusában... Ó, teljes Áldozat-Jézusom! Ó, Jézusom! -- Mária oly lesújtottan sír, kimerülve, hogy az asszonyok megjelennek az ajtóban, benéznek, és utána visszavonulnak.
-- Ez történt, miközben mindenki elhagyott téged... Mit csináltatok ti, miközben Ô elsô haláltusáját vívta?
-- Aludtunk, Anya... -- János sír. -- Ott volt Simon? Mondd el!
-- Elmentem megkeresni a köpenyt. Azt gondoltam, megkérdezem Jónást és Márkot... De elmenekültek. A ház be volt zárva, és teljesen elhagyatott volt. Akkor fölmentem a falig, hogy bejárjam mindazokat az utakat, ahol csütörtökön voltunk... Annyira fáradt voltam azon az estén, és annyira szomorkodtam, hogy most nem emlékeztem vissza arra, hol vette le Jézus a köpenyét. Úgy tűnt nekem, hogy rajta volt, utána pedig nem láttam rajta... Ahol elfogták, nem találtam semmit... Ott sem, ahol mi hárman voltunk... Elmentem az ösvényen, amerre a Mester ment... És azt hittem, Simon Péter is meghalt, mert megláttam ott, magába roskadva egy sziklánál. Kiáltottam neki. Felemelte a fejét, és azt hittem, megbolondult, annyira megváltozott. Felordított, és el akart futni. De tántorgott, mert nem látott a sírástól, és én megragadtam. Azt mondta nekem: ,,Engedj el! Egy ördög vagyok.

Megtagadtam Ôt! Amint Ô megmondta!... És a kakas kukorékolt, és Ô rám nézett. Elmenekültem... fel és le futkostam a mezôn, és utána itt találtam magamat. És látod? Itt Jáhve megtaláltatta velem az Ô vérét, hogy vádoljon. Minden véres! Minden véres! Vér van a sziklán, a földön, a füvön! Én okoztam annak omlását, amint te, amint mindenki. De én megtagadtam ezt a Vért!" Úgy tűnt nekem, magánkívül van. Igyekeztem megnyugtatni és elhozni onnan. De nem akart eljönni. Azt mondta: ,,Itt! Itt! Hogy ôrizzem ezt a Vért és az Ô köpenyét. Könnyeimmel akarom lemosni. Amikor nem lesz többé vér a köpenyén, talán akkor visszatérek az élôk közé, mellemet verve, és azt mondva: »Megtagadtam az Urat!«" Mondtam neki, hogy te akarod látni ôt. Hogy te küldtél el a keresésére. De nem akarta elhinni. Akkor megmondtam neki, hogy te Júdást is látni kívántad, hogy megbocsáss neki, és szenvedtél, hogy többé nem tudod ezt megtenni, öngyilkossága miatt. Akkor csendesebben sírt. Tudni akart mindent. És elmondta nekem, hogy a füvön még friss volt a vér, és hogy a köpenyt Júdás teljesen elcsúfította, és hogy ô megtalálta ruhájának egy darabját. Engedtem beszélni, beszélni, és utána azt mondtam: ,,Jöjj az Anyához!" Ó, mennyit kellett kérnem, hogy meggyôzzem! És amikor úgy látszott, hogy sikerült, és felálltam, hogy jöjjek, ô többé nem akart jönni. Csak estefelé jött el. De amikor elértünk a kapuhoz, elrejtôzött egy elhagyott kertben, azt mondva: ,,Nem akarom, hogy az emberek lássanak. Homlokomra van írva: Isten megtagadója". Most, a mély sötétben sikerült ide vonszolnom.

-- Hol van?

-- A mögött az ajtó mögött. -- Jöjjön be!

-- Anya... -- János!

-- Ne tegyél neki szemrehányást! Megbánta bűnét. -- Oly kevéssé ismersz még? Jöjjön be!

János kimegy. Visszatér, egyedül. Azt mondja: -- Nem mer. Próbáld meg te behívni!

Mária kedvesen kiszól:

-- Simon, János fia, jöjj! -- Semmi. -- Simon Péter, jöjj! -- Semmi. -- Jézus és Mária Pétere, jöjj! -- Egy hirtelen, hangos sírás. De nem jön be. Mária felkel. A köpenyt az asztalon hagyja, és az ajtóhoz megy.

Péter ott van, összekuporodva, mint egy gazdátlan kutya. Oly nagyon sír, hogy nem hallja sem a kinyíló ajtó zaját, sem Mária szandáljának

csoszogását. Csak akkor veszi észre, hogy ô ott van, amikor Mária lehajol, és megfogja egyik, szeméhez szorított kezét, és kényszeríti, hogy felálljon. Behúzza Pétert a szobába, mint egy gyermeket. Beteszi az ajtót, és elreteszeli. Mária meghajol a fájdalomtól, Péter pedig a szégyentôl. Mária visszatér a helyére.

Péter letérdel a lábához, és megállíthatatlanul sír. Mária simogatja ôszülô haját, amely verejtékes fájdalmától. Addig simogatja, szó nélkül, míg végre lecsillapodik. Amikor Péter azt mondja:

-- Nem bocsáthatsz meg nekem. Azért ne simogass! Mert én megtagadtam Ôt! -- Mária így válaszol:

-- Péter, te megtagadtad Ôt. Ez igaz. Volt bátorságod hozzá, hogy nyilvánosan megtagadd. A gyáva bátorság, hogy megtedd. A többiek... Mind, a pásztorokat, Mannaent, Nikodémust, Józsefet és Jánost kivéve csak gyávák voltak. Mindenki megtagadta Ôt: Izrael férfiai és asszonyai, néhány asszonyt kivéve... Nem említem az unokatestvéreket, és Sára fiát, Alfeust. Ôk rokonok és barátok voltak. De a többiek!... És nem volt még sátáni bátorságuk sem ahhoz, hogy hazudjanak önmaguk megmentésére, sem lelki bátorságuk, hogy megbánják bűnüket és sírjanak, sem az, ami még magasabbrendű, hogy nyíltan beismerjék tévedésüket. Te egy szegény ember vagy. Sôt, az is voltál. Addig, amíg elbíztad magadat. Most férfi vagy. Holnap szentté leszel. De akkor is, ha nem volnál az, aki vagy, én ugyanúgy megbocsátanék. Megbocsátottam Júdásnak is, hogy megmentse lelkét. Mert egy léleknek az értéke, egyetlen eggyé is, megérdemel minden erôfeszítést, hogy felülmúljuk az irtózást és a sértôdöttséget, még ha össze is törünk. Ne felejtsd el, Péter! Megismétlem neked: ,,Egy lélek oly értékes, hogyha életünkbe kerülne is, hogy elviseljük közelségét, karjaink között kellene tartani úgy, amint én tartom a te ôsz fejedet, ha felfogjuk, hogy ezzel megmenthetjük." Így. Amint egy anya az atyai büntetés után szívéhez szorítja bűnös fiának fejét, és szenvedô szívével inkább, mint szavával, amely szív a szeretettôl és fájdalomtól ver, hogy jó útra térítse. Fiam Pétere, szegény Péter, aki a sötétségnek ebben az óráiban, mint mindnyájan, a sátán kezében voltál anélkül, hogy észrevetted volna, és azt hiszed, hogy mindent magadtól tettél. Jöjj, jöjj ide! Fiam fiai Anyjának a szívére! Itt nem tud több bajt okozni neked a sátán. Itt lecsillapodnak a viharok, és várakozva a Napra,

Jézusomra, aki fel fog támadni, hogy azt mondja neked: ,,Béke, Péterem, felkel a hajnalcsillag!". Tisztán, szépen, és tisztává és széppé téve mindent, amit megcsókol, mint ahogy a tengerünk tiszta vizével történik a friss tavaszi reggeleken. Ezért vágyakoztam annyira utánad. A kereszt lábánál szenvedtem érte és értetek, és -- hogy lehet, hogy nem hallottad? -- lelketekhez kiáltottam oly erôsen, hogy hiszem, ôk valóban hozzám jönnek. És így, a szívembe zárva, sôt, szívemre téve, mint az áldozati kenyerek, én oda tartottalak titeket Vérének fürdôje alá, és könnyeinek fürdôje alá. Megtehettem, mert Ô, Jánosban, minden gyermekének Anyjává tett engem. Menynyire vágyakoztam utánad!... Azon a
reggelen, azon a délutánon és éjjelen, és újból nappal... Miért várakoztattad meg annyira az anyát, szegény Péter, akit a sátán megsebzett és lábbal tiport? Nem tudod, hogy az anya feladata visszatéríteni a helyes útra, meggyógyítani, megbocsátani, és vezetni? Én hozzá vezetlek téged. Szeretnéd látni? Szeretnéd látni mosolyát, hogy meggyôzzön téged, még szeret? Igen? Ó, akkor szakadj el szegény asszonyi ölemtôl, és tedd homlokodat az Ô megkoronázott homlokához, szádat az ô megsebzett szájához, és csókold meg Uradat!
-- Meghalt... Többé nem tudom.
-- Péter! Válaszolj nekem! Mit gondolsz, mi Urad utolsó csodája?
-- Az Eucharisztia. Nem, a meggyógyított katona ott... ott... Ó, ne emlékeztess rá!...
-- Egy hűséges, szeretetteljes, erôslelkű asszony elment a Kálváriára, és megtörölte Jézus arcát. És Ô, hogy megmutassa, mire képes a szeretet, rányomta képét a kendôre. Íme, Péter. Ezt érte el egy asszony, a pokoli sötétség és az isteni harag órájában. Egyedül azért, mert szeretett. Ne felejtsd el ezt, Péter! Abban az órában, amelyben neked úgy tűnt, hogy az ördög erôsebb Istennél. Isten az emberek foglya volt, már elítélték, megostorozták, haldokolt... Isten ezzel a kendôvel szavak nélkül válaszol azoknak, akik tagadják létezését, akik hitetlenek, akik ostobák, bűnösök, szentségtörôk, akik nem fogadják el igaznak azt, amit ôk nem tudnak felfogni. A legkegyetlenebb üldözések közepette is Isten mindig Isten és érinthetetlen. Nézd! Egy napon, te mondtad nekem, hogy azt mondtad Andrásnak: ,,A Messiás kinyilatkoztatta magát neked? Nem lehet igaz!" És utána a te emberi értelmednek meg

kellett hajolnia a lélek ereje elôtt, amely látta a Messiást ott, ahol az értelem nem látta. Egy másik alkalommal a viharos tengeren te kérdezted: „Jöjjek, Mester?", és utána, félúton, a hullámzó vizen, kételkedve azt mondtad: „A víz nem tud engem fenn tartani", és kételkedésed miatt kis híján megfulladtál. Csak amikor az emberi értelem ellenében felülkerekedett a lélek, amely tudott hinni, tudtad megtalálni Isten segítségét. Egy másik alkalommal azt mondtad: „Ha Lázár már négy napja halott, miért jöttünk?" Mert emberi értelmeddel nem tudtál meglátni más megoldást. És a lelked meghazudtolta értelmedet, rámutatva a feltámadással a Feltámasztó dicsôségére, megmutatta neked, hogy nem hiába mentetek oda. Egy másik alkalommal, amikor hallottad az Urat kegyetlen haláláról beszélni, azt mondtad: „Ez sosem fog megtörténni veled!" És látod, hogy az értelmed meghazudtolta önmagát. Várom most, hogy lelked szóljon ebben az utolsó esetben.

-- Bocsánat!

-- Nem ezt. Egy másik szót. -- Hiszek!

-- Egy másikat. -- Nem tudom...

-- Szeretlek! Péter, szeress! Elnyered a bocsánatot. Hinni fogsz! Erôs leszel! A Pap leszel, nem a farizeus, aki elnyom, aki csak a formaságokat ismeri, de nincs élô hite. Nézd Ôt! Merjed nézni Ôt! Mindenki nézte és tisztelte. Longinus is... És te nem tudnád? Csak megtagadni tudtad? Ha nem ismered el Ôt most, az én anyai, szeretetteljes fájdalmam tüzénél, amely egyesít minket, amely ismét békével áraszt el minket, akkor többé nem leszel erre képes. Ô feltámad. Hogyan tudsz majd reá nézni új ragyogásában, ha nem ismered az Ô arcát az átmeneti állapotban a Mestertôl, akit ismertél, a Gyôzelmesbe, akit nem ismersz? Mert a szenvedés, a századoknak és a világnak minden szenvedése dolgozott a vésôvel és kalapáccsal azokban az órákban, amelyek elteltek csütörtök estétôl péntek délutánig. És megváltoztatták az Ô arcát. Elôzôleg csak a Mester és a Barát volt. Most a Bíró és a Király. Beleült székébe, hogy ítéljen. Meg van koronázva. Így marad. Csakhogy a dicsôséges feltámadás után nem lesz többé az Ember Bíró és Király, hanem az Isten Bíró és Király. Nézd Ôt! Nézd, míg az embervolta és a fájdalom elfátyolozzák, hogy nézni tudd akkor is, amikor diadalmaskodik Istenségében!

Péter végre felemeli fejét Mária ölébôl, és sírástól kivörösödött szemmel nézi ôt, egy öreg gyermek lehangolt és a művelt rossztól elképedt arcával, mint aki nagy jót talált.
Mária kényszeríti ôt, hogy Urára nézzen. Akkor Péter, mintha egy élô arc elôtt lenne, felsóhajt:
-- Bocsánat! Bocsánat! Nem tudom, hogyan történt, ami történt. Nem én voltam. Valami megváltoztatott, úgyhogy nem én voltam. De szeretlek téged, Jézus! Szeretlek, Mesterem! Térj vissza! Térj vissza! Ne menj el anélkül, hogy azt mondanád nekem, megértesz engem!
Mária megismétli azt, amit a sírkamrában tett. Elôrenyújtott karokkal, állva, papnônek látszik a felajánlás pillanatában. És amint ott felajánlotta a szeplôtelen Áldozatot, itt felajánlja a bűnbánó bűnöst. Valóban a szentek és a bűnösök Anyja! Utána Péter feláll. Mária még megvigasztalja:
-- Most még elégedettebb vagyok. Tudom, hogy itt vagy. Most menj! Oda, az asszonyokkal és Jánossal. Pihenésre és táplálékra van szükségtek. Menj! És légy jó! -- úgy beszél hozzá, mint egy gyermekhez.
Miközben a többiek esznek és nyugovóm térnek, Mária egyedül marad talpon. Várakozik a helyén. Imádkozik. Mindig. Mindig. Mindig. Az élôkért és a holtakért. Az igazakért és a bűnösökért. A visszatérésért. A Fiú visszatéréséért.
Mindnyájan alszanak, csak a Hajnalcsillag virraszt ragyogva Fiának képe mellett.
Így telik nagyszombat éjjele, míg a kakas kukorékolása a hajnal elsô sugarára fel nem ébreszti Pétert, aki ijedt és fájdalmas kiáltásával felébreszti a többi alvót is.

(9-432)

==========
==========
A feltámadás hajnalán

Az asszonyok kora hajnalban felveszik köpenyüket, és a balzsamokat tartalmazó zsákokkal útnak akarnak indulni. Mária is feláll és köpenyét

keresi. De mindnyájan körülveszik, és igyekeznek lebeszélni arról, hogy velük menjen.
-- Ne gyere, Mária! Két napja már nem vettél magadhoz ételt. Csak egy kis vizet ittál.
-- Igen, Anya. Gyorsan és jól elintézzük. És azonnal visszatérünk.
-- Ne félj! Úgy bebalzsamozzuk Ôt, mint egy királyt. Látod, hogy értékes balzsamot készítettünk! És mennyit!...
-- Nem hanyagoljuk el tagjait vagy sebeit, és saját kezünkkel helyezzük azokat vissza. Erôsek vagyunk, és anyák vagyunk! Úgy bánunk vele, mint egy bölcsôben fekvô gyermekkel.
De Mária erôsködik:
-- Az én kötelességem. Mindig én gondoztam. Csak ebben a három évben, amikor távol volt tôlem, engedtem át másoknak, hogy róla gondoskodjanak. Most, hogy a világ visszautasította és megtagadta Ôt, megint az enyém. És én ismét az Ô szolgálója leszek.
Péter, aki Jánossal együtt az ajtó közelében állt, de úgy, hogy az asszonyok nem látták, elmenekül, amikor ezeket a szavakat hallja. Elrejtôzik egy sarokban, hogy sirassa bűnét. János a küszöb közelében marad. De nem szól semmit. Ô is szeretne elmenni. De meghozza az áldozatot, hogy az Anya közelében maradjon.
Mária Magdolna visszavezeti Máriát székéhez. Letérdel elôtte, átöleli térdénél, feléje emelve fájdalmas és szeretettel teli???? arcát, és megígéri:
-- Ô a lelkével mindent tud és lát. De testének, csókjaimmal én mondom el neki a te szeretetedet, a te vágyadat. Én tudom, mi a szeretet. Tudom, mennyire ösztönöz, milyen éhséget okoz a szeretet. Mennyire vágyunk arra, hogy azzal legyünk, aki szeret minket. Így van ez még a hitvány szeretetnél is, amely aranynak tűnik számunkra, de valójában sár. De amikor a bűnös nô megismeri a szent szeretetet az élô Irgalmasság révén, akit az emberek nem tanultak meg szeretni, akkor jobban megérti, milyen a te szereteted, Anya. Te tudod, hogy én tudok szeretni. És te tudod, hogy Ô mondta ezt igazi születésnapomnak azon az estéjén, ott, a mi csendes tavunk partján, hogy Mária tud nagyon szeretni. Most ez a szeretetem egészen Ôrá irányul, és tôle, a Szeretettôl új erôt kap... Szerettem volna helyette meghalni a kereszten, de amit nem tudtam megtenni Ôérette, meg tudom tenni

érted... Anya, akit egész szívembôl szeretlek! Bízzál bennem! Én, aki Simon farizeus házában oly kedvesen tudtam simogatni szent lábait, most, lelkemmel, amely mindinkább megnyílik a kegyelem számára, még kedvesebben tudom simogatni szent tagjait, gyógyítani sebeit, bebalzsamozni szeretetemmel inkább, mint a balzsammal. És a halál nem fogja megérinteni azt a testet, megmenekül a haláltól. Mert a szeretet erôsebb nála. És a Szeretet legyôzhetetlen. És én, Anya, a te tökéletes és az én teljes szeretetemmel bebalzsamozom a Szeretet Királyát.

Mária megcsókolja ezt a szenvedélyesen szeretô nôt, aki végül értett annak megtalálásához, hogy mit érdemel ez a nagy szeretet, és enged kérésének.

Az asszonyok elindulnak egy mécses fényénél. Utolsónak Magdolna megy ki, miután még egyszer megcsókolta Máriát, aki egyedül marad a szobában.

A ház teljesen sötét és csendes. Az utcák még sötétek és elhagyatottak. János megkérdezi az asszonyokat, mielôtt elmennének:

-- Igazán nem akarjátok, hogy elkísérjelek titeket?

-- Nem. Itt szükség lehet a szolgálatodra. Isten veled! János visszatér Máriához.

-- Nem akartak engem... -- mondja csendesen.

-- Ne gyötrôdj emiatt! János, imádkozzunk egy kicsit együtt! Hol van Péter?

-- Nem tudom. Valahol a házban. De nem látom. És... Erôsebbnek képzeltem ôt... Én is szenvedek, de ô...

-- Neki kettôs fájdalma van. Neked csak egy. Jöjj! Imádkozzunk érte is!

És Mária lassan elmondja a Miatyánkot. Utána megsimogatja Jánost.

-- Menj Péterhez! Ne hagyd ôt egyedül! Ezekben az órákban oly sokat volt sötétben, hogy nem tudja elviselni még a világ gyenge fényét sem. Légy apostola eltévedt testvérednek! Prédikálj elôször neki. Utadon, amely hosszú lesz, mindig találsz majd hozzá hasonlókat. Kezdd el munkádat a társaddal!

-- De mit mondjak neki?... Nem tudom... Minden sírásra indítja...

-- Beszélj neki az Ô szeretet-parancsáról. Mondd neki, hogy aki csak fél, még nem ismeri eléggé Istent, mert Isten a Szeretet. És ha azt mondja neked: „Bűnt követtem el", válaszold neki, hogy Isten annyira

szerette a bűnösöket, hogy értük küldte el egyszülött Fiát. Mondd neki, hogy ekkora szeretetre szeretettel kell válaszolni. És a szeretet bizalmat gerjeszt a legjóságosabb Úr iránt. Emiatt a bizalom miatt nem félünk ítéletétôl, mert felismerjük általa az isteni Bölcsességet és jóságot, és azt mondjuk: ,,Én egy szegény teremtés vagyok, de Ô tudja ezt. És nekem adja Krisztust bocsánatának biztosítékául, oszlopként, hogy reá támaszkodjam. Nyomorúságomat legyôzi Krisztussal való egységem." És Jézus nevében minden bocsánatot nyer... Menj, János! Mondd neki ezt! Én itt maradok az én Jézusommal... -- és megsimogatja a Jézus képét viselô kendôt.

János kimegy, és becsukja maga mögött az ajtót. Mária, mint elôzô este, letérdel a Veronika kendôjén lévô kép elôtt. Imádkozik, és beszél Fiával. Erôs, amikor erôt kell adnia másoknak, de amikor egyedül van, meggörnyed a reá nehezedô kereszt súlya alatt. Idônként, mint a láng, amelyet nem nyom el a véka, lelke felemelkedik, mert reménye nem képes meghalni. Sôt, növekedik az órák múltával. És beszél az Atyával is reményérôl. Reményérôl, és kéréséről.

(10-13)

==========

Mária imájának ereje

Veronika kendôjének képe elôtt Mária így imádkozik:

-- Jézus! Jézus! Nem térsz még vissza? Szegény Mamád nem tudja többé elviselni, hogy halottnak tud téged. Te megmondtad, de senki sem értett meg téged. De én megértettelek! ,,Romboljátok le Isten Templomát, és én harmadnapra felépítem!" Ez a harmadik nap kezdete. Ó, Jézusom! Ne várj befejezésére ahhoz, hogy visszatérj az életbe, Mamádhoz, akinek szüksége van arra, hogy élve lásson téged, mert különben meghal, halálodra emlékezve, és akinek szüksége van arra, hogy téged szépnek, egészségesnek, diadalmasnak lásson, mert különben belehal arra emlékezve, hogy milyen állapotban hagyott el téged!

Ó, Atyám, Atyám! Add vissza nekem a Fiamat! Hogy Emberként lássam visszatérni, és ne halottként. Királyként, ne elítéltként. Utána tudom,

visszatér hozzád, az égbe. De elôbb meglátom Ôt, meggyógyulva annyi bajából, erôsként az oly sok bágyadtság után, gyôzelmesként a nagy küzdelem után, Istenként, miután embersége annyit szenvedett az emberekért. És boldognak érzem majd magamat annak ellenére, hogy elvesztem közelségét. Tudom majd, hogy nálad van, Szent Atyám, tudom, hogy mindörökké mentes a szenvedéstôl. Most azonban nem tudom elfelejteni, hogy egy sírban van, hogy megölték a sok szenvedéssel, amit okoztak neki, hogy Ô, az én Fiam és Istenem, részesedett az emberek sorsában egy sír sötétségében, Ô, a te Élô Fiad! Atyám, Atyám, hallgasd meg szolgálódat! Azért az „igen"-ért... Sose kértem tôled semmit sem azért, mert engedelmeskedtem akaratodnak. A te akaratod az enyém volt. Nem kellett semmit sem kérnem, mert feláldoztam akaratomat a tiedért, Szent Atyám. De most, de most, azért az „igen"-ért, amit az angyali hírnöknek mondtam, Atyám, hallgass meg engem!

Ô nem szenved többé, mert minden befejezôdött három órás haláltusájával a reggeli kegyetlenkedés után. De én már három napja haldoklom. Te látod a szívemet, és hallod annak verését. Jézusunk azt mondta, hogy egy veréb sem esik le anélkül, hogy te ne látnád, hogy a virág nem hal el a réten anélkül, hogy te ne vigasztalnád meg haláltusáját napsugaraddal és harmatoddal. Atyám, én meghalok ettôl a fájdalomtól! Bánj velem úgy, mint a verébbel, amelyet új tollal látsz el, és a virággal, amelyet felmelegítesz, és amelynek szomját eloltod kegyességeddel. Én meghalok, a fájdalomtól megdermesztve. Többé nincs vér az ereimben. Egyszer az egész tejjé vált, hogy tápláljam Fiadat és az enyémet. Most az egész könnyé vált, mert többé nincs Fiam! Megölték nekem, megölték, Atyám, és te tudod, milyen módon!

Nincs többé vérem! Kiontottam vele csütörtök éjjel és a gyászos pénteken. Hideg vagyok, mint aki elvérzett. Nincs többé napom, mert Ô meghalt, az én szent Napom, az én áldott Napom, az én méhembôl született Nap, aki öröme volt Anyjának, és üdvössége a világnak. Nem üdülök fel többé, mert Ô nincs többé. Ô, a legédesebb forrás Mamája számára, aki itta szavait, aki szomjazta a jelenlétét. Olyan vagyok, mint egy virág egy kiszáradt földön. Meghalok, meghalok, Szent Atyám! És nem félek a haláltól, mert Ô is meghalt. De mi lesz ezekkel a kicsinyekkel, Fiamnak kisded nyájával, amely oly gyenge, oly félénk, oly változékony, ha nem lesz többé, aki támogatja ôket? Senki vagyok,

Atyám! De Fiam kívánságára olyan vagyok, mint egy hadsereg. Megvédem, meg fogom védeni az Ô tanítását, az Ô örökségét, amint egy anyafarkas megvédi kicsinyeit. Én, a bárány, anyafarkassá teszem magamat, hogy megvédjem azt, ami a Fiamé, és ezért a tiéd.

Te láttad, Atyám! Nyolc napja ez a város megfosztotta leveleitôl olajfáit, kiürítette házait, kifosztotta kertjeit, lakosait, és rekedtre kiabálta magát: „Hozsanna Dávid Fiának! Áldott, aki az Úr nevében jô!" És miközben Ô az ágak, ruhák, virágok szônyegén járt, rámutattak a városbeliek, mondván: „Ez Jézus, a názáreti próféta Galileából. Ô Izrael Királya". És mielôtt ezek az ágak elszáradtak volna, és a rekedt hang kitisztult volna, megváltozott kiáltásuk, vádolták, átkozták, halálát kívánták, és a diadal ágaival verték Bárányodat, akit a halálba vezettek.

Ha ezt tették, amíg Ô köztük volt, és beszélt nekik, rájuk mosolygott, nézte ôket azokkal a szemeivel, amelyek meglágyítják a szíveket, és megrendítik még a köveket is, jót tett velük és oktatta ôket, akkor mit fognak tenni, amikor Ô visszatér hozzád?

Láttad tanítványait. Egyikük elárulta, a többiek elfutottak. Elég volt, hogy Ôt megütötték, és elfutottak, mint a gyáva juhok, és nem tudtak körülötte állni, miközben meghalt. Csak egy, a legfiatalabb maradt ott. Most jön az öreg. De egyszer már megtagadta. Amikor Jézus nem lesz többé itt, hogy reá nézzen, meg tud-e maradni a hitben?

Én egy semmi vagyok, de Fiamból van bennem egy kicsi, és szeretetem pótolja hiányosságomat és megsemmisíti azt. Így hasznára válok Fiad ügyének és Egyházának, amelynek nem lesz békéje, és szüksége van arra, hogy mélyen gyökeret verjen, nehogy a szelek kitépjék. Én leszek az, aki gondozza azt. Mint egy gondos kertész ügyelek arra, hogy erôteljesen növekedjék, és egyenes irányban a kezdetben. Utána nem aggaszt, hogy meghalok. De nem tudok élni, ha sokáig Jézus nélkül maradok.

Ó, Atyám, aki elhagytad a Fiút az emberek javára, de utána megvigasztaltad, mert biztosan öledbe vetted halála után, ne hagyj engem tovább az elhagyatottságban! Én elviselem azt, és felajánlom az emberek javára. De erôsíts meg most, Atyám! Atyám, irgalom! Fiam, irgalom! Isteni Lélek, irgalom! Emlékezzél meg a te Szüzedrôl!

Utána, a földre borulva, Mária úgy látszik, inkább cselekedetével

imádkozik, mint a szívével. Valóban szegénynek, elhagyatottnak látszik. Olyan, mint a szomjanhalt virág, amelyrôl beszélt. Nem veszi észre még a rövid, de heves földrengést sem, amely megriasztja a házbelieket, míg Péter és János halálsápadtan vonszolják magukat a szoba küszöbéig. De amikor látják ôt az imában így elmerülve, megfeledkezve mindenrôl, ami nem Isten, visszavonulnak, bezárva a ház ajtaját, és félelmükben a vacsora termébe mennek.

(10-18)

==========

Jézus halottaiból föltámadott

A kertben az ôrök egyik része alszik, másik része ôrködik. Már hajnalodik. Ekkor keletrôl egy nagyon tündöklô meteor jelenik meg az égen, vakítóan ragyogó tűzgolyó, amely tűzpiros utat hagy maga után, nagyon sebesen szállva a föld felé, oly erôs, káprázatos, félelmetesen szép fényt árasztva, hogy mellette a hajnalpír eltűnik.

Az ôrök csodálkozva figyelik. A fényt erôteljes, de összhangzatos hang kíséri, olyan, mintha egy nagy katedrális orgonái az Allelujára, vagy a Glóriára zendítenének rá. A mennybôl jön ez az angyali alleluja, glória, amely Krisztus Lelkét kíséri, amint az visszatér dicsôséges Testébe.

A meteor leüti a Sír feleslegessé vált zárját, összetöri, félelmetesen villámlik és mennydörög, amikor a Világegyetem Urának a lelke visszatér, és megint reng a föld, akárcsak akkor, amikor elszállt belôle. Belép a Sírba, amelynek sötétje leírhatatlan világossággá változik, és a Lélek ismét egyesül a mozdulatlan Testtel.

Mindez nem egy perc alatt játszódik le, hanem a percnek egy töredéke alatt, és a fény máris eltűnik. A Test mélyet lélegzik... Néhány percig semmi sem történik.

A halotti lepel alatt a dicsôséges Test örök szépségbe öltözik, felébred a halálos álomból, visszatér a „semmibôl", él, miután meghalt. Szíve bizonyára ismét működni kezd, az erekben ismét keringeni kezd a bennmaradt vér, működni kezd a tüdô, az agy, melegség, egészség,

erô, gondolat van ismét a Testben. Egy szempillantás alatt talpraáll, ragyogó öltözetében, amely anyagtalan anyagból készült, természetfelettien szép és méltóságteljes. Annyira más, mint amilyennek utoljára látszott. Nincsenek rajta sebek, sem vér, csak az öt sebbôl sugárzik a fény, és fényben úszik az egész test is. Fény árad a töviskorona nyomaiból is, szíve tájáról is. De ez nem a föld szegényes fénye, sem a csillagok, vagy a nap szegényes fénye, hanem Isten fénye, mennyei fény, amit emberi szavakkal nem lehet leírni. Ez a Szentháromság mindent felülmúló izzása, amely erejével homályba borítja a Mennyország minden fényét.

Amikor kijön a sírból, két nagyon szép fényesség veszi közre, egyik jobbról, másik balról, de ezek fénye olyan, mint a csillagoké a nap mellett, és a földre borulva imádják Istenüket, aki mosolyogva hagyja el a sírkamrát, és visszatér, hogy ismét a földön járjon, amely szintén színekbe öltözik a felkelô nap elsô sugarára.

Jézus áldását adja az éneklô madarakra, a szél kellemes illatot hoz, a világ olyan örvendetes látványt nyújt, hogy ez megsemmisíti a szomorú szenvedés minden emlékét.

* * *

Mária még mindig a földre borulva imádkozik szobájában, jeruzsálemi szállásán. Hirtelen kinyílik az ablak és az elsô napsugárral együtt belép rajta Jézus.

A zajra Mária felemeli fejét, és meglátja tündöklô Fiát, aki szép, végtelenül szebb, mint szenvedése elôtt. Mosolyog, él, fényesebb a napnál, fénybôl szôtt fehér ruhába van öltözve, és feléje közeledik.

Mária feltérdel, kezét keresztbe teszi a mellén, egyszerre sírva és nevetve mondja:

-- Uram, Istenem!

Így szemléli elragadtatva könnyben úszó arcával, amely megbékélt, nyugodt, mosolyog.

Ô azonban nem szolgálóleányként térdenállva akarja látni Mamáját. Hívja, kitárva feléje kezét, amelynek sebeibôl fény árad, még ragyogóbbá téve fénylô testét:

-- Mama!

De ez nem a szenvedés elôtti elbúcsúzás szomorú hangja, sem pedig a Kálváriára menet találkozásánál vagy a haláltusában kiejtett szó, hanem diadalkiáltás, az öröm, a felszabadulás, az ünneplés, a szeretet és a hála hangja.

És lehajol Mamájához, aki nem meri megérinteni Ôt. Kezét könyöke alá teszi és talpra állítja, szívéhez szorítja, és megcsókolja.

Mária ekkor felfogja, hogy nem látomást lát, hogy Fia valóban feltámadt, hogy ez az ô Jézusa, a Fia, aki továbbra is fiúi szeretettel szereti ôt. Egy kiáltással a nyakába ugrik, átöleli, csókolja, nevetve sír. Megcsókolja a homlokán, ahol nincsenek többé sebek, a fején, amely többé nem véres, ragyogó szemén, meggyógyult arcán, többé már nem dagadt száján. Utána megragadja a kezét, megcsókolja kézfejét és tenyerét, a ragyogó sebeket, és hirtelen lehajol a lábához, felemeli róla a ruhát és megcsókolja. Utána feláll, nézi, de nem meri...

De Ô mosolyog és megérti. Feltárja ruháját mellén és azt mondja:

-- És ezt nem csókolod meg, Mama, ezt, ami oly fájdalmat okozott neked, és amit egyedül te vagy méltó megcsókolni? Csókolj meg a szívemen, Mama! A te csókod eltávolítja szenvedésemnek utolsó emlékét, és megadja nekem azt az örömöt, ami még hiányzik feltámadásom örömébôl.

És Jézus keze közé veszi Anyjának arcát és ajkát oldalsebéhez közelíti, amelybôl a legragyogóbb fény árad ki. Mária arcát dicsfénnyel vonja be ez a fény. Ô csókolja, csókolja, miközben Jézus simogatja ôt. Olyan, mint a szomjúságtól gyötrôdô ember, aki forrásból iszik, issza belôle az életet, amely eltávozott belôle.

Most Jézus beszélni kezd:

-- Mama, minden befejezôdött. Most már nem kell többé siratnod Fiadat. A próba végetért. A megváltás eljött. Mama, köszönöm, hogy megfogantál, felneveltél, segítettél életemben és halálomban.

Éreztem hozzám küldött imáidat. Azok adtak nekem erôt a szenvedésben, azok voltak társaim földi és földöntúli utaimon. Velem jöttek a keresztre és a limbusba. Tömjénként a Fôpap elôtt mentek... az égbe... Meghallgatást nyertek az Atyánál és a Szentléleknél... Megismerték azokat a pátriárkák és az új szentek... és az ô hálájukat közvetítem feléd, Mama, szüleid csókjával és József áldásával együtt.

Az egész ég hozsannát zeng neked, Anyám, Szent Mama! Ez a hozsanna

örökké tart! Nem olyan hazug, mint amit néhány nappal ezelôtt nekem énekeltek.
Most emberi ruhámban megyek Atyámhoz. Az égnek látnia kell a Gyôztest emberi ruhájában, amellyel legyôzte az emberek bűnét. De utána még eljövök. Meg kell erôsítenem azok hitét, akik még nem hisznek, és akiknek hinniük kell, hogy másokat is segíthessenek a hitben, meg kell erôsítenem a félénkeket, akiknek nagy erôre van szükségük ahhoz, hogy ellenállhassanak a világnak.
Utána fölmegyek majd a mennybe. De nem hagylak egyedül téged, Mama!... Tied leszek a Szentségben, oly igazán, mint akkor, amikor engem hordoztál. Sose leszel egyedül.
...Többé nem leszek elválasztva az Atyától. Te sem leszel többé elválasztva a Fiútól. És a Fiúval együtt birtokában leszel Szentháromságunknak. Élô égként a földön hordozod majd a Szentháromságot az emberek között, és megszenteled az Egyházat, te, a Papok Királynôje és a Keresztények Anyja. Utána eljövök, hogy magammal vigyelek. És többé nem én leszek tebenned, hanem te Énbennem, Országomban, hogy még szebbé tedd a mennyországot.
Mama, add csókodat áldásként, és vedd békémet társadként. Isten veled!

* * *

Miután Jézus megjelent Máriának, ô nem mondta el ezt a többi asszonynak, sôt, Péternek és Jánosnak sem. Amikor Mária Magdolna boldogan visszatér, kinyitja Mária szobájának ajtaját és bekiáltja:
-- Feltámadt! Feltámadt! -- és boldogan sír.
Erre odafutnak az asszonyok, Péterrel és Jánossal. És mivel Péter csóválja a fejét, az asszonyok erôsködnek:
-- Igen. Azt mondták: ,,Miért keresitek az Élôt a holtak között? Ô nincs itt. Feltámadt, amint megmondta még Galileában. Nem emlékeztek? Azt mondta: Az Emberfiának a bűnösök kezébe kell adatnia, és megfeszítik. De a harmadik napon feltámad."
Péter fejét csóválva mondja:
-- Túl sok dolog történt ezekben a napokban. Ezek megzavartak titeket.

Magdolna felemeli a fejét Mária keblérôl, és azt mondja:
-- Láttam! Beszéltem vele! Azt mondta nekem, hogy felmegy az Atyához, és utána eljön. Milyen szép volt! -- és sír, úgy, amint sose sírt, most, amikor nem kell többé gyötörnie magát amiatt, hogy minden oldalról kételyek veszik körül.
De Péter és János nagyon kételkedik továbbra is. A szemükbôl kiolvasható: „Asszonyi képzelôdés!"
Zsuzsanna és Szalóme is bátorságot vesz, hogy beszéljenek. De mivel elkerülhetetlen az eltérés a részletekben az ôröket illetôen, akik elôbb olyanok voltak, mint a halottak, és utána nem olyanok; az angyalokat illetôleg, akik egyszer egyedül, máskor párosával jelentek meg, s akiket az apostolok nem láttak; a kettôs változat, hogy Jézus ide jön, vagy elôttük megy Galileába, mind jobban megerôsíti az apostolokat kételkedésükben.
Mária, a boldog Anya, hallgatagon támogatja Magdolnát... Érthetetlen titok ez az anyai hallgatás.
Alfeus felesége azt mondja Szalómének:
-- Menjünk vissza mi ketten. Lássuk, hogy mindnyájan részegek vagyunk-e... -- és elfutnak.
A többiek ottmaradnak, nyugodtan tűrve, hogy az apostolok kinevetik ôket, Mária mellett, aki hallgat, gondolataiba merülve, amit mindenki a maga módján magyaráz, és senki sem fogja fel, hogy elragadtatásban van.
A két asszony visszatér:
-- Igaz! Igaz! Láttuk Ôt! Azt mondta nekünk Barnabás kertje mellett: „Béke veletek! Ne féljetek! Menjetek testvéreimhez, és mondjátok meg nekik, hogy feltámadtam és néhány napon belül Galileába megyek. Ott együtt leszünk még." Így mondta. Máriának igaza van. Meg kell mondani ezt azoknak, akik Betániában vannak, Józsefnek, Nikodémusnak, a hűségesebb tanítványoknak, a pásztoroknak. Menjetek, tegyétek meg! Ó, feltámadt!... -- és mindnyájan boldogan sírnak.
-- Ostobák vagytok, asszonyok! A fájdalom megzavarta az agyatokat! A fény angyalnak tűnt nektek. A szél hangnak. A nap Krisztusnak. Én nem bírállak titeket. Megértelek mindnyájatokat, de csak azt tudom elhinni, amit láttam: a sír nyitva áll és üres, az ôrök elfutottak a begöngyölt holttesttel.
-- De maguk az ôrök is azt mondják, hogy föltámadt! A város

forrongásban van, és a fôpapok dühöngenek, mert az ôrök beszéltek, és megrémülve elfutottak! Most azt akarják, hogy mást mondjanak, és lefizetik ôket. De az emberek már tudják. És ha a zsidók nem hisznek a feltámadásban, mert nem akarnak hinni, sokan mások már hisznek...

-- Hm! Az asszonyok!... -- Péter vállát vonja, és el akar menni.

Akkor az Anya, aki még mindig a szívén tartja Magdolnát, aki boldogan sír, felemeli arcát, és egy rövid mondatot mond:

-- Valóban feltámadt! Kezem között tartottam, és megcsókoltam sebeit. -- Utána Magdolna fölé hajolva mondja: Igen, az öröm erôsebb a fájdalomnál. De ez csak egy homokszem ahhoz hasonlítva, ami a te örök boldogságod óceánja lesz. Boldog vagy te, aki engedted, hogy a lelked beszéljen az értelmed helyett.

Péter többé nem meri tagadni... és odakiált a többieknek, mintha nem is ô késleltette volna ôket eddig:

-- De akkor, ha így van, tudatni kell a többiekkel! Hogy ha eljön, legalább itt találjon minket!

(10-37)

Jézus az elôzôekkel kapcsolatban azt mondta:

-- Mária buzgó imája siettette valamivel feltámadásomat. Azt mondtam: „Az Emberfiát megölik, de harmadnapra feltámad." Halott voltam péntek délután háromtól kezdve. Akár nevük szerint számítjátok a napokat, akár órák szerint, nem vasárnap hajnalban kellett volna feltámadnom. Órák szerint csak harmincnyolc óra telt el a hetvenkettô helyett, hogy testem élettelen volt. Napok szerint legalábbis a harmadik nap estéjéig kellett volna eljutni ahhoz, hogy azt mondhassuk, három napig voltam a sírban.

De Mária siettette a csodát. Úgy, amint imája elôbb megnyitotta az eget, néhány évvel az elôre megállapított idô elôtt, hogy az a világnak adja az Üdvösséget, most is elérte, hogy néhány órával elôbb nyerjen vigasztalást haldokló szíve.

És megyek Anyámhoz. És nagyon igazságos, hogy oda menjek. Mielôtt visszatérek az Atyához megdicsôült emberi ruhámban, megyek Anyámhoz. Megyek paradicsomi ruhám ragyogásában és élô drágaköveimmel. Ô megérinthet engem, ô megcsókolhat, mert ô a Tiszta, a Szépséges, a

Szeretett, az Áldott, Istennek Szentje.
Az új Ádám megy az új Évához. A rossz az asszony által lépett be a világra, és az Asszony gyôzte le. Az Asszony Gyümölcse megtisztította az embereket Lucifer nyálának mérgétôl. Most, ha ôk akarják, üdvözülhetnek. Megmentettem az asszonyt, aki oly törékeny maradt a halálos seb után.
És miután elmentem a Tisztához, akinek joga volt erre szentsége és anyasága miatt, igazságos volt, hogy az Isten Fia elmenjen a megváltott asszonyhoz, aki ôse, képviselôje minden nônek, akit eljöttem megszabadítani a bujaság marásától. Hogy megmondja azoknak, akik a gyógyulás reményében hozzám közelítenek, hogy legyenek bizalommal irántam, higgyenek irgalmasságomban, amely megértô és megbocsát, hogy nézzenek öt sebemre, amely testemet díszíti, és ezáltal legyôzzék a sátánt, aki testüket keresi.

(10-40)
==========
Az Egyház Anyja

Jézus megjelenik Johannának, Kúza feleségének, hogy megvigasztalja. Ezzel búcsúzik el tôle:
-- Mindig légy Anyám leánya! Sose szakadj el teljesen tôle. Ô folytatja benned, anyai kedvességgel azt, ami a mi barátságunk volt. És vidd el hozzá (az örökbefogadott) gyermekeidet. Neki szüksége van a gyermekekre, hogy ne érezze magát annyira egyedül... Anyámon kívül ne mondd el másoknak ezt az eljövetelemet.
Miután Jézus eltűnik, Johanna elmegy a Vacsora házába, Máriához. Miután becsukja a szoba ajtaját, kimondja a nagy szót:
-- Láttam Ôt. Neked elmondom. Megvigasztalt, és boldog vagyok. Szeress engem, mert Ô azt mondta, hogy veled egyesülve kell maradnom.
Az Anya válaszol neki:
-- Már szombaton mondtam neked, hogy szeretlek. Tegnap. Mert tegnap volt... Oly távolinak tűnik a sírásnak és a sötétségnek az a napja ettôl, a fény és mosoly napjától!

-- Igen... Te már mondtad, most visszaemlékszem rá, most, hogy megismételted. Azt mondtad: ,,Nekünk, asszonyoknak kell megtennünk, mert mi kitartottunk, míg a férfiak elfutottak... Mindig az asszony az, aki szül..." Ó, Anya, segíts nekem megszülni Kúzát! Ó elfutott a hittôl!... -- Johanna ismét sír.
Mária megfogj a karját:
-- Legyen erôsebb hited és szereteted! És tevékenyebb erényed! Azzal új lelket teremtesz Kúzába. Ne félj! Én segítelek téged!

(10-54)

Jézus megjelenik Júdás anyjának, aki majdnem eszét veszti a fájdalomtól fia árulása miatt. Jézus hosszan vigasztalja ôt. Ezzel fejezi be:
-- Szeretlek. Ezért jöttem el. Nyugodj meg!
-- Te megbocsátasz! De a világ! Anyád! Gyűlölni fog engem.
-- Ô úgy gondol rád, mint nôvérére. A világ kegyetlen, ez igaz. De Anyám a Szeretet Anyja, és ô jóságos. Te nem mehetsz el hozzá a világ miatt, de ô eljön hozzád, amikor minden lecsillapodik. Az idô elhozza a megbékélést...
-- Ha szeretsz engem, tedd, hogy meghaljak...
-- Még egy keveset várj! Fiad semmit sem tudott adni nekem. Te add nekem szenvedésed idejét. Rövid lesz.
-- Fiam túl sokat adott neked... Végtelen borzalmat adott neked.
-- És te add a végtelen szenvedést. A borzalom elmúlt. Nincs többé hatása. A te szenvedésednek van. Egyesítsd az én sebeimmel, és a te könnyeid és az én vérem lemossák a világot. Minden szenvedés egyesül, hogy lemossa a világot. A te könnyeid az én vérem és Anyám könnyei között vannak, és körülöttük mindazoknak a szenteknek a szenvedése, akik Krisztusért és az emberekért viselik el azt, az irántam és az emberek iránti szeretetbôl. Szegény Mária! (Júdás anyját is Máriának hívták). -- Jézus kedvesen elengedi Mária kezét, imára kulcsolja azokat, és nézi, amint megnyugszik...

(10-148)

Jézus az asszonyokat Anyjával, Jánossal és a zelótával Galileába küldi, hogy ott, a Tábor hegyén mindnyájan együtt legyenek.

(10-134)

A táborhegyi jelenés után Jézus beszélget az apostolokkal. Mária nem volt jelen ennél az eseménynél. Tádé megkérdezi:
-- Nem mész el Anyádhoz? -- Mi együtt vagyunk.
-- Együtt? Mikor?
-- Júdás, Júdás, úgy tűnik neked, hogy én, aki mindig örültem, ha mellette lehettem, nem vagyok most mellette? -- De Mária egyedül van a házában. Anyám mondta ezt nekem tegnap.
Jézus mosolyogva válaszolja:
-- A Szentek Szentjének függönye mögé csak a Fôpap lép be.
-- És akkor? Mit akarsz ezzel mondani?
-- Azt, hogy vannak olyan boldogságok, amelyeket nem lehet leírni, és megismertetni. Ezt akarom mondani.

(10-203)

A zsidók, akik nem tudták megtartani idejében a húsvétot, megtarthatták azt később. Erre az alkalomra Jézus Betániába hívta a tanítványokat, és onnan az Olajfák-hegyére mentek a póthúsvét megülésére. Mária is köztük van, fehér ruhában, olyan, mint egy liliom. Mosolyogva lehajtja fejét anélkül, hogy mondana valamit. Nagyon hasonlít ebben a pillanatban az angyali üzenet Szűzéhez. Mária van a csoport közepén, amikor az Olajfák-hegyére mennek.
Amikor Jézus megjelenik, Mária ,,Fiam!-mal üdvözli, és mindenkinél mélyebben meghajol elôtte. Ezzel megtanítja ôket arra, hogy jóllehet Jézus barátunk lehet, sôt rokonunk, gyermekünk, Ô mégis mindig Isten, és Istenként kell tisztelnünk.
-- Béke veled, Anyám! Üljetek le, és egyetek!
Jézus elismételteti Péterrel az Utolsó Vacsora eseményeit, az átváltoztatással együtt, és Ô maga áldoztatja meg a jelenlevôket, Anyját is.

==========
==========
Jézus mennybemenetele

A mennybemenetel napjának hajnalán Jézus Anyjával sétál a Getszemáni kertben. Nem beszélnek egymással, csak kimondhatatlan szeretettel néznek egymásra. Talán már elmondtak mindent egymásnak. A két lélek beszélt, Krisztusé, és Krisztus Anyjáé.

Amikor már teljesen kihajnalodott, megállnak. Egymást nézik. Egyik a másik elôtt, és utána Jézus kitárja karjait, és szívére vonja Anyját... Ó, igazán Ember volt, az Asszony Fia! Elég látni ezt a búcsúzást, hogy elhiggyük! A szeretet túlcsordul a csókok esôjében a szeretett Anyára. Szeretô csókok borítják a szeretett Fiút. Úgy tűnik, hogy többé nem tudnak elválni egymástól. Amikor úgy látszik, hogy mégis elválnak, egy újabb ölelés ismét egyesíti ôket, és a csókok között a kölcsönös áldások... Ó, valóban az Emberfia, aki elhagyja azt, aki Ôt szülte! És valóban az Anya, aki elbúcsúzik tôle, hogy visszaadja az Atyának az Ô Gyermekét, a Szeretet Zálogát, amelyet a Legtisztaságosabb kapott...

Isten csókolja az Isten Anyját!

Végül az Asszony, mint teremtmény, letérdel Istenének lába elé, aki azonban a Fia is, és a Fiú, aki Isten, kezét Anyjának fejére teszi, a Szűzére, az öröktôl fogva Szeretettre, és megáldja ôt az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Utána lehajol, és felemeli, egy utolsó csókot nyomva fehér homlokára, amely olyan, mint egy liliom, aranyos haja alatt, amely még olyan fiatalos...

Ismét a ház felé mennek, nyugodtan, egymás mellett, és senki, aki látja ôket, nem gondolna a szeretetnek arra a hullámára, amely kissé elôbb erôt vett rajtuk.

Ha Mária szemében könny csillog is, hiszen hamarosan el kell válnia Szeretettjétôl, ajka mosolyog örömében, mert tudja, hogy ez a Szeretettje arra a tartózkodási helyére megy, amelyet az Ô dicsôsége megérdemel...

-- Uram, itt vannak mindnyájan, akiket Anyád szavai szerint ma meg akarsz áldani! -- mondja Péter.

-- Rendben van! Most hozzájuk megyünk. De elôbb jöjjetek. Még egyszer meg akarom osztani veletek a kenyeret. Belépnek a szobába, ahol elôzôleg az asszonyok voltak a póthúsvét ünneplésekor. Mária egészen odáig elkíséri Jézust, és utána visszavonul. Jézus a tizeneggyel marad.

A közös étkezés után Jézus beszédet mond az összegyűlteknek. E közben megemlíti Anyjának jövendô szerepét:

-- Imádkozzatok Anyám vezetésével, akit fiúi figyelmességgel ajánlok nektek. Ô Anyátok, és szeretetteljes, tökéletesen bölcs Tanítónôtök lesz.

Alfeus felesége számára nagyon fájdalmas a Jézustól való végleges elbúcsúzás. Keservesen sír. Jézus megvigasztalja, többek között ezeket mondva:

-- Ne sírj így, hanem örvendezz, mert nem látsz többé engem ócsárolva, üldözve és csak kevesektôl szeretve. És szeretetemmel itt hagyom neked Anyámat. János lesz a fia, de mindig te leszel az ô jó nôvére. Látod? Ô, az én Anyám nem sír. Ô tudja, hogy ha az utánam való vágyakozás elemészti majd szívét, a várakozás mindig rövid lesz az örökkétartó egység örömméhez hasonlítva. Tudja azt is, hogy ez az elválásunk nem lesz annyira teljes,-- hogy azt mondhatná: ,,Nincs többé Fiam!" Az a fájdalmak napjának fájdalmas kiáltása volt. Most szívében énekel a remény: ,,Tudom, hogy Fiam felszáll az Atyához, de nem hagy engem lelki szeretete nélkül." Így hidd te is, és mindenki...

Az Olajfák-hegyére vezetô úton már gyülekeznek mindazok, akiket Jézus meghívott, hogy utolsó áldását adja rájuk mennybemenetele elôtt. Ott van a 72 tanítvány, a szent asszonyok, akik elkísérték Jézust útjain és a Kálváriára, Lázár, Nikodémus, Arimateai József, a pásztorok és még sokan mások.

Jézus apostolaival felmegy a hegy csúcsára. Vele van Anyja, Lázár és a pásztorok is. Félkörben veszik körül. A többiek kissé lejjebb állnak, egy tisztáson.

Jézus egy nagy sziklán áll, ami kissé kiemelkedik a földbôl. A napfényben ruhája hófehéren tündököl, a haja pedig aranyként. Isteni fény ragyog szemében.

Kitárja karját, mintha mindenkit átölelne, nemcsak a jelenlevôket, hanem az egész földet, amelyet a tömeg jelképez.

Felejthetetlen és utánozhatatlan hangján kiadja az utolsó parancsot:

-- Menjetek! Menjetek az én nevemben, hirdessétek az evangéliumot a nemzeteknek a föld határáig! Isten legyen veletek! Az Ô Szeretete erôsítsen meg titeket, az Ô Világossága irányítson, az Ô békéje lakjék bennetek az örökkévalóságig.

Jézus megszépül. Szebbé válik, mint a Tábor-hegyén. Mindnyájan térdreesve imádják. Ô, miközben már felemelkedett a szikláról, még egyszer Anyja arcát keresi, rámosolyog oly kedvesen, hogy azt senki sem képes leírni... Ez az utolsó istenhozzádja Anyjának. Száll, száll...

A nap még fényesebben ragyog rá, az Istenemberre, aki Legszentebb Testével felszáll az égbe, és akinek dicsôséges sebei élô rubinokként ragyognak. A többi gyöngyfényként tündöklik a napfényben. Valóban a Fény nyilvánul ki itt, akárcsak születésének éjszakáján. Tündöklik a fényben, amint felszáll. Fénye felülmúlja a napét. Emberfeletti, mindennél szebb.

És Jézus Krisztus, Isten Igéje eltűnik az emberek szeme elôl a fénynek ebben az óceánjában...

A mélységes csendben csak két hang hallatszik a földön. Mária kiáltása: „Jézus!" és Izsák sírása.

A többiek megnémultak és csodálkozva állnak ott egészen addig, amíg két angyal emberi alakban meg nem jelenik, megszólítva ôket:

-- Galileai férfiak! Mit álltok itt égre emelt tekintettel? Ez a Jézus, aki közületek az égbe emelkedett, úgy jön el ismét, amint szemetek láttára a mennybe ment.

==========

A Szentlélek eljövetele

Az utolsó vacsora termében Szűz Mária és a tizenkét apostol együtt várják a Szentlélek eljövetelét. Mária felolvas nekik valamit, és a többiek csendben elmélkednek rajta. Mária mintha elragadtatásban lenne, mosolyog. Az apostolok áhítattal néznek rá. Utána Mária megint felolvas a tekercsbôl, és ismét csendben imádkoznak.

Hirtelen a reggeli csendet erôs szél zúgása szakítja meg, amely összhangzatos, mintha hárfából jönne és emberi ének kísérné. A hang mindjobban közeledik, betölti az egész házat.

Az apostolok ijedten emelik fel a fejüket, és amint a hang közeledik, egyesek készen állnak a menekülésre, mások a földre kuporodnak és fejüket a kezükbe, kabátjukba rejtik, van aki Máriához húzódik, félelmében megfeledkezve a tiszteletteljes tartózkodásról, amellyel mindig viseltettek a Legtisztább iránt. Csak János nem fél, mert látja Mária arcán a békét és a sugárzó örömöt, amellyel felemeli tekintetét és néz valamit, amit egyedül ô lát. Mária letérdel, kitárja karját és kiterjeszti köntösét a mellette térdelô Jánosra és Péterre. Mindez egy perc töredéke alatt történik.

Ekkor íme, a Fény, a Tűz, a Szentlélek belép a dallamos hang utolsó foszlányára, ragyogó gömb alakjában, anélkül, hogy a zárt szoba ajtaja vagy ablaka kinyílt volna, és egy pillanatig Mária feje felett lebeg, három tenyérnyire a hajától.

Mária hátraveti fejét és örömmel kiált fel, mosolyog. Ekkor a fénylô gömb tizenhárom lángra oszlik szét, amelyek földöntúli fényben ragyognak, és leszállnak az apostolok homlokára, Mária feje körül pedig koronát képez a reá szálló láng, mintegy megkoronázva Királynôként az Isten Leányát, Anyját, Jegyesét, az Érintetlen Szüzet, a Teljesen Szépet, az örökké Szeretettet, az örök Hajadont, akit semmiféle dolog sem képes lealacsonyítani semmiben sem, azt, akit a fájdalom megöregített, de aki a feltámadás örömében megújult, aki részesedik Fiának szépségében, fiatalságában, életerejében... mintegy elôvételezve a mennybe felvett test szépségét, lévén a mennyország virága.

A Szentlélek tűzpirosan fénylik a Szeretett feje körül. Mit mondhat neki? Titok! Mária áldott arca átváltozik a természetfeletti örömtôl, szeráfi mosoly sugárzik róla, örömében könnyei gyémántokként tündökölnek.

Egy ideig ott marad a Tűz, utána eltűnik. Nyomában kellemes illat marad, amit nem lehet egyetlen földi virág illatához sem hasonlítani. Ez a mennyország illata.

Az apostolok magukba mélyednek...

Mária még mindig elragadtatásban van. Karját mellén tartja, szemét behunyja, fejét lehajtja. Folytatja Istennel való társalgását... amit senki sem hall.

Senki sem zavarja meg ôt. János rámutatva mondja:

-- Ô az oltár. Az ô dicsôségén nyugodott meg az Úr Dicsôsége...

-- Igen, ne zavarjuk meg örömét. De menjünk, hirdessük az Urat, és nyilvánítsuk ki műveit és szavait a népnek -- mondja Péter természetfeletti buzgósággal.
-- Menjünk! Menjünk! Isten Lelke lángol bennem -- mondja Jakab, Alfeus fia.
-- És tettekre ösztönöz minket. Menjünk mindnyájan és hirdessük a jó hírt az embereknek!
Kimennek, mintha valami nagy erô hajtaná, vagy vonzaná ôket.
==========
==========
Mária és János

Mária még az utolsó vacsora házában lakott, amikor felkereste ôt Lázár és Arimateai József. A Getszemáni-kert Lázár birtoka volt, s Jézus feltámadása után kerítéssel vette körül, hogy a szent helyeket megóvja. Volt ott egy kis háza a gondnok és felesége számára. Lázár elhatározta, hogy azt felajánlja lakóhelyül Máriának és Jánosnak, a gondnokot pedig Betániába költözteti. Ezt jött most bejelenteni.
Mária nagyon hálás volt, és boldogan elfogadta az ajánlatot:
-- Én és János! Egyedül! Mi ketten egyedül! Úgy tűnik nekem mintha ismét Názáretben lennék a Fiammal! Egyedül! Békében! Abban a békében! Ott, ahol Ô, Jézusom oly gyakran beszélt és kiárasztotta a béke szellemét. Ott, ahol, igaz, vérizzadásig szenvedett, ott, ahol a legnagyobb lelki szenvedést okozta neki az a hitvány csók, ahol az elsô... -- Mária nagyot sóhajt a fájdalmas emlékekre, amelyek eltorzítják az arcát, de utána erôt vesz magán, és folytatja: -- Ott, ahonnan visszatért a mennyország végtelen békéjébe! Megkérem Máriát, Alfeus feleségét, gondozza názáreti házamat, amely annyira drága számomra, mert ott teljesült a titok és ott halt meg jegyesem, aki oly tiszta és szent volt, és ott nôtt fel Jézus. Annyira drága! De sohasem annyira, mint ezek a helyek, ahol Ô a szertartások Szertartását megalapította, a Kenyeret és a Bort az emberek életévé tette, és szenvedett, és megváltott, megalapította Egyházát, és utolsó áldásával jóvá és szentté tett minden teremtett dolgot. Itt maradok. Igen. Itt maradok. Megyek a Getszemániba. És onnan -- a falat követve, annak

külsô részén -- el tudok menni a Golgotára, és a te kertedbe, József, ahol annyit sírtam, és el tudok menni a te házadhoz, Lázár, ahol mindig annyi szeretetet találtam. De szeretnék...
-- Mit, Áldott? -- kérdik mindketten.
-- Szeretnék néha ide is visszatérni. Mert az apostolokkal együtt elhatároztuk, ha Lázár is megengedi...
-- Mindent, amit akarsz, Anya. Minden, ami az enyém, a tiéd is. Elôzôleg ezt mondtam Jézusnak. Most neked mondom. És mindig az én számomra kegy, hogyha elfogadod ajándékomat.
-- Fiam, engedd, hogy így hívjalak, szeretném, ha megengednéd, hogy ezt a házat, az utolsó vacsora termét is a testvéri szeretetlakoma helyévé tehessük.
-- Ez igazságos. Ezen a helyen alapította meg Fiad az örök Szertartást, alapította meg az új Egyházat, szentelte fel az új Fôpapot és papságot. Igazságos, hogy ez a terem váljék az új vallás elsô templomává... Van-e szentebb asztal és oltár annál, amelyen Ô törte meg a Kenyeret, és amelyre Ô helyezte az új Szertartás Kelyhét?...
-- Igaz, Lázár. És látod? Ezért varrom a tiszta terítôket. Mert senki sem hisz nálam erôsebben abban, hogy a Kenyér és a Bor Ô, saját Testével és Vérével... Az Atya, a Fiú és a Szentlélek megáldanak téged, aki mindig jó, bölcs és kegyes vagy a Fiúhoz és az Anyához.
-- Akkor, amint mondtam, vedd. Itt a kulcs, amely nyitja a Getszemáni kapuit, és ez a ház kulcsa. És légy boldog, amennyire Isten megengedi neked, és amennyire a mi szegény szeretetünk kívánja számodra.
Arimateai József is átad Máriának egy kulcsot. -- És ez az én kertem kerítésének a kulcsa.
-- Isten áldjon meg ismét! -- válaszolja Mária.
Alig megy el Lázár és József, valaki szerényen kopogtat Mária ajtaján.
-- Jöjj csak be!
János lép be, kissé izgatottan:
-- Mit akart József és Lázár? Talán valami veszély van? -- Nem, fiam. Ez csak egy vágyam meghallgatása volt. Az én vágyamé, és másoké. Tudod, hogy Péter és Jakab, a fôpap és a jeruzsálemi egyház feje mennyire levertek arra a gondolatra, hogy elveszetnek engem, és félnek attól, hogy nélkülem nem tudják, mit tegyenek. Még Fiam rendkívüli megjelenése

sem vigasztalta és erôsítette meg ôket. De a többiek is!... Most Lázár kielégítette ezt az általános vágyat, és minket tett meg a Getszemáni uraivá. Én és te leszünk ott egyedül. Íme a kulcsok. Ez pedig József kertjéé. Elmehetünk a sírhoz, Betániába, anélkül, hogy végigmennénk a városon. És a Golgotára... És idejöhetünk valahányszor testvéri szeretetlakoma lesz. Lázár és József mindent átadtak nekünk.
-- Két igen igaz ember. Lázár sokat kapott Jézustól, igaz. De még mielôtt kapott volna, mindig mindent Jézusnak adott. Boldog vagy, Anya?
-- Igen, János. Nagyon! Élni fogok addig, amíg Isten akarja, segítve Pétert és Jakabot, és titeket mindnyájatokat. És segítem az elsô keresztényeket minden módon. Ha a zsidók, a farizeusok és a papok nem lesznek vérszomjasak irántam is, amint fiam iránt voltak, ott lehelhetem ki lelkemet, ahol Ô felszállt az Atyához.
-- Te is felszállsz majd, Anya!
-- Nem. Nem vagyok Jézus. Én emberi módon születtem.
-- De az eredeti bűn nélkül. Én szegény, tudatlan halász vagyok. Nem tanultam és az Írásokból is csak azt ismerem, amire Mesterem megtanított engem. De olyan vagyok, mint egy gyermek, mert tiszta vagyok. És talán emiatt többet tudok, mint Izrael rabbijai, mert Ô mondta, hogy Isten elrejti a dolgokat a bölcsek elôl és kinyilatkoztatja a kicsinyeknek és a tisztáknak. És ezért gondolom, vagy helyesebben mondva, érzem, hogy neked az lesz a sorsod, ami Éváé lett volna, ha nem vétkezett volna. És még inkább, mert te nem az ember Ádámnak voltál a jegyese, hanem Istennek, hogy az új Ádámot add a földnek. A Teremtô, amikor megteremtette ôsszüleinket, nem szánta ôket halálra, azaz a test romlására. Szellemi lelket adott nekik és ingyenes ajándékokat, amelyek révén ,,Isten fogadott gyermekeinek" nevezhették magukat, és azt akarta, hogy a földi paradicsomból átmenjenek az égibe. Nos, a te lelkeden sose volt a bűnnek bármilyen foltja. Sem a nagy, közös bűn, Ádám öröksége az embereknek, mert Isten megóvott téged egyedülálló, egyetlen kiváltságként, mivel öröktôl fogva arra szánt, hogy az Ige Szövetség-szekrénye légy... Ezért érzem, hogy te, a második Éva, a kegyelemhez hűséges Éva nem fogsz meghalni.
-- Fiam, a második Ádám, maga a Kegyelem, mindig engedelmes volt az Atyához és tökéletesen engedelmeskedett nekem. Meghalt. Éspedig milyen halállal!

-- Azért jött, hogy Megváltóvá legyen, Anya. Elhagyta a mennyei Atyát, hogy testet vegyen fel, amivel megváltsa Áldozatával az embereket, visszaadja nekik a kegyelmet, és ismét felemelje ôket Isten fogadott gyermekeinek fokozatára, az ég örököseivé. Neki meg kellett halnia. És meghalt Legszentebb Emberségével. És te meghaltál a szívedben, látva az Ô kegyetlen kínjait és halálát. Te már mindent elszenvedtél, hogy vele együtt megváltónk légy. Én csak egy ostoba szegény vagyok, de érzem, hogy te, az igaz, élô Isten igazi Frigyszekrénye, nem leszel, nem lehetsz kitéve a romlásnak. Amint a tűzfelhô megvédte és irányította Mózes Frigyszekrényét az Ígéret Földje felé, úgy Isten Tüze magához vonz téged Központjába. Amint Áron vesszeje nem száradt el, nem halt meg, hanem jóllehet letörték a fáról, kirügyezett, leveleket és gyümölcsöket termett, és a Tabernákulumban élt, úgy te, Isten választottja minden asszonyok között, akik a földön laktak és lakni fognak, nem halsz el, mint a növény, amely elszárad, hanem az ég örök Tabernákulumában örökre élsz testestül, lelkestül... Ebben biztos vagyok, mert Isten igazságos..

-- Jézus nyilatkoztatta ki ezt neked?

-- Nem, Anya. Hanem a Szentlélek mondja nekem, az, akirôl Mesterünk közölte velünk, hogy kinyilatkoztatja majd a jövôt és minden igazságot. A Vigasztaló mondja már nekem, lélekben, hogy enyhítse elvesztésed gondolatának keserűségét, áldott Anya, akit szeretek és tisztelek, jobban mint saját anyámat, mert oly sokat szenvedtél, mert oly jó és szent vagy, csak a Legszentebb Fiad van fölötted a szentségben minden jelenlevô és jövôbeli szent között. Te vagy a legnagyobb Szent.

És János megindulva, tisztelettel leborul elôtte.

* * *

Mialatt a Getszemániban levô házban élnek, Mária Jánossal együtt felkeresi a szenvedés helyeit. Egy alkalommal József és Nikodémus elhozza Máriának a halotti leplet, amely magán viseli Jézus testének nyomait.

Mária részt vesz az ôsegyház életében.

Miután az apostolok elhagyják Jeruzsálemet és szétszélednek az üldözés elôl, János akkor is Máriával marad.

Mária búcsúja

Mária a teraszon levô kis szobácskájában, teljesen fehérbe öltözve, rendezgeti saját ruháit és Jézuséit, amelyeket megôrzött. Kiválasztja a legjobbakat. Kevés ilyen van. Saját ruháiból veszi a ruhát és a köpenyt, amelyet a Kálvárián viselt; Fiáéiból egy vászon ruhát, amelyet Jézus nyáron szokott viselni, a Getszemáni kertben megtalált köpenyt, amely még magán viseli annak a rettenetes órának a nyomát, a vérizzadáskor beleszívódott vért.

Miután szépen összehajtotta ezeket a ruhákat, és megcsókolta Jézus véres köpenyét, a ládához megy, amelyben már évek óta összegyűjtötte és megôrizte az Utolsó Vacsora és a szenvedés ereklyéit. Ezeket a láda felsô részében helyezi el, a ruhákat pedig az alsóban.

Éppen bezárja a ládát, amikor János, aki csendesen ment föl a teraszra, hogy lássa, mit csinál Mária, megkérdezi tôle:

-- Mit csinálsz, Anya?

Mária hirtelen megfordul:

-- Helyére tettem mindent, amit jó megôrizni. Minden emléket... Mindazt, ami tanúskodik végtelen szeretetérôl és fájdalmáról.

-- Anya, miért nyitod fel a szív sebeit, hogy ismét lássad ezeket a szomorú dolgokat? Sápadt vagy, és remeg a kezed... Tehát szenvedést okoz neked azok látása -- mondja János, közelébe menve, mintha attól félne, hogy Mária, aki oly sápadt és annyira remeg, rosszul van, és összeesik.

-- Ó, nem ezért vagyok sápadt és nem ezért remegek! Nem azért, mert újra felnyitják a sebeket... Azok, valójában sose gyógyultak be teljesen. Csak béke és öröm van bennem, oly fokban, mint soha.

-- De hogyan? Nem értem... Számomra ezeknek a dolgoknak a látása, amelyek tele vannak rettenetes emlékekkel, felidézi azoknak az óráknak a haláltusáját. És én csak egy tanítvány vagyok, Te viszont az Anya vagy...

-- És mint olyannak, inkább kellene szenvednem, mondjátok ti. És emberileg, igazatok van. De nem ez a helyzet. Én hozzászoktam már a

tôle való elválás fájdalmainak elviseléséhez. Mindig fájdalmas volt, mert jelenléte és közelléte mennyország volt számomra a földön. De mindig szívesen és nyugodtan fogadtam, mert az Atya akarata volt mindaz, amit Ô tett. Az isteni Akaratnak engedelmeskedett, és azért én elfogadtam, mert én is mindig engedelmeskedtem Isten rám vonatkozó akaratának és terveinek. Amikor Jézus elhagyott engem, szenvedtem. Kétségtelenül. Egyedül éreztem magamat. Csak Isten tudta felmérni fájdalmamat, amit akkor éreztem, amikor mint gyermek, titokban elhagyott engem, hogy vitatkozzék a tudósokkal a Templomban. De akkor is, kivéve az igazságos kérdést, amit mint anyja tettem fel neki, hogy miért hagyott el engem így, mást nem mondtam. És nem tartottam vissza ôt, amikor elhagyott engem, hogy Mesterré legyen... Pedig már özvegy voltam, és így egyedül, egy olyan városban, amely néhány személyt kivéve, nem szeretett engem. És nem mutattam csodálkozást válasza miatt a kánai menyegzôn. Ô az Atya akaratát teljesítette. Én szabadon hagytam ôt, hogy ezt tegye. Lehet, hogy adtam neki egy tanácsot, vagy kértem tôle valamit. Tanácsot tanítványait illetôleg, kérést valamelyik szerencsétlenért. De ennél többet nem. Szenvedtem, amikor elhagyott engem, hogy az iránta ellenséges világba menjen, amely annyira bűnös volt, hogy szenvedést okozott neki a közöttük való élet. De mily nagy öröm volt, amikor visszatért hozzám! Valójában olyan mélységes volt ez, hogy hetvenszer hétszer kárpótol engem az elválás fájdalmáért. Gyötrelmes volt a fájdalom a halálát követô elválás miatt, de milyen szavakkal fejezhetem ki neked az örömet, amit akkor tapasztaltam, amikor megjelent feltámadása után? Végtelen volt az elválás fájdalma, amit az Atyához való felmenetelekor éreztem, és amelynek csak akkor lesz vége, amikor földi életem befejezôdik. Most örvendek, végtelenül örvendek, amint végtelen volt a fájdalom, mert érzem, hogy életem befejezôdik. Megtettem, amit meg kellett tennem. Befejeztem földi küldetésemet. A másik, az égi, sose fog befejezôdni. Isten a földön hagyott engem, amíg én is, mint Jézusom, mindent megtettem, amit meg kellett tennem. És bennem van az a titkos öröm, az egyetlen csepp balzsam az Ô legkeserűbb végsô szenvedéseiben, amelyben Jézus részesült, amikor elmondhatta: „Minden beteljesedett!"

-- Öröm Jézusban? Abban az órában?

-- Igen, János. Egy öröm, amely felfoghatatlan az emberek számára. De

fel tudják fogni azok a lelkek, amik már Isten világosságában élnek, és mélyen belelátnak azokba a dolgokba, amelyek el vannak rejtve a lepel által, amelyet az Örökkévaló ráborít az Ô királyi titkaira. Én nem fogtam fel akkor, mert annyira gyötrôdtem azok miatt az események miatt, társulva hozzá, Fiamhoz, az Atya általi elhagyatottságban. Abban az órában az egész világ számára kialudt a fény, az egész világ számára, amely nem akarta elfogadni ôt. És az én számomra is. Nem igazságos büntetésként, hanem mert Társmegváltónak kellett lennem, és így nekem is el kellett szenvednem az isteni vigasztalásoktól való elhagyatottság gyötrelmét, a sötétséget, a lehangoltságot, a sátán kísértését, hogy ne tartsam többé lehetônek azt, amit Ô mondott, mindazt, amit Ô is elviselt lélekben csütörtöktôl péntekig. De utána megértettem. Amikor a Fény mindörökre feltámadt, megjelent nekem, megértettem. Mindent. Még a titkokat is. Krisztus végsô örömét, amikor elmondhatta: ,,Mindent bevégeztem, amit az Atya akart, hogy bevégezzek. Betöltöttem az isteni szeretet mértékét, szeretve az Atyát egészen önfeláldozásomig, szeretve az embereket egészen addig, hogy meghaltam értük. Mindent beteljesítettem, amit kellett. Lélekben megelégedetten halok meg, jóllehet ártatlan testem gyötrôdik." Én is teljesítettem mindent, amit az örökkévalóságtól fogva megírtak, hogy teljesítsem. A Megváltó világra hozatalától a ti segítéstekig, akik az Ô papjai vagytok, hogy tökéletesen kialakuljatok. Az Egyház már kialakult, és erôs. A Szentlélek megvilágosítja, az elsô vértanúk vére a cementje, és növekszik. Segítségem közreműködött abban, hogy egy szent szervezetté legyen, amely szereti Istent és táplálja a testvéreket, és mindinkább megerôsödik. A gyűlölet, a harag, az irigység, a rágalmak, a sátán gonosz növényei nem növekednek. Isten megelégedett ezzel, és azt akarja, hogy az én ajkamról tudjátok meg ezt, amint akarja, hogy azt mondjam nektek: Folytassátok a növekedést a szeretetben, hogy növekedhessetek a tökéletességben, és így a keresztények száma a tanítás ereje is növekedjék. Mert Jézus tanítása a szeretet tanítása. Mert Jézus élete, és az enyém is, mindig a szeretet irányítása, indítása alatt állt. Nem utasítottunk vissza senkit, megbocsátottunk mindenkinek. Csak egynek nem tudtunk megbocsátani, mert ô már a Gyűlölet szolgája volt, és nem akarta a mi végtelen szeretetünket. Jézus, utolsó búcsúbeszédében, halála elôtt megparancsolta nektek, hogy

szeressétek egymást. És megadta nektek a szeretet mértékét is, amelynek birtokában kell lennetek egymás iránt, ezt mondva: ,,Úgy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket. Errôl ismerik meg, hogy tanítványaim vagytok." Az Egyháznak szüksége van a szeretetre ahhoz, hogy élni és növekedni tudjon. Fôleg a szeretetre szolgáiban. Ha ti nem szeretitek egymást teljes erôtökbôl, és hasonlóképpen nem szeretitek testvéreiteket az Úrban, az Egyház terméketlenné válik. És nélkülözni fogja, és ritka lesz az emberek újjáteremtése természetfeletti fokon mint a Magasságbelinek gyermekei és a mennyország örökösei, mert Isten nem fog segíteni titeket küldetéstekben. Isten a Szeretet. Minden cselekedete szeretetbôl fakad. A teremtéstôl a megtestesülésig. Ettôl a megváltásig, attól az Egyház megalapításáig. És végül ettôl a mennyei Jeruzsálemig, amely összegyűjti az igazakat, hogy örvendezzenek az Úrban. Azért mondom neked ezeket a dolgokat, mert te vagy a szeretet apostola, és jobban meg tudod érteni, mint a többiek...

János félbeszakítja:

-- A többiek is szeretnek és szeretik egymást.

-- Igen, de te vagy, aki leginkább szeret. Mindnyájatoknak van egy jellegzetes vonásotok, amint így van ez minden teremtmény esetében. Te, a tizenkettô közül mindig a szeretet voltál, a tiszta és természetfeletti szeretet. Talán, sôt: biztosan azért vagy olyan szeretetteljes, mert annyira tiszta vagy. Péter viszont mindig a férfi volt, az ôszinte és szenvedélyes férfi. Testvére, András, csendes és félénk, Jakab, a testvéred, heves, annyira, hogy Jézus a mennydörgés fiának nevezte ôt. A másik Jakab, Jézus unokatestvére, igazságos és hôsies. Testvére, Júdás, nemes és hűséges mindig. A dávidi leszármazás nyilvánvaló benne. Fülöp és Bertalan a hagyományok követôi. A zelóta Simon a bölcs. Tamás a békességes. Máté alázatos, aki emlékezve múltjára igyekezett a feltűnést kerülni. És a kerióti Júdás, jaj, Krisztus nyájának fekete báránya, a kígyó, akit az Ô szeretete melegített, mindig sátáni hazug volt. De te, egészen szeretetteljes, jobban meg tudod érteni, és szeretetteljes tudsz lenni mindenkivel, a távol lévôkkel, és el tudod mondani neki utolsó tanácsomat. Mondd meg nekik, hogy szeressék egymást, és szeressenek mindenkit, még üldözôiket is, hogy eggyé lehessenek Istennel, amint én egyesültem vele, egészen addig, hogy kiérdemeltem, hogy az Örök Szeretet választott jegyese

lehessek, hogy megfoganjam Krisztust. Én méricskélés nélkül Istennek adtam magamat, jóllehet azonnal felfogtam, mennyi szenvedés származik majd ebbôl. A prófétákra emlékeztem, és az isteni világosság a legvilágosabban megismertette velem szavaik értelmét. Azért tudtam, hogy az Angyalnak mondott elsô ,,legyen"-emmel a legnagyobb szenvedésre ajánlottam fel magamat, amit egy anya elszenvedhet. De semmi sem szabott határt szeretetemnek, mert tudtam, hogy az, mindenki számára, aki használja, erô, világosság, mágnes, amely a magasság felé vonz, tűz, amely megtisztít és megszépít, amikor lángragyújt, átalakít és átszellemít, amikor átölel. Igen. A szeretet valóban láng. Láng, amely jóllehet elemészti azt, ami roskatag, roncs, hulladék, értéktelen az emberben, megtisztítja a lelket, és méltóvá teszi az égre. Mennyi roncsot, mennyi beszennyezett embert, romlottat, bukottat találtok majd utatokon az evangélium hirdetése közben! Ne vessetek meg senkit sem! Ellenkezôleg, szeressétek ôket, hogy eljussanak a szeretethez és üdvözüljenek. Töltsétek el ôket szeretettel! Sokszor az emberek azért válnak gonoszokká, mert soha senki sem szerette ôket, vagy rosszul szerette ôket. Ti szeressétek ôket, hogy a Szentlélek eljöjjön a tisztulás után, és helyreállítsa ezeket a templomokat, amelyeket sok minden kiüresített és bepiszkított. Isten nem egy angyalból teremtette az embert, sem pedig valami kiváló anyagból. A sárhoz nyúlt, a leghitványabb anyaghoz. Utána eltöltötte azt leheletével, vagyis szeretetével, és felemelte a hitvány anyagot Isten fogadott fiainak kiváló méltóságára. Fiam, útja közben sok emberi roncsot talált, akik a sárba estek. Nem taposott rájuk megvetéssel, hanem inkább szeretettel összegyűjtötte, megnyerte ôket, és átváltoztatta ôket az ég kiválasztottaivá. Gondoljatok mindig erre! És tegyetek úgy, amint Ô tett! Emlékezzetek vissza mindenre! Fiam cselekedeteire és szavaira. Emlékezzetek kedves példabeszédeire! Éljetek azok szerint, azaz vigyétek át azokat a gyakorlatba! És írjátok le azokat, hogy megmaradjanak a jövôbeliek számára egészen az idôk végezetéig, és mindig vezessék a jóakaratú embereket, hogy elnyerjék az életet és az örök dicsôséget. Kétségtelen, hogy nem tudjátok elismételni az Élet és Igazság Örök Szavának minden ragyogó beszédét. De írjatok le belôle annyit, amennyit csak le tudtok írni! Isten Lelke leszállt rám, hogy az Üdvözítôt adjam a világnak, és hogy ismételten leszállva rátok is,

segítsen titeket a visszaemlékezésben és a beszédben a tömegekhez oly módon, hogy megtérítsétek ôket az igaz Istenhez. Igy folytatjátok azt a lelki anyaságot, amelyet én megkezdtem a Kálvárián, hogy sok gyermeket adjatok az Úrnak. És ugyanaz a Lélek, beszélve az Úr újjáteremtett gyermekeiben, megerôsíti ôket úgy, hogy édes lesz számukra a gyötrelmes halál, a számkivetés elviselése és az üldöztetés, hogy ezáltal megvallják szeretetüket Krisztus iránt, és elérkezzenek hozzá az égben, amint már megtette István és Jakab, az én Jakabom, és mások is. Amikor egyedül maradsz, ôrizd meg ezt a ládát...

János még jobban elsápadt és megzavarodott, mint akkor, amikor Mária azt mondta neki, hogy érzi, küldetése végéhez ért. Félbeszakítja Máriát, felkiáltva és kérdezve:

-- Anya! Miért beszélsz így? Rosszul érzed magadat? -- Nem.

-- Akkor el akarsz hagyni engem?

-- Nem. Veled maradok addig, amíg a földön leszek. De készülj fel arra, Jánosom, hogy egyedül leszel.

-- De akkor rosszul érzed magadat, és el akarod titkolni elôttem!...

-- Nem. Hidd el! Sose éreztem magamat oly erôsnek, nyugodtnak, boldognak, mint most. De annyira örvendezek, annyira érzem a természetfeletti élet teljességét, hogy... igen, hogy azt gondolom, nem tudom elviselni, és nem tudok tovább élni. Elvégre is nem vagyok örökkévaló. Meg kell értened. Örökkévaló a lelkem. A testem nem. Az alá van vetve, mint minden emberi test, a halálnak.

-- Nem! Nem! Ne mondd azt! Te nem tudsz, neked nem kell meghalnod! A te szeplôtelen tested nem tud meghalni mint a bűnösöké!

-- Tévedsz, János. A Fiam meghalt! Én is meghalok. Nem leszek beteg, nem lesz haláltusám, gyötrelmes halálom. De meghalni, meghalok. És tudd meg, fiam, hogyha van egy vágyam, amely teljesen és egyedül az enyém, és amely tart azóta, hogy Ô elhagyott engem, az éppen ez. Ez az én elsô, hatalmas vágyam, amely egészen az enyém. Azt is mondhatnám: elsô akaratom. Minden más dolog életemben nem volt más, csak akaratom megegyezése az isteni akarattal. Isten akarata, amelyet Ô maga helyezett gyermeki szívembe, a vágy, hogy szűz legyek. Az Ô akarata volt Józseffel való házasságom. Az Ô akarata az én szűzi és isteni Anyaságom. Életemben minden Isten akarata volt, és engedelmességem az Ô

akaratának. De ez a vágyam, hogy egyesüljek Jézussal, ez egészen az én akaratom. Elhagyni a földet az égért, vele lenni örökké és állandóan! Ez az én vágyam oly sok éven keresztül! És most érzem, közel van megvalósulása. Ne zavarodj össze annyira, János! Hallgass inkább utolsó kívánságaimra!

Amikor testem, megfosztva már az éltetô lélektôl, nyugodtan fekszik, ne vess alá engem a balzsamozásnak a zsidók szokása szerint. Már nem vagyok többé zsidó, hanem keresztény, az elsô keresztény, ha jól visszagondolsz rá, mert elsônek birtokoltam Krisztust, testét és vérét, bennem, mert én voltam elsô tanítványa, mert én voltam vele a Társmegváltó és az Ô folytatója itt, köztetek, szolgái között. Egyetlen élôlény sem látta testemet, kivéve apámat és anyámat és azokat, akik jelen voltak születésemkor. Te gyakran „Az igazi frigyszekrénynek" hívtál engem, aki az isteni Igét tartalmazza. Most tudod, hogy a Frigyszekrényt csak a Fôpap láthatja. Te pap vagy, és sokkal szentebb és tisztább, mint a Templom fôpapja. De én azt akarom, hogy csak az Örök Fôpap láthassa, annak idején, testemet. Azért ne érints meg! Ami a többit illeti, látod? Már megmosdottam, és tiszta ruhát vettem fel, az örök menyegzô ruháját... De miért sírsz, János?

-- Mert elszabadult bennem a fájdalom vihara. Felfogom, hogy hamarosan elveszítelek! Hogyan élek majd nélküled? Úgy érzem, hogy kiszakad a szívem erre a gondolatra! Nem tudom elviselni ezt a fájdalmat!

-- El fogod viselni. Isten segíteni fog neked az életben, és a hosszú életben, amint segített engem. Mert ha Ô nem segített volna a Golgotán és az Olajfák-hegyén, amikor Jézus meghalt és felment a mennybe, én meghaltam volna, amint meghalt Izsák (a pásztor). Segíteni fog téged az életben, és abban, hogy visszaemlékezzél mindarra, amit elôzôleg mondtam, mindenki javára.

-- Ó, emlékezni fogok rá. Mindenre. És megteszem, amit kívánsz a te testeddel. Én is megértem, hogy a zsidó szertartások többé nem érvényesek számodra, a keresztény számára, és számodra, a Legtisztább számára, aki, abban biztos vagyok, nem fogsz testedben elenyészni. A te tested, amely minden más halandó testnél jobban megistenült, és amely mentes volt az eredeti bűntôl, és még inkább, mivel el volt telve a kegyelemmel, hiszen magát a Kegyelmet tartalmazta magában, az Igét,

amely révén te vagy az Ô legigazibb ereklyéje, a te tested nem részesülhet a minden halott testre váró felbomlásban, rothadásban. Ez lesz Isten utolsó csodája feletted és benned. Te megmaradsz olyannak, amilyen vagy.

-- Hát akkor ne sírj! -- kiált fel Mária, az apostol eltorzult arcára nézve, amely könnyben ázik. És hozzáteszi: -- Ha megmaradok olyannak, amilyen vagyok, nem veszítesz el engem. Ne gyötörd hát magadat!

-- Ugyanúgy elveszítelek akkor is, ha romolhatatlan maradsz. Érzem. És úgy érzem magamat, mint aki a szenvedés viharába került. Ez a vihar összetör és lever engem. Te voltál az én mindenem, fôleg, amióta szüleim meghaltak, és a többi testvérem távol van, a kedves Marciam is, akit Péter magával vitt. Most egyedül maradok, és a legerôsebb viharban!...

János Mária lábai elé esik, és még erôsebben sír. Mária lehajol fölé, fejére teszi kezét, és azt mondja:

-- Nem! Ne így! Miért okozol nekem fájdalmat? Oly erôs voltál a kereszt alatt, amely pedig páratlan borzalom volt, mind az Ô kínjainak erôssége, mind a nép sátáni gyűlölete tekintetében! Akkor oly erôs voltál, és megvigasztaltad Ôt és engem! És most, ezen a csendes és nyugodt szombaton, és elôttem, aki örülök a hamarosan bekövetkezô boldogságnak, amit elôre érzek, te így zokogsz? Nyugodj meg! Utánozd, sôt, egyesülj azzal, ami körülöttünk és bennem van! Minden békességes. Nyugodj meg te is! Csak az olajfák susognak, gyengéd suhogásukkal, amely olyan, mintha angyalok szálldosnának a ház körül. És talán valóban itt vannak. Mert az angyalok mindig közelemben voltak, egy, vagy sok, amikor életem rendkívüli pillanata volt. Ott voltak Názáretben, amikor az Isten Lelke termékennyé tette szűzi méhemet. Ott voltak Józsefnél, amikor összezavarodott és bizonytalan volt állapotom miatt, és nem tudta, hogyan viselkedjék irányomban. És Betlehemben többször is, amikor Jézus született, és amikor Egyiptomba kellett menekülnünk. És Egyiptomban, amikor parancsot adtak nekünk, hogy térjünk vissza Palesztínába. És ha nem is nekem, mert az angyalok Királya maga jött el hozzám, amint feltámadt, az angyalok megjelentek a jámbor asszonyoknak a szombat utáni hajnal kezdetén, és megparancsolták, hogy mondják meg neked és Péternek, mit kell tennetek. Angyalok és fény volt mindig az én életem döntô pillanataiban és

Jézuséiban. Fény és a szeretet tüze, amelyek egyesültek, leszállva Isten trónusáról rám, szolgálójára, és felszálltak szívembôl Istenhez, Királyomhoz és Uramhoz, hogy beteljesedjék, ami meg volt írva. De azért is, hogy fényes fátyollal borítsák be Isten titkait, hogy a sátán és az ô szolgái ne ismerjék meg a megtestesülés fenséges titkát elôbb, mint amikor eljön annak az ideje. Ezen az estén is érzem, jóllehet nem látom, magam körül az angyalokat. És érzem, hogy növekszik bennem a világosság, egy kibírhatatlan világosság, olyan, mint amilyen beburkolt, amikor megfogantam Krisztust, amikor világra szültem Ôt. Fény, amely a szokásosnál erôsebb szeretetbôl jön. Egy hasonlóan erôteljes szeretettel ragadtam el annak idején az égbôl az Igét, hogy emberré és Megváltóvá legyen. A szeretetnek egy hasonló ereje vesz rajtam erôt ezen az estén, és remélem, hogy az égbe ragad, és elvisz oda, ahová menni vágyakozom lelkemmel, hogy a szentek társaságában és az angyalok kórusával együtt örökké énekeljem a halhatatlan „Magasztalja lelkem az Urat" énekemet Istennek a nagy dolgokért, amelyeket velem, szolgálójával művelt.

-- Valószínűleg nem csak a lelkeddel. És válaszol neked a föld, amely népeivel és nemzeteivel dicsôíteni fog téged, és tisztelni, szeretni fog addig, amíg a világ lesz, amint jól megjövendölte, jóllehet burkoltan, rólad, Tóbiás (13,13-18), mert az, aki igazán magában hordozta az Urat, te vagy, és nem a Szentek Szentje. Te egyedül annyi szeretetet adtál Istennek, amennyit az összes fôpapok, és mindenki más a Templomban nem adtak a századokon keresztül. Égô és tiszta szeretetet. És ezért Isten a legboldogabbá tesz téged.

-- És teljesíti egyetlen vágyamat, egyetlen akaratomat. Mert amikor a szeretet oly teljes, hogy szinte tökéletes, mint a Fiamé és Istené, akkor mindent elér, azt is, amit az emberi megítélés szerint lehetetlen lenne elérni. Emlékezzél erre, János! És mondd meg ezt is testvéreidnek. Oly sokat fognak támadni titeket! A mindenféle akadályok miatt féltek a vereségtôl. Vérfürdôk az üldözôk részérôl, hithagyások a keresztények részérôl, kerióti -- erkölcstelenségek csüggedtté teszik lelketeket. Ne féljetek! Szeressetek és ne féljetek! Szeretetetek arányában Isten segíteni fog titeket és gyôzedelmeskedtek mindenkin és mindenen. Mindent elér, ha szeráfi lesz. Akkor a lélek, ez a csodálatos, örökkévaló dolog, amely maga Isten lehelete, amelyet Ô

árasztott belénk, felszökell az égbe, és lángként az isteni trónus elé esik, beszél, és meghallgatást nyer Istentôl, és eléri a Mindenhatótól azt, amit akar. Ha az emberek úgy tudnának szeretni, mint ahogy a régi Törvény megparancsolja, és ahogy Fiam szeretett és tanított szeretni, akkor mindent elérnének. Én így szeretek. Ezért érzem, hogy megszűnök a földön létezni, én a végtelen szeretet által, amint Ô meghalt a végtelen szenvedéstôl. Íme! Szeretetre való képességem mértéke betelt! Lelkem és testem nem tud többet befogadni! A szeretet túlcsordul, elsüllyedek benne, és ugyanakkor felemel engem az ég felé, Isten felé, Fiam felé. És az Ô hangja azt mondja nekem: „Jöjj! Menj ki! Szállj fel trónusunkhoz, és a mi Háromságunk öleléséhez!" A föld, amely engem körülvesz, eltűnik a nagy fényben, amely az égbôl jön! Ez a mennyei hang elnyomja a zajokat! Elérkezett számomra az isteni ölelés órája, Jánosom!

János, aki egy kicsit lecsillapodott, jóllehet zavara megmaradt, Máriát hallgatva, és akire utolsó szavainál elragadtatva nézett, látja, hogy Mária is elragadtatásba esik, és sápadt arca lassan a legtisztább fénybe öltözik. Odafut hozzá, hogy fenntartsa, és közben felkiált: „Olyan vagy, mint Jézus, amikor átváltozott a Táboron! Tested ragyog, mint a hold, ruhád csillog, mint a gyémánt a legfehérebb fényben! Nem vagy többé emberi, Anya! A test súlya és át nem látszó volta eltűnt! Te fény vagy! De nem vagy Jézus, Ô, lévén Isten, azon felül, hogy Ember volt, magától fel tudott emelkedni a Táboron, amint itt is, az Olajfák-hegyén, amikor felszállt. Te nem tudod ezt megtenni. Nem emelkedsz fel. Jöjj! Segítem lepihenni fáradt és boldog testedet az ágyadon. Nyugodjál! És a legnagyobb szeretettel odavezeti a szegényes ágyhoz, amelyre Mária lefekszik anélkül, hogy a köpenyét letenné.

Mária a keblére teszi karját, lehunyja szempilláját kedves szemeire, amelyek ragyognak a szeretettôl, és azt mondja a föléje hajló Jánosnak:

-- Én Istenben vagyok. És Isten bennem. Miközben én Ôt szemlélem, és érzem ölelését, mondd a zsoltárokat és az Írás más részeit is, amelyek fôleg erre az órára vonatkoznak. A Bölcsesség Lelke megmutatja majd neked. Utána mondd el Fiam imáját! Ismételd el nekem az angyali üdvözlet szavait, és Erzsébetnek hozzám intézett szavait, és az én dicsôséges himnuszomat... Követlek téged azzal, amim még e földön van...

János, a sírással küszködve igyekszik uralkodni érzelmein, és szép hangjával, amely az évek múltával nagyon hasonlóvá vált Krisztuséhoz, amit Mária is észrevesz, és mosolyogva megjegyzi: ,,Úgy tűnik nekem, hogy Jézusom van az oldalam mellett!", elkezdi a 119. zsoltár éneklését, amelyet szinte teljesen elmond, utána a 42. zsoltár elsô három versét, a 39. zsoltár elsô nyolc versét, a 23. és az 1. zsoltárt. Utána elmondja a Miatyánkot, Gábriel szavait és Erzsébetét, Tóbiás énekét (13, 13-18), Sirák 24, 8-34. versét és végül a Magasztalja lelkem az Uram-at. De amikor ennek kilencedik verséhez ér, észreveszi, hogy Mária többé nem lélegzik, jóllehet természetes tartásban marad, mosolyog, békés, mintha nem vette volna észre, hogy megszűnt az élete.

János egy fájdalmas kiáltással a földre veti magát az ágy mellett, és hívja, hívja Máriát. Nem tudja elhinni, hogy ô nem képes többé válaszolni neki, hogy teste már nélkülözi az éltetô lelket.

Meg kell azonban adnia magát a tényeknek! Arca fölé hajol, amelyen megmaradt a természetfeletti öröm kifejezése, és folynak a könnyei erre a kedves arcra, erre a mellén kedvesen összetett kézre. Az egyetlen fürdô, amelyben Mária teste részesült: a szeretet apostolának könnye, akit Jézus akaratából Mária fiává fogadott.

Miután a fájdalom elsô rohama elmúlt, János visszaemlékezik Mária kívánságára. Felemeli Mária bô köpenyének szárnyait, amelyek lecsüngnek az ágy oldaláról, és betakarja vele testét, fátylával pedig arcát.

Mária most egy fehér márványszoborhoz hasonlít egy halotti ravatalon. János hosszasan szemléli, és ismét megerednek a könnyei.

Utána átrendezi a szobát, eltávolítva belôle minden felesleges bútort. Csak az ágyat hagyja ott, a kis asztalt a fal mellett, amelyre ráteszi az ereklyéket tartalmazó ládát. A zsámolyt az ajtó és az ágy közé teszi. Egy kis asztalra helyezi a mécsest, amit meggyújt, mert már közeledik az este.

Utána sietve lemegy a Getszemáni-kertbe, hogy annyi virágot gyűjtsön össze, amennyit csak talál, és olajfaágakat, a rajtuk levô olajbogyókkal. Felmegy megint a kis szobába, és a mécses fényénél elhelyezi a virágokat és az ágakat Mária teste körül, mintha ô egy nagy koszorú közepében lenne.

Miközben ezt teszi, beszél Máriához, mintha ô hallhatná. Azt mondja neki:

-- Te mindig gyöngyvirág voltál, kedves rózsa, értékes olajfa, termékeny szôlôtô, szent kalász. Nekünk adtad illatodat, az Élet Olaját, az erôsek Borát, a Kenyeret, amely megôrzi a haláltól azok lelkét, akik méltóképpen táplálkoznak vele. Jól festenek körülötted ezek a virágok, amelyek, mint te, egyszerűek és tiszták, mint te, tövisekkel vannak díszítve, és mint te, békességesek. Most közelebb hozom ezt a mécsest. Így, az ágyad mellé, hogy virrasszon fölötted, és társam legyen, míg én virrasztok, várakozva legalább egy csodára, amit várok, és amelynek teljesüléséért imádkozom. Az elsô, hogy vágyuk szerint Péter és a többiek, akiknek értesítésére elküldöm Nikodémus szolgáját, még egyszer láthassanak téged. A második, hogy te, amint mindenben hasonló voltál Fiadhoz, mint Ô, három napon belül felébredj, hogy ne váljak másodszor is árvává. A harmadik, hogy Isten adjon nekem békét, ha az, amit remélek, megtörténik, amint megtörtént Lázárral, aki nem volt hasonló hozzád, nem történne meg. De miért ne kellene megtörténnie? Visszatért az életbe Jairus leánya, a naimi ifjú, Teofil fia... Igaz, hogy akkor a Mester tette... De Ô vele van, jóllehet nem nyilvánvaló módon. És te nem betegségbe haltál bele, mint a Krisztus által feltámasztottak. De igazán meghaltál? Meghaltál, mint ahogy minden ember meghal? Nem. Érzem, hogy nem. Lelked nincs többé benned,
testedben, és ebben az értelemben halottnak lehet nevezni téged. De abból, ahogy a te átmeneteled történt, azt gondolom, hogy a tied csak átmeneti elválása lelkednek, amely bűntelen és kegyelemmel teljes, a te legtisztább és szűzi testedtôl. Így kell lennie! Így van! Nem tudom, hogyan és mikor történik meg az egyesülés, és tér vissza beléd az élet. De annyira biztos vagyok ebben, hogy itt maradok oldaladnál egészen addig, amíg Isten vagy szavával, vagy cselekedetével megmutatja nekem a te sorsod igazságát.

János, aki befejezte a dolgok elrendezését, leül a zsámolyra, az ágy mellett a földre téve a mécsest, és imádkozva szemléli Máriát.

(10-325)

==========

A mennybevitel

János már több napja virrasztott, és belefáradt, úgyhogy elaludt a zsámolyon ülve. A mécses megvilágítja fáradt, sápadt arcát és a sírástól kivörösödött szemeit.

A nap már megkezdôdött, mert a gyenge hajnali fényben látszanak az olajfák, amelyek körülveszik a házat, sôt, behatol a házba is, és a szobában is láthatóvá válnak a tárgyak.

Egyszerre nagy fény tölti be a szobát, ezüstös fény, amely mindinkább növekszik, hasonlóképpen ahhoz a fényhez, amely a betlehemi barlangot árasztotta el a születés pillanatában. Ebben a fényben angyali alakok tűnnek fel, s ezzel a fény még inkább növekszik. Amint akkor történt, amikor a pásztorokat angyalsereg vette körül, minden színben tündöklô szikrák jelennek meg, amint az angyalok mozgatják szárnyukat, ami egyúttal összhangzatos, nagyon kedves hárfahangot is kelt.

Az angyalok koszorúja körülveszi az ágyat, föléje hajolnak, és felemelik a mozdulatlan testet. Csodálatos módon nyílás támad a szoba mennyezetén, és azon keresztül az angyalok felszállnak, magukkal víve Királynôjüket. Mária még nem dicsôült meg, még teste alá van vetve az anyag törvényeinek, nem úgy, mint Krisztusé, amikor megdicsôülve feltámadt.

Az angyalok szárnymozgása által keltett hang növekszik, és most már oly erôs, mint egy orgonáé. János, aki eddig aludt, felébred, és még álmosan körülnéz, hogy lássa, mi történt. Észreveszi, hogy az ágy üres, és a mennyezet kinyílt. Felfogja, hogy csoda történt. Kifut a teraszra, és mintegy ösztönszerűen felnéz, tenyerével védve szemét a felkelô nap fényétôl, hogy jobban lásson.

És látja. Látja Mária testét, amely még élettelen, és olyan, mintha csak aludna, amint mind magasabbra száll, az angyaloktól fenntartva. Mintegy utolsó búcsúzásként a köpeny egy szárnya és a fátyol leng, és a Máriára szórt virágok lehullanak a földre. Az angyalok hozsannázása mind távolabbról, mind gyengébben hangzik.

János továbbra is nézi ezt a testet, amely az ég felé száll, és bizonyára Isten meg akarja ôt jutalmazni, mert csodálatos módon a távolság ellenére is világosan látja, hogy a napsugarakba burkolt Mária felkel, kilép az elragadtatásból, amely elválasztotta lelkét testétôl,

megelevenedik, feláll, és mostantól kezdve ô is élvezi a megdicsôült test tulajdonságait.

János nézi, nézi. Látja, hogy Mária most már saját erejébôl száll tovább, nem szorul rá az angyalok segítségére, akik hozsannázva veszik körül. János elragadtatásba esik a látvány szépségétôl, amit ember nem képes leírni, sem szavakkal kifejezni, sem ecsettel megörökíteni, mert annak szépsége leírhatatlan.

János még mindig a falhoz támaszkodva figyeli ezt a ragyogó alakot, amint mind magasabbra száll. És a Szeretet Istene egy utolsó csodaként megengedi neki, hogy lássa, miként jön Legszentebb Anyja elé az ô Legszentebb Fia, aki szintén ragyogó fényben úszik, leírhatatlan szépségben. Szívére szorítja Anyját, és mint két hatalmas csillag, vele együtt tér vissza az égbe, ahonnan jött. János többé nem látja ôket.

Lehajtja fejét. Fáradt arcán látszik a fájdalom Mária elvesztése miatt, és az öröm dicsôséges sorsa miatt. De az öröm most felülmúlja a fájdalmat. Azt mondja:

-- Hálát adok neked, Istenem! Hála! Elôre éreztem, hogy ez fog történni. És virrasztani akartam, hogy ne veszítsek el egy jelenetet sem felvitelébôl. De már három napja nem aludtam! Az álmosság, a fáradtság, a fájdalommal együtt levert engem, és gyôzött pont akkor, amikor bekövetkezett a felvitel... De talán te magad akartad így, Istenem, hogy ne zavarjam meg ezt a pillanatot, és ne szenvedjek túlságosan... Igen, biztos, hogy te akartad, amint most akartad, hogy lássam azt, amit csoda nélkül nem láthattam volna. Megengedted nekem, hogy lássam még ôt, jóllehet már nagyon távol volt, már megdicsôült, és mégis úgy láttam, mintha közelében álltam volna. És ismét láttam Jézust! Ó, boldogító, nem remélt, nem remélhetô látvány! Újra látni Mesteremet és Uramat. Az Isten-Jézusnak legnagyobb ajándéka Jánosának! A legnagyobb kegyelem! Látni Ôt Anyja mellett! Jézus a naphoz hasonlít, Mária a holdhoz, mindkettô ragyogó, dicsôséges és boldog, örökké egyesülve! Milyen lesz a mennyország most, hogy ti ott ragyogtok, ti, a jeruzsálemi ég nagy csillagai? Mekkora lesz az angyalok és szentek öröme!? Oly nagy örömöm, hogy az Anyát a Fiával láthattam, hogy ez megsemmisít minden fájdalmat. Ôk sem szenvednek, és én is elnyertem a békét. A három csodából, amit Istentôl kértem, kettô teljesült. Láttam visszatérni az életet Máriába, és érzem, hogy a béke visszatér belém.

Minden aggodalmam megszűnik, mert láttam egyesülni ôket a dicsôségben. Hála ezért neked, Istenem! És hála azért, hogy megadtad nekem a módját annak, hogy meglássam, milyen a szentek sorsa, milyen lesz testük egyesülése a lelkükkel az utolsó ítélet és a testek feltámadása után. Nem volt szükségem ennek látására ahhoz, hogy higgyem. Mert mindig szilárdan hittem a Mester minden szavában. De sokan kételkednek majd abban, hogy évszázadok, évezredek után a porrá vált test ismét élô testté tud válni. Ezeknek megmondhatom, a legszentebb dolgokra megesküdve, hogy nemcsak Krisztus tért vissza élve, saját isteni hatalma által, hanem Anyja is, három nappal halála után, ha halálnak lehet nevezni az ilyen halált, ismét életre kelt, és lelkével egyesült teste lakást vett az égben, Fia oldalán. Azt mondhatom majd: Higgyetek mindnyájan, ti keresztények, a test feltámadásában a századok végén, és mind a lélek, mind a test örök életében, a szentek boldog életében, és a bűnbánat nélküli bűnösök rettenetes életében. Higgyetek, és éljetek szentül, amint Jézus és Mária szentül élt, hogy nektek is részetek legyen az ô sorsukban! Láttam testüket felszállni az égbe. Errôl tanúskodhatok nektek. Éljetek az igazak módjára, hogy egy napon az új, örök világban lehessetek, lélekben és testben, a Nap-Jézus és Mária, a csillagok Csillaga mellett. Köszönöm, ismét, Istenem! És most gyűjtsük össze azt, ami utána maradt. A ruhájáról leesett virágokat, az ágyon maradt olajfa ágakat, és ôrizzük meg azokat. Jó szolgálatot fognak tenni... Igen, segíteni és vigasztalni fogják testvéreimet, akiket hiába vártam. Elôbb vagy utóbb találkozom velük...

Összegyűjti a virágok szirmait, amelyek leestek, és ruhájának egy szárnyában tartva azokat belép a házba. Most figyeli meg alaposabban az ágy fölött lévô nyílást, és felkiált:

-- Egy másik csoda! Egy másik csodálatos párhuzam Jézus és Mária életének csodái között! Ô, az Isten, önmagától támadt fel, és saját akaratával eltávolította a sír szikláját, és pusztán saját erejével felszállt az égbe. Önmagától. A legszentebb Mária, az ember leánya, angyali segítséggel hozta létre a nyílást az égbe való felviteléhez, és angyali segítséggel vétetett fel oda. Krisztus esetében a lélek akkor tért vissza a testbe, hogy azt éltesse, amikor az még a földön volt, mert így kellett annak történnie, hogy elhallgattassa ellenségeit, és megerôsítse minden követôjének hitét. Máriába a lélek akkor tért

vissza, amikor legszentebb teste már a paradicsom küszöbénél volt, mert az ô számára nem volt szükség másra. Isten végtelen Bölcsességének hatalma!

János most egy kendôbe összegyűjti a virágokat és az ágyon maradt ágakat, hozzá teszi a kint összegyűjtöttekhez, és mindet a láda tetejére teszi. Utána kinyitja azt, és beleteszi Mária kispárnáját, az ágytakarót, lemegy a konyhába, összegyűjti az általa használt tárgyakat: az orsót, a rokkát, az edényeket, és a többihez teszi. Bezárja a ládát, és leül zsámolyára, felkiáltva:

-- Most számomra is minden befejezôdött! Most elmehetek, szabadon, oda, ahová Isten Lelke vezet engem. Elmenni! Elvetni az isteni szavakat, amelyeket a Mester nekem adott, hogy én az embereknek adjam. Tanítani a Szeretetet. Tanítani ôket, hogy higgyenek a Szeretetben, annak hatalmában. Megismertetni velük, hogy mit tett a Szeretet Istene az emberekért. Áldozatát, Szentségét és örök Szertartását, amely által az idôk végéig egyesülni tudunk Jézus Krisztussal az Eucharisztiában és megújíthatjuk a Szertartást és az Áldozatot, amint ô parancsolta, hogy tegyük. Mindezek a tökéletes Szeretet ajándékai! Megszerettetni a Szeretetet, hogy higgyenek benne, amint mi hittünk és hiszünk. Elvetni a Szeretetet, hogy bôséges legyen az aratás és a halászat az Úr számára. A szeretet mindent elér, mondta nekem Mária utolsó beszélgetésében, nekem, akit ô igazságosan nevezett annak az apostolok között, aki szeret, a legjobban szeretô, a kerióti ellentéte, aki a gyűlölet volt, amint Péter az erôteljes, András a szelíd, Alfeus fiai a szentség és bölcsesség megtestesítôi, egyesítve azt a nemességgel, és így tovább. Nekem, a szeretettel telinek nincs többé Mesterem és Anyám, hogy szeressem ôket a földön. Elmegyek elvetni a szeretetet a pogányok között. A szeretet lesz az én fegyverem és tanításom. Azzal gyôzöm le az ördögöt, a pogányságot, és hódítok meg sok lelket. Így folytatom Jézust és Máriát, akik a tökéletes szeretet voltak a földön.

(10-341)

(Valtorta Mária az elôbbi látomásban 1951. decemberében részesült. Azonban már elôzôleg többször beszélt neki Mária ill. Jézus errôl a hittitokról: 1948. április 18-án, 1944. január 5-én, július 8-án és 15-

én, 1946. május 1-én, és 1943. decemberében. Ezeket most a fenti, nem idôszerinti, hanem tárgyszerinti sorrendjükben közli a nagy Jézus életrajz, és belôlük jobban megértjük, mi is történt Mária mennybevitelekor. A Jézus életére vonatkozó részleteket sem azok idôrendi sorrendjében kapta mindig Valtorta Mária, hanem gyakran évekkel elôtte, vagy utána, mint a többit, és Jézus utasítására illesztette be azokat a megfelelô idôrendi helyre, amikor a nagy Jézus életrajzot megírta.)

Mária magyarázata:
-- Én meghaltam? Igen, ha halálnak akarod nevezni a lélek kiválasztott részének elválását a testtôl. Nem, ha a halál az éltetô lélek elválását jelenti a testtôl, az anyag feloszlását, miután többé nem élteti a lélek, és még elôbb a sír gyászos voltát, és mindezek elôtt a halál gyötrelmeit. (Megjegyezzük, hogy eszerint Valtorta Mária tévesen értelmezve beszélt az elôzôkben az éltetô lélek elválásáról a testtôl, mint pl. a 247. oldalon.)
Hogyan haltam meg, vagy helyesebben: hogyan mentem át a földrôl az égbe, elôbb a halhatatlan résszel, utána a halandóval? Úgy, amint az igazságos volt annak számára, aki nem ismerte a bűn szennyét.
Azon az estén, már megkezdôdött a szombati nyugalom, beszéltem Jánossal Jézusról, az Ô dolgairól. Az esti óra egészen nyugodalmas volt. A szombat már megszüntette az emberi munkáknak minden zaját. Nem lehetett hallani már az emberek vagy madarak hangját sem. Csak a ház körüli olajfák sustorognak az esti szélben, és az olyannak tűnt, mintha angyalok röpködtek volna az egyedülálló ház körül.
Beszélgettünk Jézusról, az Atyáról, a mennyországról. A szeretetrôl és a szeretet országáról beszélni annyi, mint eleven tüzet gyújtani, megszüntetni az anyag kötelékeit és felszabadítani a szellemet titokzatos repüléseire. És ha a tüzet az Isten által megszabott határok között tartják az emberek a földön, akkor szolgálja ôket életükben, melegít, de nem semmisít meg. Amikor azonban Isten megszünteti a határokat, és szabaddá engedi az isteni Tüzet, hogy beöltöztesse és magához vonzza a lelket, akkor a lélek korlátozás nélkül válaszol a Szeretetre, elszakad az anyagtól, és oda repül, ahová a Szeretet ösztökéli és hívja. Ez a számkivetés vége és a Hazába való visszatérés.

Azon az estén, szellemem határtalan életével, a korlátozhatatlan buzgósággal egyesült egy édes vágyakozás, az anyagtól való eltávozásnak egy titokzatos érzése, mintha a test elaludna, fáradtan, míg az értelem még elevenebben gondolkodik és elmerül az isteni ragyogásban. János, cselekedeteimnek szeretô és bölcs tanúja attól kezdve, amikor fogadott fiammá vált Egyszülöttem akarata szerint, kedvesen rávett, hogy nyugodjak le ágyamra, és virrasztott felettem, imádkozva.

Az utolsó hang, amit a földön hallottam, a szűz János halk szavainak hangja volt. Olyan volt ez számomra, mint egy bölcsô mellett levô anya altatódala. Társa volt szellememnek az utolsó elragadtatásban, amely túl magasztos ahhoz, hogy el lehessen mondani. Elkísért engem egészen az égig.

János, ennek a kellemes titoknak egyetlen tanúja, egyedül szedett rendbe, beburkolva engem fehér köpenyembe anélkül, hogy ruhát vagy fátyolt cserélt volna rajtam, megmosott, vagy bebalzsamozott volna. János szelleme, amint ez világosan látszik szavaiból ebben a második idôszakban, amely pünkösdtôl az én felvételemig tart, már tudta, hogy nem fog testem felbomlani, és kioktatta az apostolt a tennivalókról. És ô, a tiszta, szeretetteljes, bölcs ember Isten titkait és távoli társait illetôleg, arra gondolt, hogy megôrzi a titkot, és bevárja Isten többi szolgáit, hogy még lássanak engem, és ebbôl vigasztalást és segítséget merítsenek küldetésük szenvedéseinek és fáradalmainak elviseléséhez. Várakozott, mint aki biztos eljövetelükben.

De Isten másképpen határozott. Mint mindig, jó volt Szeretettjéhez. Igazságos, mint mindig, minden hívôhöz. Elôször elnehezedtek szemhéjai, hogy az álom megkímélje ôt a szenvedéstôl, amikor látta volna testem elragadását is. Megajándékozta a hívôket egy igazsággal, hogy megvigasztalja ôket a hit a test feltámadásában, az örök élet jutalmában, az igazak boldogságában, az Újszövetség legerôsebb és legédesebb igazságaiban: Szeplôtelen Fogantatásomban, szűzi istenanyaságomban, Fiam isteni és emberi természetében, aki igaz Isten és igazán ember, és nem emberi akaratból született, hanem isteni eljegyzés által, az isteni mag elhelyezésével méhemben, és végül, hogy higgyenek abban, hogy az égben anyai szívem szeretettel ver minden emberért, az igazakért és a bűnösökért, vágyakozva arra, hogy mindenki vele legyen a boldog Hazában az örökkévalóságon át.

Amikor az angyalok kivittek a házból, visszatért már belém a szellemem? Nem. A szellemnek nem kellett többé leszállania a földre. Ott volt Isten trónja elôtt, imádva Ôt. De amikor örökre elhagytam a földet, a számkivetést, a helyet és idôt, amely elválasztott Egyetlen és Hármas Uramtól, akkor szellemem visszatért belém, hogy ragyogjon lelkem központjában, kivonva a testet alvásából. Azért helyes azt mondani, hogy lélekben és testben felvétettem az égbe, nem saját erômbôl, amint Jézussal történt, hanem az angyalok segítségével. Felébredtem ebbôl a titokzatos alvásból, felálltam, végül repültem, mert testem már elérte a megdicsôült testek tökéletességét. És szerettem. Szerettem újból megtalált Fiamat és Uramat, az Egyet és Hármast. Úgy szerettem Ôt, amint minden örökké élônek szeretnie kell.

* * *

Jézus magyarázata:

-- Amikor eljött az utolsó órája, mint egy fáradt liliom, amely kiadta minden illatát, lehajlik és becsukja fehér kelyhét, Mária, Anyám lefeküdt ágyára és behunyta szemét mindannak a számára, ami körülvette, hogy összeszedetten utoljára nyugodtan szemlélje Istent.

Föléje hajolva, Mária angyala várta, hogy az elragadtatás hatására szelleme elváljék a testétôl, az Isten által meghatározott ideig, a földtôl pedig végleg. Közben az égbôl megérkezett Isten kedves meghívó parancsa.

János, a földi angyal is virrasztott az Anya fölött, aki hamarosan elhagyja ôt. Megvédte ôt a közönséges, kíváncsi tekintetektôl.

Egy hagyomány azt mondja, hogy Tamás újra kinyitotta Mária sírját, és csak a virágokat találta benne. Ez puszta legenda. Semmiféle sír nem nyelte el Mária testét, mert neki sosem volt holtteste, emberi értelemben véve, mert Mária nem úgy halt meg, mint ahogy bárki más meghal.

Isten határozatából ô csak elvált a szellemtôl, amely elôre ment, és amellyel késôbb egyesült szent teste. Megváltoztatva a szokásos törvényeket, amelyek szerint az elragadtatás akkor ér véget, amikor megszűnik a lélek rendkívüli állapota, és visszatér a normális állapot. Mária esetében a test tért vissza, hogy egyesüljön a szellemmel, miután

hosszú idôt töltött a halálos ágyon.
Isten számára minden lehetséges. Én kimentem a sírból minden segítség nélkül, saját erômbôl. Mária hozzám jött, az Istenhez, az égbe, anélkül, hogy megismerte volna a sírt, annak rettenetes rothadásával és gyászosságával. Ez Isten egyik legragyogóbb csodája. Nem egyedülálló, az igaz, ha visszaemlékeztek Énokra és Illésre, akiket, mivel kedvesek voltak az Úrnak, elragadott a földrôl anélkül, hogy megismerték volna a halált, és átvitt máshová, egy egyedül Isten és az ég lakói által ismert helyre. Igazak voltak, de semmik Anyámmal összehasonlítva, akinek szentsége rögtön Istené után következik.
Ezért nincsenek ereklyék Mária testébôl és sírjából. Máriának nem volt sírja, az ô teste felvétetett az égbe.

(10-350)

Mária magyarázata:
-- Elragadtatásban fogantam Fiamat. Még nagyobb elragadtatásban szültem meg Ôt. Az elragadtatások elragadtatása volt átmenetelem a földrôl az égbe. Csak a Szenvedés alatt nem segített semmiféle elragadtatás kegyetlen szenvedéseim elviselésére.
A házat, ahonnan felvétettem az égbe, Lázár adta nagylelkűen Jézusnak és Anyjának. Kis ház volt ez a Getszemáni kertben, közel Jézus mennybemenetelének helyéhez. Hasztalanul keresnétek maradványait. Jeruzsálem lerombolásakor a rómaiak lerombolták, és a századok folytán szétszóródtak romjai.

(10-351)

Amint elragadtatásban szültem meg Fiamat, és Istenben való elmerülésembôl, amely erôt vett rajtam abban az órában, visszatértem magamhoz és a földre Gyermekemmel karjaimban, úgy az én helytelenül nevezett halálom is elragadtatás volt Istenben.
Bízva az ígéretben, amit Pünkösd reggelének ragyogásában kaptam, úgy gondoltam, hogy a Szeretet utolsó eljövetelének pillanata akkor közeleg majd el számomra, hogy magához ragadjon, amikor növekedni fog bennem a

szeretet tüze, amely mindig égett bennem. Nem tévedtem.
Részemrôl, minél inkább telt életem, annál inkább növekedett a vágyam, hogy elmerüljek az Örök Szeretetben. Serkentett engem erre a vágy, hogy egyesüljek Fiammal, és a bizonyosság abban, hogy sose tudok többet tenni az emberekért, mint akkor, amikor Isten trónusa elôtt leszek, hogy értük imádkozzam és tevékenykedjem. Lelkem teljes erejébôl kiáltottam az égbe, mind buzgóbban:
„Jöjj, Uram, Jézus! Jöjj, Örök Szeretet!"
Az Eucharisztia, amely olyan volt számomra, mint a harmat a szomjas virágnak, igen, életem volt, de minél inkább telt az idô, annál kevésbé tudta kielégíteni szívem magamba fojthatatlan vágyát. Nem volt többé elég számomra, hogy magamba fogadtam isteni Gyermekemet, és magamban
hordoztam a Szent Színekben, amint szűzi testemben hordoztam Ôt. Mindenem vágyakozott az Egy és Hármas Istenre, de nem a Fiam által választott fátyol alatt, amely elrejtette a hit kimondhatatlan titkát, hanem amint volt, van és lesz, a mennyország közepén.
Fiam, az Ô eucharisztikus elragadtatásaiban lángra lobbantott engem a végtelen vágyak ölelésével, és minden alkalommal, amikor hozzám jött, szeretetének erejével mintegy felduzzasztotta lelkemet az elsô hevével, és utána ott maradt, végtelen gyengédséggel „Mamának" nevezve engem, és éreztem, hogy Ô is vágyakozik arra, hogy vele legyek.
Többé másra nem vágyakoztam. Még arra sem, hogy védelmezzem a megszületô Egyházat, halandó életem utolsó idejében. Minden megsemmisült a vágyban, hogy birtokoljam Istent, meggyôzôdve arról, hogy mindent meg tudok tenni, ha Ôt birtokolom.
Jussatok el, keresztények, erre a teljes szeretetre! Minden földi veszítse el értékét! Csak Isten legyen a célotok! Akkor gazdagok lesztek egyetlen vágyatok révén, amely felmérhetetlen gazdagságot jelent. Isten lehajol lelketekre, elôször azért, hogy oktasson titeket, utána pedig, hogy magához vegyen, és ti felszálltok vele az Atyához, a Fiúhoz, a Szentlélekhez, hogy megismerjétek és szeressétek a boldog örökkévalóságban, és birtokoljátok az Ô kegyelmi gazdagságát a testvéreken keresztül. Sose tehettek annyit testvéreitekért, mint amikor többé már nem vagytok köztük, hanem egyesültetek az Isteni Fénnyel.

Az Örök Szeretet elközelgése volt a jel, amint gondoltam. Minden elvesztette fényét és színét, hangját és jelenlétét a Hang ragyogása elôtt, amely, amikor felszálltam az égbe, megnyitotta lelki szememet és leereszkedett rám, hogy magához vegye a lelkemet. Azt szokták mondani, hogy én örvendtem annak, hogy abban az órában a Fiam segített engem. De az én kedves Jézusom jelen volt, az Atyával, amikor a Szeretet, azaz a Szentlélek, az örök Szentháromság harmadik Személye életemben harmadszor megcsókolt, amely csók oly hatásosan isteni volt, hogy lelkem kilépett belôlem, elveszve a szemlélôdésben, mint ahogy a harmatcseppet felszívja a nap a liliom kelyhébôl.

És én felszálltam hozsannázó lelkemmel a Három lábához, akit mindig imádtam. Utána, a kellô pillanatban, mint a gyöngy a tüzes gyűrűben, elôször segítve, utána a segítségemre jövô angyalok hosszú sorától követve mennyei születésemkor elértem az ég küszöbéhez, ahol Jézus várakozott rám. A küszöbnél ott volt az én igaz földi jegyesem, törzsem királya és pátriárkái, az elsô szentek és vértanúk. Miután oly sokat szenvedtem, mint Isten alázatos, szegény szolgáló leánya, királynôként beléptem a végtelen öröm országába. És az ég bezárult örömében, hogy van Királynője, akinek teste, egyetlen minden halandó test között, megismerte a megdicsôülést a végsô feltámadás és utolsó ítélet elôtt.

(10-352)

Különbség van a test és a lélek elválása között az igazi halálnál, és a pillanatnyi elválás között, amikor az elragadtatásban a test elválik az éltetô lélektôl.

Míg a test elválása a lélektôl elôidézi az igazi halált, a szemlélôdô elragadtatás, vagyis a lélek ideiglenes elmenekülése az érzékek korlátaitól és az anyagétól, nem okoz halált. Azért nem, mert a lélek nem szakad el teljesen a testtôl, hanem csak a jobbik része teszi ezt, amely elmerül a szemlélôdés tüzébe.

Minden embernek, amíg él, van lelke, amely halott, vagy élô, aszerint, hogy bűnben él, vagy kegyelemben, de csak az Istent nagyon szeretôk jutnak el az igazi szemlélôdéshez.

Ez bemutatja, hogy a léleknek van egy kiválóbb része: a lélek lelke, vagy a szellem szelleme, amely az igazakban nagyon erôs, míg azokban,

akik nem szeretik Istent és Törvényét, mégha csak lanyhaságukban és bocsánatos bűneikben nyilvánul is meg ez, gyenge, megfosztva a teremtményt a szemlélôdésre való képességrôl és a megismeréstôl, amennyire az ember erre képes aszerint, hogy a tökéletességnek melyik fokára jutott el, hogy megismerje és szemlélje Istent és az Ô örök igazságait.

Minél inkább szereti a teremtmény Istent, és minél inkább szolgálja teljes erejével és képességével, annál inkább növekszik szellemének kiválóbb részében a képesség, hogy megismerje, szemlélje az örök igazságokat, és behatoljon azokba.

Az értelmes lélekkel megajándékozott embernek van képessége arra, hogy Istent befogadja. Mária, mivel minden teremtmény között Krisztus után a legszentebb volt, túlcsordulásig rendelkezett ezzel a képességgel, hogy testvérei számára minden idôben közvetítse Isten kegyelmét, szeretetét és irgalmasságát.

Miután átment (az örök életbe), elmerült a szeretet hullámában. Most, az égben, a szeretet óceánjában kicsordul a hozzá hűséges fiaira és tékozló fiaira is az ô szeretetének hulláma az egyetemes üdvözítésre. Ô minden ember egyetemes Édesanyja.

==========

Mária égi megkoronázása

A Szűzanya így számolt be mennyei boldogságáról Valtorta Máriának:

-- Alázatosságomban nem is gondolhattam arra a nagy dicsôségre, ami fenn volt tartva számomra az égben. Azt szinte biztosra vettem, hogy emberi testem, amelyet megszentelt Istennek a hordozása, nem fog megromlani, mert Isten az Élet, és amikor Ô maga átjár és betölt egy teremtményt, ezzel mintegy bebalzsamozza és megôrzi a halál romlásától.

Én nemcsak hogy szeplôtelen maradtam, nemcsak egyesültem Istennel egy szent és termékeny ölelésben, hanem a méhemben rejtôzô Istenség kisugárzása a legmélységesebben átjárt engem. De nem is gondolhattam arra, s ezért nem is kívánhattam azt, ami fenn volt tartva számomra az örökkévalóságtól kezdve: hogy ismét érezzem Fiam kezének érintését, az Ô ölelését, csókját, halljam a hangját, saját szememmel lássam arcát.

Elég lett volna számomra, ha ezekben a boldogságokban csak lelkem részesült volna, ez már teljesen boldoggá tett volna.
De annak tanúságául, hogy a Teremtô elsô gondolata az embert illetôen az volt, hogy éljen, és halál nélkül menjen át a földi paradicsomból az égibe, az Örök Országba, Isten azt akarta, hogy én, a Szeplôtelen, lelkemmel és testemmel ott legyek a mennyországban rögtön azután, hogy befejezôdött földi életem.
Én vagyok a biztos tanúságtétele annak, amit Isten elgondolt és akart az ember számára: hogy ártatlanul éljen, a bűnt nem ismerve, nyugodtan lépjen át ebbôl az életbôl az örök életbe, úgy, mint aki elhagyja egy háznak a talaját és belép a királyi palotába. Az ember anyagi testbôl és szellemi lélekbôl áll. Amikor beteljesült volna tökéletessége Isten tervei szerint, Istenhez és az Ô kegyelméhez hűségesen élve átlépett volna a földrôl a paradicsomba. Elérkezett volna a teljes világosságra, az égbe, ahol Isten, az örök nap világít.
Isten odaállított engem a pátriárkák, a próféták és a szentek elé, az angyalok és a vértanúk elé, miután felvett lélekben és testben az égi dicsôségbe, és azt mondta:
-- Íme, a Teremtô tökéletes műve. Íme az, akit én saját képemre és hasonlatosságomra teremtettem az emberek összes gyermeke között, az isteni teremtô erô remekműve, a világegyetem csodája, aki egy lényben látta bezárva az istenit az örök életben mint Istent, aki szellemi, értelmes, szabad és szent, és az anyagi teremtményt a legártatlanabb és legszentebb testben, aki elôtt minden más élô a három teremtett világban térdet hajtani kényszerül. (Vö. Fil 2, 5-11) Íme, Szeretetem tanúsága az ember számára, akinek tökéletes szervezetet és boldog sorsot terveztem az örökkévaló életben Országomban. Íme, bocsánatom tanúsága az ember, mint olyan számára, a Szeretet Háromsága akaratából, akit helyreállítottam és újjáteremtettem szemem számára. Ez a titokzatos próbakô, ez a jegygyűrű az ember és Isten között, ez az, aki visszahozza az elsô idôket és napokat, és örömmel tölti el szememet, amikor szemlélem benne azt az Évát, akit teremtettem, és aki még sokkal szebb és szentebb, mert Igémnek az Anyja, és a legnagyobb bocsánat Vértanúja. Az ô Szeplôtelen Szíve számára, amely sose ismert semmiféle szeplôt, még a legcsekélyebbet sem, megnyitom az ég kincstárát, és a fejére, amely sosem ismerte meg a kevélységet, koszorút fonok

ragyogásommal, és megkoronázom ôt, mert ô számomra a legszentebb, és hogy ô legyen a ti Királynôtök.
Az égben nincsenek könnyek. De az örvendetes könnyek helyett, amelyeket a lelkek ontottak volna, ha sírni tudtak volna, amelyet kisajtolt volna belôlük megindulásuk, látni lehetett ezek után az isteni szavak után a fények ragyogását, a legélénkebb színpompában való tündöklést, a leghevesebb tűzzel égô szeretet fellángolását, és hallani lehetett az égi összhangnak a leírhatatlan hangját, amelyben Fiamnak szava egyesült az Atyaisten dicséretével és az örökre boldog szolgálóleányáéval.
==========
Miért nyilatkoztatta ki Jézus mindezt?

A nagy Jézus-életrajz végén Jézus megjelöli azt a hét okot, ami Ôt arra bírta, hogy ilyen részletes kinyilatkoztatást adjon saját életérôl. A 2. 4. és 5. ok Máriával is kapcsolatban van:
2. ok: Hogy a papokban és a hívekben ismét felébresszem a szeretetet az Evangélium és mindaz iránt, ami Krisztussal van kapcsolatban. Mindenekelôtt, hogy megújítsam a szeretetet Anyám iránt, akinek imája a világ üdvösségének a titka. Ô, az én Anyám az átkozott sárkány Legyôzôje. Növeljétek erejét azzal, hogy megújítjátok szereteteteket ô iránta, és megújítjátok a hitet és a szeretetet az ôt illetô dolgok iránt. Mária adta a világnak az Üdvözítôt. A világ tôle nyeri majd el az üdvösségét.
4. ok: Hogy az Emberfiának és Máriának az alakját az igazságnak megfelelôen mutassam be. Mi húsból és vérbôl való gyermekei vagyunk Ádámnak, de a bűntelen Ádámnak. Amilyenek mi vagyunk, olyanoknak kellett volna lenniük az embereknek, ha ôsszüleik nem alacsonyították volna le tökéletes emberségüket. Az ember, lelke szerint Isten képe és hasonlatossága. Érzékei tökéletesek voltak, azaz alá voltak vetve az értelemnek. Ez vonatkozik mind erkölcsi, mind testi érzékeire. Teljes és tökéletes volt a szeretetük, a férfit nem érzékiesség, hanem csak lelki szeretet töltötte el a nô iránt, teljesen és tökéletesen szerette a Szeretett Fiút is. Évának is így kellett volna szeretnie, amint Mária

tette.
Mária a tökéletes hívô teljes hevével szeretett, tudta, hogy Fia nem jelképesen, hanem igazán Isten Fia. Azok, akik túlságosan gyengédnek találják Mária szeretetét Jézus iránt, azt mondom, fontolják meg, ki volt Mária. Ô volt a bűntelen Asszony, és azért szeretete teljesen tiszta volt Isten iránt, szülei iránt, jegyese iránt, Fia iránt, felebarátja iránt. Fontolják meg, mit látott Anyám bennem azon kívül, hogy méhének Fiát látta. Végül fontolják meg Mária nemzetiségét. A zsidók közül, keletrôl származott, nagyon távol a jelenlegi idôktôl. Azért ezek megmagyarázzák szeretetének bôséges szavakba öntését, amely számotokra túlzásnak tűnhet. A keleti és zsidó stílus eleven, és még a köznyelvben is pompás.
Tanúskodnak errôl mindazok az írások, amelyeket ebben az idôben ez a népfaj készített, és a keleti stílus még ma sem sokat változott.
Azt kívánnátok, hogy mivel nektek húsz évszázaddal késôbb, amikor az élet elfajulása annyira megölte a szeretetet, meg kell vizsgálnotok ezeket az oldalakat, én egy olyan názáreti Máriát adjak nektek, amilyen a ti idôtök kiszáradt és felületes asszonya? Mária az, aki, és nem változik át Izrael kedves, tiszta szeretetteljes leánya, Isten Jegyese, Isten Szűz Anyja a ti idôtöknek egy végletesen, betegesen felmagasztalt vagy jéghidegen önzô asszonyává.
Azoknak, akik túlságosan szerelmesnek ítélik Jézus szeretetét Mária iránt, azt mondom, hogy fontolják meg: Jézusban Isten volt, és az Egy és Hármas Isten vigasztalására szolgált, hogy Máriát szerette. Ô kárpótolta Istent az egész emberi nem által okozott fájdalomért, eszköze volt annak, hogy Isten visszatérhessen és megdicsôüljön Teremtményében, aki polgárokat ad Mennyországa számára. És végül fontolják meg, hogy minden szeretet csak akkor válik bűnössé, amikor rendetlen, azaz, amikor ellenkezik Isten akaratával és a megvalósítandó feladattal.
Fontoljátok meg ezek után: Ilyen volt Mária szeretete? Ilyen volt az én szeretetem? Önzô szeretetbôl visszatartottam én ôt attól, hogy teljesítse mindenben Isten akaratát? Anyám iránti rendetlen szeretetbôl talán megtagadtam küldetésemet? Nem! Mindkettônk szeretetének csak egy vágya volt, hogy teljesítsük Isten akaratát a világ üdvösségéért. És minden Istenhozzádban, amelyet az Anya mondott Fiának és a Fiú

Anyjának, az Anya átadta Fiát a nyilvános tanítás keresztjének és a Kálvária Keresztjének, a Fiú átadta az Anyát az egyedüllétnek és a szenvedésnek, hogy Társmegváltóvá legyen, anélkül, hogy számításba vettük volna emberi mivoltunkat, amely érezte, hogy szívünk megszakad, összetöri a fájdalom. Ez gyengeség talán? Érzelmesség? Ez a tökéletes szeretet, emberek, akik nem tudtok szeretni, és akik többé nem értitek meg a szeretetet és annak szavát!

És ennek a Műnek az is célja, hogy megvilágosítsa azokat a pontokat, amelyek a különféle körülmények összejátszása folytán homályban maradnak, és így sötét pontok az evangéliumi kép fényében, pontok, amelyek töréseknek látszanak, kibogozhatatlan pontok. Ezek megoldására megadja a kulcsot, hogy bizonyos eseteket pontosan megértsenek. Néha erôteljesnek kellett lennem ellentétben állandó bocsánatra buzdításommal, szelídségemmel és alázatosságommal bizonyos makacsul megmerevedett egyénekkel és megtéríthetetlen ellenfeleimmel. Jegyezzétek meg mindnyájan, hogy Isten, miután teljesen érvényesítette irgalmasságát, tud „Elég!" kiáltással véget vetni annak, hogy visszaéljenek nagylelkűségével és kísértésével, hogy így megdicsôítse Önmagát. Istennel nem lehet gúnyolódni! Régi és bölcs mondás ez.

5. ok: Meg akartam pontosan ismertetni hosszú szenvedésem bonyolultságát és tartamát. Ez a szenvedés a kegyetlen kereszthalállal néhány óra alatt befejezôdött, de naponta emésztett engem évtizedeken keresztül, mindig növekedve, és az én szenvedésemmel együtt növekedett Anyámé is, akinek ugyanakkor tôr járta át a szívét. Ez az ismeret arra ösztönöz, hogy jobban szeressetek minket.

(10-362)

Jézus még sokat beszélt Valtorta Máriának a Szűzanyáról, ezek a részek azonban nem kerültek be a nagy Jézus életrajzba, hanem késôbb adták ki három vaskos kötetben kb. 2.500 oldalon más tárgyú kinyilatkoztatásokkal együtt. A Máriára vonatkozó részek kb. 200 oldalt tesznek ki ebbôl. Késôbb majd ennek feldolgozására is sor kerül a magyar füzetekben. Igy pl. az Üdvözlégy kb. 15 oldalas magyarázatára, Mária örömeinek rózsafüzérére, Mária fájdalmainak magyarázatára, Mária hét erényének követésére, a Máriával kapcsolatos dicsôséges

rózsafüzértitkok magyarázatára. Ezek a részletek szépségükben és mélységükben sokszor felülmúlják a Jézus életrajzba bekerült szövegeket is...